

Hậu Anh Hùng Xạ Điêu

Contents

Hậu Anh Hùng Xạ Điêu	2
1. Chương 1: Chuyện Dĩ Vãng Cô Nhi Phùng Tây Độc	2
2. Chương 2: Cảnh Chiều Tà Nam Cẩm Khóc Tìm Con	7
3. Chương 3: Chế Giao Châu, Đông Tà Đạo Bích Hải	13
4. Chương 4: Vượt Phong Ba, Nhất Đăng Cứu Đảo Chủ	18
5. Chương 5: Con Sóng Gió Cao Tăng Trổ Tuyệt Tài	25
6. Chương 6: Trùng Tham Quan Ngoan Đồng Náo Ngõa Điểm	28
7. Chương 7: Gió Thiu Thiu Kinh Phùng Tam Lữ Đạo	33
8. Chương 8: Nghe Hung Tin Tái Ngộ Âu Dương Phong	36
9. Chương 9: Ngưu Gia Thôn Lục Tử Phùng Tây Độc Ng	43
10. Chương 10: Hận Tình Xưa, Anh Cô Rượt Lão Ngoan Đồng	48
11. Chương 11: Nơi Náo Thị Quách Tĩnh Cảnh Gian Quyền	53
12. Chương 12: Văn Vương Tình Ngoan Đồng Ẩn Thủy Động	59
13. Chương 13: Thủy Liêm Động Quách Tĩnh Gặp Nghĩa Huynh	63
14. Chương 14: Từ Minh Cung Hoàng Dung Lừa Kế Anh Cô	72
15. Chương 15: Nghe Mưu Kế Ngoan Đồng Cả Phá Tướng Phủ	75
16. Chương 16: Trúc Thiên Trận, Kỳ Công Bại Tây Độc	84
17. Chương 17: Hoàng Thạch Trang, Đông Tà Gặp Tây Độc	95
18. Chương 18: Chiều Hoang Thôn, Kinh Nghe Chuyện Quái Đản	101
19. Chương 19: Diệt Yêu Quái Trong Rừng Gặp Huyết Phong	107
20. Chương 20: Gặp Kẻ Thù Kha Trấn Ác Ra Tay	118
21. Chương 21: Nhất Đăng Đại Sư Đầu Cầu Điểm Tây Độc	124
22. Chương 22: Âu Dương Phong Đến Thiết Chương Sơn Tầm Bảo Vật	130
23. Chương 23: Được Thiên Ngộ, Tây Độc Vào Trùng Dương Cung	134
24. Chương 24: Lão Độc Vật Tái Náo Trùng Dương Cung	138
25. Chương 25: Nhất Dương Chỉ Khôi Hải Cột Ác Nhân	145
26. Chương 26: Đoạt Trúc Trượng Phóng Thích Âu Dương Phong	151
27. Chương 27: Vây Tây Độc, Bắc Đẩu Trận Ra Oai	155
28. Chương 28: Thâm Cung Viện Kinh Hoàng Vì Quái Khách	158
29. Chương 29: Hốt Tất Liệt Diệu Kế Vây Thâm Cung	164
30. Chương 30: Vì Quốc Nạn Quách, Hoàng Trự Tương Dương	168
31. Chương 31: Chiến Hồ Tranh, Nhị Lão Hâm Dịch	173
32. Chương 32: Gan Cùng Minh, Quách Tĩnh Đối Từ Bình	178
33. Chương 33: Trong Trùng Vây, Hân Huyết Mã Cứu Chủ	182
34. Chương 34: Ngựa Hâm Trận, Song Điều Cứu Quách Tĩnh	187
35. Chương 35: Cướp Lương Dịch, Nữ Hiệp Xuất Kỳ Mưu	191
36. Chương 36: Phá Trùng Vây, Bảo Mã Hiện Thân Uy	197
37. Chương 37: Nhập Cung Đình, Quách Tĩnh Yết Tống Đế	201
38. Chương 38: Bấy Thái Ác, Gia Tướng Hại Nghĩa Sĩ	206
39. Chương 39: Quý Giả Người Thật Náo Tướng Phủ	213
40. Chương 40: Giả Thái Giám, Dạ Thám Hoàng Cung Điện	216

41. Chương 41: Rời Lâm An, Giữa Đường Gặp Quái Dị	219
42. Chương 42: Trong Rừng Xanh Cừu Ấc Gặp Anh Hùng	224
43. Chương 43: Trong Rừng Xanh Cừu Ấc Gặp Anh Hùng	228
44. Chương 44: Ưc Hung Tàn, Hang Động Gặp Tai Họa	229
45. Chương 45: Lên Non Cao, Dạ Thám Xà Cáp Trận	234
46. Chương 46: Tái Ra Tay, Nhị Vị Hạ Cừu Thiên Xích	238
47. Chương 47: Trận Độc Xà, Thần Điêu Áp Yêu Phụ	241
48. Chương 48: Vô Dịch Cốc Quách Tĩnh Gặp Kiếm Ma	243
49. Chương 49: Ba Cổ Quan Tài Chôn Bảo Kiếm	247
50. Chương 50: Nơi Thác Nước, Quách Tĩnh Luyện Kỳ Công	251
51. Chương 51: Khổ Luyện, Anh Hùng Được Tuyệt Nghệ	255
52. Chương 52: Huyền Thiết Kiếm Sơ Hiển Thần Oai	259
53. Chương 53: Hộ Lương Xà, Nhất Kiếm Khước Thiên Quân	262
54. Chương 54: Hiệp Sĩ Bi Ca, Thiên Triều Hôn Mê	269
55. Chương 55: Vì Cô Thế, Tương Dương Thành Bị Phá	274

Hậu Anh Hùng Xạ Điêu

Giới thiệu

Truyện xuyên suốt là những mảnh ghép, những phần giải thích cho câu chuyện chính nổi tiếng kia từ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-anh-hung-xa-dieu>

1. Chương 1: Chuyện Dĩ Vãng Cô Nhi Phùng Tây Độc

“Đông Nam hình thế, Giang Ngô đô hội, Tiền Đường cỏ tự phồn hoa, yêu liễu họa kiều, phong lam thúy mạc, tham sai thập hộ nhân gia, vân thụ nhiều đề sa, nô đào quỳện sương tuyết”...

Thưa vị quý độc giả, trên đây là một đoạn thơ của Liễu Vinh - Một thi sĩ của thời Tống khi vịnh thán đến phong mạo cảnh sắc của xứ Hàng Châu... và cũng chính tại nơi nên thơ tuyệt cảnh này đã thai nghén phát khởi truyện: “HẬU ANH HÙNG XẠ ĐIÊU”!

Ngoài Dũng Kim môn của phủ thành Lâm An, có một thôn trang nho nhỏ gọi là Thất Tinh ô, thôn trang hướng về phía Tiền Đường giang, toàn thôn lối trên trăm nhà cư ngụ, phía tận cùng Thất Tinh ô có một nhà chỉ vồn vẹn hai mẹ con. Vậy hai mẹ con nhà này là ai? Chính là Nam Cầm và Dương Quá!

Xưa kia trên Thiết Chưởng sơn, Tàn Nam Cầm bị Dương Khang hãm hiếp thành thai, sinh hạ được một trai về ả náo cổ hương. Thời sau Quách Tĩnh và Hoàng Dung thuận đường tạt ngang huyện Vô Ninh phủ Long Hưng tỉnh Giang Tây, tái gặp Nam Cầm trong cảnh tượng: Bành trưởng lão của Cái bang vì thấy sắc khôi long dục, đòi ép giam Nam Cầm, Tĩnh, Dung hai người bất bình đánh đuổi luôn Bành trưởng lão, và đã không quên đặt cho đứa nhỏ con của Nam Cầm tên: Dương Quá rồi mới ra đi.

Sau khi Hoàng Dung Quách Tĩnh ra đi không được mấy tháng, Nam Cầm buồn lòng cùng với con rời khỏi cố hương di cư về Thất Tinh ở Lâm An phủ Triết Giang, nơi đây lại gần gũi với Ngưu gia thôn làng của Quách Tĩnh. Nam Cầm tại sao lại dọn đến một nơi gần làng của Quách Tĩnh như vậy, nỗi lòng này chỉ có thể hiểu ngầm mà không thể nào nói trắng trợn ra! Và quý độc giả càng thông cảm nhiều trong cái tế nhị này!

Thấm thoát con của Nam Cầm nay đã bảy tuổi, nàng từ một thiếu phụ phong hoa bắt mắt nay đã điểm tóc hoa râm. Riêng đứa trẻ Dương Quá từ khi lên năm đã vượt hẳn chúng bạn quanh xóm, thân thể chắc nịch như con trâu con hổ mỗi lần đánh nhau với các trẻ lối xóm bao giờ cũng bách chiến bách thắng, dù cho những đứa trẻ lớn tuổi hơn nó, cũng không khỏi sưng mặt u trán với nắm tay của Dương Quá.

Nhưng Dương Quá có một tánh rất thuần hiếu, dù chú bé có nghịch ngợm phá phách đến cỡ nghe Nam Cầm khê quát, Dương Quá ngoan ngoãn cúi đầu theo mẹ về nhà ngay. Nam Cầm biết cách dạy con, thường nghiêm cấm chàng không được đi ra ngoài gây họa, nên suốt bảy năm trôi qua, hai mẹ con tạm sống yên ổn nơi Thất Tinh ô.

Một hôm trời nắng ráo gió hây hây, Dương Quá rủ ba bốn đứa trẻ lối xóm ra khỏi thôn đi vào rừng cây chơi đùa, đang lúc đám trẻ lo chơi chắt đá đắp tượng La Hán nhộn nhịp vui vẻ ấy, bỗng phía ngoài rừng táo có tiếng chân trầm lặng nổi lên phản phát như có tiếng người từ xa chạy lại, tiếp theo một giọng khan như phèn la bể lên tiếng.

- Chớ đuổi tôi nữa! tôi ngán lắm rồi! võ công của ông quả là đệ nhất trong thiên hạ, tôi không phải là địch thủ... trời ơi... giết người... bỏ người ta... mau cứu mạng... bỏ người ta...

Dương Quá và đám trẻ nghe tiếng kêu cứu vậy, đứa nào cũng xanh tái mặt hoảng hồn, lập tức ngừng ngay trò chơi đắp La Hán, chạy hết ra ngoài rừng táo rừng táo xem ngóng chỉ thấy phía xa, một cái thân mình mảy máu me, quần áo rách tươm, chạy tắt tả qua cánh rừng, dưới chân chỉ còn mỗi chiếc giày tòn teng, vừa chạy vừa ngoảnh cổ nhìn, cùng cổ hơi gào cứu inh ỏi.

Dương Quá lấy làm lạ: “Có lẽ người này điên chẳng, nào có ai đuổi theo đâu, vậy ai đòi lấy mạng của y”? Đang lúc cậu bé nghĩ vậy thì quái nhân đã chạy như ngựa lồng đến cánh rừng táo, chợt y ngẩng đầu lên thấy Dương Quá và đám trẻ, bất giác giật mình nảy người lên kinh hãi, vội ngừng ngay chân lại, liếc mắt nhìn đám trẻ đột nhiên quay thân ôm đầu gào tướng lên :

- Ôi trời ơi! Chết tôi rồi, tôi chạy đến Nam Thiên môn ba mươi sáu viên thiên lôi tướng đã chặn ngay lối tôi như vậy đúng là cảnh tuyệt lộ: “Tiền vô khứ lộ, hậu hữu trùng binh” (trước không lối thoát, sau có quân đuổi) chắc ta mạng quy chung tại đây rồi!

Nói xong quái nhân như nổi cơn điên, nhắm ngay thân cây lớn bên cạnh bung tới, dùng trán va cực mạnh vào ngay thân cây, hai tay ôm thân cây lay mạnh, “rắc” một tiếng lớn vang lên, một thân cây nữa người ôm ấy đã bị quái nhân va trán và lắc mạnh, thành linh gãy thành hai. Khúc cây và tàn xum xuê bên trên đổ ầm ngay xuống, cát bay mịt mù, lá nhánh văng tứ tán, cảnh kinh người ấy đã khiến cho đám trẻ sợ xanh mặt bỏ chạy tán loạn như ong vỡ tổ, chỉ riêng có mỗi Dương Quá là dám to gan đứng lại xem Quái nhân này chính là Tây Độc Âu Dương Phong. Bảy năm trước trong lúc lão luận kiếm lần thứ hai tại Hoa Sơn, bị “Kính văn giả” của Hoàng Dung lừa bịp, nên bị đảo hành kinh mạch, cứ khổ luyện “Cửu Âm kỳ kinh”, khiến nỗi thần trí bị hôn mê, điên đảo thần sắc, phần thì trúng “Nhiếp Tâm Pháp” của Hoàng Dung, cứ thấy bong hình của mình xuất hiện là ngỡ ngay kẻ đại kinh địch, cứ thế đào tẩu ra khỏi Hoa Sơn, từ đó phiêu bạt giang hồ nay đây mai đó, cười khóc vô thường, điên điên tỉnh tỉnh, cứ về đêm hay những ngày trời u ám, Âu Dương Phong cũng ít khi bị nỗi chứng điên loạn, nhưng hề gặp ngày trời nắng ráo tươi cảnh, khi gã thấy bóng mình xuất hiện dưới mặt đất, cơn điên thể nào cũng nổi bùn ngay lên, la chạy như ngựa điên, có khi chạy suốt ngày đến ba bốn trăm dặm đường, không được một năm, trên giang hồ ai cũng biết Tây Độc Âu Dương Phong từ ngày luận kiếm Hoa Sơn đã phát điên. Đời Tây Độc cũng đã gây nhiều chuyện ác, thoát tiên cũng có những kẻ tử thù với gã, tưởng đâu có thể nhân cơ hội liên kết với nhau tìm cách thanh toán Tây Độc, nào hay Tây Độc tuy điên điên khùng khùng nhưng võ công không hề bị mất, mỗi lần gặp địch thủ ra tay, thần trí của gã bình phục ngay trong lúc đó, phần đông các đối thủ ấy đều mất mạng luôn về tay gã. Trải qua mấy lần liên tiếp như vậy, chẳng còn kẻ tử thù nào dám bén mảng đến tìm gã để thanh toán nợ thù nữa, Âu Dương Phong cũng chẳng buồn về Bạch Đà sơn, cứ lang thang khắp vùng Trung Nguyên,

nay đây mai đó suốt bảy năm qua và vừa mới tạt đến vùng Giang Nam, và đi ngang qua Thất Tinh ô gặp lũ trẻ đang chơi trò đắp La Hán nơi cánh rừng táo.

Tây Độc khi dùng trán mình đụng gãy cây táo lớn nữa vòng ôm ấy, thần trí trở nên hồ đồ ngẩn ngơ, gã thấy lũ trẻ chạy loạn như ong vỡ tổ, bất giác lại cười lớn tiếng rằng :

- Ha! Ha! Ha!... Chuyển này ta đụng sập Thiên Nam môn, ba mươi sáu Thiên Lô tướng cũng bị ta dọa chạy tháo mạng như vậy. Ha! Ha! Ha!...

Tiếng cười như nắc nẻ, chân khua tay múa, chợt thỉnh linh Tây Độc giở ngay “Cáp Ma công” (võ con cóc) giở cánh tay đẩy mạnh một đường “Ăo” một tiếng dữ dội, một cây táo khác lại gãy đôi gục xuống!

Chỉ trong chớp nhoáng, hai cây táo bị gãy gãy, thần lực quả kinh người, đám trẻ đã chạy biệt dạng. Dương Quá vẫn nghiễm nhiên đứng y nguyên tại chỗ. Âu Dương Phong sau khi gãy cây táo thứ hai, thấy đám trẻ chạy ráo hết, bất giác ngừng đầu lên trời cười ngất, chợt gã thấy Dương Quá đứng yên bất động, cảm thấy quái lạ, quát luôn :

- Ha!... không thấy ta vừa xô sập Thiên Nam môn đó hả, sao nhà ngươi không bỏ chạy như lũ tướng vô dụng nhà trời kia!... Ái chà... Hóa ra người đây là Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh đây hả, nào nào nào! xem coi ai hơn ai cho biết?

Chưa dứt tiếng, Tây Độc cúi ngay đầu xuống húc bừa phía sau Dương Quá Dương Quá quả đứa trẻ bạo gan to phổi, được mẹ Nam Cầm truyền dạy cho mấy năm võ công, tính thông minh, người nhanh nhẹn, khi Âu Dương Phong cúi đầu húc tới, Dương Quá biết ngay kinh lực trên đầu đối phương mãnh liệt vô cùng, cậu bé không dám dùng thân hứng chịu cái húc kinh người đó, hai chân nhỏ bé tung nhoáng nhanh sang một bên, “Bùng” một tiếng, cái húc của Âu Dương Phong đã đụng ngay vào thân cây táo già ước hai người ôm mới hết, cây rung rinh, gốc bị bật giờ các nhánh rễ bám trên mặt đất, cái húc ấy thân cây không gãy, trái lại Âu Dương Phong chỉ thấy tóe ngói sao lửa trước mắt! Tây Độc vẫn không hề hấn gì, nhưng tất cả những tư tưởng thất thường điên cuồng trong suốt bảy năm trời ấy, nay nhờ cái húc vô tình này, tự nhiên đầu óc thần trí tỉnh táo lại một phần, gã đưa tay vỗ vào não môn của mình rồi tự lẩm bẩm :

- Ta... ta... ta... ta là ai kia?

Dương Quá thấy bộ tịch quá ngớ ngẩn của khách lạ như vậy, cậu bé cười ngất ròn tan, ngay lúc ấy ngoài cánh rừng nhoáng vào một bóng thiếu phụ cất tiếng gọi :

- Dương Quá con ở đâu?

Thiếu phụ ấy chính là Tần Nam Cầm, nàng đang khâu vá ở nhà, bỗng thấy mấy đứa lồi xóm về hớt hải mách :

- Tần cô ơi! Nguy to rồi! trong cánh rừng táo vừa có một lão điên ở đâu tới không biết, húc một lúc gãy tiếp hai cây táo lớn, bọn con hoảng hồn chạy hết, chỉ còn Dương Quá to gan ở lại trong rừng đứng xem lão điên, cô mau đi cứu Dương Quá, không thì nguy to với lão điên mất.

Nam Cầm thất kinh, vội quăng ngay kim chỉ xuống chạy thẳng ra cánh rừng táo, quả nhiên thấy con mình đứng đó, và Âu Dương Phong đang lăm nhăm tự hỏi, mẩu tử tình thâm, Nam Cầm sợ con mình bị nạn, hấp tấp chạy vào, nhưng khi nàng thấy rõ bộ mặt hung tợn dữ dằn của Âu Dương Phong, bất giác “ối ơi” một tiếng lùi nhanh vài bước quát hỏi :

- Người là ai vậy? Người là ai vậy?...

Bốn tiếng “Người là ai vậy”? lọt vào màng tay Âu Dương Phong, gã cảm thấy như sét đánh ngang đầu, ngẩn người đứng trơ như tượng gỗ lăm lăm :

- Ta là ai kia?... Ta... ta... ta..., không biết chính ta là ai nữa!

Nam Cầm nhìn kỹ Âu Dương Phong suốt từ đầu đến chân, bỗng nhĩ đến một người, nàng thất thanh kêu lên :

- Chao ơi! Người là Tây Độc Âu Dương Phong.

Thật ra Nam Cầm xưa kia đâu hề thấy Âu Dương Phong lần nào đâu, chẳng qua nàng chỉ nghe Quách Tĩnh và Hoàng Dung hai người kể đến tướng mạo mà thôi, cách đây gần một năm, nghe tin trên giang hồ đồn rằng Tây Độc vì luận kiếm tại Hoa Sơn, rồi từ đó phát điên luôn. Nên Nam Cầm mới buộc miệng nói tên ra, nào hay vì câu nói này mà nàng suýt rước họa vào mình.

Âu Dương Phong sau khi đụng đầu vào cây táo thứ ba, đầu óc đã hơi tỉnh táo một phần nào, gã chợt hồi tưởng lại cách bảy năm trước khi đến luận kiếm tại Hoa Sơn, lúc đó rõ ràng mình đã đánh thắng Hồng Thất Công và Hoàng Dược Sư sau không biết vì sao chỉ nói với Hoàng Dung có vài câu chuyện thần trí bỗng trở nên mê mẩn. Cứ thế u mê hồ đồ tới nay, sau khi nghe Nam Cầm nhắc tên mình như vậy, đầu óc Âu Dương Phong lại tỉnh hẳn lên, gã trợn ngay mắt, quát lớn một tiếng, hai cánh tay xòe ngay ra chụp sang phía Nam Cầm.

Nam Cầm thấy thất kinh, nàng vội nhoáng sang bên trái né tránh rồi quay thân vung quyền đánh thẳng bên hông Âu Dương Phong với thế “Phá Giáp Chùy” nhưng bản lãnh của Nam Cầm làm sao đem so sánh được với Tây Độc Âu Dương Phong. Quyền của nàng chưa kịp đánh ra, đã bị Âu Dương Phong bấm ngay mạch môn giật ngược lên không toàn thân Nam Cầm lập tức bị rời khỏi mặt đất. Tây Độc trợn mắt quát :

- Con quỷ sứ ta chính là Âu Dương Phong thế mà con ranh lại bảo ta thí võ với Âu Dương Phong, con tiện tỳ khôn kiếp thật!

Thì ra Âu Dương Phong còn nhớ rõ lúc so kiếm lần thứ hai trên Hoa Sơn bị điên nên nay gã coi Thất Tinh ô là Hoa Sơn, và tưởng đâu Nam Cầm chính là Hoàng Dung, thộp ngay người và giơ bổng lên tính quật mạnh xuống đất.

Dương Quá thấy mẹ bị Âu Dương Phong giơ bổng lên như vậy thất kinh hồn vía, vội chạy lại ngay bấp đôi Âu Dương Phong. Tây Độc quay lại quát :

- Thăng không, bộ ngươi muốn chết hả?

Tây Độc cũng tưởng Dương Quá là Quách Tĩnh tính vung chân đá bay cậu bé ra xa.

Nào hay Dương Quá trời sinh bị bấm, phần nóng lòng cứu mẹ đã cố sức ghì chặt bấp đôi Âu Dương Phong, nên cái hất thật mạnh của Tây Độc vẫn không sao quăng nổi cậu bé ra ngoài, lúc đó Dương Quá đã kề miệng cắn mạnh vào đùi Âu Dương Phong. Tây Độc đau quá nhảy chồm lên, thành linh gã thấy ngay Nam Cầm xuống đất, đưa tay xuống thộp ngay lưng Dương Quá túm đưa hẳn lên, nhưng ánh mắt Tây Độc nhìn rõ khuôn mặt đứa trẻ, bất giác rung mình lạnh người.

Thì ra diện mạo của Dương Quá trông chẳng khác nào với Dương Khang, Âu Dương Phong chợt nhớ tám năm về trước, trong miếu Thiết Thương, Dương Khang cùng với Mục Niệm Từ chết chung một lúc với nhau, bất giác buộc miệng nói :

- Thăng tiểu tử to gan thật! Có phải họ Dương không nói mau?

Dương Quá dù sao cũng là con nít, bị cái quát oai phong của Âu Dương Phong, sợ quá phát khóc òa lên rằng :

- Tôi họ Dương! Tôi không quen ông, ông hãy buông tôi ra mau!

Âu Dương Phong bóp chặt thêm vào lưng Dương Quá và quát tiếp :

- Cha ngươi có phải là tên Dương Khang không?

Dương Quá nghe vậy không dám khóc nữa, nào hẳn đâu rõ tên cha gì, chỉ vì Nam Cầm ghét cay ghét đắng Dương Khang, xưa nay chưa bao giờ nhắc tên cho con biết, nay Âu Dương Phong quát hỏi như vậy, khiến cho Dương Quá chẳng biết đầu đuôi ra sao.

Âu Dương Phong đang tính hỏi tiếp, thành linh có tiếng gió đằng sau, một lưỡi tỳ thư đâm ngay sang phía hông.

Hóa ra Nam Cầm bị Âu Dương Phong quăng xuống đất toàn thân đau buốt, nhưng tình ruột thịt mẹ con vốn trời sinh thấy con bị nguy như vậy, chẳng kể gì đến cơn đau nhói của mình lật đật đứng ngay dậy, từ trong mình rút ra ngay ngọn tỳ thư nhảy vèo sang, chẳng hỏi ắt giáp, vung tay lên đâm bừa.

Với nhân vật lừng lẫy như Tây Độc, Nam Cầm làm sao mà thành công, cây tỷ thư vừa đâm ra, Tây Độc đã quai nhanh tay trái ngược lại, hai ngón tay, một ngón giữa và một ngón chỉ, cùng một lúc phất nhẹ ngay vào huyết Khúc Trì, Nam Cầm chỉ cảm thấy cánh tay tê buốt, ngũ chỉ vô lực “Cheng” một tiếng, cây tỷ thư rút ngay mặt đất, Tây Độc cử chân bay ngay một đạp vào Nam Cầm, toàn thân nàng lúc này không khác nào như điều bị đứt dây, bật bay và loạng choạng bay ra ngoài hai trượng, lưng đập đến “bình” vào thân cây táo lớn, toàn thân rũ mềm như sợi bún nằm bất tỉnh dưới gốc cây luôn.

Âu Dương Phong nở ngay một nụ cười nham nhở, cặp ngay Dương Quá dưới nách, tung mình như gió rời ngay rừng táo, chớp nhoáng không biết đã đi về hướng nào!

Chẳng ai biết Nam Cầm ngất đi dưới gốc cây bao lâu nhưng nàng vừa mở mắt ra, vội gượng đứng ngay dậy kêu con rồi rít! Nhưng nào thấy tung tích của Dương Quá đâu, cả đến Âu Dương Phong cũng mất dạng. Nam Cầm cuống quýt chạy ra khỏi rừng táo vừa gào con vừa khóc thảm thương...

Mặc cho những cặp mắt hiếu kỳ của dân làng, nàng xô đẩy những gì ngăn cản trước mắt, trong đó có hai người nông dân bị nàng xô xuống ruộng, cứ thế nàng chạy ra khỏi thôn Thất Tinh ô.

Khi chạy ra khỏi Thất Tinh ô, gió rừng đã khiến cho Nam Cầm tỉnh trí lại, chợt nàng nghĩ thầm: “Sao mình điên vậy, gào khóc chạy rồi thế này có ích gì đâu? Kể lợi hại như Tây Độc đã bắt Dương Quá, với bản lĩnh của mình làm sao mà đoạt con về được, không xong! ta phải đi tìm người giúp! Nhưng tìm ai giúp”? Nam Cầm trầm ngâm một lúc, bèn đi ngay về phía Ngưu gia thôn.

Ngưu gia thôn là nơi ẩn cư của sinh phụ Quách Tĩnh - Quách Tiểu Thiên. Quách Tiểu Thiên và Dương Thiết Tâm trong một đêm uống rượu thưởng tuyết, kết giao luôn với Trường Xuân Tử Khuru Xứ Cơ, nào ngờ ngay đêm đó tai họa người mất nhà tan đã đến, nay Nam Cầm chọn làng Thất Tinh ô kề gần với Ngưu gia thôn, cũng chỉ vì nàng còn quyến luyến Quách Tĩnh trong suốt mấy năm đem con về ở tại Thất Tinh ô tuy nàng nhớ nhung Quách Tĩnh, nhưng chưa hề bước đến Ngưu gia thôn một lần nào, nay vì ái tử Dương Quá bị Tây Độc cướp đi, nên nàng đành phá lệ đến Ngưu gia thôn.

Khi Nam Cầm đến cổng làng, trời đã vào buổi hoàng hôn, khói quện lùm cây, tà dương phản chiếu khắp vùng, xa xa những nông phu lo dắt trâu bò về thôn, tuy nàng chưa hề qua đến Ngưu gia thôn, không biết chỗ của Quách Tĩnh, nhưng Nam Cầm cũng đã từng nghe Hoàng Dung và Mục Niệm Từ nói sơ qua về quê quán của họ Quách, nên chẳng cần phải hỏi han ai, nàng đã nghiễm nhiên tìm đến nơi, nhưng thấy hai dãy nhà tranh nhà cửa xiêu vẹo, một cánh rừng thưa chim chóc kéo nhau gọi về tổ, lúc này Nam Cầm cách dãy nhà tranh lối trăm thước bỗng từ cánh rừng thưa, một vị đạo nhân từ trong rừng đi ra, tóc mày đạo nhân trắng xóa, than mặc đạo bào bằng vải xanh, tay cầm phát trần, bảo kiếm đeo lưng lẳng bên hông, vừa đi vừa cất giọng ngâm nga rằng:

Tự cổ Trung Thu nguyệt tối minh

Lương phong giới hầu dạ nhĩ thanh

Nhất thiên khí tượng trầm ngân hán

Tứ hải ngư long diêu thủy tinh

Ngô Việt lâu đài can xuy mãn

Yến Tần bộ khúc tửu ngao doanh

Ngã chi đế sở lâm hà thượng

Nhược bãi can qua chí thái bình.

Lão đạo sĩ này không phải ai xa lạ, chính là Trường Xuân Tử Khuru Xứ Cơ, một trong số “Toàn Chân thất tử”.

2. Chương 2: Cảnh Chiều Tà Nam Cầm Khóc Tìm Con

Khuru Xứ Cơ từ ngày luận kiếm lần thứ hai ở Hoa Sơn, phụng mạng của sư thúc Châu Bá Thông, áp giải Linh Trí thượng nhân, Bành Liêu Hồ, Sa Thông Thiên, Hầu Thông Hải, đưa bốn người họ về Yên Hà động để giam cầm họ trong mười năm, vốn là người nhân văn đã hạc, háo động mà không háo tĩnh, nên sau khi lo giam cầm bốn người này xong, lại khởi sự đi ngao du trong thiên hạ.

Năm ấy lão đạo sĩ đến miền Giang Nam, trước tiên đến Gia Hưng, dong chơi mấy tháng tại Yên Vũ lâu ở Nam Hồ, phúng điệu Giang Nam thất quái mà xưa kia từng ác chiến với mình và liên hợp Ngũ tử kịch chiến với Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong, sau khi hết thú vui, mới bắt đầu đi Lâm An.

Bỗng nghĩ đến 27 năm về trước, từng kết nghĩa với hai người Quách Tiểu Thiên và Dương Thiết Tâm tại Ngư gia thôn, Khuru Xứ Cơ vốn người hào hiệp, nghĩ xưa khi mình đuổi giết tên hán gian Vương Đạo Càn, nên kết giao với Quách, Dương hai người, khi uống rượu thưởng tuyết và thí thương mua vui, vì sơ xuất bị quan binh triều đình tìm đến nơi vây đánh, kết quả người mất nhà tan, mình tuy cứu được con của Dương Thiết Tâm là Dương Khang, và dạy cho một thân võ nghệ, nhưng về mặt đức tính, mình đã chênh lệch kết quả Dương Khang đành mạng chung với ác quả của nó.

Khi tới cố cư của nhà họ Quách, Trường Xuân Tử không sao đè nén nổi lòng xúc động, sau khi thở dài bèn vịnh ngay mấy vần thơ mới làm tại Giang Nam!

Nam Cầm khi thấy cửa nhà họ Quách đóng kín và khóa kỹ, bụi bặm mạng nhện giăng cùng nơi, thì ra Quách Tĩnh không hề ở đây, nàng thất vọng như bị xối thau nước lạnh từ đầu chí chân.

Nàng đứng sững ra nhìn cửa lớn của nhà họ Quách, hai hàng lệ ứa lã trên gò má, Nam Cầm cũng quên bằng là Khuru Xứ Cơ đang đi đến gần mình.

Trường Xuân Tử Khuru Xứ Cơ thấy Nam Cầm đầu tóc rối bù, sắc mặt tiêu tụy, đứng ngay trước cửa nhà họ Quách, mình đến gần nàng mà vẫn chưa phát giác, Khuru Xứ Cơ biết có chuyện bèn lên tiếng hỏi :

- Nương tử từ đâu lại đây? Chắc muốn tìm Tĩnh nhi sao? Nó đã không ở đây lâu lắm rồi!

Mấy lời nói này khiến Nam Cầm quay về ngay với thực tại trước mắt, nàng quay nhìn Trường Xuân Tử, tuy chưa gặp qua Toàn Chân thất tử lần nào nhưng danh của Khuru Xứ Cơ lừng lẫy trong thiên hạ, ai mà chẳng biết. Nghe Trường Xuân Tử hỏi vậy lập tức hiểu ngay, vội hấp tấp quì thụp ngay xuống đất cúi đầu thưa rằng :

- Kính hỏi đạo trưởng phải chăng là Khuru lão tiên bối? Xin cầu ngài hãy mau cứu giùm mạng con của tiện nữ!

Khuru Xứ Cơ kinh ngạc :

- Nương tử là ai? Con đau nặng sao, tên nó là gì?

Nam Cầm bèn thuật rõ tên tuổi và thân thế của mình với một giọng khóc nức nở một lượt, nghe xong Khuru Xứ Cơ càng thất kinh nói :

- Dương Khang lại có con à! Thế con nó đâu, mau dẫn ta lại coi!

Nam Cầm buồn rầu nói :

- Đạo trưởng đã đến trễ, con của tiện nữ đã bị người ta cướp mất rồi.

Tới đây nàng thuật lại chuyện Âu Dương Phong nổi điên nơi rừng táo và bắt Dương Quá đi trong lúc nàng bị bất tỉnh nơi gốc cây.

Khuru Xứ Cơ nghe xong giận hằm rằng :

- Trong mấy năm gần đây, ai ai cũng nói Tây Độc mắc chứng điên, tâm thần thác loạn từng hồi, lang thang khắp nơi, bởi vì Lão Độc Vật ấy có mối thù giết Đàm sư đệ của ta, đáng lẽ ta tính tập trung hết đồng môn, giết hẵn cho hả giận nhưng Mã sư huynh của ta đã có lời khuyên can, đã là đạo nhân lại càng nên thanh tịnh hơn, hông nên để oán thù dây dưa liên miên mãi làm gì, hơn nữa Âu Dương Phong nay thành kẻ điên

khùng, dù có giết hấn đi cũng không phải lối thắng của con nhà võ, nào ngờ Lão Độc Vật ấy vẫn tác ác ngang nhiên vậy! Khốn kiếp cho hấn thật!

Thấy Khuru Xứ Cơ tức giận, Nam Cầm lập tức thưa rằng :

- Kính thưa đạo trưởng, hãy gác chuyện đó lại sao đã, xin ngài hãy theo tiện nữ về Thất Tinh ô để cứu mạng cho con tiện nữ, được vậy tiện nữ ghi ân như tái tạo. Nói tới đây nàng lại khóc sụt sụt không thôi.

Khuru Xứ Cơ bỗng lắc đầu nói :

- Người muốn cứu con sao? Không thể nào được đâu vì trẻ đã mất rồi.

Nam Cầm giật nảy mình khóc như mưa rằng :

- Kính thưa đạo trưởng mở lòng từ bi, tiện nữ chỉ còn mỗi giọt máu cốt nhục này...

Trường Xuân Tử thở dài lắc đầu :

- Người nào có biết, cước trình của Âu Dương Phong nhanh không thể nào tả được, nội trong ngày nay thế nào hấn cũng đã vượt xa mấy trăm dặm đường rồi, đi đâu mà tìm ra hấn, dẫu cho có đuổi kịp y đi nữa cũng không phải là địch thủ của y!

Nam Cầm không để Khuru Xứ Cơ nói hết lời, hấp tấp rằng :

- Thưa đạo trưởng ngài có thể tìm thêm vài người trợ thủ cơ mà.

Trường Xuân Tử trầm lặng một lúc nói rằng :

- Tìm trợ thủ họa may là Bắc Cái, Đông Tà, Nam Đế, chỉ có một trong ba người này mới có thể thành công, nhưng mấy nhân vật này đều ở xa ngàn dặm, giềng xa làm sao cứu lửa cháy gần nhà, còn vị sư thúc Châu Bá Thông của ta vốn có thể cự địch với Tây Độc, nhưng suốt cuộc sống xưa nay của ông ta, hành sự luôn luôn hỗn độn, mấy năm gần đây không thấy ông ta xuất hiện trên giang hồ! Nay Tây Độc đã cướp con người đi, chưa chắc gì hấn nở ra tay hại, hay có cách ổn thỏa trước mắt, là người cứ việc về Thất Tinh ô yên chí chờ đợi vài tháng để bản đạo rủ năm sư đệ đồng môn đến sẽ truy tầm theo Tây Độc mới là thượng sách!

Nam Cầm nghe phải mất mấy tháng trời như vậy mới có thể khởi sự đi tìm con cho mình trong lòng không khỏi thất vọng lớn.

Nhưng nàng nghĩ kỹ lại, lời bàn của Trường Xuân Tử quá đúng với thực tế, Tây Độc vang danh khắp thiên hạ võ công cao cường, trong trần thế chỉ có ba bốn người có thể sánh ngang hàng, dù Khuru Xứ Cơ có gặp cũng không làm gì nổi, nghĩ vậy Nam Cầm đành sụt sụt đứng dậy vái hai vái với Khuru Xứ Cơ, buồn bã rời khỏi Ngưu gia thôn quay về Thất Tinh ô. Khuru Xứ Cơ cùng đi chung với nàng ra đến cổng thôn rồi ngược về hướng Bắc còn Nam Cầm lo về Thất Tinh ô.

Về đến nhà, Nam Cầm nằm vật sấp xuống giường khóc rống như mưa rào, suốt mãi đêm khuya nàng mới mệt thiếp đi trong làng mộng của mình.

Sáng hôm sau dậy, nàng cũng chẳng buồn ăn uống gì khóc vẫn hoàn khóc, mãi đến tối nàng mới qua loa nuốt vài hột cơm rồi lại khóc.

Cứ liên tục ba bốn hôm, khiến cho nàng đã tiêu tụy xơ xác hình hài, đôi mắt khóc sưng húp như hai quả mơ, tính từ ngày con bị Tây Độc bắt, bảy hôm sau nắng đã nhuộm bệnh nằm liệt trên giường, tính mạng đã bị cơn bệnh đe dọa dần.

Thêm một ngày một đêm nữa, qua đêm thứ hai trong cơn mê sảng của cơn bệnh, bỗng Nam Cầm mơ một quái mộng thấy Dương Khang vừa cười vừa đi lại gần nàng và nhét một viên thuốc đỏ ối vào miệng mình, Nam Cầm hét lên rằng “Quân gian tặc” tới đây nàng giật mình tỉnh dậy, bỗng nàng thấy xung quanh giường bệnh mình cao thấp cả thấy bốn người đứng vây quanh, một vị hòa thượng râu trắng xóa ngồi nơi chiếc ghế nhỏ, và đang bỏ thuốc vào miệng mình.

Nam Cầm lúc này mới chợt hiểu mình vừa mơ một cơn mộng, nàng vội cố gượng dậy lên tiếng :

- Ông... ông là ai vậy?...

Một người đứng cạnh ăn mặc theo lối sĩ tử nho sinh rằng :

- Xin nương tử chớ hoảng hốt, đây là thầy tôi Nhất Đăng đại sư, ngài đang xem bệnh cho nương tử xin hãy uống thuốc đi.

Nam Cầm cố ngược đôi mắt vô thần của mình nhìn khắp một lượt, chỉ thấy cao thấp béo gầy bốn người vây quanh giường, ngoại trừ người ăn mặc sĩ tử nho sinh ra, một nông phu, một ngư phủ, một tiểu phu.

Nam Cầm mới chợt hiểu thì ra bốn người này là Ngư, Tiều, Canh, Độc còn lão hòa thượng cũng biết ngay là Đoàn hoàng gia, cũng là Nhất Đăng đại sư, thầy trò họ sao đến Giang Nam, Nam Cầm cảm thấy bản khoăn!

Nhất Đăng đại sư rất ôn hòa nói với Nam Cầm :

- Xin nương tử chớ hoảng hốt lão đây không phải là gian tà gì, bệnh nương tử đã nặng, loại thuốc “Chu Sam đơn” này có ích cho bệnh của nương tử vậy yên chí uống đi.

Nam Cầm không thể nào ngờ được vị lão hòa thượng đây chính là Đoàn hoàng gia trong lòng cả mừng vội nuốt ngay viên thuốc.

Nhất Đăng đại sư cười rằng :

- Nam nữ thọ thọ bất thân, nhưng bệnh của nương tử quá nặng như thế, nên lão sẽ nắm tay người, dùng Nhất Dương chỉ công để打通 thông kinh mạch cho người vậy.

Dứt lời nắm ngay lấy cánh tay ngọc gầy yếu của Nam Cầm.

Nam Cầm bất giác thẹn đỏ mặt, nhưng nàng nghĩ đối phương là một nhân vật tôn sư trong võ lâm, một lão tiên bối đầy ân đức, mình sao lại hoài nghi không vậy. Nghĩ vậy nàng để yên.

Nam Cầm cảm thấy trong ngũ chỉ của Nhất Đăng đại sư, đã thoát ngầm ra năm luồng hơi ấm áp, chuyển dần các mạch môn trong người, trong lòng cảm thấy thư thái dễ chịu lạ thường.

Được một lúc khá lâu, Nhất Đăng đại sư mới nói với đệ tử nho sinh :

- Hãy đem kim châm và chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ!

Người đệ tử nho sinh vội lấy từ trong bao ra hộp thuốc, cùng với hai người nông phu và ngư phủ lo dọn dụng cụ kim châm đốt lửa.

Nàng biết Nhất Đăng đại sư sửa soạn kim châm cho mình trong lòng vô cùng cảm động.

Nhất Đăng cười rằng :

- Nương tử chớ ngại, bởi ta không có nữ đệ tử, tuy tuổi ta đã thâm niên như vậy, nhưng cũng phải tránh hiềm nghi, ta sẽ cách y nhận huyết để thực hành kim châm cho nàng!

Nam Cầm nghe mình khỏi cởi áo mới yên dạ.

Nhất Đăng đại sư nướng kim vàng xong nhắm đúng vị trí các huyết đạo, chích xuống từng mũi một thoát tiên là mũi “Ủy Trung” huyết tiếp đó nhắm “Tiểu Dương” “Thiếu Thương” “Tướng Đài” “Trung Phủ” bốn trọng huyết cứ mỗi huyết chích một mũi, xong xuôi mới rút kim lên.

Lối “Kim châm thích huyết” này quả là một lối trị bệnh thần diệu, Nam Cầm cảm thấy thư thái hẳn, bệnh tình cũng bớt đi quá nửa.

Hai người nông phu và tiểu lo xuống bếp nhen lửa sắc thuốc chẳng bao lâu bưng một chén thuốc ra kê ngay miệng Nam Cầm để nàng uống.

Nam Cầm xúc động ứa lệ khê lên tiếng :

- Tâm trường Bồ Tát của đại sư tiểu dù có tan xương nát thịt cũng khó mà báo đền ngài.

Nhất Đăng đại sư cười rằng :

- Nay bệnh nương tử đã bớt nhiều nhưng đó chỉ là “giặc đi thành vắng” nguyên lực chưa khôi phục, thế nào cũng phải mất một ngày yên tĩnh và không được nói năng gì, vậy nương tử hãy yên trí ngủ đi vì lão còn nhiều chuyện muốn hỏi nương tử lắm.

Dứt lời Nhất Đăng đại sư đưa ngay hai ngón chì vuốt vào gáy cổ Nam Cầm, nàng lập tức cảm thấy buồn ngủ, chớp mắt nàng lại thiếp vào trong mộng.

Và giấc ngủ ấy không rõ là bao lâu nữa, nhưng khi nàng tỉnh lại tà dương đã đến chân núi, đã là cảnh hoàng hôn của ngày hôm sau rồi.

Nam Cầm thấy sau giấc ngủ kỳ lạ này, nguyên khí đã khôi phục khỏe mạnh, có thể bắt đầu trò chuyện được rồi.

- Nương tử đã ở đây mấy năm rồi? Cô sang Ngưu gia thôn và gặp Quách Tĩnh và Hoàng Dung chưa?

Nam Cầm nghe hỏi đến Quách Tĩnh, lắc đầu ứa hai hàng lệ.

Nhất Đăng đại sư kinh ngạc hỏi :

- Ủa! Không gặp Quách Tĩnh sao? suốt mấy năm nay cũng không hề sang Ngưu gia thôn ư?

Nông phu và tiểu phu hai người đồng thanh nói :

- Thưa thầy chúng con đã hỏi thăm hết, từ ngày Quách Tĩnh bỏ nhà ra đi, đã mười năm qua không hề về đây lần nào.

Nhất Đăng đại sư mặt hiện vẻ thất vọng nói :

- Chúng ta từ miền xa xôi Vân Nam lặn lội lại, không ngờ bị thất bại như vậy, nếu tìm không ra Quách Tĩnh mỗi đại họa này không tưởng tượng nổi!

Nam Cầm nghe vậy giật nảy mình! Nàng vội lên tiếng hỏi :

- Sao? đại sư ngại muốn tìm anh Quách Tĩnh có việc gì không lẽ người Mông Cổ...

Thì ra thời ấy Thái Tổ Thành Cát Tư Hãn của Mông Cổ đã băng hà, thứ tử Oa Khoát Đài tức vị (trên lịch sử gọi là Mông Cổ Thái Tông) binh oai càng thịnh, đánh đuổi Hoa La Tử Mạc quốc vương Khả Mạc đến tận Khoan Điện Các Tư Hải (ngày nay là Lý Hải giữa Iraq và Liên xô) và giết tại đây, tiến binh thẳng Do Thái Hòa Lãnh (nay là núi Cô ca dờ của Nga). Đại tướng Mông Cổ là Bạt đồ đốc Bất Đài thống lãnh mười vạn hùng binh, như ngọn cuồng phong cán quét sang miền thảo nguyên của Nga La Tư, đại phá liên quân của Ba Lan và Nhật nhĩ Man (Đức) đại quân vượt sông Đa Nỗ Hà (Đa Nuyếp) trực chỉ Ma Gia thành (tức nay là Thủ đô Hung Gia Lợi) binh oai cực thịnh nhất thời vô song. Thời ấy hai nhà Kim và Tống đều khiếp về binh oai của Mông Cổ, ai nấy đều hoảng hốt như đại họa sắp gieo đến tên đầu họ.

Nói theo binh oai Mông Cổ thời đó, thế lực vượt hẳn sang Âu Châu, thời Thành Cát Tư Hãn còn sống, đã từng công phá Trung đô của nhà Kim, và nước này đã mất hết đất đai từ mạn Bắc của Hoàng Hà trở lên. Kim chúa Hoàn Nhan Vĩnh Tế đã phải thiên đô về Thái huyện của tỉnh Hà Nam đất đai chỉ còn lại hai phần mười, lúc đó ai ai cũng dự biết một ngày nào đó, Mông Cổ sẽ thôn diệt luôn hai nước Kim và Tống.

Mỗi đại họa mà Nhất Đăng đại sư nói ấy không biết phải chăng là quân Mông Cổ sẽ công đánh nước Tống đấy. Quách Tĩnh vốn là bạn thân của Tứ hoàng tử là Đà Lôi, không lý Nhất Đăng đại sư muốn Quách Tĩnh ra mặt để ngăn trở quân Mông Cổ tiến đánh Nam Tống sao? Nghĩ vậy Nam Cầm mới hỏi rụt rè như vậy.

Nhưng Nhất Đăng đại sư lắc đầu nói :

- Không phải chuyện này, nương tử có biết gì về tin tức của Tây Độc Âu Dương Phong không?

Nam Cầm nghe xong ối ối một tiếng!

Ngư, Tiều, Canh, Độc tứ đệ tử đều cảm thấy lạ, tuy khác giọng nhưng cùng một lời hỏi rằng :

- Kìa cô nương cô có gặp Tây Độc Âu Dương Phong không?

Nam Cầm nghiêng răng rằng :

- Sao không cách đây bảy ngày chính Âu Dương Phong đã bắt thằng con của ta đi.

Nhất Đăng đại sư bất giác kinh ngạc, chuyển đi này cốt ý tìm Quách Tĩnh, nào hay phát giác cửa nhà họ Quách khóa kỹ, thất vọng đi hỏi thăm người quanh vùng.

Nào hay Quách Tiểu Thiên, Dương Thiết Tâm sau khi bị quân nhà Kim vây đánh người chết nhà tan, vụ này xảy ra cách hơn hai mươi năm trời nay, trong số những người chứng kiến cảnh tàn sát điêu tàn ấy, kẻ già chết, người rời đi, không còn một ai biết chuyện này ra sao.

Sao mấy ngày thăm dò, Nhất Đăng đại sư chẳng được một tin gì, đành đổi hướng sang thôn kế cận thăm hỏi, vô tình phát giác Nam Cầm bệnh nặng mê man trên giường, động lòng từ bỏ ra tay cứu trị cho nàng, thoạt đầu thầy trò nhất Đăng cũng chẳng biết gì về thân thế của Nam Cầm.

Nhưng vì thấy nàng khác hẳn với các cô thôn nữ quanh vùng, nên mới lo trị bệnh cho nàng để hỏi thăm về tin Quách Tĩnh, nào hay Nam Cầm lại nói con nàng chính bị Âu Dương Phong bắt đi. Thầy trò nghe xong bất giác giật nảy mình kinh lạ!

Nhất Đăng đại sư hấp tấp hỏi ngay :

- Tây Độc cướp con của nương tử ra sao? Mau nói!

Nam Cầm thuật rõ cảnh xảy ra trong rừng táo hôm ấy cho đại sư nghe.

Nhất Đăng đại sư càng ngạc nhiên nói :

- Chuyến về Bạch Đà sơn của Lão Độc Vật, quả không sai với dự đoán của ta, từ nay đến ba năm về sau nhân vật võ lâm khó mà tránh khỏi một cuộc tai kiếp khủng hoảng!

Nam Cầm bỗng nghĩ đến lời nói của Khuư Xứ Cơ bèn rằng :

- Thừa đại sư, sau khi mất con, tiểu tử từng gặp Trường Xuân Tử Khuư đạo trưởng tại Ngưu gia thôn. Tới đây nàng thuật lại hết một lượt những lời nói của Khuư Xứ Cơ.

Nhất Đăng đại sư lắc đầu rằng :

- Không xong, vì bọn Khuư Xứ Cơ đâu phải đối thủ của Tây Độc, nếu nhóm “Toàn Chân thất tử” đi tìm Lão Độc Vật chỉ tội uổng mạng mà thôi.

Nam Cầm tỏ vẻ lạ lùng hỏi :

- Ô, tiếng tăm của nhóm “Toàn Chân thất tử” lừng lẫy trong thiên hạ như thế mà vẫn không phải là địch thủ của Âu Dương Phong sao?

Nhất Đăng đại sư thản nhiên rằng :

- Đúng thế, nhóm “Toàn Chân thất tử” nay đã mất một, vì Trường Xuân tử Đàm Xứ Đoan đã bị Âu Dương Phong dùng “Cáp Ma công” đánh chết, nên trong “Thất Tử” chỉ còn xưng hô lại là “Lục tử” mà thôi! Nói về “Thiên Cang Bắc Đẩu Trận” của nhóm “Toàn Chân” nếu có tay bản lĩnh cao cường tương trợ, còn có thể hợp sức của bảy người để tiêu diệt Tây Độc, nhưng nay chuyện đó khó mà thực hành.

Nam Cầm tuy nghe qua về cuộc thí võ xưa kia tại Yên Vũ lầu, nhưng không được tường cho lắm, nhưng về Ngự, Tiêu, Canh, Độc bốn đệ tử lại càng khó hiểu chuyện đều đồng thanh hỏi :

- Thừa thầy sao lạ vậy?

Nhất Đăng đại sư bèn nói :

- Các con nào biết, thực ra võ công của Tây Độc đều ngang hàng với Bắc Cối, Đông Tà và thầy là Nam Đế đây, mỗi người có một sở trường và sở đoạn của riêng mình, nhưng từ khi Tây Độc ép Hoàng Dung đọc niệm về “Nội Âm Thần Phiến” trong bộ “Cửu Âm chân kinh”, nào hay Hoàng Dung cố sửa sai hết kinh văn, khiến cho hắn luyện sai hết về võ công! Nhưng Tây Độc không hổ danh là trời ban dị tài, trong lối tập luyện mù quáng đảo ngược kinh khủng ấy, không ngờ hắn lại luyện ra được một loại võ quái đản kỳ dị linh người, những võ công xoàng quýt không thể nào là địch thủ của hắn, đừng nói là ta và Thất huynh,

Được huynh không có cách trị lại hắn, mà cho Vương Trùng Dương không cũng chưa hẳn là địch thủ của Tây Độc.

Mọi người nghe xong cả kinh, tính tình hung tàn của Âu Dương Phong, gần như chẳng còn ai lạ gì, nếu quả nhiên thần trí lão khôi phục lại và về Bạch Đà sơn để khổ luyện thêm ba bốn năm trời nữa, chừng đó không những Bắc Cối, Đông Tà, Nam Đế, cả đến Châu Bá Thông và Toàn Chân lục tử, không ai là địch thủ của hắn, và thế nào Âu Dương Phong cũng tìm đến họ để trả thù rửa hận cho cháu hắn!

Nam Cầm lên tiếng hỏi ngay :

- Thừa đại sư, nói như ngài vậy trong ba bốn năm nữa đây, không còn ai địch lại với Âu Dương Phong! Nhưng đại sư từ Quan Đông đến tìm anh Quách Tĩnh, phải chăng cốt để đối phó với Tây Độc Âu Dương Phong?

Nhất Đăng đại sư gật đầu :

- Chính thế, đương kim thiên hạ chỉ có mỗi mình Quách Tĩnh có thể chống nổi với Âu Dương Phong.

Câu nói của đại sư đã gây kinh ngạc cho bốn đệ tử và Nam Cầm không ít.

Tuy Quách Tĩnh là kẻ anh hùng hậu bối, nhưng bàn về võ công bản lãnh, làm sao mà đem so ngang “Tứ đại cao thủ” đương kim, đâu có thể chống đối với Tây Độc Âu Dương Phong, e câu nói đó của Nhất Đăng đại sư không phù hợp với sự thật chẳng.

Thấy mọi người bán tín bán nghi, Nhất Đăng đại sư cười rằng :

- Bản lãnh hiện nay của Quách Tĩnh, tuy không thể đem so sánh với Âu Dương Phong, nhưng khi xưa trên Đào Hoa đảo, được Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông truyền hết toàn bộ kinh văn, so với kinh văn giả của Âu Dương Phong đã học được, đương nhiên không thể nào gộp chung một với nhau, nếu một trong “Tứ đại cao thủ” đương kim chịu đứng ra chỉ điểm cho nó, không chống thì chầy, thế nào cũng nhất định trở nên khắc tinh đối đầu của Tây Độc, chuyến đi không ngại về phương Đông này của lão, mục đích chính cũng vì chuyện này, nào hay tới đây lại không rõ tung tích của Tĩnh nhi ở đâu! Thiên địa mệnh mông, biết tìm đâu cho ra. Không chừng số kiếp đã trú định trước cho cảnh tương tranh trong võ lâm sao?

Nói tới đây, Nhất Đăng đại sư lắc đầu thở dài!

Nam Cầm bỗng sực nhớ hồi mình còn ở quê nhà, từng gặp hai vợ chồng Quách Tĩnh một lần bèn nói :

- Thừa đại sư, có một lần tiểu nữ từng gặp hai vợ chồng Quách Tĩnh đi chung với nhau, nhưng mấy năm gần đây trên giang hồ không còn nghe tin tức gì về họ, không chừng đôi vợ chồng trẻ này đã về Đào Hoa cũng nên, đại sư vốn là chỗ quen với Hoàng đảo chủ, hay thử lại tìm Quách qua nhân xem.

Nhất Đăng đại sư lắc đầu :

- Ô, lão cũng hỏi thăm rồi, nhưng Tĩnh nhi không ở trên Đào Hoa đảo.

Nam Cầm thất kinh :

- Không có trên đảo? Vậy Quách quan nhân đi đâu kia?

Mấy câu hỏi này khiến cho Đoàn hoàng gia cũng cau mày trắng xóa của mình rằng :

- Vụ này chính lão cũng không hiểu sao, trước khi lão lại đây, đã từng phái Ngự, Tiều, Canh, Độc, tứ đệ tử đến miền Triết Đông để thám tin, nhưng gần một năm nay, Hoàng đảo chủ như đã phong tỏa Đào Hoa đảo, không tiếp kiến bất cứ ai, thậm chí cả đến nô bộc nhân viên vừa cảm vừa diếc cũng đang tận tâm tận lực để chế tạo một chiếc thuyền lâu...

Nam Cầm nghe nói Hoàng Dục Sư chế tạo thuyền, kinh hãi “ôi” lên một tiếng nói :

- Trời ơi Hoàng đảo chủ tính tự sát rồi!

Lời nói của Nam Cầm quả không sai, xưa kia Hoàng Dục Sư vì thương tiếc vợ là Hoàng phu nhân, vốn đã có ý tự tử cho vẹn tình phu thê, nhưng vì bận nuôi dưỡng ái nữ Hoàng Dung, nên mới tạm thời ẩn nhẫn chưa thực hiện ý định, sau ông chế tạo ngay một chiếc thuyền lâu sắp bằng keo, định cho con gái sau khi khôn

lớn thành người, sẽ cùng với “ngọc quan” (quan tài người đẹp) của ái thê, lên chiếc thuyền đặc chế ấy ra biển cả, và sẽ mặc cho nước rã thuyền lâu để thực hiện mộng ước “uên ương đồng mạng” nhưng nào ngờ hồi ấy Châu Bá Thông lại thích ngồi thuyền mới, kết quả là thuyền chìm, gây nên một cuộc song gió tương bình lúc đó. Nay nghe Hoàng Dực Sư lại bắt đầu làm thuyền mới, chẳng cần đoán cũng biết là để tìm lối tự tử nên thơ của hai chữ “chung tình”!

Nam Cầm nói xong, Nhất Đăng đại sư gật gù hiểu!

Nam Đế Đoàn hoàng gia lập tức đứng dậy, nói với Ngư, Tiểu, Canh, Độc bốn đệ tử rằng :

- Chúng ta mau khởi trình đi Đào Hoa đảo!

Ngư phủ kinh ngạc rằng :

- Thưa thầy, bọn đệ tử đã thăm dò kỹ, Hoàng đảo chủ không chịu tiếp khách, vậy thầy còn đến đảo làm gì?

Nhất Đăng đại sư lắc đầu rằng :

- Nào con đâu có biết, Dực huynh của ta vốn là bất kỳ tài đương thế, võ công riêng biệt thành phái, hành vi tuy có hơi quái dị, nhưng tiếc cái tính tình quá trung hậu, sao lại có thể si ngốc đến nỗi hy sinh với một người vợ đã chết từ lâu như vậy, thầy trò ta phải đến ngay Đào Hoa đảo để tận tình cứu mạng Hoàng Dực Sư, sau này có đối chọi với Tây Độc Âu Dương Phong cũng thêm được một cánh tay đắc lực.

Bốn đại đệ tử lúc này mới hiểu rõ dụng ý của Nam Đế Đoàn hoàng gia, đều đồng thanh :

- Lời thầy dạy đúng lý! Vậy chúng ta nên khởi trình ngay.

Nam Cầm bỗng ngồi vụt dậy trên giường nói :

- Kính thưa đại sư, cho tiểu nữ đi theo luôn thể.

3. Chương 3: Chế Giao Châu, Đông Tà Đạo Bích Hải

Nhất Đăng đại sư ngạc nhiên nhưng cũng cười hỏi :

- Nương tử cũng đi hay sao? Mới khỏi bệnh, người hãy còn yếu, làm sao đi được, hơn nữa Khuê đạo trưởng hứa lại đây vậy nương tử làm sao đi?

Nam Cầm thưa ngay :

- Dạ không sao, tiểu nữ nay thấy khỏe hẳn, còn Khuê đạo trưởng ít nhất cũng ba tháng mới có thể triệu tập đông đủ đồng môn, dù tiểu nữ theo các vị đi Đào Hoa đảo về cũng còn kịp chán.

Nhất Đăng đại sư thấy nàng kiên quyết mới nói :

- Thôi được vậy chúng ta lên đường ngay.

Năm hôm sau, miền bờ biển tỉnh Triết Đông, xuất hiện sáu người, năm đàn ông một thiếu phụ, chính là thầy trò Nhất Đăng đại sư và nàng Nam Cầm. khi họ rời khỏi Ngưu gia thôn, ven theo Tiền Đường giang đến Hải Ninh huyện, tìm ngay một chiếc thuyền nhỏ, hướng thẳng Đào Hoa đảo trực chỉ.

Đảo Đào Hoa vốn là một trong Châu sơn quần đảo, nguồn thủy lưu của mặt bể Châu sơn này phức tạp nguy hiểm vô cùng, các nhà hàng hải khi qua vùng bể này trong lòng luôn nơm nớp lo ngại, nhưng người đệ tử Ngư phủ của Nhất Đăng đại sư xuất thân là Thủy quân đô đốc của Nam triều quốc nên tinh thạo về ngành sử dụng thuyền bè trong cuộc hành hải, rõ về những nguồn thủy lưu ngầm chuyển của mặt bể, phần trời xanh cũng như góp phần mỹ ý trong cuộc hành trình của sáu người, nên mặt bể không một ngọn sóng, thuận buồm xuôi gió, không đầy nửa ngày, thuyền họ đã lướt đến mặt Kỳ Dầu, xa xa Đào Hoa đảo đã ẩn hiện trong tầm nhìn mọi người.

Ngay lúc này, trên mặt bể xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ, không chèo mà cũng không lái, thuyền phẩy lướt theo dòng nước.

Ngư phủ kinh ngạc lên tiếng :

- Thưa thầy phía trước có con thuyền nhỏ không chèo nhưng có người trong đó.

Nông phu cũng nhận ra :

- Người ngồi trên thuyền là kẻ mù thì phải!

Nhất Đăng đại sư rằng :

- Nếu thuyền mà không có chèo chắc là thuyền gặp nạn mau cứu người ta!

Ngư, Tiều, Canh, Độc bốn đệ tử cầm ngay mái chèo, vỗ song nước lướt ngay lại, tốc độ thuyền nhanh gần như tên vọt, chớp mắt khoảng cách hai thuyền đã ngắn lại, Nhất Đăng đại sư cũng đã nhìn rõ người ngồi trên thuyền ấy tuổi ước trên ngũ tuần, quả nhiên là một người mù.

Ngư phủ cất giọng hỏi :

- Các hạ là ai? Sao chỉ có một mình chơi với chiếc thuyền nhỏ trên mặt bể vậy, phải chăng bị lạc mất hàng tuyến?

Nhưng quái lạ, đối phương làm như không nghe rõ câu hỏi ấy.

Nông phu lẩm bẩm nói :

- Không lý nào mù lại kiên luôn bệnh điếc chẳng, đã là người làm thế “song đôi” (vừa mù vừa điếc) như thế, ngồi trên thuyền ra bể để tự tìm đường chết sau?

Nam Cầm nhìn rõ tướng mạo người bất giác thất thanh :

- Trời ơi có phải đây là “Phi Thiên Biển Bức” Kha Trấn Ác.

Ngư, Tiều hai người cùng kinh ngạc :

- Kha Trấn Ác sao? Chính hắn là thủ lĩnh của “Giang Nam thất quái” sao lại lênh đênh một mình trên mặt bể thế này?

Nam Cầm nói :

- Tôi cũng chẳng rõ nữa, nhị vị cứ hỏi lão xem.

Tiều phu lớn tiếng rằng :

- Bên kia phải chăng Kha đại hiệp trong nhóm “Giang Nam thất quái” không? Hân hạnh! Hân hạnh... Sao Kha đại hiệp lại một mình ngồi trên chiếc thuyền buồm không chèo đi đâu vậy?

Kha Trấn Ác chỉ chớp sơ đôi mắt mù của mình, rồi đầu lại vào đó ngồi im chẳng rằng cũng chẳng nhúc nhích.

Nam Cầm thấy trong thuyền của Kha Trấn Ác có một lu nước đầy, nơi mạn thuyền chất đầy các thức ăn, toàn loại bánh nướng bằng bột mì, trong lòng giật mình nhủ thầm: ra lão muốn tự tử.

Giang Nam thất quái xưa kia từng kết nghĩa đào viên với nhau, người em thứ sáu Trương A Sinh bị mất mạng về ngọn “Cửu Âm Bạch Cốt trảo” của Hắc Phong song sát “Đồng Thi Trần Huyền Phong” về sau Lục quái lại gặp phải Tây Độc Âu Dương Phong tại Đào Hoa đảo, Diệu Thủ thư sinh Chu Thông, Nam Sơn Tiều Tử Nam Hy Nhân, Náo Thị Hiệp Ẩn Toàn Kim Phát, Mã Vương Thần Hàn Bảo Câu, Việt Nữ Kiếm Hàn Tiểu Oanh, cả bảy năm người trước sau đều bị mất mạng về tay Âu Dương Phong và Dương Khang, chỉ còn riêng Phi Thiên Biển Bức Kha Trấn Ác lại thoát khỏi, nên nhóm Thất quái chỉ còn lại một, vì rầu thân phận cô đơn, thương nhớ các huynh đệ đã trận vong, nên nay cố ý tìm lối tự sát dần mòn cũng nên, Nam Cầm đã đem ý mình kể với Nhất Đăng đại sư.

Nhất Đăng đại sư chấp tay than :

- Rõ đúng là loại si nhân! Mấy con hãy quăng móc neo sang giữ ngay thuyền của Kha đại hiệp đã.

Ngư phủ tuân lệnh thầy, cầm ngay chiếc neo móc sắt đuôi buộc theo mớ dây thừng, vận sức nhả quăng ngay sang mạn thuyền của Kha Trấn Ác, “Tăng tăng” tiếng chiếc móc đã bám ngang phía trái của mạn thuyền.

Kha Trấn Ác vốn không nhúc nhít nhưng ngay lúc này thành linh vung cây thiết trượng đánh bật ngay chiếc neo rút xuống biển.

Kha Trấn Ác hất rút chiếc móc neo, mới lớn tiếng quát tháo :

- Ta đang đi tìm cái chết thì mặc ta! Mặc mớ gì mà lũ người can dự vào.

Nông phu cả giận :

- Hừ! Người đâu mà hỗn ngang như vậy! Chúng mình vốn hảo ý, thế mà lão lại ngang nhiên mắng mình vậy, qua cho lão ấy một trận mới được.

Trong bốn đệ tử của Nhất Đẳng đại sư ấy, Nông phu xưa kia đã giữ chức tổng quản trong cung của Đoàn hoàng gia, tính nóng như lửa, nói xong tính bụng mình nhảy sang.

Nhất Đẳng đại sư bỗng lên tiếng :

- Con cứ qua bắt đi, nhưng chớ làm thiệt mạng y.

Nông phu vọt bồng mình nhảy sang, toàn thân nhanh như chớp đã đậu ngay trên mạng thuyền của Kha Trấn Ác, mở màn đã đánh ngay ra một quyền, nào hay Kha Trấn Ác lại còn nhanh tay hơn, đôi chân nông phu vừa điểm mạng thuyền, Kha Trấn Ác nhận ngay được thân hình đối phương, thiết trượng trên tay quơ ra “Vù” một tiếng quét ngang sang phía chân của Nông phu với thế “Hoành Tảo Thiên Quân”!

Chiều dài của chiếc thuyền nhỏ vốn vện chỉ có bảy thước, ngọn thiết trượng của Kha Trấn Ác quét tới trượng phong đã bao phủ khắp ra ngoài mũi thuyền, Nông phu không còn nơi nào để tránh, chỉ còn mỗi nước bung người vọt cao lên sáu thước, vượt qua đỉnh đầu Kha Trấn Ác, tà tà lướt về mạn cuối thuyền.

Nào ngờ Kha Trấn Ác quá thính tay, khi Nông phu vừa vọt qua đỉnh, Kha Trấn Ác đã quét ngay trượng về đuôi thuyền chặn trước lối xuống của đối phương.

Nếu hạ thân xuống trong lúc này, thế nào cũng bị quất trúng một trượng, không chết cũng trọng thương, Nông phu chỉ còn cách dùng ngay thế “Tề Hung Xác Phi Vân” (thóp ngực khéo lộn mây) lộn ngược ngay một vòng trên không, lấy đà bay bồm một tiếng xuống nước.

Ngư phủ thấy sư đệ cướp thuyền không xong, đã bị Kha Trấn Ác ép nhào ngay xuống nước bất giác cả giận, bèn vung cây mái chèo sắt, phi thân sang bữa ngay thế “Độc Phách Hoa Sơn” (bữa núi Hoa Sơn) nhắm ngay hậu não Kha Trấn Ác quất ngay một chèo, Kha Trấn Ác quay ngược Thiết trượng với thế “Trừu Lương Hoán Trụ” (rút đà ngang thay trụ dọc) “Cheng” một tiếng kinh người vang lên, binh đao đôi bên chạm nhau tóe sao lửa! Ngư phủ bèn khua ngay mái chèo sắt với lối: bữa, hất, quất, điểm, đánh tung lên, còn cây thiết trượng của Kha Trấn Ác dùng lối đánh “Hàng Long Ma Trượng” gió vù vù rợn người, chớp mắt, đôi bên đã qua lại hai ba chục đòn. Nông phu lúc này cũng đã lồm bồm bơi về thuyền mình.

Nhìn trận Nhất Đẳng đại sư khê than :

- Phi Thiên Biển Bức quả danh bất hư truyền, có một bản lĩnh như vậy, tội gì đi tìm chết đúng là người bất trí.

Độc thư sĩ tử bỗng nói :

- Thưa thầy cứu một mạng người còn hơn làm thất cấp phù đồ, vậy đệ tử xin qua giúp đại sư huynh một tay để bắt ngay lão lại.

Nhất Đẳng đại sư gật đầu chấp thuận, sĩ tử bèn tuốt kiếm phi thân vọt qua.

Trong tứ đại đệ tử Ngư, Tiều, Canh, Độc phải kể võ công của Độc thư sĩ tử giỏi nhất trong bốn anh em, sau khi tung mình nhảy qua thuyền nhỏ, dẫn ngay mũi kiếm với thế “Thăng Long Dẫn Phụng” (rồng nhử

phượng) dẫn ngay cây thiết trượng ra ngoài, Ngự phủ nhân cơ hội vào nhanh một đòn, “bách” một tiếng đánh trúng ngay “Dũng Tuyền huyết” nơi lòng bàn chân đối phương.

Kha Trần Ác thính linh cảm thấy tê hẫng bên trái khuỷu quì ngay xuống khoang thuyền, nhưng hai tay vẫn còn tỉnh thờ vào người để moi độc lằng (loại ám khí hình lằng). Độc thư sĩ tử chợt chuyển ngay chuôi kiếm, nhắm ngay huyết Phượng Vĩ sau lưng nện một cái, Kha Trần Ác không làm sao gượng sức được nữa “bịch” một tiếng ngã lặn ra khoang thuyền.

Sau khi chế phục Phi Thiên Biển Bức Kha Trần Ác, Ngự phủ mới dùng ngay mái chèo sắt, chèo ngay thuyền con tiến lại cạnh chiếc thuyền của thầy.

Độc thư sĩ tử cúi ngay mình xuống đưa tay vỗ ngay vào huyết Huyết trở, rồi lại đẩy huyết vuốt cùng một lúc, Kha Trần Ác mới khôi phục lại tự do của mình.

Nhất Đăng đại sư rằng :

- Kha đại hiệp cũng là người lừng lẫy hào kiệt như ai, sao bỗng đứng lại nghĩ hẹp hòi như thế, Kha đại hiệp vốn lại anh hùng trong đương kim nghĩ vậy quả hơi bất trí.

Kha Trần Ác thở dài một hồi rồi hằm hằm nói :

- Ta thích tìm cái chết phiêu bạt trên bể. Mặc gì mà các người bày việc chó bắt chuột như thế, rõ khéo lắm chuyện.

Nam Cầm bỗng sức nhớ một chuyện bèn lên tiếng ngay rằng :

- Kha đại hiệp ngài tìm lối chết như vậy thì tìm ai để báo thù cho sáu anh em kết nghĩa của ngài vì kẻ thù Tây Độc Âu Dương Phong của ngài vẫn còn sống và tai quái trên chốn giang hồ mà.

Kha Trần Ác nghe mấy tiếng Tây Độc Âu Dương Phong vội đứng phắt dậy hỏi :

- Sao bộ Lão Độc Vật ấy còn chưa chết sao? Vẫn còn sống trên thế gian.

Nam Cầm bật cười nói :

- Ai nói với ngài là Âu Dương Phong chết? Chẳng qua y chỉ bị điên thôi. Nếu nay ngài quyết ý đi tìm cái chết chẳng đành của bỏ cho Lão Độc Vật Âu Dương Phong ư?

Kha Trần Ác nghiêng răng nói :

- Đúng, đúng! Cô nương này đã nhắc tỉnh ta nếu không suýt nữa ta trở thành kẻ bất nghĩa mất, vậy cô nương quý danh là chi và các vị này là ai vậy?

Nam Cầm giới thiệu ngay tên tuổi thầy trò Nhất Đăng đại sư. Kha Trần Ác nghe xong ồ lên một tiếng rằng :

- Tại hạ từng nghe danh Nam Đế, nào hay tình cờ được gặp nơi đây! Vạn hạnh! Vạn hạnh!

Nhất Đăng đại sư hỏi :

- Mấy năm nay Kha đại hiệp phải chăng vẫn ẩn cư tại Đào Hoa đảo sao? Sao khi không lại một người một thuyền phiêu bạt trên mặt biển thế này?

Kha Trần Ác ngược đôi mắt mù của mình rồi nói :

- Á... bởi vì Hoàng đảo chủ cũng muốn tự tử, nên ông ta bắt tôi phải rời khỏi đảo trước!

Thì ra sau khi Hoàng Dung và Quách Tĩnh từ Mạc Bắc quay về Đào Hoa đảo, Hoàng Dược Sư và Kha Trần Ác đều ở trên đảo, thấy hai người về trong lòng mừng khôn tả, do chính Hoàng Dược Sư lựa ngày hoàng đạo kết hôn và cử hành hôn lễ cho con gái, thế là cuộc lương duyên của đôi trai tài gái sắc được kết thúc, và Hoàng Dược Sư kể như đã hoàn tất sứ mạng của mình đối với con gái.

Sau khi Hoàng Dược Sư trở thành thái sơn trọng nhân, một mặt lo truyền hết những võ công tuyệt đỉnh của đời mình cho con rể, mặt khác lo dạy hết cho con gái về lối “kỳ môn ngũ hành thuật số học”.

Cứ thế ba năm trôi qua. Một hôm, đúng ngày giỗ kỵ của Hoàng phu nhân - mẹ ruột Hoàng Dung - Hoàng Dục Sư đột nhiên gọi con rể và con gái lại, và bảo hai vợ chồng lập tức rời khỏi đảo, nếu sao này không có lệnh gọi cấm tuyệt không được về đảo.

Nhưng Hoàng Dung vẫn cười nhớn nhớn hỏi :

- Thưa cha liệu cha có thể rời xa tụi con không đã? Một mình cha sống ở trên đảo như thế thật là buồn tẻ biết mấy.

Hoàng Dục Sư xưa nay vốn cứng con gái nhưng lúc này mặt sa sầm ngay xuống :

- Chỉ được cái nói nhảm là không ai bằng! Cha đã bảo con đi là con phải đi. Hơn nữa, con đã là người của nhà họ Quách, vậy còn ở lại đây làm gì, vậy ngày mai các con phải khởi trình đi ngay, muốn về Ngưu gia thôn ở Lâm An cũng được, hay tìm một nơi nào sơn minh thủy tú trên giang hồ càng hay! Nhưng ta cấm tuyệt hai đứa không được dắt nhau về đảo kiếm ta nữa nghe chưa.

Hoàng Dung thấy sắc mặt phụ thân có vẻ khác thường buồn rầu bỏ ngay về phòng riêng. Sáng hôm sau, Hoàng Dục Sư quả nhiên đã thu xếp xong một chiếc thuyền, Dung, Tĩnh hai người rời ngay đảo, bên tình nhạc phụ, kẻ tình cha con ruột thịt, quyến luyến cả hai, rồi hai vợ chồng son trẻ mới đưa nhau bước xuống thuyền, cả hai ngẩn ngơ ngạc nhiên!

Thì ra trong thuyền đã chất đầy trân châu bảo ngọc, đồ chơi cổ xưa, toàn loại quý giá, cả một cân châu quang bảo khí... Hoàng Dung nhận ra đây toàn là những vật đã bày la liệt trong mộ của mẫu thân mình, bèn ngạc nhiên hỏi cha :

- Thưa cha đây toàn là những “bồi táng vật” (những của chôn chung với kẻ chết) của mẫu thân, nay chaỡ đem cho chúng con sao??

Mắt Hoàng Dục Sư long lanh ngấn lệ :

- Con... nay cha cho tất cả những vật này cho con làm của hồi môn, sau này con thấy những vật này, cũng như con đã thấy cha vậy!

Nói tới đây Hoàng Dục Sư hối thúc hai người ra đi ngay. Một cảnh nhỏ neo mái chèo vỗ nước thuyền lừ đừ xa bến... tất cả cảnh chia ly này đều diễn tiến rất chậm chạp... mặc dù vậy cảnh “động” đã mang đi những gì mà Hoàng Dục Sư đang theo dõi. Mãi đến lúc Hoàng đảo chủ không nhìn thấy chiếc thuyền của con rể và con gái nữa ông thở dài buồn bã quay về nhà.

Kha Trấn Ác thấy Dung, Tĩnh rời đảo ra đi, cảm thấy mình ở lại chẳng có ý nghĩa gì, bèn cáo từ nói với Hoàng Dục Sư.

Hoàng đảo chủ rằng :

- Năm vị minh huynh của Kha đại hiệp đều thiệt mạng trên đảo Đào Hoa, tuy do bàn tay độc ác của Tây Độc Âu Dương Phong gây ra nhưng Hoàng Dục Sư ta vẫn cảm thấy bất an trong lòng, vậy Kha đại hiệp cứ yên trí ở lại đây luôn tiện giúp hộ tôi một việc.

Nghe vậy, Kha Trấn Ác đành phải ở lại.

Từ đó trở đi Hoàng Dục Sư và Kha Trấn Ác bắt đầu tìm phạt cây trên đảo để lựa gỗ tốt, cưa xẻ thành từng miếng ván một, Hoàng Dục Sư lại vào đất liền lo mua đinh, dây và các vật dụng linh tinh mang về.

Hai người bắt tay ngay vào việc đóng thuyền, Hoàng Dục Sư thoát đầu nổi hết các tấm ván lại, rồi lo làm cốt thuyền. Kha Trấn Ác không hiểu ý của Hoàng đảo chủ, sau nhiều lần hỏi trên đảo đã có sẵn mấy chiếc thuyền để dùng sao lại còn đóng thuyền mới làm gì, nhưng Hoàng Dục Sư chỉ cười mà không đáp.

Cứ vậy lại bốn năm qua, Hoàng Dục Sư sống trong chuối ngay chỉ lo hì hục đóng thuyền, lâu lâu lại rời đảo về đất liền, có lúc ngừng hẳn ông việc đóng thuyền liên tiếp ba bốn tháng trường, su bốn năm với lối vừa làm vừa nghỉ ấy, một chiếc thuyền lâu đẹp đẻ ra đời, ngày hôm thành chiếc thuyền mới này, Hoàng Dục Sư bỗng nói với Kha Trấn Ác rằng :

- Kha đại hiệp tời nay đây còn một chút của mọn, đại hiệp hãy mang đi mà dùng, vì sau này chúng ta không có cơ hội để gặp nhau nữa rồi.

Kha Trần Ấc biết ngay việc đuổi khéo con rể và con gái, và đóng thuyền suốt bốn năm trường ròng rã đã như vậy, chẳng qua Hoàng đảo chủ đang sửa soạn một “Cái chết lý tưởng”. Bèn nghiêm nhiên nói :

- Tâm ý của Hoàng đảo chủ mấy năm nay ta đã rõ, vậy chúng mình cùng xuống thuyền một lượt cho vui bạn vui bè.

Hoàng Dược Sư cất tiếng cười hà hà rằng :

- Kha đại hiệp, còn nhớ bảy năm về trước đại hiệp đã hiểu lầm tôi tại Yên Vũ lâu, cho rằng chính tôi đã hạ sát năm vị nghĩa huynh đệ của đại hiệp, may nhờ con gái tôi đã theo đại hiệp suốt một đêm tại “Thiết thương vương nhan Chương cổ miếu” nội vụ án mới được sáng tỏ, nay đại hiệp tự hỏi lòng bất an, nên tính tự sát để tạ ơn tôi đây chăng? Nhưng Hoàng Dược Sư tôi nay vẫn còn chưa tới ngày định chết, mà tôi cũng không muốn đại hiệp chết theo tôi như vậy, giờ đây tôi đã thu xếp cho đại hiệp một chiếc thuyền con, với nước và lương thực trong mười ngày đường bể, vậy đại hiệp nên quay về nhà ở Giang Nam, có vậy mới có thể mai cốt nơi cố thổ quê nhà được chứ!

Kha Trần Ấc nghĩ cũng phải, bèn gật đầu chấp thuận. Hoàng Dược Sư đưa ra đến bến, nơi đây quả nhiên đã đặt một chiếc thuyền con, sau tiếng từ biệt bai người chia tay nhau.

Kha Trần Ấc cho thuyền lướt đi được hai dặm đường thủy thính bể gầy luôn hai chiếc mái chèo quăng xuống bể, bực mình nói lớn tiếng một mình rằng :

- Đã chết thì ở đâu mà chả vậy, tội có gì mà phải quay về tận quê nhà Giang Nam mới chết! Cứ việc lệnh đèn trên mặt bể ăn hết lương, uống hết nước rồi chết cũng được chứ có khó gì đâu.

Nghĩ sao làm vậy, thế là Kha Trần Ấc thả chiếc thuyền mình lệnh đèn trên mặt bể, nào hay hai ngày sau bỗng bồng bênh trong cảnh trên trời dưới nước ấy, ngang nhiên gặp được thầy trò Nhất Đăng đại sư cứu mạng.

Nhất Đăng đại sư nghe Hoàng Dược Sư đang sửa soạn cái chết, bất giác thất kinh hỏi :

- Bộ Hoàng Dược Sư quả thật muốn hoàn thành tự sát theo tâm nguyện của ông ta sao? Nguy! Nguy. Chúng ta mau mau đến đảo Đào Hoa cứu mạng ông ta mới được.

Nam Cầm nói với Kha Trần Ấc rằng :

- Thưa Kha đại hiệp, hành vi của một người cố chấp tìm lối tự sát, quả thật là kém nghĩ vô cùng, giờ đây quan gia đang đại nạn, Tây Độc chưa trừ, không ngờ người thông minh tuyệt vời như Hoàng đảo chủ mà cũng thiếu nghĩ như thế... Thôi thôi chúng mình mau lo đi cứu người là thượng sách.

4. Chương 4: Vượt Phong Ba, Nhất Đăng Cứu Đảo Chủ

Kha Trần Ấc sau khi được Nam Cầm nhắc tỉnh, cảm thấy hành vi tự sát của mình như thế, thật là một ý trí ngu dại hết sức. Con người ta chết đi khác nào như đèn hết dầu, đóm tắt lửa, đường về suối vàng diêu vợi mông lung, lại làm cách nào tụ họp nhóm Chu Thông dưới Địa phủ? Chẳng thà cứ giữ mạng sống trên thế gian cố gây nên sự nghiệp gì cho oanh liệt hiển hách cũng hay!

Nghĩ vậy bèn lên tiếng nói với Nhất Đăng đại sư :

- Thưa đại sư Kha mỗ quả kém nghĩ, có lẽ Hoàng đảo chủ sẽ chờ đúng đến giờ kỵ của Hoàng phu nhân để thi hành cuộc tự sát, vậy chúng ta mau quay về Đào Hoa đảo, may ra còn kịp cứu người.

Nhất Đăng đại sư gật đầu :

- Hay lắm! Chúng ta nên đi ngay, dù sao cũng nên cứu mạng con người quá si mới được.

Nhất Đăng đại sư ra lệnh cho Ngư, Tiều, hai vị đệ tử cùng với Kha Trần Ấc qua thuyền nhỏ, hai thuyền lập tức cùng khởi hành song song với nhau.

Ngờ đâu trời xanh lúc này như cổ tình gây khó, gió Tây bắt đầu nổi cơn trên mặt biển, sức gió mạnh kinh người, hai con thuyền của Nhất Đăng đại sư và Kha Trấn Ác vốn đang hướng mũi đi về hướng Đông, nhưng gặp cơn gió Tây thổi thốc ngay lại, Ngự, Tiều, Canh Độc bốn đại đệ tử vận dụng hết sức lực của mình nhưng suốt nửa ngày mà vẫn chưa vượt được mười dặm, mãi đến hoàng hôn, cơn gió mới bớt dữ dội. Kha Trấn Ác đưa tay tính nhẩm, bỗng kêu lên :

- Nguy to! Chậm mất rồi, e không kịp nữa quá!

Ngự, Tiều, Canh, Độc đồng thanh hỏi :

- Chậm gì vậy? Không kịp đến Đào Hoa đảo chẳng?

Kha Trấn Ác rằng :

- Không, mai đây chính là ngày Hoàng phu nhân qua đời.

Nam Cầm thất kinh nói :

- Vậy càng nên mau ra sức đến gấp Đào Hoa đảo, nếu không công trình của chúng ta đều uổng công hết sức.

Năm người cùng ra sức chèo, Nam Cầm cũng tham gia nhưng thiếu mái chèo, nàng gỡ ngay một miếng ván của khoang thuyền để thế cho mái chèo. Cũng may sao lúc này mặt bể nổi gió Đông, thuận gió thuận nước và với sự cố gắng hết sức của mọi người trong một đêm trời bình minh. Đào Hoa đảo cũng hiện rõ trong tầm nhìn.

Nhất Đăng đại sư và bốn vị đệ tử chưa hề tới Đào Hoa đảo lần nào, họ chỉ thấy xanh biếc một màu nổi trên mặt bể cảnh đẹp vô biên quả đáng là nơi chân tu ẩn cư của bậc cao nhân ẩn sĩ.

Thấy cảnh đẹp, Nhất Đăng đại sư đứng dậy ngắm nhìn cảnh đảo, đột nhiên đại sư lớn tiếng :

- Ô! Nơi phía Đông của đảo Đào Hoa đang có một chiếc thuyền lều lướt ra biển, chắc đúng là Hoàng đảo chủ tự sát cũng nên, chúng ta mau mau lại gần chặn ngay.

Mọi người thất kinh, sáu mái chèo vừa nhanh vừa đều, chớp nhoáng đã theo gần chiếc thuyền lều nọ.

Nhất Đăng đại sư thấy trên khoang thuyền lều có một quan tài ngọc trắng long lanh, bên cạnh chiếc quan tài ngọc, một người mặc thanh y đứng ngay đó, chính là Hoàng đảo chủ Hoàng Dược Sư. Nhất Đăng đại sư lên tiếng gọi ngay :

- Kìa Hoàng đảo chủ đi đâu vậy?

Hoàng Dược Sư mắt vẫn nhìn quan tài ngọc, đối với tiếng gọi hỏi của đại sư như không nghe không biết. Nhất Đăng đại sư thấy sắc mặt của Đảo chủ có vẻ lạ, bèn vận hết hơi Đan Điền gọi lớn :

- Hoàng huynh, người chết đâu có phép gì phục sinh sống lại, hà tất Hoàng huynh nghĩ hẹp thế để làm gì, mau mau quay về trên đảo đã.

Mấy câu nói này, đại sư đã dùng kinh khí “Tiên Thiên công” để nói truyền đi, dù đôi bên có cách xa mười trượng, tiếng nói này có thể lọt vào tai Hoàng Dược Sư, nhưng quá lạ thay, Hoàng đảo chủ vẫn như không nghe, không biết, không thấy vậy.

- Thấy tình trạng như vậy, Nhất Đăng đại sư biết ngay Hoàng đảo chủ đã bị nhập ma đạo, dùng lời không ăn thua gì, chỉ còn nước dùng hành động để ngăn chặn, tự giác này mới có hiệu lực, bèn hối thúc cho thuyền mình tiến nhanh thêm. Hoàng Dược Sư tay vịn quan tài thân sắc như ngọc, khi nhóm Nhất Đăng đại sư chỉ còn cách mạn thuyền lều lối chừng hai đường tên bắn, vị Đào Hoa đảo chủ bỗng quát mất quát rằng :

- Nhóm các người là ai đây? Sao dám cả gan nghiêng ngang đột nhập vào đảo Đào Hoa của ta, chắc là chán đời không muốn sống nữa hả?

Nhất Đăng đại sư chấp tay lên ngực rằng :

- Hoàng huynh sao đùa dai như thế, sao cuộc chia tay tại Hoa Sơn, không đầy mười năm, sao lại chóng quên người em già này vậy.

Hoàng Dược Sư rùng mình, ngẩn đầu cười ngất rằng :

- Mười năm! Ha! Ha! Ha!... Mười năm, đời người có bao nhiêu cái mười năm... Ha! Ha! Ha!...

Đừng tưởng Đào Hoa đảo chủ đang vui, vì chính tiếng cười này còn khó nghe hơn tiếng khóc.

Nam Cầm bông nghĩ thầm: mười hôm trước đây, nơi rừng tảo ở Thất Tinh ô, Tây Độc Âu Dương Phong cũng có một lối cười này, nhưng Tây Độc là người dễ điên dễ khùng, không lẽ Hoàng đảo chủ đây cũng bị điên?

Hoàng đảo chủ cười một hồi xong, bỗng nhiên cười một tiếng và ngâm nga rằng:

Kỳ La đòi lý mai thần kiếm

Tiểu cổ thanh trung lão khách tình.

Nhóm phàm phu tục tử các người sao dám lại đây khuấy động cảnh thanh nhàn của ta. Hừ giỏi dữ đây!

Hoàng Dược Sư cúi mình nhắc bổng ngay một tảng đá to hơn cối xay, vận lực quảng tung ra, tảng đá bay như cơn gió lốc bay vào ngay sang mũi thuyền Nhất Đăng đại sư.

Tảng đá ấy vốn dùng để áp khoang thuyền lấy thăng bằng, và Hoàng Dược Sư cũng định dùng đến trong lúc trầm mình xuống biển, nghĩa là dùng dây tự trói mình vào quan tài của vợ, đồng thời cột luôn tảng đá vào chân, khi thuyền đắm tự dừng sức nặng của tảng đá sẽ lôi ngay mình và quan cữu của vợ xuống đáy biển, dù bản lãnh có cao cường đến đâu cũng khó lòng mà vẫy vùng! Như vậy chắc chắn sẽ thực hiện được ý nguyện tự sát của mình.

Nay Hoàng đảo chủ thành linh ném tảng đá khổng lồ sang thuyền Nhất Đăng đại sư, tảng đá ít nhất cân nặng hai trăm cân, nếu quảng trúng vào thuyền thế nào cũng gặp họa đắm thuyền ngay.

Sự biến chuyển xảy ra quá đột ngột! Nhất Đăng đại sư kêu lên “Ồi chao” đang tính dùng “Nhất Dương chỉ công” nghênh kích tảng đá lớn, thành linh ngay bên trái đại sư, Nông phu đứng dậy giờ ngay đôi cánh tay lên hét một tiếng, đỡ ngay khối đá rồi cong lưng hất ngay xuống biển! Một đóa hoa nước bắn tung tóe.

Trong số bốn đệ tử của Nhất Đăng đại sư, Nông phu là người có sức mạnh hơn hết, tên người này vốn gọi Võ Tam Thông, xưa giữ chức tổng quản trong cung, tảng đá của Hoàng Dược Sư quảng sang cũng nặng cả hai trăm cân, cộng thêm một sức ném lại càng kinh người! Ấy thế mà Nông phu Võ Tam Thông ngang nhiên hứng nổi và đem hất xuống biển. Quả là một tay thần lực!

Hoàng Dược Sư bất giác khen “Tuyệt” rồi nói tiếp :

- Còn tảng nữa đây. Có giỏi đỡ luôn coi!

Đào Hoa đảo chủ khom ngay người xuống, lại cử liền tảng đá thứ hai, nhắm ngay thuyền của Nhất Đăng đại sư ném mạnh sang.

Nông phu Võ Tam Thông vừa hứng tảng đá vừa rồi, hai lòng bàn tay vẫn còn nóng rát như xát ớt cay, nay thành linh thấy tảng đá thứ hai quảng tới, đâu còn dám hung hăng oai hách hứng đỡ như vừa rồi.

Ngay trong cơn nhanh như tóe lửa ấy, Ngự phủ đột nhiên giờ ngay cây chèo sắt sang đỡ chặn thế đá “choang” một tiếng, tảng đá bị mái chèo đụng rớt ngay xuống biển, còn cây chèo sắt cũng bị cong vẹo thành hình cánh cung, Nam Cầm thất thanh rú lên “Nguy hiểm quá”.

Nhất Đăng đại sư chấp tay đọc “A di đà Phật” mà cũng chẳng thấy đại sư giờ dúi nhắc chân gì, tà áo khế bay toàn thân đã nhoáng ngay sang thuyền của Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dược Sư quát ngay lên một tiếng “đờ đờn”!

Nhoáng một cái, thân hình đã vượt khỏi cổ quan tài bằng ngọc trắng, vọt ngay tới trước mặt Nhất Đăng đại sư “Phạt! Phạt! Phạt!” liên tiếp đánh ra ba chưởng!

Đó là tuyệt kỹ “Lạc Anh chưởng pháp” của Đào Hoa đảo chủ tiếp theo nơi hai chân bỗng thấy “Vụt! Vụt! Vụt!” liên tiếp ba ngọn đá với thế “Tảo Diệp Thoái” (đùa quét lá rụng) ba chưởng và ba đá ấy, khí thế như một cơn cuồng phong vũ bão tính vồn chen cho Nhất Đăng đại sư ngã xuống biển.

Nhất Đăng đại sư thấy Đào Hoa đảo chủ làm như không hề quen biết mình bao giờ, thoát vào đã giờ ngay ngọn sát thủ ra, đại sư vẫn trầm lặng nhìn, dùng ngay thể “Hàn Kê Bái Phật” (gà lạnh lễ Phật) nhảy ngược ra phía sau gần hai trượng, vừa mở miệng thốt lên tiếng “Hoàng huynh”.

Hoàng Dược Sư đằng này ngang nhiên lại bữa ngay ra một “Phách Không chuông” một luồng kinh lực mạnh vô tả nhắm ngay ngực Nhất Đăng mà đánh tới.

Ngọn đòn của Đào Hoa đảo chủ quá dũng mãnh, Nhất Đăng đại sư biết mình không thể nào không dùng đến ngọn tuyệt kỹ “Nhất Dương chỉ” ra để đối chọi Chỉ nghe đại sư thốt lên tiếng “tội quá” ông tay áo nhẹ phất, thò tay ra hai ngón chỉ, nghênh tiếp và điểm luôn ngọn kinh phong của Hoàng Dược Sư, Đào Hoa đảo chủ trong ngọn kinh phong của mình phát ra bỗng như có một luồng sức nóng luồn vào điểm trúng ngay vào ngực mình.

Hoàng Dược Sư bắt giắc rùng mình. Lập tức nhảy về sau quát rằng :

- Đoàn Trí Hưng, ông dùng lối võ công của Vương Trùng Dương chân nhân đánh tôi, dù có thắng cũng đâu phải là anh hùng hảo hán.

Nhất Đăng đại sư cười rằng :

- Hoàng huynh, lão nay đã không là Đoàn Trí Hưng ngày xưa nữa rồi, mà là Nhất Đăng hòa thượng! Đời người trên thế gian, khác nào cơn ác mộng phù du. Đâu còn ý niệm tranh hùng tranh bá làm gì? Hoàng huynh vốn trí thông minh sao không nghĩ kỹ rồi hành động sau...

Đại sư vẫn thao thao bất tuyệt nói.

Hoàng Dược Sư vọt mình tới quát lớn :

- Nói nhảm đỡ đây!

Quyền cước vung ra với toàn các thể tuyệt kỹ của Đào Hoa đảo tới tấp tấn công đánh sang phía Nhất Đăng đại sư.

Nhất Đăng đại sư biết tính của Hoàng Dược Sư háo thắng chỉ mỉm cười và mở ngay “Tiên Thiên công” chống cự phây phây với Đào Hoa đảo chủ trên khoang thuyền không đẩy một trượng vuông ấy.

Đông Tà và Nam Đế, đều là tông sư của một phái võ công, vào hai mươi năm về trước, khi mọi người luận kiếm tại Hoa Sơn, đã từng so với nhau một trận, lúc ấy đôi bên đều đồng cân đồng lượng, ngày nay tình cờ lại xấp đấu với nhau, thật khó phân hơn kém, đôi bên qua lại đã vài chục hiệp đang lúc thắng bại chưa thuộc về ai bỗng nhiên có tiếng gõ nước “rắc” một tiếng, chiếc thuyền của Hoàng đảo chủ bị chấn động mạnh.

Thì ra chiếc thuyền của Hoàng Dược Sư kỳ này chỉ tạo giống hệt như chiếc thuyền xưa kia mà Châu Bá Thông, Hồng Thất Công và Quách Tĩnh đã dùng trong chuyến ra biển, chiếc thuyền không có một cây đinh nào để đóng, mà toàn ráp nối bằng keo đặc biệt, nếu để trên cạn chín mươi năm cũng không hư hại gì, nhưng nếu đã đẩy xuống nước, không đầy một buổi các chất keo sẽ rã dần và con thuyền sẽ tan nát từng mảnh vụn của nó, và những gì nặng hơn nước biển sẽ chìm luôn hết xuống đáy biển.

Hoàng Dược Sư ra khơi đã khá lâu, và tiếng “rắc” vừa rồi chính là triệu chứng mở màn của chất keo bị rã vì nước mặn, thính linh con thuyền lần lần bị tách đôi, nước đã thi nhau xối xả vào ào ào! Cảnh đắm thuyền đang diễn tiến trước mặt mọi người.

Hoàng Dược Sư thấy thuyền tách bể thành hai, như người điên cuồng, chạy ập lại ôm quan tài, tính cùng vong thê (vợ đã chết) chuẩn bị chìm xuống đáy biển luôn.

Nhưng Nhất Đăng đại sư là người mắt nhanh tay lẹ, khi Hoàng Dược Sư nhảy bổ về phía quan tài, bên này đại sư dùng ngay đến tuyệt kỹ “Nhất Dương chỉ” nhanh như điện nhoáng nhắm đích ngay ba huyệt “Thần Đường, Phụng Vĩ, Linh Đài” phía sau Hoàng Dược Sư điểm tới. Nhất Đăng đại sư đối với ngón “Nhất Dương chỉ” kể như đến mức xuất thần nhập hóa tuyệt vời của nó, cho dầu Trùng Dương chân nhân có tái sinh cũng đến vậy là cùng không thể nào hơn.

Hoàng Dược Sư là tôn chủ của một phái, vốn đâu dễ dàng gì bị đối phương điểm trúng ngay, nhưng vì tay bận ôm quan tài vợ, tâm tình lại vô cùng xúc động người cũng như si như tỉnh, và quên hết những gì đã

xảy ra xung quanh, nên đã hờ dờn, bán đứng phía sau lưng cho đối phương nên Nhất Đăng đại sư mới dễ thành công nhanh như vậy.

Đào Hoa đảo chủ bị trúng “Nhất Dương chỉ” toàn thân lập tức mềm như bún, “bịch” một tiếng lặn ngay bên cạnh quan tài, dù trong mình sẵn võ công tuyệt thế đến đâu đi nữa, lúc này cũng không làm sao giờ ra ứng phó.

Lúc này Nhất Đăng đại sư lên tiếng gọi lớn :

- Các con mau lên ngay đây.

Bốn đệ tử Ngư, Tiều, Canh, Độc trước sau tung mình lên thuyền lâu, lúc này tình trạng con thuyền đã vô cùng nguy cấp, các cột trọng yếu tan rã dần, thuyền đã đứt thành hai phần, nước vào ào ào khoang thuyền đã bị trút nghiêng, Nhất Đăng đại sư cấp ngay Hoàng Dược Sư dưới nách, rồi đưa chỉ ngay chiếc quan tài nói :

- Mau khiêng xuống thuyền mình!

Tiều phu thất kinh hỏi :

- Thưa thầy người chết cũng phải cứu nữa sao?

Chiếc quan tài bằng ngọc thạch này, vừa kền càng vừa nặng ít ra cũng một hai trăm cân trở lên, muốn chuyển được áo quan này qua thuyền nhỏ quả không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Nhất Đăng đại sư quát rằng :

- Sao lại không cứu! Nghĩ cách vận chuyển luôn chiếc quan tài ngọc thạch ấy lên bờ luôn!

Lại rắc một tiếng kinh người, đầu thuyền chúi ngay xuống, chiếc quan tài bị tuột và suýt rớt luôn xuống biển.

Lúc này thầy trò Nhất Đăng đại sư đều ở hết trên thuyền lớn, dưới hai thuyền nhỏ chỉ còn chừa Kha Trấn Ác và Nam Cẩm lo cầm lái và giữ chèo, Nhất Đăng đại sư quát ngay Hoàng Dược Sư xuống thuyền “bịch” một tiếng Hoàng đảo chủ nằm gọn ngay trong khoang thuyền nhỏ.

Lúc này vị Nam Đế từng làm vua miền Điền Nam (tỉnh Vân Nam) mới đồng dục truyền lệnh cho bốn đệ tử :

- Bốn đứa con hãy cùng nhau gỡ ngay ngọn “Thủy Thượng Đăng Bình” (phép đi lướt trên mặt nước) rồi khiêng ngay chiếc quan tài bằng ngọc thạch lên vai, ta sẽ dùng “Nhất Dương chỉ” tiếp với các con, đưa ngay quan tài lên bờ đã.

Nghe thầy nói vậy, bốn đệ tử đưa mắt ngó quanh nhau, bởi vì từ đây vào bờ cũng cách xa cả trên mười dặm là ít, nếu lướt với thân không thì không có gì trở ngại, nhưng đằng này lại phải lo khiêng chiếc quan tài bằng ngọc thạch nặng nề như thế, làm sao có thể dùng nổi ngọn “Đăng Bình Độ Thủy” cơ chứ. Tuy có “Nhất Dương chỉ” của thầy hỗ trợ, trong lòng họ cũng ái ngại vô cùng nếu không khéo, cả người lẫn quan tài đều chìm xuống biển mất, nghĩ vậy bốn đệ tử dậm ra trầm ngâm lo lắng!

Nhất Đăng đại sư ngược mày bực mình quát :

- Có chuyện mới nhờ đệ tử vất vả, bộ cá con không tin lời của thầy sao? Mau lên!

Chưa dứt lời bỗng ngọn sóng ào tới!

Trên khoang thuyền vốn đã nghiêng sẵn, lúc này mấy ngọn sóng lớn bồi thêm lại, thuyền đã gần lật đến nơi, Nhất Đăng đại sư lại quát: “Còn không mau lên”.

Ngư, Tiều, Canh, Độc bốn đệ tử không ai dám hở miệng nữa, vội cùng nhau hợp sức khiêng ngay chiếc quan tài ngọc thạch lên vai cùng nhau nhảy xuống biển.

Nhất Đăng đại sư cũng dùng đến “Nhất Dương chỉ” phát ra đỡ chiếc quan tài cho bốn đệ tử, nói ra cũng lạ thật bốn đệ tử cảm thấy trên vai nhẹ như bong, một loại quan tài ngọc thạch nặng nề ấy, sao giờ đây lại

nhẹ nhàng như không hề có gì trên vai, ai nấy đương lấy làm ngạc nhiên khó hiểu, tiếng Nhất Đăng đại sư lại hồi thúc :

- Đi mau! Đi mau!

Ngư, Tiều, Canh, Độc vội giở ngay thân pháp “Độ Thủy Đăng Bình”, vai khiêng quan tài, chân bước liểng thoảng trên mặt sóng trắng, nhắm thẳng hướng bờ đảo tiến vào.

Đáng lẽ khiêng vác một khối trọng lượng trên hai trăm cân như thế, dù cho bốn người đệ tử Ngư, Tiều, Canh, Độc có tinh thông đến mấy đi nữa cũng không thể nào mà bay vượt trên mặt biển đến trên mười trượng xa như thế được!

Nhưng oai lực “Nhất Dương chỉ” của Nhất Đăng đại sư quả đến mức cao độ không thể nào tưởng tượng nổi. Ngang nhiên đã hứng được chiếc quan tài ấy một cách thần tình khéo đến thế là cùng! Lúc này, đoạn đuôi chiếc thuyền lâu của Hoàng Dược Sư đã đắm chìm mất dạng khỏi mặt biển! còn nửa khúc đầu cũng bị nước nuốt hơn già nửa và cũng đang trong cảnh chìm dần!

Lúc này Nhất Đăng đại sư cũng nhảy phắt luôn xuống biển, mở ngay lối “Lục Địa Phi Hành công” (bay lướt trên đất liền) vừa theo sau bốn đệ tử vừa dùng Nhất Dương chỉ đỡ quan tài, trong cảnh trời nước mênh mông ấy, lúc này đang diễn ra một cảnh động vừa lạ vừa đẹp, trên là cỗ quan tài bằng ngọc thạch, năm bộ áo thi nhau bay tua tủa, năm đôi chân lướt liểng thoảng trên mặt sóng trắng!

Trong chót lát, dưới sự đồng tâm hợp lực của năm thầy trò Nhất Đăng đại sư, cỗ quan tài ngọc thạch của Hoàng phu nhân an nghỉ trong ấy, đã nghiễm nhiên được đưa lên bờ đảo Đào Hoa.

Cỗ quan vừa đặt xuống bờ đảo, thì phía ngoài biển đã vang lên một tiếng “ầm” dữ dội! Nửa đoạn thuyền còn lại ấy đã biến mất luôn trên mặt biển, Nhất Đăng đại sư kỳ này vì dùng Nhất Dương chỉ quá sức, cũng khiến cho toàn thân mệt phờ, mồ hôi ướt gần hết cả tầng bào là khác, đại sư đành ngồi phệt ngay trên bờ để nghỉ ngơi.

Sau khi biết rõ cỗ quan tài của Hoàng phu nhân đã được thầy trò Nhất Đăng đại sư đưa lên bờ đảo yên ổn, Nam Cầm và Kha Trấn Ác mới hết lo ngại trong lòng, vội vàng chèo nhanh thuyền vào bờ, rồi Nam Cầm lo kéo luôn Hoàng Dược Sư lên bến, Nhất Đăng đại sư vừa tính ra tay giải huyệt cho Hoàng đảo chủ, một trong bốn đệ tử là Độc thư sĩ vội nói :

- Thưa thầy, thầy muốn cứu tỉnh người sao? Chớ, chớ, chớ! Nguy lắm! Nguy lắm!

Nhất Đăng đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Sao con lại nói vậy?

Độc thư sĩ tử rằng :

- Hoàng Dược Sư vốn hiệu xưng là “Đông Tà” hành vi quái đản không ai bì, tính tình khó lường đoán, nay thầy đã mạo hiểm cả đến tính mạng để cứu và ngăn cản ông ta tự sát suýt đã bị hạ độc thủ, nếu bây giờ thầy lại lo giải huyệt cho Hoàng Dược Sư, nếu khi ông ta tỉnh lại, không theo ý tốt của thầy, thầy tránh sao khỏi một vụ tranh chấp bất lợi cho thầy lúc này, con e ngại bây giờ thầy không là đối thủ của họ Hoàng đâu.

Nhất Đăng đại sư chột như tỉnh ngộ, vừa rồi mình đã dùng Nhất Dương chỉ đã đuối sức khá nhiều, nếu cứu tỉnh Hoàng Dược Sư trong lúc này, nhất là trường hợp người ta trở mặt, mạng mình thế nào cũng toi vào tay đối thủ mất, còn như nếu người ta bết tắc ba huyệt đạo lớn như vậy, thời gian kéo dài ra thế nào Hoàng Dược Sư cũng bị thương, muốn cứu cũng khó mà ra tay cứu kịp thời, nhưng Nhất Đăng đại sư vốn là người hữu đạo đức tăng, đại sư trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Ta không thể nào không cứu người ta, thà để họ phụ mình, chứ mình không phụ họ, vậy hãy để ta cứu tỉnh trước rồi nói sau!

Độc thư sĩ lên cuốn lên :

- Thưa thầy chớ nên vậy...

Nhưng đã trễ, Nhất Đăng đại sư ra tay nhanh như gió, giờ ngay một chỉ ra xĩa ngay vào “Tĩnh Túc huyết” của Đào Hoa đảo chủ, rồi vỗ nhẹ thêm vào “Mệnh Môn huyết” sau lưng một cái.

Công lực của Hoàng Dược Sư quả là cao sâu tuyệt đỉnh, huyết đạo vừa được giải, lập tức vận khí huyết thông khắp cơ thể, thính linh nhảy vọt lên, lớn tiếng quát rằng :

- Đoàn Trí Hưng! Người dám ngăn cản ta tự sát hả!...

Dứt tiếng quát vung luôn chưởng nhắm đỉnh đầu Nhất Đăng đại sư bửa xuống.

Ngư, Tiều, Canh, Độc bốn đệ tử thất sắc, đều xúm nhau ào đến cứu thầy. Hoàng Dược Sư buông ngay một chuỗi cười dài, thân hình nhoáng lên, chân trái bay vào “Bịch, bịch” hai tiếng đá ngã ngay Nông phu lộn hai vòng, Tiều phu và Ngư phủ quát lên phân chia tả hữu song song tiến đánh Hoàng Dược Sư.

Hoàng đảo chủ võ công đâu phải tay vừa, nhất là xưng hiệu “Đông Tà” bốn đệ tử của Nhất Đăng đại sư làm sao mà so bì kịp đến vai người ta, khi Ngư, Tiều, hai người đánh tới, Hoàng Dược Sư cúi nhanh đầu toàn thân lướt nhẹ như một con rắn nước, xuyên qua những ngọn quyền của đối phương.

Trong cái xuyên vẹo ấy, lại khéo đụng độ ngay Độc thư sĩ tử, sĩ tử vội vàng đỡ ngay “Cầm Nã công” tính tóm Hoàng Dược Sư, ấy thế mà không hiểu tại sao vừa đụng tới thân, chỉ cảm thấy tay trơn như mỡ đối thủ đã né được ngay.

Thư sinh chỉ sợ Hoàng Dược Sư gây thương tổn cho ân sư mình, nên bất kể lợi hại “soạt” một tiếng rút phất kiếm ra, chuyển mình quơ được cánh tay, giờ ngang ngọn kiếm, trực chỉ ngay Phong Phủ huyết của Hoàng Dược Sư, Đào Hoa đảo chủ đột nhiên quay ngang nửa thân trên lại, vận chỉ búng ngay vào thân kiếm của thư sinh đây là tuyệt học đặc ý “Đàn Chỉ thần công” của dược sư, thư sinh làm sao chịu nổi, “Keng” một tiếng cây kiếm đã bị bay búng lên ba bốn trượng.

Hoàng Dược Sư dùng ngay đến “Tảo Diệp Thoái” trên dùng quyền thụi dưới dùng chân hất, “Bịch” một tiếng, thư sinh ngã quỵ ngay mặt cát. Ngư phủ lúc này vung ngay cây chèo sắt đã bị cong như hình cung, Tiều phu cũng rút ngay búa rìu của mình ra, binh đao hai người cùng tiến đánh, Nông phu lúc này cũng nhảy tới liều mạng ôm chặt ngay eo ếch của Hoàng Dược Sư, nhưng thân hình của Đào Hoa đảo chủ lúc này trơn như lươn chui bùn, sau nhún và nhoáng, đã nghiễm nhiên luồn ra khỏi vòng vây của ba người, Nông phu vô huyệt trúng ngay phải binh đao của đồng bọn, bất giác kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Ngay cơn tóe lửa ấy, Hoàng Dược Sư lại nhoáng mình nhảy vào trận, cũng nhận không ra y đã dùng lối đánh gì cây chèo cong và chiếc búa rìu của ngư phủ, tiều phu đã bị người ta đón mất khỏi tay, nhìn kỹ hai binh khí đều bị bể gãy ráo!

Độc thư sĩ tử lúc này lóp ngóp đứng dậy, nhảy tung ngay vào tham chiến, nhưng y cảm thấy mắt tóe đom đóm, bốn tiếng “Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!” nghe rõ ràng Ngư, Tiều, Canh, Độc bốn người trên mặt mỗi người đều trúng một cái tát, huyết đạo nơi eo bị tê hẫ, thì ra cả bốn bị trúng “Kỳ Môn Ngũ Hành Chuyển”, đều ngã lăn cùng một lượt hết.

Hoàng Dược Sư chỉ dùng có một thế trong “Kỳ Môn Ngũ Hành Chuyển” bốn đệ tử lừng lẫy của Nhất Đăng đại sư đều bị điểm ngã, bất giác cả cười ha hả nói :

- Nam Đế Đoàn hoàng gia khéo dạy mấy đồ đệ thật!

Lúc này Nhất Đăng đại sư vẫn điềm nhiên ngồi trên mặt cát, Kha Trấn Ác và Nam Cầm đang cách đây không xa phía sau đại sư, Kha Trấn Ác cũng thừa rõ tánh tình của Hoàng Dược Sư khi hiền hòa dễ mến, lúc lại biến thành đao phủ giết người không chớp mắt. Lúc này đâu dám lên tiếng ho he, Nam Cầm thì càng khỏi nói, nàng thấy bản lãnh giỏi như ngư tiều canh độc vậy trong chớp nháy đã bị Hoàng Dược Sư hạ ngã với thân đào liễu yếu của mình đâu còn dám đến gần. Mọi người hồi hộp lo ngại cho tính mạng của đại sư, họa sát thân sắp xảy ra!

Hoàng Dược Sư sau khi nói móc Nhất Đăng đại sư xong thính linh trợn mắt quát lớn :

- Đoàn Trí Hưng người còn ngồi ỳ ra đó làm gì? Hãy đứng ngay dậy đấu với ta ba ngàn hiệp xem nào!

Nhất Đăng đại sư lắc đầu rằng :

- Được huynh, nếu muốn giết thì cứ việc giết, ta không thể nào ra tay đấu với huynh nữa, cứ việc hạ thủ đi đừng có ngại gì.

Vì cuộc vận quan tài ngọc thạch của Hoàng phu nhân, nên đại sư đã đuổi sức đầu để giao tranh với Đào Hoa đảo chủ, nhưng ác nỗi đại sư lại không cách nào nói rõ lý do ra, mà chỉ mỉm cười ngồi yên không nhúc nhích.

Hoàng Dược Sư vỗ chuông đến “Pắc” một tiếng cánh tay trái giơ lên không khua nửa vòng tròn nhỏ ngay nơi trọng yếu trên ngực của đại sư đánh tới.

5. Chương 5: Cơn Sóng Gió Cao Tăng Trở Tuyệt Tài

Nam Cầm cuống lên :

- Kính thưa Hoàng đảo chủ!

Đang lúc Hoàng Dược Sư đang tính bữa chuông ấy, đột nhiên thu ngay thế ấy về, tên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, hỏi ngay đại sư rằng :

- Vừa rồi dưới thuyền người chả dùng “Nhất Dương chỉ” để phá “Phách Không chuông” của ta là gì, sao bây giờ không giở ra đi, mau mau ra tay đi không đừng trách ta giở độc thủ!

Nhất Đăng đại sư lắc đầu rằng :

- Vừa rồi ta đã dùng “Nhất Dương chỉ” đến đuổi sức, nay không thể nào còn sức tái dùng nữa!

Hoàng Dược Sư kinh ngạc buột miệng hỏi rằng :

- Người đã dùng “Nhất Dương chỉ” đến hết sức rồi sao.

Kha Trấn Ác bỗng lên tiếng :

- Hoàng đảo chủ lời đại sư nói không sai, tuy mắt Kha Trấn Ác này không thấy gì, nhưng tay không hề diếc, vì chính đại sư đã dùng “Nhất Dương chỉ” đưa linh cữu của Hoàng phu nhân về đến đảo!

Hoàng Dược Sư buột miệng kêu: “Ôi chao”.

Hoàng đảo chủ định thần ngó Nhất Đăng đại sư rồi lại nhìn cổ quan tài của phu nhân, đột nhiên lắc đầu bước ngay lại Ngư, Tiều, Canh, độc bốn đệ tử, cúi mình xuống vỗ vào thân họ để giải huyết, rồi đứng thẳng người tính bỏ về hướng rừng hoa, Nhất Đăng đại sư bỗng gọi :

- Được huynh! Hãy khoan đã!

Hoàng Dược Sư ngạc nhiên đứng lại lên tiếng :

- Đoàn huynh! Tôi thông cảm thịnh tình của huynh, hôm nay có thể ngăn cản Hoàng Dược Sư này tự sát, nhưng mai đây chắc gì chặn được lối tìm chết của tôi. Vậy còn nói chuyện gì cho thêm lời thôi.

Nhất Đăng đại sư cười rằng :

- Được huynh! Vậy tôi hỏi huynh một điều, kể từ ngày huynh giáng xuống trần gian, phải chăng huynh đã quen biết với phu nhân? Và phải chăng phu nhân cũng xuất thế cùng ngày với huynh?

Mấy câu hỏi này khiến Hoàng Dược Sư không vui, bèn rằng :

- Xin chớ nói đùa với tiểu đệ vậy, phu nhân kém tiểu đệ đến hai mươi năm thì làm sao có thể cùng sinh trong một ngày được, và có ai mới sinh ra đã quen biết với nhau đâu. Tiểu đệ tâm thần lúc này buồn lắm, xin lão huynh chớ đùa thế nữa.

Nhất Đăng đại sư nghiêm nghị rằng :

- Nào ai mà đùa đâu, “sắc tức thị không, không tức thị sắc” và nếu đã không sinh cùng ngày với phu nhân và khi lọt lòng không hề quen nhau, vậy khi song thân của huynh tạ thế qua đời Được huynh có huyết tâm cùng chết với phụ mẫu không? Nếu không sao lại đi chung tình với một thê phòng như vậy? Lập nguyên quyền sinh như vậy, chẳng hóa ra là trọng vợ khinh song thân đó sao? Đâu lý nào song thân lại khôn bằng vợ. Người sống trên đời, bản vốn là cầu sinh, nếu không cầu sinh, Được huynh lại giữ khư khư ý niệm chung tình với vợ ấy! Rõ kém suy nghĩ quá! Hành động ấy quả còn dại dột hơn cả loài súc sinh không bằng. Thiện tai! Thiện tai!

Nhất Đăng đại sư dùng lối thuyết kệ của Phật gia chỉ trích những điểm ngu đần và không phải của Đào Hoa đảo chủ, Hoàng Được Sư nghe xong mấy câu kệ người như tỉnh cơn mộng, mỗi buồn tích trữ suốt ba mươi năm trời, nay đã tiêu tan sạch hết.

Đào Hoa đảo chủ đổi ngay sắc thái rằng :

- Vi đại sư ngôn, tiểu đệ suýt trở thành tội nhân danh giáo, và bị anh hùng trong thiên hạ chê cười, may được đại sư chỉ thị mê luật, khiến cho Hoàng mỗ nhận rõ nhân sinh đâu là phải. Những lỗi mạo phạm vừa rồi mong Đoàn huynh hãy xá bỏ cho.

Ngư, Tiêu, Canh, Độc bốn đệ tử lúc này mới lóp ngóp đứng dậy, họ không ngờ rằng thầy mình chỉ dùng lời nói mà đã thuyết phục ngay được Hoàng Được Sư, quả hay hơn dùng thủ đoạn sức mạnh để ngăn chặn!

Hoàng Được Sư xưa nay nổi tiếng là người kiêu ngạo trên giang hồ, xưa nay không hề phục bất cứ ai, nào hay hôm nay lại phá lệ để xin lỗi với Nhất Đăng đại sư, thật là một chuyện bất ngờ khó tưởng tượng nổi!

Nhất Đăng đại sư cười rằng :

- Được huynh đã hiểu rõ, đáng mừng! đáng mừng! Lão nạp xin cáo từ và hẹn gặp sau này.

Hoàng Được Sư hấp tấp túm ngay vai Nhất Đăng đại sư nói :

- Đoàn huynh từ xa xôi lặn lội lại đây, đâu phải chuyện dễ, mấy khi như thế sao hấp tấp đi ngay như vậy, từ ngày chia tay nhau tại Hoa Sơn, chớp mắt đã hai ba mươi năm qua tiểu đệ còn nhiều chuyện muốn nói với Hoàng huynh, và lần này tiểu đệ phải cưỡng lưu khách lại.

Đào Hoa đảo chủ nói tới đây cất tiếng cười ha hả, rồi quay qua nói với Kha Trấn Ác :

- Kha đại hiệp! Ngài cũng về đảo đào hoa đấy sao? Mấy hôm trước ngài đòi tự sát ta cũng đòi chết, nhưng nay chúng ta đều đã hủy ý kiến ấy! Ha! Ha! Ha!...

Kha Trấn Ác cũng cất tiếng cười vui vẻ, Hoàng Được Sư lo dẫn thầy trò Nhất Đăng đại sư và Nam Cầm chuyển ngay rừng hoa mà đã bày bố theo trận “kỳ môn” vào đến “Thị Kiếm đình” mới chia ngôi chủ khách ngồi xuống.

Hàn huyền mấy câu xong, Hoàng Được Sư nói :

- Nay Đoàn huynh, chớ nói dông dài làm gì, vậy chuyện đem bốn vị cao tước của Đoàn huynh tới đây, chẳng đâu phải chỉ riêng chuyện muốn cứu mạng của tiểu đệ.

Nhất Đăng đại sư đưa tay chỉ ngay sang Nam Cầm rằng :

- Vị nương tử này từng có duyên gặp lệnh ái đôi lần, nay gặp nạn cấp bách là đứa con trai độc nhất của nương tử đây bị người bắt đi, xin nhờ Được huynh ra tay trợ lực một tay.

Hoàng Được Sư gật gù rằng :

- Cô nương cứ việc nói.

Nam Cầm e thẹn kể lại đoạn nghiệt duyên của mình với Dương Khang, Hoàng Được Sư cao mảy, vì đối với hành động của Dương Khang vốn đã ác cảm sẵn nhưng nghe Nam Cầm là bạn Hoàng Dung nên ráng nghe toàn câu chuyện.

Đào Hoa đảo chủ khi nghe đến đoạn Nam Cầm sinh hạ một trai, và Quách Tĩnh đặt tên cho đứa nhỏ là Dương Quá, bất giác tươi cười rằng :

- Ý! Thằng khờ này, thế mà cũng biết khuyên người ta hướng thiện cơ đấy (vì chữ Quá có nghĩa là sửa lỗi lầm).

Khi Hoàng Dục Sư nghe đến Âu Dương Phong cướp Dương Quá sắc mặt đành lại ngay, rằng :

- Lão Độc Vật chết toi ấy, không ngờ sau ngày hội kiếm lần thứ hai tại Hoa Sơn, hấn phát điên mà không bị chết đi nay lại hành hung tác quái như vậy.

Nhất Đăng đại sư rằng :

- Chính thế! Lão Độc Vật còn sống trên thế gian ngày nào, ngày ấy vẫn là mầm họa tai hại cho giới võ lâm chúng ta, Dục huynh xin huynh hãy nể tình lão nạp đây mà giúp giùm cho Tàn cô nương đây một chuyện!

Hoàng Dục Sư bần khoản, vì giữa Đông Tà và Tây Độc không thể nói là không có oán thù với nhau. Xưa kia Âu Dương công tử đến Đào Hoa đảo cầu hôn, thất vọng ra về, từ đó đôi bên đã xích mích. Đến sau, nhân lúc Hoàng Dục Sư mải dốc toàn lực để đối phó với “Toàn Chân thất tử” ở Ngưu gia thôn Lâm An, Âu Dương Phong đã đột nhiên hạ sát thủ, dùng “Cáp Ma công” đánh vào lưng Hoàng Dục Sư, may lúc đó nhờ tên phản bội sư môn là Mai Siêu Phong, vì lòng hối hận nên đã nhảy bung ngay lại hứng một chưởng của Tây Độc, nên Hoàng Dục Sư mới thoát nạn, về sau Tây Độc lại đến đảo Đào Hoa giết người rồi giả họa cho Đào Hoa đảo chủ, nay Nhất Đăng đại sư thay mặt cho Nam Cầm nhờ Hoàng Dục Sư giúp sức, đáng Đào Hoa đảo chủ phải nhận lời ngay mới đúng, nhưng Hoàng Dục Sư đã không quên một chuyện khác!

Thì ra trong lần thứ hai luận kiếm tại Hoa Sơn, Hoàng Dục Sư từng giao tranh với Âu Dương Phong, khi đó Tây Độc vì nghiêm cứu “Chân kinh” không đúng đường lối nên đã phát điên, trong trận này Hoàng Dục Sư đã bị Âu Dương Phong cắn trúng ngón tay trở, tuy sau đó được Hoàng Dung dùng “Nhiếp tâm pháp” nhử Tây Độc đi xa, nhưng Hoàng Dục Sư kể như đã thua một keo cho Tây Độc Âu Dương Phong.

Cứ thử nghĩ một thần trí điên cuồng thác loạn như Âu Dương Phong, Hoàng Dục Sư chưa phải là địch thủ, nếu nay lại gặp một Tây Độc tỉnh táo, Đào Hoa đảo chủ chẳng hóa ra càng khó đối phó sao? Hoàng Dục Sư cúi nhìn vết thẹo nơi ngón tay, lòng dạ bất giác lạnh lạnh phần nào.

Nhất Đăng đại sư thấy Hoàng đảo chủ do dự mới nói :

- Dục huynh nếu quả nuôi ý trí cao đẹp quên hết các ân oán võ lâm, như vậy cũng là cái hay! Vậy lão đệ xin cáo từ đây!

Dứt lời đứng ngay dậy sửa soạn.

Hoàng Dục Sư bỗng nói :

- Hãy khoan đã, tiểu đệ nào phải không nhận lời! Nhưng vì còn có chuyện bàn thêm.

Nhất Đăng đại sư cười rằng :

- Còn chuyện gì? hay là lại ngán Lão Độc Vật ấy rồi chẳng?

Nếu câu nói này do người khác nói ra, Hoàng Dục Sư không trở mặt cũng đứng dậy bỏ đi ngay, nhưng câu này là do chính miệng Nhất Đăng thốt ra, Hoàng Dục Sư thở dài rằng :

- Đoàn huynh, chẳng nói giấu gì nếu tiểu đệ quả gặp được Tây Độc bản lĩnh chỉ có thể tự vệ lấy thân, nếu chế ngự được Lão Độc Vật, thế nào cũng phải hợp sức với tiểu nữ và tiểu tể mới xong.

Nam Cầm nghe nhắc đến Quách Tĩnh bèn hỏi ngay :

- Thưa Hoàng đảo chủ! Quách quan nhân và Dung cô nương vẫn mạnh giỏi cả chứ? Không biết nay họ hưởng hạnh phúc tại đâu? Trên giang hồ bấy lâu không ai được tin tức gì của họ cả!

Nhất Đăng đại sư đang tính ướm hỏi thêm, nào hay Nam Cầm lại cướp lời trước, ngậm miệng trong bụng.

Hoàng Dục Sư bất giác trả lời rằng :

- Lỗi đều tại tôi cả! Bốn năm trước vì tôi quyết lòng tự sát, sợ hai vợ chồng nó ở lại ngăn cản hành động của mình nên bắt chúng rời khỏi đảo, hiện nay vợ chồng chúng nó ở đâu? Kể làm bố vợ như tôi cũng mù tịt luôn!

Nam Cầm thất vọng, Hoàng Dược Sư bỗng nhiên cười lớn nói :

- Tôi tuy là ông bố vợ hồ đồ, nhưng cũng còn tin tưởng thế nào cũng tìm ra được con gái và rể, thôi thế này vậy, bây giờ Đoàn huynh và Tần cô nương cùng Kha đại hiệp hãy về trước, nội trong ba tháng, tôi tìm ra hai cháu sẽ đến ngay Giang Nam, và chúng ta hội mặt tại Ngưu gia thôn luôn.

Nam Cầm thầm nghĩ, Khuru Xứ Cơ vài tháng sau sẽ tới, như thế chả trùng hợp với Hoàng Dược Sư sao? Nàng mừng trong lòng và chực quì xuống làm đãi lễ.

Nhất Đẳng đại sư vội cản lại nói :

- Cô nương khỏi cần nặng lễ như vậy, Hoàng đảo chủ đâu phải người thế tục đâu, xưa nay vốn không ưa lễ lộc vu vơ!

Nam Cầm nghe vậy đành thôi.

6. Chương 6: Trừng Tham Quan Ngoan Đồng Náo Ngõa Điểm

Sau khi Đào Hoa đảo chủ nhận lời tái nhập giang hồ để trừ hại cho ác, Nhất Đẳng đại sư cũng nhận thấy mình không còn chuyện gì để lưu lại trên đảo Đào Hoa, bèn lên tiếng ngay :

- Hoàng huynh! Lão nạp tạm chia tay bây giờ vậy, quan tài ngọc thạch của tôn phu nhân hiện còn trên bờ đảo, Hoàng huynh nên tìm chỗ nào mai táng đi, miễn lại “xúc cảnh sinh tình” thêm buồn.

Hoàng Dược Sư gật đầu, rồi đưa mọi người ra bến bờ đảo, kẻ ở lại người lên thuyền, sau vài câu căn dặn thường tình.

Trên đường về mọi người chuyện trò hàn huyên về cuộc đời của Hoàng đảo chủ, có thể nói là ai nấy đã cứu hồn mình trong cửa tử ra, nhất là trận đánh trên bờ đảo, Ngư, Tiều, Canh, Độc đều rùng mình khi nhắc đến.

Nhất Đẳng đại sư thở dài nói :

- Con người của Hoàng Dược Sư tuy bước vào cảnh tà, thực họ cũng có nỗi khổ tâm của họ, vì thế họ đã đâm ra chán ghét đời, nên nhiều lúc có vẻ hờ hững lơ đãng với thiên hạ! Nhưng dù sao cũng còn có tính hiệp nghĩa, không đến nỗi tàn ác như Âu Dương Phong, dẫu chết mà vẫn không giác ngộ, vậy kỳ này chúng ta ở Thất Tinh ô chờ đợi họ vậy.

Chiếc thuyền con lênh đênh suốt một ngày một đêm, mới thấy đất liền xuất hiện, khi tấp vào bờ hỏi ra mới hay đây là địa giới Ninh Ba, mọi người lên bến, nhắm hướng Tây mà tiến bước về Lâm An. Từ Ninh Ba về Lâm An không đầy trăm dặm đường, suốt dọc đường về, có thị trấn và thôn trang, đúng là một khu đông dân nhộn nhịp và sầm uất.

Một hôm họ đi đến một thị trấn cách Lâm An không đầy ba mươi dặm ai nấy cảm thấy đói bụng, Nam Cầm dò vào thị trấn kiếm gì ăn, mọi người đồng ý và kéo nhau vào thị trấn.

Kha Trấn Ác bỗng nhiên nói rằng :

- Ý! Ai cãi nhau đằng kia nghe quen tay lắm!

Có lẽ không ai thính tay bằng kẻ mù, vì người mù tâm trí luôn yên tĩnh, nên âm thanh đối với họ rất nhạy cảm, họ dễ nhận sự kiện quanh họ!

Nam Cầm lập tức hỏi ngay :

- Kha đại hiệp, phải chăng là giọng nói của Khuru đạo trưởng?

Nàng vì nóng lòng cứu con, nên tưởng đâu Khuru Xứ Cơ đã cùng đồng môn đến trước đây.

Kha Trấn Ác rằng :

- Không phải! Chúng mình cứ vào thử trong thị trấn xem thì rõ ngay.

Đoàn người đi theo sau Kha Trấn Ác. Tay cầm thiết trượng, Phi Thiên Biển Bức Kha Trấn Ác chống gậy tiến thẳng vào, sau khi xuyên qua ba bốn phố, đến ngay một cửa tiệm bán toàn các đồ sành sứ chum, vại, lu, chậu v. v... cất giọng nói ngay :

- Người quen ấy chính ở nơi đây!

Nam Cầm nhìn vào cửa tiệm “Ngõa điểm” thấy một đám người bu đông chật ních, Nam Cầm nhón chân nhìn qua từ đám đầu lô nhô, thì ra trước cửa tiệm những đồ sành bị bể vỡ tứ tung lang tàng, mấy người làm lao nhao lên, một người béo phì có lẽ là chủ tiệm mặt méo mó đang khóc dở, lên tiếng nói :

- Loạn rồi! Loạn! Lão tặc già cố ý hà hiếp chúng ta, ở xứ này có vương pháp đảng hoàng... hãy gọi ngay lý chánh lại đây, bắt người này đưa giải ra quan phủ!

Trên quầy bàn, một ông già trông đầy vẻ khôi hài, râu mày trắng phơ, ngồi chễm chệ co chân lên, tay ôm đầu gối, thần sắc thản nhiên mặc cho lão béo gào bới inh ỏi, cười nói :

- Muốn đi thưa quan sao? Hay lắm, ta đã mặc cả với người, nhưng người không chịu buôn bán với ta, thử hỏi coi lỗi quấy về ai? Vậy chúng ta cùng lên quan phủ phân bua xem.

Nhất Đẳng đại sư nhìn kỹ người này bắt giác “ồ” lên một tiếng, ông già này không ai xa lạ chính là Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông!

Từ ngày luận kiếm Hoa Sơn lần thứ hai, Châu Bá Thông chỉ sợ Anh Cô đến quấy nhiễu, tái tiếp tiền duyên, nên mới phiêu bạt nay đây mai đó, hôm nay khéo lại đến Lục Hòa trấn đây. Tuổi tuy già nua, nhưng tâm tính vui nhộn như trẻ nhỏ, quả không hổ danh với ngoại hiệu “Lão Ngoan Đồng”.

Khi Châu Bá Thông tạt ngang cửa tiệm buôn đồ sành sứ, gặp đúng lúc cửa tiệm này đang bày bán những hình trẻ con nho nhỏ bằng sành và sứ. (Đồ sành sứ của Vô Tích vốn nổi tiếng bên tàu, nhất là những mẫu tượng bằng sứ được chế tạo khéo léo tinh xảo, trông linh động không khác người sống thật vậy). Châu Bá Thông đứng xem say mê những hình người nho nhỏ đẹp mắt ấy, bản thân Châu Bá Thông đã ăn mặc lôi thôi lếch thếch, tướng mạo chẳng khác gì nhà quê mới ra tỉnh!

Lão béo ngồi nơi chưởng quầy thấy vậy mới lên tiếng đồng dạc :

- Đây lão kia, lão có mua gì không? Nếu không thì đi chỗ khác mà xem, đừng có đứng đây án cửa hàng người ta như vậy!

Nào ngờ câu nói của lão béo chủ tiệm đã khiêu gợi tính nghịch của Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông, Lão Ngoan Đồng rửa thầm trong bụng: “Thằng phệ chết toi này dám khi người, để ta cho người nếm chút thử đoạn”!

Châu Bá Thông đã quyết ý phá phách lão chưởng quầy, bèn nói :

- Lẽ dĩ nhiên là ta mua đồ rồi, này chưởng quầy thế những đồ sứ của quý tiệm đây bán bao nhiêu một cân?

Mấy tên giúp việc nghe vậy đều bịt miệng cười :

- Những đồ sành sứ xưa nay đều bán theo từng món khác biệt của nó, nào có ai đi hỏi mua bằng cân lượng bao giờ đâu.

Lão chưởng quầy béo phệ cho rằng Châu Bá Thông là tên nhà quê ngốc nên chẳng cần đắn đo nói ngay :

- À! Những đồ sứ trong tiệm chúng tôi bán với giá mười quan tiền một cân, ông thích cái gì cứ việc lấy đi.

Châu Bá Thông “ồ” một tiếng xong nói :

- Mười quan một cân sao. Không đắt, không đắt!

Mấy người làm trong tiệm nghe Châu Bá Thông nói vậy, đều ôm bụng cười, vì một cái chum sành ít nhất cũng nặng mười cân, một cái chậu ít nhất năm cân, nếu Châu Bá Thông mua theo lối cân, tệ nhất cũng phải tốn đến trăm quan tiền một cái chum sành, ba bốn chục quan tiền một cái chậu, thực ra những loại hàng này chỉ đáng có vài quan tiền mà thôi.

Có thể nói là lão béo chường quày đã chơi khăm đến mức cao độ! Nào ngờ Châu Bá Thông ung dung bước ngay lại phía để chum, đưa tay nhắc ngay một cái lớn giờ ngược lên, dùng ngón tay búng ngay đáy chum “cạch” một tiếng văng ngay ra, nói với lão béo chường quày :

- Bây giờ ta không mua theo cân nữa, ta chỉ mua mảnh bẽ này thôi, mảnh sành này chắc cao tay lắm là cân được một tiền năm phân, vậy đáng bao nhiêu tiền? Nói mau!

Lão chường quày nằm mộng cũng không ngờ rằng Châu Bá Thông lại chỉ mua có chút mảnh sành bẽ ấy, với sức nặng chỉ có một tiền năm phân, còn chưa đáng giá nữa đồng điều, nhưng cái thiệt hại trước mắt là chum lớn của mình đã bị thủng đáy, trở thành phế vật, làm sao bán được nữa. Chính lão chường quày tính chơi khăm Châu Bá Thông nào ngờ lại bị Châu Bá Thông xỏ đau như thế! Bất giác trợn mắt đỏ họng.

Chưa kịp nói thì Châu Bá Thông lại nhắc thêm hai chậu sành thấy ngay xuống đất, cả hai đáy chậu đều thủng lỗ, rớt văng ra hai mảnh sành nhỏ, Châu Bá Thông nhặt hai miếng nhỏ ấy tỉnh bơ nói :

- Nay chường quày, hãy cân luôn hai miếng này nữa tính hết cả xem tôi phải trả bao nhiêu tiền?

Lão chường quày thấy thủng thêm hai chậu sành, vậy đâu còn bán cho ai được nữa, bất giác nổi cơn lôi đình quát tháo :

- Ê lão kia! Người tới mua đồ hay phá tiệm vậy?

Châu Bá Thông “ý” một tiếng nói :

- Á, ra quý tiệm có lệ bắt khách hàng phải mua đúng cân chứ không bán theo một lượng một tiền hả? Được được được! Ta sẽ chọn thêm ít hàng nữa cho đủ cân vậy.

Dứt lời “tách” một tiếng, một chum nguyên lành khác bị bẽ. Mấy tên gia nhân trong tiệm ra ngăn cản, Châu Bá Thông giờ tay đẩy cả đám ngã chúi về sau, rồi Châu Bá Thông lại lên tiếng :

- Ta mua thêm cho đủ cân, đứa nào dám lại ngăn ta coi?

Thế là Châu Bá Thông nhảy nhót như chim sáo trong lồng, hết bên này sang phía nọ, chớp mắt đập hết luôn mười mấy cái chum, và lượm vu vơ những mảnh vụn chất đống lại, nói là mua đúng một cân, thực ra trong tiệm lúc này đã tổn thất quá nặng nề, lão chủ phệt ra không khác nào như người cầm ăn phải “Hoàng liên” (một vị thuốc rất đắng) có miệng nhưng không biết nói sao!

Châu Bá Thông đòi sành vụn theo ý, nên lão một hơi quát bẽ hết sáu chiếc chum dành, chín cái chậu, tiệm buôn đã tổn thất bảy tám chục quan tiền. Nhưng Châu Bá Thông chỉ đưa có bạc chục mà thôi.

Lão chường quày béo tức gần bốc khói trên đỉnh đầu. Lão vội rời ngay quày tiền chạy tới nhắm thộp ngay ngực Châu Bá Thông, Lão Ngoan Đồng vung hai tay lên gạt, thân hình mập ú của lão ngã dúm mũi xuống giờ khu lên trời.

Châu Bá Thông lại quát :

- Người nói tiệm người ít nhất một cân hàng mới bán, vậy ta đã mua như thế không được sao? Bộ còn muốn ta mua thêm nữa sao?

Mấy tên gia nhân hồn phi phách lạc, đành năn nỉ ỷ ôi với Châu Bá Thông rằng :

- Thưa lão gia! chường quày chúng con không biết cách ăn nói, nên xúc phạm đến ngài, ngài là kẻ đại nhân quân tử không nên trách phạt tiểu nhân chúng con. Nếu ngài không thương tình mà còn đòi mua thêm một cân mảnh sành như thế, chắc có lẽ bọn con phải dẹp gấp cửa tiệm này! Xin ngài tội nghiệp cho!

Châu Bá Thông cất tiếng cười hả hê!

Lão Ngoan Đồng nhảy chồm lên quày co chân ôm gối rồi chỉ ngay chường quày mắng :

- Lão heo mập ú kia! Lão gia chẳng qua đứng cửa tiệm xem một chút, thế mà ngang nhiên hách dịch tác oai tác phúc. Khi ta đòi mua hàng, người dám cả gan trêu chọc ta, nếu không cho các người bài học, chắc người tưởng là những dân quê ra tỉnh, đều là người dễ ăn hiếp cả chẳng?

Thì ra lão chưởng quày này không phải là chủ tiệm, mà chỉ là viên quản lý, nay chum vại bể nát tổn thất như vậy nhất định chủ tiệm sẽ bắt mình đền, và lão làm sao đền cho nổi.

Miệng hô hoán inh ỏi bắt người, và khi Nhất Đăng đại sư đến nơi, cũng là lúc đôi bên cãi nhau đến mức cao độ tương đương.

Nam Cầm hỏi đầu đuôi câu chuyện với người bên cạnh mới biết Châu Bá Thông cố trêu lão chưởng quày, suýt cười lên tiếng luôn.

Còn Nhất Đăng đại sư, ngẫm vận ngay “Nhất Dương chỉ” rẽ hai bên tả hữu, nói cũng quái lạ trong gần hai chục người đứng xem náo nhiệt ấy, đều bị chia ép ra hai phía, làm như có bức tường vô hình ngăn đôi đám người vậy.

Nhất Đăng đại sư ung dung bước thẳng ngay vào tiệm. Ông chấp tay lên ngực lớn tiếng nói rằng :

- Kìa Châu huynh, vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Sao lại đi gây gổ với loại người tạm nhập này cho mệt hơi vậy?

Từ ngày gặp mặt Nhất Đăng đại sư trong dịp luận kiếm lần thứ hai tại Hoa Sơn, Châu Bá Thông biết ngay vị hòa thượng này chính là vị vua của nước Đại Lý (Vân Nam ngày nay) gọi Đoàn hoàng gia, nay Châu Bá Thông thấy Nhất Đăng đại sư đến bất giác thất kinh, vì bỗng Châu Bá Thông nhớ đến vụ mình tư thông với Lưu quý phi xưa kia tại Vương cung Đại Lý, tự mình cảm thấy ắn nắn vô cùng với Đoàn hoàng gia. Nay thấy đối phương gọi mình, lập tức nhảy tuốt ngay xuống đất, co giò lo rời ngay “ngõa điểm” để tránh phải chuyện trò đối đáp với Nhất Đăng đại sư.

Ngư, Tiều, Canh Độc bốn đệ tử thấy Châu Bá Thông đánh nước chuồn, cùng nhau tiến nhanh chặn ngay rằng :

- Châu lão anh hùng khoan đi đã!

Châu Bá Thông cả giận rằng :

- Lão Ngoan Đồng này muốn đi là đi, ai dám ngăn cản ta.

Dứt lời đâm ngay một quyền về phía Ngư phủ. Ngư phủ vội giơ tay tính gạt, nào hay Châu Bá Thông đã dùng ngọn tuyết học “Kháng Long Hữu Hối” tay đối thủ vẫn còn chưa tiếp xúc với đối thủ, Châu Bá Thông đã cúi nhanh đầu xong bừa sang phía Tiều phu và Nông phu. Tiều Canh hai người vội giở ngay “Tiên Thiên công” ra mỗi người đưa ra một chưởng, hạ thấp ngay xuống phí ngực của Châu Bá Thông, vì quá thấp Lão Ngoan Đồng vô kế khả thi, đành vung luôn hai tay giải gỡ, tay trái dùng ngay thế “Không Sào Vô Điều” trong “Kháng Long Hữu Hối” ra chịu đỡ cánh tay của Nông phu mượn xảo dụng kinh, với lực chọi lực “bịch” một tiếng, Nông phu bị đẩy bật vào đám đông người đang hiếu kỳ xúm xem phía sau, tay phải dùng lối “Thất át quyền” trong “Niêm tự quyết” đẩy bung luôn Tiều phu ra bảy tám bước!

Châu Bá Thông vừa tính tung mình bay vào quất đầu họ. Bất ngờ Nhất Đăng đại sư từ phía sau giơ ngay tay mặt ra, túm ngay vạt áo sau lưng của Châu Bá Thông, Lão Ngoan Đồng cuống hoảng lên rồi rít kêu tướng :

- Trời ơi! Mau buông ra! Tôi đang mắc bệnh tháo dạ! Ồi ời!... Tôi vãi thối ra bây giờ... mau buông tay ra!...

Nhất Đăng đại sư ngạc nhiên rằng :

- Châu huynh!

Châu Bá Thông gắt gỏng lên :

- Châu huynh với Châu đệ cái gì, mau mau buông tay ra không, ta vãi thối ra đây bây giờ!... Người ta mắc bệnh tháo dạ mà cứ đùa ác vậy!...

Nhất Đăng đại sư đành buông tay, Châu Bá Thông nhân cơ hội chuồn nhanh như làn khói.

Nam Cầm lên tiếng :

- Đại sư, vị Châu lão gia chạy mất rồi.

Nhất Đăng đại sư lúc này mới hay mình bị Châu Bá Thông đánh lừa, đành lắc đầu thở dài :

- Suốt đời Châu Bá Thông làm chuyện gì cũng rắc rối tứ tung lằng tằng, chẳng đâu vào đâu, tuổi tác đã già nua như vậy mà vẫn tính nào tật nấy đáng tiếc!...

Châu Bá Thông vốn là cao thủ võ lâm, võ công không thua gì Âu Dương Phong, hơn nữa lại thuộc lâu “Cửu Âm chân kinh” ngoại trừ Quách Tĩnh ra, có thể nói Châu Bá Thông là nhân vật thứ hai có thể khắc trừ nổi Tây Độc, nhưng tiếc cái Lão Ngoan Đồng vừa gặp Nhất Đăng đại sư xuất hiện đã như gặp rắn dữ, chỉ sợ trốn không kịp, khiến nổi Nhất Đăng đại sư vô cùng buồn tiếc.

Bốn đệ tử Ngư, Tiều, Canh, Độc tính truy tầm theo Châu Bá Thông Nhất Đăng đại sư xua tay rằng :

- Người ta đã không muốn gặp chúng mình, có đuổi theo cũng chẳng ích gì, chúng mình quay về Thất Tinh ô cho rồi.

Lúc này những người xem náo nhiệt tại nơi tiệm buôn đồ sành, thấy Châu Bá Thông đã đi, ai nấy đều tản mác ra về, chỉ thương hại thay cho lão béo chường quay chẳng thu được đồng điều bồi thường nào của Châu Bá Thông. Chỉ còn nước than trời kêu đất là xui xẻo.

Sau khi ăn uống, đoàn người cùng Nhất Đăng đại sư rời khỏi Lục Hòa trấn, nhắm hướng Thất Tinh ô tiến phát.

Không đầy nửa ngày, họ đã về đến thôn Thất Tinh ô. Nam Cầm về đến nhà tinh thần buồn rầu hẳn.

Nhất Đăng đại sư lên tiếng :

- Tàn cô nương, cô cứ việc ở nhà nghỉ cho khỏe sức đi! Phàm việc gì cũng chớ nên hấp tấp nóng nảy, Hoàng đảo chủ và Khưu đạo trưởng đã nhận lời là ba tháng sau sẽ lại giúp cô về việc tìm con vậy cô an tâm mà chờ họ.

Nam Cầm hấp tấp hỏi :

- Nếu vậy đại sư và mấy vị cao tước của ngài sẽ đi đâu?

Nhất Đăng đại sư cười rằng :

- Lão nạp vốn là hòa thượng của cửa Phật, đầu tiên ở chung đây trên hai tháng trường như vậy, nhất là đối với tai tiếng kỳ dị của người bản thôn ở đây. Vậy cô cứ yên chí, đến lúc đó tôi sẽ trở lại.

Nam Cầm nghe vậy đỏ mặt, tuân lời và đa tạ ngay, Nhất Đăng đại sư khuyên nhủ thêm rồi ra đi.

Sau khi Nhất Đăng đại sư ra đi, Nam Cầm sống qua ngày bằng lối khâu vá, thời gian lơ lửng trôi qua, chớp mắt đã mười mấy ngày. Một hôm Nam Cầm dậy lo cơm nước để ra ruộng làm, bỗng nghe két một tiếng cửa mở, có hai đứa trẻ lớn chạy vào, hai đứa trẻ này vốn ở thân cận, thường chơi quen với Dương Quá, lúc này tay mỗi đứa cầm một vật vàng ối nói với Nam Cầm :

- Thưa Tàn đại cô, xem này.

Thì ra trong tay hai đứa trẻ, mỗi đứa cầm một nén vàng, ít nhất trên hai lạng một nén, người trong thôn sinh hoạt nghèo và chỉ đủ ăn, đến như những nén bạc cũng khó thấy thế mà hai đứa trẻ ở đâu mà có bốn nén vàng như vậy.

Nam Cầm ngạc nhiên vô cùng hỏi :

- Kìa ai cho hai cậu thế? Hay là bắt được ngoài đường?

Hai đứa trẻ đồng thanh dịu giọng trả lời :

- Thưa Tàn đại cô, nén vàng này không phải bắt được đâu, mà của một vị bá bá cho chúng cháu, và người này đã hỏi thăm chúng cháu Dương tiểu ca đã về đây chưa!

Nam Cầm thất kinh hỏi :

- Vị bá bá nào vậy?

Hai đứa nhỏ lại kể :

- Ấy chính là vị bá bá râu ria đầy mặt, ăn mặc lôi thôi, mà hôm trước đã đụng gãy mấy cây táo trong vườn đó!...

Nam Cầm thất kinh rằng :

- Trời ơi đó là Tây Độc Âu Dương Phong!

Thì ra hai đứa nhỏ sang sớm vào rừng lượm củi, đang lúc loay hoay, bỗng có tiếng sáo rẽ ngay phía sau lưng chúng vội quay đầu nhìn lại, đã có một người đứng đó tự bao giờ, mà chính ông già đã phát điên trong rừng táo trước đây nhưng chuyến này diện mạo quái nhân khác hẳn chuyến trước, mặt mũi hết lem luốt máu me, quần áo cũng đàng hoàng, trên tay lại cầm cây trượng thép, trên cây trượng có đôi rắn vì vậy óng quẩn quýt, hết bò lên lại trườn xuống, chúng thấy ông già điên quái dị rừng rợn kinh người, cả hai hết hồn hết vía lùi dần về phía sau.

Quái nhân này chính là Tây Độc Âu Dương Phong, thấy hai đứa trẻ run sợ như vậy, một trận cười như cháo vỡ vang lên liên hồi, thỉnh thoảng tiếng cười im bặt, mắt quắc ngược lên, lớn giọng quát :

- Này ta hỏi! Thằng bé họ Dương phải là bạn hai đứa bây không? Nó đã về đây chưa?

Cả hai đứa nhỏ tái mặt, đứng run như thằn lằn đứt đuôi, khá lâu chúng mới miễn cưỡng lắc nổi chiếc đầu trên cổ ấp úng :

- Nó... nó... chưa về đây ạ!...

Âu Dương Phong nghe nói Dương Quá chưa về, bất giác ngẩn ngơ, chợt lại cười ngất ngưỡng, lấy ra một nén vàng đưa ngay ra ngay trước mặt hai đứa nhỏ nói :

- Hai đứa bây phải ngoan tao mới cho chúng bay cái này, sau này tao chuyện gì trong thôn chúng bây phải trả lời cho đúng, cấm chẳng được nói láo, biết không.

Hai đứa trẻ không ngờ gặp quái nhân rộng rãi như vậy cả hai đều là lừa kinh hoàng, Âu Dương Phong bẻ nén vàng thành hai, vứt ngay xuống dưới chân hai đứa nhỏ rồi nói :

- Đó, mỗi thằng một nửa, cầm lấy đi.

Nói xong xách xà trượng quay thân đi tuốt luôn.

7. Chương 7: Gió Thiu Thiu Kinh Phùng Tam Lựu Đạo

Nam Cầm nghe xong chuyện hai đứa nhỏ, cả kinh pha lẫn mừng, kinh là Tây Độc quá to gan mới bắt con mình đi không đầy quá hai tháng, thế mà dám ngang nhiên về Thất Tinh ô, mừng là con mình thoát khỏi nanh vuốt Tây Độc, vì nếu con mình vẫn ở bên cạnh Âu Dương Phong, lẽ dĩ nhiên Lão Độc Vật đời nào quay về đây làm gì để hỏi hai đứa trẻ trong thôn như thế!

Nhưng lại một nỗi lo âu xen vào tâm tư nàng Nam Cầm, tại sao thế? Bởi vì nếu Dương Quá vẫn nằm trong tay Âu Dương Phong kỳ này mình đã liên kết được với “Nam Đế” “Đông Tà” “Thất tử” miễn sao tìm được Tây Độc thì gặp ngay được con, còn nếu Dương Quá đã thoát khỏi tay Tây Độc, thế nào cũng trốn đi một nơi xa lạ, với một đứa trẻ bảy tuổi đời, lưu lạc lang thang trong thiên hạ, thử nghĩ ai mà không lo âu cho được, nhất là tâm tình của một người mẹ ruột.

Nam Cầm đứng ngơ ngác đến đôi như pho tượng Bồ Tát. Hai đứa nhỏ thấy Tần đại cô ngẩn ngơ như ma vậy đều kinh hoàng, bốn chân nhỏ của chúng từ từ rón rén lùi ra, Nam Cầm bỗng gọi lại :

- Hãy khoan!

Hai đứa trẻ giật người đứng ngay, Nam Cầm lên tiếng :

- Nếu sau này hai cháu còn gặp quái nhân cho vàng ấy, hãy lại báo tin cho hay nhé, thế nào cô cũng có quà cho hai cháu! Nghe chưa?

Hai đứa nhỏ gật đầu nhận lời, Nam Cầm lại nói :

- Thôi hai cháu ra về đi!

Sau khi hai đứa ra về, Nam Cầm rầu rĩ vì nhớ con chẳng buồn cơm nước, con tuy thoát khỏi tay người ác, nay lại không biết số phận nó ra sao, mình mới được đông người như thế cũng vô ích quá. Còn điều đáng ngại nữa là Âu Dương Phong vốn kẻ hung ác, nếu y tìm không ra con mình, thế nào cũng kiếm chuyện lôi thôi với mình, mà mình đâu phải địch thủ với người, nếu chẳng may lọt vào tay địch thủ, thật là thảm thương hơn bị chết. Nam Cầm càng nghĩ càng buồn, suốt đêm đó nàng mộng toàn những cơn kinh dị hãi hùng!

Sáng hôm sau thức dậy, mặt mày Nam Cầm tiêu tụy hẳn không khác nào vừa mới bị cơn bệnh nặng, nhưng được cái là tâm thần nàng rất tỉnh táo!

Nam Cầm ngẫm nghĩ: Nay Âu Dương Phong ẩn nấp canh chừng Thất Tinh ô đây, nơi ở của mình đương nhiên không tránh khỏi mắt y, tục ngữ có câu: “Thị phúc bất thị họa, thị họa đoá bất qua” (đã may thì không có rủi, mà đã rủi thì đồ tránh khỏi) chớ để y tìm đến nhà, thà là mình ra khỏi thôn xem may gặp Âu Dương Phong chăng? Nhưng như vậy hơi nguy hiểm, khác nào đưa dê vào miệng cọp! Nhưng Nam Cầm cũng có lối suy xét riêng của mình, nàng nghĩ Âu Dương Phong là một bậc tôn sư trong võ học, lòng dạ dẫu tàn ác tới đâu, vẫn phải giữ một tư thế của một vị tôn sư võ lâm, quyết không đến nỗi đi gây khó khăn vô duyên cớ với một kẻ hậu sinh văn bối, vì trước kia Hoàng Dung cũng đã lọt vào tay Âu Dương Phong, nhưng rốt cuộc chỉ bị kinh hãi mà không gặp nguy hiểm đó sao?

Nghĩ vậy, dù biết nguy hiểm, nhưng cũng muốn tìm gặp Âu Dương Phong để biết rõ tin về con mình, không tình gì bằng tình mẫu tử!

Nam Cầm sau khi quyết định ý nghĩ, vội ăn uống qua loa cơm nước, đóng kỹ cửa ngõ ra đi, trong lòng nàng đã dự tính sẵn kế hoạch, không mang theo binh đao ám khí, đi ngay vào khu rừng táo mà trước kia Dương Quá bị bắt, ngơ ngác nhìn quanh quất một hồi, nàng thấy cảnh rừng vắng tanh, đừng nói là không thấy hình dạng Tây Độc đâu hết, mà cả đến him chóc cũng vắng lạnh.

Nam Cầm vẫn không thất vọng, nàng ngồi nghỉ dưới một gốc cây táo chờ đợi, nào hay suốt đêm qua nàng không ngủ được thẳng giấc, nay ngồi dưới gốc cây, dưới ánh nắng chói mắt cảnh im lặng, gió hiu hiu “thần ngủ” từ từ che mắt nàng, nàng dựa đầu vào thân cây ngủ thiếp đi lúc nào không hay!

Nam Cầm cũng chẳng biết mình thiếp đi trong lành mộng bao lâu, bỗng nàng cảm thấy mặt mình mát rượi phảng phất như có một vật gì mềm mại lướt qua mặt mình, nàng giật mình nhảy ngay dậy.

Một giọng nói như chào bẽ cười rằng :

- Kìa nữ đàn việt (Phạn ngữ có nghĩa là bố thí) quả là một giấc ngủ ngon thật!

Nam Cầm tưởng đâu Tây Độc Âu Dương Phong đã đến vội định thần nhìn kỹ, nhưng nào phải! Người đứng trước mặt mình là một đạo sĩ ước độ tứ tuần, mặt ốm mày dài, cười nhe hàm răng vàng bọt, trên trán lại mọc “nhục lự” (bướu thịt) tròn đỏ như màu lửa, càng thêm vẻ hung dữ kinh tởm cho bộ mặt xấu xí của đạo sĩ.

Đạo nhân thấy Nam Cầm kinh hoảng người, híp mắt cười nham nhở, tay nhẹ khua phát trần lên tiếng nói :

- Ôi chào! Xin lỗi! xin lỗi! Bần đạo vô tình đã phá giấc ngủ ngon của nương tử! Tội quá, tội quá!... Xem nương tử tuổi trẻ măng như vậy, lại mặt áo chế như vậy, nhất định là người mặt vong nhân (có tang người chết), nay gặp bần đạo nơi đây, rõ khéo là: “Tam sinh thạch thượng hữu tiền duyên” đấy! Hà! Hà! Hà!...

Nam Cầm cả thẹn lẫn tức, mặt đỏ cuống lên, đang cố ý chờ Tây Độc Âu Dương Phong, ai dè lại gặp phải con người quái gở này, xem ra tên đạo sĩ này không có hảo ý gì với mình, nàng sức nhớ đến chuyện bảy năm về trước, Bành trưởng lão của Cái bang làm nhục mình, bất giác sa sầm mặt quát ngay :

- Hừ uống cho người là đạo nhân xuất gia tu hành, giữa ban ngày ban mặt thế này dám ngang nhiên trêu ghẹo lương gia phụ nữ như thế, biết điều thì cút ngay đi. Nếu không ta tri hô lên gây cuộc của dân làng sẽ không dung tha kẻ đạo sĩ lang bang như người đầu.

Đạo nhân vốn là một đạo sĩ trên Hoành Sơn, đạo hiệu gọi là Hà Đạo Hưng, xưa kia là một tên “Thái hoa dân tộc” từ ngày xuất gia tu đạo bản tính vẫn không thay đổi, nhưng y không dám công khai lộ liễu hái hoa mà chỉ dùng tiền đi tìm hoa tầm liễu trong các phiêu xá. Phái Hoành Sơn cũng là một tông phái võ thuật của miền Nam, nhưng năm nọ, Bang chủ của Thiết Chưởng bang Cửu Thiên Nhận đã dùng Thiết chưởng đánh phá từng bưng phái Hoành Sơn khiến cho mười hai mạng hảo thủ của phái này bị loại khỏi vòng chiến, từ đó phái Hoành Sơn không ngóc đầu dậy nổi đoạt lại danh dự trên giang hồ, mãi đến kỳ luận kiếm lần thứ hai tại Hoa Sơn, tung tích Cửu Thiên Nhận vắng dạng, những nhân vật phái Hoành Sơn mới bắt đầu khói tro nổi lửa lại cho phái mình, và có ý gây động trong làng võ lâm.

Hà Đạo Hưng cũng là một trong số nhân vật có hạng trên Hoành Sơn, bởi trên đầu có ba cục bướu kỳ dị nên tự xưng hiệu là “Tam Lự chân nhân”. Nay vô tình tạt ngang thôn Thất Tinh ô, thấy Nam Cầm ngủ thiếp nơi gốc cây táo với vẻ quá bất mật, phần thấy Nam Cầm ăn mặc thường phàm áo vấy vải thô, ngờ đâu là thôn nữ thường xoàng trong vùng, dễ bề bắt nạt, lòng dục nổi cơn, nên bước lại chọc ghẹo, dùng phát trần khua ngang mặt nàng đánh thức giấc, cũng vì cho rằng nàng là con gái quê mùa không biết võ nghệ, nên mới không ra tay điểm huyết, nếu không, Nam Cầm làm sao tránh khỏi cảnh vùi hoa dập liễu.

Tuy bị Nam Cầm mắng như tát nước vào mặt, nhưng Hà Đạo Hưng đâu có dễ tâm, vẫn mặt dày mày dạn cười ha hả nói :

- Ấy, sao nương tử nói vậy, rõ ràng nương tử đang ngồi đây đợi tình nhân, nếu không một kẻ phụ nữ đoan trang ai mà lại chạy ra rừng vắng vẻ hữu tình như thế này? Họa chẳng là kẻ điên! Thôi đi rõ khéo vớ vẩn với kẻ đạo gia, ta sẵn vàng bạc, chỉ miễn sao nương tử ưng chịu, đạo gia tuyệt không ngược đãi người đâu.

Nói xong lão thò tay vào mình móc ra một nén vàng có đến năm lượng, bước tới hai bước bỏ ngay vào tay Nam Cầm.

Nam Cầm vừa cuống vừa tức, vung ngay ống tay áo hất rớt ngay nén vàng xuống đất, quay người bỏ đi, Hà Đạo Hưng nào chịu buông miếng mồi như thế. Chỉ thấy đạo sĩ khua ngay cây phát trần “vụt, vụt” hai tiếng đuôi phát trần đã cuốn ngay cánh tay Nam Cầm kéo thốc lại phía mình, Nam Cầm đứng thế không vững suýt tung mình vào lòng Hà Đạo Hưng.

Nam Cầm cáu tiết, vì từ ngày nàng ẩn cư đến nay đối với mọi người quanh vùng, nàng tỏ ra mình không biết võ nghệ để tránh những rắc rối vào mình nào hay giờ đây đạo sĩ lại ngang nhiên dùng sức mạnh như vậy, nàng hết nhin được nữa, bừa tay quất ngược một tát vào mặt đạo sĩ.

Đây cũng là một ngọn tuyệt chiêu trong “Kháng Long Hữu Hối” mà chính xưa kia Quách Tĩnh trước khi chia tay ở thanh Long Than đã truyền thụ cho nàng. Hà Đạo Hưng không ngờ rằng vị thôn nữ này cũng biết võ công, chỉ kịp nghe “bách” một tiếng má rát như phỏng lửa, hàm ếch nhói khó chịu.

Hà Đạo Hưng vì bất ngờ nên mới bị cái tát tóa lửa liền nổi ngay tính hung bạo quá lớn :

- Con tiện tỳ! Muốn chết rồi đây!

Ngọn phát trần phát ra với thế “Tấn Lợi Quán Đỉnh” (sấm nhanh áp đỉnh) bừa thẳng ngay lên đầu Nam Cầm, chứ tưởng cây phát trần nhẹ nhàng mà xem thường với nội lực tinh thông của Hà Đạo Hưng, nếu quất trúng cũng bể đầu nát óc ngay.

Nam Cầm cũng tay trong nghề, làm gì không biết, lập tức dùng ngay thế đánh “Ngọc Nữ Đầu Thoa” (người đẹp đưa thoi) nhoáng vèo ngay ra tránh.

Bị hụt đòn, Hà Đạo Hưng càng nổi khùng, quát tháo :

- Tiện tỳ, còn muốn trốn sao!

Dứt tiếng tung mình lên, đạo sĩ giở ngay ngọn giữ nhà của phái Hoành Sơn là “Lưu Vân Phát tam thập lục bộ” (ba mươi sáu đường phát như mây bay), lúc này chỉ thấy Tam Lự chân nhân toàn thân nhẹ như làn mây nhảy nhót khắp bốn hướng khiến Nam Cầm hoa mắt cuống cả chân tay.

Nếu sẵn binh đao cạnh người, cộng thêm với bản lĩnh của nàng, còn có thể chống đối vài chục hiệp với địch, hôm nay nàng cốt ý đi gặp Tây Độc, trong lòng e ngại nên không đem theo binh khí, nay đều trông cậy vào chiêu “Kháng Long Hữu Hối” mà chưa luyện đến tuyệt đỉnh của nó để đối chọi với Tam Lự chân nhân,

bởi làm sao mà nổi? Chưa đầy tám đòn, bỗng Hà Đạo Hưng quát lên “trúng này” ngọn phát trần đã quất trúng sau lưng Nam Cầm, nàng cảm thấy nửa thân bị tê buốt miệng kêu lên :

- Ngụy mất.

Vừa định tung mình nhảy ra vòng chiến, nhưng cây phát trần của Hà Đạo Hưng đã dùng ngay thế “Kim Long Nhiều Trụ” đuôi phát trần đã cuốn ngay nhằm bụng chân bên mặt của Nam Cầm, vừa kéo vừa giật một cái “bịch” một tiếng, Nam Cầm ngã lộn ra mặt đất.

Thân vừa chạm mặt đất, Nam Cầm chục dùng ngay thế “Kim Lý Phiên Ba” (cá vàng tung ngược sóng) hai tay chống đất để nhảy đứng lên, thỉnh linh đạo nhân quay ngược cán phát trần lại, nhắm đúng ngay Bạch (...) huyết điểm tới, Nam Cầm chỉ kêu lên tiếng “ái” toàn thân đã bị tê nằm luôn mặt đất, khôn sao nhích được.

Tam Lữ chân nhân cười ha hả rằng :

- Rõ đại đột chưa, rượu mời không uống, uống rượu phạt, vậy nén vàng vừa rồi ta không thể nào cho nữa.

Dứt lời cúi nhặt nén vàng dưới đất cất ngay vào người, vừa sửa soạn khom người xuống để ôm Nam Cầm đi một nơi vắng khác!

Nào hay tay đạo nhân vừa chạm vào sau lưng Nam Cầm, thỉnh linh phía sau lưng có tiếng quát giọng rền như chuông rằng :

- Quân đạo sĩ khốn kiếp ở đâu vậy. Giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà dám giở trò vô lễ với phụ nữ, hỏi còn ra thể thống phép tắc gì nữa. Mau đứng im ngay lại cho ta bảo.

Hà đạo nhân thất kinh, quay nhìn, bên ngoài lùm cây, cũng chẳng rõ từ lúc nào, đã đứng uy nghi ba người hành khất, râu mày của ba người hành khất trắng đen lẫn lộn, tướng dạng oai phong, một người mặt đỏ sạch, thì ra chính là ba vị trưởng lão Lỗ, Giản, Lương của Cái bang.

Oai danh của Cái bang vang trấn khắp xa gần, những hành tung của ba trưởng lão trong giang hồ, dù hai làng Bạch đạo hay Hắc đạo trong võ lâm, không một ai mà không nhận được ra họ. Hà Đạo Hưng than khổ ngâm trong bụng: “Rõ khổ thân chưa, bấy lâu nay bị cấm giới, nay vừa phá giới một bữa cho hả hê, ai ngờ lại gặp ba lão ăn mày quỷ vật này”!

Hà Đạo Hưng biết gặp ngày xui, vì trong tam trưởng lão Cái bang đây, bất luận một người nào mình cũng khó thắng nổi, huống hồ bây giờ lại gặp cả ba mạng hung thần cùng một lúc như vậy! Nhưng giờ đây đã thanh thế cưỡi lưng cọp, đành lì mặt rắn đầu vọi nói buồm :

- Chớ ăn nói nhảm nhí! Vị nữ thí chủ bị trúng gió nơi rừng vắng thế này, bản đạo đi ngang thấy vậy động lòng từ bi ra tay cứu tỉnh. Nào ai vô lễ hà hiếp nữ lưu đâu, xin mấy lão ăn mày chớ có lời thôi nhiều chuyện.

Trong tam lão Cái bang, Lỗ Hữu Cước là người tánh nóng như lửa, nổi giận quát :

- Đạo tặc thói mồm kia, lão vừa vừa chứ, rõ ràng ngươi điểm huyết người ta, thế mà dám mở miệng nói người ta trúng gió. Nếu khôn hồn cúi người xuống bò như con chó cút mau, may ra ta còn tha mạng cho sống. Nếu không! Hờ! Hờ!...

Hà Đạo Hưng đâu chịu nổi cơn sỉ vả ấy, không nói không rằng, vung ngay cây phát trần, nhắm thẳng ngay mặt Lỗ Hữu Cước phát mạnh sang.

8. Chương 8: Nghe Hung Tin Tái Ngộ Âu Dương Phong

Lỗ Hữu Cước không hề nao núng, chờ cho phát trần đối phương vừa đến, lập tức chuyển nhanh thân như một làn gió tiến ngay về sau lưng Hà Đạo Hưng vận chỉ nhắm nhĩ môn đánh tới, đây cũng là một trong “Hôn Mê huyết”, ngọn đòn thoát đầu của Hà Đạo Hưng chẳng qua có tính chất nhử địch, sự thật phát trần

đầu hề được đánh thẳng ra, ngay trong lúc đạo sĩ thu thế về, đằng này Lỗ Hữu Cước đã đá bung ngay ra một đá vào hông của Hà Đạo Hưng.

Hà Đạo Hưng nhảy chồm lên nhưng nào ngờ Lỗ Hữu Cước lại sở trường về cước pháp, chân này đá hụt chân kia đá tới, đá liên tiếp ra ba bốn đá, chỉ thấy hai chân chớp nhoáng lia lịa. Hà Đạo Hưng vốn là kẻ ham mê tử sắc, nên cũng ảnh hưởng đến sức lực phần nào, lúc này nửa thân phía dưới đuối kém khó ứng đối, thỉnh linh linh cảm tới, Hà Đạo Hưng dùng ngay thế “Bạch Hạc Xung Thiên” (hạc trắng bay vọt) tung lên đỉnh cây.

Nhị vị trưởng lão Giản, Lương lập tức vây quanh ngay cây lớn, để đề phòng sự đào tẩu của Tam Lữ chân nhân.

Lỗ Hữu Cước lên tiếng cười rửa mặt :

- Lão chó chết! Bộ muốn đào tẩu sao?

Thân hình bỗng bay vọt ngay theo lời nói, vọt tuốt theo lên đỉnh cây.

Nào Tam Lữ chân nhân đâu muốn chạy trốn, chỉ tại thấy hai vị Giản, Lương trưởng lão đang canh chừng mình, nếu mình lo chuồn, chỉ lòi thêm đuôi kém cỏi mà thôi, Tam Lữ chân nhân khi thấy Lỗ Hữu Cước cũng nhảy theo lên khen ngay tiếng “hay lắm” chuôi cán phát trần tuốt ra ngay, chỉ thấy ba chấm sao lạnh bay ngay về những nơi trọng yếu trên mình Lỗ Hữu Cước.

Hóa ra ngọn đòn của Tam Lữ chân nhân là ngọn sát thủ tuyệt vời, mệnh danh là “Phát Ai châm” thì ra chiếc cán phát trần bằng gỗ dương mộc ấy bên trong trống rỗng chứa ngầm ba mũi tên độc, khi dùng đến chỉ việc nắm ngay râu phát trần giật mạnh ba ngọn phi châm độc lập tức bị bắn bật ngay ra, vì loại ám khí này quá khéo và dùng trong trường hợp thỉnh linh tuyệt mức như vậy, nên luôn luôn ra tay là thu được kết quả mong muốn ngay, ba cây kim này được tẩm thứ thuốc vô cùng độc, hề thấy máu là cầm khẩu chết ngay, mà khi bị trúng thuốc tiên cũng đừng hòng cứu, cũng vì loại độc châm này Hà Đạo Hưng đã thử tiêu không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán rồi. Lúc này ba cây kim bắn lại phía Lỗ Hữu Cước như sao bay.

Lỗ Hữu Cước đang đầu chân trên một cành cây, thấy phi châm bay lại buộc miệng lên tiếng “nguy mất” cả nửa thân trên ưỡn hẳn ra phía sau, lúc này Lỗ Hữu Cước mới chịu dùng đến tuyệt kỹ nổi danh của mình là “Thiết cước”.

Vị trưởng lão Cái bang bản thủ này, dùng ngay lối “Thiết Bản Kiềm” (cây cầu sắt cứng rắn) một chân dính chặt vào thân cây, toàn thân lộn ngả ra như một tấm giấy búa phát phơ dán dính trên cây, cả ba mũi “Phi Châm Độc” của Tam Lữ chân nhân bay vèo qua tai Lỗ Hữu Cước gây nên ba tiếng “Vụt! Vụt! Vụt!” ba mũi tên đều hụt đích.

Ngọn “Thiết Bản Kiềm” vốn là né tránh ám khí sát thủ của địch rất công hiệu, nhưng phải ở dưới mặt đất mới gọi là thành công mỹ mãn hơn, còn trên cành cây khó mà sử dụng được, nhưng đối với Lỗ Hữu Cước đây là ngọn sở trường, với lối dính chân chắc vào cành cây như vậy cũng là một tuyệt kỹ trong võ lâm! Ám khí đánh hụt lại thấy Lỗ Hữu Cước dính thân trên cây như vậy, Hà Đạo Hưng tưởng đầu dịp ngàn năm một thuở đã đến, vung ngay phát trần quát thẳng vào đôi đối phương!

Lỗ Hữu Cước chưa kịp lấy lại thăng bằng của thân hình, thấy ngọn đòn của địch đánh ra, vậy gây khó lòng tránh bỗng cảm thấy bụng mình lạnh mát, râu phát trần đã quện trúng, chỉ nghe Tam Lữ chân nhân quát lên “xuống” vận kinh lực kéo mạnh, tình hất ngay Lỗ Hữu Cước rớt xuống cây nếu không bẻ đầu cũng u trán.

Nào hay Lỗ Hữu Cước có ngọn “Thiết cước” phi thường như thế, hề chân bấu víu bất cứ vào đâu, chẳng cần biết cao hay thấp, vẫn dính như dán vào đấy, dù cây sức đối thủ mạnh đến đâu cũng khó lòng mà lại bật nên Hà Đạo Hưng đã không làm sao kéo nhúc nhích nổi đối phương, ác đạo trong lòng cuống quýt, vận hết toàn lực ra lòi, những tiếng đứt “bứt, bứt” nho nhỏ vang lên râu cây phát trần bị đứt hết, trên tay áo đạo chỉ còn lại cán phát trần trơn trượt.

Lỗ Hữu Cước cười ha hả rằng :

- Sao! lão đạo chó chết! Cây phát trần đuổi ruồi ắt mà làm nên chuyện gì! Còn không mau quỳ xuống mà chịu tội hử!

Chưa dứt lời, cán phát trần bông tuột khỏi tay Hà Đạo Hưng, nhắm ngay phía mặt Lỗ Hữu Cước mà bay tới, đồng thời ác đạo nhân cơ hội dùng ngay thế “Xuy Phong Lạc Hoa” (gió thổi hoa rụng) buông thẳng người tuột xà ngay xuống đất, lẽ đương nhiên cây cán phát trần làm sao đánh trúng được Lỗ Hữu Cước, mới nữa chừng đã bị chưởng trần tới, Hà Đạo Hưng vội tình ngay đến nước “đào”.

Nào ngờ chân ác đạo vừa chạm đất, cây cương tượng của Giản trưởng lão đã bửa ngay ra với thế “Mãnh Hồ Thôi Sơn” (cọp dữ xuống núi) còn cây đơn đao của Lương trưởng lão cũng bung ra một đòn “thu thủy hoành châu” ác đạo cả kinh lẫn hoảng, vội tung bước miệng la :

- Với ba đánh một! Rõ không biết xấu!

Tiếng “Xấu” vừa tuôn khỏi miệng, bông cảm thấy trên đầu bị xiết chặt lại, thì ra mớ tóc chải theo kiểu “Ngưu Tâm Kê” (búi tóc kiểu tim trâu) của Hà Đạo Hưng đã bị Lỗ Hữu Cước túm chặt lại.

Thì ra Lỗ Hữu Cước đã dùng thân pháp khéo đẹp, hai chân móc ngược trên cành cây, toàn thân thông xuống như một con dơi treo ngược, trông có vẻ nao giống loại khinh công gọi là “Đảo Quyển Châu Liêm” đưa tay ra thộp ngay búi tóc Hà Đạo Hưng, vận lực nhấc bông ác đạo khỏi mặt đất, Tam Lự đạo nhân đau chịu không nổi, thân hình lắc lư như đương đánh đu mây, hai chân giẫy đành dạch như cá câu khỏi mặt nước.

Cái giẫy ấy suýt khiến Lỗ Hữu Cước bị tuột chân. Lỗ trưởng lão buột miệng chửi ngay :

- Mẹ kiếp! Đã hóa thành rùa bị xách đuôi mà gậy nữa hả?

Dứt lời đưa chỉ xĩa ngay vào “Đại Thôi huyết” phía sau ót của Hà Đạo Hưng, ác đạo chỉ kịp “ái a”! một tiếng, toàn thân mềm nhũn như bún, không sao động đậy.

Lương trưởng lão xách đao tới tình cho luôn một nhát hóa kiếp cho xong. Lỗ trưởng lão vội cản :

- Chớ giết hại hần, tôi có cách trị hần, khiến cho hần khổ hơn chết!

Nói xong Lỗ Hữu Cước vẫn túm búi tóc của ác đạo xách hần lên đỉnh cây, tìm ngay một cành chơi vơi cao nhất, rồi thắt một nút vào mớ tóc của ác đạo đem máng tông teng ngay trên cành cao nhất.

Thế là toàn thân Tam Lự chân nhân bị treo lơ lửng trên đỉnh cây, bị điểm huyết không sao nhúc nhích, mắt vẫn mở trao tráo, tóc trên đầu bị dựng đứng vì phải chịu hết sức nặng của thân mình bị treo, đau nhói tim gan. Trong tiếng la oai oái của ác đạo cung hòa thêm chuỗi cười hả hê của Lỗ Hữu Cước trong lúc từ trên cao vèo thân xuống đất.

Giản trưởng lão hỏi rằng :

- Này Lỗ huynh, anh đây dọa hần thế liệu có toi mạng không?

Lỗ Hữu Cước cười rằng :

- Cứ yên chí, sau lối sáu tàn nhang, huyết mạch huyết đạo của hần lưu thông trở lại, hần tự nhiên thoát nạn, nhưng ta đây dọa bây giờ cho đến lúc đó, hần phải ráng chịu để sám hối hành vi của hần.

Giản, Lương nhị vị trưởng lão nghe cũng có lý, khu rừng này cũng vắng vẻ, dù có người phát giác, cũng chưa chắc đã có ai dám mạo hiểm leo cao như vậy để cứu hần, Nam Cầm cũng chưa bị làm nhục gì, giết hần thì hơi quá đáng, nay dùng lối trừng phạt này để răn bớt tình ác của hần cũng hợp lý rồi.

Ba vị trưởng lão bèn bước lại phía Nam Cầm, Lỗ Hữu Cước lo giải huyết cho nàng xong rồi hỏi :

- Nương tử chắc là người bản thôn đây? Chúng tôi muốn hỏi thăm một người, vậy nương tử không biết có quen người ấy chăng?

Nam Cầm ngồi thở cho điều hòa khí huyết rồi nói :

- Đa tạ sự cứu mạng của ba vị tiền bối, dám hỏi ba ngài hỏi về ai cơ ạ?

Lỗ Hữu Cước rằng :

- Chúng tôi muốn gặp Quách Tĩnh và Hoàng bang chủ, vậy nương tử có thấy họ ở trong thôn này không?

Nam Cầm ngạc nhiên nói :

- Hoàng bang chủ nào cơ ạ?

Lỗ Hữu Cước nói :

- Ấy chính là phu nhân của Quách Tĩnh, là Hoàng Dung đấy mà.

Nam Cầm ồ một tiếng nhìn ngay ba vị trưởng lão nói :

- Thế ba ngài đây là...

Lỗ Hữu Cước nói ngay :

- Chúng tôi là trưởng lão của Cái bang, trước kia Hồng lão bang chủ đã nhường lại địa vị Bang chủ cho Hoàng cô nương, vào rằm tháng tám năm nay, Hoàng cô nương thế nào cũng phải đến miền Bắc để làm lễ kế vị chính thức “đại vị bang chủ” chúng tôi đã bôn ba suốt mấy tháng nay mà vẫn chưa gặp ở đâu...

Lỗ Hữu Cước còn chưa nói hết lời, Nam Cầm đã đứng dậy nguây nguẩy bỏ ra về chẳng thèm quay đầu lại.

Thì ra Nam Cầm xưa kia bị Bành trưởng lão làm nhục suýt thì nguy thân may nhờ Quách Tĩnh kịp giải vây, trải qua cơn hiểm nghèo này, nàng đâm ra có một ấn tượng không đẹp đối với người trong bang hành khất. Nay ba vị trưởng lão trừng trị Hà Đạo Hưng và giải nguy cho mình, Nam Cầm vốn cảm tạ vô cùng, ngờ đâu ba người này lại là nhân vật trong Cái bang, nàng hằm hằm bỏ đi ngay về nhà không một lời cảm ơn.

Lỗ Hữu Cước gãi đầu ngơ ngác, Lương trưởng lão rằng :

- Nay Lỗ huynh, xem con bé này như điên điên tàng tàng vậy. Thôi kệ nó, chúng mình lên đường cho được việc.

Ba lão đành lắc đầu, tiếp tục khởi trình.

Nói về Nam Cầm chuyến này tình ra ngoài rừng xem có gặp được Tây Độc Âu Dương Phong, kết quả không được như ý, mà suýt nữa lại bị Tam Lữ chân nhân làm nhục, về đến nhà, tủi phận quá nàng quăng mình xuống giường khóc như mưa, đang cơn khóc thống thiết, bỗng nghe một tiếng “két” cánh cửa bật mở có người bước vào Nam Cầm giật thót mình.

Nàng vội ngẩng đầu với đôi mắt lệ nhòa nhìn ra, thì ra là một người đàn bà đẹp, khuôn mặt đoan trang, xem ra chỉ độ trên ba mươi tuổi, nhưng nơi khóe mắt nếp nhăn cũng khá nhiều và đậm, tóc đã điểm hoa râm, mỹ phụ điềm nhiên đẩy cửa vào xem, cất tiếng hỏi ngay :

- Xin lỗi nương tử, tôi chỉ là kẻ qua đường, nghe nàng khóc thảm thiết, nên động lòng háo kỳ vào thăm, vậy nương tử có thể cho tôi biết rõ lý do chăng?

Mỹ phụ này không ai xa lạ, chính là Lưu quý phi mà thời Nam Đế - Đoàn hoàng gia - còn tại vị, cũng là Anh Cô mà đã mê mết theo đuổi Châu Bá Thông.

Nam Cầm chưa hề thấy Anh Cô lần nào, đương nhiên không làm sao biết được mỹ phụ trung niên này là ai, phần rầu đầu nghĩ đến chuyện khác, nên hờ hững trả lời :

- Chuyện của tôi không ai giúp được, vì con tôi bị người ta bắt đi.

Anh Cô nghe xong, như có điện truyền khắp trong mình đôi mắt ngạc nhiên, nét cười mất hẳn, Nam Cầm thấy thần sắc mỹ phụ thính linh biến đổi, nàng cảm thấy hơi lạnh lạnh, giọng e ngại :

- Thưa đại nương, đại... nương... là ai vậy?

Anh Cô bỗng lạnh lùng rằng :

- Ta là ta chứ là ai? Ta cũng có một đứa con trai, nhưng ra đời không bao lâu thì bị người ta hại chết! Lão Nhất Đẳng hòa thượng chết bầm ấy lại cấm ta không được trả thù thế nên con ta đành chết uống mạng.

Nam Cầm nghe mỹ phụ nói đến Nhất Đẳng đại sư, bất giác giật nảy mình vội hỏi :

- Đại nương quen với Nhất Đẳng đại sư sao? Đại nương là...

Nam Cầm chưa nói hết, Anh cô đã buông ra một chuỗi cười ghê rợn, đứng thẳng người lên, hai tay chụp nhanh ngay vào bả vai Nam Cầm, trong cơn kinh hoàng, bản năng tự vệ của Nam Cầm đã vung ngay chưởng ra nhắm ngay mặt Anh Cô đánh sang.

Anh cô lệ né mặt sang, tay Nam Cầm lướt qua mặt Anh Cô, nàng chỉ cảm thấy mình như đụng vào một má bôi đầy mỡ trơn, dù đã đánh trúng, nhưng chẳng nhằm gì, hai vai Anh Cô khê nhún, toàn thân Nam Cầm đã bị giơ bổng khỏi đầu, và Anh Cô đã thẳng tay quăng ngay Nam Cầm vào một xó nhà đến “Bịch”. Tội nghiệp Nam Cầm đau như người! Mặt mày hoa lên.

Nàng tình vùng vạy đi rút đao treo nơi tường nhưng Anh Cô đã nhanh tay hơn nàng một bước, vung chân đá nhanh ra một đường, trúng ngay cánh tay Nam Cầm “bách” một tiếng, xương tay bị trật, Nam Cầm đau đến nỗi không sao gỡ tay lên được, Anh Cô giận quát rằng: Ta đòi trả thù cho con ta, và ta cũng đòi tìm cho được người cha bạc bẽo của đứa nhỏ! Vậy ta hỏi ngươi một câu, Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông nay ở đâu?

Đầu óc Nam Cầm thoáng hiện ngay ra một hình ảnh cuộc đại náo “ngõa điểm” tại Lục Hòa trấn, giữa lão chưởng quầy béo và một ông già như con nít mà Nhất Đăng đại sư gọi là Châu Bá Thông, không lẽ mỹ phụ hung dữ đây muốn tin người này hay sao?

Nghĩ vậy Nam Cầm thất thanh rằng :

- Muốn tìm Châu Bá Thông, sao không đi Lục Hòa trấn tìm người ta, mà lại đến đây ức hiếp một kẻ có tang như tôi đến nỗi đã gãy xương người ta như vậy, thì đúng là điều hình của ác phụ.

Anh Cô nghe vậy, như sét đánh ngang tai, vội nhún mình nhanh người sang, túm ngay bả vai Nam Cầm, kéo giật ngược mạnh lên, đồng thời xách mạnh cánh tay nàng lên cao, chữa ngay cho khỏi trật trật, Nam Cầm cảm thấy bớt đau, lúc này Anh Cô cũng sửa đổi ngay thần sắc hung dữ sang hòa nhã, niềm nở hỏi :

- Cô gặp Châu Bá Thông ở đâu? Cách đây bao lâu và có biết lão đã đi đâu?

Nam Cầm rằng :

- Khi tôi thấy ông khi ở Lục Hòa trấn gần phủ Lâm An, cách nay có lẽ hơn mười hôm rồi!

Anh Cô bỗng lại nói tiếp :

- Làm sao cô quen Châu Bá Thông? Có nói chuyện gì với ông ta không?

Thì ra sau kỳ luận kiếm tại Hoa Sơn, Anh Cô sau khi gặp Châu Bá Thông, bắt giác tình xưa nghĩa cũ lại âm ỉ trong tâm hồn, đối với bản thân Anh Cô, nào đâu phải muốn theo sát bên mình Châu Bá Thông để kết duyên phu phụ như người ta, chẳng qua nàng chỉ muốn đôi bên gặp gỡ mấy ngày, sau này đi lại thăm nhau trong mối tình về chiều cho khuây khỏa lòng nhau, nào hay Châu Bá Thông thấy mặt Anh Cô, còn hoảng sợ hơn là bị rắn hổ lửa đuổi. Thôi thì co giò chạy thoát mạng khỏi Hoa Sơn, Anh Cô nào chịu buông, cũng truy đuổi theo luôn.

Xưa kia Châu Bá Thông đuổi rượt theo Cửu Thiên Nhận suốt từ ngọn Thiết chưởng phong của miền Hà Bắc đuổi luôn đến Tây Vực, về sau Cửu Thiên Nhận phải dùng đến rắn độc ra dọa lão, và quay lại rượt lão chạy trốn chết từ Tây Vực về miền Trung thổ, rồi lại đuổi tuốt lên Hoa Sơn, nào hay tại Hoa Sơn lại gặp Anh Cô, lại bị nàng truy cản gắt, kể Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông đã xui hết đường, cứ vậy một chạy một đuổi, Châu Bá Thông lúc ẩn lúc hiện, Anh Cô đâu chịu buông tha, lại tuốt từ miền Diệp Tây đuổi về Trung Nguyên rượt tới Giang Nam, cứ liên miên như vậy suốt bảy năm trời, Châu Bá Thông đương nhiên là ăn ngủ thấp thỏm, nhưng Anh Cô cũng phong trần vất vả, nay Anh Cô nghe Nam Cầm nói là gặp Châu Bá Thông, trong lòng mừng quýnh, nào ngờ hỏi ra mới hay chuyện này đã cách mười hôm nay, dù bây giờ có đến Lục Hòa trấn, Châu Bá Thông đã chạy tít phương trời nào rồi, Anh Cô lại trở về với cảnh trạng thất vọng, nên mới trút giận của mình vào Nam Cầm.

Nam Cầm nghe hỏi vậy, vừa tội nghiệp, vừa tức cười đang tính nói mát Anh Cô vài câu cho bỏ ghét, thính linh bên ngoài có tiếng cười như chảo bể vang lên. Anh Cô và Nam Cầm quay đầu nhìn ra, hóa ra là Tây Độc Âu Dương Phong đã đến.

Anh Cô và Âu Dương Phong vốn quen biết cũ, Nam Cầm giờ đây cũng chẳng có lạ gì, nhất là cảnh xung đột trong rừng táo, theo tiềm thức của Nam Cầm, nàng chỉ ước sao ăn gan nuốt thịt Tây Độc mới hả dạ căm thù, nhưng lúc này chỉ thấy khí thế oai hách và cây xà trượng đang có đôi rần ngo ngoe ấy, tâm thần nàng bất giác lạnh đi một nửa! Anh Cô cũng ngao ngán, nhưng Anh Cô không có thù gì với Tây Độc, nên không đến phải hoảng sợ như Nam Cầm, bèn lên tiếng hỏi :

- Kìa Âu Dương tiên sinh, lâu ngày không gặp ngài, hôm nay gió thiên gì đưa ngài đến đây vậy?

Âu Dương Phong cười khà hai tiếng, tay cầm ngay xà trượng, ung dung bước ngay vào nhà, dùng chân trái đệm ngay hông bên phải ngồi bịch ngay xuống một ghế đầu, cây xà trượng gác ngang lên đầu gối, xong nói :

- Anh Cô, việc của Lão Độc Vật ta, không ai khiên người can thiệp vào làm gì, và người cũng không phải chủ của gian nhà này, hơn nữa ta cũng không phải đến tìm người, vậy biết điều hãy rời khỏi ngay đi!

Vất vả lắm Anh Cô mới nghe được chút tin Châu Bá Thông, đời nào chịu bỏ đi ngay như vậy? Đồng thời Anh Cô cũng nhận ra sắc diện của Âu Dương Phong đối với Nam Cầm như có vẻ bất lợi, bất giác động lòng trắc ẩn, Anh Cô bèn lắc đầu cười nói :

- Ấy, sao tiên sinh lại nói vậy, tôi không đi đâu, cô này trong tội nghiệp quá, nàng chỉ có độc mỗi đứa con nay bị quan gian ác cướp đi thật tội nghiệp...

Nào hay câu nói này đã chạm lòng Tây Độc, Âu Dương Phong ngược mày lên hứ mạnh một tiếng bằng giọng mũi, lạnh lùng nói :

- Anh Cô! Ta cũng chẳng ngại gì mà phải chối, chính con của vị Tần cô nương là do ta bắt đi, mà ta cũng chính là kẻ gian ác mà người vừa nói. Ha! Ha! Ha!...

Anh Cô biến sắc mặt vội nhìn về hướng Nam Cầm đang ngồi thờ người nơi giường, Anh Cô càng lấy làm lạ.

Âu Dương Phong rằng :

- Chính ta muốn thu một đứa học trò để nối nghiệp của ta, sau này ta chết đi, Bạch Đà sơn cũng có người kế vị, bốn mươi mấy ngày trước đây, ta thấy thằng con của Tần cô nương khôn ngoan lanh lợi nên lập ý bắt nó để làm môn đệ, người cũng đâu có lạ gì tính của Lão Độc Vật ta, khi ta đã thích là ta ra tay đoạt, ghét ai là giết nấy. Ai dám can thiệp vào việc làm của ta?

Anh Cô nhĩ thầm trong bụng, những hành vi tính tình của lão Tây Độc, quả đúng vậy, không sai câu nào.

Sắc mặt Anh Cô trắng bạch, Âu Dương Phong lại tiếp :

- Ta nhận thấy thằng nhỏ này có thể kế nghiệp của ta, hơn nữa cháu ta Âu Dương Khắc chính lại bị bỏ của thằng nhỏ này giết, hần đã giết cháu ruột ta, nay ta cướp con hần, đó là luật công bằng của thói đời, nào hay thằng nhỏ tinh ranh, nó theo ta không đầy mười hôm, nhân lúc ta luyện võ công, nó đã lén trốn biệt tích luôn.

Anh Cô hỏi rằng :

- Trong lúc ngài luyện võ công mà cũng để người trốn thoát sao?

Âu Dương Phong mặt đỏ ngượng nói :

- Ta cũng chẳng sợ mắc cỡ gì khi nói rõ cho người hay! Số là ngay nào ta cũng lo luyện võ “Hội âm thần thiên” trong “Cửu Âm chân kinh” mà khi luyện về “thần thiên” này đầu phải cắm lộn ngược xuống đất, hai chân chống lên trời, mỗi lần luyện như thế đều ở trong phòng nhỏ hoặc ở một thạch thất, và sai thằng nhỏ lo giữ cửa ngoài ngăn không cho ai được vào. Nào ngờ hôm đó, tên tiểu tử này không biết được vị cao nhân nào chỉ dạy cho nó, trong lúc ta mãi lo luyện “thần thiên” lộn ngược chân lên trời và kinh mạch đảo lộn ấy, đột nhiên hần chạy vào như “thọc lét” nhắm ngay sườn ta mà cù đại.

Nam Cầm đang mặt mày ủ rũ, nghe đến con mình thọc lét Tây Độc vậy cũng phải bật cười.

Âu Dương Phong lại rằng :

- Khi ta bị thọc lét cái âm dương hai mạch lập tức nghịch lưu, toàn thân cứng đờ, không sao cự quậy được. thế là thằng ranh con tha hồ vợ vét, nó cuỗm hết nào: vàng, bạc, linh đơn, thuốc phục rắn và cả cuốn “Cửu Âm chân kinh” trong mình ta đi luôn... Rõ thật mình đại đột... Lão Độc Vật ta tung hoành dọc ngang suốt một thời hiển hách như thế, không ngờ kỳ này lại bị thằng ranh con chơi khăm đậm đến thế thì thôi!

Anh Cô và Nam Cầm bắt giắc ôm bụng cười ngắc!

Tây Độc phần nộ rằng :

- Cười cái con khỉ gì mà cười!

Dứt tiếng rung ngay cây xà trượng, đôi rắn trên trượng lập tức le lưỡi phì phè, Anh Cô hoảng người lùi vội hai bước về sau, đưa hai tay lên giữ phía ngực, Nam Cầm cũng nín bật tiếng cười luôn!

Âu Dương Phong lại tiếp :

- Thằng nhỏ đã chọc ta dở sống dở chết, sau khi vận dụng đến chân khí để xông phá huyết mạch suốt gần ba tàn nhang huyết mạch ta mới khôi phục lại về trạng thái thuận lưu, rồi ngồi ngay người tỉnh dưỡng điều hòa cả lúc mới đi đứng được, ta nghĩ thằng nhỏ trốn không bao xa, lập tức đuổi theo sau, nào hay chẳng thấy bóng dáng nó đâu, ta nghi ngay nó về Thất Tinh ô đây, nhưng bây giờ không thấy nó. Hừ! Cô họ Tần kia! Lão Độc Vật ta xưa nay không ý thế bất nạt kẻ hậu bối, nhất là đối với phái nữ lưu, nhưng thằng con của người đã lấy mất bản sao “Cửu Âm chân kinh” của ta, như vậy khác nào như nó đã đoạt mạng ta, cho nên...

Mới nói tới đây Anh Cô bỗng lớn tiếng xen ngay vào :

- Cho nên Lão Độc Vật ông mới tính về đây gây khó dễ với vị nương tử này chứ gì?

Âu Dương Phong cười hiểm nói :

- Đúng thế! Ta sẽ bắt mẹ thằng ranh này về Bạch Đà sơn dùng hết thủ đoạn để đầy dọa nàng, khiến cho thằng ranh phải đau lòng xót ruột, mà ngoan ngoãn quay về và trả lại “Cửu Âm chân kinh” và các vật nó đã cắp đi! Anh Cô! Bộ người dám can thiệp vào chuyện này của ta sao?

Nam Cầm thấy Âu Dương Phong tính bắt nàng làm con tin, nàng cuống người đến nỗi gần ngất đi luôn!

Lòng trắc ẩn của Anh Cô bắt đầu bộc phát, nàng thấy hoàn cảnh của Nam Cầm cũng tương tự như mình đều là kẻ “hồng nhân gian truân” hết, nay Âu Dương Phong đòi bắt nàng đi như vậy, như với bản lãnh của mình dám đấu với Âu Dương Phong, mười phần chết mười khó mà sống nổi với Lão Độc Vật.

Anh Cô bỗng nghĩ ra một ý, cười rằng :

- Trong luận kiếm thứ hai tại Hoa Sơn nghe nói Âu Dương tiên sinh cả thắng “Đông Tà” và “Bắc Cái” đã ngẫu nhiên chiếm danh hiệu “Đệ nhất võ công” trong thiên hạ, không biết đúng vậy không?

Trong màn luận kiếm tại hội Hoa Sơn ấy, thần kinh của Âu Dương Phong đã trong trạng thái thác loạn điên đảo, đối với trận chiến thắng hai tay tổ Hồng Thất Công và Hoàng Dược Sư cũng chẳng rõ đầu đuôi sự thể lúc bấy giờ ra sao nữa nhưng nay nghe Anh Cô hỏi vậy, lẽ đương nhiên hẳn nhận ngay và ngang nhiên rằng :

- “Đệ nhất võ công” trong thiên hạ thì sao chứ. Không lẽ người cũng muốn thử tài với ta hử?

Anh Cô lạnh lùng cười rằng :

- Với chút nghề mạt học của tôi, nào đâu dám đi so tài với Âu Dương tiên sinh, nhưng tôi muốn tiên sinh ngài hãy lập ra một cuộc ước hẹn, không biết ngài có vui lòng cho không?

Âu Dương Phong rằng :

- Ước hẹn gì?

Nhưng khi thốt ra ba tiếng này, Tây Độc bắt giắc đâm ra ân hận, vì sức nhớ đến chuyện hẹn hò với Quách Tĩnh bằng võ ba tiếng chuông tại doanh trại của Thành Cát Tư Hãn ở Mông Cổ xưa kia, ba lần Quách Tĩnh

tha chết cho mình, còn mình không làm sao hại nổi Hoàng Dung, nay lại thấy không lợi cho mình, nhưng miệng đã thốt ra, Âu Dương Phong nghĩ thầm rằng: để xem con mụ này ước hẹn gì với ta rồi liệu trả lời!

Anh Cô lại lên tiếng :

- Ngài là người “đệ nhất vô công” trong thiên hạ còn tôi chỉ là hạng đàn bà vô dụng, nhưng nếu mà ngài trong vòng một trăm hiệp mà đánh thắng tôi, Tần cô nương tùy theo ngài định đoạt, trái lại nếu tôi có thể chống cự với tiên sinh đủ trăm hiệp. Đương nhiên ông không có quyền đem nàng đi, cuộc thách đấu này ngài có chịu nhận lời không?

Âu Dương Phong khẽ hừ một tiếng nghĩ trong bụng: “Con mụ thất tình này xem ra đâu có bản lãnh gì ghê gớm? Sao lại dám nói là chống cự với ta trăm hiệp! Nếu mình không nhận lời thách này, thế nào anh hùng trong thiên hạ chẳng chê cười mình”!

Tây Độc tay xách ngay cây xà trượng, chống đất vụt đứng ngay dậy rằng :

- Hay lắm! Trong trăm hiệp này, ta quyết không nương tay đâu, nếu người có bị chết tại trận, đừng nên oán trách là ta không nói trước.

Dứt tiếng, cây xà trượng đã “vù” lên một tiếng đánh sang phía Anh cô.

Thoạt mở màn chiến, Âu Dương Phong đã dùng ngay đến xà trượng, như vậy kể như đã phá lệ cũ từ xưa tới nay, bởi vì cá tính của Lão Độc Vật xưa nay rất tự phụ, nếu không gặp kẻ tư cách đồng bối ngang hàng, và đối thủ suýt soát với mình, quyết không đời nào dùng đến xà trượng ra tay, tuổi tác Anh Cô cũng không thua gì Âu Dương Phong mấy, nhưng về võ công thì quả là một trời một vực.

9. Chương 9: Ngưu Gia Thôn Lục Tử Phùng Tây Độc Ng

Âu Dương Phong vốn ra đầu cần dùng xà trượng để đấu với Anh Cô, nhưng vì vừa rồi Lão Độc Vật đã từng nói nếu trong trăm hiệp mà không thắng nổi nàng tức không có quyền bắt Nam Cầm đi, nên trong ngọn đòn đầu đã dùng ngay lối trượng pháp tinh thuần của mình trong “Tuyệt Sơn Thần Đả Trượng”! Vù! Vù! Vù! liên tiếp hạ ba đòn tới tấp để hạ sát đối thủ.

Võ công của Anh Cô lại thuần về lối âm nhu, tay của nàng lúc này đang cầm đao của Nam Cầm, khi ba đường trượng của Tây Độc xia tới, Anh Cô chỉ dùng lối “Nê Thu công” (võ con lươn) nhoáng bên tả truyền bên hữu, toàn thân mềm dẻo như một con lươn trườn trên bùn, ngang nhiên tránh khỏi đòn của Tây Độc.

Cây xà trượng của Âu Dương Phong vận chuyển theo gió chớp mắt đã đánh ra trên ba mươi mấy đòn, tuy cũng khiến cho Anh Cô phải quay cuồng như chong chóng nhưng không hề gây tổn thương mấy may tơ tóc trên người nàng, Âu Dương Phong sốt ruột nghĩ mình đường đường một đẳng tôn sư trong giang hồ, nếu không thể đối phó nổi với một người đàn bà sao này làm sao xưng bá trong thiên hạ được nữa. Xưa nay bản tính Tây Độc rất tàn bạo, nay vì muốn bắt Nam Cầm chẳng cần suy nghĩ gì thêm, chuyển ngay cây xà trượng sang tay trái, giờ này quyền bên mặt dùng lối “Cáp Ma công” ào một tiếng đánh sang mặt của Anh Cô.

Anh Cô cảm thấy một sức áp lực mạnh dồn ngay về phía người mình, khiến toàn thân đứng không vững và ép bụng về phía tường.

Anh Cô thất kinh hoảng người, vội vàng dùng ngay đến lối “Nê Thu Đả Cỗn” lợi dụng ngay thế của “Cáp Ma công” đánh tới, nàng chuyển mình theo thế đôi phương.

Ngọn “Nê Thu công” này tình cờ mà Anh Cô nghiệm ra lối uốn mình chuyển động của lươn dưới trạng thái trong cánh rừng ở Thiết Chương sơn, xuất sắc nhất của ngọn võ công này là dùng thế “khéo” để hàng lấy ngọn “Cáp Ma công” của Tây Độc tuy đánh lên thánh linh nhưng Anh Cô khéo léo tránh lướt và chỉ hứng chịu một phần mười thành công lực của Tây Độc.

Chỉ nghe một tiếng “ùng” vang lên lớn, cả một bức tường bằng đất trong nhà của Nam Cầm bay luôn một nữa, còn thân hình của Anh Cô lại bay vọt lên trần nhà.

Nam Cầm thấy nhà mình ngói rớt bụi bay tứ tung biết nhà sập đến nơi, nàng hoảng hốt cuống người vừa lăn vừa bò để tháo thân chạy ra ngoài, Anh Cô cũng chuyển nhanh người lướt ngay theo hướng bức tường sập ấy ra ngoài.

Âu Dương Phong vung xà trượng quát :

- Chạy đâu cho thoát!

Nhoáng thân bung luôn ra, những tiếng “ầm ầm” thi nhau vang lên hỗn độn, thế là cả một gian nhà của Nam Cầm bị ngọn “Cáp Ma công” của Âu Dương Phong xô sập ráo hết.

Nam Cầm ngăn người đau lòng tiếc rẻ bao nhiêu, thì Tây Độc lại cất giọng cười khoái trá bấy nhiêu.

Tây Độc vung trượng nói :

- Khá giỏi! Nào thêm nữa xem!

Tay trái khua lên một đường, tay phải lại phạt ngay một chưởng đánh thốc vào sau lưng Anh Cô.

Tây Độc vẫn dùng lối đánh “Cáp Ma công” một ngọn kinh phong dữ dội tỏa ra, trong vòng ba trượng chung quanh Anh Cô hoàn toàn bị “Cáp Ma công” của Âu Dương Phong bao vây hết, mắt Anh Cô khó lòng mà thoát nạn nguy nan!

Nào hay trong cơn nguy kịch cực độ đó nàng phủ ngay thân xuống sát mặt đất lăn như một khúc gỗ, nào không lăn sang bên tả hay bên hữu, trái lại lăn thẳng về hướng Âu Dương Phong.

Tây Độc cũng không ngờ đối phương lại chuyển thế như vậy, bởi vì ngọn “Cáp Ma công” của Tây Độc càng cách xa bao nhiêu oai thế của nó lại càng mạnh bấy nhiêu, trái lại khoảng cách càng gần, công lực càng yếu hẳn đi!

Cũng chẳng biết Anh Cô tình cờ may mắn hay nàng đã biết yếu điểm của Tây Độc mà xả thân mình vào như vậy? nhưng lúc này, nàng đã vươn ngay đôi tay của mình ra ôm ghì chặt ngay thân hình của Âu Dương Phong đồng thời mở ngay lối “Triền” tự quyết trong “Nê Thu công” để vật ngã Tây Độc.

Thực ra Anh Cô đâu có tâm lý liều mạng với Tây Độc đâu, chủ ý của nàng là cố sao duy trận chiến cho đủ trăm hiệp để Tây Độc khỏi gây khó dễ với Nam Cầm nào hay Tây Độc đã thắng tay đánh lại mà còn dùng đến ngọn võ công tuyệt kỹ “Cáp Ma công” như vậy để đối phó với mình, bởi vậy cuộc chiến đã không được thuần túy như so tài cao thấp, trái lại đã thành cuộc giao tranh đoạt mạng hãn hoi.

Anh Cô vì phải lo tự cứu mình, nên mới dám dùng đến lối đánh liều mạng như vậy, hy vọng sao trong chớp nháy có thể vật ngã đối phương! Mà Tây Độc xưa nay vẫn tính tự cao, với sĩ diện của một tôn sư, hễ bị thua nửa đòn thế nào cũng bỏ đi ngay. Nào hay cái ôm liều mạng của Anh Cô ấy, đã suýt gây nên họa mất mạng cho nàng!

Tuy cái liều của Anh Cô đã ôm trúng được Tây Độc, nhưng công lực của Âu Dương Phong uyên thâm phi thường như thế, Anh Cô làm sao mà quật ngã được Tây Độc theo ý nàng định. Huống hồ lâu nay tận tâm lo nghiên cứu về “Cửu Âm chân kinh” kinh mạch nghịch chiều chuyển ngược hết, dùng đầu làm chân đã trở thành thói quen tự nhiên.

Anh Cô hai tay vừa ôm được Âu Dương Phong thính linh Tây Độc hét lên một tiếng quái gở, “bịch”! một tiếng lộn tùng phèo, đầu cắm xuống đất chân chống ngược lên trời, bởi vậy Anh Cô không làm sao vật ngã xuống Âu Dương Phong, tay lại toàn thân của Anh Cô bị Tây Độc cử bổng lên trời.

Lúc này chỉ thấy Tây Độc hai tay chống đất, hai chân co lại và búng hắt mạnh lên, toàn thân Anh Cô chột như mũi tên bị bật khỏi cung, thân mình văng tung lên không.

Sức bung ấy mạnh quá, Anh Cô văng ngay xa ngót năm trượng mới bắt đầu khởi sự rớt, may trước khi rớt ấy, Anh Cô đã kịp dùng ngay “Nê Thu công” thân hình uốn nhanh giữ ngay thế thăng bằng từ trên không ngổ xuống, tuy vậy cả một tấm lưng ong của Anh Cô cũng bị đập đến “chát” trên mặt đất! Đau điếng như da thịt bị nứt ran, nhưng Anh Cô cũng cố vội vùng ngay dậy!

Âu Dương Phong cười ha hả rằng :

- Rõ đúng là châu chấu đá voi! Võ công của Lão Độc Vật ta vốn là “đệ nhất trong thiên hạ” với chút bản lĩnh ấy mà cũng tính so tài với ta ư? Khôn hồn mau rút ngay đi, Lão Độc Vật còn có chút lòng từ bi tha cho toàn mạng.

Anh Cô không thể nào ngờ được võ công của Tây Độc ngoài sự tàn bạo ra lại còn kỳ quặc tột bậc, biết mình không làm sao thắng nổi. Bèn lớn tiếng nói Nam Cầm :

- Xin Tần cô nương hiểu cho hoàn cảnh tôi, quả thật tôi không còn cách nào bảo vệ người nữa, mong sao số mạng cô được quý nhân phù hộ.

Âu Dương Phong nhìn Anh Cô khuất dạng, cười nham hiểm quay mình lại, nói với Nam Cầm rằng :

- Nào đi, Cô cứ theo Lão Độc Vật tử tế, ta sẽ không để cô chịu khổ lắm đâu, ai bảo thằng con cô quá quắt như thế!

Nam Cầm thấy bản lĩnh kinh người của Âu Dương Phong như vậy, giờ đây chỉ trừ có Đông Tà và Nam Đế đến kịp để cứu ra, quả thật không còn ai cứu được nữa, nếu đánh liều mạng thì chỉ có rước cái chết vào mình mà thôi.

Nam Cầm đảo nhanh mắt, bỗng nghĩ ngay ra một cách, không dùng nổi sức thì dùng trí. Nàng bèn nói với Âu Dương Phong rằng :

- Thưa Âu Dương Phong tiên sinh, chẳng giấu gì ngài, con tôi đã về nhà rồi!

Âu Dương Phong nghe nói vậy, lập tức biến sắc, giơ ngang cây xà trượng bên tay trái, tay mặt lập tức túm ngay tà áo sau lưng Nam Cầm, lạnh lùng quát lên rằng :

- Con ngươi về rồi? Sao không cho ta hay trước. Vậy thằng súc sinh này trốn đâu?

Nam Cầm bị túm sau lưng khác nào như ngũ trảo bầu vào da thịt, nàng bất giác buột miệng nói :

- Con tôi tuy đã về thật! Nhưng nó không ở đây trốn đi nơi khác rồi!

Âu Dương Phong hét lên :

- Thằng súc sinh nó trốn đi đâu? Mau nói!

Thực ra Dương Quá đâu về nhà, chẳng qua Nam Cầm nói láo để tạm lừa Tây Độc, nào hay Âu Dương Phong lại truy hỏi gắt như vậy, nàng cuống lên!

Nhưng rốt cục nàng đành cắn răng nói bừa :

- Con tôi ư! Hiện nay nó trốn qua nhà Quách đại hiệp bên Ngưu gia thôn gần đây chứ đâu!

Tây Độc quát hỏi :

- Tên Quách đại hiệp nào?

Nam Cầm rằng :

- O! Quách Tĩnh chứ còn ai!

Âu Dương Phong giật mình hỏi :

- Vậy thằng khờ Quách Tĩnh lại ở Ngưu gia thôn ấy sao?

Nam Cầm rằng :

- Chính thế, Quách đại hiệp đã sống chung với Hoàng Dung tại Ngưu gia thôn!

Câu chuyện bịa đây của Nam Cầm đã bị lòi đuôi, vì nàng đã là chỗ quen với Quách Tĩnh, sau khi Dương Quá bị bắt, tại sao không nhờ cậy vợ chồng Quách Tĩnh ra tay cứu, mà lại âm thầm trốn lại Thất Tinh ô một mình như vậy?

Nhưng Âu Dương Phong đang lúc mải nghe, nên không hề nhận rõ sự sơ hở của Nam Cầm, phần lại biết Ngưu gia thôn cách đây không xa, Nam Cầm đem gỏi con sang đó rất có thể đúng lắm, Tây Độc “ồ” lên một tiếng rằng :

- À thì ra thằng khờ này lại ở đây với con tiện tỳ hả?

Tây Độc xưa nay tuy rất tự phụ, nhưng riêng đối với Quách Tĩnh ba lần tha Tây Độc trong doanh trại của Thành Cát Tư Hãn, mỗi lần Âu Dương Phong sức nhớ đến vụ này, điều cảm thấy một sự nhục nhã trong đời mình.

Lão Độc Vật nghe nói Dương Quá trốn tại nhà Quách Tĩnh, tuy không nói gì nhưng trong lòng đã đâm ra hoài nghi.

Nam Cầm rằng :

- Thưa ngài, tôi đã nói rõ nơi chốn của con tôi hiện ở nhà Quách đại hiệp rồi! Vậy ngài hãy buông tay ra đi! Cần gì phải làm khó dễ với một người đàn bà yếu đuối như tôi!

Âu Dương Phong trợn đôi mắt quái của mình lên lớn giọng :

- Hừ! Đâu có dễ dàng thế! Muốn t tha người trừ phi tìm được thằng nhãi ấy đã. Chớ nói nhiều lời vô ích, hãy mau mau dẫn đường cho ta tới Ngưu gia thôn tìm ra tên họ Quách ấy mau!

Nói xong vung ngay xà trượng, đôi răn trên xà trượng phì phè ghê người, Nam Cầm đành phải tuân theo lời dẫn ngay Tây Độc đi Ngưu gia thôn.

Nam Cầm lúc này kêu khổ không thấu, bụng tính thầm: Khi đến nhà Quách Tĩnh thấy vắng vẻ thì mình lại bịa láo thêm là vợ chồng Quách Tĩnh đem con mình đi đảo Đào Hoa rồi, không lý Tây Độc lại dám đi gặp Hoàng Dục Sư, mà bắt mình đi luôn Đào Hoa đảo.

Nam Cầm vừa đi vừa cúi đầu suy nghĩ, thấy nàng chậm chạp Tây Độc mấy lần giơ xà trượng quát hét hối thúc.

Nam Cầm càng ức, trong bụng nghĩ: “nếu giờ này có Hoàng Dục Sư và Nhất Đăng đại sư thành linh xuất hiện đâu đây, thế nào mình cũng đâm cho Lão Độc Vật một dao cho hả dạ”!

Chẳng mấy chốc đã đến cổng làng Ngưu gia thôn trong thôn đột nhiên xuất hiện mấy đạo nhân. Nam Cầm ngừng đầu nhìn kỹ, nàng mừng quýnh lên, thì ra đạo sĩ đi đầu nhất định là Khuư Xứ Cơ trong nhóm “Toàn Chân thất tử”.

Khuư Xứ Cơ từ khi chờ Tây Độc sau khi khôi phục thần trí và lang thang trên giang hồ, bèn lập tức khởi trình Bắc tiến, về ngay “Lâu hà động” đầu tiên tìm ngay đến đại sư huynh Mã Ngọc, nhị sư huynh Lưu Xứ Huyền, sau đó tìm luôn Vương Xứ Nhất, Xích Đại Thông, Tôn Bất Nhị. Nhóm “Toàn Chân lục tử” nghe Âu Dương Phong nói vậy, ai nấy đều cho rằng nếu lợi dụng thắng lão trong cơn điên khùng như vậy không đáng mặt anh hùng hảo hán chút nào, nay thần trí lão đã tỉnh táo, mỗi huyết hải thâm thù của Đàm Xứ Đoan thế nào cũng phải tính với Tây Độc. Thế là nhóm “Toàn Chân lục tử” quyết ý về miền Nam trước một tháng để đến Ngưu gia thôn của phủ Lâm An.

Nam Cầm thấy Trường Xuân Tử trong lòng mừng lên, vội lớn tiếng gọi :

- Khuư đạo trưởng, xin ngài cứu mạng tiểu nữ!

Tiếng “nữ” vừa thoát ra khỏi cửa miệng, bỗng nàng cảm thấy bên hông ề luôn, Âu Dương Phong đã vung luôn chân trái đá trúng ngay vào huyết “Nhuyễn Ma” toàn thân Nam Cầm lập tức ngã sòng soài ra mặt đất!

Sáu cao thủ nhóm Khuư Xứ Cơ tức tốc bao vây lại mở ngay trận pháp “Thiên Cang Bắc Đẩu” chia đứng đôi bên tả hữu của Âu Dương Phong, Mã Ngọc chấp chưởng nói :

- Chào Âu Dương tiên sinh, lâu lắm chúng mình không gặp nhau rồi!

Âu Dương Phong trợn ngược đôi mắt quái của mình cười ha hả rằng :

- Hóa ra “Toàn Chân lục tử” cũng đã xuống Giang Nam chơi đây, Lão Độc Vật đang tính tìm lũ các người. Vậy chúng ta cứ việc thanh toán luôn nợ nần với nhau cho rồi!

Lúc này chỉ thấy Lão Độc Vật đưa chân đạp dí vào người Nam Cầm, cây xà trượng đưa ngang ra sẵn sàng chờ đón sự công đánh của nhóm “Toàn Chân lục tử”.

Trong nhóm “Toàn Chân lục tử” Khuư Xứ Cơ và Xích Đại Thông là người nóng nhất trong đám, chỉ thấy hai người xách kiếm ngay lên.

Khuư Xứ Cơ vội lớn tiếng :

- Hãy khoan, để tôi hỏi lão một chuyện này đã!

Dứt lời giờ kiếm chỉ ngay về hướng Âu Dương Phong quát rằng :

- Nay Lão Độc Vật, chớ người đã bắt con của vị Tàn đại nương đây đem giấu đâu?

Âu Dương Phong cười ha hả rằng :

- Người còn muốn đòi người với ta nữa sao Ta đã bị bán người khốn đốn với thằng ranh con tai quái ấy, đến cả bộ “Cửu Âm chân kinh” của ta nó cũng đoạt đi theo, thằng nhãi tí tuổi đầu như vậy, nếu không có ai chỉ dạy, hỏi làm sao nó dám to gan lớn mật hành động như thế? Chắc là đám đạo sĩ chết toi lũ người đây đã chỉ vẽ cho nó, nếu nói về bực tức bối phận giang hồ, lũ người chưa đáng để cho Lão Độc Vật ra tay, nhưng vì thằng oắt con ấy! Hừ! Hừ!... Âu Dương Phong ta hôm nay sẽ mở giới đại sát sanh! Vậy tên nào muốn sớm lìa trần hãy vội báo danh đi!

Vương Xứ Nhất rằng :

- Thưa quý sư huynh đệ, nay cơ hội báo thù đã ngay trước mắt, anh em sư huynh đệ chúng mình cần gì phải lăm lè tổn hơi vô ích về đạo đức nhân nghĩa với lão đầu. Anh em chúng mình cùng mau lên.

Lúc này Vương Xứ Nhất đang đứng vào vị Thiết quyền và cũng là nơi phát động thế trận, soạt một tiếng, mũi kiếm xĩa ngay vào dưới nách Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong đã hai lần được thấy phái Toàn Chân dùng về lối trận pháp “Thiên Cang Bắc Đẩu” lần thứ nhất là hồi Toàn Chân thất tử vây đánh Hoàng Dược Sư tại Ngưu gia thôn Lâm An, hồi đó Trường Sanh Tử Đàm Xứ Đoan còn sống trận pháp rất hoàn toàn, bảy người hợp một thể, khi thủ vững như tường đồng vách sắt, khi công lại tung hoành tuyệt vời, đối công hãm hay thủ thế đều khéo léo và biến ảo lạ lùng, còn trận thứ nhì thì ở trước “Yên Vũ lâu” tại Nam Hồ Gia Hưng nhưng vị Đàm Xứ Đoan đã chết, nên phải thế vào người đại đệ tử của Khuư Xứ Cơ là Doãn Chí Bình để đứng vào vị “Thiên hoàn” và bảy người hợp đánh Tây Độc.

Trong trận đó Âu Dương Phong đã nhận ngay vị Thiên hoàn là một cửa yếu nhất của trận pháp, đang tính công đánh vào nhược điểm này thỉnh linh Hồng Thất Công đến nơi và quát mọi người ngừng tay bãi chiến, nên Tây Độc chưa phá trận, nay đụng độ lần thứ ba, Âu Dương Phong chẳng cần nề nang gì nữa, khua ngay xà trượng đỡ gạt mũi kiếm Vương Xứ Nhất, thân hình quay nhanh như một làn gió, đầu trượng hất ngay sang Mã Ngọc, đuôi trượng thích nhanh về bụng dưới phía Xích Đại thông.

Ngọn đòn quái dị “gậy quất hai đầu” này của Tây Độc chính lão đã tự nghiên cứu mù quáng trong “Cửu Âm chân kinh” mà ra, Toàn Chân lục tử đành phải nhảy lùi hết một lượt về sau.

Âu Dương Phong hét lên một tiếng lớn, “soạt, soạt” hai tiếng, cả người lẫn trượng khua chuyển hai vòng, sáu bảy lần trượng đánh cùng ra một lúc, trong có vẻ không đánh ai, nhưng thỉnh linh như đánh tất cả sáu người dự chiến.

“Toàn Chân lục tử” bắt buộc lùi lại thêm ba bước nữa, trận pháp “Thiên Cang Bắc Đẩu” tuy chưa tan nhưng khoảng cách đã bị nới rộng và xa hẳn, chỉ còn nước thủ, chứ không còn hiệu lực để tiến đánh nữa.

Âu Dương Phong thắng thế đầu chịu dung tình, cây xà trượng khua toàn các thế kỳ lạ, nhiều khi rõ ràng thấy trượng của Tây Độc quất bên trái, thế mà nửa chừng lại lượn bật ngay sang cánh phải, nghĩa là thế thủ không nhất định mà thế công luôn luôn sửa đổi bất ngờ hoàn toàn khác hẳn với phương pháp của nhà võ.

Trận pháp của Toàn Chân lục tử tuy biến hóa vô ngần, dù tiến hay thủ, đều tuyệt diệu huyền ảo, nhưng nay gặp phải lối đánh kỳ quặc, thất điên bát đảo của Âu Dương Phong đây chỉ còn nằm vào thế chịu đòn

mà thôi, hướng hồ trận pháp này lại thiếu hẳn mất một tay đắc lực, thành thử oai lực càng bị suy yếu đi. Mất thấy chỉ độ vài chục hiệp nữa, nhóm Toàn Chân lục tử sẽ mất mạng hết và gởi hồn hết vào cây xà trượng quái lạ của Tây Độc.

Ngay trong cơn nguy cơ tột độ ấy, bỗng một người từ xa chạy lại lớn tiếng gọi :

- Kìa Lão Độc Vật, không biết xấu hổ, ai mà lại đi ăn hiếp bọn sư đệ đệ của ta như vậy. Mau mau quì xuống lạy ta tha mạng chó cho.

Nghe giọng nói quen tai, Toàn Chân lục tử quay đầu lại nhìn, ai nấy mừng quýnh lên thì ra người đó không ai xa lạ, chính là sư thúc Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông.

Châu Bá Thông lo trốn Anh Cô, lang thang suốt mấy năm trên giang hồ, có thể nói là không một ngày nào an tâm ngon giấc, hôm nay Lão Ngoan Đồng vào Lâm An để say sưa một chén cho thỏa lòng, nào hay mới tới đầu cầu Củng Thần, bỗng thấy người đàn bà đi ngược chiều lại phía mình, Châu Bá Thông tinh mắt nhận ra đó chính là Anh Cô, thì ra Anh Cô sau khi cứu Nam Cầm không xong, mà suýt bị mất mạng về tay Âu Dương Phong, phần đã bị nội thương, nên Anh Cô mới đến thành Lâm An để tìm thầy thuốc chữa bệnh.

Rõ đúng là cảnh “Oan gia gặp đường chật”, Châu Bá Thông không ngờ mình lại đụng độ Anh Cô tại đây. Lão Ngoan Đồng nhìn thấy Anh Cô chẳng khác nào như thấy rắn độc đang rượt mình, chỉ kịp kêu lên “Ồi mẹ ơi” co giò tung mình chạy luôn.

Thực ra thì Anh Cô lúc này có thấy gì đâu, Châu Bá Thông chạy cuống cuống đụng tung ngay một gánh kẹo của người bán kẹo bên cầu, kẹo bánh văng rớt tứ tung.

Tên bán kẹo nhảy ngay lên chụp Châu Bá Thông để bắt bồi thường!

Châu Bá Thông cuống quýt nói :

- Trời ơi ta đau bụng quá, để ta đi cầu xong ta sẽ bồi thường tử tế cho!

Vừa nói Châu Bá Thông vừa đưa tay ra gạt tên bán kẹo ngã lăn quay, trong lúc tên kia té nổ đom đóm mắt, Châu Bá Thông lại co giò chạy như bay! Chớp mắt toàn thân Lão Ngoan Đồng biến nhanh đi như một làn khói.

10. Chương 10: Hận Tình Xưa, Anh Cô Rượt Lão Ngoan Đồng

Cảnh chạy lằng xằng của Châu Bá Thông nêu rõ nhiều giả thuyết cho những người quanh đây, có kẻ nhất định Châu Bá Thông gặp chủ nợ, có người nói lão cướp giật đồ quý giá, kẻ bảo lão bị kẻ thù rượt. Nếu không sao lão lại chạy bán sống bán chết thế?

Bối huyên náo như vậy mới khiến cho Anh Cô chú ý, nàng bước lại hỏi mới biết là hình dạng đúng là Châu Bá Thông, suýt bật miệng kêu lên: “Thì ra lão oan gia ở đây!” Anh Cô lập tức hỏi rõ hướng chạy của Châu Bá Thông đuổi ngay theo sau.

Nói về Châu Bá Thông mới thấy bóng Anh Cô đằng xa đã hoảng hồn bụng mình chạy suốt từ cầu Củng Thần đến Đũng Kim môn, rồi nhắm thẳng hướng Đông nam của Lâm An chạy miết, chẳng mấy chốc chạy đến Ngưu gia thôn.

Người luyện võ, tai mắt lúc nào cũng thính hơn người thường, Châu Bá Thông vừa đến cổng thôn bỗng nghe rõ những tiếng nhảy nhót và tiếng động khi giao chiến với nhau, Lão Ngoan Đồng giật mình thót người, vội vàng tìm theo tiếng động, thì ra nhóm Mã Ngọc, Khưu Xứ Cơ đang quây quần giao tránh với Tây Độc Âu Dương Phong nơi cổng thôn.

Châu Bá Thông hành sự hơi lộn xộn chẳng đâu vào đâu, nhưng đối với các sư diệt của mình lại bên vực vô cùng. Lão Ngoan Đồng thấy sáu người nhóm Mã Ngọc đang dùng trận pháp “Thiên Cang Bắc Đẩu” đấu như điên với Tây Độc, suýt nữa trận pháp bị rã, Châu Bá Thông quát lớn một tiếng tung mình vọt lại, Khuu Xứ Cơ mừng rống lên :

- Thừa sư thúc, xin mời người đứng vào vị trí “Thiên hoàn”, thế nào hôm nay chúng mình cũng phải bắt cho kỳ được Lão Độc Vật để trả thù cho Đàm sư đệ.

Châu Bá Thông quả nhiên nghe theo sư diệt, đứng ngay trung tâm trận, giữa Khuu Xứ Cơ và Vương Xứ Nhất đối diện ngay với Tây Độc Âu Dương Phong! Rồi cất tiếng cười ha hả nói :

- Lão Độc Vật, nghe nói nhà ngươi trong kỳ luận kiếm lần thứ nhì tại Hoa Sơn, đã mắc phải “thất tâm phong tật” nhưng lại không hề chết vậy hôm nay Lão Ngoan Đồng ta sẽ ra tay tế độ cho ngươi được qui tiên cảnh cho rồi!

Âu Dương Phong thấy mình đang lúc thắng thế sắp sửa toàn thắng đến nơi, nào hay thánh linh ở đâu lòi ngay ra Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông phá hết cuộc diện như thế. Biết kém may mắn, Tây Độc quát lên ngay :

- Thăng “già trẻ con” kia, hôm nay không phải ngươi chết tức là ta vong! Hãy coi đây!

Dứt lời, “Ào” một tiếng xà trượng đưa ra quát ngay vào Châu Bá Thông.

Lão Ngoan Đồng tay không một tác sát, nhưng vẫn nghiêm nhiên như thường, vì hạng võ công cao cường như Châu Bá Thông, dù có binh đao hay không cũng chẳng quan trọng gì, khi xà trượng của Âu Dương Phong quát tới, thân Châu Bá Thông ngã quay xuống mặt đất đưa tay tới chụp đầu xà trượng của đối thủ, đây là một ngọn tuyệt kỹ trong Không Minh quyền, Nào hay Âu Dương Phong ra đòn quái lạ dị kỳ, cây xà trượng vừa quét ra, đầu trượng thánh linh tuột ngay, “vù” một tiếng, đuôi trượng đã hất ngược, khiêu ngay vào ba đường “Kinh Cử huyệt” của Châu Bá Thông, nếu vào địa vị của người khác, ắt không sao tránh khỏi ngọn đòn này của Tây Độc, nhưng Châu Bá Thông từng bị giam tại Đào Hoa đảo suốt mười lăm năm trời, đã học được lối chơi hai tay đánh lộn với nhau, nghĩa là hai cánh tay có thể cùng một lúc đánh ra hai lối quyền pháp khác biệt, Âu Dương Phong vừa biến đổi đường đánh, Châu Bá Thông quơ ngay tay phải lên, dùng luôn thế “Song Thủ Cầm Long” trong môn “Thái Ất quyền” cướp mạnh ngay vào giữa thân xà trượng, cùng trong một thời gian tóe lửa ấy, hai đường kiếm của Vương Xứ Nhất và Tôn Bất Nhị đã nhắm ngay mệnh môn ở sau lưng Âu Dương Phong đâm tới.

Tây Độc nào phải tay vừa gì, trước cảnh ba mặt giáp đánh ấy, vẫn không hề hoảng mang, chợt Tây Độc quát lên một tiếng, tiếp theo bịt một tiếng đầu xuống đất chân lên trời, một cái lộn đúng thế và đúng lúc, toàn thân cao ngệu của Tây Độc đã ngang nhiên xuyên khỏi hai đường kiếm Vương, Tôn, đồng thời cây xà trượng còn trả đòn lại là khác, nhưng song kiếm của Khuu Xứ Cơ và Lưu Xứ Huyền đã từ cánh trái vọt tới, hai cây kiếm của Mã Ngọc và Xích Đại Thông cũng cùng tung ra một lúc xĩa ngay bên phải Âu Dương Phong.

Sau khi thêm sức của Lão Ngoan Đồng, oai lực của trận pháp “Thiên Cang Bắc Đẩu” tăng vọt mạnh lên hẳn, còn Âu Dương Phong mở ngay lối đánh quái dẫn kỳ dị, tả xông hữu đột, cây xà trượng khi thò khi thụt, trông không khác nào lưỡi rắn thè rụt. Châu Bá Thông đứng vững ngay vị “Bắc cực tinh vi” chẳng khác nào như một cây trụ đồng, vô tình trở thành cây trụ nòng cốt của toàn trận. Hễ mỗi lần Âu Dương Phong dùng đến các thế quái dẫn, đều bị ngọn “Song Thủ Hồ Bào” của Châu Bá Thông gỡ giải hết, còn sáu cây kiếm của Toàn Chân lục tử cứ thi nhau công hãm kịch liệt, tới tấp hết ngọn này đến ngọn khác, trong vài chục hiệp Âu Dương Phong đã hoàn toàn bị bao phủ tron lưỡi kiếm của sáu người, Tây Độc đã phải dùng hỗn hợp các lối đánh, khi Cáp Ma công khi xà trượng, khí thế tuy long trời núi lở, nhưng cũng bị “Thiên Cang Bắc Đẩu” trận pháp vây kín mít, dẫu cho Tây Độc có mọc thêm hai cánh đi nữa cũng không làm sao thoát thân ra được.

Nhưng Âu Dương Phong vốn có tiếng là người độc ác, nên mới được hiệu “Tây Độc” những điều tác ác mà thiên hạ không dám làm, nhưng riêng lão cứ tỉnh bơ thì hành ngang nhiên.

Tây Độc bị Châu Bá Thông và Toàn Chân lục tử vây đánh vồn ép trong cảnh “gió chuyển mây bay” bỗng nhiên lão nghĩ ra một kế, thì ra mắt Tây Độc chợt nhìn thấy Nam Cầm ngồi thừ ra mặt đất, trong lòng nổi

ra độc kế, thỉnh linh Âu Dương Phong cong lưng xuống đưa tay xuống chụp, bắt luôn chân của Nam Cầm, giờ ngược hẳn lên ra đỡ các mũi kiếm của Toàn Chân lục tử.

Nhóm Toàn Chân lục tử thấy vậy thất kinh hoảng hồn không ai ngờ Âu Dương Phong tàn bạo đến thế, lại dùng thân đàn bà làm binh khí đỡ đòn, ai nấy vội thu kiếm nhảy lùi ra sau hết, nào hay Âu Dương Phong thắng thế không chịu nhường người, cây xà trượng trên tay trái vung lên, tay phải xách ngược chân Nam Cầm vung quét ngang ra, Tây Độc coi thân Nam Cầm lúc này khác gì loại binh khí: “Độc cước đồng nhân” (tượng đồng một chân), binh khí này vốn là loại binh đao của hai đời Hán và Đường, được rất nhiều các võ gia thời bấy giờ dùng làm binh đao, nghe đâu là một vị vô danh nào trong võ lâm thời bấy giờ tình cờ nghĩ ra.

Chuyện kể vị võ lâm này, vào đêm hè đang cởi áo hóng mát, thỉnh linh có mấy kẻ thù tìm đến, binh đao của đám người vung chém tua tủa, vị võ lâm lung tung hẳn, vì trên tay không tác sát, khi con người ta quá cấp bách tự nhiên nảy ra ý hay. Vị võ lâm vô danh ấy đột ngột đá bụng ra một ngọn, một kẻ trong đám ngã lăn ra, thế là vị võ lâm chụp ngay cẳng của tên ngã ấy làm binh đao nghênh địch, quét ngang quét dọc, trận đánh của vị võ lâm vô danh cả thắng, đám kẻ thù hầu hết đều bị thương và lo chuồn hết.

Sau đó vị võ lâm này nghĩ ra cách dùng đồng đúc một người giả để thế cho thứ binh khí bằng người sống, và về sau thiên hạ mệnh danh cho món binh khí này là “Độc cước đồng nhân”.

Âu Dương Phong tuy là độc, nhưng tình quái vô cùng, lão khua múa toàn thân Nam Cầm như vậy biến tâm lý của Toàn Chân lục tử không dám ứng chiến bởi như mình, nên được thế Tây Độc cứ ép dần, trong nháy mắt trận pháp lại tỏa rộng hẳn ra biến ngay thành thế “Chủ khách dịch thế” Tây Độc đã chiếm thế chủ của trận.

Châu Bá Thông thấy Tây Độc giở trò đánh “mặt dày” như thế, lên tiếng rằng :

- Lão Độc Vật không biết xấu hổ sao, rõ đồ mặt dày quá.

Âu Dương Phong lúc này mãi tháo thân, đâu có đếm xỉa gì đến lời nói của Châu Bá Thông. Lão vẫn ngang nhiên lợi dụng thân xác của Nam Cầm làm thuẫn đỡ, tay hết quét ngang lại quét dọc, cứ vậy đánh tứ tung để tìm lối tháo thân.

Khuru Xứ Cơ bỗng nghĩ ra một cách, bèn nói với Mã Ngọc rằng :

- Thưa sư huynh, Tần đại nương đã bị Âu Dương Phong điểm trúng huyệt đạo, chúng mình hãy tìm cách giải huyệt cho đại nương rồi tính sau.

Mã Ngọc tuy gật đầu, nhưng nghĩ đến muốn giải huyệt cho Nam Cầm đâu phải dễ dàng gì, thứ nhất họ không rõ Âu Dương Phong đã điểm huyệt nào trên người Nam Cầm, phàm cứu người bị điểm huyệt ít nhất phải biết người ta bị điểm trúng đâu mới dễ ra tay giải cứu.

Hai nữa lúc này Nam Cầm đang bị Âu Dương Phong múa tung như một chong chóng trước gió, muốn giải huyệt cho nàng, thật khó mà thực hành nổi. Ý của Khuru Xứ Cơ là sau khi giải huyệt cho Nam Cầm, cử động của nàng sẽ khôi phục, và hẳn thấy nàng vùng vẫy được thì Âu Dương Phong không thể nào ung dung múa nàng như loại binh đao “Độc cước đồng nhân” nữa.

Khuru Xứ Cơ nói xong, vung luôn cây trượng kiếm xía ngay vào lưng Tây Độc, Mã Ngọc cũng tung mình tiến sát vào lưng Âu Dương Phong, mũi kiếm lập tức thụt vô thò ra, xía thẳng bả vai bên trái và ngay nơi “Phong Phủ huyệt”.

Dù cho bản lãnh của con nhà võ có cừ giỏi múa xuất thần nhập hóa đến đâu đi nữa, cũng khó mà phòng ngự phía sau lưng cho tinh vi được.

Bản lãnh của Mã, Khuru tuy đứng đầu nhóm Toàn Chân lục tử nay đều nhắm hết vào lưng của Tây Độc Âu Dương Phong mà tiến đánh, làm giảm oai lực muôn người của Lão Độc Vật, chỉ vài đòn chớp nhoáng, Âu Dương Phong lại từ thế chủ đổi sang thế khách, từ chỗ động sang chỗ bị động, cứ mỗi lần Âu Dương Phong tung Nam Cầm ra đôi kiếm của Mã Ngọc và Khuru Xứ Cơ lập tức xía thẳng ngay đến sau lưng lão.

Nếu mà ngày thường, Tây Độc rất có thể dùng “Cáp Ma công” đẩy bật họ ra nhưng Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông lúc này đang đối diện với mình, mà chính “lão già trẻ con” này lại là người biết “Cửu Âm chân

kinh” sau Quách Tĩnh Tây Độc không thể không gồm mặt với Châu Bá Thông, bởi lý do ấy, kiếm chưởng cùng tung ra một lúc nhằm ngay huyết đạo của Nam Cầm vô đập liên miên, trong vài hiệp qua lại, Khuư Xứ Cơ đã vô hết một lượt vào các huyết trên bán thân của Nam Cầm như “Thần Đỉnh” “Thiên Trụ” “Dương Bạch” “Huyền Khu” tất cả gồm bảy huyết đạo, ấy thế mà Nam Cầm không hề nhúc nhích động đậy.

Khuư Xứ Cơ cuốn rồi ngằm trong bụng, lại lập tức nhắm ngay vào hai huyết “Phủ Hy” và “Phượng Vĩ” nơi đùi Nam Cầm vô tới, khi Trường Xuân tử điểm trung “Phượng Vĩ huyết” Nam Cầm không thấy sao, nhưng đến lúc vô trúng “Phủ Hy huyết” Nam Cầm đột nhiên “ôi chao” một tiếng, tay chân tức khắc cử động ngay. Sau khi khôi phục cử động, nàng đâu còn để yên cho Tây Độc đem thân mình làm binh khí để đỡ đòn, thỉnh linh Nam Cầm ưỡn ngay bụng lên, sức ưỡn ấy quả không phải tầm thường.

Sự thể xảy ra quá nhanh, Âu Dương Phong không làm sao vũng bộ được, toàn thân loạng choạng ra sau. Châu Bá Thông nhân cơ hội tiến bừa vào, cử tay vung liền một chưởng, quất trúng ngay lưng của Tây Độc, Âu Dương Phong hét lên một tiếng, vội quăng Nam Cầm xuống đất, thuận đường quét chéo ngay xuống eo Châu Bá Thông.

Nam Cầm vừa thoát khỏi tay Âu Dương Phong, Toàn Chân lục tử mừng reo lên, vì họ không còn phải kiêng kỵ một cái gì nữa, sau khi ngọn kiếm thi nhau tới tấp công hãm Tây Độc, khí thế lành lợi tuyệt vời, ánh kiếm chớp chồn loang loáng, coi không khác nào như họ đang đưa nhau đan thành một lưới kiếm vĩ đại để cố bắt cho được “con cá kinh Tây Độc” mới chịu.

Âu Dương Phong thấy khó cự địch, lão đang tính mạo hiểm để dùng võ công “Cửu Âm chân kinh” đánh thốc sang phía lục tử, tính giết được mống nào hay mống ấy, nào hay ngay trong lúc gay cấn tuyệt độ này, sự thể trước mắt lại biến đổi một cách đột ngột.

Thì ra trong trận chiến đang đi vào hồi khốc liệt ấy, trên con đường từ hướng Ngưu gia thôn đến, truyền ngay ra một tiếng kêu réo :

- Châu Bá Thông!... Châu Bá Thông!... Lão già chết bầm kia, suốt bao nhiêu năm trời, dày dò tinh thần tôi đau khổ thế này! trời ơi là trời!...

Chính là tiếng gào réo của Anh Cô, nghe rõ tiếng Châu Bá Thông tái mét mặt, lão kêu lên một tiếng “ôi eo ơi” rồi cuống quýt nói :

- Nguy to! Nguy to! Rắn độc! Rắn độc!

Dứt lời hoảng hồn thu ngay thể đánh rời khỏi ngay trận pháp “Thiên Cang Bắc Đẩu” co giò chạy như điên.

Cuộc tháo chạy của Châu Bá Thông, suýt đã gây nên sự thiệt mạng cho nhóm Toàn Chân lục tử. May thay là Âu Dương Phong đã bị Châu Bá Thông quất trúng một chưởng, trong nội phủ cũng đã bị thương, nên cũng chẳng còn tinh thần đâu ham chiến. Sau khi Châu Bá Thông bỏ rơi vị “Thiên hoàn” của trận pháp “Thiên Cang Bắc Đẩu”, Tây Độc Âu Dương Phong tức khắc chuyển nhanh người lại, “cộc” một tiếng dữ dội, lộn ngay đầu cắm xuống mặt đất thành thế “đầu hạ cước thượng” theo vút ngay sau Châu Bá Thông, lộn tung luôn khỏi vòng chiến.

Hai ngọn kiếm của Vương Xứ Nhất, Lưu Xứ Huyền cũng đánh tới một lúc với thế chéo của cây kéo, mặt dù thế đánh đã thắng hết cánh đòn, chỉ thiếu một đốt ngọn tay mới trúng Tây Độc được, hai người đang còn ngẩn ngơ tiếc rẻ về đòn đánh, thì Âu Dương Phong đã bật mình lao đi như một làn khói gặp gió thuận chiều.

Khuư Xứ Cơ dậm chân rằng :

- Tiếc thật! Tiếc thật! Chuyển này túm không được Lão Độc Vật, không biết đến bao giờ mới trả thù được cho Đàm sư đệ của chúng mình.

Âu Dương Phong lo chuồn về hướng Tây Ngưu gia thôn, Châu Bá Thông lo đào tẩu về hướng Đông. Anh Cô tóc xòa ngang vai, vượt qua mặt Toàn Chân lục tử, theo sát ngay lưng Châu Bá Thông hai tay khua lia lựa chụp bắt Lão Ngoan Đồng.

Nam Cầm lúc này cố gượng từ dưới đất lóp ngóp đứng dậy khóc inh lên :

- Con ơi con hồi!...

Nàng bị Âu Dương Phong múa may quay cuồng một hồi, đầu óc tâm thần đã thất điên bát đảo, nàng mơ hồ tưởng đâu con mình vừa bị Âu Dương Phong cướp đi. Khuư Xứ Cơ vội đỡ ngay Nam Cầm nói :

- Thôi Tần nương tử chớ đuổi theo làm gì nữa, nương tử đâu phải là đối thủ của Tây Độc, rượt theo chỉ cho uổng mạng mà thôi, hơn nữa làm sao mà đuổi kịp cho được.

Nghe vậy Nam Cầm chợt tỉnh ngộ lại, biết con mình hiện đâu còn ở trong tay Tây Độc, mình rượt chẳng hóa ra người điên sao, nghĩ vậy nàng lại nhớ con, khóc lên khóc xuống không ngớt.

Khuư Xứ Cơ thấy sư thúc Châu Bá Thông và Anh Cô cùng Âu Dương Phong đã chạy biệt dạng hết, bất giác đứng thờ dài, rồi đưa ngay Nam Cầm về Ngưu gia thôn, trên đường về thôn, Nam Cầm mới kể rõ chuyện Dương Quá đã thoát khỏi tay Âu Dương Phong, rồi nào Tây Độc đến Thất Tinh ô tìm mình bắt làm con tin, nào dùng “Cáp Ma công” đánh sập nhà của mình, nhất nhất thuật lại hết cho Toàn Chân lục tử nghe.

Khuư Xứ Cơ vừa kinh vừa mừng rằng :

- Không ngờ cháu Dương Quá đã ngang nhiên thoát khỏi nanh vuốt của Lão Độc Vật. Mà lại còn đánh cướp hộ luân bộ “Cửu Âm chân kinh” của lão ta, mới tí tuổi đầu mà đã lãnh lợi như thế, sức thông minh nhanh trí của nó quả thật không thua gì cha nó chút nào.

Trường Xuân Tử tuy chưa hề thấy mặt Dương Quá lần nào, nhưng đầu óc lúc này thoáng hiện ra một hình ảnh của đứa trẻ ngộ nghĩnh dễ thương, hình ảnh này chính là đồ đệ Dương Khang, xưa kia mình từng thách đố với “Thất quái” tại Giang Nam, chia nhau tìm đứa con của Quách Tiểu Thiên và Dương Thiết Tâm mỗi người lo truyền dạy một học trò, và mười tám năm sau sẽ tái hẹn nhau tại “Yên Vũ lâu” Gia Hưng phủ ở Giang Nam để thí võ, nào hay trong tâm đều lo lắng ấy cũng có đều sơ xuất, tuy đã thu Dương Khang làm đồ đệ, nhưng lại không đưa hẳn ra khỏi vương phủ của Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt, đã để cho Dương Khang trưởng thành trong hoàn cảnh phú quý vinh hoa, nhận giặc làm cha, quên mất căn gốc kết quả đi đến chỗ mất mạng tại Thiết Thương miếu.

Khuư Xứ Cơ nhớ đến cảnh ngộ tao loạn của toàn gia Dương Thiết Tâm, chỉ chực mong sao cứu cho được Dương Quá trong tay Tây Độc Âu Dương Phong ra cang sớm cang hay, nào hay Dương Quá đã tự ý trốn thoát khỏi tay Âu Dương Phong trước như vậy! Nay không biết nên đi đâu mà tìm cho ra Dương Quá? Nghĩ đến đây, Khuư Xứ Cơ bất giác thở dài ngao ngán.

Chẳng bao lâu, Toàn Chân lục tử đã đến trước cửa nhà của Quách Tĩnh, cửa ngõ vẫn khóa kín, mạng nhện chỉ chút, thấy vậy Khuư Xứ Cơ thở dài nói :

- Tần đại nương ạ, theo lý ra mình không nên phá nhà cửa của người ta, nhưng nay nhà của đại nương đã bị Âu Dương Phong phá sập, nếu bây giờ không ở tạm đây thì đi đâu mà an thân? Vậy bần đạo tạm chịu là quá lỗi, đại nương cứ ở tạm nhà đây đi!

Dứt lời vùng luôn chưởng nhắm ngay vào cửa nhà của Quách Tĩnh đánh “Bùng” một tiếng, khóa gài cửa bung toang hăn, Toàn Chân lục tử nối đuôi nhau vào!

Quách Tiểu Thiên xưa kia ở trong thôn cũng thuộc vào hạng gia đình trung lưu, nên trong nhà cũng đơn giản, trải qua mười mấy năm không có người ở, bụi bặm trên bàn dày cả lớp, không khí trong nhà nồng mùi mốc bụi, Nam Cầm vội lo mở hết các cửa sổ cho thoáng khí.

Tôn Bất Nhị xé ngay một miếng vải giúp cho Nam Cầm lau chùi bàn ghế, mọi người xúm xít ra tay dọn quét, chớp mắt cả một gian nhà cổ xưa của Quách Tĩnh được thu dọn tươm tất gọn ghẽ, đêm ấy ngoại trừ Tôn Bất Nhị trong Toàn Chân lục tử là đàn bà đi nghỉ còn lại mọi người lo ngồi ngay sảnh đường nhập định. Một đêm vô sự trôi qua.

Sáng hôm sau, Nam Cầm dậy sớm lo cơm nước rửa mặt cho mọi người, Khuư Xứ Cơ cảm thấy vô cùng áy náy bèn nói với Nam Cầm :

- Kìa Tần đại nương! Chúng tôi toàn là những kẻ đã quen nếp sống phóng tung, chẳng nên khách sáo gì với nhau, bây giờ nên bàn xem có cách gì đi tìm con của đại nương đây?

Nam Cầm trầm ngâm một hồi nói :

- Thừa quý vị đạo trưởng, chính tôi cũng không biết hiện nay cháu nó ở đâu. Muốn tìm ra được cũng không phải chuyện dễ, nhưng chỉ sợ lại đụng độ thêm với Lão Độc Vật Âu Dương Phong.

Khuư Xứ Cơ “ý” lên một tiếng, nghĩ đến cuộc giao tránh trong trận đánh hôm qua, từ khi Tây Độc khởi cơn điên, thân thủ đã khác xưa quá nhiều, nay dù cho Trường Sanh Tử Đàm Xứ Đoan chưa chết “Thiên Cang Bắc Đẩu” chưa chắc gì đã vẫy nổi lão, nếu trận hôm qua không có sư Châu Bá Thông đến kịp để giúp, cả bọn chắc khó ai mà thoát mạng, nhưng tai hại thay là sư thúc mình xưa nay hành sự không bao giờ cân nhắc nặng nhẹ, thoát thấy Anh Cô đã lo cắm đầu chạy biến ngay như thế!

Thế nào Âu Dương Phong lại chả quanh quẩn tại Ngưu gia thôn đây, nếu mình lại gặp Tây Độc trước khi chưa có người mới nào trợ sức, ắt khó mà tránh thoát nạn sát thân của mình, Trường Xuân Tử đưa mắt liếc nhìn đại sư huynh Đan Dương Tử Mã Ngọc, đang tính trưng cầu ý kiến của vị sư huynh này xem sau, bỗng một tiếng động trên mái nhà tiếp theo một tiếng kêu quái gở.

Tiếng kêu không hẳn là mà cũng chẳng ra tiếng quạ., Khuư Xứ Cơ xưa kia nhận lời chiêu gọi của Thành Cát Tư Hãn lên miền Bắc Mông Cổ, khi ngao du qua các bãi sa mạc lớn, thường nghe quen tiếng kêu này, trong lòng cả mừng vội vàng đứng dậy bước ra ngoài, chỉ thấy trên nền trời xanh biếc ấy hai điểm trắng từ xa bay lại, thì ra là đôi “đại điêu” Trường Xuân Tử thấy rõ đôi chim điêu này càng mừng rồi lên rằng :

- Hay quá! Hay quá! Quách Tĩnh đã đến đây rồi!

Mã Ngọc là người chăm tu về nội điểm, tai thính hơn ai hết, nghe rõ ngoài cửa thôn có tiếng ngựa hấp tấp, Mã Ngọc lập tức đứng ngay dậy.

Toàn Chân lục tử vội ra ngay nhà ngoài, đằng xa một con ngựa hồng lướt tới, trên lưng con ngựa một nam một nữ ngồi chung với nhau, chính là đôi vợ chồng Quách Tĩnh Hoàng Dung.

Nam Cầm thấy vậy mừng cuống quít reo lên :

- Trời ơi! Đại quan nhân đã về!

Nam Cầm quá xúc động vì mừng, nằng ngọt thở ngà ngát ngay ra mặt đất!

11. Chương 11: Nơi Náo Thị Quách Tĩnh Cảnh Gian Quyền

Khuư Xứ Cơ bắt giác cả kinh vội nói với Tôn Bất Nhị rằng :

- Thất muội, mau đỡ đại nương chút!

Thanh Tĩnh Tân nhân lập tức lại ôm ngay eo của Nam Cầm, lo việc thoa bóp các mạch huyết cho nàng, con ngựa hồng của vợ chồng Quách Tĩnh càng lúc càng gần.

Khuư Xứ Cơ lúc này mới nhận rõ giữa Tĩnh, Dung hai người lại còn thêm một đứa bé gái, tóc chải hai búi trên đầu nữa.

Khuư Xứ Cơ bắt giác lớn tiếng gọi :

- Tĩnh nhi! Cháu đã về đây!...

Quách Tĩnh vội vàng nhảy xuống yên ngựa nghiêng mình thi lễ.

Từ sau trận Yên Vũ lâu, nhóm Mã Ngọc bảy năm trường không gặp mặt Quách Tĩnh, nay gặp lại thấy chàng có vẻ chững chạc hơn xưa nhiều, hoàn toàn là một thanh niên đạo mạo đầy hào khí, mừng vui khôn tả, nhìn về Hoàng Dung thấy ôm một bé gái, lối lên nằm lên sáu, mặt mũi khôi ngô sắc sảo, rõ đúng là mẹ nào con nấy, tương lai cũng sẽ là một trang mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, Hoàng Dung nay đã trở thành một thiếu phụ đầy đặn, càng lộng lẫy hơn xưa kia, nhưng có điều lạ, Hoàng Dung thấy Toàn Chân lục tử nàng không thèm xuống ngựa chào hỏi gì!

Quách Tĩnh sau khi thi lễ xong với mọi người, thấy vợ có thái độ như vậy, biết nàng còn giận nhóm Toàn Chân lục tử xưa từng hai lần vây đánh Hoàng Dược Sư cha của nàng, tại Ngưu gia thôn và Yên Vũ lâu, khiến nỗi Đông Tà bị hãm trong trận pháp “Thiên Cang Bắc Đẩu” suýt nữa tổn hại đến danh dự là khác. Quách Tĩnh lập tức nói với vợ :

- Kia Dung em, lại đây chào hỏi hai vị Mã đạo trưởng và Khưu đạo trưởng đi em.

Hoàng Dung bấu môi rằng :

- Anh đã kết nghĩa anh em với Châu Bá Thông, tính ra họ đây còn là bậc văn bối của anh kia mà! Vậy lý do gì mà bắt em phải chào hỏi họ.

Nhóm Mã Ngọc nghe nói ngẩn người ngạc nhiên nghĩ thầm con bé họ Hoàng này quả là tai quái tính ranh, nếu Quách Tĩnh kết nghĩa với sư thúc Châu Bá Thông, về hệ thống cấp bậc quả thật mình còn kém tài chàng. Hoàng Dung thấy Toàn Chân lục tử về ngưỡng ngưỡng càng không nể tình cười nói ngay :

- Nay anh đã là vai sư thúc, còn họ đây đều là sư diệt kia mà! Ý! Em quên mất, Phù nhi nó mới là vai ngang hàng với họ, vậy để nó lại yết kiến các đạo trưởng vậy.

Thì ra đứa bé gái chính là kết tinh ái tình của hai vợ chồng Quách Tĩnh, nó được sinh hạ sau hai năm ăn ở với nhau, Quách Phù - con gái Quách Tĩnh - thì sinh trưởng tại đảo Đào Hoa, Hoàng Dược Sư cũng thương mến cô cháu ngoại của mình, nhưng vì hồi Đào Hoa đảo chủ còn bận về ý nghĩa quyền sinh để thực hiện ước nguyện của mình, nên đã đuổi khéo con, rể, cháu ra khỏi đảo. Lúc đó Quách Phù mới có một tuổi. Đường nhiên hai vợ chồng Quách Tĩnh đâu biết gì thâm ý của Hoàng đảo chủ, nên hai vợ chồng dẫn con rời khỏi đảo, thuận buồm đi xuôi về miền duyên hải tỉnh Triết Giang, và định đi luôn lại Tiên Hà lãnh lo nuôi nấng con gái, khi nhàn vợ chồng ngao du ngoạn cảnh quanh vùng, cứ thế sống qua những chuỗi ngày thần tiên hạnh phúc.

Riêng đối với Quách Tĩnh, chàng là người vô cùng thâm trầm, xưa kia chàng từng theo Thành Cát Tư Hãn tây chinh, thấy tận mắt những cảnh tàn phá thành quách, giết chóc sinh linh, gây nên những cảnh điêu tàn, tang tóc cho các dân tộc bị chiến tranh, tuy chuyện cũ ấy đã bị nước thời gian gội rửa vào dĩ vãng, nhưng nay hồi tưởng lại trong lòng vẫn còn kinh hoàng không ít (Về lịch sử Trung Hoa còn thiếu sót hẳn việc ghi về cuộc tây chinh của Mông Cổ, nhưng nhà chép sử của Nga Nghi về Thái tổ Thiết Mộc Chân - Thành Cát Tư Hãn - Thái Tông Oa Khoát Đài hai lần tây chinh, bắt nguồn từ phá diệt nước Hoa la tử mô Hồi Hồi quốc, cho đến lúc bình định được Nga La Tư - nước Nga, quân Mông Cổ đã càn quét được những thành quách lớn nhỏ của các miền bị chiếm cả thấy là một trăm hai mươi mấy thành trì, số người bị giết từ Trung Á Tể Á đến Châu Âu ước đến mười chín triệu ba trăm ngàn người, nhất là trong cuộc Bạt Đô tây chinh, hễ giết người nào đều xẻo một tai để bỏ vào bao bố, và những bao bố chuyên đựng tai người ấy lên đến gần cả ba ngàn cái! Suy theo thời đó thì cuộc tàn sát quả kinh người biết chừng nào).

Quách Tĩnh cũng thừa biết triều đại nhà Tống đã yếu nhược, đại quân Mông Cổ chỉ cần diệt được quân tàn cuộc của nhà Kim tại Hà Nam, thế nào rồi cũng vượt sông công đánh nhà Tống, nói trắng ra là cảnh tàn sát càn quét của đại quân Mông Cổ sẽ khai diễn ngay tại miền Giang Nam này! Đây là chuyện công, còn chuyện tư, Tây Độc Âu Dương Phong bị điên mà chưa chết, lại thuộc về loại người có căn cơ về võ học hẳn hoi, thần trí tuy có lúc hồ đồ, nhưng tuyệt nhiên không thể nào bị kéo dài tình cảnh điên rồ mãi thế, nếu quả lão bình phục hẳn hoi, tất nhiên sẽ trở nên một đại họa trong võ lâm!

Vì hai nguyên do đặc biệt như trên đã kể, Quách Tĩnh không còn tâm tình nào sống an nhàn tại Tiên hà lãnh nữa, mà bàn với Hoàng Dung về thăm quê Ngưu gia thôn một chuyến.

Hoàng Dung vốn thông minh, biết rõ ngay tâm sự của chàng, cười rằng :

- Nay anh Tĩnh, anh lại bắt chước theo hai câu nói của Phạm Văn Chánh Công là “Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc”! (Buồn trước cái buồn của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ!) Có phải anh nghĩ vậy không?

Quách Tĩnh vốn sống và lớn tại miền sa mạc Mạc Bắc, sức học văn rất ít, chữ nghĩa không thông gì cho lắm, từ ngày sống chung tại Đào Hoa đảo với cha con Hoàng Dược Sư, và sau dọn đi Tiên Hà ở, chàng nhận thấy mình cần phải học hỏi nhiều thêm nữa, vì dẫu cho mình võ công có tốt bậc đến đâu đi nữa, nếu bị dốt chữ nghĩa thì quả là một việc đáng tiếc, nên sau ngày ăn ở với vợ, chàng đã cố gắng về mặt sách đèn, hai câu

nói vừa rồi của Hoàng Dung vốn xuất xứ từ nơi “Nhạc Dương lâu ký” của Phạm Trọng Yên. Quách Tĩnh nghe xong hiểu ngay, cười nói :

- Anh nào dám đi so với các bậc tiền hiền, nhưng tất cả bá tánh trong thiên hạ đang lâm cảnh khổ nạn quai như vậy, chúng mình nữ nào đi vào một nơi thần tiên để hưởng hạnh phúc như vậy cho đành.

Hoàng Dung cười rằng :

- Thế anh hãy đi ngay về Mông Cổ, cưới quách cô Hoa Tranh, làm quận mã cho Khoát Đài đại hãn, như vậy đại binh Mông Cổ sẽ không tiện động can qua với đại Tống chúng ta, ít nhất cũng trong thời gian đời anh còn sống, anh nghĩ xem có phải không?

Quách Tĩnh cười lớn tiếng nói :

- Nói vậy sao được, thân nam nhi đường đường cân thước như anh đây, ai đâu mà làm chuyện vu vơ như vậy. Nay em Dung, em chớ có đùa với anh như vậy nữa, nay anh nhớ quê quá, nhất là cảnh cha già của anh bị quan binh vây đánh tại Ngưu gia thôn, rốt cuộc cha bị tử vong vì trung tên bắn của địch, trong bấy lâu anh đã bỏ bê phận làm con của mình, chưa về quê để thăm mồ đắp mả cho cha!...

Hoàng Dung cười rằng :

- Em thường biết anh vì nhàn quá nên giờ lại háo động chứ gì, cần gì anh phải phân trần lý do, mai chúng mình lập tức về quê vậy.

Quách Tĩnh nghe vợ đã đồng ý cả mừng, qua hôm sau hai vợ chồng một đứa con gái cưới chung con ngựa hồng, đôi chim diều làm “khai lộ tiên phong”, nhắm thẳng Lâm An phủ tiến phát, đây cũng là lý do vắng mặt của vợ chồng Quách Tĩnh trong giang hồ bấy lâu.

Sau khi Hoàng Dung so sánh bội phần với Toàn Chân lục tử, Quách Tĩnh đâm lung tung nói ngay :

- Kìa em! Nên rộng lượng một chút! Chuyện hiểu lầm của sáu vị đạo trưởng với nhạc phụ đã là chuyện cũ rồi. Và chính anh đây cũng có lần liều mạng với thân sinh của em tại Yên Vũ lâu mà! Không lẽ bây giờ em còn nghĩ đến việc hiểu lầm ấy sao?

Hoàng Dung nghe nói vậy, bật cười rằng :

- Thôi cũng được! Kể như anh nói có lý!

Dứt lời bỗng ngay con gái, từ trên yên ngựa nhảy ngay xuống đất, thi lễ với Toàn Chân lục tử, Mã, Khưu mọi người vội vã đáp lễ.

Quách Tĩnh thất Nam Cầm bị bất tỉnh trong tay Tôn Bất Nhị bất giác kinh ngạc, e dè hỏi :

- Vị này phải chăng là vợ của Dương đại ca, sao cũng có mặt tại đây.

Xưa kia Nam Cầm đã yêu thầm lén Quách Tĩnh, kết quả lại bị Dương Khang làm ô nhục thân vàng, nhưng Quách Tĩnh cũng nghĩ tình kết nghĩa anh em, nên vẫn gọi Nam Cầm là vợ của Dương Khang, nên lúc này buột miệng hỏi ngay. Khưu Xứ Cơ tuy không vui, nhưng cung đành lên tiếng nói :

- Chuyện dài dòng lắm, để vào trong nhà rồi hãy thuật rõ sau vậy!

Quách Tĩnh sau khi vào nhà, tất cả những di vật của song thân để lại, từ cái ghế cổ bàn các vật vĩnh linh tinh trong đây, đã gây lại cho lòng một sức ảm cúng của “gia quyến họ Quách”!

Chàng búi ngùi ngắm nhìn mọi kỷ niệm khá lâu chàng mới bước vào sảnh đường. Khưu Xứ Cơ bèn thuật hết mọi cảnh ngộ của Nam Cầm, Quách Tĩnh nghe xong “ôi ơi” một tiếng rằng :

- Ra lão Tây Độc vẫn còn sống trên thế gian hành hung tác ác như thế!

Vương Xứ Nhất rằng :

- Cậu Quách Tĩnh ạ, tiếc cậu về trễ mất một ngày nếu không làm thế nào gặp được Tây Độc Âu Dương Phong, lão đã bắt thẳng con trai của Dương huynh nhưng thằng nhỏ đã trốn thoát, lão giận quá nên tìm Tần đại nương để trút giận, trong trận giao với chúng tôi hô qua, Tây Độc đã ngang nhiên dùng Tần nương tử làm binh khí để đánh với tụi này, cậu nghĩ thử xem lão có độc ác và đáng bị giết không?

Quách Tĩnh vụt đứng ngay dậy rằng :

- Hay lắm! Vậy chúng ta nên đi tìm ngay Tây Độc Âu Dương Phong.

Hoàng Dung đứng cạnh lên tiếng :

- Bây giờ đi tìm Âu Dương Phong làm gì? Dương Quá nay đâu còn ở trong tay Tây Độc nữa?

Quách Tĩnh như chợt tỉnh nói ngay :

- Phải đấy, chúng mình nên đi tìm ngay Dương Quá trước!

Toàn Chân lục tử không có ai dị nghị, và đồng thanh nói :

- Vậy chúng ta nên đi ngay!

Họ đều là những người trung can nghĩa đảm, đã nói là làm, không đời nào nuốt lời thất hứa, và Dương Quá hiện trốn ở đâu, không một ai biết cả, lẽ đương nhiên cuộc tìm kiếm này đâu phải chuyện dễ, nhưng vợ chồng Quách Tĩnh và nhóm Toàn Chân lục tử đều rời khỏi Ngưu gia thôn tiến thẳng về Lâm An phủ.

Lâm An phủ vốn là một đô thành của Nam Tống,, xét lẽ ra Dương Quá quyết không đời nào lại trốn ở đây, nhưng Hoàng Dung vốn thông minh lanh lợi, sự xét đoán của nàng khác hẳn mọi người, nàng cho rằng Dương Quá là thằng bé tinh khôn lanh lợi, nó quyết không bao giờ lại ẩn thân nơi sơn cùng hang vắng trong rừng rú, hay những nơi thôn làng hẻo lánh, vì dù sao Dương Quá cũng chỉ mới là một đứa trẻ có bảy tuổi đầu, nếu trốn trong rừng rú lấy gì mà ăn uống, chẳng thà cứ trốn bữa đến các đô thành tấp nập, đồng thời cũng có thể tạm mượn nơi đông đúc này mà ẩn thân, hơn nữa Tây Độc có giỏi đến đâu cũng không dám ngang nhiên hành sự lộ liễu tại chốn đô hội, nên Hoàng Dung chủ trương trước tiên đến Lâm An phủ đã. Mọi người nghe cũng cho là hữu lý. Đêm đó, đoàn người sẽ khởi tiến về Lâm An thành.

Đô phủ thành Lâm An, đối với vợ chồng Quách Tĩnh, Hoàng Dung, vốn là nơi cựu du, xưa kia họ vì ngăn cản Hoàn Nhan Hồng Liệt trộm quyển Di thư Võ Mục, đã phải dự trận đại chiến với Âu Dương Phong và đám cao thủ của Hoàn Nhan Hồng Liệt đem tới nơi Thủy liên Túy Hồn Đường trong trận đó Quách Tĩnh còn bị Dương Khang đâm trúng một nhát tử thương, suýt đã thiệt mạng! Nay cựu địa tái du, cả hai vợ chồng đều có những nỗi niềm lằng lằng trong đáy lòng!

Quách Phù- con gái Quách Tĩnh, Hoàng Dung- tuổi nhỏ háo kỳ, xưa nay chưa quen với những nếp sống thanh tịnh như Đảo Đào Hoa và Tiên Hà lãnh, nay bỗng nhiên được đến nơi đô hội tấp nập của đô thành Lâm An, lẽ đương nhiên là cô bé ngẩn ngơ lạ mặt vô cùng, miệng hỏi không ngớt, một nỗi ngáy thơ hồn nhiên mà trời đã ban cho trẻ nhỏ. Vợ chồng Quách Tĩnh mến yêu con gái mình vô cùng, hễ con hỏi gì, đều tận tụy giải nghĩa cho nó nghe, trời đã bắt đầu tối dần mọi người đều thuê ngay phòng trọ gần nơi Chúng An Kiều. Một đêm vô sự trôi qua.

Sáng hôm sau, Hoàng Dung bỗng con gái vào nói với Quách Tĩnh :

- Nay anh, chúng mình ra phố chơi chút đi!

Quách Tĩnh đang lo nghĩ về đứa con của Dương Khang, tâm địa đâu rảnh rang mà đi chơi phố lúc này, chàng lắc đầu :

- Lâm An phủ này phủ lạ gì với vợ chồng mình, đi lằng nhằng chỉ thêm mỏi chân chứ ích gì!

Hoàng Dung khê gắt :

- Sao anh ngốc thế! Đi tìm người mà ngồi ỳ ra trong phòng, thử hỏi làm sao mà tìm cho ra! Thôi sửa soạn đi và cho con dạo phố chơi luôn thế!

Quách Tĩnh nghe cũng xuôi tai, lập tức sửa soạn cùng với vợ con ra phố, nhóm Toàn Chân lục tử cũng chia nhau đi các hướng để dò thăm tin Dương Quá, chỉ riêng mỗi Nam Cầm ở lại phòng.

Hai vợ chồng dắt tay Quách Phù ra đến một phố lớn, bỗng phía trước có tiếng phèng la đánh inh lên, đấy là nghi thức của các quan viên triều đình ra đi tuần. Hoàng Dung đã bị tiềm nhiễm ảnh hưởng của cha già Hoàng Dược Sư, ghét nhất là những quan viên của triều đình, nàng bất giác bực mình rủa :

- Không biết lại tên quan ô trọc chết toi nào đây?

Quách Phù bỗng hỏi mẹ :

- Thưa mẹ, “quan” là gì? Người làm “quan” oai hách lắm sao?

Trong lòng Hoàng Dung cảm thấy một sự bức phiền khó chịu, đang tính giải nghĩa cho con rõ, bỗng phía sau có người lên tiếng :

- Đó đâu phải là quan lớn đi tuần đâu, mà là một món quà linh động của Châu phủ xa xôi nọ đem tặng cho Giá thừa tướng, nghe nói món quà ấy là “Hắc tướng quân” nghe “Hắc tướng quân” này nổi danh là rất hung dữ, bách chiến bách thắng! Kinh tợn vô cùng.

Quách Tĩnh kinh ngạc hỏi :

- Ai là “Hắc tướng quân” vậy? Tướng quân gì không tấu khúc khải hoàn lại không vào triều đình trình Hoàng thượng mà lại đi bái Thừa tướng trước hơn nhà vua vậy.

Mấy người qua đường nghe Quách Tĩnh nói vậy đều cười ồ cả lên với nhau, một người nhanh miệng nói rằng :

- Trông bộ dạng anh cũng đâu phải là người phương xa mới đến, thế mà sao chuyện này cũng không biết? Anh tưởng đâu trong kiệu đang khiêng ấy có người ngồi bên trong sao? Chẳng qua trong ấy chỉ có một chậu sành và một con dê mà thôi!

Quách Tĩnh nghe nói càng lạ lùng, vội hỏi người ta kể chuyện, sao để lại đem bỏ vào trong kiệu khiêng trịnh trọng như thế? Người nọ vui vẻ cười nói mọi chuyện chàng nghe.

Thì ra thời đó, triều đình của Nam Tống vua Ninh Tôn đã băng hà, Lý Tôn lên kế vị, nhà vua này mới có mười lăm tuổi đầu, đương nhiên Hoàng đế chỉ là một cậu trẻ con lớn đầu, làm sao biết nổi các chính sự nhiều khổ của triều đình? Vậy là bao nhiêu quyền bính lớn lao của triều đình đều nằm gọn trong tay tể tướng Giá Tự Đạo, mà tên Giá Tự Đạo này là một đại gian thần của cuối đời Nam Tống, hắn còn tham ô hơn cả tên Thừa tướng Hàn Tỹ Vệ của đời Ninh Tôn, vì dù sao tên Hàn Tỹ Vệ này chỉ ngấm ngấm ăn hối lộ, còn tên Giá Tự Đạo ăn công khai, buôn quan bán tước ra mặt, bao nhiêu lạng vàng sẽ mua tước thái thú, bao nhiêu lạng bạc sẽ mua tước quan huyện, nghĩa là hắn ta đã ngang nhiên biến guồng máy của triều đình trở thành một thương trường kiếm chác để nhét cho chặt túi tham vô đáy của hắn cũng bởi vậy các quan trong triều thời bấy giờ, làm sao mà tìm được người liêm chính, đâu còn những vị quan phụ mẫu của dân? Tình trạng dân gian càng lúc càng thống khổ về nạn hà hiếp sâu thuế, mỗi ngày mỗi đè nặng lên đầu dân, nhưng Giá Tự Đạo vẫn làm ngơ trong cảnh khốn khổ sống chết dờ dang của dân chúng hắn vẫn ung dung sống sung sướng với chức Thừa tướng thái bình của mình.

Giá Tự Đạo lại ham mê trò chơi đấu dê, tuy những dê này được người ta chăm nuôi cẩn thận để đấu với các con dê cùng loài, phong tục chơi dê rất thịnh ở miền Giang Nam, với tư cách đường đường một vị tướng quốc của Giá Tự Đạo hắn đã đặc biệt cho xây cất riêng một gian nhà mệnh danh là “Bán nhàn đường” căn nhà này chuyên sưu tập và nuôi các con dê, ngoại trừ có người chuyên môn coi sóc ra, Giá Tự Đạo còn coi những con dê này không khác nào những “ái tướng” của mình, lấy nước sương cho dê uống, lấy nhân sâm quý cắt từng miếng nhỏ li ti đem nuôi dê.

Giá Tự Đạo liên tiếp nuôi đến mấy trăm con dê, suốt ngày lo chơi đấu dê tại “Bán nhàn đường” đã thế thì thôi, hắn còn ngang nhiên hạ lệnh xuống cho các châu phủ địa phương, hễ mùa thu đến, các quan châu phủ huyện ấy đều phải lo tiến cống các con dê quý đến phủ Thừa tướng, nếu con dê nào đá hay và giỏi, tên quan tiến cống ấy sẽ được đề bạt thăng chức thưởng tước ngay, nói tóm lại Giá Tự Đạo quý những con dê còn hơn mạng sống của chính bản thân hắn! Quách Tĩnh nghe xong chuyện này, trong lòng bất bình vô cùng!

Chàng tướng đầu quân thần của triều Nam Tống sau khi bị bài học thấm thía của quân Mông Cổ, đáng lẽ phải lo chỉnh quân kinh võ, dù cho không biết nhục chi quốc thể, ít ra cũng phải cho ngoại tộc kiêng nể phần nào, khiến cho địch phải e ngại về dã tâm Nam tiến. Nào hay từ khi ngôi hoàng đế từ Ninh Tôn đổi sang Lý Tôn, Thừa tướng từ Hàn Tỹ Vệ đổi sang Giá Tự Đạo, quân thần triều Nam Tống đã mỗi ngày một lụn bại đến tận tận, xem ra cuộc diệt vong của triều Nam Tống chỉ sớm muộn mà thôi. Quách Tĩnh nghĩ đến, ngược mắt nhìn trời thở dài cho quốc vận! Thành linh chàng cất hơi hú lên một tiếng.

Tiếng hú ấy, vốn là một lối vận khí công của người đời xưa, nếu tiếng hú đã đến mức cao độ, có thể chấn

động cây rừng, gây sự kinh hoàng cho chim chóc cầm thú. Trong thuyết Ngụy sử có nói: Khi Gia Cát Lượng lục xuất kỳ sơn để tác chiến với Tư Mã Ý, đầu chít khăn hai tay ôm gối cất tiếng hú, đây là chuyện ghi chép của lịch sử, nay tiếng hú của Quách Tĩnh đã suýt gây nên họa cho chàng.

Số là trên phố xá lúc này, đám khiêng kiệu cho đế “Hắc tướng quân” đã đi ngang, theo sau đội nghi lễ ấy, là một công tử cầm y hoa mào, công tử này lối hai mươi tuổi trở lại, mặt lảng như thoa mỡ, tai thỏ mắt điều ngất ngưỡng trên yên con bạch mã hùng dũng hiên ngang cách xa nơi Quách Tĩnh đứng đến mấy chục bước là ít.

Ngờ đâu con ngựa trắng ấy chỉ được bộ mã hùng dũng bề ngoài, sau khi nghe tiếng hú của Quách Tĩnh, thì đã hoảng hốt hất tung hai chân phía trước lên, vị công tử từ trên yên ngựa bị quật ngã ngay khỏi yên! Sau đó sừng vù lên một cục bướu bằng trứng gà!

Thiếu niên công tử đây không ai xa lạ, chính là đứa con trai thứ ba của Thừa tướng Giá Tự Đạo tên là Giá Cẩm Thành, xưa nay y vẫn y thế lực của cha, quen thói tác oai tác phúc với dân trong vùng, nay khi không bị con ngựa vì nghe tiếng hú của Quách Tĩnh, bảo làm sao y chịu bỏ qua cho được! Mấy tên hiệu úy lảng xằng chạy lại lo diu đỡ tam công tử. Giá Cẩm Thành lớn tiếng quát chửi :

- Quân chó chết ở đâu lại đây mà hỗn láo vậy? Phổ xá tấp nập thế này mà gào thét om xòm vậy?

Quách Tĩnh vốn tính hiền hậu, không ngờ mình vô tình mà khiến cho người ta bị té ngựa, quả lỗi tại mình, chàng lập tức mỉm cười bước lại :

- Thừa công tử, tiểu nhân vô tình kinh động để bảo mã của công tử, xin công tử tha thứ tội lỗi mắng cho!

Giá Cẩm Thành đang tức muốn bốc khói, nhưng khi y ngừng đầu lên nhìn thấy Hoàng Dung đang đứng phía sau Quách Tĩnh, bất giác ngăn người nhìn sững sờ như kẻ trúng gió.

Có gì lạ đâu, chỉ vì Hoàng Dung vốn là người đẹp nổi tiếng xưa kia, cháu của Tây Độc Âu Dương Phong là Âu Dương công tử cũng đã từng say mê điên đảo về nàng, đã không quản ngại trăm kể ngàn mưu để cố chiếm đoạt người đẹp, Nhưng thời đó, Hoàng Dung chẳng qua cũng chỉ là thiếu nữ đẹp trong cái đẹp hồn nhiên của một thiếu nữ.

Nay tuy đã ăn ở với Quách Tĩnh và sinh hạ được một gái, nhưng nhan sắc của nàng không vì thế mà giảm đi, trái lại đã tăng thêm những tư thái duyên dáng của một người thiếu phụ một con, một sắc đẹp mặn mà... mà chỉ dành riêng cho các thiếu phụ một con! Lúc này, hồn phách của đệ tam công tử của Giá thừa tướng đã bị sắc đẹp của Hoàng Dung thu hút trọn vẹn, y đã quên hẳn cái đau ê ẩm té ngựa vừa rồi!

Quách Tĩnh thấy Giá công tử ngó chăm vợ mình, trong bụng không vui, bèn ôm quyền lên rằng :

- Tiểu dân đã thành thật nhận lỗi với công tử. Xin mời công tử lên ngựa cho!

Nghe tiếng đối phương nó vậy, Giá công tử mới như vừa nhặt lại hồn mình về gior ngay roi ngựa lên khua, lớn tiếng :

- Ái chà! Người đã ngang nhiên khiến cho bản công tử té như thế, nay xin lỗi bằng quơ phải dít bỏ đi dễ dàng như thế sao? Dưới thế gian này, đâu có chuyện dễ dãi quá như vậy? Quân bay đâu?

Sau mấy tiếng tung hô oai hách: “Có”! mấy tên hiệu úy răm rắp bước ngay lại trước mặt Giá Cẩm Thành. Giá công tử dùng ngay roi ngựa chỉ về phía Hoàng Dung quát :

- Bay mau bắt ngay con ranh này về tướng phủ cho ta rồi hạ hồi phân giải sau!

Quách Tĩnh nổi giận, tính ra tay, nhưng Hoàng Dung đã liếc mắt ra dấu cho chồng. Quách Tĩnh rõ ý tứ ngay, chàng đành diu hẳn cơn, Hoàng Dung niềm nở tươi cười, tay trái dắt tay con gái đứng yên tại trận không có nhúc nhích!

Các tay gia tướng của Giá tướng phủ, tuy trong lòng cảm thấy bằng khoán áy náy, nhưng cũng phải ngang nhiên về thái độ bạo gan lớn mật của thiếu phụ nằm mơ cũng không thể nào ngờ rằng thân gái yếu điệu như tơ liễu này lại là người có tuyệt kỹ trong mình! Hai tên hiệu úy vừa đưa tay đụng vào thân Hoàng Dung, thính lĩnh cảm thấy lòng bàn tay đau nhói “chao ôi” một tiếng ôm ngay bàn tay ứa máu tươi nhảy tung kêu đau inh ỏi.

Thì ra trên mình Hoàng Dung đã mặc sẵn loại áo “Nhuyễn vị giáp” đây là một bảo trấn của Đào Hoa đảo, thượng bán thân của Hoàng Dung đều được Nhuyễn vị giáp bảo hộ kín đáo trong mình, bên ngoài áo lụa thường che khuất.

Hai tên gia tướng được lệnh chủ, cũng ngỡ đâu được chạm đến thân người đẹp, nào hay cử chỉ kém nhã của chúng, đã mua với giá ứa máu tươi như vậy, càng đáng thương cho chúng là không hiểu tại sao lại có thể bị thương như vậy. Ai nấy đều kinh ngạc nhao nhao lên :

- Ôi trời ơi! Con này có yêu pháp tà thuật!...

Giá Cẩm Thành thấy gia tướng của mình bị “lỗ vốn”, quá thẹn dâm khùng quát lớn :

- Rõ đồ toi cơm cả lũ, với con quỷ cái như thế mà đối phó không xong, liệu còn làm ăn gì? Hãy ủa lên hết một lượt bắt ngay lấy nó coi nào!

Những gia tướng hộ tống Giá công tử lúc này, cũng có mấy chục tên, đứa nào cũng biết chút võ biền quyền cước binh đao, nếu bảo chúng đánh giặc chống ngoại xâm, chắc chắn là chúng dưng khí giới xin đầu hàng ngay, nhưng nếu bảo chúng hà hiếp dân lành thì khỏi chê, có thể nói thiên lôi trên trời cũng phải kém oai hách hơn chúng là khác! Nay được lệnh chủ chúng ủa như ong vỡ tổ xông lên tới tấp.

Hoàng Dung vẫn ung dung mỉm cười hấp dẫn, chờ cho mười mấy tên gia tướng xông tới, nàng mới nhoáng dùng thân pháp “Lạc Anh quyền” tay không giơ mà đùi cũng không nhấc, thân Hoàng Dung đã vèo lướt ra ngoài hơn trượng!

Mười mấy tên gia tướng tự va chạm lấy nhau, sau khi chúng biết vô huyệt địch thì mắt đỏ lửa, mặt sưng vù lên với cuộc va chạm tóe đom đóm đó. Suýt có mấy tên bị ngắt đi vì quá đau.

Mọi gia tướng thấy hai lần ra tay đều thất lợi, trong lòng càng căm tức, đã có mấy tên rút phất ngay binh đao trong lòng ra, nhắm ngay tay chân của Hoàng Dung mà chém tới như mưa, cốt sao bắt sống cho bằng được!

Hoàng Dung thấy lũ gia tướng dùng binh khí đối phó với mình, lên tiếng ngay :

- Thảo nào chủ nhân của lũ người chửi là “Đồ toi cơm” phải câu chửi đó không sai tí nào.

Hoàng Dung vừa nói vừa dùng ngay ngọn “Lan Hoa Phất Huyết” điểm trúng ngay Thần Đường huyết của hao tên gia tướng xông tới trước tiên nhất, hai tên gia tướng chỉ “hự” khê lên hai tiếng, thân hình vạm vỡ lúc này không khác gì hai đồng bùn nhão nằm kênh ra mặt đất!

Các gia tướng còn lại thấy vậy kinh hoảng, không tên nào dám chệnh mảng nữa, đứa nào cũng vội tuốt ngay binh đao ra để quyết công đánh Hoàng Dung. Quách Tĩnh cũng chịu không nổi, không phải chàng sợ cho Hoàng Dung đối phó không nổi lũ gia tướng xoàng này, nhưng binh đao đâu có mắt, lỡ gây thương tích cho ái nữ Quách Phù thì thật rầy rà. Nghĩ vậy chàng liền tung mình tới trước tay trái gạt tay mặt về hẵn vòng cong bán nguyệt, dùng ngay thế “Kháng Long Hữu Hối” nhắm đích ngay đám gia tướng đang vây Hoàng Dung đánh thốc sang. Với thế “Kháng Long Hữu Hối” của Quách Tĩnh đây, vốn được sự thân truyền của Bắc Cái Hồng Thất Công, khi ra tay, từ oai lực đến tinh thần đều vào bậc thượng thặng cả, Sau khi Quách Tĩnh đẩy chưởng này ra, bốn tên gia tướng gần nhất không khác nào như bốn tàu lá gặp gió lốc, cả bốn thân hình nặng nề ấy đều bị bay ra hẵn một trượng, mặt mũi trầy trụa tím bầm vì ngã đập mạnh dưới đất!

12. Chương 12: Vấn Vương Tĩnh Ngao Đồng Ẩn Thủy Động

Hoàng Dung bên này cũng đâu chịu nhường cho chồng lướt át hết oai phong của chiến cuộc, nàng chỉ việc liên tiếp sử dụng đến “Lan Hoa Phất Huyết”, điểm lia lịa đám gia tướng của Giá tướng phủ, lúc này chỉ thấy thân hình Hoàng Dung như thỏ vọt chim bồ câu hạ cánh, vèo qua nhoáng lại trong đám người hể mỗi lần nàng tung thân hạ xuống, thế nào cũng hai tên gia tướng ngã lăn quay ra mặt đất. Hoàng Dung không những chỉ dùng “Lan Hoa Phất Huyết” mà nàng còn dùng luôn đến “Lạc Anh chưởng”, cứ quát ra chưởng

nào, y như rằng các gia tướng của Giá tướng phủ không trật gân chân cũng vẹo gân tay, tiếng kêu đau vang inh ỏi liên miên, trật tự nơi phố xá cũng hỗn loạn từng búng.

Trước cảnh dững mãnh táo bạo của Quách Tĩnh, Hoàng Dung. Giá Cẩm Thành lúc này mới nhận ra sự kém thua quá tệ của đám gia tướng do mình nuôi, chúng khác nào như “Cọp giấy” và “Rồng tre” đâu, ngày thường miệng đứa nào cũng tán phét về bản lãnh cao cường của mình, oai hách không còn ai bì, nay trước mặt vợ chồng Quách Tĩnh, tên nào cũng lòi đuôi chuột hiện nguyên hình cả lũ với nhau, trận thế lúc này không khác gì cảnh cỏ rác gặp gió lốc. Giá công tử lúc này mới biết mình nào phải kẻ “Thái tuế” đương thời nữa đâu, khắc tinh chiếu mạng, tâm tình bất giác cuống cuống mất bình tĩnh, hấp tấp leo ngay lên yên con bạch mã, dốc hết toàn lực ra quét mạnh hai roi nên thân vào mông ngựa để thi hành ý nghĩ “Tẩu Vi Thượng Sách”.

Nào hay Hoàng Dung tính vốn cố chấp, nhất là được biết Giá Cẩm Thành là con trai của gian thần Giá thừa tướng, phần thấy hấn nhìn mình có nhan sắc tính cướp vào tướng phủ để vui hoa dập liễu với thói hà hiếp dân lành như vậy, đời nào Hoàng Dung chịu buông tha cho y thoát thân.

Chỉ thấy thân liễu nàng nhoáng nhanh như làn sương, toàn thân đã vọt lên ngựa, túm ngay thân của Giá công tử giơ bổng lên cao, còn nàng ngồi ung dung trên yên ngựa, sẵn đà nàng khua ngay thân hình Giá Cẩm Thành một vòng trên không, tam công tử của Giá thừa tướng hồn bay phách lạc chín tầng mây, lớn tiếng vang xin :

- Xin nữ anh hùng tha mạng!...

Từ lúc Giá công tử hô gia tướng vây Quách Tĩnh, Hoàng Dung, dân chúng trong phố xá đã lo tản mác tránh họa vào thân, cửa hàng cửa hiệu thi nhau đóng cửa âm âm như giặc sắp đến! Vì Giá Cẩm Thành vốn ý quyền thế Thừa tướng của cha, thôi thì tha hồ hoành hành sách nhiễu các lương dân ở phủ Lâm An, dân trong vùng chẳng còn ai xa lạ gì, bởi thế khi xảy ra xung đột, ai đâu dám đứng lại để hứng họa vào thân cho khổ.

Bọn gia tướng thấy Hoàng Dung giơ bổng Giá công tử, đứa nào cũng thất sắc cả kinh, vội ngừng tay hét, Quách Tĩnh lúc này mới quát lớn :

- Đứa nào to gan dám bước thêm nửa bước, ta lập tức quật chết tươi tên chó chết này ngay! Xem thử lũ bay sẽ vác mặt gì đi gặp tên gian Thừa tướng của lũ bay cho biết.

Tiếng quát của Quách Tĩnh khác nào sét đánh ngang tai, đám gia tướng của phủ Thừa tướng tuy có đến con số hơn năm chục mạng, nhưng đã có trên ba mươi đứa bị trúng ngọn “Lan Hoa Phát Huyết” của Hoàng Dung, nằm la liệt dưới đất rên như kẻ sốt rét, còn lại không đầy hai chục mạng, đứa nào trông cũng tựa như gà đá bại, đứng tiu nghỉu lồi mắt ốc nhìn đối phương uy hiếp mạng sống của chủ nhân, đâu có tên nào dám nhúc nhích mạnh một chút đâu.

Sau khi nghe Quách Tĩnh quát vậy, không tên nào dám đại đột, lập tức yên lặng lùi ngay về sau mấy trượng, chờ xem Hoàng Dung an bài Giá công tử ra sau!

Hoàng Dung thấy không đứa nào dám to gan, nàng lạnh lùng cười xong quay nói với chồng :

- Anh Tĩnh ạ, nay mình đã bắt được tên chó chết này, chúng mình nên xử sao? Hay là cho quách hấn một đao thành hai khúc xong chuyện cho rồi.

Câu nói của nàng khiến Giá Cẩm Thành tái xanh mặt như gà cắt tiết, miệng van lạy rồi rít, hết nữ anh hùng lại đến đại hảo hán, chung quy chỉ xin tha mạng được sống!

Quách Tĩnh cũng biết y là con trai của gian thần Giá Tự Đạo, không phải loại con nhà thường dân gì, nếu giết chết y khác nào như cổ gãy tai vạ vào thân, tuy mình cũng chẳng sợ gì, nhưng thế nào cũng liên lụy đến các dân lương thiện trong vùng, chàng bèn nói Hoàng Dung :

- Hạng người không bằng chó heo này, có giết đi cũng vô dụng, chỉ bản thêm đao kiếm của chúng mình, tha mạng cho hấn vậy!

Giá công tử nghe Quách Tĩnh tha mạng, mừng quýnh lên tính tỏ lời cảm ơn.

Nào hay Hoàng Dung quát lên một tiếng :

- Tha tội chết! Nhưng tội sống thì phải đền! Nếu không cho hắn một bài học, nó sẽ tưởng đâu hễ người lương thiện đều dễ bắt nạt cả!

Nói dứt lời, với những ngón tay búp măng nõn nà của Hoàng Dung đã bấu ngay vào quay hàm của Giá Cẩm Thành, chỉ nghe đến “chách” một tiếng, xương quai bị treo, lưỡi thè ra như lưỡi cóc, hai bả xương vai cũng bị rứt sa lại ngay, nay dù cho Giá Tự Đạo có sẵn tiền mua tiên đi nữa, mời được các thầy thuốc danh y để chữa bệnh trọ quai hàm Giá Cẩm Thành khỏi bị tàn phế đời người, nhưng tối thiểu cũng phải mất hai tháng nằm ỳ trên giường bệnh chịu cảnh đau khổ!

Giá Cẩm Thành rú lên một tiếng kinh rợn chết ngất luôn!

Sau khi bày ra kiêu hành hạ, Hoàng Dung mới quăng ngay Giá Cẩm Thành xuống mặt đất, cái quăng mạnh này khiến cho Giá Cẩm Thành từ trong cơn mê tỉnh ngay lại, kêu la như heo bị thọc tiết. Hoàng Dung cất tiếng mắng ngay rằng :

- Phước đức cho mạng chó của ngươi!

Dứt lời nàng nhảy vụt ngay xuống đất, phóng chân tặng ngay một đá vào mông con ngựa trắng, con bạch mã vô dụng hoảng hồn nhảy chồm lên chạy tung ngay đi!

Quách Tĩnh buông tiếng cười ha hả bước ngay lên nắm tay vợ, tay kia lo bồng ngay con gái lên rồi nói :

- Kể như phúc đức bảy mươi đời nhà nó để lại. Thôi chúng mình đi!

Hai vợ chồng ung dung bước, tính về ngay khách sạn, nào hay mới đi được hai dãy phố, bỗng phía sau có tiếng người ngựa huyên náo đưa tới!

Thì ra trong lúc Quách Tĩnh Hoàng Dung đánh cho đám gia tướng của Giá Cẩm Thành tơi bời ấy, đã có lý chánh lo hối hả đi báo cho quan phủ hay, nay công tử của quan tướng quốc họ Giá bị người ta đánh ngay giữa phố xá như vậy, cơ họa là loạn đến nơi rồi à? Tức tốc báo tin đến binh mã chỉ huy sứ, cho đóng ngay các cổng thành của Lâm An phủ lại, xuất động tức khắc một ngàn quân binh, chia ra các nẻo đường để tập nã gắt gao.

Quách Tĩnh thấy quan quân đông như vậy, trong bụng cũng không khỏi bối rối lo lắng, không phải Quách Tĩnh lo đánh không thắng nhóm quan binh, nhưng chàng đã lo hết về cho đứa con gái của mình - Quách Phù - nếu lỡ bị thương về tay quan binh, sự tổn thất này lấy gì mà bù đắp cho xứng đáng?

Nghĩ vậy Quách Tĩnh bèn nói với Hoàng Dung :

- Nay em Dung, chúng mình liệu cách gì ra khỏi thành đây?

Hoàng Dung lên tiếng nói với chồng :

- Có một nơi an toàn lắm, chúng mình hãy tạm lại đó trốn cái đã.

Quách Tĩnh ái ngại :

- Chỗ nào mà em nói an toàn, liệu có được việc không?

Hoàng Dung kể nói :

- Trong hoàng cung chứ đâu!

Quách Tĩnh nghe xong giật thót người, chàng không dám tin chắc vội hỏi kỹ :

- Vào hoàng cung à? Trong hoàng cung người đông như thế, chẳng hóa ra mình tự nạp mạng cho họ sao?

Hoàng Dung cười rằng :

- Sao lại nạp thân cho họ? Nói thật với anh, nơi mà chúng mình muốn trốn ấy, chính là nơi xưa kia anh bị Dương Khang đâm một đao chứ đâu xa lạ gì!

Quách Tĩnh lúc này mới hiểu rõ, hóa ra Hoàng Dung ám chỉ Thủy Liêm động tại Thủy Hàn đường của tiền hoàng cung để lại, nhưng vì nàng cố ý nói quanh co.

Quách Tĩnh bật cười rằng :

- Em khéo trêu thật người ta thật, thi cứ nói đại là Thủy Liêm động của hoàng cung Thủy Hàn đường có được không, sao lại đi nói một cách độc ác là nơi anh bị Dương huynh đâm một đao vậy?

Nói xong chàng đưa tay cù léc vợ.

Hoàng Dung cười rũ rượi xin tha :

- Thôi... anh... em xin anh ngừng tay, lúc này đâu phải lúc chúng mình đùa giỡn. Tụi quân binh đang vây kín cả rồi kia kìa.

Quách Tĩnh quay đầu nhìn lại, bên dãy phố, một đội quan binh kéo đến, trường thương đại đao sáng loáng, áo giáp oai phong, kẻ dẫn đầu là tên quan võ cưỡi ngựa, cả đội kéo chạy nhanh về phía vợ chồng Quách Tĩnh, khoảng cách lúc này chỉ còn lối gần trăm bước.

Quách Tĩnh kinh hoảng vội nói: “Lên mái nhà mau” Dứt tiếng người đã tung lên trên mái nhà. Hoàng Dung bồng con vọt theo sau, tên quan nọ đồng dặc ra lệnh :

- Bắt tên!

Soạt! soạt! soạt!... sắc tay cung tên thi nhau bắn như mưa về phía hai người.

Quách Tĩnh nằm rạp ngay xuống mái ngói né tránh.

Hoàng Dung cạy ngay một viên ngói, dùng ngay lối “Đàn Chỉ thần công” của thân sinh Hoàng Dược Sư đã truyền dạy nhắm ngay viên võ quan ném tới. Tuy viên đá nhỏ bé, nhưng kinh lực ném ra không phải nhẹ gì “bịch” một tiếng, đánh trúng ngay gần “Thái Dương huyết” của tên võ quan, hấn chỉ thét lên một tiếng, ngất người ngã ngay xuống đất bất tỉnh nhân sự, bọn lính thấp tùng rồi cuống chân tay.

Hoàng Dung mỉm cười kéo ngay tay Quách Tĩnh nhắm Tử Cấm Thành chạy như bay, chẳng mấy chốc hai vợ chồng đã kề cận ngay bìa thành quách của Tử Cấm Thành, vợ chồng cùng nhấc bổng ngay con gái - Quách Phù, nhẹ nhàng vượt qua bức tường hoàng cung, lọt luôn vào địa phận hoàng cung.

Diện tích hoàng cung rất lớn rộng, không thiếu gì đình đài, điện các, ngư lâm thiết tỷ, chỉ riêng mỗi điều là hơi vắng người, không hiểu tại sao?

Thì ra những vì vua chúa ngày xưa, chỉ riêng về nơi ở của phi tần, cũng đã có tam cung lục viện, trong một cung viện, ít ỏi lắm cũng có đến bảy tám chục gian phòng, từ bốn đến năm cái vườn ngự uyển, nhưng những kẻ cung nữ và quan thái giám hầu hạ mỗi một cung viện như thế, chỉ từ con số năm chục người trở xuống thôi. So sánh ra, quả nhiên trở thành đất rộng người thưa. Hơn nữa, nơi mà vợ chồng Quách Tĩnh vọt vào ấy, lại là một phần đất của Tử Minh cung và nơi đây là nơi cư ngụ của Hoàng thái hậu, khi Lý Tôn tức vị, thái hậu đã mất, nên Tử Minh cung bỏ vắng trừ có vài cung nữ già nua lo việc quét dọn việc vặt của cung viện, nên dù cho vợ chồng Quách Tĩnh đột nhập vào cung viện giữa ban ngày như vậy, cung vẫn vắng tanh him lìm, không thấy lấy nửa bóng người nào.

Quách Phù thấy nhà cửa ở đây cao lớn đẹp đẽ, mặt vui hân lên nói với mẹ :

- Mẹ ơi, đây đẹp quá! Con muốn ở đây chơi vài hôm rồi hãy đi! Mẹ bằng lòng chứ?

Quách Tĩnh thấy con mình ngây thơ hồn nhiên, chỉ cười. Hoàng Dung dỗ con rằng :

- Cung ngoan của mẹ, mẹ sẽ chiều ý con ở đây vài hôm, nhưng con phải im lặng mới được, nếu không sẽ không làm sao thực hiện theo ý con được!

Quách Phù đành nín thính, vợ chồng lại vượt qua mấy mái điện, nhắm thẳng Thúy Hàn đường lướt tới.

Hoàng Dung là người nhớ dai, hề đã đến qua một lần không bao giờ nàng quên được. Xưa kia nàng cùng với Hồng Thất Công lên vào hoàng cung, vào hấn ngự trù trộm ăn món “uyên ương ngũ châu hội” của vua, ra vào mấy bận nơi đây, nên lại càng nhớ rõ những đường lối trong này, nên chẳng phải tốn hơi bao nhiêu, ba người đã đến phạm vi của Thủy Hàn đường.

Quách Tĩnh nhìn lại Thúy Hàn đường, Thủy Liêm động vẫn như xưa. Cảnh sắc vẫn như mới thấy hôm qua đây, trước đình càn ngàn cây cổ mai, lá tươi xanh rờn, thác nước nên thơ, cảnh đẹp tuyệt vời... bỗng chàng chợt nghĩ đến xưa kia, vì mình muốn ngăn cản Hoàn Nhan Hồng Liệt trộm đoạt Di Thư Võ Mục rồi Dương

Khang đâm mình một dao suýt chết! Tất cả những dĩ vãng ấy tựa hồ như mới xảy ra trong ngày hôm qua đây, nhưng bụi trần thấm thoát đã trôi qua một cách quá nhanh nay Dương Khang đã chết, cả đời lừng lẫy của Hoàn Nhan Hồng Liệt đã phải mất mạng ở miền Tây Vực, như vậy đủ rõ kiếp sống con người quả phù du như cơn mộng. Chớp nháy đã biến thành bụi cát! Và cũng từ giờ phút này trở đi, Quách Tĩnh đã có ý chân chương thể sự. Chuyện này về sau mới nhắc tới.

Nói về Hoàng Dung sau khi đến Thủy Liêm động, vẫy tay cười với Quách Tĩnh rằng :

- Này anh! Nay chúng mình cứ tạm ở đây dưỡng ba ngày đã, mặc sức cho lão Thừa tướng làm mưa làm gió tại Lâm An phủ cho mệt xác chúng!

Quách Tĩnh do dự hỏi :

- Ô, trốn dưỡng ba hôm, chuyện tuy không khó, nhưng lương thực đậu mà ăn đây!

Hoàng Dung bật cười nói :

- Đã là cha trẻ con rồi mà anh vẫn khờ khạo như xưa, ở đây cách ngự trù gần lắm, với bếp núc của nhà vua mà anh còn lo đói sao? Rõ lẫn thẩn cho anh quá! Thôi mau vào đây đi.

Quách Tĩnh cũng bật cười, đưa tay ra bế ngay Quách Phù, chàng tung mình lên với tuyệt kỹ của ngọn “Trầm Long Hốt Dục” trong “Hàng Long thập bát chưởng” xuyên vào ngay qua thác nước Thủy Liêm động chui tọt ngay vào hang núi.

Hoàng Dung cũng dùng luôn thể “Yến Song Phi” vào Thủy Liêm động, hai vợ chồng vui vẻ bước vào đầu lối mười bước, Quách Tĩnh đột nhiên ngừng lại, khẽ tiếng rằng :

- Có người!

Sự việc quá thành linh, Hoàng Dung giật nảy mình.

Hai vợ chồng lắng tay nghe ngóng, quả nhiên có tiếng người hô hấp trong hang động, thực ra tiếng hô hấp của một người rất nhẹ, người thường tuyệt nhiên không thể nào nghe được tiếng thở điều hòa của người ta được, nhưng Quách Tĩnh từ ngày chuyên cần luyện về “Cửu Âm chân kinh” tại chàng thính đến mức cao độ, hướng hồ trong hang động lại tịch mịch hẳn với thế giới bên ngoài động, nên tiếng nhẹ nhàng đến đâu cũng có thể nhận ra ngay, nên Quách Tĩnh thoát vào động đã phát giác ngay có người.

Sau khi phát giác trong động có người, Hoàng Dung kinh ngạc không ít, vì nhân vật mà có thể vọt qua thác nước để vào động như thế, ắt phải là người có võ công cao cường, không lý Tây Độc Âu Dương Phong lại ẩn náu nơi hang động này sao? Đâu có thể nào khéo ngẫu nhiên như vậy được. Hoàng Dung tính tạm ẩn nơi hang động vài ba hôm, nào ngờ trong động đã có người tới trước như thế, nàng bất giác hơi bất bình trong bụng, cúi khom người xuống lượm ngay vài viên đá cầm sẵn trong tay, nhắm ngay nơi phát ra tiếng hô hấp trong hang động, dùng chỉ lực búng vào.

13. Chương 13: Thủy Liêm Động Quách Tĩnh Gặp Nghĩa Huynh

Cũng với ngọn “Đạn Chỉ thần công” này, vừa rồi Hoàng Dung đã cho tên võ quan ném mùi ngã bất tỉnh dưới chân ngựa, chuyện này nàng muốn nhử kẻ địch ra nên đã tăng thêm ít phần kinh lực, chỉ nghe tiếng viên đá rít lên bay vèo vèo trong hang động.

Nói ra cũng quái lạ, viên đá mới bay ra ước đâu ba trượng, đột nhiên như va chạm phải vật gì, rớt ngay xuống đất, hình như đã bị vật gì ngăn cản lại vậy. Quách Tĩnh giật mình!

Người trong hang động dùng phương pháp gì đánh rơi viên đá của Hoàng Dung, nếu bảo là binh đao, không phải, nếu nói là khí công lại không giống! Bỗng chàng nhớ đến thời thiếu niên xưa kia, mình vì muốn cứu tính mạng của Vương Xứ Nhất, đã lén ngấm vào Triệu vương phủ để trộm thuốc, địa huyết đã gặp phải “Thiết Thi” (xác chết sắt) Mai Siêu Phong. Quách Tĩnh bất giác rung mình!

Hoàng Dung nặng tính háo thắng, nàng thấy viên đá đầu tiên bị người ta đánh rớt, trong lòng càng uất ức, giơ tay búng liên tiếp hai cái, “xẹt! xẹt!”, hai viên đá vọt ra với thể liên châu, nhắm y theo đường bay của viên đá đầu tiên.

Hai viên đá trong chuyển thứ nhì này, vừa nhanh vừa mạnh, tay địch thủ xoàng không sao mà chống đỡ cho nổi, theo Hoàng Dung nghĩ, dù cho đánh không trúng đối phương đi nữa, ít cũng có thể gọi là thám thính được đường lối đối phương!

Trong cơn nhanh chớp nhoáng ấy, đá bên này vừa bay ra, bên nọ bạch quang nhoáng nhanh, “bựt! bựt!” hai chấm bạch quang từ trong hang động bay vọt ra, đánh rớt ngay hai viên đá của Hoàng Dung tại nửa chừng đà bay.

Quách Tĩnh đã nhận ngay ra lối đánh của đối phương, hóa ra là hai bãi nước miếng đặc, lối đánh này không thể nào gây thương tích cho địch, nhưng dùng được lối đánh tuyệt vời này phải là tay cừ giỏi biết sử dụng một “Hỗn Nguyên Thủy”, vận hết các hơi nơi đan điền mới có thể phóng ra được, sức mạnh cũng có thể ngang hàng với đạn sắt, cũng bởi vậy mới có thể ngang nhiên đánh rớt hai viên đá của Hoàng Dung! Đã là người có lối đánh cao tuyệt như thế, chỉ họa chăng là các nhân vật lựa thừa như: Đông Tà, Bắc Cối, Nam Đế, Tây Độc mà thôi, nghĩ vậy Quách Tĩnh càng kinh ngạc, vội khẽ lên tiếng nói với Hoàng Dung :

- Em Dung! Chớ có đùa giỡn quá trớn, e không chừng có Độc Vật ở trong ấy cũng nên đấy!

Hoàng Dung nghe chồng nói Âu Dương Phong trong động vội hoảng kinh, nếu đúng là lão ma đầu Tây Độc, quả là khó trên chọc, nàng không dám búng thêm đá vào nữa, buông ngay Quách Phù trên lưng xuống nói :

- Này con, tí nữa đây mẹ và cha con sẽ choảng nhau với người ta, vậy con đứng yên dựa lưng vào vách và chớ có sợ gì nhé!

Quách Phù gật đầu nghe lời mẹ, Hoàng Dung lại ghé sát tai chồng rằng :

- Nếu Lão Độc Vật từ trong hang động ra, chúng mình hợp lực công hãm lão, và anh nhớ mở đầu ngay với thể “Hàng Long thập bát chưởng” nhé!

Quách Tĩnh gật đầu, Hoàng Dung mới cất tiếng nheo nhéo :

- Âu Dương tiên sinh, lâu lắm không gặp rồi! Sao vẫn mạnh chứ?

Quái lạ, người trong động không thềm trả lời.

Hoàng Dung dăm nghi, vì nếu là Tây Độc, dù cho tính tình có tà độc đến đâu đi nữa cũng không đến làm mất thể diện của một vị đại tôn sư đầy mình võ học như vậy, thế nào cũng phải hiện thân ra ngay, nhưng đằng này im phăng phắc, khác hẳn thông lệ! Hoàng Dung bực bội gắt :

- Này Lão Độc Vật, những oai phong hiên hách ngày xưa của ông đâu hết rồi, sao lại trốn như thỏ chui hang vậy? Bộ không biết mắc cỡ sao? Mau ra coi nào!

Quách Tĩnh cũng áy náy, chàng nhớ đến mối huyết hải thâm thù của năm vị ân sư Chu Thông, Toàn Kim Phát,... bầu máu nóng rạo rức trong lòng, ức khí bốc bùng bùng vì hận thù!

Chẳng nói chẳng rằng, thỉnh linh Quách Tĩnh vọt tới trước, tay trái khua ngay ra một vòng, cánh tay phải vung bừa ngay ra lối đánh “Hàng Long thập bát chưởng”, bên trái dùng ngọn “Kiến Long Tại Dã” (thấy rồng nơi rừng hoang), bên phải quất luôn thể “Kháng Long Hữu Hối”, hai ngọn tuyệt chiêu cùng được sử dụng chung trong một lúc, nhắm thẳng ngay vào hang động đánh bạt vào!

Thấy thể uy mãnh của Quách Tĩnh đánh mạnh quá, người trong động buột miệng kêu lên tiếng “Ồi ơi!” toàn thân vụt bỗng ngay dậy, cũng sử dụng luôn lối đánh “Song Thủ Hổ Bác”, bên trái với ngọn “Ngọc Thổ Đào Huyệt” (thỏ trắng moi huyết) trong chiêu “Thái Ất quyền”, bên phải với ngọn “Không Sơn Nguyệt Lạc” (trăng rụng đầu non) của chiêu thể “Kháng Long Hữu Hối” chỉ nghe hai tiếng “bình, bình”!

Chưởng lực của Quách Tĩnh mới đánh ra một nửa, chàng bắt giác giật mình kinh hoảng la lên :

- Chết chưa! Châu đại ca!

Quách Tĩnh sau khi nhận ra đối phương, lập tức thu ngay thế lại, vừa chực tung ngược mình về sau. Nào hay kinh lực của đối phương lại sẵn đà đẩy mạnh tới, Quách Tĩnh không kịp thu thế “bình” một tiếng, ngã bật ngã xuống đất!

Thì ra người nấp trong động không phải là Tây Độc Âu Dương Phong mà lại là Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông!

Sự việc quá bất ngờ với vợ chồng Quách Tĩnh. Hoàng Dung bực mình nhưng cũng vui vẻ hỏi :

- Kìa ông Lão Ngoan Đồng lâu năm không gặp, sao ông lại trốn ở đây một mình như vậy?

Quách Tĩnh cố gắng đứng dậy, nét mặt của Châu Bá Thông lúc này cổ quái vô cùng, cười không hẳn cười, khóc không ra khóc, trông ngơ ngẩn đến khôi hài. Lão không trả lời đến câu hỏi của Hoàng Dung, bèn quay sang nói với Quách Tĩnh :

- Quách hiền đệ! Xin lỗi! Xin lỗi! Mấy năm qua không gặp nhau, nay vừa thấy mặt, đại ca đã đẩy ngã đệ như thế, nhưng hiền đệ cũng thông cảm cho, ngọn “Hàng Long thập bát chưởng” của lão ăn mày đó truyền cho hiền đệ quả lợi hại thiệt! Nên bắt buộc ngu huynh phải lỡ ra tay chống đỡ như thế!

Nghe xong Quách Tĩnh vừa ức vừa buồn cười, Hoàng Dung lên tiếng :

- Ô hay, rõ đúng với danh hiệu Lão Ngoan Đồng, đã đánh ngã người ta còn nói bóng nói gió. Thế tôi hỏi ông tại sao ẩn trốn một mình tại đây, sao ông không chịu trả lời?

Đối với Hoàng Dung, Châu Bá Thông quả thật cũng ái ngại lối đánh đá của nàng, vội vàng rằng :

- Đúng! Đúng! Đúng!... Hoàng cô nương... Tôi trả lời ngay! Tôi trả lời ngay! Bởi tôi muốn tránh mặt một người nên đã trốn ở đây ba hôm nay rồi!

Hoàng Dung vỗ tay cười lớn tiếng :

- À... tôi biết rồi! Ông trốn nơi Thủy Liêm động này, chẳng qua là vì Anh Cô! Sao? Tôi đoán đúng chứ?

Lão Ngoan Đồng nghe đến hai tiếng “Anh Cô”, vội đưa tay lên bịt chặt tai hấp tấp nói trong hoảng hốt :

- Trời ơi! Tôi van cô! Van cô đừng nhắc đến tên nàng nữa, tôi không muốn nghe đến hai tiếng ấy nữa, thà bị chết đói trong hang động, tôi cũng không chịu ra khỏi đây đâu! Trời ơi!

Quách Tĩnh cảm thấy thương hại cho vị nghĩa huynh của mình, vì phải trốn tránh một người đàn bà mà đã phải cam phận phiêu bạt lang thang suốt bao nhiêu năm trời nay, và cũng vì vậy mà công việc điều hành của phái Toàn Chân bị bỏ bê, và Toàn Chân giáo do Vương Trùng Dương sáng lập ra, càng ngày càng sa sút yếu hơn, nay chỉ trông vào sự điều khiển và cố gắng duy trì của Khuru Xứ Cơ mà thôi.

Quách Tĩnh đang dự tính khuyên can Châu Bá Thông vài câu, bỗng Hoàng Dung lại nói :

- Cũng được! Tôi sẽ không nhắc tên người đó nữa. Phù nhi con, mẹ giới thiệu cho, vị này là Châu bá bá (vai bác) của con, vậy con yên trí vui chơi với bác ấy nhé!

Quách Phù lững thững bước tới với vẻ do dự. Châu Bá Thông cười ha hả, đưa tay khê véo ngay vào đôi má phúng phính của Quách Phù, hả hê rằng :

- Chà chà! Quách hiền đệ khéo sinh được đứa con gái dễ thương này, hiền đệ quả là người nhiều phúc đức hơn huynh! Đáng mừng! Đáng mừng!

Quách Tĩnh tiếp lời rằng :

- Đại ca! Cũng không phải đệ muốn nói huynh làm gì, đáng lẽ ra huynh cũng có một đứa con trai, chỉ tại...

Châu Bá Thông biến sắc mặt :

- Thôi, thôi! Van hiền đệ, chớ nhắc đến người ấy nữa, nếu không đại ca sẽ bỏ đi ngay bây giờ!

Hoàng Dung cũng không lạ gì đoạn oan nghiệp duyên tình giữa Châu Bá Thông và Anh Cô, quả là không phân giải dứt khoát, nay tình cảnh này đi nói với lão, lẽ đương nhiên là không làm sao lọt tai người ta được, bèn tiếp lời ngay :

- Kìa anh Tĩnh, sao anh cứ nhắc hoài chuyện này làm gì? Phù nhi con, hãy chơi với Châu bá bá, bác ấy sẽ làm voi cho con cười đấy!

Quả nhiên, Châu Bá Thông vui vẻ hơn hẳn ngay, vì tính tình sẵn giống hệt trẻ con, cộng thêm bộ mặt lúc nào cũng cười híp ấy, chẳng mấy chốc Quách Phù đã mền hẳn ông bác già cởi mở này, một già, một trẻ đùa giỡn thoải mái vui nhộn!

Hoàng Dung khẽ kéo vạt áo chồng nói nhỏ :

- Này anh, qua đây, em có chuyện nói riêng với anh!

Quách Tĩnh ngạc nhiên, theo Hoàng Dung đi được vài bước mới hỏi :

- Chuyện gì vậy em?

Hoàng Dung khẽ tiếng rằng :

- Này anh, em hỏi anh nhé, anh có muốn trả thù cho năm vị ân sư của anh không nào, liệu võ công của có thể thắng nổi Tây Độc Âu Dương Phong không?

Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi lại rằng :

- Dung! Em nói gì lạ vậy?

Kỳ luận kiếm thứ nhì tại Hoa Sơn, chính anh đã thấy tận mắt, sư phụ, cha em và anh đều không phải là địch thủ của Tây Độc Âu Dương Phong, em lừa Lão Độc Vật học “giả kịch”, nào hay đâu lão luyện bừa và mù quáng như thế mà ngang nhiên lại trở thành một bản lĩnh độc đáo kinh người, từ nay trở đi tránh không khỏi chúng mình sẽ đụng độ với lão. Nếu anh muốn chống đối với Âu Dương Phong, Lão Ngoan Đồng đây quả là một trợ thủ đắc lực tuyệt vời cho anh. Anh đã hiểu ý em nói rồi chứ?

Quách Tĩnh như vừa chợt tỉnh :

- Anh hiểu rồi, em sao ưa nói quanh co thế? Nhưng Châu đại ca là người nổi danh Lão Ngoan Đồng, làm việc gì cũng tùy theo tính cao hứng như trẻ con vậy, chỉ nội việc trốn Anh Cô suốt mấy năm trời lang thang phiêu bạt cực khổ thì đủ hiểu, ít nhất mình phải trừ tuyệt được mối lo lắng này cho Châu đại ca mới yên trí giúp sức chúng mình để đối phó với Tây Độc!

Hoàng Dung gật gù rằng :

- Không ngờ người khờ khạo như anh mà hôm nay cũng có ý kiến hay đấy! Được lắm, để em nghĩ cách bắt cóc Anh Cô giam cầm trong một hai năm gì đó, như thế Lão Ngoan Đồng thế nào cũng chịu nghe chúng mình.

Quách Tĩnh cười rằng :

- Em thông minh lắm! Nhưng bây giờ chúng ta đi đâu tìm Anh Cô đây? Dẫu cho tìm được người ta, làm cách gì mà giam cầm người ta trong một hai năm trường? Chúng mình đâu phải là kẻ quan nha phủ huyện, làm sao có thể mở nhà lao tù kiểu tư nhân như thế được?

Hoàng Dung cười rằng :

- Chỉ miễn sao bắt được Anh Cô, thiếu gì chỗ giam cầm tốt! Ngay nơi Đào Hoa đảo của cha em, chẳng là một lao xá thiên nhiên lý tưởng lắm sao?

Quách Tĩnh cười lớn tiếng tán thành ngay, nhưng chàng lại cau mày hỏi :

- Nhưng em phải nghĩ cách gì để nhử Anh Cô đến Đào Hoa đảo mới được chứ?

Hoàng Dung vỗ ngực cười rằng :

- Bản cô nương có sẵn diệu kế, mong “công tử khờ” cứ việc yên trí mà xem!

Vợ chồng Quách Tĩnh đang cười nói hào hứng thình lình tiếng Châu Bá Thông vang lớn lên. Quách Tĩnh giật mình, tưởng đâu xảy ra chuyện gì, hai vợ chồng hấp tấp chạy vào hang động.

Chỉ thấy Châu Bá Thông đang công kênh Quách Phù trên vai chơi trò “đắp tượng La Hán”, khi thấy Quách Tĩnh Hoàng Dung bước vào, bèn nói :

- Hiền đệ cứ mãi nói chuyện, đại ca đây đã kiến bò bụng rồi đấy nhé! Nghĩ cách đi tìm gì về ăn chứ?

Nhắc đến ăn, Quách Tĩnh cũng đói như cào, chàng liền quay đầu nói với vợ :

- Ủi nhỉ! Này em Dung, anh cũng đói rồi, em thử lên vào bếp nhà vua kiếm chút gì về ăn đi!

Hoàng Dung bấu môi, nói với Châu Bá Thông :

- Này ông Lão Ngoan Đồng, vừa rồi ông nói là đã ở trong hang động đây ba hôm rồi, liệu có đúng vậy không? Và trong ba hôm ấy, ông ăn bằng cái gì để sống?

Châu Bá Thông rờ tai gãi đầu một lúc mới nói :

- À... tôi bị mù oan gia rượt đuổi bay hồn bay vía, còn tâm tư đâu mà nghĩ đến ăn nữa. Trong ba ngày qua lúc nào quá đói, tôi đành rón rén bước ra ngoài động uống vài hớp nước thác cảm hơi mà thôi!

Hoàng Dung cười rằng :

- Đã thế, bây giờ ông đói, ông có thể thần nhiên bước ra ngoài động tái diễn lối “ăn nước” để sống của ông cho rồi, cần gì phải lách cách tìm thức ăn cho mất công.

Châu Bá Thông cuống lên :

- Ý trời ơi! Chỉ nhờ nước làm sao mà sống được, trong hai ba hôm còn có thể tạm duy trì được, nếu quá vài ngày nữa, Lão Ngoan Đồng này chẳng bị hóa ra thầy ma chết đói sao? Thôi mà Hoàng cô nương, khó dễ với tôi làm gì tội nghiệp! Nếu cô chịu tìm gì cho tôi ăn, cô cần tôi giúp gì, tôi vui lòng nhận ngay!

Hoàng Dung cười :

- Có thật không nào?

Châu Bá Thông nghiêm nét mặt :

- Xưa nay Lão Ngoan Đồng đã nói láo bao giờ đâu, một là một, hai là hai! Chưa bao giờ ảm ố!

Hoàng Dung nói :

- Vậy hay lắm! Tôi sẽ kiếm thức ăn cho ông nhưng ông phải giúp tôi choảng với Âu Dương Phong cầm thối lui trong lúc lâm trận hoặc mượn cơ đau bụng tháo dạ bỏ chạy, vậy ông bằng lòng những điều kiện ấy chứ?

Quách Tĩnh nghe vợ ra điều kiện cũng phải bật cười!

Châu Bá Thông rằng :

- Được được được ... Ta đâu có ngại gì Lão Độc Vật ấy nhưng có một điều, hễ tôi thấy mặt mù oan gia, hồn vía lên mây, giật mình thon thót, lắm khi vãi thối ra là khác, vậy làm sao cho ổn đây?

Hoàng Dung cười rũ rượi một hồi rồi nói :

- Dễ lắm! Ông cứ yên trí, tôi sẽ nghĩ kế hộ cho ông với cách là bắt người oan gia của ông nhốt trong một hoặc hai năm trời, như vậy ông hài lòng vững bụng rồi chứ?

Châu Bá Thông cả mừng, lật đặt đứng ngay dậy, với vẻ cung kính vái ngay Hoàng Dung rằng :

- Đa tạ Hoàng cô nương! Đúng là rau nào sâu nấy! Cô không kém gì cha cô, Hoàng lão tà...

Hoàng Dung gắt giọng ngay :

- Ai là Hoàng lão tà, chỉ được mót nói xấu người ta!

Châu Bá Thông vội đưa tay tự tát đến “bốp” vào má mình lên tiếng tự trách :

- Đáng chết! Đáng chết!... là Hoàng Dục Sư chứ đâu phải gọi là Hoàng lão tà, tôi lỗ mồm lỗ miệng. Tôi muốn khen mưu kế của cô quả là không thua gì lệnh tôn. Nhưng nếu tiện, cô cứ việc nhốt quách mù oan gia của tôi mười năm hay mười lăm năm càng hay, cũng như cha cô xưa cũng từng nhốt tôi mười lăm năm

trên Đào Hoa đảo vậy. Có được như vậy trong hai người chúng tôi, thế nào cũng có người quy tiên trước, chừng đó tôi sẽ không bao giờ còn phải hồi hộp lo cay cắng bên người nữa!

Hoàng Dung cười rằng :

- Bao nhiêu năm cũng được miễn là tôi đã nhận lời nhốt người ấy lại một nơi hộ ông, chúng ta đã thỏa thuận với nhau chắc chắn, bây giờ tôi đi lo kiếm thức ăn đây!

Dứt lời, nàng tung mình nhoáng vèo ra khỏi Thủy Liêm động, chớp mắt đã biến dạng!

Lối nửa tàn nhang, nơi Thủy Liêm động nhoáng nhanh một bóng người, thì ra là Hoàng Dung đã về, tay trái bưng một hộp thức ăn tuyệt đẹp. Quách Tĩnh vui vẻ nói :

- Dung! Em về nhanh thế!

Hoàng Dung tươi cười mở ngay nắp hộp, bên trong bốn tô lớn thức ăn, hơi nóng còn bốc nghi ngút, hương thơm mận nồng. Quách Tĩnh nhìn rõ trong hộp, toàn là món ăn quý báu của vua, nhưng chung quy có đủ bốn vị mặn, ngọt, chua, cay, v.v... Châu Bá Thông xoa tay hít hà rằng :

- Thơm tuyệt quá!

Nói dứt lời thò tay vào hộp bưng.

Hoàng Dung dùng ngay “Lạc Anh chuông”, “đét” một tiếng, đánh ngay vào lưng bàn tay Châu Bá Thông và rằng :

- Hãy khoan đã nào! Vậy tôi hỏi ông, liệu ông có đoán được nhà vua trong mỗi bữa ăn, cần bao nhiêu bát thức ăn không nào?

Châu Bá Thông rằng :

- Dù là hoàng đế cũng là một con người, có giỏi đi nữa cũng chỉ ăn nổi ba bốn bát thức ăn là nhiều!

Hoàng Dung cười nói :

- Ba bốn bát thôi sao? Nay ông Lão Ngoan Đồng, tôi cho ông biết, ông đừng hoảng hồn giật mình nhé, mỗi bữa ăn của hoàng đế, ít nhất cũng phải một trăm tám mươi bát thức ăn thượng thượng như đây!

Không những chỉ riêng Châu Bá Thông, mà cả đến Quách Tĩnh nghe vậy cũng kinh người, chàng liền hỏi :

- Thật đúng thế sao? Một trăm tám mươi bát thức ăn như vậy, chỉ nội trong ba hôm, nhà vua cũng đến trúng thực mà chết sinh mất!

Hoàng Dung lại cười rằng :

- Nói ra anh không tin, vừa rồi em vào “ngự trù” của nhà vua, mới thấy mỗi bữa ăn của nhà vua có cả trên trăm món ăn khác biệt nhau, chín món ngọt, chín món mặn, chín món xào chiên, chín món quay nướng, chín món tiềm hấp, nghĩa là nói tóm lại, cả đến công chuyện giữ gìn chén đĩa, tổng cộng là một trăm tám mươi thứ cả thảy. Lẽ đương nhiên nhà vua không thể nào ăn hết một lúc ngần ấy thức ăn, dù cho là mỗi món nếm một miếng cũng đủ nứt bụng mà chết rồi, chẳng qua chỉ ăn sơ một hai món là cùng, còn lại bao nhiêu đều ban thưởng hết cho đầu bếp và kẻ hầu hạ!

Quách Tĩnh nghĩ thầm trong bụng, sự xa hoa phí phạm của Hoàng đế như thế, hèn nào bá tánh trong thiên hạ phải chịu cảnh lao đao cực khổ khổ cùng! (Kim Dung viết: tất cả những sự hưởng dụng của một nhà vua thời xưa, xa hoa phí phạm đến mức tuyệt đỉnh mà kẻ thường không làm sao mà có thể tưởng tượng nổi, chẳng cần vào luận cáo xa xưa làm gì, ngay như thế kỷ cận đại, trong quyển “Thanh cung tỏa ký” của nữ sĩ Dục Đức Lăng đã ghi chép về một bữa “ngộ điểm” - điểm tâm buổi trưa - cũng đã có gần cả trăm món ăn khác nhau, mỗi bữa ngộ điểm như vậy, đều dùng hết nguyên một heo, một dê, tổng số tiền linh tinh để hoàn thành một tiệc trà trưa của Từ Hi Thái Hậu như thế đã trị giá đương thời hơn bảy trăm lạng bạc, sơ sơ mới chỉ là một tối “Zắm chà!” - uống trà - của nhà vua, nếu là đại yến tiệc, biết kể sao cho xuể!)

Châu Bá Thông thỉnh linh nói :

- Hơi đâu đi tìm hiểu cho mất công, một trăm hay mấy trăm cũng được, mà một ngàn hay mấy ngàn cũng thấy kệ, bây giờ cứ việc ăn cái đã rồi nói chuyện sau!

Dứt lời Châu Bá Thông thẳng tay “xơi” trước, vợ chồng Quách Tĩnh và con gái cũng ăn luôn, chớp mắt bốn bát thức ăn sạch bách! Chỉ riêng Châu Bá Thông nói chưa được no hẳn.

Hoàng Dung khẽ gắt :

- Nếu ông chưa no, có thể tự mò vào “ngự trù” của nhà vua mà ăn cho đã!

Châu Bá Thông le lưỡi nói :

- Bảo tôi bước đi bây giờ sao, lỡ gặp phải mù oan gia thì tai hại biết mấy! Thôi! Thôi! Tôi đã no hẳn rồi!

Nói xong Châu Bá Thông lo chơi đùa với Quách Phù.

Quách Tĩnh tuy xa cách Châu Bá Thông khá lâu nhưng vị nghĩa huynh này vẫn tính tình như xưa, bất giác khẽ lắc đầu mỉm cười, chàng ngẫm liếc mắt với Hoàng Dung, hai người bước ra ngoài cửa hang động, Hoàng Dung theo ra ngoài mới cất tiếng hỏi :

- Anh có chuyện gì muốn bàn với em sao?

Quách Tĩnh rằng :

- Chúng mình đã gây tai họa tại Lâm An, trốn đây cũng được một ngày rồi, có nên báo tin cho Khưu đạo trưởng biết không?

Hoàng Dung cười rằng :

- Anh khờ của tôi sao cuống lên thế, tưởng là chuyện gì. Xưa kia em bị Tây Độc Âu Dương Phong bắt tại Thiết thương miếu, cha em cũng không cần phải cuống rối lên! Nay em báo cho anh nghe một tin vui, Anh Cô hiện đang ở trong hoàng cung đây!

Quách Tĩnh giật mình hỏi :

- Thật vậy sao? Thế em đã gặp Anh Cô hồi hử?

Hoàng Dung cười :

- Những bản lĩnh có thể em thua anh thật, nhưng nói về lối nhận diện người quen, mắt em không đến nỗi tệ hơn anh đâu, nay trời sắp tối rồi, để vào canh ba, em sẽ đưa anh đi gặp Anh Cô.

Quách Tĩnh cả mừng, hỏi vợ làm sao mà gặp được Anh Cô, Hoàng Dung chỉ cười mà không trả lời. Một lúc khá lâu, vợ chồng mới đưa nhau vào động. Châu Bá Thông và Quách Phù đã ngủ say, đầu Quách Phù gối ngay lên đùi Châu Bá Thông ngủ, nhìn cảnh ngủ hồn nhiên của một già một trẻ, vợ chồng nhìn nhau mỉm cười. Cả hai dùng khinh công nhẹ nhàng lao mình ra khỏi Thủy Liêm động.

Đêm nay lại gặp đúng đêm rằm, trăng thanh gió lặng, vòm trời không một cụm mây mờ, các vì sao thì nhau nhấp nháy. Hai bóng hình của Quách Tĩnh Hoàng Dung bay vọt ra khỏi cửa hang động. Chỉ thấy bên ngoài Thủy Hàn đường, trăng sáng như ban ngày, cả một rừng mai cổ điểm sương trắng mờ, một cảnh đêm êm dịu tịch mịch, đưa hồn vào một cảnh giới nên thơ tuyệt trần. Quách Tĩnh ngây ngất ngắm trăng và bách bộ đứng đỉnh vì chàng không nỡ bỏ cảnh này đi ngay. Hoàng Dung kéo vạt áo chồng rằng :

- Kìa anh! Muốn đi xem Anh Cô thì theo ngay em!

Quách Tĩnh như sực tỉnh, vội vàng theo ngay sau Hoàng Dung, chỉ thấy nàng nhắm chạy thẳng về hướng Từ Minh cung!

Quách Tĩnh bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Kìa em Dung, em chạy đi Từ Minh cung làm gì, ở đó đâu có ma nào đâu!

Hoàng Dung cười rằng :

- Sao lại không có ma nào? Chính Anh Cô đã ở đấy, tí nữa anh sẽ thấy mặt người ta ngay!

Quách Tĩnh bán tính bán nghi, chàng biết tuy tính tình vợ cổ quái thật nhưng xưa nay chưa bao giờ nói láo một điều gì với mình nên đành theo lui thủ đằng sau Hoàng Dung. Sau khi đôi vợ chồng vượt qua mấy bức tường cung cấm, đến ngay trước Từ Minh cung, chỉ thấy bên trong trầm lặng im lìm, bên hướng Đông có một ngôi nhà có ánh sáng, Hoàng Dung ghé sát vào tai chồng thì thầm: “Anh cẩn thận chút nghe! Anh Cô ở ngay gian phòng đó đấy!”

Quách Tĩnh dâm ra hồi hộp, tuy võ công của Anh Cô không phải là loại thượng thặng gì nhưng tính tình rất kỳ quái, vui buồn khó ai biết trước, xưa kia mình lo hộ vệ Nam đế Đoàn hoàng gia, đã cứu giá bằng cách ra hứng chịu một đao, nay vết sẹo trên ngực vẫn còn, suốt bảy năm trường mà nàng ta vẫn theo đuổi theo Châu Bá Thông không thôi, như vậy đã rõ mối tình của nàng đối với Châu Bá Thông vẫn còn chưa dứt tuyệt hẳn, nhưng Châu Bá Thông đã sợ nàng như sợ rắn độc, hề thấy bóng dáng là lo chạy trốn chết! Kể chạy người đuổi, một cảnh rượt bắt trường kỳ hiềm thấy trong võ lâm thật! Đang lúc Quách Tĩnh còn mãi suy nghĩ, chợt có tiếng u oán của đàn bà ca rằng:

Vô ngôn độc thượng Tây lầu, nguyệt như câu,

Tịch mặc ngô đồng thâm viện tỏa thanh thu!

Tiền bất đoạn, ly hàn loạn thị ly sầu,

Biệt hữu nhất phiên tỳ vị tại tâm đầu!

Tạm dịch nghĩa:

Không lời bước lên Tây lầu, trăng liềm tựa như câu

Tịch tịch cây ngô đồng, thâm viện nhốt u sầu,

Cắt không đứt, tình rối loạn, chính thành cảnh ly sầu,

Lòng hồi lòng, u sầu hoàn u sầu!

Trong bấy lâu nay, Quách Tĩnh cũng chuyên cần về kinh sử, thi, từ, nghe xong tiếng ngâm nga của người đàn bà, biết ngay đó là một bài cảm tác của một nữ thi nhân đời nhà Tống, tên Lý Thanh Chiến, hiệu Dịch An, lại cũng có tên là Dịch An cư sĩ. Nàng lấy người chồng tên Triệu Minh Thành, một viên quan nhỏ trong kinh, gần nửa đời người sống trong cảnh loạn lạc lưu ly khổ cực, nên các bài thi từ của nàng đều chứa đựng những cảnh tiêu điều buồn bã của mùa thu hoa lá úa rụng, khí sắc u oán, khiến người đọc mỗi lòng xúc động. Tiếng ngâm nga của đàn bà đây, chính là tiếng của Anh Cô. Quách Tĩnh nghe nàng ngâm những đoạn thơ trong quyển “Song khê tập” của Lý Thanh Chiến như vậy, trong lòng cũng nao nao buồn vu vơ hộ nàng!

Hoàng Dung thỉnh linh phi thân bay vèo ngay xuống khê tiếng nói ngay :

- Kìa chị Anh Cô, đã lâu không gặp nhau! Sao giờ đây chị lại lọt vào Hoàng cung để làm quý phi thế này?

Vừa dứt lời, ánh đèn trong phòng nhoáng lên như muốn tắt, Anh Cô đã nhảy vọt ra ngoài nhà, quát :

- Ai vậy?

Quách Tĩnh thấy tóc nàng nay đã hoa râm, nhan sắc cũng già đi nhiều, trông khác hẳn với độ ở Hoa Sơn, chàng đang tính bước lại để thi lễ chuyện vãn, nhưng Hoàng Dung đã tươi cười rằng :

- Tôi đây mà! Chúng mình đã sống chung với nhau hai ngày tại Hắc Chiến, và cũng thêm một lần tại Hoa Sơn, sao chị chóng quên như thế?

Anh Cô “ôi” lên một tiếng kinh ngạc! Thì ra từ khi ở thành Hàng Châu, ngay nơi Hồng Thần Kiều, Anh Cô phát giác ngay tung tích Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông, rượt đuổi tuốt theo đến Ngưu gia thôn; Châu Bá Thông thấy bóng Anh Cô lo cắm đầu cắm cổ chạy như điên nhưng kỳ này Anh Cô đã theo sát khoảng cách chỉ lối vài trượng, Anh Cô vừa lo đuổi vừa lo kêu Châu Bá Thông ngừng lại để nàng phân tỏ đôi lời, nào ngờ Châu Bá Thông càng nghe nàng kêu càng hoảng cuống người lên, thiếu đường vắt giò lên cổ, lão một mạch chạy tuốt sang Thất Tinh ô, sau khi chạy tọt vào cổng thôn, Châu Bá Thông chợt phát hiện một nhà xí (cầu tiêu) bằng tranh dựng ngay nơi mặt ao, ao này người trong thôn dùng nuôi cá, lẽ đương nhiên cá nơi đây đều đớp những gì của nhà xí vãi ra!

Thấy có một nhà xí sẵn sàng ngay trước mặt như thế, Châu Bá Thông nảy ngay ra một kế, quay đầu lại nói vọng với Anh Cô :

- Cô đừng đuổi tôi nữa, tôi đang mắc bệnh tháo dạ đây! Chờ tôi giải tỏa xong, tôi sẽ ra tiếp chuyện với cô vậy!

Chưa hết lời đã chạy tọt ngay vào nhà xí, mặt dày mày dạn ngồi tụt ngay xuống, chỉ còn thấy đầu của Lão Ngoan Đồng ỳ ngay ở đó! Anh Cô dù sao cũng là phận đàn bà con gái, bảo làm sao mà dám theo vào nhà xí để lòi một người đàn ông như vậy, nàng chỉ còn cách đứng vu vơ bên ngoài để chờ đợi. Nhưng trong nhà xí, đôi mắt lạnh lẽo của Châu Bá Thông đang tìm cách tháo thân, chợt lão ngó thấy nơi mặt ao cách nhà xí không xa lắm, ở đó toàn là bèo sen trong đó những lá bèo lớn nhỏ không đều; từ khi Châu Bá Thông tác quái dạy “Cửu Âm chân kinh” cho Quách Tĩnh, vô tình Lão Ngoan Đồng cũng học luôn, lúc này lão nghĩ thầm về đám bèo nổi trên mặt ao có thể thân pháp “Đăng Bình Độ Thủy” (dẫm bèo qua sông), nghĩ vậy Châu Bá Thông vẫn ngồi ỳ, lẳng lặng buộc lại dải quần, ngậm vận “Chân nguyên khí”, hai chân thành linh đập miệng váng cầu, chỉ thấy nhà xí hơi nghiêng, toàn thân Châu Bá Thông đã vọt bồng ra và lướt ngay xuống mặt ao phía sau!

Vì sự thể quá bất ngờ, Anh Cô ngỡ đâu Châu Bá Thông tính nhảy xuống ao tự tử, bất giác buột miệng kêu “ối ời” một tiếng, tính phi thân ra ngăn cản, nào hay Châu Bá Thông phóng chân nhẹ điểm ngay trên bèo sen nơi mặt ao, toàn thân lại vọt ngay lên bờ bên kia, co giò chạy như bay luôn. Anh Cô ngạc nhiên về lối khinh công tuyệt đỉnh của Châu Bá Thông, đến khi nàng quành sang được bờ ao bên kia, Châu Bá Thông đã chạy tít ngoài hai mươi trượng xa rồi. Anh Cô bực mình mắng rửa một hồi. Cuộc đuổi bắt của hai người lại diễn tiếp về hướng Lâm An phủ.

Châu Bá Thông sức nhớ đến xưa kia từng cùng với Hồng Thất Công vào hoàng cung trộm thức ăn trong “ngự trù”, chẳng cần đắn đo suy nghĩ gì, tung mình vọt vào hoàng cung tìm ngay đến Thủy Liêm động ẩn trốn.

Anh Cô bị chậm mất một bước, khi nàng rượt vào đến hoàng cung, bóng dáng Châu Bá Thông đã mất dạng, nàng cũng lì ở liêu trong Từ Minh cung. Anh Cô đã không ngần ngại gì giết luôn một cung nữ già, quăng luôn xuống thành hồ, còn mình ăn mặc đúng như một cung nữ có tuổi ở luôn trong cung. Thời xưa các phi tần cung nữ của nhà vua rất nhiều, cái mà thường gọi “Cửu phi, lục tần, thất thập nhị tài nhân”, ba ngàn cung nữ, dầu cho là Tổng quản trong đại nội phủ cũng không có cách gì quen mặt cho hết được. Anh Cô xưa cũng từng là quý phi của Đại Lý quốc (Vân Nam ngày nay) về nghi lễ của cung đình cũng thừa hiểu biết, sau khi nàng đột nhập vào Từ Minh cung, quả nhiên không ai phát giác chuyện bí mật này, Anh Cô yên trí ở lại cung, ban ngày dáng vẻ cung nữ hiền hòa, tối đến lo tìm kiếm tung tích Châu Bá Thông trong hoàng cung.

Đêm đó Hoàng Dung vào “ngự trù” trộm thức ăn của nhà vua, khéo dụng độ ngay với bóng đen của Anh Cô nhưng Anh Cô lại không thấy đối phương. Vốn sẵn võ công siêu tuyệt Hoàng Dung âm thầm theo dõi Anh Cô, sau khi biết rõ mọi việc của Anh Cô, Hoàng Dung mới quay về Thủy Liêm động nói cho Quách Tĩnh hay, rồi cả hai vợ chồng cùng đến Từ Minh cung để gặp Anh Cô.

Anh Cô vốn không hảo cảm gì đối với vợ chồng Quách Tĩnh, đang lúc buồn tình đau khổ, lại gặp Hoàng Dung điều cốt như vậy, nổi giận lạnh lùng rằng :

- Tôi đến làm quý phi thì mắc mớ gì người không? Rõ khéo vớ vẩn, thế ta hỏi người một câu, lão tặc phụ tình Châu Bá Thông ấy nay đã trốn đâu mất tiêu vậy?

Hoàng Dung cười khúc khích rằng :

- À ... Châu đại ca hả? Cha tôi đã đón ông ta đi Đào Hoa đảo chơi rồi.

Anh Cô cả giận mắng :

- Lão khoét! Lão già chết toi ấy rõ ràng là trốn nấp trong hoàng cung đây, làm gì có thể đi Đào Hoa đảo mau thế được? Có họa chăng là lão hóa thành ma mới ra nhanh cẳng vậy!

14. Chương 14: Từ Minh Cung Hoàng Dung Lừa Kế Anh Cô

Quách Tĩnh cũng cảm thấy lời bịa đặt của Hoàng Dung không được ổn thỏa lắm, Hoàng Dung vẫn tỉnh bơ cười hí hửng nói :

- Thử nghĩ coi! Chị là một người đàn bà, lẽ đương nhiên có thể cải trang thành cung nữ để sống yên ổn trong hoàng cung, còn Châu đại ca, dấu sao cũng là người đàn ông, tuổi tác lại cao niên như vậy, không lẽ lại bắt ông ta cải trang thành quan thái giám sao? Trong hoàng cung đã không phải là nơi dung thân của ông ta lẽ đương nhiên ông phải lo chuồn đi nơi khác chứ! Ba hôm trước đây, tôi cùng đi chung thuyền với cha tôi từ Đào Hoa đảo đến Triết Giang, đổ bộ ngang cửa bể Ninh Ba và gặp ngay Châu đại ca đang chạy hốt hải, khi cha tôi hỏi nguyên do gì mà đến nông nổi vậy, ông ta nói là “mụ oan gia”!...

Anh Cô nghe tới đây, hai mắt nổi đầy tia hung dữ, hằm hằm :

- Cái gì? Lão quỷ già ấy dám gọi ta là “mụ oan gia”!

Hoàng Dung lại cười rằng :

- Đã thế, ông ta còn nói: thứ đàn bà gì mà không biết xấu hổ, cứ lẻo đẻo đuổi theo ông ta như một cái đuôi, khiến cho ông ta lên trời thì vô lối đi, còn tìm Địa ngục thì không thấy cửa, nên đã chẳng ngần ngại gì để đi báo danh xuống thủy tinh cung của Hải Long Vương cho yên phận. Cha tôi nghe nói tội nghiệp đáng thương nên dặn vợ chồng tôi hãy đến Hàng Châu trước, còn ông ta sẽ thân hành đưa Lão Ngoan Đồng về Đào Hoa đảo, nào hay bà chị đây lại trốn trong lãnh cung như mèo lười đợi chuột ấy, vậy không nực cười ư?

Anh Cô cũng là loại đàn bà khôn ngoan, nếu ở vào ngày thường, với những lời nói của Hoàng Dung như thế, tuyệt không thể nào lừa nổi người ta, nhưng đảng này Anh Cô trong suốt mấy ngày liên miên gần đây, tâm tình đã bị xáo trộn trầm trọng, đầu óc hỗn loạn không đầu, nên nghe lời nói của Hoàng Dung cũng hợp tình hợp lý lắm!

Phần cho rằng Châu Bá Thông có trốn trong cung cấm cũng quyết không thể nào trốn kỹ được, suốt mấy đêm liền, mình đã mở cuộc lục soát hết tam cung lục viện, vậy mà không hề thấy dấu tích Châu Bá Thông đâu cả, không lý lão đã nhân lúc mình chểnh mảng, chuồn đi rồi sao? Châu Bá Thông vốn có sẵn một mối ân oán với Hoàng Dưc Sư, xưa kia lão vì được quyền “Cửu Âm chân kinh” tại Đào Hoa đảo nên bị Hoàng Dưc Sư giam nhốt luôn mười lăm năm trời trên đảo, nay lão có chạy đến Đào Hoa đảo để xin tỵ nạn “tình”, cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên gì.

Hoàng Dung thấy mắt Anh Cô chuyển liên miên, biết ngay đối phương đã mắc kế, nàng tươi cười rằng :

- Sự thật trăm phần trăm như vậy, còn tin hay không là do nơi bà chị, tôi còn bận việc, xin kiếu bà chị vậy!

Nói xong Hoàng Dung quay thân mình về, Anh Cô bỗng giang tay ra cản lại :

- Ranh con đi đâu? Hãy đứng yên cho ta!

Hoàng Dung le lưỡi làm mặt khỉ, rằng :

- Ủi cha! Bộ bà chị còn muốn hàn huyên với tôi nữa sao? Nhưng rất tiếc tôi không rảnh.

Anh Cô nghiêng răng nói :

- Ai thêm hàn huyên với người? Nhưng ta bắt người phải ở đây ba hôm với ta, và phải chạy cho ta môn “Kỳ môn thuật số” cho ta, nghe rõ chưa?

Quách Tĩnh giật mình, Hoàng Dung nói phét quá độ, Anh Cô tưởng đâu là thật, rõ thấy bày thêm chuyện rắc rối, chàng vừa tính mở miệng phân tổ, Hoàng Dung đã nghiêm nghị lạnh lùng nói :

- Hừ! Chị tưởng dễ hả? Về môn “Ngũ hành sinh khắc” và môn “Kỳ môn thuật số” của cha tôi, vốn là một môn học tinh thâm ảo diệu vô ngần! Đừng nói là ba hôm, dấu cho ba mươi năm đi nữa chưa chắc bà chị đã hiểu được.. và bà chị ý vào bản lãnh gì mà đòi giữ tôi lại?

Anh Cô cả giận, cử ngay quyền cước nhắm ngay bả vai Hoàng Dung đánh tới.

Hoàng Dung cười khúc khích, đứng nguyên một chỗ không buồn tránh, đang lúc ngọn quyền của Anh Cô sắp đánh trúng bả vai của Hoàng Dung, chợt nàng sức tỉnh nghĩ: “Ấy nguy! Người ta đã mặc sẵn “Nhuyễn vị giáp” bấu vật của Đào Hoa đảo!” Anh Cô lập tức thu ngay thế về, nàng cũng là người tinh thao về nội công nên kinh lực tuy phát ra nhưng cũng lập tức thu ngay về được, nên đã tránh được sự va chạm với “Nhuyễn vị giáp” của Hoàng Dung. Nhưng Anh Cô tuy thu tay bên trên về nhưng bên dưới đá hất chân đá ngay sau phía bụng dưới của Hoàng Dung!

Nào hay chân Anh Cô vừa rời khỏi mặt đất, một luồng cuồng phong ào ngay từ phía cạnh lại, té ra Quách Tĩnh thấy Anh Cô đánh ẩu vợ mình như vậy, chàng nổi giận khua ngay cánh tay trái, chưởng bên phải phạt ra một thế “Kiến Long Tại Điền” (thấy rồng nơi ruộng) bửa hẳn sang eo “rắn nước” của Anh Cô!

Anh Cô vốn không ngán gì Hoàng Dung nhưng lại kiêng nể Quách Tĩnh, nay thấy Quách Tĩnh ra tay với mình, bất giác hoảng hốt cả kinh, lập tức dùng “Nê Thu công” cuốn và quyen nhanh một vòng, thân hướng sang cánh trái, bộ pháp nghiêng xéo hẳn, nhờ vậy Anh Cô mới tránh khỏi ngọn sát thủ “Hàng Long thập bát chưởng” của Quách Tĩnh. Tuy vậy, bả vai bên cánh tay mặt đã rát như bị phỏng. Nên hiểu rằng công lực của Quách Tĩnh ngày nay đã tăng hẳn hơn xưa nhiều, nếu Anh Cô bị trúng hết đòn, dù không chết đi nữa cũng bị trọng thương đến mức tàn phế suốt đời!

Anh Cô tự liệu sức mình chưa phải là đối thủ của hai vợ chồng người ta, đành tung ngược về phía sau, gượng cười đau khổ rằng :

- Hay lắm! Tôi chỉ là hạng đàn bà yếu thế cô thân, lẽ đương nhiên là không sao đánh lại hai người, vậy nay ta đi ngay đến Đào Hoa đảo để tìm lão phụ tình bạc nghĩa ấy... ở đây, ta cầu chúc cho vợ chồng người “Bách phát giai lão, phúc thọ vô cương”. Chớ nên bước vào con đường bạc phước như ta đây... ta kiểu đây!

Dứt lời, Anh Cô nhún mình tung thân lên nóc điện, bay vèo ngay đi như một làn khói rời khỏi hoàng cung.

Quách Tĩnh nhìn theo bóng Anh Cô, khẽ thở dài nói :

- Tội nghiệp!

Hoàng Dung cười rằng :

- Có gì mà đáng tội nghiệp? Ai bảo không mở mắt nhận xét cho kỹ, đi mê một ông Lão Ngoan Đồng như vậy cho khổ thân, nay em đánh lừa nàng đi Đào Hoa đảo, nhốt vài năm trời cho nàng lắng dịu lý trí, may ra cũng có ích cho nàng, em tin chắc, tối thiểu cũng không bị thác loạn điên khùng như Tây Độc Âu Dương Phong.

Bản tính Quách Tĩnh trung hậu, chàng không nghĩ như vợ vừa định mở miệng nói vài câu, chợt nghe tiếng binh đao choảng nhau đâu ngoài bức tường hoàng cung xen lẫn cả tiếng hò hét ầm ỉ!

Quách Tĩnh kinh ngạc, vội nói với Hoàng Dung :

- Nay em! Bên ngoài như có người choảng nhau!

Hai vợ chồng nhắm ngay hướng phát ra tiếng lộn xộn phi thân đi, cả hai tung mình nhảy đứng lên đầu tường hoàng cung quả nhiên không sai, chỉ thấy nơi giữa đường rộng rãi bên ngoài tường hoàng cung, Anh Cô đang giao tranh với một đám người, số người vây quanh ấy cả thảy là sáu người đạo sĩ, chính là nhóm Toàn Chân lục tử, nào là Mã Ngọc, Lưu Xứ Huyền, Xích Đại Thông, Tôn Bất Nhị và Khưu Xứ Cơ. Thì ra vợ chồng Quách Tĩnh sau khi trừng phạt con trai của Thừa tướng Giá Tự Đạo ở Lâm An vô tình đã gây đại họa và náo động xôn xao hết phủ Lâm An, quan phủ hữu trách đã lập tức hạ lệnh giới nghiêm toàn thành để tróc nã hung phạm. Nhóm Toàn Chân lục tử nghe tin đành lui thủ quay về khách sạn, họ không thấy vợ chồng Quách Tĩnh, phần lại nghe người ta truyền khẩu hung thủ tảo bạo đánh bị thương nặng công tử của tướng quốc và mấy chục tên gia tướng lại là một thanh niên anh tuấn và một cô nương rất đẹp, chẳng cần đoán đông dài, Khưu Xứ Cơ đã biết ngay Quách Tĩnh Hoàng Dung đã gây nên họa.

Khưu Xứ Cơ dậm chân kêu khổ :

- Rõ đúng tuổi trẻ đầy máu nóng, con của tên Thừa tướng tuy đáng tội song cũng không nên đánh quá tay như thế! Khổ thật! Sóng này chưa dứt, sóng kia đã lại!...

Tối tối, Toàn Chân lục tử cũng chưa thấy vợ chồng Quách Tĩnh về, họ càng sốt ruột nóng lòng, không phải lo cho vợ chồng lọt vào tay của quan quân triều đình, nhưng họ ngại Tây Độc Âu Dương Phong nếu lại đột ngột xuất hiện trong lúc này thì khốn đốn. Khưu Xứ Cơ không sao chờ đợi được nữa, bèn chủ trương mọi người cùng ra tìm kiếm, mọi người đồng ý. Toàn Chân lục tử khởi hành ngay, khi họ vừa đến gần hoàng cung xui khiến sao lại đụng độ ngay với Dư Anh Cô.

Vương Xứ Nhất nhận ngay ra Anh Cô đây là người hôm trước đã rượt đuổi sư thúc Châu Bá Thông của mình tại Ngưu gia thôn lập tức ung dung bước lại cất giọng quát :

- Khoan đi đã! Người đã rượt sư thúc bọn ta đi đâu rồi?

Đối với nhóm Toàn Chân lục tử, Anh Cô chẳng có ác cảm gì nhưng cũng chẳng hề quen thân với nhau, nhưng lúc này Anh Cô đang bức bối trong tâm tư nghe câu hỏi kém nhã của Vương Xứ Nhất khác nào như lửa cháy thêm dầu, cũng hầm hầm thịnh nộ rằng :

- Rõ đồ mũi trâu có khác! Sư thúc Châu Bá Thông của người đã bị “bà” đây làm thịt rồi, vậy lũ người muốn báo thù cho sư thúc phải không?

Sau mấy câu nói không cần cân nhắc của Anh Cô, Quảng Minh Tử Xích Đại Thông của nhóm Toàn Chân lục tử cả giận quát rằng :

- Đồ yêu phụ! Với bản chút lẩn lnh quèn mạt của người mà cũng đòi giết sư thúc của bọn Toàn Chân này sao, hâu coi đòn đây!

Tiếng “đây” vừa dứt, tay trái vẽ một quyền, quyền bên phải thoi mạnh về phía ngực của Anh Cô!

Xích Đại Thông vốn sở trường về kiếm nhưng nay thấy Anh Cô là đàn bà, hơn nữa người ta lại tay không mình đâu tiện dùng kiếm, nên thuận tay thoi ra một quyền, nào hay bản lãnh của Anh Cô âm nhu tuyệt xảo, quyền của Quảng Minh tử đánh tới, nàng không hề nhúc nhích, chờ cho quyền của đối phương đã chạm thân và sức còn chưa kịp phát ra hết ấy, bả vai cánh trái Anh Cô khẽ thụt thấp xuống, nhanh như cắt, đưa tay ra một thế “Độc Xà Xuất Động” (rắn độc vọt ra hang) túm ngay cánh tay Xích Đại Thông kéo giật ngay lại.

Xích Đại Thông cả kinh, tính cổ sức rút về. Anh Cô cũng khăm vô cùng, đột nhiên đổi thế kéo lui thành đẩy tới, rồi thình lình hất mạnh một cái, “Bịch!” một tiếng, Xích Đại Thông ngã lăn một vòng dưới đất, cả mũ đạo sĩ cũng văng tung tóe lẫn lóc nơi mặt đất! Anh Cô hứ một tiếng lạnh lùng cười :

- Đại danh鼎鼎 lấy như Toàn Chân thất tử, sao mà lại ngốc nghếch đến cỡ đó? Rõ thật nghe danh không bằng thấy mặt!

Khưu Xứ Cơ vốn tánh nóng như lửa, nghe Anh Cô nói kháy vậy, làm sao chịu nổi, quát ngay :

- Yêu phụ chó buông lời chanh chua!

Dứt lời phát luôn ống tay áo bào bên trái, phạt ngay về phía Anh Cô, cốt để địch để ý “thượng lộ” (mặt trên) nhưng tay mặt đã bay ngay ra một chưởng, nhắm ngay bụng dưới Anh Cô đánh sang. Ngón đòn hư thực của Trường Xuân tử được đánh ra một cách lạnh lẽo vô cùng, nhưng võ công của Anh Cô lại tự thành một phái riêng biệt hẳn, chỉ thấy bả vai khẽ nhoáng, cũng chẳng thấy nàng nhấc tay hay gờ chân gì, toàn thân nàng đã như một luồng gió lướt nhanh về phía sau của Khưu Xứ Cơ, Trường Xuân tử kịp nhận tiếng gió quay vụt thân lại bung ra một chưởng, ngọn này được mệnh danh là “Hoành Ma Thân Vạn” (mài ngang cối xay). Anh Cô cúi ngay đầu luôn ngay khỏi dưới nách Khưu Xứ Cơ trông không khác nào như lơ lửng trên không, chính đây là thân pháp “Nê Thu công” của nàng.

Trong lúc Anh Cô đang tránh đòn đánh bằng quyền, Khưu Xứ Cơ đã dùng ngay đến “Thiết cước” bung chân đá ngay hạ tam lộ của Anh Cô, nào hay Khưu Xứ Cơ vừa nhấc chân đá ra, toàn thân Anh Cô đã vọt trước lên như một vòng cầu, đồng thời quay tay phạt ngay ra một chưởng vào mặt Vương Xứ Nhất, ngọn đòn nhanh như điện chớp. Ngọc Dương tử Vương Xứ Nhất vội né mặt tránh đòn chưởng phong, nhưng vẫn bị các móng tay nhọn của Anh Cô quệt trúng má, để lại mấy dấu cào đỏ trên mặt. Lúc này Lưu Xứ Huyền, Tôn Bất Nhị giận không thể tả, lập tức chia nhau ra thành tả hữu hai cánh, song song chụp ngay vào thân Anh Cô!

Nào hay thân hình Anh Cô lạnh lẽo như con rắn nước, nàng ung dung lướt qua nhoáng lại trong những làn chướng phong huyền ảo của nhóm Toàn Chân, cứ thấy sắp đụng tới thân Anh Cô là y như rằng lại bị người ta hóa giải ngay tức tốc. Nàng không những đã sở trường về lối đánh né tránh kinh lực của địch mà thỉnh thoảng còn ngang nhiên đột kích đối phương với các thế khá lợi hại, lắm lúc đi đến mức tàn bạo là khác. Toàn Chân lục tử mặc dù ai nấy đã lo phần chiến của mình nhưng không làm gì nổi Anh Cô. Khuư Xứ Cơ đang tính kêu gọi các sư huynh đệ lo lập ngay “Thiên quái Bắc đầu trận” ra vây quanh Anh Cô vào giữa trận để đối phó với lối vào nhoáng vô địch của đối phương, rồi sẽ ra tay trừ địch thủ, bỗng trên đầu tường hoàng cung có người lớn tiến :

- Xin quý vị đạo trưởng hãy ngừng tay!

Tiếng nói không xa lạ, hóa ra là tiếng Quách Tĩnh. Khuư Xứ Cơ bất giác ngẩn người ngạc nhiên.

15. Chương 15: Nghe Mười Kế Ngoan Đồng Cả Phá Tướng Phủ

Chỉ thấy vợ chồng Quách Tĩnh, cả hai hiện thân ngay trên đầu tường hoàng cung, nháy mắt vợ chồng đã vào thân lướt nhanh xuống, nhóm Toàn Chân mừng hớn hở. Ngay lúc đó Anh Cô lợi dụng mọi người xao lãng, nhoáng một cái, thân hình như rắn nước luồn qua người Tôn Bất Nhị, chạy tuốt như một làn khói, chớp mắt đã biến dạng. Xích Đại Thông lớn tiếng la :

- Trời... Yêu phụ đã chạy thoát rồi!

Dứt lời tính xách kiếm đuổi theo nhưng Quách Tĩnh đã tung mình nhảy lại cản rằng :

- Xích đạo trưởng hãy tha cho người ta một chuyến vậy!

So về tuổi tác, Quách Tĩnh quả không bằng bất cứ người nào trong nhóm Toàn Chân lục tử, nhưng nói về mặt võ công, nhóm Toàn Chân lại không sao bì kịp với Quách Tĩnh, huống hồ chàng lại kết nghĩa với Châu Bá Thông, nên lời nói của chàng đều được họ kiêng nể. Khuư Xứ Cơ bèn bước tới nói rằng :

- Suốt nửa ngày đây, cậu đã đi những nơi nào vậy?

Quách Tĩnh vốn là người thật thà, chàng chực nói trắng ngay việc vợ chồng mình trốn sang Thủy Liêm động của hoàng cung và khéo gặp Châu Bá Thông, nhưng Hoàng Dung đã đưa mắt ra dấu cho chàng, rồi nàng vội nói ngay :

- Thưa các vị đạo trưởng, hôm nay trên phố, chúng tôi đã trừng trị xứng đáng đứa con trai của Thừa tướng Giá Tự Đạo, nay chuyện đã lỡ gây náo động, vậy nên không thể về khách sạn để liên lụy những người khác, vậy từ đêm nay trở đi, tôi với anh Tĩnh đây đã có một nơi an toàn để tạm trốn tránh cuộc lùng bắt của quan quân, vậy các ngài cứ yên trí về đi! Công việc tìm kiếm Dương Qua vẫn tiếp tục tiến hành như cũ, mỗi người tự lo lấy phần mình cho chu đáo!

Quách Tĩnh cũng rằng :

- Đa tạ liệt vị đã quan tâm, xin chư vị hãy tạm theo ý kiến của em Dung vậy!

Quách Tĩnh vốn hay khiêm tốn nhún nhường, nếu chiếu theo thứ bậc bối phần, quả Quách Tĩnh có cao hơn nhóm Toàn Chân lục tử, nhưng trong thời thơ ấu, Quách Tĩnh đã chịu nhiều ơn huệ của nhóm Toàn Chân, nào sự trọng nghĩa của Khuư Xứ Cơ, truyền võ của Mã Ngọc, nào sự liều chết cứu Quách Tĩnh trong Triệu vương phủ của Vương Xứ Nhất, vì các lý lẽ này mà Quách Tĩnh vẫn tôn giữ theo kẻ văn bối; sau khi chàng nói xong, Toàn Chân lục tử đều gật đầu chấp thuận.

Khuư Xứ Cơ bèn nói với các sư huynh đệ rằng :

- Nay vợ chồng Quách Tĩnh đã an nhiên vô sự, anh em chúng mình cũng có thể yên trí về cho rồi.

Toàn Chân lục tử lục tục kéo nhau ra về.

Khi nhóm Toàn Chân lục tử đi xa hẳn, Quách Tĩnh nói với vợ rằng :

- Dung em! Sao tính nết em hay cố chấp vậy, thì cứ cho họ biết tin của Châu đại ca có quan hệ gì đâu nào!

Hoàng Dung gắt lên rằng :

- Anh quả là người lòng khùng hết sức, chẳng biết gì cả. Sở dĩ em không nói ra là cốt cho Anh Cô yên trí đi Đào Hoa đảo chứ!

Quách Tĩnh như chợt hiểu, đưa tay vỗ vào đầu mình, cười rằng :

- Ừ nhỉ! Anh quả là người vô tâm! Khen em khéo xoay sở. Giỏi, giỏi!... Khá khuya rồi, chúng mình cũng nên về thôi!

Hai vợ chồng lại lo vượt tường hoàng cung nhắm về hướng Thủy Hàn đường lướt đi, khi sắp vào Thủy Liêm động bỗng Quách Tĩnh dừng chân đứng ngay lại, hỏi Hoàng Dung :

- Này em, chúng mình nên cho Châu đại ca biết tin về Anh Cô đã đi Đào Hoa đảo không?

Hoàng Dung hơi ngạc nhiên nhìn chồng, xong cười ngay rằng :

- Rõ đúng là “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”, không ngờ dạo này anh cũng bắt chước được những mảnh khõe nhà nghề của em rồi đấy! Chuyện này chúng mình cứ tạm giấu kín đã, chờ hai ba hôm rồi hãy nói cũng chẳng sao!

Quách Tĩnh lạ lùng hỏi :

- Tin vui vẻ như thế, sao lại không cho Châu đại ca biết để mừng?

Hoàng Dung than rằng :

- Anh gấp vội chi vậy, chuyện trên đời khó ai mà lường đoán trước được, Anh Cô cũng đâu phải là người ngu dại gì, biết đâu người ta đi được nửa đường lại tỉnh ngộ, biết mắc mưu và quay về, nếu sớm báo tin này cho Châu đại ca, với tính “trẻ con” của Lão Ngoan Đồng, chắc gì Châu đại ca của anh chịu ngồi yên trong Thủy Liêm động. Lại nữa em còn muốn lợi dụng ông ta làm cho một việc này!...

Quách Tĩnh hỏi ngay là việc gì. Hoàng Dung chỉ cười bí mật không nói!

Hai vợ chồng tung mình vào Thủy Liêm động, Châu Bá Thông và Quách Phù vẫn ngủ say giấc, Quách Tĩnh Hoàng Dung cũng lo ngủ luôn. Sáng hôm sau, khi ánh sáng soi vào động, Châu Bá Thông duỗi mình ngáp một tiếng khoan khoái rồi nói :

- Chà, đói bụng!... Em Dung! Hãy vào trong “ngự trù” hoàng cung lấy trộm tám bát thức ăn nào ngon của nhà vua ra đây, ăn no xong chúng mình sẽ bàn chuyện sau!

Hoàng Dung sa sầm ngay mặt xuống gắt :

- Này ông Lão Ngoan Đồng, ông mà cũng gọi tôi bằng “em Dung” sao?

Châu Bá Thông cười ồ lên rằng :

- Ồ... ờ... Lão Ngoan Đồng ta quả hồ đồ thật, ta phải gọi là “em dâu” mới đúng!

Hoàng Dung mặt đỏ ửng khế gắt :

- Tôi cấm không được gọi “em dâu”! Phải gọi là tỷ tỷ mới được!

Châu Bá Thông cười rằng :

- Sao cũng được! Vậy tỷ tỷ hãy mau đi lo bữa ăn sáng đi!

Hoàng Dung rằng :

- Được rồi! Tôi sẽ lo thức ăn, nhưng ông phải nhận lời làm một việc cho tôi cơ!

Châu Bá Thông chợt dạ nói :

- Chuyện gì vậy, muốn tôi rời khỏi Thủy Liêm động sao? Chớ có chơi đại thế, nếu lỡ đụng độ mụ oan gia của tôi, khôn khổ lắm!

Hoàng Dung cười ngay rằng :

- Gì mà sợ đến nỗi vậy! Cứ yên trí, oan gia của ông tôi đã đánh lừa đi một nơi khác rồi, trong ba hôm nhất định không thể nào về kịp đây!... Này, Lão Ngoan Đồng, ông đã nghe qua tên Giá Tự Đạo bao giờ chưa?

Châu Bá Thông nghe nói Anh Cô đã bị lừa đi nơi khác! Hay quá... còn tên Giá Tự Đạo, ai mà lạ gì, y chính là quan Thừa tướng đương kim của triều Nam Tống chứ đâu, vậy hỏi y có chuyện gì chẳng.

Hoàng Dung rằng :

- Ông chớ vội ngắt lời, thế ông có biết quan Thừa tướng này là trung thần hay gian thần không?

Châu Bá Thông thản nhiên trả lời ngay :

- Cần gì phải kể ra nữa, ai mà chẳng biết tên Giá Tự Đạo là tên đại gian thần, chuyên buôn quan bán tước, bóc lột dân gian khôn đốn, nếu vô phúc hấn lại lọt vào tay của Lão Ngoan Đồng ta thế nào cũng cho hấn một mẻ nên thân mới nghe.

Quách Tĩnh cười, Hoàng Dung lại nói :

- Ông đã rõ vậy đủ lắm rồi, ông có biết tại sao chúng tôi tới đây không? Nay nói thực cho ông hay vậy!

Hoàng Dung bèn thuật rõ tự sự vụ xung đột với con trai của gian Thừa tướng là Giá Cẩm Thành và đám gia tướng của tướng phủ bị đánh ra làm sao cho Châu Bá Thông nghe. Lão Ngoan Đồng luôn miệng khen “tuyệt” không ngớt.

Bỗng Châu Bá Thông sực nhớ ra điều gì, bèn hỏi ngay Hoàng Dung rằng :

- À tôi hiểu rồi, cô lại muốn tôi tặng thêm vài lối chơi với thằng Giá Cẩm Thành chứ gì?

Hoàng Dung lắc đầu rằng :

- Không phải thế đâu, tôi chỉ muốn ông vào hấn Giá tướng phủ phá đám một chuyến cho bằng thích. Nghe tên Giá Tự Đạo ấy ưa chơi môn đá dế lắm, hấn còn đặc biệt cất riêng một ngôi nhà gọi là “Bán nhàn đường” thì phải, nuôi cả bốn năm trăm con dế là ít. Vậy ông nên vào đó phá phách cho tan tành, đập bể hết các chậu đẹp nuôi dế, còn những con dế hãy tha hết chúng đi, ông đã hiểu rõ ý tôi chứ.

Châu Bá Thông vui cuống lên rằng :

- Tôi tưởng đâu chuyện khó gì! Chuyện này dễ quá mà! Được rồi! Cứ việc yên trí! Nội trong đêm nay, tôi sẽ lo liệu ổn thỏa đâu vào đấy!

Hoàng Dung quả lại lần ngay vào bếp nhà vua, với thủ đoạn xuất quỷ nhập thần, chẳng bao lâu nàng đã trộm một lúc đến tám chín bát thức ăn thượng hạng, Quách Tĩnh và Châu Bá Thông tha hồ no nê một bữa trong hang động, thẳng luôn đến tối. Châu Bá Thông quả nhiên đứng ngay dậy để đi Giá tướng phủ. Hoàng Dung vội gọi giật lại :

- Hãy khoan đã!

Nói xong đưa ngay mấy chiếc mặt nạ đỏ tươi máu trông rùng rợn, dữ tợn. Châu Bá Thông thích trí cười khanh khách rằng :

- Tuyệt quá! Có những trò chơi này, ta có thể hóa trang làm ma làm thần được!

Dứt lời, Lão Ngoan Đồng nhận ngay mấy chiếc mặt nạ, chạy tung luôn đi.

Hoàng Dung thấy Châu Bá Thông vọt ngay ra khỏi Thủy Liêm động, nàng bèn ghé sát bên tai chồng thì thầm nhỏ, Quách Tĩnh gật đầu liên miên, xong chàng theo ngay Châu Bá Thông đi luôn.

Quách Tĩnh sau khi nghe lời vợ dặn, chàng ra khỏi Thủy Liêm động, dưới cảnh trăng thanh, sáng trong, bóng hình Châu Bá Thông chập chờn lên xuống như thỏ nhảy vạc bay, trong thoảng mắt, đã ngoài mấy chục trượng xa; may là thuật khinh công của Quách Tĩnh cũng chẳng yếu gì, chàng vẫn theo sát đuôi Châu

Bá Thông, hai bóng đen, một trước một sau, đã tới nơi Thừa tướng phủ của Giá Tự Đạo. Tướng phủ ở kề cận nơi Chứng An kiều của Lâm An phủ, chiếm đất khá rộng, nhà cửa nguy nga hùng tráng, nhìn kỹ còn có vẻ hách dịch hơn hoàng cung của nhà vua là khác. Châu Bá Thông vọt ngay tường rào của tướng phủ, bỗng Lão Ngoan Đồng nghe tiếng “Gấu! Gấu!” thì ra hai con “Thủ dạ khuyển” (chó gác đêm) của tướng phủ nhảy tới há miệng định đớp căng Châu Bá Thông nhưng thân pháp Lão Ngoan Đồng nhanh như gió, chẳng biết lão ra tay bằng cách nào, đôi chó lớn đã bị lão bóp cổ le lưỡi chết ngay tức khắc. Quảng xong hai xác chó xuống đất, Châu Bá Thông lại vọt lên mái nhà như làn khói! Quách Tĩnh phía sau theo đuổi chẳng thấy tận mắt đôi chó lớn bị vắn cổ le lưỡi, bất giác kinh ngạc nghĩ thầm rằng: “Bản lĩnh của nghĩa huynh tuyệt thật, đừng tưởng ông ngớ ngẩn mà xem thường, nếu ra tay choảng nhau thực sự, Lão Độc Vật thế nào cũng bị ‘lở vổn’ về tay nghĩa huynh mình chứ chẳng chơi!”

Đang lúc Quách Tĩnh trầm tư suy nghĩ, Châu Bá Thông đã bắt được một tên gia đình của Giá tướng phủ.

Thì ra Châu Bá Thông sau khi vào tướng phủ, lão không biết nơi nào là “Bán nhân đường”, địa thế tướng phủ rộng rãi như vậy, nhà cửa chi chít như nêm, thật khó kiếm cho ra được. Chợt lão nghĩ ra một kế, đeo ngay chiếc mặt nạ vào mặt, lén ngay đến một phòng ở của gia đình, từ cửa sổ vọt ngay vào phòng, thấy ngay một gia đình đang ngủ say sưa. Châu Bá Thông bước lại, thòp ngay ngực gọi thức dậy rằng :

- Tuổi thọ trên dương gian của ngươi đã hết rồi, hay ngoan ngoãn theo ta xuống Diêm vương phủ cho rồi!

Tên nọ dụi mắt nhìn, chợt thấy bộ mặt quỷ sứ của Châu Bá Thông, ngỡ đâu là quỷ sứ dưới Âm phủ phái đến chiêu hồn mình thật, hồn phách bay chín tầng mây xanh, run giọng líu lưỡi lắp bắp rằng :

- Kính... âm sai đại... lão gia... Tiểu... tiểu... tiểu nhân không phải là người sợ chết... nhưng ngặt vì còn người mẹ bảy mươi tuổi chưa qua đời, vậy xin ngài gia ân cho tiểu nhân sau khi tống táng mẹ già xong xuôi, tiểu nhân sẽ nạp mạng ngay xuống Âm phủ... Xin ngài thương tình cho...

Châu Bá Thông nghe xong dùng giọng nói quái đản rằng :

- Không ngờ nhà ngươi lại là con người hiếu thảo. Hay lắm! Vậy bản âm sai tội nghiệp chút lòng hiếu thảo của ngươi, nay gia hạn cho phép ngươi sống thêm một giáp nữa trên trần thế, nghĩa là ngươi sẽ sống thêm mười hai năm nữa, vậy bản chức ta hỏi ngươi một câu, “Bán nhân đường” của tướng phủ ở đâu?

Câu hỏi này của Châu Bá Thông đã bị lòi đuôi, đã tự xưng là ma quỷ thần thánh, cần gì phải hỏi kẻ trần gian? Nhưng may là tên kia vẫn còn hú vía hoảng hồn, hần vội trả lời :

- Dạ! Dạ... ở về phía Đông nam của tướng phủ, gian nhà có lan can màu xanh là đúng ạ.

Nghe xong, Châu Bá Thông giơ tay vỗ vào “huyệt Hôn Mê” của gia đình, tên nọ “hự” lên một tiếng, nằm lăn quay ra ngủ luôn!

Châu Bá Thông tung mình phi thân về phía Đông nam của tướng phủ, quả nhiên ở đây có một tòa lầu các sơn màu xanh, dưới sức ánh sáng của ánh trăng, thấy rõ nơi cửa chính của lầu các này treo một bức hoành biên, trên hoành biên đề bốn chữ lớn “Bán nhân sơn đường”. Chính là bút tích của Giá Tự Đạo đề, nét chữ già dặn. Quách Tĩnh từ xa nhìn rõ, bất giác thở dài rằng “Nay quốc thể Mông Cổ đang bành trướng mạnh, hùng binh dững tướng trong nước, đã sắp áp cảnh nay mai. Giá Tự Đạo với thân phận tể tướng trong nước, trông coi sự an nguy xã tắc, thế mà nay còn ngang nhiên xây cất xa hoa những nơi tiêu khiển để nuôi những loài dể, thật đại họa mất nước sắp đến nơi rồi, nên mới tạo ra những loại Thừa tướng đồn mạt như vậy!”

Trong “Bán nhân đường” đèn đóm vẫn sáng trưng, hiển nhiên là vẫn còn người trông coi, Châu Bá Thông phi thân lướt ngay xuống, đưa tay gõ nhẹ cửa sổ, bên trong bước ngay ra hai tên thanh y tiểu bộc, lớn tiếng hỏi :

- Ai vậy?

Châu Bá Thông lướt người hiện ra, cả hai tên tiểu bộc thất kinh rú lên :

- Ối chao! Ma!...

Tiếng “ma” của chúng chưa dứt hơi, Châu Bá Thông đã xĩa ngay hai tay ra điểm huyệt cổ hai tên tiểu bộc, chúng lăn đùng bất tỉnh trên mặt đất!

Lão Ngoan Đồng ung dung bước thẳng ngay vào “Bán nhàn đường”, chỉ thấy trong này là năm đại sảnh từng hàng từng dãy hương đàn mộc án, trên mỗi hàng mộc án dài ấy, lại bày la liệt những chậu sứ khác nhau đẹp mắt, thôi thì đủ màu: xanh, đỏ, trắng, tím, vàng... toàn là loại gốm sản xuất ở Giang Tây, trên mỗi chậu sứ ấy lại có mớ thẻ ngà nhỏ, trên bài thẻ ngà ghi những chữ li ti, nào là những tên các tướng như: “Triệu Tử Long”, “Tiết Nhơn Quý”, nào là “Kim trảo tướng quân”, nào là “Thiết thoái đề đốc”, toàn là những danh hiệu oai hách hấp dẫn. Châu Bá Thông xem xong một lượt bất giác cất tiếng cười ha hả vang động hết trong “Bán nhàn đường”!

Quách Tĩnh nấp bên ngoài nhìn thấy, Châu Bá Thông xem xong các chậu sứ đứng đứ, bỗng đứng lại cất tiếng cười như điên vậy, tiếng cười rền động mái ngói, chàng nghĩ thầm: “Rõ khổ cho nghĩa huynh thật, cười như giọng thiên lôi ấy! Khác nào như đánh la gọi thức cả làng Giá tướng phủ đây! Nguy mất! Nguy mất!”

Chỉ nghe Châu Bá Thông vừa cười vừa lớn tiếng rằng :

- Tên Giá Tự Đạo cũng ngốc ngu như một tên phạm tục. Sao hắn lại không biết đặt tên cho các con để như “Tây Độc Âu Dương Phong”, “Đông Tà Hoàng Dược Sư”, “Bắc Cối”, “Nam đế”, mà cả tên “Lão Ngoan Đồng” của ta cũng có thể đặt tên cho để kia mà! Hà! Hà! Hà!...

Châu Bá Thông vừa cười vừa mở nắp chậu sứ thả hết những con đế ở trong, sau khi thả hết, lão tung luôn cả chậu sứ xuống đất. “Bốp” một tiếng, sứ bể tan tành!

Quách Tĩnh khê than: “Hong chuyện!” tung mình nhắm ngay nóc nhà “Bán nhàn đường” bay vọt lên.

Châu Bá Thông vẫn điềm nhiên đứng trong “Bán nhàn đường” cứ đập hết chậu này sang chậu khác, lão như không nghe thấy các tiếng tri hô và chân người đang rầm rộ bên ngoài vậy. Lúc này Châu Bá Thông đã đập bể hơn già nửa số chậu sứ đẹp nuôi đế, và cũng là lúc các vệ sĩ kéo nhau ập vào như đàn ong, chợt chúng thấy bộ mặt quỷ quái của Châu Bá Thông ai nấy giật thót mình đứng khựng ngay lại! Nhưng cũng có vài tên lão luyện, nhận ngay ra chuyện hư thực, lớn tiếng quát tháo ngay :

- Mau bắt quân gian!

Châu Bá Thông cười ha hả rằng :

- Rõ lũ chết toi! Chính bọn ngươi mới là quân gian xảo!

Dứt lời, hai tay hai chậu sứ, quất ngay vào mặt hai tên vệ sĩ xông tới trước nhất. Hai tên vệ sĩ tóe máu nằm lăn ra bất tỉnh luôn. Các tên vệ sĩ cả kinh, đang tính tuốt hết gươm đao để xông vào xáp trận, Châu Bá Thông đã bốc luôn các chậu đế liên tiếp ném ra như mưa rào. Khốn khổ cho đám vệ sĩ, cả đám kêu la ôi ối, bò lê bò cang dưới mặt đất. Những con đế đen thi nhau gáy và nhảy tứ tung! Một cảnh náo loạn tưng bừng, ai nấy lo chen nhau rời khỏi “Bán nhàn đường” để thoát thân thoát mạng.

Lão Ngoan Đồng thấy cảnh vui nhộn trước mắt, tính nghịch ngợm lại nổi cơn lên, lão vọt bung người bay ra tóm hai tên vệ sĩ, rồi ghè đầu hai tên vệ sĩ vào nhau. Chỉ nghe hai tiếng “ôi chao” hai tên vệ sĩ đã ngất lịm ngay đi! Quảng xong hai thân hình xuống đất, Lão Ngoan Đồng tính túm thêm vài tên nữa “chơi” cho thích tay, bỗng trong đám đông, tiếng nói lao nhao rằng :

- Trưởng lãnh ban đã đến! Mau mau bắt thích khách!

Thì ra kẻ cầm đầu của ban vệ sĩ đã đến, tên gọi “Dũng Kim cương” Khê Vồ, người này xuất thân lục lâm, võ nghệ tinh thông, quen sử dụng một đôi côn “Bái vĩ tam tiết” (đôi gậy lắt léo như đuôi beo) cũng là tên dũng tướng thứ nhất hầu cạnh Thừa tướng Giá Tự Đạo. Hắn được tin có quân gian đột nhập “Bán nhàn đường” đập phá tan tành các chậu sứ nuôi đế của Thừa tướng. Khê Vồ cả kinh! Bởi hắn thừa hiểu tính tình Thừa tướng, coi mạng những con đế trong “Bán nhàn đường” còn lớn hơn mạng mình, nay ở đó bị phá tan tành như vậy, trọng trách này làm sao gánh vác đây.

Khê Vồ lập tức đem theo mấy tên vệ sĩ đắc lực, chạy như bay lại “Bán nhàn đường” khéo sao chạm trán với Châu Bá Thông. Hắn thấy Lão Ngoan Đồng đưa tay chụp vệ sĩ như thế, cả giận quát ngay :

- Quân gian đâu mà to gan thật!

Nói xong tung luôn đôi “Báo vĩ tam tiết côn” đánh ra với thế “Tốc Lôi Quán Đỉnh” (sấm xẹt ngay đỉnh đầu) bửa ngay sang não môn của Châu Bá Thông! Lão Ngoan Đồng vốn là đệ nhất cao thủ của nhóm Toàn

Chân giáo, đầu có coi bản lãnh của Khê Võ này vào đầu, đôi gậy đuôi beo ba khúc ấy vừa đánh xuống, đôi tay Châu Bá Thông đã đưa tay ra hứng đòn, nhanh như cắt, lão đã đoạt ngay binh khí của địch trong tay, dùng sức vặn một vòng, đôi gậy sáu khúc đã bị vặn gãy thành mười hai khúc. Khê Võ bị tước vũ khí, hổ khẩu nơi tay cũng bị toạc rách, máu tươi lênh láng sơ bay hồn bay vía, quay thân chực bỏ chạy. Châu Bá Thông đã thò tay ra, túm ngay Khê Võ, cử bồng ngay lên quát :

- Rõ quân chuột nhất vô dụng! Để ta quật chết hóa kiếp khác cho rồi!

Khe Võ tái mặt, hồn vía lên mây, la oai oải :

- Xin ngài tha mạng! Xin ngài tha mạng!

Quách Tĩnh lúc này nằm trên mái nhà nhìn rõ hết những diễn biến phía dưới, chàng lắc đầu trầm nghĩ: “Tên trưởng ban vệ sĩ của Thừa tướng phủ cũng tham sống sợ chết như vậy, các người khác cũng dư biết đồn mặt ra sao rồi! Còn bản thân Giá Tự Đạo lại càng khỏi đoán, thế nào cũng là nhân vật sợ chết hơn ai hết!”

Châu Bá Thông lúc này vút ngay Khê Võ xuống đất, giơ chân dẫm lên ngực hấn quát hỏi :

- Nhãi con! Có muốn giữ mạng không? Nói mau!

Khe Võ rối rít van xin :

- Tiểu nhân có mắt vô người, nhận không ra núi Thái Sơn nên mới mạo phạm đại anh hùng, chẳng qua tiểu nhân cũng chỉ vì chén cơm, mong đại anh hùng tha mạng cho!

Châu Bá Thông cười xòa lên rằng :

- Muốn ta tha mạng chó chết cho cũng không khó gì, nhưng người phải gọi ngay ra đây cho ta một người, khi ấy ta sẽ thả ngay người!

- Thừa đại anh hùng muốn gọi ai ạ?

Châu Bá Thông quát ngay :

- Gọi mau ngay tên đại gian Thừa tướng Giá Tự Đạo ra đây, để lão cho hấn một mẻ!

Các vệ sĩ nghe xong thất sắc kinh ngạc run lên, bởi Giá Tự Đạo đường đường một vị tể tướng quyền khuynh thiên hạ, ai mà chẳng ngán sợ, ấy thế mà Châu Bá Thông ngang nhiên gọi ra để cho một mẻ! Thật là gan phổi lớn hơn trời đất.

“Dũng Kim Cương” Khê Võ cũng hoảng sợ ngẩn người ỳ ra luôn, đến nỗi không biết ăn nói sao. Châu Bá Thông lại túm ngay thân hấn, lại đưa bồng lên khua một vòng chửi bừa ngay rằng :

- Mẹ kiếp! Thằng chó chết! Gọi hay không, nói mau không ta quật nát thây bây giờ?

Khe Võ cuống cuống kêu lên :

- Dạ dạ!... Tiểu nhân xin gọi... xin gọi!

Hấn vội nói với đám vệ sĩ rằng :

- Mau mau thỉnh Giá thừa tướng ra!

Châu Bá Thông rằng :

- Không phải Giá thừa tướng mà gọi là Giá Tự Đạo

Khe Võ vội lặp lại :

- Dạ gọi Giá Tự Đạo!

Châu Bá Thông lại hét :

- Bảo nó ra mau!

Khe Võ hoảng vía lặp theo :

- Dạ bảo nó ra mau.

Châu Bá Thông cười ngắt quãng nói :

- Thế mới là con ngoan của ta chứ! Ở kia, lũ chuột mất hồn kia, đã nghe rõ chưa, đứng thối thây làm gì đó mà không đi gọi cho rồi!

Đám võ sĩ vội vàng bỏ đi ngay!

Châu Bá Thông điểm luôn huyết đạo của Khê Võ, cấp luôn hấn nhảy vọt lên đỉnh mái nhà. Không đầy nửa tấc nhang, bên ngoài “Bán nhân đường” bỗng vang lên một trận hò hét inh ỏi, vô số quan quân chạy ủa ngay vào!

Thì ra tin có thích khách trong Thừa tướng phủ đã được báo tin ngay đến “quan tuần thành phòng thủ sứ” lập tức điều động ngay một số quan quân kéo lại bao vây ngay Giá tướng phủ. Ánh đuốc sáng ngập cả một phủ Thừa tướng, binh đao sáng loáng như ban ngày, ai cũng thấy rõ Châu Bá Thông đang ung dung ngồi trên nóc “Bán nhân đường”. Một tiếng sáo lệnh vang ré lên, các mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn như mưa rào về phía Châu Bá Thông.

Châu Bá Thông buột miệng chửi ngay :

- Mẹ kiếp thằng gian tặc Giá Tự Đạo không dám ra gặp bố nó!

Dứt tiếng chửi, Châu Bá Thông quăng ngay xác Khê Võ, hấn rú lên một tiếng kinh rợn! Hồn lìa khỏi xác chết tốt!

Châu Bá Thông nhoáng thân một cái xuyên mình ra khỏi màn lưới tên tua tủa, chập chờn vài đường nhún nhảy như làn khói, vọt qua vài nóc nhà cao lớn, nháy mắt đã biến mất dạng luôn.

Quách Tĩnh sau khi xem Châu Bá Thông đại náo Thừa tướng phủ một hồi xong, chàng vội quay về hoàng cung trước, thuật rõ mọi chuyện cho Hoàng Dung nghe, nàng ôm bụng cười ngắt một hồi rồi mới nói :

- Tên Giá Tự Đạo chuyển này mất hết những con đề quý ấy, có lẽ y còn buồn hơn là cha chết. Từ nay xem hấn còn dám dung túng lũ con hà hiếp dân lành nữa không cho biết!

Chuyện vừa tới đây, từ ngoài cửa động một bóng đen nhoáng ngay vào, Châu Bá Thông vừa lên tiếng hí hửng :

- Tôi mới phá một trận toi bởi nơi Thừa tướng phủ vừa xong, đêm nay phải được ăn mười tám thức ăn mới xứng công!

Hoàng Dung tươi cười :

- Lẽ đương nhiên rồi! Nhưng người còn chưa làm xong một việc!

Châu Bá Thông nhảy ngay lên rằng :

- Tôi đã đập phá tan tành các chậu nuôi đề đẹp của tên Thừa tướng ấy như thế, bộ còn chưa hoàn thành việc giao phó sao?

Hoàng Dung cười nói :

- Thế ông bảo Giá Tự Đạo ra để cho hấn một mẻ, vậy “mẻ” ấy là “mẻ” gì?

Châu Bá Thông cười ha hả nói :

- Tôi dọa hấn vậy thôi, lão chó chết ấy đời nào dám dẫn xác ra gặp tôi đâu! Thôi cô nương ơi, hết việc giao phó rồi chứ?

Hoàng Dung cười rằng :

- Hết rồi! Nhưng chúng ta hãy tạm nán ná ở đây vài hôm rồi sẽ rời khỏi ngay! Ông phải theo bên chúng tôi, cấm không được rời khỏi bọn tôi!

Châu Bá Thông nhận lời xong lại đi lo đùa giỡn với Quách Phù.

Cuộc sống của bốn người - Châu Bá Thông, Quách Tĩnh, Hoàng Dung, Quách Phù - trong Thủy Liêm động chớp mắt đã ba ngày qua. Hoàng Dung ngoại trừ việc lên vào “ngự trù” ăn trộm thức ăn của nhà vua ra, nàng cũng ngấm ngấm đi thăm dò các nơi trong hoàng cung, mỗi khi nàng biết rõ Anh Cô đã đi Đào Hoa đảo thật, Hoàng Dung lúc này mới chịu nói rõ chuyện Anh Cô cho Châu Bá Thông nghe. Lão Ngoan Đồng mừng quýnh, nhảy cồm lên reo mừng :

- Ôi trời đất ơi! Sao cô không cho tôi hay sớm. Chuyện này mụ oan gia đã đi khuấy mắt, Lão Ngoan Đồng ta mới tha hồ hả hê sủa cớm rượt!

Quách Tĩnh thấy vậy, lắc đầu nghĩ thầm: “Con người của nghĩa huynh bạc tình thật, Anh Cô vất vả như thế mà Lão Ngoan Đồng vẫn không hề đoái hoài tới!” Chàng có vẻ bất bình dùm cho Anh Cô; Châu Bá Thông chợt hỏi :

- Tôi đã ở đây gần bảy hôm rồi, buồn muốn chết được! Vậy đêm nay có nên ra ngoài một chút không?

Hoàng Dung gật đầu rằng :

- Được! Nhưng có ba điều kiện giao hẹn với ông, nên nhớ cho kỹ!

Châu Bá Thông hỏi :

- Ba điều kiện gì vậy?

Hoàng Dung trịnh trọng :

- Thứ nhất, mấy vị sư diệt của ông đã đi Hàng Châu hết, ông nên lại đó gặp mặt họ. Thứ hai, chuyến đến Lâm An phủ của chúng tôi đây, mục đích là tìm kiếm một đứa con trai của người bạn cố nhân, ông phải ra sức giúp vào một tay. Thứ ba nếu có đụng độ với Lão Độc Vật Âu Dương Phong, ông chớ nên rút lui khi lâm trận, mặc dù sao đi nữa, ông cũng phải hợp lực với chúng tôi để công hãm Lão Độc Vật, ông hiểu chứ, rõ chưa?

Quách Tĩnh thấy Hoàng Dung như dạy trẻ con vậy, chàng bịt miệng cười thầm!

Châu Bá Thông trầm ngâm một lúc rằng :

- Đi gặp bọn sư diệt, đi tìm người cho cô, hai chuyện này tôi có thể nhận lời, nhưng điều thứ ba là choảng nhau với Lão Độc Vật, tôi chỉ có thể nhận lời một nửa thôi.

Châu Bá Thông chưa hết lời, Hoàng Dung đã gắt rằng :

- Đã nhận lời thì thôi, chứ đâu lại có nhận lời một nửa như vậy?

Lão Ngoan Đồng ho một tiếng xong rằng :

- Thì cô bây giờ nghe tôi nói rõ lý do đã, tôi cũng chẳng ngại gì cô cười, đời tôi sợ nhất là răn. Xưa kia, Cừu Thiên Nhẫn đã dùng một con rắn độc rượt đuổi tôi, lúc ấy hồn tôi đâu còn trong mình nữa, chỉ biết cầm đầu chạy! Nay Lão Độc Vật là người chuyên ưa chơi với rắn, nếu tôi thấy hắn bày xà trận ra, đôi tay tôi đã bủn rủn, mềm như bún đâu còn sức mà chống đối với hắn. Bởi vậy, tôi phải nói rõ trước với cô, để sau này cô bảo tôi khi lâm trận lại rút lui, hứa mà không giữ lời.

Hoàng Dung nghĩ cũng có lý, nàng nói :

- Vậy cũng được, nghĩa là sau này có đụng độ với Lão Độc Vật, nếu người ta không dùng đến “xà trận”, ông cứ việc yên trí giúp chúng tôi.

Đêm đó, vợ chồng Quách Tĩnh bỗng theo con gái cùng với Châu Bá Thông rời ngay Thủy Hàn đường, ra khỏi hoàng cung. Tuy trong hoàng cung thiếu gì các vệ sĩ, ngự lâm quân tuần hành, nhưng đối với mấy tay cao thủ lừng lẫy này làm sao mà phát giác nổi. Chẳng bao lâu, họ đã về đến khách sạn. Thấy vợ chồng Quách Tĩnh cùng với sư thúc Châu Bá Thông thỉnh linh về đây, ai nấy mừng như bắt được của trời rơi xuống, vội vàng lại yết kiến. Quách Tĩnh lên tiếng hỏi :

- Khuê đạo trưởng, tình hình phổ xá Lâm An phủ mấy hôm nay ra sao? Tên Giá Tự Đạo đã chưa tính quấy nhiễu dân lương thiện chưa? Hay vẫn thói nào tật ấy?

Khuê Xứ Cơ rằng :

- Từ ngày con hấn bị đánh đến nay, tên tướng quốc gian nịnh ấy đã hạ lệnh giới nghiêm toàn thành, mở các cuộc lùng bắt trong dân cư, gây hấn nên một cuộc sóng gió từng bừng hầu hết địa phận trong Lâm An phủ. Nhưng ngay hôm sau, có thích khách đại náo trong “Bán nhân đường”, nơi chuyên nuôi dế của tên gian Thừa tướng, nghe đầu lão Thừa tướng sau khi biết những con dế đã bị mất hết, hấn đã tức đến nổi sinh bệnh nằm liệt giường, đến nay vẫn chưa khỏi hấn, sự giới nghiêm cũng được nới lỏng dần. Nay cô Dung, tôi đoán vị thích khách đại náo tướng phủ, nhất định cô chứ không ai vào đây nữa!

Hoàng Dung phì cười, Toàn Chân lục tử lại càng tin nằng là thủ phạm trong vụ đánh phá tướng quốc phủ! Đột nhiên Châu Bá Thông lớn tiếng :

- Ấy sư diệt, đêm đại náo tướng phủ đó, đầu phải là vợ chồng họ Quách, mà chính do Lão Ngoan Đồng ta đây gây nên!

Mã Ngọc cười lên nói :

- Sư thúc tuổi tác cao niên như vậy mà đồng tâm (tính trẻ) vẫn còn tiềm tàng trong người, quả thật không hổ với danh hiệu Lão Ngoan Đồng!

Mọi người vui vẻ cười nói huyền thuyên, chợt Quách Tĩnh lên tiếng hỏi :

- Vậy trong mấy ngày nay, các ngài có được tin tức gì về Dương Qua không?

Sau câu hỏi của Quách Tĩnh, ai nấy mặt buồn lắc đầu, Nam Cầm cúi đầu nhỏ lệ, sau một hồi, Lưu Xứ Huyền mới nói :

- Suốt mấy ngày nay, bọn này đã cố gắng tiến hành cuộc tìm kiếm nhưng không thu được kết quả gì!

Quách Tĩnh quay đầu lại nói với Hoàng Dung :

- Nay em Dung, thằng bé Dương Qua chắc không ở thành Hàng Châu đâu, không biết nó trốn đâu kìa?

Hoàng Dung rằng :

- Nếu không ở Hàng Châu, chuyện hung kiết khó mà dự đoán trước được! Thôi chúng mình cứ thử đi tìm các châu quận khác xem sao!

Quách Tĩnh trầm ngâm suy nghĩ, chàng nghĩ đến tư cách của Dương Khang tuy bất hảo, nhưng thúc phụ Dương Thiết Tâm vốn là người chính trực suốt đời, nay nhà họ Dương chỉ để lại chút cốt nhục này, nếu mình tìm không ra đứa trẻ ấy, thử hỏi làm sao mà xứng với mối tình kết nghĩa hai đời đối với họ Dương. Vừa nghĩ chàng vừa đưa tay xoa lên tóc của Quách Phù, trong bụng buồn bâng quơ lạ lùng!

Khuê Xứ Cơ cũng cùng chung tâm lý với Quách Tĩnh, thở dài một tiếng rồi nói :

- Dương Khang tuy là người không ra trò trống gì nhưng con của y đâu có tội vạ gì, vậy mai đây chúng mình rời khỏi Hàng Châu đi ngay về các miền châu quận của Triết Nam và Triết Tây thử tìm xem sao!

Ai nấy đều tạm quyết định như vậy, đến sáng hôm sau, đoàn người này xuất hiện tại Dũng Kim môn của thành Hàng Châu, rồi nhắm hướng Nam tiến phát thẳng!

Có chuyện thì dài, không chuyện thì ngắn, họ đi suốt bốn năm ngày trời, hễ đi ngang các thôn trang thị trấn nào bèn cố hỏi thăm người địa phương xem có từng thấy đứa trẻ tướng mạo mà họ đã tỉ mỉ tả kỹ! Nhưng họ đều thất vọng nghe người địa phương nói: “Dạ, không thấy!”

Nhưng Quách Tĩnh vốn là người kiên trì, chàng không vì thế mà nản lòng, một hôm mọi người đã đến Kim Hoa lúc nào không hay. Kim Hoa là một trọng trấn của miền Triết Tây, cũng là xứ sản xuất nhiều lúa gạo phong phú nhất của tỉnh Triết Giang, gia súc miền này béo tốt không thể tả nhất là heo, nơi đây cũng nổi danh về sản xuất “hỏa thoái” (đùi heo làm thành dăm bông) và được người bản xứ đặt cho cái tên hấp dẫn là “Kim hoa hỏa thoái”, vị ngon nổi tiếng toàn quốc!

Đoàn người Quách Tĩnh vừa đến thành Kim Hoa trên phố lớn đột nhiên có ba người đi ngược chiều lại, ai nấy chấp tay nơi ngực, cung kính thi lễ với Hoàng Dung. Quách Tĩnh định thần nhìn kỹ, thì ra Tam trưởng lão “Cái bang” là: Lỗ, Giản, Lương!

Xưa kia, Tam trưởng lão từng thống lĩnh toàn lực “Cái bang”, hiệp sức với Quách Tĩnh đi chinh tây, hai lần bắt sống Tây Độc Âu Dương Phong; Quách Tĩnh lúc này mừng quýnh lên chụp ngay tay Lỗ Hữu Cước, hỏi rối rít :

- Kìa Lỗ trưởng lão, sao các ngài lại tới đây vậy?

Lỗ Hữu Cước khua tay, chỉ vào ngực mình. Quách Tĩnh chẳng hiểu mô tê gì, Khưu Xứ Cơ đứng cạnh nhìn ngay ra nói :

- Ấy! Họ đang có lời truyền Hồng bang chủ, đòi nói chuyện với phu nhân của cậu đó!

Quách Tĩnh chợt hiểu, vội lùi ngay sang một bên. Giản trưởng lão rằng :

- Tiểu nhân nay phụng mạng của Hồng bang chủ đi tìm “Bang chủ” suốt cả năm trời nay. Được tin Bang chủ cùng với Quách quan nhân rời khỏi Đào Hoa đảo ẩn cư miền Giang Nam, đệ tử “Cái bang” đã lùng kiếm khắp nơi, nào hay nay may mắn lại được diện kiến tại đây! Thật quả vạn hạnh, vạn hạnh!... Hồng bang chủ nói, chúng diên của Tây Độc đã khởi hấn và lần thứ nhì xuất thế của Âu Dương Phong đây sẽ gây tai họa lớn lao cho làng võ lâm, nếu không lo trừ diệt mầm họa trước thế nào cũng gây tai ách sau này. Hồng bang chủ có căn dặn Hoàng bang chủ, kể từ đời Hoàng bang chủ, cây gậy “Đả Cẩu bổng” phải được truyền cho “Tam trưởng lão” trong bang hội “Cái bang” để sau này hễ gặp được Tây Độc có thể dùng để tự vệ và đồng thời phải truyền hết những phạm ngữ trong quyển “Cửu Âm chân kinh” cho nhóm “Toàn Chân lục tử” để nâng cao võ công của họ lên thêm một bậc, hầu cộng tâm hiệp lực đối phó với Tây Độc. Đây là tất cả những ý nghĩ của Hồng bang chủ căn dặn, vậy cúi xin Hoàng bang chủ ra lệnh định đoạt!

16. Chương 16: Trúc Thiên Trận, Kỳ Công Bại Tây Độc

Hoàng Dung nghe xong lời của Tam trưởng lão, nàng bất giác cau mày nói :

- Thưa tam vị trưởng lão, thật ra về vấn đề võ nghệ cũng chẳng nên giữ bí mật làm gì, nên công khai truyền bá trong thiên hạ mới đúng, xưa kia trong các phái võ lâm và giang hồ đồng đạo, chỉ vì tranh đoạt một quyển “Cửu Âm chân kinh”, khiến nổi gây nên cảnh “nồi da nấu thịt” tương tàn lẫn nhau và những người thiệt mạng vì quyển kinh ấy đã có trên trăm người. Trong suốt mười năm gần đây, Tây Độc Âu Dương Phong đã rời khỏi miền tây vực, nhúng chân vào miền Trung thổ, gây biết bao chuyện tàn ác, chẳng qua cũng vì quyển “Cửu Âm chân kinh”, như vậy đủ hiểu, bất luận một bản lĩnh gì, cứ công khai mang truyền dạy còn hơn ngấm ngấm giữ làm của báu riêng. Nhưng các bậc tiền hiền ngày xưa vì để ngăn ngừa tuyệt kỹ lọt vào tay những quân gian ác bất lương nên họ mới nghĩ đủ cách để phòng hờ, cố nhiên cho sự thế càng bí mật càng quý hóa!

Hoàng Dung ngừng một chập lại nói tiếp :

- Nay Hồng lão bang chủ đã có lệnh như vậy, “Đả Cẩu bổng pháp” có thể đem ra truyền ngay cho ba ngài được, nhưng về “Cửu Âm chân kinh”, quyển chân kinh này vốn là vật của “Toàn Chân giáo chủ” Vương Trùng Dương được trong kỳ luận kiếm tại Hoa Sơn, mà bản chính của chân kinh ấy đã bị hủy mất, tuyệt kỹ của nó đã truyền hết cho vợ chồng chúng tôi, nay chúng tôi nên truyền bá bằng cách nào! Xin quý vị cho biết ý kiến!

Về quyển “Cửu Âm chân kinh” cả thầy có thượng, hạ hai quyển. Xưa kia, Vương Trùng Dương đã tốn nhiều công lao mới tìm ra được tại Hoa Sơn, nhưng sau khi thấy các võ công ghi chép trong chân kinh quá hiểm ác, tàn bạo, bèn quyết định do mình giữ gìn về quyển kinh, cả đến đệ tử trong môn phái cũng cấm không được xem. Nào hay Trùng Dương chân nhân sau khi chết đi, quyển thượng của “Cửu Âm chân kinh” bị Hoàng Dược Sư lừa đoạt về cho phu nhân xem. Châu Bá Thông nổi tức, hủy luôn bản chánh của quyển thượng “Cửu Âm chân kinh”, còn quyển hạ cũng nằm trong tay Châu Bá Thông nhưng sau năm năm bị Hoàng Dược Sư giam nhốt trên Đào Hoa đảo. Khi ra khỏi động giam, Châu Bá Thông đã hủy tiêu luôn quyển chân kinh trước mắt Hoàng Dược Sư. Nói tóm lại, cả hai quyển thượng hạ của “Cửu Âm chân kinh”

đều bị tiêu hủy về tay Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông. Nhưng lão lại khẩu truyền hết những văn tự trong chân kinh cho Quách Tĩnh. Nói trắng ra, nếu nhóm Toàn Chân lục tử muốn học về lối võ công của “Cửu Âm chân kinh”, chỉ có mỗi cách là thỉnh giáo với Quách Tĩnh. Nhưng khốn nỗi Quách Tĩnh đang độ trang thanh niên mà nhóm người trong Toàn Chân lục tử như Mã Ngọc, Khưu Xứ Cơ v.v... đều đã thành những nhân vật tóc trắng phau phau, nay phải hạ mình thỉnh giáo với một chàng trai trẻ như Quách Tĩnh, quả là một cảnh ngượng nghịu hết sức!

Một sự yên lặng xen vào tâm tư mọi người. Toàn Chân lục tử và Quách Tĩnh đều cảm thấy đỏ mặt tía tai, không ai nói một câu gì. Hoàng Dung tinh ý, nhận ngay ra cảnh ngượng của đôi bên, nàng bèn cười ngay rằng :

- Kìa ông Lão Ngoan Đồng, ông là người đã từng học được “Cửu Âm chân kinh”, vậy ông nên đứng ra truyền hết võ công trong kinh cho các vị sư đệ đệ của ông cho rồi!

Châu Bá Thông xua tay lia lịa rằng :

- Ấy chết! Không được, không được! Khi sư huynh ta còn sống đã từng nhiều lần khuyên can ta chớ nên luyện những võ công độc ác ở trong chân kinh ấy. Như vậy ta làm sao dám truyền dạy cho các sư đệ. Dù có chém bay đầu tôi cũng chịu, tôi quả không thể nào truyền dạy được!

Hoàng Dung cười rằng :

- Nay ông già “trẻ con” ơi! Chối quanh quẩn làm gì! Có thật ông chưa xem “Cửu Âm chân kinh” không? Chưa luyện qua võ công ấy bao giờ sao? Vậy võ công của anh Tĩnh tôi đây ở đâu mà ra? Xin ông chớ giấu đầu lòi đuôi nữa cứ thẳng thắn nhìn nhận quách đi cho oai danh!

Châu Bá Thông đưa ta gãi đầu nói :

- Đó là việc cha cô đã ép, mắc mớ gì đến tôi! Thử hỏi, nếu Hoàng lão tà không nhốt tôi mười lăm năm trời trên Đào Hoa đảo như thế, ta cần gì phải xem chân kinh? Sau khi ta học được bản lãnh trong chân kinh, đến ngày nay đây, ta vẫn bị khổ sở như thường! Ta cố gắng lắm mới quên được đi già nửa võ công trong quyển chân kinh; hễ khi nào ra tay choảng nhau với người ta, hễ lỡ dùng đến một “miếng” nào trong chân kinh, lập tức ta sẽ tự đánh ta một cái, nếu đứa nào nói láo cho chết cả làng cả họ!

Lão Ngoan Đồng giải thích cuống đến nỗi phải thề thốt rồi lên. Quách Tĩnh nghe vậy cũng bật cười!

Lời của Châu Bá Thông quả đúng, chính lão đã cố để quên những võ công ác hiểm trong chân kinh. Trong chiến dịch tại “Yên Vũ lâu” trước kia, quả Châu Bá Thông đã thề không dùng võ công trong “Cửu Âm chân kinh” để đối phó với Hoàng Dược Sư, nay phải bắt lão nuốt lời nguyên xưa, truyền dạy “Cửu Âm chân kinh” cho nhóm “Toàn Chân lục tử” quả thật là dồn Lão Ngoan Đồng vào ngõ bế tắc!

Nghĩ vậy Hoàng Dung trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Anh Tĩnh, anh cứ việc đọc hết về “Nội âm thần biên” trong “Cửu Âm chân kinh” ra cho các vị đạo trưởng nghe, kể như anh đã truyền thụ về “khẩu quyết” (lối truyền võ bằng miệng) cho họ!

Quách Tĩnh nghe vợ nói vậy cuống lên rằng :

- Ấy chết! làm thế đâu được, anh chỉ đứng vai đệ tử đối với Khưu đạo trưởng, khác nào như bậc phụ mẫu tái sinh của anh. Còn phần Mã đạo trưởng và Vương đạo trưởng đều có duyên bán sư (nửa tình thầy trò) với anh, như vậy anh làm sao dám vượt ra cương vực lễ giáo cấp bậc ấy được?

Hdug gắt yêu chồng :

- Anh rõ lắm lắm quá! Anh chớ kết nghĩa với Châu Bá Thông đại ca rồi sao? Vậy anh cũng là vai sư thúc họ, vậy đâu thể nào gọi là vượt ra cương vực lễ giáo đâu?

Nhưng Quách Tĩnh vẫn lắc đầu liên miên!

Khưu Xứ Cơ lên tiếng :

- Xin Hoàng cô nương chớ quấy quả thế nữa; Tam trưởng lão của “Cái bang” còn chờ đợi lệnh phán truyền của cô kìa!

Hoàng Dung mới quay đầu về phía Lỗ, Giản, Lương tam trưởng lão rằng :

- Hồng bang chủ dạo này vẫn mạnh giỏi? Hiện ông ta ở đâu?

Lỗ Hữu Cước nói :

- Hồng bang chủ vẫn bình yên mạnh giỏi, ông ta bảo tôi nói lại với Hoàng bang chủ: Lão ăn mày vẫn ăn được, trộm được, ngủ được, đi được, nhưng ông ta tuổi đã quá cao niên, sống hôm nay không biết chuyện ngày mai ra sao, nếu chẳng may thành linh buông tay tạ đời để quy thiên, khi đó tất cả những quân ăn mày trong thiên hạ chẳng bị mất đi một vị vua của họ sao, nên vào tháng tám năm nay, ông ta muốn Hoàng bang chủ đến Thái Sơn một chuyến để chính thức làm lễ “nhường Bang chủ đại vị của Cái bang”, vậy xin Hoàng bang chủ đến lúc hãy chuẩn bị chu đáo để dự đại hội “nhường ngôi vua ăn mày”!

Bản tính của Hồng Thất Công xưa nay ăn nói hay pha hề, những câu nói đều dí dỏm khôi hài, đây là những khẩu lệnh nguyên văn của ông ta truyền lại, có sao Tam lão thuật y ra, nhóm Toàn Chân lục tử nghe xong, suýt bật tiếng cười lớn!

Hoàng Dung kêu lên :

- Chao ôi! Bắt tôi làm vua ăn mày sao lại định vào tháng tám mau như thế, có thể dời lại ngày khác được không?

Cả Tam trưởng lão: Lỗ, Giản, Lương cùng đồng thanh :

- Lệnh ban ra của Hồng lão bang chủ nghiêm như núi và đã thông tri cho hết thấy các tổng đầu mục Cái bang của mười tám tỉnh miền Nam và Bắc, ngày giờ khó mà sửa đổi lại được, xin Hoàng bang chủ thông cảm cho!

Hoàng Dung nghe xong bất giác cau mày, thu ngay nét cười của mình, suy nghĩ một lúc, nàng nhìn ngay sang Quách Tĩnh rằng :

- Thật khó xử trí quá! Nay đã là tháng sáu, chúng mình lại đang bận việc tìm con của Dương Khang, lại làm sao để đi Thái Sơn cơ chứ, rõ khổ thân thật!

Quách Tĩnh trầm ngâm một chập rồi nói :

- Nay em, thế này vậy! Nay Hồng ân sư đã dặn em tháng tám lên Thái Sơn để nhận ngai vua “Cái bang”, tính ra còn hơn hai tháng trời, một khách không thể phiền hai chủ, thà chúng mình mời luôn Tam vị trưởng lão và với thế lực Cái bang của hai tỉnh Giang, Triết này chung sức với mình đi tìm kiếm, cố gắng sao trong hai tháng này, ắt giáp gì cũng phải tìm cho ra Dương Qua. Thường có câu: “Có công mài sắt, có ngày nên kim!”, lo gì mà chúng mình lại tìm không ra!

Hoàng Dung nghĩ cũng có lý, bèn nói với Lỗ Hữu Cước rằng :

- Vậy nay chúng ta cần sự giúp đỡ của Cái bang để tìm cho ra đứa trẻ Dương Qua, vậy tam vị ngoại trừ theo sát chúng tôi ra còn phải lệnh cho người trong bang hết lòng giúp sức với chúng tôi để tìm! Vậy tam vị vui lòng chứ?

Tam trưởng lão khom mình tung hô rầm rập rằng :

- Bọn tiểu nhân kính tuân lệnh của Hoàng bang chủ!

Hoàng Dung bỗng cười nói :

- À quên đi mất! Tôi chính cũng là Bang chủ của Cái bang, nhưng cả một đám đông đảo theo sát tôi như vậy, ắt mà khó tìm ra được người. Chẳng thà mọi người cứ chia tẩn mác ra đi tìm, vì có chen nhau đông đúc một chỗ, quyết không thu được kết quả gì đâu!

Tam trưởng lão lãnh mạng xong đi luôn. Quách Tĩnh cười rằng :

- Chuyến này tha hồ vui nhộn tung bừng nhé, chỉ vì tìm kiếm một đứa trẻ, nào Lão Ngoan Đồng và Toàn Chân lục tử, nào Nhất Đẳng đại sư và đệ tử Ngư, Tiều, Canh, Độc, nào Tam trưởng lão và Cái bang hội của miền Giang, Triết, hết thấy đều ra tay cố gắng. Không chừng nhạc phụ cùng với đại sư sẽ đến miền Giang

Nam cũng nên, dẫu cho Âu Dương Phong có bản lãnh phi thiên động địa đi nữa, liệu lão có thể chống đỡ nổi ngần ấy cao thủ không? Ha! Ha!...

Hoàng Dung xỉ “yêu” ngay vào trán chồng cười nói :

- Rõ không biết xấu. Anh mà cũng xưng là cao thủ trong võ lâm sao? Eo ơi!...

Quách Tĩnh đỏ mặt rằng :

- Nào ai xưng là cao thủ đâu, em chỉ được một bịa chuyện không ai bằng!

Dứt lời chàng đưa tay ra cù léc vợ, Hoàng Dung vội bỏ trốn!...

Vợ chồng Quách Tĩnh và Toàn Chân lục tử cùng Nam Cầm từ Kim Hoa phủ họ khởi trình đi men suốt theo hai ngạn của Kim Hoa giang, xuyên tuốt sang Triết Tây, thôi thì họ đi hết từ hướng Đông sang hướng Tây của Mục Sơn, Bảo Đổng, Nhan Đãng, Vân Cư đi hết mấy ngọn danh sơn của tỉnh, họ lặn lội đến hai quận phủ Diêu Châu, Diễn Châu hầu hết các phủ, hạt, huyện, chẳng đâu mà không có bóng dáng họ, nhưng tiếc thay những nơi có bóng dáng họ lại chẳng thấy có bóng dáng của Dương Qua. Một hôm họ vào đến ranh giới của tỉnh Giang Tây đến Lưu gia trấn của huyện Trung Nghĩa, hai vợ chồng vào ngay một khách sạn để trọ, trời lúc này cũng vừa tối mịt.

Sau khi vào phòng, Hoàng Dung mới nói với Quách Tĩnh rằng :

- Nay anh, vừa rồi chúng mình vào thị trấn, em đã thấy Lão Độc Vật!

Quách Tĩnh giật nảy mình rằng :

- Dung! Em có đùa với anh không đấy! Lão Độc Vật ở đâu?

Hoàng Dung cười nói :

- Ai nói láo với anh sao, bộ anh tưởng lúc nào cũng đùa rồn được sao? Vừa rồi vợ chồng chúng mình và Quách Phù bắt đầu vào thị trấn, bỗng nơi cánh rừng của đầu thị trấn ấy nhoáng nhanh một bóng người, em vờ như không thấy nhưng vẫn ngấm ngấm để ý, em thấy một bóng đen dài phản chiếu mặt đất nhưng chớp mắt bóng đen ấy đã vọt ngay vào cánh rừng, thân pháp cực nhanh, nếu không phải Lão Độc Vật Âu Dương Phong, thì ai vào đấy nữa? Vậy đêm nay, trong khi ngủ, chúng mình nên cẩn thận mới được!

Hoàng Dung nhìn chồng có vẻ quan trọng quá, bật cười rằng :

- Gớm nhỉ! Việc gì mà anh phải khẩn trương đến thế, nếu để Lão Độc Vật giết, người ta lại không cười rụng hết răng mới là chuyện lạ! “Kỳ môn ngũ hành” pháp thuật của cha em đã truyền dạy, thế nào Lão Độc Vật cũng bị khốn đốn vướng vấp vài vỏ đầu đã, rồi sẽ nói chuyện với lão sau!

Quách Tĩnh nghe vợ bàn vậy nửa kinh nửa mừng rằng :

- Kìa em, ở trong quán trọ như thế này, liệu có thể dùng được thuật “Kỳ môn ngũ hành” của thân phụ em sao?

Hoàng Dung cười mà rằng :

- Sao lại không? Cha em từng nói, môn “Kỳ môn ngũ hành” nếu biết dùng đúng lối, khéo tuyệt vô cùng. Xưa kia Gia Cát Võ Hầu chẳng đã dùng đến mấy chục đồng đá để vây khốn đại tướng Lục Tốn của Đông Ngô hay sao! Nay ngoài hiên phòng ngủ chúng ta, chẳng có mảnh sân tương đối ư? Vậy để em bày chút trò chơi đây cho vui!

Nói xong nàng bỏ ra khỏi phòng, một lúc sau thì nàng mua về một bó gốc tre già, nàng bửa nhỏ ra từng miếng, khi được trăm mấy chục miếng, Hoàng Dung mới cầm tre và xách ngọn đèn dầu ra ngoài sân.

Quách Tĩnh từ cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy Hoàng Dung khom người cúi xuống cắm những mảnh tre xuống mặt đất của sân hiên. Nàng đã mất hơn một canh để cắm các mảnh tre ấy, khi nàng hoàn thành thì đã điểm canh hai.

Hoàng Dung phúi tay cười rằng :

- Thế là xong! Cầu sao đêm nay Lão Độc Vật đừng có giở chứng đau bụng, để lão đến đây thế nào cũng lúng túng trong trận pháp này cho xem!

Dưới ánh trăng mờ ảo, Quách Tĩnh chỉ thấy đầy rẫy các miếng trúc thiên cấm đầy mặt sân. Biết Hoàng Dung có dụng ý trong này nhưng chàng vẫn không tin được, với trên một trăm mấy chục miếng tre này lại có sức ngăn trở được Âu Dương Phong sao. Chàng nghĩ vậy rồi đứng lên lo dỡ Quách Phù đi ngủ, còn mình lo ngồi nhập định. Chẳng bao lâu, bóng cây rời chỗ, đã hơn canh ba, những khách trọ trong khách sạn đã vào làng mộng hết, từ trong phòng ra đến ngoài sân, một bầu không khí im lặng như tờ!

Quách Tĩnh đang nghĩ Âu Dương Phong không đến. Hoàng Dung chợt bước gần lại, ghé gần tai nói nhỏ :

- Đến rồi đấy!

Quách Tĩnh giật mình, chàng lập tức đứng ngay dậy, bước nhẹ lại phía cửa, ghé mắt vào khe nhìn ra ngoài, quả nhiên đúng như dự đoán, chỉ nghe một tiếng động nhẹ như lá rụng, một bóng đen cao dài từ đỉnh tường lướt vào xuống, nhìn thấy cây xà trượng trên tay, biết đích ngay Tây Độc Âu Dương Phong.

Đã bảy năm qua, Quách Tĩnh chưa được gặp Âu Dương Phong, nay càng thấy dung mạo của Lão Độc Vật có vẻ già nua hơn xưa nhiều, nhưng khí khái động tác vẫn giữ được phong độ như xưa. Nhưng với sức tai thính mắt thông của mình như thế, nhất là trong hoàn cảnh im lặng tịch mịch của đêm khuya, Tây Độc đột nhập vào như vậy mà mình không hề phát giác đủ hiểu võ công của đối phương đã tiến đến mức cao độ nào rồi, so với kỳ luận kiếm ở Hoa Sơn, quả là một trời một vực, nghĩ tới đây Quách Tĩnh bất giác ớn lạnh!

Sau khi Âu Dương Phong từ trên nóc tường nhảy xuống thấy khắp mặt sân cấm đầy trúc như vậy, lão lạnh lùng cười gần một tiếng rồi tự lẩm bẩm rằng :

- Con ranh con của Hoàng lão tà bầy trò chưởng mắt này tưởng gây khó được cho ta sao? Hừ! Mớ tre vớ vẩn này mà tính quấy rối ta? Rõ nực cười thật!...

Nói xong lão ngang nhiên cử chân bước thẳng ngay vào giữa trung tâm của trận!

Những mảnh tre Hoàng Dung cấm ấy, thoát nhìn vào lộn xộn rối mắt vô cùng, đông một mớ, tây một mảnh, không khác nào như các trẻ nhỏ cầm que chơi vu vơ nhưng thực ra trong này đều có đường lối riêng biệt về “Bát quái bát môn”, cái mà mệnh danh “Bát quái” đây là lối vẽ của Phục Nghi, cả thấy bát lục thập tứ quái, còn “Bát môn” là: Càn, khôn, tốn, khảm, ly, chấn,坎, đoài (lối số học rất cổ xưa của Trung Hoa).

Âu Dương Phong coi thường loại “Bát quái trận” này, lão bước ngay giữa hai cửa khảm và ly vào trận, bỗng nhiên lão phát giác, đi tới đi lui một hồi, vẫn thấy mình chưa ra được phạm vi chỉ lối hơn trượng tư vuông này, mắt nhìn phòng ngủ của vợ chồng Quách Tĩnh ngay trước mắt, ấy thế mà không sao đến đích được! Quái lạ!

Âu Dương Phong nổi khùng lớn tiếng chửi :

- Con ranh con! Không biết học đâu ra cái trò chơi chết toi này, vương chân vương cẳng!

Tiếng vừa dứt, trong phòng bỗng có một giọng cười lạnh lạnh ra, thì ra là tiếng cười của Hoàng Dung, chỉ nghe tiếng nàng nói :

- Kìa!.. Bác Âu Dương Phong, người đã khét tiếng với danh hiệu “Lão Độc Vật” như bác mà cũng không qua nổi loại trò chơi cấm tre này sao? Mau mau lại phòng chúng tôi, sẵn rượu sẵn thức ăn đang đợi ngài đây! Mau lại kéo nguội hết mất ngon!

Âu Dương Phong càng tức như bốc khói lên đầu nhưng lão càng hấp tấp bao nhiêu, lại càng bị lúng túng trong “bát quái” trận bấy nhiêu!

Âu Dương Phong đi cả mấy chục đạo ấy thế mà không sao thoát khỏi trên trăm miếng tre này, lão giận vô cùng. Thình lình Âu Dương Phong hét lên một tiếng, điểm ngay cây xà trượng xuống mặt đất, “vụt” một tiếng toàn thân bỗng vọt cao hơn hai trượng, nhắm ngay khoảng không gầm tre hạ mình xuống!

Nào hay khi lão vọt bỗng lên ấy, cảm thấy mắt hoe lên, trên đỉnh đầu mơ hồ như có đám mây trắng ép hấn xuống, bỗng như thân hình bị dồn ép xuống, nhưng đã hết đầu, khi hai chân lão vừa chạm xuống mặt đất,

thì ra nơi đây không phải là đất cứng, chỉ nghe đến tiếng “tôm” một tiếng, chân lão đã đạp nhằm vũng cống thối ngoài bìa tường!

Dù sao Âu Dương Phong cũng là bậc tôn sư lỗi lạc trong võ học, lâm nguy vẫn không loạn tinh thần, khi hạ mình xuống, bỗng cảm thấy đạp phải vật mềm nhũn, biết ngay bị trúng kế, lập tức dùng ngay lối khinh thân đề khí, cố rút bỗng người lên lại, lão đã mượn sức “Điền thủy bì” (chấm đọng mặt nước) ngang nhiên vọt bỗng người lên, nhưng hai chân, từ ống quyển trở xuống đã bị nhúng nước bùn hôi hám!

Hoàng Dung cất tiếng cười khanh khách rằng :

- Kìa Lão Độc Vật, xưa nay ngài đã nếm đủ các mùi vị thơm tho của Đông, Tây, Nam, Bắc dưới vòm trời nhưng chắc chắn là ngài chưa hề thưởng thức loại “tương đặc biệt” của miền Triết Giang đây, mà những loại tương này chỉ dành cho những kẻ độc vật như ngài mới có quyền thưởng thức, đêm nay Lão Độc Vật thỏa mãn rồi chứ?

Âu Dương Phong tức điên người, lão hầm hầm mắng :

- Hai ranh con quỷ sứ! Cả gan dám trêu chọc Lão Độc Vật ta, đêm nay ta sẽ cho hai đứa chết trong cảnh vô táng thân chi địa cho biết tay ta!

Tiếng quát Âu Dương Phong đã kinh động hết các khách trọ trong khách sạn, tên tiểu nhị mắt nhắm mắt mở gào tướng lên :

- Bớ người ta!... Có trộm!... Có trộm!...

Cơn giận của Âu Dương Phong khác nào như lửa đổ thêm dầu, chỉ thấy lão đưa cây xà trượng sang tay trái, vùng ngay chưởng bên phải quát mạnh ra một chưởng “Cáp Ma công”. Ầm... một tiếng vang dữ dội, cả một mái ngói nhà bên cạnh tay tung tóe như xác pháo nổ!

Ngọn đánh “Cáp Ma công” của Âu Dương Phong đâu phải tầm thường gì, cả một mái nhà bể tung đến gần một trượng tư vuông, ngói vụn, cây gãy thi nhau rớt như mưa vào những phòng mà khách đang trọ trong khách sạn. Quách Tĩnh, Hoàng Dung, lúc này hai người, một trước một sau tung ngay cửa sổ vọt lên mái nhà!

Quách Tĩnh thấy mặt Âu Dương Phong, lập tức nhớ ngay mối huyết hải thâm thù của năm vị ân sư Đào Hoa đảo xưa kia, chàng liền quát ngay rằng :

- Lão tặc Tây Độc điên khùng bấy lâu, sao không chết đi cho rảnh mà còn sống trên thế gian tác quái như thế!

Miệng nói, tay động, tay trái khua lên, chưởng bên phải đánh ra thế “Trần long vật dụng” bạt thốc ngay vào ngực trái của Âu Dương Phong!

Thân pháp của Âu Dương Phong, quả là quái dị tuyệt luân, chưởng của Quách Tĩnh đẩy tới, không thấy lão dùng “Cáp Ma công” nghênh chiến, chỉ thấy nhoáng vèo một cái, một làn gió nhoáng nhanh qua thân Quách Tĩnh, cây xà trượng trên tay góc đầu bay lên, nhắm ngay nách Hoàng Dung mổ tới!

Thì ra Âu Dương Phong đã hiểu về chiến thuật “biết người biết ta”, lão thừa biết võ công của mình có thể lấn át Quách Tĩnh, nếu trong trường hợp không có người trợ thủ giúp sức chàng, lão không sợ bị ‘lỗ vốn’!

Nhưng với Hoàng Dung thì khác hẳn! Con bé này bản lĩnh tuy không giỏi bằng chồng nhưng lại là kẻ túc trí đa mưu, chuyên nghĩ ra các lối chơi khăm oái ăm khiến nỗi mình bị liên tiếp mắc mưu hiểm hoài. Xưa kia ở xứ Mông Cổ, Quách Tĩnh ba lần bắt sống mình, cũng chính là do mưu trí của Hoàng Dung bày đặt ra. Kỳ luận kiếm tại Hoa Sơn phát động ngay bệnh “Thất tâm phong” (bệnh điên thác loạn) cũng do Hoàng Dung gây nên. Bởi vậy Tây Độc ghét Hoàng Dung đến độ moi gan cắn mật mới hả dạ cơn giận!

Âu Dương Phong sau khi nhoáng vèo thân, cây xà trượng liên tiếp phát ngay ra hai thế “Bách Xà Lan Lộ” (rắn trắng chặn đường) và “Đông Xà Tập Phục” (rắn quỳen ngủ trong mùa đông) mổ mạnh sang các điểm yếu của Hoàng Dung.

Hoàng Dung thấy Âu Dương Phong chớp đánh mình như vậy, bất giác cất tiếng cười ha hả, nàng dùng ngay đến ngọn tuyệt kỹ “Yến Song Phi” của Thất Công đã truyền thụ cho mình, nhẹ nhàng vèo thân lướt ngay

xuống dưới sân!

Âu Dương Phong quên cả cảnh vật xung quanh, vì lão quá ức Hoàng Dung, chẳng kể ba bảy hai mươi mốt gì cũng xông mình nhảy xuống theo nhưng chợt nhớ lão đã nhận ra Hoàng Dung đang cười tủm tỉm đứng ngay giữa “Trúc Thiên trận” mà mình vừa rồi không sao phá nổi, bất giác lão đứng khựng ngay lại do dự!

Hoàng Dung giơ tay vẫy ngay rằng :

- Lão Độc Vật! Có giỏi vào đây chơi trò đuổi bắt xem nào!

Âu Dương Phong cau mày, chợt lão nảy ngay ra một kế cấp bách, vung ngay cây xà trượng, quét ngay vào các mảnh tre cắm tua tủa trên mặt đất ấy!

Đồng thời trong thời gian đó, Quách Tĩnh cũng từ trên nhảy bổ xuống, bản tính chàng vốn nhân hậu, không ưa đánh lén, miệng hét lên “Đỡ đây!”, dứt tiếng song chưởng cùng đánh ra một thế “Kháng Long Hữu Hối” đẩy thẳng sang Âu Dương Phong!

Âu Dương Phong bỗng cảm thấy một luồng gió mạnh áp đến sau lưng, hét ngay một tiếng lớn, dùng ngay “Cáp Ma công” đẩy bừa ngay về phía sau, vừa vận tiếp giao luân chưởng lực của Quách Tĩnh. Khi hai ngọn kinh lực đụng độ, Quách Tĩnh bị bật tung về sau ba bước!

Âu Dương Phong cũng bị “Hàng Long thập bát chưởng” của Quách Tĩnh đánh lùi hơn hai bộ, suýt bị đẩy vào “Trúc Thiên trận” của Hoàng Dung, may lão đã lợi dụng cây xà trượng hãm ngay thế bật vào!

Hoàng Dung thình lình quát lên một tiếng “Trúng”, dùng ngay “Lạc Anh chưởng” nhắm mặt Âu Dương Phong bửa tới!

Âu Dương Phong bật ngay cây xà trượng lên, hất ngược lại phía “tử huyết” nơi ngực Hoàng Dung. Mặc dù lão đang bị chưởng lực của Quách Tĩnh uy hiếp, nhưng vẫn có thể ra tay hạ sát thủ với Hoàng Dung. Nàng vội lùi ngược về sau. Quách Tĩnh lại vung chưởng đẩy mạnh tới!

Lúc này Âu Dương Phong đang đứng ngay bìa “Trúc Thiên trận”. Trượng thì hất, chưởng lo quạt thốc, “Cáp Ma công” hòa hợp xà trượng cùng được sử dụng liên miên để đối địch với vợ chồng Quách Tĩnh, chớp mắt, đôi bên đã lướt đấu trên mười đòn!

Hoàng Dung thấy xà trượng của Tây Độc sử dụng uyển chuyển tinh vi, nếu mình chỉ trông vào “Lạc Anh chưởng” quyết không sao gần được đến thân địch, nàng đảo nhanh mắt, nghĩ ngay được một kế, tung mình nhoáng vèo như một làn khói chạy tuốt ngay về phòng của mình.

Sau khi Hoàng Dung rút khỏi trận chiến, chỉ còn riêng Quách Tĩnh lo quây quần với Âu Dương Phong, theo lý ra Quách Tĩnh bị vất vả nhiều mới phải nhưng trong suốt mấy năm gần đây, từ khi Đào Hoa đảo đi Tiên hà lãnh chàng lúc nào cũng lo khổ luyện võ công của mình, nay tuy chàng đang độc chiến tay đôi với Âu Dương Phong nhưng trong lòng vẫn không nao núng, chàng dùng đến môn tuyệt kỹ “Song Thủ Hổ Bào” (hai tay đánh lộn với nhau). Bên trái dùng lối “Không Minh quyền” của Châu Bá Thông truyền dạy, tay phải đánh ra lối “Hàng Long thập bát chưởng” của Hồng Thất Công đã chỉ dạy, và cứ thế, trong cuộc chiến vô tình như có thêm hai tay cao thủ Hồng, Châu dự chiến!

Tây Độc tuy có xà trượng trong tay nhưng giao tranh một hơi đến mười bảy mười tám đòn, đôi bên vẫn đồng cân ngang sức!

Âu Dương Phong cả kinh, thầm nghĩ: “Quái lạ! Thằng khờ này sao mỗi lần gặp nó, lại y như rằng nói giỏi thêm lên nhiều, nếu cứ cái đà này phát triển, chỉ vài năm ngắn ngủi, nó sẽ bắt kịp mình mất còn gì?”

Nghĩ vậy, Tây Độc nảy ngay ra ác ý, quyết hạ sát thủ để diệt hậu họa. Ngay lúc này Hoàng Dung từ trong phòng ngủ xông ra miệng gọi :

- Lão Độc Vật, ta đâu có sợ gì cây xà trượng của người đâu, vậy chúng ta tái đấu một trận nữa xem!

Âu Dương Phong quay đầu nhìn lại, thấy Hoàng Dung tay xách cây sào trúc dài và đã bẻ gãy đôi thành hai. Tây Độc chẳng thèm nói gì, tay trái giơ lên nghênh đòn của Quách Tĩnh đang bửa tới mặt, xà trượng bên phải đang ngóc ngay lên mổ về phía ngực của Hoàng Dung.

Hoàng Dung không vội gì, nàng sử dụng ngay “Đả Cầu bổng pháp” (lối gây đánh chó), thoát ra tay với thế “Nghênh Môn Đả Cầu” (đón cửa đánh chó), tuy cây sào trên tay không được vừa ý cho lắm, nhưng nàng vẫn dùng đến “Niêm tự quyết” (lối chữ dính), khi ngọn sào giao tiếp với gốc cây xà trượng của Âu Dương Phong, nàng vận ngay kinh lực, thu hút ngay binh đao của đối phương.

Âu Dương Phong cả kinh! Ngay trong cơn nhanh như tóe lửa ấy Quách Tĩnh đã dùng ngay một thế vô cùng hung mạnh, bước ngay vào “chánh môn hồng môn” của mình, tay trái hất ra một thế “Kiến Long Tại Điền” tay phải bửa luôn ngọn “Chiến Long Tại Dã” (rồng trận nơi rừng), cả hai ngọn song song bửa mạnh sang mặt Tây Độc!

Nếu đỡ bật ngọn đánh ác này của Quách Tĩnh, thế nào Âu Dương Phong cũng phải vung luôn hai tay một lúc và phải vận đến “Cáp Ma công” để đẩy mới yên. Nhưng trong lúc này, cây xà trượng bên mặt của lão đã bị Hoàng Dung dùng “Niêm tự quyết” dính và bám sát, Tây Độc nay chỉ còn cây vào một chưởng để đẩy bật hai ngọn “Hàng Long thập bát chưởng” của Quách Tĩnh, thế đã không thể nào tránh được, trừ phi phải bỏ xà trượng và nhảy tránh sang một bên mới xong, bỗng lão chợt nhớ đến “Nghịch chuyển kinh mạch” của các môn võ công trong “Cửu Âm chân kinh”, thành linh lão há miệng, nhổ phì ra một bãi đờm ghê tởm về phía mặt Quách Tĩnh!

Quách Tĩnh không ngờ Âu Dương Phong lại có lối đánh bẩn thế, chàng ngạc nhiên, vội né đầu tránh, vung tay nhắm ngay ngực Tây Độc bởi luôn một chưởng.

Âu Dương Phong vốn là nhân vật lợi hại trong võ lâm, khi Quách Tĩnh né nghiêng mặt ấy, lão đã hất ngay hai đùi, nhảy bung lên một lúc, dùng luôn lối “Liên Hoàn Thích Hóa” (đùi đá ra liên miên) của phái Tuyết Sơn nhắm ngay háng đối phương đá mạnh ra. Trong lúc dùng “Phi cước” ấy, cây xà trượng vẫn không bị bỏ quên, chỉ thấy lão quay nghiêng mình lại, dùng ngay đến “Cáp Ma công” hét lên một tiếng, không đánh Quách Tĩnh, chưởng bên trái xoay tròn ngay lại, vừa đẩy vừa hất, tấn ngay sang phía ngực Hoàng Dung!

Hoàng Dung quả không hổ là người “Cơ trí bách xuất” (mưu cơ nảy ra cả trăm kể một lúc). Thấy rõ chưởng lực của Âu Dương Phong đẩy tới, nàng vẫn dùng nguyên lối đánh “Niêm tự quyết”, bám sát theo xà trượng của Tây Độc, dùng ngay đến thân pháp tuyệt diệu “Ngư Yến Song Phi”, vọt ngay sang cánh trái, né khỏi chưởng lực chính diện của đối phương. Sẵn đà bay lướt đó, nàng vừa hãm được cây xà trượng của Tây Độc, đây chính là điểm thông minh khôn ngoan của nàng. Bị “Cáp Ma công” của Tây Độc, đầu phải loại võ công tầm thường gì, nếu Hoàng Dung đại đột tiếp nhận ngọn đánh ấy thật chẳng khác nào như xưa kia từng giao tranh với Cừu Thiên Nhẫn trên Thiết Chưởng sơn, nàng đã từng hứng chịu ngọn độc xà thiết trượng của đối phương, suýt bị thiệt mạng trong trận ấy. Nên lần này nàng đầu còn đại, tuy đã tránh khỏi chánh diện của ngọn đòn, sau lưng cũng bị chưởng lực cuối đòn quét lướt qua. May Hoàng Dung đã mặc sẵn áo “Nhuyễn vị giáp” hộ thân nên nàng không hề bị thương, trái lại nàng nhờ kinh lực đẩy mạnh ấy đã tung ra lối đánh “Ngự tự quyết” (chế ngự) trong thế “Bổng Đả Ác Khuyển” (gậy đánh chó dữ). Âu Dương Phong chợt thấy hổ khẩu nơi tay mình bị lỏng, nguyên cây xà trượng bị Hoàng Dung cướp đoạt mất!

Kể từ hồi bắt đầu nổi danh đến nay, đây là lần đầu tiên mà Tây Độc Âu Dương Phong bị địch cướp đoạt xà trượng. Nói cho ngay, với công lực của Hoàng Dung như vậy, dẫu cho môn “Đả Cầu bổng pháp” của nàng có luyện linh diệu bằng mức độ của Bắc Cái Hồng Thất Công đi nữa cũng không dễ dẫu gì cướp đoạt xà trượng của Tây Độc. Nhưng đáng này, nàng đã chiếm phần tiện lợi của “Trúc Thiên trận” hạn chế được bước tiến của địch thủ trong phạm vi chật hẹp. Hai là lợi dụng sức đẩy của “Cáp Ma công” của lão, dĩ “khéo” để “đạt” kinh lực. Ba nữa, lão đang bị Quách Tĩnh đánh dồn, nhờ điều kiện “địa lợi, nhân hòa” và nhất là đúng dịp của nó nên Hoàng Dung đã ngang nhiên đoạt được xà trượng khét tiếng như Tây Độc!

Quách Tĩnh nhân ngay lúc kẻ địch bị mất binh khí, chàng hét lên một tiếng “Hàng Long thập bát chưởng” chàng đem đòn hết vào lối “Song Thủ Hồ Bác”, tay trái tung ra một ngọn “Phi Long Tại Thiên” (rồng bay trên trời), tay phải quát ngọn “Thần Long Diệu Vĩ” (rồng thần đổi đuôi), hai ngọn tuyệt kỹ cùng song song đánh ra một lúc!

Tây Độc chợt cảm thấy kinh lực lớn mạnh áp tới, thốt lên một tiếng: “Nguy mất!”, bên trái là “Trúc Thiên trận”, không làm sao lùi thêm được nữa, bên phải thì vướng bờ tường.

Trong hai thế đánh của Quách Tĩnh đương nhiên bị hụt đích. Ngọn “Phi Long Tại Thiên” được đánh phía trên khi bị hụt đích cũng chẳng gây nên cảnh gì. Nhưng riêng ngọn “Thần long diệu vĩ” hoàn toàn nhắm

sát bên trái bán thân của Âu Dương Phong quất tới, kinh lực vô cùng mạnh bạo, nhưng vì bị huyệt đích nên cả một luồng cuồng phong dữ dội ấy đã va chạm vào chân tường Tây Độc đang đứng phía trên, chỉ nghe ầm một tiếng, cát bụi bay tứ tá, cả ngôi chân tường đổ xiêu ngay xuống!

Âu Dương Phong tung mình lộn ngược ngay một vòng ra hẳn mặt đường bên ngoài khách sạn, hằm hằm lên tiếng rằng :

- Thăng nhãi con chó chết! Lão Độc Vật hẹn một tháng sau sẽ trở lại phân thắng bại với ngươi sau!

Dứt tiếng hẹn này Âu Dương Phong đã vụt ngay đi như một làn khói mờ, chớp nhoáng đã vô tăm vô tích!

Quách Tĩnh hăng máu tính đuổi theo nhưng lúc này cảnh trong khách sạn đã náo động vang lên từng bừng, thiên hạ nhao nhao, kẻ lo có cướp, người lo gọi quan, nhộn nhạo hỗn loạn không thể tả. Quách Tĩnh biết chuyện sẽ còn phiền phức nhiều đành về ngay phòng mình.

Hoàng Dung khẽ nói với chồng :

- Chúng mình choảng nhau dữ dội trong khách sạn thế này, tí nữa lũ quan ăn hại thế nào chẳng vào phiền hà rắc rối với tội mình, ba mươi sáu chước, đi là thượng chước! Sửa soạn đi anh!

Quách Tĩnh ngạc nhiên rằng :

- Đi sao? Mình phá hư hao như vậy, nay bỏ đi sao đành!

Hoàng Dung cười nói :

- Sao anh thật thà thế! Anh chỉ việc để lại một nén vàng trên bàn dư sức bồi thường rồi!

Quách Tĩnh nhìn vợ cười, sau khi để lại một nén vàng trên bàn, vợ chồng bỗng con bỏ đi giữa cảnh náo nhiệt xôn xao của khách sạn!

(Mất hai trang)

... tiếng ồn ào nhao nhao lên, cả một đám trai tráng hùng dũng, ăn mặc gọn ghẽ la hô tống một vị công tử cầm hoa mào, sang trọng hiển hách, cả đám hiên ngang bước thẳng vào giữa quán!

Thiếu niên công tử này tuổi độ hai mươi sáu, mặt tựa quán ngọc, mặt mũi sáng và cân đối, mặc một cẩm bào trắng xóa, càng hiện thêm các nét anh tuấn bắt mắt. Thiếu niên vừa bước chân vào quán, từ bảo và chưởng quầy đã tươi cười lại đón chào rồi rít. Những khách đang ngồi ăn uống trong quán cũng hấp tấp đứng cả dậy, đều dị khẩu đồng thanh nhao nhao rằng :

- Kính chào Tư Đồ công tử, chắc hôm nay công tử lại đến Hoàng Thạch trang để thí võ chứ? Vậy không hiểu công tử đã đánh thắng tên họ Trình chưa?

Vị công tử được gọi là Tư Đồ này, chắc là thuộc loại người có thể diện và “máu mặt” ở thị trấn này đây vì chàng vừa mới bước vào quán, bất luận ai đang ăn uống hay tán gẫu trong quán đều đứng lên ráo một lúc để tỏ lòng cung kính, đặc biệt chỉ có Âu Dương Phong là vẫn thản nhiên ngồi ỳ không thèm nhúc nhích đứng dậy!

Đám trai tráng đi theo công tử ấy bất giác dừng ngay về phía Lão Độc Vật. Có hai tên vội bước ngay lại cạnh Tư Đồ công tử khẽ thì thầm...

Thiếu niên công tử Tư Đồ nhìn sang Âu Dương Phong một lúc rồi nói :

- Kệ người ta! Đừng gây chuyện nữa!

Tư Đồ công tử đem theo một số tùy tùng của mình có đến trên ba mươi người, chiếm hẳn luôn bốn bàn lớn ngay giữa quán. Thôi thì kẻ kêu sáo này, người hô rượu kia, chuyện trò lung tung, phần đông đều lấy vụ thí võ làm đầu đề câu chuyện, nước dãi nước miếng bay tứ tung khi kể đến chỗ hào hùng! Cả một bầu không khí vui vẻ náo nhiệt!

Âu Dương Phong lúc này lại ngừng ngay chén đĩa của mình, lão ngẩn người chăm chăm nhìn vào thiếu niên công tử, bởi trong mắt Âu Dương Phong lúc này lão thấy thiếu niên họ Tư Đồ này, từ thần sắc đến lời lẽ ăn

nói đều hao hao giống thằng Ấu Dương công tử xưa kia chết. Nghĩ đến cảnh chết thê thảm của cháu, Tây Độc buồn không thiết ăn uống thêm gì!

Chỉ nghe Tư Đồ công tử lúc ấy rằng :

- Hôm nay ta đấu với tên họ Trình ấy, suýt nữa thì cả thắng hẳn, vì rõ mình đang chiếm ưu thế về “Đàm thoái” ấy, chính các người cũng thấy tận mắt, chỉ một chút nữa là ta đã té đối thủ ngay, nào ngờ đối thủ trong lúc cấp bách ấy dùng luôn một thế quyền “Hoa Thị Hiến Bộc” gạt ngay vào gân cốt của ta, dưới bụng chân ta bị tê hẳn, không còn sức đẩy để đá bung ra nữa, nên hẳn đã nhẹ nhàng giải phá ngay đòn của ta!

Tư Đồ công tử đang hào hứng kể đến đây, thình lình một giọng lạnh lùng phía sau cười gằn rằng :

- “Hoa Thị Hiến Bộc” có gì lạ, chỉ cần dùng đến ngọn “Loạn Trục Ma” (rút sợi gai) co ngay chân về, rồi dùng thế “Hoành Bải Thiên Kim Thoái” (hất ngang đùi thiên kim) đá băng ngay ra, đối thủ lại không nổ đom đóm mắt à! Rõ quân ăn hại chưa!

Tiếng nói như chảo bể, nghe chát tai vô cùng!

Mọi người bất giác ngạc nhiên thì ra lên tiếng nói không ai xa lạ, chính là người ngồi ăn uống một góc quán - Ấu Dương Phong!

Tư Đồ công tử lạ lùng, bỗng chàng ngừng mặt lên cười ha hả rồi đứng dậy, bước ngay lại bàn của Ấu Dương Phong. Mọi người cũng nhao nhao đứng lên hết, bước lại vây quanh ngay nửa vòng cung của bàn Ấu Dương Phong đang ngồi! Tây Độc vẫn thản nhiên như không hề có thay đổi trước mắt, ung dung ngồi bóc thịt dê bỏ vào mồm nhai ngấu nghiến!

Thiếu niên công tử thấy tướng mạo Ấu Dương Phong hung dữ lạ lùng, chàng cũng không dám coi thường, ôm quyền thi lễ rằng :

- Dám hỏi tôn giá đại danh cao tánh?

Ấu Dương Phong lạnh lùng cả một lúc, thình lình cất giọng nói :

- Hừ! Muốn hỏi tên họ ta sao? Bản lãnh của ngươi đến đâu? Ngươi mà cũng xứng hỏi tên họ ta ư?

Các gia nhân của Tư Đồ công tử nghe Ấu Dương Phong nói hống hách vậy, chúng nhao lên rằng :

- Lão già chết toi này cả gan dám khi rẻ công tử chúng ta, anh em chúng mình hãy áp sang cho lão một trận cho sáng mắt ra!

Ấu Dương Phong cười nhạt một tiếng bỏ ngay xương đùi dê đang ăn dở dang xuống bàn, vung ngay vật áo bên trái lên, trông như lão muốn chùi mỡ dính lảng trên miệng nhưng thực ra cánh tay bên trái lão đã nhích ngay nửa vòng, ngầm vận “Cáp Ma công” hất mạnh ra ngoài.

Một luồng kinh phong từ trong tay áo bung ngay ra, xẹt ngay qua mé phải của Tư Đồ công tử, bốn tên đại hán đứng đó bị hất bung ngay ra xa một lượt. Khéo cái nữa là cả bốn tên đại hán cũng bị ngã vùi người trên mặt bàn của nhà quán. “Rầm” một tiếng dữ dội, cả chiếc bàn bị gãy nát sập ngay xuống. Bốn tên gia đình ấy bị té chúi lủi vào nhau!

Tư Đồ công tử thấy Ấu Dương Phong ra tay vậy, bất giác cả kinh, chàng biết ngay người khách lạ thân hình cao lớn này thế nào cũng là vị cao thủ trong võ lâm, bản lãnh tuyệt cao. Nếu mình dùng lễ kết nạp người này, nhờ lão giúp mình, thế nào cũng thắng nổi địch thủ họ Trình. Nhưng nghĩ lại bản thân mình cũng đường đường là hạng “Nhất Bá” của Thanh Dương trấn đây, nếu nay cúi đầu nhận thua xin lỗi, chẳng bị giảm những oai phong hiên hách của mình sao. Lại nữa trẻ thiếu niên ai mà chẳng háo thắng?

Nghĩ vậy, Tư Đồ công tử quát nói :

- À ra tôn giá đây cũng là tay nhà nghề, Tư Đồ Tuấn Minh tôi thất kính! Thất kính! Vậy tôi xin liêu ngã mấy đòn để được thỉnh giáo ít ngọn tuyệt học của các hạ, mong các hạ vui lòng cho!

Miệng nói tay đã vung quyền đâm thẳng sang “Thái Dương huyết” bên trái của Ấu Dương Phong.

Âu Dương Phong biết ngay chàng đang dùng lối “Chưởng Duyên thủ” của nhà họ Nhạc. Lão ngồi ì trên ghế bất động, tay phải vung ngay lên, chỉ dùng có nửa đòn của “Thác Thiên chưởng” đánh ra, miệng lên tiếng: “Ngã qua phía trái”!

Về triều Nam Tống, lối quyền pháp của họ Nhạc rất thịnh hành và những võ thuật nổi tiếng thời bấy giờ là “Nhạc gia quyền”, “Nhạc gia tán tử”, “Nhạc gia liên thoái”, “Nhạc Vương bát phiên tử”, bốn loại quyền phép này chính do vị danh tướng của triều Nam Tống là Nhạc Phi sáng lập ra và thời ấy Nhạc Phi đã đem lối võ thuật này truyền dạy cho binh lính, cả thắng quân nhà Kim. Dần dà Nhạc Phi tổ chức được một đại đội quân kinh lữ chuyên về võ thuật của họ Nhạc. Đặc điểm của võ thuật này nằm trong ba chữ “cương” (cứng cáp), “mãnh” (mạnh), “lang” (dữ dội), toàn là sức mạnh ngoại công.

Tư Đồ Tuấn Minh dù sao cũng chỉ là tay non nớt về lối võ thuật của họ Nhạc, nay gặp phải nội gia cao thủ như Âu Dương Phong đây, hỏi làm sao chịu cho nổi? Chỉ thấy tay Tây Độc hất ra một đường, toàn thân Tư Đồ Tuấn Minh đã như điều đứt dây, tung hắt lên sáu bước thước cao, bật qua đầu đám gia đình, rớt sà ngay sang bên trái!

Toàn thân Tư Đồ Tuấn Minh bị tung khỏi hai mặt bàn một lúc, rồi mới rớt xuống, may là chàng ta cũng nhanh nhẹn chân tay, thân đảo vọt một vòng trên không, bèn từ từ hạ xuống với một thế “Lý Ngư Đả Đỉnh” (cá chép dảy mạn thuyền) cho mônng chạm đất trước, rồi nhảy bổng thẳng lên, lớn tiếng khen: “Bản lãnh giỏi thật!”, dứt lời lại nhảy bổ tới tung quyền đánh ra thế “Hắc Hổ Thâu Tâm” (cọp đen cướp tim), đôi chân phía dưới thỉnh thoảng đá vọt ra lối “Đàm Thoái Thích Cước”, thế đá liên hoàn, vừa nhanh vừa mạnh, nhắm ngay hướng ngực đánh tới.

Ngọn đá “Đàm thoái” được xuất hiện từ thời đại Nam Bắc triều do một vị tăng Thiên Trúc truyền nhập vào Trung Quốc. Thời ấy tại Trấn giang miền Giang Tô có một “Long Đàm tự”, tăng lữ trong tự đều luyện về Thiếu Lâm quyền. Trong khi luyện ấy, bỗng có một tăng nhân Thiên trúc xem xong cười nói rằng :

- Các anh luyện quyền mà chỉ lo phía trên không để ý phía dưới, dù cho có khổ công tu luyện cả trăm năm đi nữa cũng chẳng ích gì!

Các Hòa thượng trong tự nghe vậy cả giận, đôi bên đi đến chỗ ẩu đả nhau. Nào ngờ rằng vị tăng nhân Thiên Trúc này nhoáng qua nhoáng lại, hai chân liên miên đá ra các ngọn đòn như cuồng phong cuốn lá rụng, mấy chục vị hòa thượng đều bị vị Thiên Trúc tăng nhân này đá lặn quay trên mặt đất, ai nấy đều sững mặt, u trán nhăn nhó nằm rên la. Vị Thiên Trúc tăng nhân thấy vậy cười bỏ đi. Trong khi đó có vị trưởng lão trong chùa, tinh thông võ nghệ, nhưng chỉ đứng cạnh quan sát trận chiến suốt từ đầu chí cuối không hề bước xuống tham dự trận chiến. Và vị trưởng lão đã nhớ hết các lối đá khéo tuyệt của tăng nhân Thiên Trúc rồi theo óc linh động của mình tự sáng lập ra cho mình một lối võ mệnh danh “Đàm thoái thập nhị bộ” (mười hai đường đá). Mệnh danh đầu tiên của nó là “Đàm long thoái” dùng tên chùa tự đặt ra. Về sau bỏ bớt chữ “long” và gọi tắt là “Đàm thoái”.

Tư Đồ Tuấn Minh vừa dùng “Đàm thoái”, Âu Dương Phong đã quát lên một tiếng: “Ngã sang bên phải!”, chỉ thấy lão dùng lối “Cầm nã công” (chụp bắt) nhanh như chớp, tóm ngay cẳng đá của Tư Đồ Tuấn Minh!

Tây Độc vẫn uy nghi ngồi trên ghế, chưa hề động dậy, tay phải hất mạnh ra ngoài, toàn thân Tư Đồ Tuấn Minh bay bật ra ngoài như một viên đạn, “bình” một tiếng, đập ngay vào bìa tường bên phải. Chuyển này té nặng hơn chuyển trước, mình mẩy đau vô kể!

Tư Đồ công tử bị liên tiếp hai đòn thối thối, lúc này mới biết rằng lão khách quái lạ đây bản lĩnh cao cường không thể nào lường nổi. Chàng mất luôn nhuệ khí để giao đấu, vội gượng cười đứng dậy. Âu Dương Phong đột nhiên cất tiếng cười như điên. Đám gia đình thấy Âu Dương Phong đứng dậy, ngỡ rằng địch thủ sắp kiếm chuyện khó khăn với mình, ai nấy đều xám cả mặt vì ngán sợ. Mọi người hốt hải đứng dậy, người lo chạy ra ngoài, kẻ lo chui tọt xuống gầm bàn, tình hình rối như lòng heo! Kêu la inh ỏi, trông đến nực cười!

Âu Dương Phong mặc cho mọi người ngơ ngác, lão bước lại phía Tư Đồ Tuấn Minh, đưa tay chụp ngay sau lưng chàng lên, khẽ vỗ mấy cái quái lạ. Tư Đồ Tuấn Minh lập tức cảm thấy hết đau nhức ngay. Giờ đây chàng mới phục Âu Dương Phong. “Cộc” một tiếng, chàng quì ngay hai gối xuống đất nói rằng :

- Đệ tử có mắt không thấy núi Thái Sơn trước mắt, không biết ngài là vị đại anh hùng, vừa rồi đã lỡ mạo phạm! Mạo phạm! Xin ngài dung tình cho đệ tử!

Âu Dương Phong cất tiếng cười ha hả :

- Ai trách gì đâu? Cứ về chỗ ăn uống thoải mái đi!

Tư Đồ Tuấn Minh vội dùng lối “đánh rắn vung gậy liên tay” nói ngay rằng :

- Tương thỉnh không bằng tương ngộ, nếu lão anh hùng không chê thấp kẻ hèn này, xin kính mời ngài nhập tiệc cho vui chung ba chén để đệ tử tỏ lòng kính mộ!

Âu Dương Phong cũng chẳng khách sáo gì, gật đầu nhận lời ngồi ngay vào ghế thượng tọa. Tư Đồ Tuấn Minh lập tức gọi tửu bảo thêm rượu, thêm thức ăn, ai nấy ngồi vào cung kính hầu rượu với Tây Độc.

Sau ba tuần rượu, Tư Đồ Tuấn Minh rót đầy một chén rượu xong mới lên tiếng hỏi :

- Dám hỏi lão anh hùng quý tánh đại sanh, có việc gì mà tạt ngang đây vậy?

Âu Dương Phong nhét ngay miếng đùi gà vào miệng, vừa nhai vừa cười vừa nói :

- Ấ.. người muốn hỏi danh tánh ta sao? Lão tên Phong, họ ghép Âu Dương. Mà vừa rồi người đánh nhau với ai vậy? Duyên cớ đầu đuôi tại sao?

Tư Đồ Tuấn Minh khẽ thở dài :

- Nói ra hơi dài dòng văn tự!..

Chàng bèn thuật rõ tự sự một lượt.

Thì ra Tư Đồ Tuấn Minh là con trai của một nhà giàu danh tiếng tại Thanh Dương trấn, cha vốn là người lái buôn về muối, làm ăn phát tài lớn, bèn định cư luôn tại Thanh Dương trấn, vì cơn bệnh già năm năm về trước đã từ trần. Tư Đồ Tuấn Minh hưởng ngay một gia tài kếch xù. Tuổi trẻ nhàn rỗi vô sự, bèn học võ lo giết thì giờ. Từ nhỏ, Tư Đồ Tuấn Minh đã ưa chuộng võ nghệ, sẵn tiền của trong nhà, bèn cho người đi thỉnh mời các võ sư tiếng tăm đến để truyền dạy quyền, cước, đao, côn. Không đầy mấy năm trời, Tư Đồ Tuấn Minh đã trở thành một tay võ nghệ kinh người trong vùng nhưng chàng thâm nghĩ, nếu không giao tranh thử sức với người ta làm sao biết mình giỏi đến mức độ nào? Khác nào như cóc ngồi đáy giếng nhìn trời! Trong lúc này, một chuyện không ai ngờ đã xảy ra. Số là các dân cư của Thanh Dương trấn kề gần với Hoàng Thạch trang, hai bên vì tranh đoạt một con đê để lấy nước vào ruộng lúa, rút cuộc đã đi đến lối giải quyết bằng võ lực.

Sau khi hai bên dân làng đã xảy ra cảnh xô xát giao tranh, Tư Đồ Tuấn Minh nhận thấy cơ hội hiếm hoi của mình đã đến, lập tức đem theo các gia đình cường tráng tham gia ngay vào chiến trận. Kỳ này quả nhiên chàng ta đã đạt đúng theo ý nguyện. Trên ba chục người của phía Hoàng Thạch trang bị thương liếng xiếng điều đứng về tay Tư Đồ Tuấn Minh. Bên phía Hoàng Thạch trang đương nhiên chịu lép vế bèn liên kết ngay với phe thân gia Trình gia trang, ngang nhiên lại khiêu chiến với người của Thanh Dương trấn.

Thiếu trang chủ bên phía Trình gia trang là Trình Vạn Xuân cũng đem các tay tráng đinh đặc biệt của mình đến trợ trận. Đôi bên mở ngay một cuộc chiến quy mô. Thiếu trang chủ Trình Vạn Xuân vung ngay cây “Bá Vương tiên” (roi bá vương) mở đường xông vào trận đánh một cách hăng say dũng mãnh, và khéo sao lại đụng độ ngay với Tư Đồ Tuấn Minh của Thanh Dương trấn.

17. Chương 17: Hoàng Thạch Trang, Đông Tà Gặp Tây Độc

Hai thiếu niên công tử này đụng độ nhau, chẳng thềm mở miệng, Tuấn Minh tung đánh với các thể thần kỳ để đối chọi với ngọn “Bá Vương tiên” của Trình Vạn Xuân. Đôi bên cân lực xúng sức, đúng là kỳ phùng địch thủ. Đôi bên đại chiến trên bảy tám chục hiệp, cuộc chiến đang đi sâu vào độ gay cấn nhất, thỉnh linh một đại đội quan binh áp đến đầu trường, đàn áp ngay cuộc giao tranh, bắt luôn hai nhân vật chủ não của hai thôn trang, giải thẳng ngay vào nha môn, bắt đôi bên đường sự phải dàn xếp giải hòa, cấm sinh sự. Thế là một trận quyết chiến được lực lượng quan phủ dẹp tắt hẳn. Nhưng trong lòng Tư Đồ Tuấn Minh vẫn không

chịu phục, ngẫm rủ Trình Vạn Xuân thí võ. Quan phủ tuy đàn áp cuộc giao tranh lớn của hai bên nhưng đối với lối ẩu đả thí võ tư nhân lại không hề can thiệp đến. Tư Đồ Tuấn Minh và Trình Vạn Xuân sau khi liên tiếp đấu với nhau ba ngày liền, công lực đôi bên ngang nhau, kèn trống tương đương không ai thắng ai, mà cũng chẳng ai thua ai! Trên đây là chuyện xích mích của Tư Đồ Tuấn Minh và Trình Vạn Xuân!

Âu Dương Phong sau khi nghe Tư Đồ Tuấn Minh kể xong chuyện, cất tiếng cười ha hả một hồi rằng :

- Vậy mai công tử cứ tới Hoàng Thạch trang đi! Chuyến này thế nào cũng đại thắng, lão phu đây bảo đảm cho!

Tư Đồ Tuấn Minh cả mừng, hai bên chén thù, chén tạc vui say thỏa thích. Tư Đồ Tuấn Minh bèn mời ngay Âu Dương Phong về nhà mình, nhà y ở ngay trên phố lớn hướng Đông Thanh Dương trấn. Sảnh đường rộng rãi quả không hổ là loại nhà của tay giàu có. Tư Đồ công tử bèn hạ lệnh cho gia nhân thu dọn phòng khách để cho Âu Dương Phong nghỉ ngơi, xong chàng lo sửa soạn cho cuộc thí võ ngày mai.

Một đêm yên tĩnh trôi qua, sáng hôm sau, sau khi mời Âu Dương Phong ăn cơm sáng đầu đầy, Tư Đồ Tuấn Minh mới đem theo đám gia nhân cùng với Âu Dương Phong, rầm rầm rộ rộ rời khỏi Thanh Dương trấn tiến thẳng về hướng Hoàng Thạch trang!

Phía Hoàng Thạch trang cũng đã nhận được tin mật báo, Trình Vạn Xuân cũng lo tập trung một số tử đệ biết võ nghệ, dàn ngay thành trận thế, đứng ngay nơi bãi cỏ rộng mát nơi cửa trang chờ đợi đối phương!

Đoàn người của Tư Đồ Tuấn Minh đã kéo đến cổng trang dàn xong trận bên phe mình. Tư Đồ Tuấn Minh mới ung dung bước ra, lớn tiếng nói :

- Bớ họ Trình kia! Kể đến hôm nay, cuộc chiến của chúng ta đã đi vào ngày thứ tư rồi, vậy hãy ra tay phân ngay thắng bại cho rồi.

Chưa dứt lời, bên đối diện, một thiếu niên vai hổ, lưng gấu, mày rậm, mắt to, lối hai mươi tám, toàn thân mặc võ phục bằng hoa trắng, ha hả cười nói :

- Họ Tư Đồ kia! Ta đâu còn lạ gì với chút bản lãnh của ngươi? Nói thánh tướng vừa vừa chứ! Giỏi ra đây giao tranh cho rồi!

Lúc này Âu Dương Phong ngó tuốt sang đám người bên đối phương, bỗng mắt lão sáng hẳn lên. Thì ra Lão Độc Vật phát giác có hai người trong đám người trước mặt. Một người trung niên què và đui, tay cầm thiết trượng, Âu Dương Phong nhận ngay ra, người mù này là “Phi Thiên Biển Bức” Kha Trấn Ác!

Tây Độc giật nảy mình nhưng chợt lão trấn tĩnh ngay tinh thần. Nghĩ kỹ lại về bản lãnh của Kha Trấn Ác mình đã từng biết, xoàng lắm, không đáng để tâm. Nhưng đáng ngại nhất là không chỉ có mình lão ấy đến mà thôi, lại còn cả tay kinh địch ghê gớm đứng sau lão mù. Âu Dương Phong neoh mắt nhìn kỹ, chợt Lão Độc Vật thất kinh giật bắn người!

Thì ra phía sau Kha Trấn Ác lối không đầy ba thước, một người mặc trường bào màu xanh thanh thiên, đầu chít khăn nhiễu, tướng mạo người thanh y này lạ lùng, một bộ mặt danh thép lạ lùng trông chẳng khác gì bộ mặt của một cổ xác chết!

Âu Dương Phong chợt nghĩ ngay ra, người này phải chăng là Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dược Sư? Đã bấy lâu nay không nghe tin y xuất hiện trên giang hồ, thậm chí có tin đồn lão đã tự sát để chung tình với vợ, sao hôm nay lại xuất hiện đột ngột nơi đây kia? Khéo hơn nữa là lại cùng với Kha Trấn Ác ở chung một nơi như vậy?

Nói ngay ra, giữa Đông Tà và Tây Độc cũng chẳng có oán thù lớn lao tày trời gì, nhưng xưa kia trên Đào Hoa đảo, Âu Dương Phong từng dùng thủ đoạn “Di Hoa Tiếp Mộc”, đeo ngay mặt nạ của Hoàng Dược Sư, hóa trang hẳn thành Đào Hoa đảo chủ, thẳng tay tàn sát nhóm Giang Nam ngũ quái, rồi đổ ngay tội vạ vào người Hoàng Dược Sư. Bởi vậy, lúc này thấy mặt Đông Tà nơi đây, lão không khỏi giật thót mình ái ngại. Âu Dương Phong thâm nghĩ trong bụng rằng: “Thằng đui già họa Kha kia còn dễ đối phó nhưng với Hoàng lão tà quả thật hơi ‘bồng’ tay khó chơi!”

Trong lúc Tây Độc mãi suy nghĩ tìm kế vẹn toàn, giữa hai phe đương sự, Tư Đồ Tuấn Minh và Trình Vạn Xuân đã mở cuộc giao tranh với nhau!

Tư Đồ Tuấn Minh thấy Trình Vạn Xuân có vẻ khinh thị mình trong lòng nổi giận, lạnh lùng cười rằng :

- Họ Trình kia! Đầu miệng lưỡi ăn nhằm gì, hãy đỡ đòn đây!

Dứt lời, chưởng trái vỗ trên vai, tay phải đã đánh tung ngay ra về phía ngực Trình Vạn Xuân, đây là lối “Ma Mi chưởng” của bắc phái, thế mở màn là ngọn “Khai Môn Kiến Sơn” (Mở cửa thấy núi). Trình Vạn Xuân không hấp tấp hoảng hốt gì, có thể ví là tĩnh như núi, động như sông, nhẹ trở bả vai bên trái, chàng chỉ dùng lối “Vân thủ” (tay mây) đã hóa giải ngay thế đánh của đối phương.

Âu Dương Phong gật gù nhủ thầm: “À, ra tên họ Trình này là tay cừ của phái Thái Cực môn đây!”

Tư Đồ Tuấn Minh huyệt đòn thứ nhất, lập tức mở ngay đòn đánh thứ hai với thế “Tấn Bộ Xuyên Thiểm” (lướt bước xuyên vào), “Tả Hữu Dương Tiên” (vung roi quét hai bên), “Tướng quân đối kiếm” (tướng đeo kiếm), “vụt! vụt! vụt!”, quyền đánh ra như gió. Trình Vạn Xuân chỉ dùng sơ ngọn “Kiếm báu hầu” (mũi kiếm dí cổ) nhoáng quay một vòng, ung dung lướt tránh hẳn ngay ba đòn của đối phương!

Lần thứ hai vô huyệt địch, Tư Đồ Tuấn Minh bất giác mặt đỏ bừng lên!

Thình lình Trình Vạn Xuân hét lên một tiếng “trúng”, trả đũa ngay với một đòn “Thủ Huy Tỳ Bà” (tay gảy đàn tỳ bà), Tư Đồ Tuấn Minh suýt bị trúng đòn!

Cuộc giao tranh của đôi bên cứ thế tiếp diễn từng bừng. Tư Đồ Tuấn Minh dùng toàn loại quyền pháp hung mãnh táo bạo, tiến đánh tới tấp! Còn phía Trình Vạn Xuân thì hoàn toàn vào lối thân pháp uyển chuyển nhẹ nhàng, tung lướt đẹp mắt. Bên chủ cương, bên chủ nhu, hai người lờn lờn giao tranh hạ cho bằng được đối thủ, thoảng mắt đã trên năm chục hiệp trôi qua. Tư Đồ Tuấn Minh tuy mở thế công nhiều nhưng lại không một miếng nào trúng đích. Trình Vạn Xuân tuy nằm trong thế thủ nhưng lại kín mít được các điểm yếu của mình, thỉnh thoảng cũng rình cơ hội hạ sát thủ nhưng cũng chỉ suýt soát trúng đích mà thôi.

Từ trên năm mươi hiệp trở đi, Tư Đồ Tuấn Minh đã cảm thấy thần sắc mệt mỏi, bải hoải, trong khi đó Trình Vạn Xuân đã từ “Thái Cực quyền” biến hẳn sang lối “Ngũ Hành quyền”, lối bước nhẹ nhàng như khỉ, quyền đánh mạnh như cọp, một lối đánh như cuồng phong bạo vũ khiến cho Tư Đồ Tuấn Minh chỉ có nước chịu thủ, không sao mở nổi thế công như hồi đầu nữa!

Tuy thấy thắng thế nhưng Trình Vạn Xuân vẫn ái ngại. Mặc dù lối quyền như mưa của mình đã và đang áp đảo đối phương nhưng Trình Vạn Xuân vẫn chưa dám liều lĩnh hạ sát thủ. Chỉ vì Tư Đồ Tuấn Minh hãy còn một ngọn tuyệt kỹ là “Đàm thoái”. Nếu mình dồn ép địch quá mức, thế nào đối phương cũng thình lình tung ra ngọn đánh, như vậy đối thủ chuyển thế bại thành thắng ngay. Nghĩ vậy, Trình Vạn Xuân cứ việc chiếu đúng theo lối kim, mộc, thủy, hỏa, thổ của Ngũ Hành quyền, tung hoành dọc ngang, tả xung hữu đột, tận dụng các lối thân pháp mau lẹ, cốt khiến cho đối phương bị hoa mắt nhức đầu. Cứ thế, chớp nhoáng lại ba mươi hiệp trôi qua, Tư Đồ Tuấn Minh càng lúc càng lùi dần về địa thế của phe mình.

Thình lình Trình Vạn Xuân dùng ngay thân pháp “Nhũ Yến Hồi Sào” (én non về tổ), nhoáng vèo ngay trước mặt Tư Đồ Tuấn Minh vừa chực dùng đến ngọn “Bá Vương Giang Đỉnh” (Bá Vương vác đỉnh) tính quét mạnh ra.

Bỗng Âu Dương Phong thốt lên rằng :

- Ngọn này không xong, “Thanh Nhu Thượng Thụ” (vườn non trèo cây) mới được!

Tư Đồ Tuấn Minh chợt như sự tỉnh, vội biến đổi ngay lối đánh, giang hai tay ra, ôm chụp ngay eo ếch đối phương!

Nên biết rằng đôi bên đương sự đều là “kèn trống tương đương”, ai nấy đều có sở trường và sở đoản riêng. Hai người không khác nào đang đánh cờ cân sức với nhau, nếu ai được người chỉ vẽ khéo, lẽ đương nhiên lướt đối phương ngay! Ngay Tư Đồ Tuấn Minh giang tay ôm liều như vậy, vô tình cũng đã đoạt được quyền chủ động của đối phương. Trình Vạn Xuân cả kinh, lập tức đã nhảy vèo ra ngoài vòng chiến nhưng Tư Đồ Tuấn Minh đã nhân cơ hội vào đòn với thế đá “Khôi Tinh Thích Đầu” (độc sao đá đầu), dùng ngay đến lối đá “Đàm thoái” hất móc ngay vào hông đối thủ!

Trình Vạn Xuân vốn là tay cừ trong Thái Cực quyền, thiện nghệ về lối “dĩ công vi thủ” (tuy đánh mà giữ đòn), nghe như gió, biết ngay lối đánh hiểm hóc của địch lập tức quay nhanh thân hình với thế “Tiên Nhân

Thoát Y” (tiên cõi áo) nhường tránh lối đánh. Tư Đồ Tuấn Minh vừa chực xử lối đá, Âu Dương Phong đột nhiên lại rằng :

- Không được! Không được! Phải “Ngọa Hổ Khán Huyệt”!

Âu Dương Phong chỉ điểm ngay cho Tư Đồ Tuấn Minh, đều suýt đánh bại Trình Vạn Xuân. Nếu cứ chỉ việc tiếp như vậy, trước sau gì họ Trình cũng thua mất.

Trong lúc này Hoàng Dục Sư đã ngứa mắt sôi gan, đột nhiên nói :

- Chớ vội! “Tiểu Quỷ Quan Môn” (cửa quan ma nhỏ)! Vừa vặn lúc đó, Tư Đồ Tuấn Minh đang dùng thế “Tấn Bộ Song Thôi” (vừa tiến thân vừa đẩy) hất mạnh sang ngang eo của đối phương.

Nghe theo lời chỉ điểm của Hoàng Dục Sư, Trình Vạn Xuân quay ngược ngay tay về, quả nhiên chiếm lại ngay ưu thế.

Trận chiến này đã ngang nhiên trở thành lối “đấu gà” của hai tay chơi, vô tình đã trở thành “cân não chiến” giữa Tây Độc và Đông Tà, không còn thuần túy trong phạm vi của hai họ Trình và Tư Đồ nữa.

Nhưng võ công của Tư Đồ Tuấn Minh và Trình Vạn Xuân lại khác biệt hẳn hoi, lối Thái Cực quyền của Trình Vạn Xuân có vẻ ăn khớp với loại võ công của phái Đào Hoa đảo nên sự chỉ điểm của Hoàng Dục Sư thu nhiều kết quả lý tưởng hơn!

Tư Đồ Tuấn Minh thì khác hẳn, chàng vốn là người thiên về ngoại công, Âu Dương Phong lại thuộc loại cao thủ nội công nên sự chỉ điểm có lúc trở thành thế “râu ông nọ cắm cằm bà kia”, nên chỉ mui hiếp trôi qua, Tư Đồ Tuấn Minh đã bị lấn áp trông thấy. Âu Dương Phong nóng lòng sốt ruột.

Ngay trong lúc đó, Trình Vạn Xuân đã dùng ngay quyền pháp “Hiệp Sơn Siêu Hải” (ép núi dần bể) đánh tới tấp sang Tư Đồ Tuấn Minh, thế đánh vừa nhanh vừa mạnh. Đã vậy, dưới chân lại còn ngấm ngầm định mở thêm lối tuyệt kỹ “Liên hoàn thái pháp”. Âu Dương Phong tính lên tiếng chỉ điểm nhưng thời gian không sao kịp nữa!

Âu Dương Phong nổi tiếng là người tà gian độc bạo, vì lòng háo thắng ngang nhiên không từ một thủ đoạn nào. Chỉ kịp nghe lão “hừ” một tiếng lạnh lùng, thân hình ưỡn thẳng băng ra, chưởng bên phải từ từ phạt ra ngọn “Cáp Ma công” đẩy thẳng sang ngực Trình Vạn Xuân.

Thực ra, Âu Dương Phong chỉ dùng đến ba phần kinh lực đánh ra, nhưng đối với Trình Vạn Xuân, quả là không sao hứng chịu nổi, mắt thấy Trình Vạn Xuân nứú trúng chưởng lực của đối phương, thế nào cũng bị họa gãy xương long cốt mất! Nào hay ngọn “Cáp Ma công” của Tây Độc vừa đẩy ra, thình lình có tiếng rít gió lướt lại, hai ngọn kim châm nhắm ngay mặt Âu Dương Phong bay tới!

Hai ngọn kim châm này vốn do Hoàng Dục Sư dùng “Đạn Chỉ thần công” búng ra, mạnh và nhanh hơn tên bắn, nếu bị trúng huyết đạo, Âu Dương Phong thế nào cũng bị mất thể diện ngay. Lão vội vung tay ra đỡ, dùng bừa ngay một “Khai Sơn chưởng”, dội bung luôn đôi kim châm ra ngoài. Bởi mãi lo đối phó cấp bách với tình thế trước mắt nên về mặt hạ sát thủ Trình Vạn Xuân đương nhiên bị ảnh hưởng yếu luôn đi!

Nhưng công lực của Tây Độc Âu Dương Phong nào phải hạng xoàng thường, tuy yếu nhưng dư lực vẫn còn, chỉ nghe “bịch” một tiếng, cả một nửa người của Trình Vạn Xuân bị kinh lực đụng trúng, toàn thân bị bật ngửa ngay trên mặt đất! Nhưng nhìn lại, Tư Đồ Tuấn Minh cũng bị ngã bật sóng soài in hệt như Trình Vạn Xuân!

Sao có khéo thế được? Thì ra trong lúc Âu Dương Phong phạt chưởng đánh bật hai mũi kim châm của Hoàng Dục Sư, lão đã vô tình kéo ngược kinh phong của mình về, vừa vặn lại hất ngay về phía Tư Đồ Tuấn Minh. Nào ai mà ngờ cho được, thế là ngọn kinh phong ấy cũng chẳng tha gì Tư Đồ Tuấn Minh, chàng chỉ cảm thấy như bị một miếng sắt to bản, quất mạnh vào ngực vậy, chỉ kêu được tiếng “ối chao”, toàn thân cũng bật ngã nhào ra sau! Bản ý của Âu Dương Phong là dùng “Cáp Ma công” để giúp cho phe Tư Đồ Tuấn Minh, nào ngờ kết quả lại bại luôn một lúc cả địch lẫn bạn như thế!

Tây Độc giận tím gan bầm ruột, lên tiếng lạnh lùng rằng :

- Hừ, Hoàng lão tà! Lâu không gặp nhau rồi nhỉ! Đứa con gái của ngươi tai quái với ta lắm!

Hoàng Dược Sư còn chưa trả lời thì Kha Trấn Ác đã nhận ngay ra là tiếng Tây Độc Âu Dương Phong, đồng thời cũng biết ngay vị trí của Tây Độc đang đứng, thành linh nhảy vọt ngay ra cử chưởng từ trên giáng thẳng cánh vào đỉnh tâm não của địch!

Âu Dương Phong vốn là nhân vật mắt nhìn tứ hướng, tai nghe bát phương. Cây thiết trượng của Kha Trấn Ác vừa giáng xuống, Tây Độc đã giơ tay phải nhẹ nhấn ngay đầu trượng và chụp ngay lấy, vừa chực hất bay cả trượng lẫn người ra xa. Nào hay, tay lão vừa tiếp được cây trượng của Kha Trấn Ác, thì “xít! xít! xít!” mấy tiếng, thành linh ba mũi kim châm vọt nhanh như sao băng nhắm ngay ba huyệt đạo “Khúc Trì”, “Tam Lý” và “Hội Tôn” bắn tới!

Tây Độc không kịp vận khí để bế huyệt, chỉ còn nước vắn xéo mình sang cánh trái để tránh kim châm. Kha Trấn Ác đánh hụt đòn, đuôi trượng động mạnh ngay xuống đất, mở luôn lối “Hàng Ma trượng pháp” liên tiếp với thế “Tướng Quân Quyện Liềm” (tướng quân vền rềm cửa), hất ngược ngay mũi trượng lên, quét mạnh sang cẳng Âu Dương Phong!

Nhưng ngay trong lúc trượng của Kha Trấn Ác đang lo quét Tây Độc ấy, hai tên gia đình của Tư Đồ Tuấn Minh, một trái một phải, nhảy bung ra ngay với hai ngọn đơn đao chém tới. nghe tiếng gió động, Kha Trấn Ác lập tức quát ngược trượng về sau, hai tiếng “Pác! Pác” vang lên, thì ra ngọn trượng quét về sau ấy đã quét gãy cẳng của hai tên gia đình, chỉ nghe tiếng chúng kêu la thảm thiết!

Âu Dương Phong lúc này thấy Đào Hoa đảo chủ đã hai lần dùng kim châm đánh mình, lão nổi cơn lôi đình, hét lớn một tiếng, dùng ngay kinh lực “Cáp Ma công” nhắm ngay Hoàng Dược Sư đánh thốc sang. Đào Hoa đảo chủ ung dung dùng “Phách Không chưởng” ra đỡ. “Bùng!” một tiếng vang lên, cả đôi bên đương sự đều bị bật lùi hơn bốn bước. Hoàng Dược Sư chợt đưa tay lên gỡ mặt nạ đang đeo xuống, quát hỏi :

- Lão Độc Vật! Hãy khoan đánh đã! Người đã bắt cóc con của người ta đem giấu đâu?

Âu Dương Phong ngẩn người ngạc nhiên :

- Sao? Ta bắt cóc con của ai? Hừ! Bộ ta là kẻ bắt cóc nhà nghề sao?

Chưa dứt lời, Kha Trấn Ác đã quát tháo :

- Thằng lão tặc! Hãy đền mạng năm anh em của ta đây!

Dứt lời, thẳng cánh quát ngay một trượng với thế “Phong Lôi Giao Dịch” (sấm gió va chạm), trượng lực chuyển này nặng cả ngàn cân, quét sang bả vai và lưng của Âu Dương Phong!

Vốn Tây Độc có thể dùng ngay “Cáp Ma công” đánh bay Kha Trấn Ác ra xa vài trượng, khiến lão không chết cũng bị trọng thương nhưng hiềm cái lúc này lại có một đại kinh địch Hoàng Dược Sư bên cạnh, nếu mình dùng “Cáp Ma công” đánh ngược lại, đối phương thế nào cũng đánh dồn ngay lại, mà nếu vậy mình tránh không khỏi cảnh bị thương. Cân nhắc kỹ công không bù đắp họa, Âu Dương Phong chỉ còn nước bước xéo ngang bên mé trái nhường đòn thiết trượng của Kha Trấn Ác. Hoàng Dược Sư cất tiếng rằng :

- Kha đại hiệp! hãy khoan báo thù đã vì tôi còn chuyện muốn nói với Lão Độc Vật!

Vừa nói, Đào Hoa đảo chủ vung tay trái lên, đánh ra một “Phách Không chưởng”, khiến cho cả người lẫn trượng của Kha Trấn Ác bị hất bật ra ngoài ba bốn bước, rồi mới quát sang phía Âu Dương Phong rằng :

- Lão Độc Vật, người đã bắt con của Dương Khang đem giấu đâu? Khôn hồn đem giao đứa trẻ ra cho ta mau, may ra ta niệm tình dung tha cho người một chuyện!

Tây Độc Âu Dương Phong nghe vậy mới hiểu là Hoàng Dược Sư nói về Dương Qua, bất giác cả giận rằng :

- Người còn hỏi ta đòi người à? Nếu thằng nhãi con ấy mà bị ta vớ được, thế nào ta cũng đem nó ra làm mồi cho rắn đớp mới hả giận trong lòng ta được!

Hoàng Dược Sư ngạc nhiên, tưởng đâu Tây Độc đã bắt Dương Qua, nào hay Lão Độc Vật lúc này lại ghét cay ghét đắng Dương Qua như vậy. Vốn biết tánh của Âu Dương Phong tuy là độc ác tàn bạo nhưng được cái không bao giờ nói láo lừa ai. Vậy không lý Tây Độc đã bị Dương Qua lừa khăm sao? Đâu có lý vậy được!

Hoàng Dược Sư nghi ngờ nói :

- Chứ người chả bắt Dương Qua đi là gì? Sao lại có thể giận nó đến mức độ đem ra làm mồi cho rắn đớp? Đại danh hiển hách như Lão Độc Vật người chẳng lẽ lại bị thằng bé chơi khăm một vỏ nặng gì sao?

Âu Dương Phong rằng :

- Chỉ nói bấy bạ! hãy đỡ đòn ta đây Hoàng lão tà! Lời chưa dứt, “ào” một chưởng bửa ngay ngực Hoàng Dược Sư!

Đông Tà Hoàng Dược Sư thấy Tây Độc Âu Dương Phong ăn nói vô thứ tự, nào ông ta đâu biết rõ Tây Độc Âu Dương Phong “nhào” về tay thằng bé Dương Qua, thẹn không dám nói toạc ra. Đang lúc kinh ngạc nghi ngờ, chợt Âu Dương Phong hét lên một tiếng, song thủ đẩy mạnh ra lối “Cáp Ma công” như thế “Bãi Sơn Đảo Hải” “ùng ùng” áp tay tới mặt. Hoàng đảo chủ vội khua ngay tay, chỉ dùng một tay lo hứng chịu với song thủ của Tây Độc!

Các tay cao thủ con nhà võ khí đã giáp chiến, điều quan trọng hất là cướp quyền ưu tiên, Âu Dương Phong đã cướp thế phạt đòn trước, Hoàng Dược Sư thành người chịu đòn, ngay lúc đó bị lùi bật về sau hai bước, áo bào bùng hắt lên vì ngọn kinh lực. Nhưng Đào Hoa đảo chủ quả không hổ danh là một bậc sư tôn trong hàng võ lâm, mặc dù bị kinh địch cướp quyền ưu tiên nhưng sau khi Hoàng Dược Sư đề vận hậu kinh xong, liền tiếp phát ra mười ba ngọn kinh lực, cứ ngọn sau mạnh hơn ngọn trước, đẩy bật Âu Dương Phong lùi nửa bước!

Nhưng trong mắt của người ngoài cuộc, họ chỉ thấy Âu Dương Phong giơ ngang hai tay ra trước, Hoàng Dược Sư đưa ra một tay, đôi bên cách nhau khoảng sáu bảy thước, diện đối diện, chưởng đối chưởng; khoảng cách của sự đối chưởng là một thước, trông chẳng khác nào như một trò chơi trẻ. Nhưng kỳ thực ra, cả đôi bên đang cố khổ công vận dụng đến những võ công thượng thặng để giao tranh và phân hơn thua, chỉ hơi chênh mảng, đều có thể rước ngay họa sát thân vào người. Cuộc đấu lúc này đã đi vào cuộc diện của hai chữ “sống” và “chết”! Không còn là loại tranh đoạt hư danh hảo huyền nữa!

Lúc này, Kha Trấn Ác cảm thiết trượng đứng cạnh. Mắt lão tuy đui nhưng trời phú tai lại rất “thính”. Lão đã phân biệt được Đông Tà, Tây Độc bằng lối nghe hơi thở của hai bên và khi lão nhận định đâu là Âu Dương Phong, chẳng nói ắt giáp gài, xách ngay cây thiết trượng ung dung bước thẳng ngay lại!

Âu Dương Phong cũng là tay “tổ” xảo quyết, khi thấy sắc mặt Kha Trấn Ác đầy màu sát khí, dùng dùng bước tới, trong bụng đâm cuống, nếu lúc bình thường, dù cho có mười người như Kha Trấn Ác đi nữa Âu Dương Phong cũng chẳng coi ra gì!

Nhưng lúc này Lão Độc Vật đang bận tay đối địch với Đông Tà. Lúc này cuộc đấu đang ngang sức, cân đối nhau, bất luận bên nào, hễ bị “ruồi bầu” hay “kiến bò” trong mình lúc này, cũng lập tức xảy ra ảnh hưởng tác hại ngay. Nhưng ác thay đây không phải là loại “kiến” hay “ruồi” đến phá đám mà lại chính là lão đui mù Kha Trấn Ác mới khổ cho Tây Độc!

Âu Dương Phong biết chuyện chẳng lành, chợt lão nảy ra một kế, toàn thân vụt bỗng lên thành linh, mở ngay một ngọn “Ma Bàn công” (võ cối xay) của phái Tuyết Sơn, đẩy bên trái sang bên phải, trông y như người đang đẩy cối xay vậy!

Hoàng Dược Sư không hề hoang mang, vẫn đứng nguyên như núi, hễ dịch chuyển trái theo đà trái, dịch chuyển mặt theo đà mặt, đánh theo lối “Dĩ bất biến ứng vạn biến” (không thay đổi để đối phó thay đổi), mặc sức cho Âu Dương Phong tha hồ xoay vòng quanh, Hoàng Dược Sư cũng không buông rời phương vị “mậu thổ” ở giữa của mình!

Đáng lý các cao thủ đối địch với nhau về nội công như vậy, bất luận là bên nào, đều không thể nào tự ý mình di động xoay chiều thế được vì kẻ nào di động xoay sở trước sẽ “lỗ vốn” ngay! Nhưng đối với hạng cao thủ tốt bậc như Đông Tà, Tây Độc đây, vì nội công của họ đã đến độ xuất quỷ nhập thần nên tuy Tây Độc di chuyển xoay thế trước nhưng lão nhờ có “Cáp Ma công” nên Hoàng Dược Sư cũng không dám nhân cơ đánh lừa, đành mặc cho Lão Độc Vật đánh lối “cối xay” xoay tròn. Nhưng lối đánh này đã gây rối loạn “thính thị” (sức nghe) của Kha Trấn Ác, khiến cho lão không làm sao phân biệt rõ đâu là Tây Độc và đâu là Đông Tà. Tay cảm thiết trượng đứng gần tò te, chẳng biết nên giáng trượng vào đâu cho chắc đích!

Lẽ đương nhiên Hoàng Dược Sư đâu lạ gì dụng tâm của Tây Độc, phần tính cao ngạo, không muốn Kha Trấn Ác tham dự cuộc chiến với “hai chọi một” như vậy, vì dù có đánh ngã được Âu Dương Phong đi nữa,

thế nào cũng bị các tay hảo hán trên giang hồ chê cười là mình ý đông áp đảo đoạt thắng!

Đào Hoa đảo chủ sức nghĩ đến môn đánh của ngón “Kỳ môn ngũ hành chuyển” của mình bèn rời bộ chuyển bước, nhẹ nhàng lướt vèo như một làn khói, hết nhoáng bên này lại nhoáng bên kia, luôn luôn quay cuồng với thế đánh của Âu Dương Phong, nhưng trong hai người vẫn chỉ có ba chiêu đối chọi với nhau. Ba chiêu như có sức hút của nam châm vậy, mặc cho thân hình vung vẩy mạnh đến đâu nhưng ba chiêu vẫn ngang nhiên bám quần chặt nhau. Cuộc đấu chiêu của Tây Độc, Đông Tà này vẫn luôn luôn được giữ một khoảng cách cố định là một thước. So vậy đủ biết là công lực của đôi bên quả là nửa cân tám lạng, bất phân thắng bại!

18. Chương 18: Chiều Hoang Thôn, Kinh Nghe Chuyện Quái Đản

Cuộc chiến cứ thế diễn biến, chỉ khổ cho “Phi Thiên Biển Bức” Kha Trấn Ác, vì mất đùi, phải hoàn toàn trông cậy vào đôi tai để phân rõ địch và bạn, nhưng trong tình thế Đông Tà Tây Độc quay như chong chóng này, lão không có cách gì để ra đòn.

Kha Trấn Ác tách nóng như lửa, khi lão nhận không ra địch, bèn lớn tiếng quát ngay rằng :

- Lão Độc Vật! Người cũng là bậc tôn sư võ học trong thiên hạ thế mà dám ngang nhiên mạo danh Hoàng đảo chủ để giết người trên Đào Hoa đảo. Hôm nay gặp đối thủ sao không dám ho he sửa một tiếng nào cả! Nào nào nào! Kha Trấn Ác ta tuy là kẻ dui hai mắt nhưng cũng muốn liều mạng chọi với người một trận!

Dụng ý của Kha Trấn Ác là muốn khêu gợi cơn tức giận của Hoàng Dục Sư, may ra Hoàng đảo chủ có thể hạ sát thủ, hai nữa một kẻ khích tướng, chỉ cần sao cho Âu Dương Phong hé miệng trả lời, Kha Trấn Ác có thể thắng tay hạ đòn ngay. Nhưng Tây Độc vốn là nhân vật xảo quyệt, đời nào bị mắc mưu như vậy? Nghe Kha Trấn Ác nói vậy, Âu Dương Phong đã nghĩ ra một độc kế!

Thình lình Tây Độc quát lên một tiếng dữ dội, song chiêu vung ngược lên, nội lực vừa thu vừa phóng, tăng cường thêm kinh lực vào ngọn “Cáp Ma công”, nhắm ngay hướng Hoàng Dục Sư hất bữa sang. Hoàng đảo chủ tưởng đâu đối thủ tăng cường kinh lực để “ăn thua đủ” vội rút ngay nội lực của mình về, rồi nhanh chớp, tăng thêm kinh lực để đối chọi. Nào hay Âu Dương Phong chuyển này lại đánh lối “Dĩ tiến vi thoái” (dùng tiến để lui) trong lúc Đào Hoa đảo chủ vừa rút sức để tăng cường thêm thì bên nọ Âu Dương Phong đã vùng thoát ngay cục diện “đỉnh chưởng lực” của nhau, lão chuyển mình nhanh như cơn lốc, vọt ngay qua ngêngh đón Kha Trấn Ác!

Nghe tiếng quát lớn của Tây Độc, Kha Trấn Ác nhận ngay ra vị trí kẻ thù đang đứng, thiết trượng lập tức vung ngay ra với đòn “Tần Vương Tiên Thạch” (vua Tần dùng roi quất đá), nhắm ngay ngang hông Âu Dương Phong quét mạnh lại, nào hay trong cơn nhanh như tóe lửa này, Tây Độc đã rút mình ra khỏi vòng kìm hãm của Hoàng Dục Sư, vọt ngược ngay ngêngh chiến của mình. Cây thiết trượng của Kha Trấn Ác vừa đưa ra được nửa đòn, Âu Dương Phong đã khua tay ra chụp ngay đầu thiết trượng của đối phương, vừa giật, vừa hất, cây thiết trượng của Kha Trấn Ác đã bung vọt tít ra xa hai trượng! Đồng thời một tiếng hét vang tiếp luôn, toàn thân Kha Trấn Ác cũng bị Tây Độc túm ngay sau lưng xách bổng khỏi mặt đất, giở cao lên tính quăng tung đi luôn!

Nếu Âu Dương Phong lúc này phạt “Cáp Ma công” ra mười vạn Kha Trấn Ác cũng tiêu luôn, may gặp Hoàng Dục Sư cũng đâu phải kẻ yếu tay ấn gì, nên Âu Dương Phong vừa cử bổng Kha Trấn Ác lên, Đào Hoa đảo chủ đã tung người đến, Tây Độc thấy một bóng xanh nhoáng, Hoàng Dục Sư đã đưa chưởng quát tới!

Thế đánh của Đào Hoa đảo chủ là thế “Lạc Anh chưởng”, liên tiếp một lúc đánh ra hai đòn, ánh chưởng chập chờn, làm như trước, sau, phải, trái đều có chưởng đánh tới vậy. Âu Dương Phong tay mắc túm Kha Trấn Ác không có cách gì để chống cự, đành vật luôn Kha Trấn Ác trên mặt đất, vung chưởng đáp đòn lại, nào ngờ lão đã bị chậm một chút. “Bùng!” một tiếng, háng bên phải trúng ngay một chưởng của Hoàng Dục Sư!

Âu Dương Phong thuận cơ lộn nhanh ngay một vòng, không hề bị thương tích gì. Vừa định thần đứng yên thân lại, thành linh hai chấm sao lạnh lùng xé không gian bay vụt ngay lại!

Thì ra Kha Trấn Ác sau khi bị Tây Độc thấy xuống đất, lão đã đưa tay mò ngay vào trog người, lấy ngay ra hai hột độc lăng (loại ám khí tẩm độc như hình quả trám), nhắm ngay vị trí đang đứng của Âu Dương Phong phóng tới. Kha Trấn Ác tuy mù mà vẫn có lối đánh tinh như người sáng mắt vậy!

Âu Dương Phong vội nhoáng mình né tránh, một “độc lăng” bay xẹt qua tà áo, một nữa xẹt qua trên trán, suýt nữa thì trúng đích. Vì quá bất ngờ, Âu Dương Phong toát mồ hôi lưng! Lão cũng thừa hiểu không thể nào đối phó một lúc cùng với hai tay cao thủ như thế được, “tam thập lục chúc, tẩu vi thượng chúc!”

Nghĩ và tránh xong hai “độc lăng”, Âu Dương Phong bèn lên tiếng ngay rằng :

- Hoàng lão tà, bọn người đông như vậy, ta không tiếp nữa đâu!

Dứt lời tung mình vọt qua đầu đám người đứng lô nhô, vài đường chập chờn như châu chấu voi tung mình, Lão Độc Vật đã biến dạng luôn!

Kha Trấn Ác tính đuổi rượt theo, Hoàng Dược Sư vội tiếng lớn rằng :

- Thôi Kha huynh, “cùng khẩu mạc truy” (chớ đuổi kẻ cùng đường), cứ để hẩn thoát lần này đã!

Lúc này, Tư Đồ Tuấn Minh và Trình Vạn Xuân đang lóp ngóp đứng dậy. Sau khi cả hai người bị “Cáp Ma công” của Âu Dương Phong đánh ngã lăn ra, trong mình đau ê ẩm. Mặc dù bề ngoài cố gượng gạo đứng lên, nhưng trên nét mặt không sao giấu nổi nét đau đớn. Hoàng Dược Sư thấy vậy bèn thò tay trong bao, lấy ra hai viên “Cửu Hoa Ngọc Lộ đơn”, ném ngay về phía hai người nói :

- Nuốt vô đi!

Khoảng cách giữa Đào Hoa đảo chủ và hai công tử họ Trình và Tư Đồ, ít nhất cũng có đến hơn ba trượng, hai viên thuốc nhẹ thế mà có thể bay nhanh như hai viên thiết đạn vào hai ống tay của hai chàng, sự chủ đích của nhãn lực và kinh lực như thế, trên thế gian này quả là chưa hề thấy bao giờ, cả hai chàng, không ai bảo ai đều giật nảy mình kinh hãi!

Họ không ngờ rằng một người trung niên ăn vận nhã mắt của một thư sinh như vậy, trong người lại mang một võ học tuyệt đỉnh như thế được!

Thấy hai người đứng ngẩn ra, Hoàng Dược Sư tưởng đâu họ nghi ngờ, lạnh lùng cười rằng :

- Bộ tưởng ta dùng thuốc độc để hại hai người sao? Rõ quân ngu ngốc ngớ ngẩn, học vo ve được mấy ngón múa rối đã tưởng đâu là vô địch trong thiên hạ, huênh hoang hống hách khoe tài, tranh hùng, tranh bá, thực ra cả hai đứa người đã bị trúng “Cáp Ma công” của Âu Dương Phong, bây giờ tuy chưa hề hấn gì, nhưng chỉ nội trong bảy ngày sau, hồn sẽ về châu trời ngay. Thế mà giờ đây vẫn còn hao hao tự đắc để tương tranh thắng bại, rõ tội nghiệp và tức cười thay cho hai đứa!

Nghe xong hai người hoảng hồn hết vía, vội nuốt ngay thuốc; Hoàng Dược Sư đã cho. Cả hai ăn năn hối hận, đang tính dùng đại lễ để tạ ơn của Hoàng Dược Sư nhưng Đào Hoa đảo chủ điềm nhiên nói :

- Cảm ơn ta làm gì, nào ta đâu phải bậc tôn sư thay quyền phụ vấp đâu mà để hai người quỳ lạy, vậy hai bên nên hòa thuận, hãy hóa can qua thành ngọc đối, như vậy mới hợp lý hơn!

Hai bên nghe Hoàng Dược Sư bày tỏ ý vậy đâm ra băn khoăn ngại ngùng vì cả đôi bên đã liên tiếp đại chiến sinh tử nhiều trận với nhau, nay bỗng giảng hòa cảm thấy ngượng nghịu khó nói!

Hoàng đảo chủ trợn mắt quát ngay rằng :

- Hai đứa người không chịu hòa sao? Hay lắm! Ta cũng chẳng hơi đâu cứu mạng cho hai người, thế để ta tìm lối xuống Âm phủ hộ cho hai đứa người vậy!

Trình Vạn Xuân nghe vậy cả kinh, vội nói ngay với Tư Đồ Tuấn Minh rằng :

- Tư Đồ huynh, sao chúng mình lại vô ý thức đến thế. Giữa lân bang với nhau, đáng lẽ phải hết lòng nâng đỡ nhau mới đúng, ấy thế mà chúng mình đã vì một chút chuyện không đâu khiến nổi phải thủy hỏa bất dung nhau, thật chuyện đáng trách! Đáng trách!

Tư Đồ Tuấn Minh cũng rằng :

- Trình huynh quá nặng lời, chính ra mọi sự lỗi thôi đều do tiểu đệ gây ra cả. Nếu Trình huynh không chê, tiểu đệ kính mời huynh lại hàn xá dùng sơ tiệc rượu để tạ lỗi.

Trên đời không có việc xích mích gì mà không giải quyết được, miễn sao đôi bên đương sự chịu khó tìm hiểu nhau, thù oán gì cũng hết! Nay Tư Đồ Tuấn Minh và Trình Vạn Xuân sau khi khách sáo vài câu với nhau kể như đôi bên đã hòa dịu, một cuộc sóng gió kể như tan biến hẳn.

Hoàng Dược Sư thấy hòa giải thành công, bất giác cười ha hả và lợm lợm cây thiết trượng, giao lại cho Kha Trấn Ác và vỗ ngay vào bả vai lão nói :

- Vai trò “Lỗ Trọng Liên” của ta kể như đã thành công không đến nỗi thất vọng, công đức đều được vuông tròn cả, thôi, chúng ta đi!

Kha Trấn Ác vừa bước đi, Tư Đồ Tuấn Minh vội lên tiếng :

- Nhị vị hãy thông thả, nay xin kính thỉnh nhị vị cùng đến hàn xá dự tiệc mọn cho vui!

Hoàng Dược Sư xua tay rằng :

- Thôi đừng vẽ vời với lũ ta nữa, về phần các người, sau này hãy làm sao theo châm ngôn “vĩ hòa vi quý”, tận giảm hết mọi phiền lòng không đâu. Thôi, bọn ta đi đây!

Trình Vạn Xuân vội rằng :

- Xin tiền bồi lưu danh!

Hoàng Dược Sư cười rằng :

- Kiếp người ta như bèo trên mặt nước, hà tất phải lưu danh để tách lại làm gì. Gọi ta là trâu, ta chịu trâu, gọi ta là ngựa thì chịu ngựa, nếu bắt buộc ta phải khai danh tách, “Nhất đảo Đào Hoa” là biệt danh của ta! Hà! Hà! Hà!

Tiếng cười mỗi lúc một xa dần... xa dần.

Từ đó về sau, Tư Đồ Tuấn Minh và Trình Vạn Xuân quả nhiên hóa địch thành bạn và kết luôn thành bạn sinh tử chi giao! Nhưng đó là chuyện sau này!

Nay kể tiếp về Hoàng đảo chủ sau khi rời khỏi Hoàng Thạch trang với nỗi lòng vui vẻ giảng hòa được vụ tranh chấp của hai bên, chừng đi được nửa dặm mới nói với Kha Trấn Ác rằng :

- Nay Kha huynh, xưa kia trên Đào Hoa đảo, rõ đúng như kẻ ngồi đáy giếng nhìn trời, cứ ngỡ đâu mình là ông “thánh” trong lãnh vực tình ái, quyết chí đòi chết theo vợ. Nào hay sau khi được Nhất Đăng đại sư chỉ điểm mới hiểu rõ ý nghĩa chân giá trị của đời, sẵn võ nghệ trong người mình, có thể gây nên ít sự nghiệp ý nghĩa với đời! Làm sao cố gắng giải thoát các cảnh khổ và những vụ tranh chấp của thế gian, càng nhiều chừng nào càng hay chừng ấy!...

Kha Trấn Ác vốn là người ít chữ nghĩa, nghe Hoàng Dược Sư nói vậy chỉ còn biết gật gù cho xuôi chuyện vui về!

Hoàng Dược Sư và Kha Trấn Ác vẫn tiếp tục đi không đầy nửa ngày bỗng hai tiếng “Qua! Qua!” vang ngay trên không trung nghe quen tai. Đào Hoa đảo chủ ngẩng đầu nhìn lên thì ra hai con chim “Bạch điều” của vợ chồng Quách Tĩnh nuôi. Hoàng Dược Sư thấy vậy cả mừng, biết con rết và con gái mình ở gần đâu đấy. Ông bèn vận hơi đan điền hú lên một tiếng lớn!

Tiếng hú ấy có thể lan truyền ra một chu vi mười mấy dặm và những người nào đang loanh quanh trong phạm vi này thế nào cũng nghe rõ. Vì quá bất ngờ, Kha Trấn Ác giật bắn người vì tiếng hú của Hoàng Dược Sư.

Quả nhiên tiếng hú ấy đã thu được kết quả là một tiếng hú khác đã vang lên như vậy, đáp lời lại. Đào Hoa đảo chủ nắm ngay cánh tay Kha Trấn Ác rằng :

- Kha đại hiệp, đệ tử của đại hiệp ở ngay gần đây, chúng ta đi nhanh xem!

Cả hai cùng giở ngay thân pháp “Lục Phi Hành” thuật, tung mình đi như sao băng! Lối đầu bốn năm dặm, phía trước, xa xa hiện ra một chấm đỏ. Khi đã vào tầm nhãn lực của Hoàng Dực Sư thì ra vợ chồng Quách Tĩnh vùng với con cười chung trên yên ngựa hồng đang phi nước kiệu lướt lại. Mắt Hoàng Dung cũng chẳng kém gì cha, xa xa nàng đã nhận ngay ra Hoàng Dực Sư, lập tức nhảy vọt ngay xuống ngựa kêu lên :

- Thưa cha!...

Sau vài đường tung mình, hai cha con đã ôm chầm lấy nhau!

Thấy phong độ của con gái lúc này đã trở thành thiếu phụ, tư phong không kém gì người mẹ của nó!... Hoàng Dực Sư bất giác ứa nước mắt vì nhớ vợ, cảnh vật im lặng. Khá lâu, Hoàng Dung mới như chợt tỉnh lại với thực tại.

Nàng nhẹ buông cha già và lên tiếng :

- Phù con, mau qua lạy ông ngoại đi con!

Quách Phù lật đật giở ngay tay Quách Tĩnh đang dắt mình, chạy nhanh sang quỳ ngay hai gối xuống, cúi đầu cộc ba cộc dưới đất miệng liếng thoảng :

“cháu lạy ông ngoại ạ!” Hoàng Dực Sư cười ha hả vội ẵm cháu ngoại lên, Quách Tĩnh cũng bước ngay sang làm lễ với đại sư phụ.

Kha Trấn Ác rằng :

- Đã lâu không gặp con, không ngờ chúng mình lại gặp nhau đây, nhưng tiếc quá, phải chi gặp sớm hơn nửa buổi, thế nào cũng tóm cổ được lão tặc Âu Dương Phong!

Quách Tĩnh ngạc nhiên rằng :

- Thưa thầy, vậy thầy đã gặp Lão Độc Vật hồi nào? Chắc thầy đã giao tranh với lão ta?

Kha Trấn Ác bèn thuật rõ lại vụ gặp Tây Độc Âu Dương Phong tại Hoàng Thạch trang. Quách Tĩnh nghe Âu Dương Phong lại sẩy lồng thoát nạn liền ngẩng người!

Hoàng Dung nói :

- Thưa cha, Lão Độc Vật đã gây nhiều chuyện bất nghĩa như thế, trước sau gì cũng sẽ lọt vào tay chúng ta. Nhưng còn về thằng bé Dương Qua, không biết nó đã trốn ở đâu. Bọn con đã cố tìm mất mười mấy ngày tại miền Nam Bắc của Triết Giang, nhưng rốt cuộc vẫn không có kết quả gì!

Kha Trấn Ác lúc này nghĩ đến Dương Khang thời sinh tiền ham phú quý giàu sang, ngang nhiên gây ra biết bao tội lỗi. Nay đối với Dương Qua ông ta cũng chẳng có cảm tình gì, nên “ồ” một tiếng rồi nói :

- À! Ra các người cũng đang đi tìm con của Dương Khanh đó hả? Thằng súc sinh ấy mà làm gì có đứa con ra trò trống gì, tìm nó làm gì nữa cho mệt xác! Kệ thầy nó cho rồi!

Quách Tĩnh vội vàng rằng :

- Thưa thầy, không lo cho nó không được. Cha nó tuy bắt lương nhưng thúc phụ Dương Thiết Tâm suốt đời là người chánh trực, chớ nên để cháu ông ta bị lầm đường lạc nẻo đi vào con đường tà như cha nó... Lại nữa, làm như vậy chẳng hóa ra vô tình mình đã cắt đứt mất tình hươu hỏa nối dòng của nhà họ Dương sao?

Kha Trấn Ác rằng :

- Thôi thôi!... Con lúc nào cũng có lý do chính đáng cả. Chuyện này hãy tạm yên đấy đã, lâu lắm chúng mình không gặp nhau, hãy tìm một nơi nào nghỉ ngơi. Chẳng lẽ bố vợ gặp con rồi lại chuyện trò tại giữa rừng thế này còn ra thể thống gì?

Quách Tĩnh bèn dắt ngay ngựa, cả đoàn năm người đưa nhau hướng về phía có khói xa xa đi tới.

Hoàng Dực Sư không gặp con gái mình đã năm năm. Cha con hai người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Không bao lâu phía trước hiện ngay ra một thôn trang. Lúc này trời cũng đã nhá nhem tối, Hoàng Dung đưa tay chỉ nói :

- Phía kia có người ở, chúng mình qua đó tìm chỗ trọ một đêm để mở cuộc “tiễn chúc dạ thoại” (khêu đèn nói chuyện thâu đêm) cho thoải mái.

Quách Tĩnh nhìn về phía trước, chỉ thấy thôn trang đây sơ sài, lưa thưa mấy ngôi nhà, mé ngoài thôn có một con sông nhỏ, một cây cầu gỗ bắc ngang mặt sông, lăm cây liễu rủ cạnh đê mặt sông, quả là một phong cảnh u nhã nên thơ. Mặc dù là một thôn rất nhỏ nhưng vì nằm trong địa hạt của miền Giang Nam nên cảnh sắc vẫn hữu tình như thường!

Quách Tĩnh nói ngay với Hoàng Dược Sư rằng :

- Thưa cha, để con lại tìm xem có chỗ trọ không?

Hoàng Dược Sư lo bồng Quách Phù, mỉm cười gật đầu. Quách Tĩnh nhảy ngay lên ngựa sải nước kiệu lướt nhanh về hướng thôn trang, chớp nháy đã đến ngay chiếc cầu gỗ bên mé sông. Thấy có hai người đứng trên cầu, một trong hai người ấy lớn giọng nói :

- Xin quý khách mau rời khỏi đây ngay vì nơi đây đã xảy ra chuyện quỷ quái, nguy hiểm vô cùng!

Ngồi trên lưng ngựa, Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Ở đây có quỷ dữ?

Người nọ lắc đầu lia lịa rằng :

- Quan nhân mau mau quay đầu về đi! Nơi đây chẳng những đã xảy ra ma dữ, mà còn là một quỷ nhập tràng! Hễ trời đổ tối là quỷ nhập tràng ắt hiện ra tác quái ngay, xin quan nhân chớ mạo hiểm mà rước khổ vào thân!

Thấy bộ tịch hoảng hốt của hai người, Quách Tĩnh biết ngay không phải là họ bịa chuyện đành quay đầu ngựa đi về lối cũ, chớp mắt đã đến nơi gặp mọi người và thuật lại lời của hai người trong thôn. Kha Trấn Ác bực bội nên ngay cây thiết trượng xuống đất, kêu rằng :

- Quân nhảm nhí thật! Rõ ràng là chúng nó không muốn cho chúng mình vào thôn trang nên vờ mượn có ma quái để thoái thác. Ta đã sống bấy nhiêu tuổi đầu, chưa hề thấy quỷ với quái gì! Rõ quân lão phét đến thế thì thôi!

Hoàng Dược Sư chăm chú nghe Quách Tĩnh kể xong cười rằng :

- Trong thiên hạ thiếu gì chuyện lạ động trời. Nếu quả có quỷ nhập tràng, chúng ta lại được biết thêm về một loài quỷ dữ mà xưa nay đã nghe nói đến. Dung con, cha nói có phải không con?

Hoàng Dung cũng tươi cười rằng :

- Thưa cha, những kẻ tàn bạo gian ác, cha con mình đã giết khá nhiều rồi nhưng vẫn chưa từng thấy loại quỷ nhập tràng bao giờ. Nếu quả thật đây có quỷ nhập tràng xuất hiện, mình cứ thử rình bắt quả tang xem sao! Vậy mau đến đó!

Quách Tĩnh nghe hai cha con nói vậy, lại quay đầu ngựa về phía cầu nhỏ bên sông, hai tên đứng nơi cầu thấy Quách Tĩnh quay đầu lại, có vẻ không vui rằng :

- Kìa quan nhân, sao lại quay lại thế, bộ không sợ ma sao?

Quách Tĩnh còn chưa trả lời, Hoàng Dung đã từ phía sau, nhoáng ngay lại cười rằng :

- Đây có quỷ nhập tràng hử, không sao không sao! Chúng tôi đây ai ai cũng đã học qua về “Mâu Sơn tiên pháp”, chuyên giỏi về lối bắt tà ma quỷ dữ. Hễ ma gặp chúng tôi là phải ngán sợ! Nay chúng tôi tình nguyện bắt giúp ma dữ hộ các người đây!

Hai tên nọ thấy dáng bộ Hoàng Dung như một đàn bà giàu có, lả lướt yếu điệu như cành liễu, đau có vẻ gì của một phù thủy đầu. Cả hai bán tín bán nghi. Kha Trấn Ác đã bực mình chịu không nổi, bước ngay tới, nên ngay thiết trượng xuống đất rằng :

- Ma quái gì chúng ta cũng chẳng ngán, tối nay bọn ta sẽ ở lại một đêm trong thôn để giúp các người bắt ma, biết không?

Hai tên nọ nghe Kha Trần Ác nói vậy, nhìn thần sắc hai cha con Hoàng Dung cũng sấn lòng như vậy, đành gật đầu rằng :

- Nếu các ngài đã có bản lĩnh bắt ma quái, muốn trọ lại một đêm trong thôn cũng chẳng sao. Vậy phiền quý ngài hãy chờ đợi đây một chút, để bọn tiểu nhân lo đi báo ngay với Trang chủ cái đã!

Dứt lời, hai người hấp tấp vừa đi vừa chạy tuốt vào thôn. Chẳng bao lâu, một đám người lô nhô hiện ra. Người dẫn đầu là một thiếu niên lối hai mươi lăm tuổi, mày rậm mắt lớn, lưng gấu vai cộp, kế sau thiếu niên là một người già râu dài phất phơ, khăn chít đầu, tướng mạo giống hệt thiếu niên, xem ra có vẻ là hai cha con. Phía sau người già là cả một đoàn trai làng hùng tráng, ước độ hai ba chục người. Họ rầm rộ kéo đến cầu sông, người già râu dài đến nơi bèn ôm tay thi lễ rằng :

- Dám hỏi quý vị đây cao danh đại tánh, đã từng học về tiên thuật bắt ma quái thật sao?

Quách Tĩnh vừa tính trả lời, Hoàng Dung đã cười ngay rằng :

- Các người hỏi ngớ ngẩn thế! Nay tôi hỏi thật một câu, vậy cái mà gọi quỷ nhập tràng ở trong thôn các người ấy, có biết “xơi thịt người” không? Đã hại hết bao nhiêu người rồi? Nói mau?

Người râu dài ấy chính là Trang chủ, còn thiếu niên chính là con. Lão nhìn Hoàng Dung rồi nói :

- Thôn chúng tôi đây gọi là Thủy Dương thôn thuộc quận hạt huyện Lạc Thanh tỉnh Giang Tây. Lão phu tên gọi Các Thiên Dân, được bầu làm thôn chủ ở đây. Xưa nay, Thủy Dương thôn đây vốn vẫn thanh bình. Việc xuất hiện quỷ nhập tràng mới xảy ra nửa tháng nay mà thôi! Tới đây, lão kể hết đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra Thủy Dương thôn quá xứng với cái tên nên thơ của nó, là một thôn trang kề cận ven sông. Cây bạch dương được trồng khắp quanh thôn, tạo hẳn ra một cảnh “nhung xanh” vây quanh thôn làng. Phong cảnh u nhã, mát rượi, dân tình trong thôn chất phác hiền hòa, lối sống tuy không được phong túc nhưng cũng không đến nỗi bị đói kém. Cuộc sống có thể nói là an nhàn lý tưởng, không hề có cảnh mất mát hay trộm cắp! Nhưng cách đây nửa tháng, một chuyện quái lạ đã xảy ra cho Thủy Dương thôn nên thơ này!

Mặc dù là tiết mùa tháng bảy nhưng khí trời miền Giang Nam này vẫn oi bức vô cùng. Hễ tối đến, dân trong vùng thường hay lại lùm cây hóng mát.

Đang lúc mọi người lục đục kéo nhau đi hóng mát thình lình nghe một tiếng hét quái dị ghê rợn nơi lùm cây bạch dương.

Dân làng giật mình thất kinh, nhưng lúc này mới thoát vào canh, trăng sao sáng tỏ, dân làng vẫn chưa ai ngủ và có năm tên trai tráng mạnh dạn lần bước đến nơi phát ra tiếng hét ấy, nhưng sau khi mấy người bạo gan này nhìn rõ sự thể, ai nấy đỡ hòng ngăn người như có trúng độc!

Thì ra giữa rừng, bỗng có một hố đất không hiểu được xuất hiện từ bao giờ, trong hố thình lình nhảy bung ra một quái vật đầu tóc rối tung, từ đầu, mặt, tay, chân, nghĩa là suốt cả thân mình đều bị bùn lầy nhuộm khắp hết một lượt, trông chẳng khác nào như con vịt quay bị nhúng tương đậu sị, nhưng đôi mắt phát ra ánh sáng hung tợn ghê người. Lúc này một trong số năm trai làng ấy thốt lên :

- Ma! Trời ơi!...

Một tiếng nói lấp bắp run rẩy :

- Không chừng quỷ nhập tràng hiện hình đây! Làm sao diệt trừ nó ngay!

Mọi người bèn lượm đá ném thẳng ngay quái vật. Nào hay quái vật càng nổi khùng, hét lên một tiếng rợn người, nhảy bỗng ngay lại, giờ luôn đôi trảo cắm ngay vào thiên linh cái của hai tên trai làng. Tiếp đó, hai tiếng rú kinh rợn vang lên một lúc, hai trai làng ấy bỏ mạng luôn tại trận.

Ba người còn lại bay hồn bỏ chạy, nhưng vừa quay thân, quái vật nọ hét thêm một tiếng, song trảo lại bắt nạt bầy thêm hai sọ người nữa, máu té óc vàng!

Trước sau bốn người trai tráng bạo dạn bị bỏ mạng về tay quái vật. Còn tên sót lại nhanh cẳng chạy tuốt ra khỏi lùm cây, gào la inh ỏi :

- Bớ! Ma quỷ giết người! Bớ người ta... Cứu người ta... cứu mạng! Cứu mạng!

Dân làng nghe tiếng cầu cứu chạy lại, tên nọ luống cuống nói như đứt hơi về chuyện rừng rợn vừa xảy ra. Mọi người bán tín bán nghi, nhao nhao kéo vào nơi xảy ra chuyện xem sao. Quả nhiên có bốn xác chết kinh rợn, máu óc trộn lẫn lộn, trông đến khiếp sợ. Khi quay nhìn xem quái vật nhưng nó biến tích dấu mất hẳn. Ai nấy đều cho rằng tên nọ hoa mắt nói bậy nhưng ngay sau đó không đầy một tàn nhang hầu hết mỗi nơi của Thủy Dương thôn, đâu đâu cũng đều xuất hiện tin đồn về quái vật. người cho là ma, kẻ gọi là quỷ, kẻ cho yêu tinh. Nói tóm lại, tin đã được phóng đại cả ngàn lần với những kẻ giàu óc tưởng tượng. Kể từ đêm đó, tất cả nếp sống của Thủy Dương thôn đã lồng vào khung cảnh “có ít xít ra nhiều!” khác nào “Nhất khuyến phệ hình, bách khuyến phệ thanh!” (một con chó sửa bóng vu vợ, trăm con chó đưa sửa theo). Dân trong vùng bị khủng hoảng tinh thần, ai nấy hồi hộp lo âu. Và sau đó, lỗi sáu hôm sau, lại một chuyện rừng rợn tái xuất hiện ra!

19. Chương 19: Diệt Yêu Quái Trong Rừng Gặp Huyết Phong

Phía cuối làng của Thủy Dương thôn có một nhà ở có hai mẹ con, người con trai tên gọi Châu Nhị Ngưu, mẹ già là Tân thị, tuy góa chồng sớm, nhưng vẫn thủ tiết nuôi con cô, mẹ con đùm bọc sống lẫn với nhau, Châu Nhị Ngưu tối đến thường hay hóng mát nơi bờ sông, nhưng từ khi trong thôn có tin yêu quái xuất hiện Nhị Ngưu không dám đi đâu, tối đến lo quay quần ở nhà với mẹ, đêm nay, sau khi cơm tối xong, hai mẹ con ngồi ngay ngoài thềm cửa hóng mát. Tân thị tuổi già mắt kém, thành linh thấy từ sau nhà nhoáng ngay ra một bóng đen, vọt nhanh ngay lại phía sau lưng của Châu Nhị Ngưu.

Tân thị ngỡ đâu người hàng xóm láng giềng đến tìm con mình, bèn lên tiếng ngay rằng :

- Nhị Ngưu, đằng sau lưng con có ai kia!

Châu Nhị Ngưu quay đầu lại, bất giác cất tiếng la hét lên một tiếng hãi hùng, thì ra kẻ đứng sau lưng Nhị Ngưu là một quái vật bịt vải đen phủ trùm kín mít, mặt và người như ngậy đại, sắc diện vàng khè, không có vẻ sống động gì của một người phạm thường. Châu Nhị Ngưu nhảy bổng ngay lên la hoảng :

- Ôi mẹ ơi! Ma! Ma!

Chưa kịp nói thêm gì, nhanh như chớp, quái vật liền thò ngay cánh tay dài như vượn ra, ôm ngang eo ếch Châu Nhị Ngưu. Tân thị thấy con bị quái vật bắt, bà ta chỉ kịp hét lên một tiếng, lăn đùng ra đất ngất lịm luôn.

Chẳng biết là bao lâu nữa, nhưng khi Tân thị tỉnh lại, mắt thấy hàng xóm bu quanh hỏi han rối rít, người phụ lão này chỉ còn biết dậm ngực khóc rống kêu khổ không ngớt, và kể lể sự thể con quái vật đã bắt con mình với mọi người.

Dân làng nghe nói yêu quái ngang nhiên dấn vào nhà bắt người như vậy, ai nấy tái mặt hết hồn, vốn đã sẵn những ý nghĩ hoang mang, nay lại càng được nung đúc dữ dội đến tột độ, từ đó, trong thôn trời chưa tối thiên hạ đã không dám bén mảng ra ngoài, mọi người đều nơm nớp, thôi thì đủ trò, người khấn Phật kẻ cầu Thần, để cốt sao tai họa đừng giáng xuống thân mình, liên miên suốt mười mấy hôm nay, dân tình Thủy Dương thôn đã phải sống vất vả lo âu về tinh thần.

Sau khi Trang chủ Các Thiên Dân kể rõ tự sự xong, Quách Tĩnh vốn là người ngay thẳng, tin ngay là thật, nên hỏi ngay vợ :

- Nay Dung, nếu nói như vậy, nhất định là quỷ nhập tràng đã xuất hiện để phá Thủy Dương thôn rồi.

Hoàng Dung cười khanh khách. Hoàng Dược Sư hỏi mọi người rằng :

- Vậy những xác chết ấy, phải chăng trên thiên linh cái mỗi người đều bị thủng năm lỗ nhỏ không?

Quách Tĩnh nghe Hoàng Dược Sư hỏi vậy, bỗng nhiên nghĩ đến ngọn “Cửu Âm Bạch Cốt trảo” của Mai Siêu Phong xưa kia. “Thiết thi” (xác chết sắt) Mai Siêu Phong chả chuyên dùng người sống luyện môn võ

công độc ác này đó sao? Nay nghe Đào Hoa đảo chủ hỏi vậy, ai nấy bắt giắc cả kinh, thì thâm bàn tán xôn xao một hồi mới đồng thanh nhao nhao lên :

- Dạ thưa ngài quả đúng thế, mấy xác chết bị quái vật giết chết ấy, quả nhiên trên đỉnh sọ có năm lỗ thủng.

Kha Trấn Ác rằng :

- Vậy còn tên Châu Nhị Ngư bị bắt đi ấy, về sau ngã ngũ ra sao? Đã phát giác thi hài của nó chưa? Tuy hỏi vậy, nhưng lão nghĩ lại xưa kia ở Đại Mạc, nhất cảnh “Hắc Phong song sát” xưa kia từng luyện về “Cửu Âm Bạch Cốt trảo”, trong lòng không khỏi rung mình, ớn lạnh.

Các Thiên Dân rằng :

- Sau khi Châu Nhị Ngư bị quái vật bắt đi, chúng tôi đã cho người đi lùng kiếm khắp nơi, kết quả vẫn không thu được gì, rõ đúng là sống không thấy người, chết không thấy xác, quả là chuyện quái gở.

Hoàng Dung trầm ngâm một hồi mới nói :

- Vụ bí mật này là người hay ma, chúng ta chưa thể nào quyết đoán ngay bây giờ được, vậy hãy cứ tạm lại một đêm nay cái đã, xem tình hình rồi quyết định sau.

Mọi người gật đầu và kéo nhau vào Thủy Dương thôn, Các Thiên Dân bèn đưa mọi người về nhà mình trên đường về, thấy nhà nào cũng cửa ngõ đóng kín mít, lại cũng có nhà đang ê a câu kinh niệm Phật, đúng một bầu không khí và cảnh sắc rừng rợn đang bao phủ hết cả ngôi làng Thủy Dương nhỏ bé này. Hoàng Dược Sư lúc này lo tán gẫu với Các Thiên Dân rằng :

- Lệnh lang tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?

Các Thiên Dân rằng :

- Dạ cháu nó tên Các Tể Quang, nay hai mươi. Tể Quang! Con mau lại bái kiến tiên sư đi.

Các Tể Quang vội qua làm lễ, Hoàng Dược Sư rằng :

- Đêm nay chúng tôi quyết ở lại đây để bắt yêu quái, vậy câu có dám theo chúng ta đi không?

Các Tể Quang rằng :

- Tuy cháu chưa được thấy qua loài quỷ nhập tràng ra sao nhưng thường có câu “Tà không làm sao thắng chánh nổi”, lại nữa mình lại người sống, đâu lý đi sợ người chết như vậy? Huống hồ lại có các vị tiên sư tiên trưởng đi chung như vậy, cháu đâu còn lý do gì để sợ.

Hoàng Dược Sư cười ngay rằng :

- Hay lắm, thế cậu đi lo ngay cho ta một mớ đỉnh sắt đi, bất luận dài ngắn gì, càng nhiều càng hay.

Các Thiên Dân nghe Hoàng Dược Sư bắt con mình đi lấy đỉnh, bắt giắc biến sắc rằng :

- Thưa tiên trưởng, trời tối như thế này, sai cháu đi như vậy e có gì không tiện chăng!

Hoàng Dược Sư lớn tiếng cười nói :

- Ông hốt hoảng như vậy làm gì. Quỷ nhập tràng vốn là loài vật thuần âm, sau canh ba mới có thể hiện hình được cơ mà.

Các Tể Quang cũng ưỡn ngực vỗ “bình bịch”nói :

- Con không sợ! Con sẽ đi lo ngay mớ đỉnh cho tiên trưởng ngay.

Dứt lời đi ngay, Các Thiên Dân không biết nói sao chỉ đành lăm lăm khẩn vái cầu sao cho con mình bình yên vô sự.

Sau nửa tàn canh, quả nhiên Các Tể Quang đã quay về, trên tay cầm mớ đỉnh, có hơn một trăm cây, Hoàng Dược Sư thấy vậy cười nói :

- Khá lắm! Có ngần này đỉnh, đủ để bắt yêu quái lắm rồi.

Sau đó mọi người hàn huyên chuyện trò vui vẻ, vào khoảng gần canh hai, Đào Hoa đảo chủ thành linh đứng dậy rằng :

- Đến giờ rồi đây, chúng mình nên sửa soạn ra ngoài bắt yêu quái cho rồi.

Các Tể Quang lập tức lo mở cửa, Đào Hoa đảo chủ, vợ chồng Quách Tĩnh và Kha Trấn Ác, cả thầy bốn người cùng nhau rời khỏi nhà họ Các, chỉ thấy cảnh trăng thanh gió tịnh sao điểm khắp nền trời u tịch, tứ bề thôn làng im lặng im lìm, lòng Quách Tĩnh không khỏi nao nao nghĩ: Chàng cho rằng nhạc phụ đang “Phản lão hoàn đồng” (Trở về thời hồi xuân), với tui đình sắt như vậy, không hiểu ông ta sẽ bắt quỷ nhập tràng, ở đâu và bằng lối gì?

Nhân lúc Các Tể Quang đương ra, Quách Tĩnh bèn hỏi ngay Hoàng Dục Sư rằng :

- Thưa cha! Bộ cha cũng tin trên thế gian này có quỷ nhập tràng sao?

Hoàng Dục Sư trợn mắt rằng :

- Rõ thằng khùng! Trông bộ dạng người đầu đàn đến nỗi, sao lại tối dạ thế? Nếu cần ta cho ngay vài bạt tai cho sáng trí ra.

Quách Tĩnh tái mặt, Hoàng Dung nhẹ kéo áo chồng sang một phía khẽ tiếng :

- Anh này rõ thật lắm cảm, yêu khí tà ma của Thủy Dương thôn đây, chẳng qua thuộc loại yêu nghiệt Mai Siêu Phong xưa kia mà thôi, nay cha đang tìm kiếm tung tích của y, sao anh lại hỏi vớ vẩn vậy làm gì.

Quách Tĩnh lúc này mới vỡ lẽ, Hoàng Dục Sư rảo qua khắp một lượt Thủy Dương thôn, không thấy hiện tượng gì, ông ta cúi đầu suy nghĩ, chợt ngồi xuống bằng tròn hai chân, ngửa mặt lên trời, cất tiếng hú lên. Quách Tĩnh hiểu ngay tiếng hú này của nhạc phụ đương gọi trận với kẻ địch đang nấp đâu đó.

Theo như luật lệ của những người có bản lãnh danh vọng, hễ mỗi khi có ai hú những tiếng như vậy tất nhiên cũng phải hiện thân ra để đáp lời, sau khi Hoàng Dục Sư cất tiếng hú vậy, vợ chồng Quách Tĩnh im lặng tiếng chăm chú. Nói ra cũng lạ lùng, trong lùm cây âm u đen thui ấy, thành linh vụt ra mấy tiếng cười hách dịch và lạnh lùng.

Giọng cười quái lại dị hợm, chẳng khác nào như quỷ kêu đêm, khiến người nghe ớn lạnh rùng mình, nhưng có điều tiếng cười ấy phẳng phất vô định, tiếng cười thứ nhất phát ra từ hướng chánh Nam, nhưng tiếng cười thứ hai lại chuyển ngay sang hướng bắc, còn tiếng cười thứ ba lập tức chuyển ngay sang phía Đông, nói tóm lại những giọng cười quái gở ấy, phẳng phất như có người nấp sẵn để đáp ứng theo thứ tự vậy. Quách Tĩnh bất giác giật nảy mình.

Kha Trấn Ác vốn là người nóng tính như lửa, bèn lớn tiếng gọi ngay :

- Yêu tặc! Hãy mau mau dẫn xác ra ngay, trống nấp gào thét như vậy có ích gì, vậy mau mau ra đây phân thủ cao thấp với lão gia xem sao!

Vừa nói dứt, tiếng cười cũng im bật luôn, Hoàng Dục Sư vội vàng lấy ngay ra ba mũi đinh, nhắm ngay về hướng phát ra tiếng cười dùng ngay “Đàn Chỉ thần công” búng ngay ba mũi đinh, ba mũi đinh vọt nhanh như những mũi tên thoát khỏi dây cung, hướng về phía rừng rậm um tùm.

Ngon “Đàn Chỉ thần công” của Đào Hoa đảo chủ nào phải vừa vặn gì, ba mũi đinh xé màn gió đi nhanh như chớp vào khu rừng rậm, chớp nháy, bỗng nghe ba tiếng “Cốc!Cốc! Cốc!” hình như có vật gì cứng cáp chặn đứng lại.

Ba mũi đinh của Hoàng Dục Sư đánh ra, trên thực tế, ba mũi đinh bay ấy không hề đánh trúng đích gì, nhưng trong chớp mắt đã vô tầm vô tích.

Sự biến hóa thành linh như vậy, không những Quách Tĩnh và Hoàng Dung giật mình thất kinh, mà chính cả Hoàng Dục Sư cũng hoang mang, vì ngon “Đàn Chỉ thần công” trong đương kim nay chỉ có “Bắc Cối”, “Nam Đế”, “Tây Độc” là những nhân vật có thể hứng chịu hay chống đỡ nổi. Nay chớp mắt mà đối phương ngang nhiên có thể chụp bắt ngay ba “Phi đinh” của mình như vậy, với sức công lực này, có thể sánh ngang với các nhân vật Hồng Thất Công, Âu Dương Phong v.v. không ngờ một nơi hẻo lánh như thôn trang đây,

ngang nhiên có loại kinh địch như vậy, và nhất là với giọng cười phảng phất vừa rồi, chính là một môn “Huyền môn nội công” thượng thượng, nay gặp kinh địch như vậy đâu còn ý nghĩ xem thường sự việc?

Nghĩ vậy Đào Hoa đảo chủ bèn cất tiếng ngay rằng :

- “Kỳ la đòi lý mai thần kiếm, Tiêu cổ thang trang lão khách tình”. Vị cao nhân nào vậy, xin thỉnh ra cho được gặp mặt.

Tiếng Hoàng Dực Sư vừa dứt, trong lùm cây thình lình vang lên một tiếng quái lạ, nghe như tiếng cánh bay của một con côn trùng, Hoàng Dung trời phú sẵn thông minh, nghe tiếng kêu như vậy, lên tiếng ngay :

- Quái lạ! Canh ba khuya khoắt thế này, ở đâu mà lại có ong bay lạ lùng như thế kia.

Tiếng chưa dứt, trong lùm cây đột nhiên bay ra một đám ánh quang màu hồng, ùn ùn bay lại với một tốc độ khá nhanh, chớp mắt đã ở ngay trên đỉnh đầu mọi người, ngoại trừ Kha Trấn Ác là người đuôi mù ra không thấy, còn ai nấy đều nhìn thấy rõ sự thể trước mắt, thất thanh kêu lên rằng :

- Trời ơi! Loài ong đỏ! Lạ quá! Ong mà lại đỏ như thế!

Quả đúng như lời nói vậy, bầy ong này lớn hơn những con ong màu vàng gấp đôi, nhưng đặc biệt là những con ong đầu đỏ búng ửng, đến cả đôi cánh của nó cũng màu đỏ nhạt, chúng đang bay tua tủa trên đầu mọi người một cách ghê sợ. Hoàng Dung dùng ngay “Đàn Chỉ thần công” búng ngay ra mũi tên, nhắm ngay ba con “Huyết phong” (Ong máu) đánh rớt ngay xuống, nhưng bầy ong này đâu có vừa gì, chúng ào ào nhào cả xuống một lượt thành thể “Mãn thiên tính vũ” (Trời đầy mưa sao)

Hoàng Dung lớn tiếng la rằng :

- Thưa cha! Bầy ong này tính đốt người đây!

Tiếng chưa dứt Hoàng Dực Sư đã vung luôn hai tay áo bào “xẹt! xẹt! xẹt”, phát ra một lúc liên tiếp một chục ngọn “phi đình”, đây vốn là một môn tuyệt kỹ “Mãn Thiên Hoa Vũ” của Hoàng Dực Sư, cứ một cây đình lại găm trúng một con ong, bầy “Huyết phong” quả nhiên bị hao hụt hẳn đi một phần.

Nhưng bầy ong này đâu phải là ít, cả hàng đến khoảng sáu trăm con. Hoàng Dực Sư tuy đánh rớt ba bốn chục con ong, nhưng những con khác còn lại vẫn nghiễm nhiên nhắm hẳn về phía Hoàng Dung, Quách Tĩnh, Kha Trấn Ác, Quách Phù thất kinh hét rú lên. Hoàng Dung phát ngay ra một nắm kim châm, găm được cả thấy mười mấy con ong một lúc, Quách Tĩnh song chưởng phát ngay thể “Phi Long Tại Thiên” (Rồng bay lên trời) “ào” một tiếng, chưởng phong đánh bạt ngay ra.

Chớp nhoáng bầy ong bị chết khác nhiều, xác ong nằm la liệt dưới mặt đất, lúc này bầy ong như cảm thấy nhóm người này lợi hại, chúng như biết biến đổi chuyển sang phía Đông một nhóm, phía Tây một bầy, tiếng “o o” vang hẳn một khu. Một bầy lo bay thấp như tạo một cảnh nghi binh, còn bầy nọ nhào thình lình ra để phát động thể công hãm, nhưng làm sao chúng có thể qua mặt được nhóm người lừng danh này. Nhất là đối với lối đánh nhanh nhẹn của Hoàng Dung, bầy ong vừa biến đổi trận thế, nàng đã nhận ra ngay, tay vung liên hồi, kim châm thi nhau bay tua tủa đánh vào đám ong.

Quách Phù lúc này đã hết sợ, cô bé vỗ tay hoan hô vì thích quá. Già nửa số ong đã chết về tay cha con Hoàng Dung, bầy ong hết dám bén mảng xuống nữa, chúng đành cất cánh bay cao, ngay lúc này trong khóm cây um tùm thoáng ngay ra một mùi thơm kỳ lạ, bầy ong ngửi phải mùi thơm này, chúng lập tức quay đầu bay về. Trong lùm cây nhấp nháy bầy ong đã biến dạng hẳn.

* * * * *

Sau khi đánh bại yêu nghiệt Huyết phong, Quách Phù hớn hở vỗ tay reo cùng ông ngoại nó.

- Ha! Ha! Ha! Tưởng rằng bầy ong dữ giết ông ngoại bà ba mẹ mất rồi. Hóa ra ông ngoại chỉ phát tay đánh ra mấy chưởng nhẹ nhàng như gió thoảng mà chúng đã biến mất.

Hoàng Dực Sư nhìn cháu, nghiêm sắc mặt, nói :

- Chưa đâu, kẻ thù của ta còn nữa đấy.

Quách Tĩnh nghe nhạc gia nói vậy, bèn cung tay, khoát mày, nói :

- Thừa cha, ở rừng còn gì độc hơn “Huyết Phong” nữa mà cha lại dạy như thế.

Hoàng Dược Sư cười rồi gằn giọng nói :

- Chẳng lẽ ta chẻ cái đầu mi ra mà đổ lỗi vào đó. Mi quên rằng Âu Dương Phong Tây Độc, kẻ thù của năm vị ân sư của mi sao? Hắn là tên võ công thượng thặng, có những thể chưởng hiểm độc khó lường như cây xà trượng với thể “Thần đà tuyết sơn trượng pháp” lối đánh của Bạch Đà sơn và Cáp Ma công. Với lối hỗn hợp của “Xà trượng” và “Cáp Ma công” hư thực khó mà lường đoán nổi. Mi chớ xem thường.

Quách Tĩnh nghe nói xong giật mình, quay lại nói nhỏ với Hoàng Dung :

- Chí phải! Chí phải! Lời cha dạy rất phải. Muốn độ tài với Tây Độc ta phải tìm nơi non cao thanh tịnh, luyện tập lại mấy thể chưởng sở trường như thể “Song Thủ Hổ Bức” của Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông dạy trên đảo Đào Hoa, nhứt là thể “Hàng Long thập bát chưởng” của ân sư Hồng Bức Cái mới có thể báo thù cho các vị sư phụ năm xưa được.

Hoàng Dung nghe chồng nói hạp lý liền lặng lẽ theo chồng lên đỉnh non cao luyện tập mấy tuần trăng liền.

* * * * *

Nghĩ được đầu lối nửa tàn nhang, Âu Dương Phong đột nhiên lại hét lên một tiếng dữ dội, tung mình lên nhảy tứ tung lang tàng, bay đằng trước, múa đằng sau chiếm cửa “Bắc cực tinh vị”, nên nhóm lục tử đành phải cuống quýt nhảy theo với lão như bóng với hình, chớp mắt lại chạy trốn năm chục vòng như “đền kéo quân”, đến lúc mệt thở, Tây Độc mới ngừng lại nghỉ, và vẫn thể phủ phục như con “cóc lớn”, nhưng lần này đầu óc Âu Dương Phong bỗng nảy ra một ý nghĩ quái đản, lão cảm thấy mấy tên đạo sĩ trước mắt đây, tuy không nhớ ra là ai, nhưng đều trở thành mục tiêu luyện võ của lão, vì hễ mỗi lần mình động là đám đạo sĩ lại cuống quýt theo như cái đuôi, kể cũng vui nhộn lạ, sao mình không chơi tiếp trò này cho vui, khiến cho lũ chúng đuôi sức phờ người nằm liệt dưới đất luôn. Khổ thân cho nhóm Toàn Chân lục tử, họ đều bị hành hạ khốn khổ tùy theo cơn tỉnh và cơn điên loạn của Âu Dương Phong.

Nói đúng ra, Toàn Chân lục tử đã hoàn toàn nằm trong thế bất lợi, cái bại đã nằm chắc về phía họ, đáng lý ra lục tử nên buông trâu bỏ chạy cho yên mới là thượng sách. Nhưng một vị tức giận báo thù, hai là “Thiên Quả Bắc Đẩu” trận nếu tan rã một cái, Âu Dương Phong nhân cơ tấn công, mấy người phe mình chẳng hóa ra bó tay chịu trận sau, bởi vậy nên Lục tử đã nằm trong thế cỡi lưng cọp, ngồi không yên, xuống cũng nguy. Đang lúc tình trạng nguy cấp, cứu tinh từ Ngô Kiều trấn đã đến kịp.

Khưu Xứ Cơ đột nhiên thấy ngoài cánh rừng nhoáng vào một bóng người, quay đầu nhìn kỹ, bất giác cả mừng, vội lớn tiếng rằng :

- Tĩnh nhi, mau mau lại giúp sức!

Quách Tĩnh thấy Âu Dương Phong nhớ ngay đến thù của năm ân sư, chàng hét ngay một tiếng nhảy ngay đến.

Âu Dương Phong đầu não lúc này tuy ao ao, nhưng khi thấy rõ người nhảy vào là Quách Tĩnh, đầu óc lão thành linh lại đâm ra tỉnh táo, biết ngay hắn là một tay đại kinh địch của mình, chẳng cần nói nhiều lời, hét lên một tiếng dữ dội, vung ngay cây Lục trúc tượng với thể “Trường xà nhập động” (rắn dài vào hang), mở lối đánh của trượng pháp “Bạch Đà sơn” điểm nhanh sang phía Quách Tĩnh, nhưng gậy vừa đánh ra lưng chừng, chợt lại kéo nhanh về, hai chưởng hợp lại mở ngay lối “Cáp Ma công” bửa ngay một chưởng sang ngực Quách Tĩnh.

Với lối đánh hỗn hợp của xà trượng và “Cáp Ma công” hư thực khó mà lường đoán nổi, nếu Quách Tĩnh chênh mảng một chút, thể nào cũng bị trọng thương nhưng may xưa kia trên Đào Hoa đảo chàng đã may mắn được Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông truyền cho một lối đánh “Song Thủ Hổ Bức”, tay trái chàng dùng luôn thể “Kiến Long Tại Điền”, “bùng” một tiếng, đánh bật ngay cây Lục Trúc tượng của Âu Dương Phong, tay phải đưa ra gạt bật luôn “Cáp Ma công” thể đánh vừa khéo vừa đẹp mắt, Toàn Chân lục tử reo vang lên một câu “Hay quá!”

Âu Dương Phong bị Quách Tĩnh gạt ra một đòn, lão bỗng quát lên một tiếng, chưởng bên trái giơ thẳng Lục Trúc tượng giơ ngay ra với thể “Tả Hoành Hữu Trực” (Bên trái ngang bên phải thẳng) “Ào ào” hai tiếng, đánh thốc vào phía Quách Tĩnh, nhưng chàng vẫn ung dung và chợt nghĩ đến lối tấn công vũ bão của

Âu Dương Phong, lúc này đôi bên đã dùng toàn lực đánh dốc với nhau, cả đôi bên hữu sự đều bị bật phía sau hơn ba bước!

Khuru Xứ Cơ bỗng lên tiếng :

- Đại sư huynh và các sư đệ, chúng ta hãy đánh ừa vào.

Mã Ngọc trầm ngâm một hồi rồi tiếp :

- Sư đệ, chúng mình ý đồng mà thắng, đâu đẹp thể diện gì?

Vương Xứ Nhất rằng :

- Ở đây không phải là vấn đề thể diện, mà là một nghĩa vụ trừ ác, hơn nữa Lão Độc Vật khi giết sư đệ chúng mình nào đâu có trừ bỏ thủ đoạn?

Nhóm Toàn Chân đều đồng thanh rằng :

- Đúng vậy, chúng mình giao tranh với người khác, có thể còn nói về vấn đề sĩ diện được, nhưng với Lão Độc Vật tại quái này, cần gì phải giữ qui tắc của kẻ giang hồ, vậy chúng mình cứ việc xông thẳng lên :

Nhóm Lục tử lại vung kiếm mở ngay trận pháp “Thiên Quải Bắc Đẩu trận”. Cửa “Thiên huyền” của Vương Xứ Nhất và cửa “Khai trường” của Lưu Xứ Huyền công đánh má trái, còn cửa “Diệu quang” của Tôn Bất Nhị và cửa “Thiên quyền” của Khuru Xứ Cơ lo đánh ở cánh bên phải, hai mé đánh thẳng vào. Âu Dương Phong cũng đã thấy bốn người, nay lại thêm nhóm Toàn Chân lục tử, càng thấy áp lực nặng nề, nhưng lão thành linh giở ngay một lối đánh quải lại dị hợm, chỉ nghe lão hét lên một tiếng ghê rợn, tung người bật lên một nhánh cây con, đầu chống ngược vào cành cây, chân giơ lên trời, toàn thân xoay một vòng. Lục Trúc trượng bên trái gõ ra, tay mặt đánh bửa ra một ngọn “Cáp Ma công” “ào” một tiếng vang dội, một nhánh cây lớn bị gãy làm hai, rớt xuống đầu đám Toàn Chân lục tử với một khí thế kinh người.

* * * * *

Trong lúc nhánh cây gãy xuống, bắt buộc trận thế của Toàn Chân lục tử phải giải tán ngay, tiếp đó Tây Độc lại hét lên một tiếng, cây Lục Trúc trượng nhanh như cắt, quất ngay xuống đỉnh thiên linh cái của Quách Tĩnh với lối đánh “Nhất thạch nhị diệu” (một hòn đá đánh hai chim) quả là một lối đánh vô tiền khoáng hậu. Các cửa “Thiên huyền”, “Khai dương”, “Diệu quang” của nhóm lục tử đương nhiên phải nhảy lui để tránh nhánh cây đè, mà cả Quách Tĩnh cũng không dám dùng đến “Hàng Long thập bát chưởng” để trả đòn, vì nếu đánh ra, thế nào cây “Đả Cầu bổng” của Hồng Thất Công sẽ bị gãy ngay. Chàng đành dùng “Không Minh quyền” để tiếp, vung nhanh tay trái lên chụp và đoạt ngay thân gãy trúc.

Nhưng Âu Dương Phong lại quát lên một tiếng, chuyển ngay hai ngón tay phải móc ngay về phía mắt Quách Tĩnh, chàng chưa kịp đoạt gãy trúc về, song chỉ của Tây Độc đã lướt nhanh tới mặt, Quách Tĩnh chỉ còn nước buông tay nhảy tung ra một đòn, nhưng Âu Dương Phong đã nhân cơ hội tay này, lão vọt tung ngay người lên cao hơn ba trượng, rồi lướt xéo qua một mé, và hai tay lão khẽ ấn vào thân cây, trông không khác nào như cá thuận giòng nước, chim thuận luồng gió, toàn thân bung vọt đi như một làn khói, vọt hẳn ngoài khu rừng. Đến khi Quách Tĩnh và Toàn Chân lục tử muốn hợp lực đuổi theo, Âu Dương Phong đã chạy mất dạng luôn.

Sau khi có Quách Tĩnh tham chiến, nhóm Toàn Chân tưởng đâu chuyển này quyết dồn Lão Độc Vật Âu Dương Phong vào ngõ tử, nào hay đâu lại bị lão dùng lối đánh kỳ lạ dị hợm và cuối cùng lão lại tháo thân chạy biệt dạng luôn, Khuru Xứ Cơ dậm chân than :

- Lão quái vật lại thoát thân! Tiếc quá!

Hách Đại Thinh, Tôn Bất Nhị còn tính đuổi theo. Mã Ngọc ngăn ngay lại rằng :

- Đuổi làm gì cho mất công, chúng mình đuổi không kịp lão đâu, phạm việc gì, hễ nóng tánh đều hỏng việc, hãy nhẫn nại chút cho được việc.

Lúc này Quách Tĩnh bước lại thi lễ với Toàn Chân lục tử, Mã Ngọc hỏi ngay :

- Kìa thế vợ anh đâu không đi chung? Hay bận chuyện riêng gì?

Quách Tĩnh bàn thuật lại vụ ở Thái Sơn cho Toàn Chân lục tử nghe, Khuu Xứ Cơ rằng :

- Thảo nào cây “Đã Cầu bồng” của Hồng lão bang chủ lại lọt vào tay Lão Độc Vật như vậy, nhưng chuyện này đáng lẽ phải chính bản thân của Hồng lão bang chủ đứng ra can thiệp mới phải, mà này Quách huynh, sao anh em chúng tôi suốt dọc đường mà không hề gặp một đệ tử của Cái bang vậy.

Quách Tĩnh đáp :

- Các anh em Cái bang phần đông đều tập trung tại vùng Sơn Đông, có lẽ họ không ngờ rằng, Lão Độc Vật lại đến miền Giang Nam: Khuu đạo trưởng có ý kiến gì về vụ này không?

- Khuu Xứ Cơ nghiêng nhiên rằng :

- Theo ý tôi, Lão Độc Vật là tên bại hoại của võ lâm cũng là kẻ thù của Toàn Chân giáo chúng tôi, nay chúng mình cứ việc ngược lên miền Bắc, nếu bắt gặp được lão càng hay, còn không chúng ta cứ thẳng đến Sơn Đông cùng hợp lực với anh em Cái bang, cùng nhau mở cuộc truy tầm đại quy mô, lúc đó xem lão ấy chạy đằng nào cho biết.

Quách Tĩnh bèn y theo kế Toàn Chân lục tử, mọi người sửa soạn khởi trình, đến đây xin tạm gác câu chuyện Bắc tiến của nhóm Quách Tĩnh.

Chuyện quay sang phía Lão Độc Vật Âu Dương Phong. Sau khi suýt bị “lỗ vốn” trong trận đánh tại Tuyệt Duyên lãnh, may nhờ trong lúc lúng túng lão lại nảy ra được ý gian “Sự cấp mã hành điền” (Trong luật cờ tướng, “mã” phải đi hình chữ “Nhật”, nhưng bí nước quá kẻ ăn gian lại đem “mã” đi lối chữ “Điền” của con “tượng”), dùng Cáp Ma công đánh gãy nhánh cây to áp đảo Lục tử và Quách Tĩnh để tháo thân, lão chạy một mạch ngay mấy chục dặm, không thấy ai đuổi theo au mới ngừng chân đứng lại. Trời lúc này cũng chập choạng tối, Âu Dương Phong đã cảm thấy mệt lả người, lão tính tìm một nơi nghỉ ngơi, chợt thấp phía trước xuất hiện một ngôi miếu nhỏ, Âu Dương Phong nghĩ thầm “Mình đã mệt lả người rồi, hãy vào đây ngủ một giấc cho lại sức nếu gặp tui Quách Tĩnh đuổi tới, mình cũng có sức để còn chiến với chúng một phen”.

Nghĩ xong lão dùng trúc杖 chống đất đi đứng dểnh vào miếu.

Đây là ngôi miếu hoang, tứ bề điêu tàn, nóc lộ thiên, biển ngang ngoài cửa miếu cũng là mờ hắt, nhưng còn thấy sơ được bốn chữ “Vương Linh quan miếu” bằng lối chữ khắc, loại miếu này không khác gì với loại “Thổ địa miếu” ở miền Nam. Âu Dương Phong chẳng cần đắn đo gì, ngang nhiên bước vào miếu, nào hay lão vừa bước vào cửa miếu, giật nảy mình.

Thì ra ngôi “Vương Linh quan miếu” này, chỉ vụn vụn có một ngôi chánh điện, hai “phòng cánh” hai bên đây ngói vụn nằm đồng, đã mất hình dạng của một căn phòng. Chỉ có chánh điện còn gọi là tạm nguyên vẹn hơn, nhưng trên bàn án lại có một lão già tóc tai bờm xờm nằm ngủ, nét mặt trông hôi hài như hễ, hóa ra chính Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông.

Trong kỳ luận kiếm lần thứ hai tại Hoa Sơn. Âu Dương Phong tuy chưa hề giao tranh với Châu Bá Thông lần nào, nhưng Tây Độc cũng biết rõ về bản lĩnh của Châu Lão Ngoan Đồng, cao không thể nào lường được, nếu vào ngày thường, với sức “một chọi một”, đương nhiên Âu Dương Phong không ngăn gì Châu Bá Thông nhưng hôm nay tình thế lại khác, Tây Độc vừa mới đại chiến với Toàn Chân lục tử và Quách Tĩnh, sức cạn người mệt nay đụng độ với Châu Bá Thông, thế nào cũng “lẽ”, Âu Dương Phong đâm ra ái ngại, bèn nhẹ chân quay “chuồn”, nào hay lão vừa nhẹ nhàng quay thân, trên bàn Châu Bá Thông nhảy bung lên, cười ha hả nói :

- Ê... Lão Độc Vật... đường lên trời mi không bước, địa ngục vô lối mà ngươi lại mò vô... chuyện này chấp ngươi mọc cánh cũng bay đâu thoát, tính chuồn đằng nào vậy?... Hà hà hà!...

Thoạt bước vào miếu, đầu óc Âu Dương Phong tỉnh táo, nhưng sau câu nói kháy của Châu Bá Thông đầu óc Tây Độc lại trở lên thác loạn điên khùng, lão trợn mắt đỏ ngầu quát :

- Ngươi là ai? Ta nào có quen biết! Tại sao gọi là Lão Độc Vật? Vậy ngươi là ai?

Tuổi tác Châu Bá Thông tuy đã già, nhưng tính vẫn hồn nhiên vui như con nít, lão cũng thừa biết Âu Dương Phong bấy lâu nay đều sống trong trạng thái điên tỉnh khật khùng, nghe Âu Dương Phong hỏi vậy,

Lão Ngoan Đồng bỗng nghĩ ngay ra một trò, cười ha hả rằng :

- Ta là ai mà người cũng không biết sao? Trời ơi! Ta đây chính là Âu Dương Phong, lại cũng có danh “Xú cấp ma” (con cóc thúi) với hai tên lẫy lừng thế mà người cũng không biết ư?

Đầu óc Âu Dương Phong càng đắm u mê, lão lẩm bẩm :

- Người là Âu Dương Phong? Lão! Âu Dương Phong đâu phải là người!

Châu Bá Thông cố nhịn cười nói :

- Ô kìa, ai bảo ta không phải là Âu Dương Phong!

Ta nói thật cho người biết, Âu Dương Phong chính là một tên bất lương số một dưới vòm trời này, những tội tày đình của hắn: giết anh, cướp chị dâu, tàn sát kẻ vô hạnh, lòng dạ độc ác, suốt ngày chỉ lo trộm cắp về võ học “Cửu Âm chân kinh”, vậy người nghĩ coi, tội thằng chó Âu Dương Phong có đáng chết không?

Âu Dương Phong thần nhiên trả lời :

- Đáng chết! Đáng chết!

Châu Bá Thông lại nói :

- Người đã cho là Âu Dương Phong đáng chết, vậy thì hãy giơ tay lên, tự tát vào mặt mình ba trăm cái!

Âu Dương Phong ngạc nhiên :

- Ô ơ!... Ta đâu phải là Âu Dương Phong mà tự tát vào mặt mình như thế?

Châu Bá Thông cười nói :

- Tuy người không phải là Âu Dương Phong nhưng mà người là con cháu đốn mạt của Âu Dương Phong, tổ tiên nhà người đã ăn ở thất đức, vậy người tát mấy cái cho thật đau, kẻ cũng chuộc sơ được tội lỗi của tổ tiên phần nào.

Sẵn đầu óc đang hỗn độn, phần nghe Châu Bá Thông hời hợt như vậy, quả nhiên Âu Dương Phong giơ tay tát “bốp chát” ngay vào mặt mình.

Hai cái tát này cũng chẳng nghe gì, chỉ thấy đôi má Âu Dương Phong đỏ và sưng vù lên như bị ong đốt, Châu Bá Thông vỗ tay cười khoái trí :

- Giỏi quá! Giỏi quá! Tát thêm hai cái nữa!

Âu Dương Phong lại giơ tay tát “bốp bốp”, kỳ này lại nặng tay hơn kỳ trước, đến nỗi ứa máu miệng ra. Châu Bá Thông cười lớn tiếng rằng :

- Ấy! Có như vậy mới nhẹ tội đi phần nào! Khá lắm! Khá lắm!

Thần trí Âu Dương Phong loạn xạ, tự tát vào mặt mình đôm đốp mà không biết đau. Châu Bá Thông lại quát :

- Lão Độc Vật, phía kia có một trụ bằng đá, vậy người cứ va thẳng người vào trụ đấy ấy chết đi cho xong!

Châu Bá Thông tưởng bở, muốn xúi Âu Dương Phong tự tử, nào hay rằng, dù cho một kẻ thần kinh thác loạn đến đâu đi nữa, cũng quyết không có ai tự mình đi giết mình, Châu Bá Thông kỳ này đúng là “người ham thắng chứ không biết bại”. Xúi dại Tây Độc tự tử, Âu Dương Phong bất giác ngạc nhiên nói :

- Lý do nào mà ta phải va đầu vào trụ đá để chết?

Châu Bá Thông giải thích với giọng điệu nạt nộ :

- Âu Dương Phong là ông cố nói của người, hắn đã gây nên những chuyện thất đức, người là bậc con cháu nối giòng hương hoa, nay chỉ có cách tự chết để siêu độ cho cố nội người dưới Âm phủ. Vậy mau va đầu chết đi để tỏ là mình hiếu thảo với tổ tông.

Âu Dương Phong ngần ngại không chịu. Châu Bá Thông không nhịn được nữa, nhoáng ngay mình vọt đến sát người Âu Dương Phong, đưa tay chụp ngay ngực áo của Lão Độc Vật, giơ bổng ngay lên tiếng va mạnh đầu lão vào trụ đá.

Nào hay hành động của Lão Ngoan Đồng lại khiến cho Âu Dương Phong tỉnh trí lại, Tây Độc quát ngay lên :

- Hừ! Lão Ngoan Đồng, nhà ngươi ngang nhiên dám đùa cợt ta!

Thân mình chuyển như một làn gió, vung ngay tay lên gạt, hét lên một tiếng dữ dội, mở ngay “Cáp Ma thần công” đánh bung ngay sang ngực Châu Bá Thông.

Nếu bị trúng ngọn “Cáp Ma thần công” không chết cũng trọng thương, nhưng Lão Ngoan Đồng quả không hổ là sư đệ của Vương Trùng Dương chân nhân, lão tự có bản lãnh riêng biệt của lão, khi Âu Dương Phong vung song chưởng, Châu Bá Thông kêu lên: “Chao ôi!” nửa thân trên ngã ra phía sau, hai chân bung lên, lộn người một vòng với thân pháp “Ngọa Khán Lưu Vân” (nằm xem mây biếc), tung vèo mình ra khỏi cửa lớn Linh Quang miếu, thân Lão Ngoan Đồng còn chưa chạm đất, tứ chi lại ưỡn mạnh một cái, toàn thân lại bung ngay lên, quay tay phật ra một chưởng chém ngay về phía gáy Âu Dương Phong.

Lối đánh này không khác bữa củi, hai mắt Âu Dương Phong đỏ ngầu, thân hình ngời thế chồm hồm dưới đất, hét lên một tiếng dữ dội, song chưởng cùng vung ra, lại một “Cáp Ma công” nhắm ngay ngực bụng Châu Bá Thông đánh sang. “Cáp Ma công” vốn là môn bản lãnh chí cương chí nhu trong thiên hạ, dù các võ lâm cao thủ tuyệt đến đâu cũng phải kiêng nể e ngại, Châu Bá Thông lại kêu lên một tiếng: “Ồi chao!”, vung người lên không tránh đòn, rồi vèo xiên qua một trụ cột xa.

Châu Bá Thông thấy Âu Dương Phong liên tiếp đánh ra hai ngọn “Cáp Ma công”, khí thế như bữa núi trong bụng cũng ngán sợ, Lão Ngoan Đồng thụt thấp người xuống, đang tính dùng “Không Minh quyền”, nhảy bổ lại, chợt Âu Dương Phong trợn trắng hai mắt, miệng sùi bọt mép, “bịch!” một tiếng ngã lăn quay ra mặt đất hết nhúc nhích.

Châu Bá Thông ngẩn người. Đã đuối sức, tàn lực Tây Độc lại hệt luôn hai đòn đánh Châu Bá Thông, trong người không còn sức đâu để đánh nữa, chợt lão thấy ngực ngộp thở, mắt nổ đom đóm, trời đất đảo lộn, không sao đứng vững và ngã bịch ngay xuống đất.

Lúc này Châu Bá Thông ngỡ rằng Âu Dương Phong đang vờ vĩnh để nhử mình vào cạm bẫy, Lão Ngoan Đồng không dám hấp tấp tiến vào, đứng đằng xa đánh tiếng :

- Này Lão Độc Vật! Ngươi đừng có vờ chết nằm vạ như thế? Trước sau gì ngươi cũng không thoát khỏi chưởng của Châu lão gia ta đâu, biết điều đứng ngay dậy cho rồi.

Một hơi lão liên tiếp gọi ba lần, nhưng Âu Dương Phong trợn trắng mắt, nằm đờ không trả lời, Châu Bá Thông quát lại rằng :

- Kìa Lão Độc Vật, sao tệ thế, mới có hai hiệp mà lăn ra vậy?

Châu Bá Thông lại đá Âu Dương Phong, thấy đối phương không phản ứng gì, Lão Ngoan Đồng gãi đầu gãi tai rằng :

- Chà! Bệnh diên của hần càng ngày càng nặng đến nỗi võ công của hần cũng tiêu tan vậy, chưa đánh mà đã ngã, rõ mất vui thật!

Châu Bá Thông liền cởi ngay dây lưng của Âu Dương Phong, trói ngay hai tay Lão Độc Vật ra sau, chợt nhìn thấy cây Lục Trúc trụ bên cạnh Âu Dương Phong, lạ lùng rằng :

- Ủa! Sao “Đả Cầu bổng” của Hồng lão ăn mày lại lọt vào tay Lão Độc Vật thế này? Đây là chiếc gậy xin cơm trên đời của lão, để mình đem trả lại cho lão.

Dứt lời Châu Bá Thông dắt ngay cây Lục Trúc trụ vào lưng quần và sửa soạn rời ngay Vương Linh quan miếu, nhưng ngược nhìn bầu trời tối om, lẩm bẩm rằng: “Trời tối thế này, mình cứ ngủ lại một đêm trong miếu rồi mai tính”.

Châu Bá Thông biết một sợi dây lưng không sao giữ nổi Âu Dương Phong, lão đứng ngay dậy điếm ngay vào ba huyệt “Thiên Thương”, “Tướng Đài”, “Trung Phủ” xông thẳng ngay thân Âu Dương Phong vào gằm án, xong xuôi, Lão Ngoan Đồng mới khoan thai ngả lưng trên án tính ngủ, nhưng lão vừa nằm xuống, chợt lại nghĩ rằng: “Mình rõ ngốc qua, có chiếc gối êm và ấm lại không biết dùng!”, lão lại lục đục từ trong gằm án, kéo ngay Âu Dương Phong ra, đặt ngang trên án, rồi ngả đầu, gối ngay vào bụng Âu Dương Phong ngủ luôn.

Âu Dương Phong vốn là tay võ công tinh thuần, sự mất sức chẳng qua chỉ là hiện tượng thường mà thôi. Sau khi nghỉ ngơi khá lâu, Lão Độc Vật dần dần tỉnh lại, cảm thấy bụng bị vật gì đè nặng, tai nghe tiếng ngáy như sấm rền, bất giác cả kinh, vội mở mắt nhìn, Lão Độc Vật bất giác tức điên người.

Dù sao Âu Dương Phong cũng liệt vào hạng tôn sư của ngành võ học, dọc ngang lừng lẫy dưới vòm trời đã lâu, nào hay đêm nay xui xẻo thất thế, bị người ta làm nhục bằng cách lấy thân mình làm gối để ngủ như vậy.

Cơn giận của Lão Độc Vật đâu phải nhỏ gì, ác cái các huyệt đã bị người ta điếm, dù đầu óc tức muốn bốc khói cũng chẳng làm gì được Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông, ức đến nổi gần ngất đi luôn.

Nhưng dù sao Lão Độc Vật cũng là một kẻ tức trí đa mưu, chớp mắt, lão đã nghĩ ra một kế. Thì ra Âu Dương Phong sau khi nghịch luyện “Cửu Âm chân kinh” khe mạch trong người có thể di đảo ngược lại, lối nghịch chuyển này tuy không hợp chánh đạo của võ lâm, nhưng cũng có thể liệt vào một thứ bản lãnh “bàng môn tà đạo” cũng như ai cũng viết chữ bằng tay mặt, đó là thông thường, thói quen mà thành. Tây Độc cho rằng tuy bị Châu Bá Thông điếm huyệt, mình cũng có thể nghịch chuyển kinh mạch lại xông phá các đường máu bế tắc, nghĩ vậy Âu Dương Phong lập tức vận công nghịch chuyển, lão hít một hơi chân khí, dần dần tử dục chân dội hẳn lên, quả nhiên lão đã đánh thông các đường bế tắc của kinh mạch, chân tay đã cử động lại như thường.

Tây Độc khôi phục lại sự cử động của lão, đúng là một tai họa kẻ sát cho Châu Bá Thông, nhưng Lão Ngoan Đồng nào hay biết gì sự đang biến chuyển.

Đã thế miệng Lão Ngoan Đồng còn lảm nhảm nói mớ: “Anh Cô, nào tôi... tôi... tôi đâu tội gì với cô đâu, sao cứ đuổi theo tôi mãi vậy?” tiếng mớ cứ vậy tái diễn. Âu Dương Phong định xóa mạng Châu Bá Thông bằng lối ôm chường “Cáp Ma công” vào người lão. Nhưng nghe tiếng nói mớ của lão, Tây Độc lại chợt nghĩ: “Nếu mình dùng chường ôm xiết lão “con nít” này, các tay hảo hán trên giang hồ thế nào cũng chê ta không đủ tư cách anh hùng nên mới giết người trong lúc người ta ngủ say, nhưng không giết lão, thật khó mà hả cơn giận. Mà thôi! Khắp vòm trời này, người mà có thể đọc thuộc lòng “Cửu Âm chân kinh” ngoài Quách Tĩnh ra, chắc chỉ còn lão tặc Châu Bá Thông này mà thôi. Sao mình không bắt sống lão và cứ vậy... vậy... ép lão nói rõ nguyên văn của “Chân kinh” chẳng hơn là thủ tiêu lão ư”.

Nghĩ vậy, Âu Dương Phong ngậm vận ngay thần công, thỉnh linh giơ tay kẹp ngay cổ Châu Bá Thông, Lão Ngoan Đồng từ trong mộng tỉnh giấc, vừa la vừa vùng vẫy.

Nhưng bản lãnh Âu Dương Phong đâu phải tay xoàng, cánh tay khác nào như một thanh thép quắp chặt Châu Bá Thông khiến Lão Ngoan Đồng ngộp thở ành ạch nói :

- Đồ... không biết xấu... đánh lén vậy đâu phải bản sắc anh hùng... dù Châu lão gia ta có chết, ta cũng hóa ma để chửi rửa người...

Âu Dương Phong cười gằn :

- Này lão già nghịch ngợm, muốn sống hay muốn chết nào?

Châu Bá Thông hét ú ớ :

- Lão Độc... ừ... Vật... lão... ừ... Châu ta đâu cần người tha, có giỏ cứ buông ta ra, đánh thử một ngàn hiệp xem ai ăn thua cho biết.

Tây Độc cười ha hả rằng :

- Buông người ra? Rõ đúng là lão gia ngây thơ có khác, ai bảo vừa rồi người không biết giết ta, rõ ngu quá. Thế mới gọi là: “Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu” (Kẻ hẹp lượng không phải quân tử, không

ác chưa xứng đáng mây râu). Hãy chịu theo số kiếp cho rồi.

Dứt tiếng, Âu Dương Phong tăng thêm sức, tính khiến cho Châu Bá Thông ngất xỉu luôn.

Nào hay Châu Bá Thông lúc này đã dùng đến bản lãnh “giữ nhà” của Toàn Chân phái ra, lão vội vận ngay “nhuyễn công” (mềm mại) nơi cổ, cổ sức co ngay hai cùi chỏ, gá ngay vào hai đại huyệt Khí Môn và huyệt nơi hông nách của Tây Độc, nhờ vậy cường lực của Âu Dương Phong không sao tăng thêm được nữa, mà Châu Bá Thông vẫn thở và chưa bị ngất xỉu theo ý muốn của Lão Độc Vật.

Âu Dương Phong kẹp một hồi, thấy Châu Bá Thông vẫn chưa tắt hơi, lấy làm lạ đứng ra lúc này muốn giết Châu Bá Thông đâu khó gì, Lão Độc Vật chỉ cần “ôm” ngay một chưởng “Cáp Ma công” vào thiên linh cái Lão Ngoan Đồng là xong ngay, nhưng ngặt vì Tây Độc vẫn nghĩ về “Cửu Âm chân kinh” chưa muốn kết liễu tính mạng Châu Bá Thông nhanh trong lúc này, Âu Dương Phong cười nham hiểm rằng :

- Nay Lão Ngoan Đồng, nay tính mạng người nằm gọn trong tay ta, dù cho người có vùng vẫy đến đâu đi nữa cũng đừng hòng thoát, nếu muốn sống hãy đọc mau “Cửu Âm chân kinh” ra để chuộc mạng, còn không ta chỉ việc vung tay, lập tức người sẽ sang bên kia thế giới.

Châu Bá Thông nghe vậy chợt nảy a ý kiến, nghĩ bụng: “Thì ra tên chó chết này vẫn nghĩ đến “Cửu Âm chân kinh” tội gì mình không lợi dụng lừa hắn một vỏ”. Nghĩ vậy, Châu Bá Thông vờ như nghệt thờ nói :

- Người kẹp cổ ta thế này làm sao đủ hơi mà đọc chân kinh?

Âu Dương Phong cười gằn :

- Được! Ta sẽ nương người ra.

Dứt lời giờ ngay hai chỉ điểm vào Vân Đài huyệt của Châu Bá Thông, Lão Ngoan Đồng “ối” lên một tiếng, toàn thân mềm nhũn như bún, Âu Dương Phong vung chân đá hất ngay Châu Bá Thông xuống đất.

Châu Bá Thông thở dài nói :

- Người quả không hổ là Lão Độc Vật, ác thế là cùng, ta thật hối tiếc một chuyện!

Âu Dương Phong quát :

- Hối tiếc chuyện gì?

Châu Bá Thông buồn bã đáp :

- Ta tiếc là vừa rồi quên chặt hai cánh tay của người để làm gối ngủ, đến giờ phải lụy thân.

Âu Dương Phong cả giận quát :

- Khốn kiếp!

Nhưng chợt Âu Dương Phong cười như điên nói :

- Không ngờ người lại dạy khôn cho ta như thế, vậy ta chặt đứt hai cánh tay của người trước.

Dứt lời Âu Dương Phong rút ngay tủy thư trong mình ra, tính cắt hai cánh tay Châu Bá Thông, Lão Ngoan Đồng tái mặt hoảng hồn, lắp bắp nói :

- Nếu người dám chặt mất hai cánh tay ra, có chết ta cũng không thêm nói đến nửa chữ của “Cửu Âm chân kinh”. Âu Dương Phong nghe vật giật mình nghĩ bụng: “Lão Ngoan Đồng này nói được là làm được...”

Tây Độc đành cắt ngay tủy thư lại, quát :

- Thôi được, ta sẽ miễn luôn tội hình chặt cánh tay người, vậy người hãy đọc ngay “Cửu Âm chân kinh” từ đầu chí cuối cho ta nghe, cấm bỏ sót một chữ nào.

Châu Bá Thông bụng chửi thầm Âu Dương Phong: “Rõ thẳng ngu! Nếu người đã rõ nguyên văn, cũng đâu cần gì phải hỏi đến ta! Vậy ta cứ việc đọc nhầm cả trăm câu, người lại biết cóc khô gì”. Chợt Lão Ngoan Đồng nghĩ ra một kế, nói :

- Muốn ta đọc Chân kinh cũng được, nhưng bụng ta đã đói, đâu có sức đọc cho suôn sẻ được?

Âu Dương Phong cả giận gắt tướng lên :

- Chớ có lười thôi, đặt điều, đêm hôm khuya thế này, đi đâu mà kiếm thức ăn cho người, chẳng lẽ phải mời người ăn một tiệc xứng đáng sao?

Châu Bá Thông cười nói tiếng rằng :

- Nay Lão Độc Vật, dù sao người cũng là bậc của của Bạch Đà sơn, chớ nên hẹp hòi thế làm gì, ta cũng chẳng cần người phải đãi một tiệc gì, phía gần kệ án đằng kia ta có để gói bao phục, trong sẵn bánh trái, vậy lấy ra đây chúng ta cùng ăn cho đỡ đói.

Âu Dương Phong lúc này cũng thấy đói, bèn thi hành ngay :

- Được! Ta sẽ lấy ra, nhưng cấm người sinh sự lười thôi đấy nhé.

20. Chương 20: Gặp Kẻ Thù Kha Trấn Ác Ra Tay

Thực ra Châu Bá Thông nào có bánh trái bao phục gì đâu, chẳng qua lão dùng kế “điệu hổ ly sơn” (nhử cọp ra khỏi núi) để lừa Âu Dương Phong!

Châu Bá Thông cũng biết cách vận khí thổ nạp để tự giải lấy huyết, nhưng không phải trong chớp mắt mà có thể thành công được, nhất là dưới sự canh chừng của địch thủ lại càng không thể thi thố được. Bởi lẽ chính Âu Dương Phong cũng là một tay nhà nghề. Nếu Châu Bá Thông vận khí giải huyết, đối phương sẽ ra tay điểm lại ngay, chừng đó không những giải huyết không xong mà rất có thể còn bị đối phương gây cho bị nội thương trầm trọng là khác! Nên phải tìm cách lừa Âu Dương Phong ra mới có thể thi hành kế của mình. Âu Dương Phong quả mắc ngay vào trường hợp “khôn ba năm đại một phút”, thản nhiên nghe theo lời Châu Bá Thông đứng dậy, đi ngay về phía kệ. Đàng này Châu Bá Thông ưỡn ngay tứ chi, khí vận Đan Điền, dồn hết sức bình sinh của mình dội ngay vào huyệt mạch của mình, quả nhiên khí huyết nơi “Vân Đài huyết” được phá thông suốt, tự khôi phục ngay sức vận động của nó!

Sau khi Tây Độc nhìn kỹ dưới kệ không có gì, Âu Dương Phong bắt giắc gắt om lên :

- Lão già chết toi! Người dám đùa cợt với ta hả?

Dứt tiếng quay ngay thân lại, khi Âu Dương Phong chưa quay hết đà đó, Châu Bá Thông đã hét ré lên một tiếng dữ dội, chụp ngay về phía sau lưng Lão Độc Vật!

Tây Độc nào ngờ về nội lực của Châu Bá Thông cũng chẳng kém gì mình! Chỉ chớp nháy, Châu Bá Thông đã giải ngay được huyết, thình lình nhảy vọt lên và ập sang phía Lão Độc Vật. Tây Độc vội chuyển nhanh song chưởng, hất bung ngay ra. Lão dùng ngay lối “Tuyệt Sơn Thần Đà chưởng pháp” chọi ngay với thế “Không Noãn Thịnh Phạn” (bát không đơm cơm) trong “Không Minh quyền” của Lão Ngoan Đồng. “Bùng! Bùng!” hai tiếng dữ dội, chưởng phong hai bên đụng độ, cả hai bên đều bị dội về sau hơn năm thước!

Nhưng Châu Bá Thông không chịu thua, lão lại nhảy tung sang như một thể hổ chụp. Chuyển này lão dùng lối “Song thủ hổ bác”, tay trái với ngọn “Phất trần chưởng” của phái Toàn Chân, tay mặt đánh luôn ra thế “Không châu hoành độ”. Hai luồng kinh phong “ào ào” phát ra với một cương một nhu! Đối diện, Âu Dương Phong quát lên một tiếng, song quyền đánh bật ra, chỉ đánh ngay sang chưởng lực của đối phương. Trận đánh trở nên “kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài”, sau hai hiệp, bất phân thắng bại về ai!

Hai bên giao tranh dữ dội ngay trong “Linh Quang miếu”, bóng hình chập chờn, tiếng gió “vù vù”! Một bên chuyên tấn công về lối “Song thủ quyền pháp”, một đàng cố dùng “Cáp Ma công” đối địch, thấp thoáng đôi bên đã qua lại trên trăm hiệp nhưng trong trăm hiệp, bên nào cũng hăng và đánh đâu vào đấy cẩn thận. Khi ra ngoài trăm hiệp, cả hai đối thủ đều cảm thấy thấm mệt, cử động chậm dần!

Thì ra cả đôi bên đều có lý do về mệt mỏi. Một đàng thì liên tiếp dự mấy trận đánh và cơn diên hành hạ, còn một đàng mệt vì đã đi mấy trăm dặm đường. Lại nữa, cả hai đều bị đối phương điểm qua một lần huyết,

tuy ai nấy đã tự giải nhưng cũng ảnh hưởng đến sức lực phần nào. Tuy lửa giận của đôi bên đều bốc cháy ngàn ngút, nhưng ngoài trăm hiệp, bên nào cũng cảm thấy đuối sức dần.

Từ Châu Bá Thông đến Âu Dương Phong đều hoa mắt nhức đầu, tay chân bải hoải, miễn cưỡng lại đánh thêm mười hiệp nữa, Châu Bá Thông mới nhảy ra vòng chiến rằng :

- Này Lão Độc Vật, ta không đánh nữa! Bụng ta khó chịu vì đói!

Âu Dương Phong không chịu và vừa lên tiếng quát :

- “Không!”, nhưng chính bụng lão cũng trống rỗng, mặt mày choáng váng. Cả hai đều ngồi bệt ngay xuống đất, lo điều hòa khí lực. Sắc trời lúc này cũng vào khoảng canh năm! Châu Bá Thông lên tiếng :

- Này Lão Độc Vật, chúng ta tạm gác chuyện xích mích lại đã! Người hãy đi kiếm chút gì về ăn coi!

Tây Độc giận gắt :

- Bộ muốn sai ta sao? Vừa rồi người chẳng nói là có bánh trái đó sao?

Mau đem ăn rồi quyết sống mái một trận nữa cho dứt khoát!

Châu Bá Thông rằng :

- Những thứ ấy quả có thật nhưng nó đã hóa thành thứ thối trong bụng ta rồi. Vậy nếu người dùng được, ta cũng chẳng tiếc gì mà giữ trong bụng.

Âu Dương Phong tức mà không làm gì được Châu Bá Thông!

Châu Bá Thông cười nói :

- Thôi! Người là kẻ so đo nhỏ mọn thì để ta đi tìm đồ ăn cho người vậy!

Dứt lời, Châu Bá Thông uể oải đứng dậy, tính bước ra khỏi miếu!

Âu Dương Phong cất tiếng quát :

- Hãy khoan! Này, Lão Ngoan Đồng, bộ người định trốn hả? Đâu có dễ dãi vậy, quyển “Cửu Âm chân kinh” hiện nằm trên thân người, vậy phải đọc hết rồi muốn đi đâu tùy ý.

Châu Bá Thông so vai nói :

- Kinh kệ diếc gì mà người coi quan trọng quá vậy. Ta nói thật cho người biết, người đã bị mắc lừa vào tay Quách Tĩnh rồi! Nó đã đọc thứ kinh giả cho người nghe, vậy người có luyện thêm trăm năm nữa cũng chỉ vô ích mà thôi!

Âu Dương Phong nghe vậy há hốc miệng ngã người, khác nào sét đánh ngang tai! Bởi bao nhiêu năm nay, Âu Dương Phong đã ngỡ rằng Quách Tĩnh chỉ “chân kinh” cho mình nào hay đó lại là thứ “kinh giả”. Thì ra bấy lâu nay mình luyện toàn thứ võ ngược đường nghịch lối, lúc này lão cảm thấy trước mắt tối sầm lại, tay chân lạnh ngắt, phảng phất như lạc vào một thế giới xa lạ!

Châu Bá Thông cười ha hả đứng dậy phủi quần nói :

- Lão Châu ta đi tìm gì ăn đã, kinh kệ gì cũng chẳng bằng kinh ăn... kiểu người!

Dứt lời, lão bước đi. Âu Dương Phong chợt như tỉnh mộng quát ngay :

- Khoan!

Tiếng chưa dứt, hai cánh tay giơ thẳng ra chụp sau lưng Châu Bá Thông!

Bị bất ngờ, Châu Bá Thông bị ôm chặt ngay. Lão Ngoan Đồng vội dựa mạnh ngay về sau, cả hai cùng ngã lăn ra đất, lăn lóc như dừa khô. Âu Dương Phong tính bóp cổ Châu Bá Thông nhưng đối phương đã gạt bụng ngay ra. Đôi bên lại lăn thêm hai vòng, cả hai tính vùng dậy tái đầu nữa nhưng không bên nào đứng lên được, cả hai đều đã mệt phờ và cùng ngất đi luôn.

Châu Bá Thông và Âu Dương Phong cũng chẳng biết là mình đã bị ngất bao lâu nhưng cả hai lại từ từ tỉnh lại. Ai nấy đều cảm thấy mình mẩy ướt sũng, thì ra trời đã giáng cơn mưa to và cơn mưa lạnh ướt ấy đã

đánh thức tỉnh hai người. Cả hai vẫn nằm ỳ ra, ngửa mặt lên trời, há miệng hứng các giọt nước mưa uống, dần dà cả hai cùng tỉnh táo. Châu Bá Thông ngồi vụt ngay dậy, vung vai đuổi chân nói :

- Này Lão Độc Vật, xin lỗi ta phải đi ngay!

Âu Dương Phong cũng ngồi vụt ngay dậy, hăm he rằng :

- Hừ! Lão Ngoan Đồng! Nếu không đọc “Cửu Âm chân kinh” ra, đừng mong đi đâu hết!

Châu Bá Thông nhe răng làm mặt khỉ như trẻ nít ghẹo người lớn, quay mình bỏ đi luôn. Âu Dương Phong cuống lên đuổi theo. Nào hay mới đuổi được hai ba chục bước bỗng dưng trước có tiếng “tinh tang” của trường sắt vang lên. Tiếp theo một người đi ngược chiều lại, thì ra không ai xa lạ, người này chính là thủ lãnh của Giang Nam thất quái Kha Trấn Ác!

Kha Trấn Ác đã đi cùng với Hoàng Dược Sư kia mà, vậy tại sao lại khéo gặp Châu Bá Thông và Âu Dương Phong tại đây? Thì ra trong lúc Kha Trấn Ác đi ngao du khắp nơi với Hoàng Dược Sư, chợt Hoàng đảo chủ cảm thấy nóng lòng muốn về thăm Đào Hoa đảo một chuyến nên cáo từ ngay Kha Trấn Ác ra về, chừa lại Kha Trấn Ác lang thang khắp giang hồ để tìm Tây Độc trả thù cho năm mình đệ bị chết thảm thê trên Đào Hoa đảo năm xưa. Một hôm, vừa đến địa giới huyện Hoàng Nham, trời đổ cơn mưa như trút, Kha Trấn Ác bị ướt như gà nhúng nước, chân cao chân thấp chạy thẳng một mạch, không ngờ lại khéo chạy vào con đường đi “Linh Quan miếu” nên mới gặp nhau bất ngờ như vậy!

Châu Bá Thông thấy Kha Trấn Ác cả mừng vội lớn tiếng :

- Kha đại hiệp! Mau lại đây, kẻ thù độc vật của quái hiệp đang có mặt tại đây!

Kha Trấn Ác nghe nói vậy, giờ ngay thiết trượng quát :

- Lão Độc Vật kia! Mau đền mạng cho năm mình đệ ta!

Âu Dương Phong thấy Kha Trấn Ác xuất hiện lúc này, lão bất giác giật mình cả kinh. Nếu vào ngày thường, đến mười mạng Kha Trấn Ác Tây Độc cũng chẳng coi vào đâu, nhưng hôm nay khác hẳn. Bởi Âu Dương Phong đã kiệt sức qua mấy trận giao đấu kịch liệt, nay thấy Kha Trấn Ác, không hoảng người sao được. Thế là Tây Độc quay người lại cầm cổ chạy về “Linh Quan miếu”. Châu Bá Thông càng đánh lớn tiếng, mách :

- Kha đại hiệp! Lão Độc Vật đang chạy về miếu đấy, chớ tha hấn, mau đuổi ngay đi!

Tuy bị mù cả hai mắt nhưng Kha Trấn Ác thính tai vô cùng. Nghe nói Tây Độc chạy về miếu, Kha Trấn Ác lắng tai, khi nhận ra tiếng động phía trước, lão điểm ngay cây thiết trượng xuống đất, toàn thân bung ra ngay như mũi tên vọt khỏi cung, đuổi nhanh sang sau lưng Âu Dương Phong!

Tây Độc cảm thấy phía sau nổi gió, biết Kha Trấn Ác đuổi tới, lão vừa bước chân ngang cửa miếu, chợt quay nhanh mình lại, vung ngược chưởng quạt thốc về phía sau. Nghe rõ tiếng chưởng phong, Kha Trấn Ác cũng chẳng né tránh, vung nhanh ngay cây thiết trượng lên với thế “Tần Vương Tiên Thạch” (vua Tần roi quất đá) ấn một trượng quạt ngay về bả vai Âu Dương Phong!

Âu Dương Phong trở ngược tay túm ngay đầu thiết trượng hất ra một bên.

Nếu ngày thường Tây Độc đã đoạt ngay trượng Kha Trấn Ác nhưng hôm nay vì yếu mệt nên không đoạt được thiết trượng của đối phương. Kha Trấn Ác mượn thế chuyển lực, đẩy nhanh luôn về phía trước với thế “Thuận thủy thôi châu” (thuận nước đẩy thuyền), “bịch” một tiếng, thúc trúng ngay ngực Âu Dương Phong. Ngọn đòn này đâu phải nhẹ gì, Âu Dương Phong bị trúng đòn kêu “ối!” lên một tiếng!

Châu Bá Thông cười lớn tiếng :

- Kha đại hiệp đánh hay quá, Lão Độc Vật đã ném phải đòn “Oa Tâm bổng” (gậy ổ tim).

Châu Bá Thông còn chưa dứt tiếng, Âu Dương Phong đã bung chân lên đạp bịch ngang vào bụng dưới của Kha Trấn Ác. Nếu ngọn đạp này vào hồi sung sức, Kha Trấn Ác ít nhất cũng bị bật ra xa hơn trượng, dù không chết cũng bị trọng thương. Nhưng kỳ này, sức bị yếu, chỉ gây được cảnh hơi loạng choạng cho Kha Trấn Ác. Thủ lãnh Giang Nam thất quái cả giận, sẵn thiết trượng nơi tay, lão quét ngay ra một thế “Kính Đức Lạp Tiên” (Kính Đức kéo roi). Âu Dương Phong lật đặt dùng ngay lối võ “nghịch chuyển kinh mạch”,

hai tay chống bịch ngay xuống đất, đầu dưới chân trên, lộn tung ngay dưới ngọn thiết trượng của Kha Trấn Ác, vọt như một làn gió, lướt ngay vào “Linh Quan điện”.

Châu Bá Thông lại mách tướng lên :

- Lão Độc Vật chạy vào điện rồi, ngay phía trước ấy! Mau đuổi theo!...

Kha Trấn Ác lại điểm thiết trượng tung mình đuổi theo. Âu Dương Phong kiệt lực khó chống cự, chợt lao giờ tay quơ ngang chiếc lư bằng đá trên bệ, nhắm mặt Kha Trấn Ác ném mạnh sang. Châu Bá Thông vội mách :

- Lão Độc Vật ném lư đá!

Kha Trấn Ác vung ngay thiết trượng, quất nhanh về phía có tiếng gió, chiếc lư đã bị đánh rớt ngay xuống đất. Kha Trấn Ác quả là tay cao thủ, ngay khi chiếc lư hương bị rớt ấy, ông đã nhận ngay vị trí đứng của Âu Dương Phong, thiết trượng giờ bằng ra với thế “Nhị Lang Đảm Sơn” (Nhị Lang gánh núi) thành linh đầu trượng điểm nhanh mặt đất, thân trượng quét ngang sang Âu Dương Phong. Chuyển này Tây Độc tránh không kịp “pác” một tiếng bị cây thiết trượng của Kha Trấn Ác quạt trúng cằm, Âu Dương Phong lộn ngay từ trên án xuống!

Bởi quyết tâm báo thù cho năm mình đệ bị Âu Dương Phong giết ở Đào Hoa đảo xưa kia nên Kha Trấn Ác quất thẳng tay, nếu vào người khác không chết tươi cũng bị thương thổ huyết. Âu Dương Phong tuy đã mệt phờ người nhưng vẫn còn vận công được nên hai trượng của Kha Trấn Ác chưa đến nỗi gì gây trọng thương cho lão nhưng cảnh toác da rách thịt ứa máu đã hiện ra.

Châu Bá Thông reo lên :

- Đánh khéo lắm! Khéo lắm! Này Kha đại hiệp! Lão Độc Vật đang đứng cách trước mặt đại hiệp bảy bước, vậy mau quất ngay vào sọ lão mới được việc!

Tiếng lọt tai, linh cảm nổi ngay lên, “ào! ào!”, liên tiếp ba trượng đánh ngay sang não môn Âu Dương Phong. Tây Độc biết rằng cứ đà này mà đánh tiếp, thế nào mình cũng toi mạng mất, đành nước “tẩu” là vừa. Chợt lão bắt gặp cây “Đả Cẩu bổng” dưới đất, lập tức nghĩ ra một kế, lão lặn nhanh một vòng dưới đất, vớ ngay cây trúc trượng, nhanh như cắt xĩa ngay sang bụng của đối thủ. Kha Trấn Ác bị thiết thòi vì hai mắt không thấy nên làm sao mà tránh kịp, bị Tây Độc điểm ngay vào huyệt “Túc dương minh kinh”. Kha Trấn Ác cảm thấy nơi bụng chân bị tê, thân trên nặng hơn thân dưới, mắt thẳng bằng, cả người lặn trượng ngã lặn ra mặt đất!

Cũng may là Âu Dương Phong mãi lo tháo thân, sau khi quất đòn ra, cũng chẳng cần chờ xem kết quả ra sao, lập tức lộn tung mình bỏ chạy! Nếu không, Kha Trấn Ác không chết cũng tàn phế thêm là khác! Sau khi Tây Độc tung mình ra khỏi ngoài điện, dùng ngay Lục Trúc trượng chống mạnh dưới đất, gây sức với mượn sức, vọt ngay lên đầu tường, mở thêm thế “Yến Tử Phiên Thân” (chim én tung mình) rời ngay khỏi “Vương Linh quan miếu” phi tuốt vào cánh rừng phía sau miếu biến dạng luôn!

Châu Bá Thông cười rũ người ra :

- Lão Độc Vật quả tài tình, chạy nhanh thật! Chạy nhanh thật!

Dứt lời Châu Bá Thông cũng ngã lặn ra đất vì đuối sức! Nghỉ khá lâu, Châu Bá Thông mới động dậy bò lại phía Kha Trấn Ác. Tay đụng vào túi lương khô, đói quá, Châu Bá Thông chẳng khách sáo gì, giở ngay túi lương khô, thì ra bên trong có mấy chiếc bánh bao khô. Lão Ngoan Đồng ngấu nghiến ăn ngay cho đỡ đói. Chẳng mấy chốc Châu Bá Thông đã khôi phục ngay tinh thần của mình, lập tức giải huyệt cho Kha Trấn Ác và nói :

- Ông bạn mù kém may quá, Lão Độc Vật bỏ chạy mất rồi!

Kha Trấn Ác được giải huyệt, ngồi ngay dậy xoa bóp bụng chân một hồi, vẻ tức giận nói với Châu Bá Thông rằng :

- Này Lão Ngoan Đồng, tình bè bạn của ông tệ quá vậy. Đáng lẽ khi tôi đánh đuổi Lão Độc Vật, ông nên nhảy vào giúp một tay mới là tận tâm với nhau chứ! Ai lại đứng một chỗ la hét om sòm như vậy, được ích gì đâu nào?

Châu Bá Thông vờ ho khụ chữa thẹn rằng :

- Trời!... rõ ràng đúng là cảnh “thằng em không biết thằng anh nghèo, mà thằng anh không biết thằng em khổ”... Chính vừa rồi đây tôi đã giao tranh với Lão Độc Vật ngót một ngàn tám trăm hiệp, bao nhiêu sức lực trong mình đã đưa ra hết trong trận đánh với Lão Độc Vật, còn đào đâu ra sức để giúp ông bạn mù?

Kha Trấn Ác nào hay Lão Ngoan Đồng nói phét dữ vậy! Mới đánh được hơn trăm hiệp mà dám tăng lên một ngàn tám trăm hiệp! Kha Trấn Ác nghĩ thầm: “vừa rồi mình giao tranh với Tây Độc cũng cảm thấy hần chỉ lo đỡ đòn mà không trả đũa, lại bị trúng hai trượng của mình. Nếu nói về bản lãnh của Lão Độc Vật, nếu hần chưa giao đấu như tử đến nỗi kiệt lực với Châu Bá Thông quyết không đời nào chịu bỏ chạy như vậy!” Nghĩ vậy, Kha Trấn Ác bèn niềm nở nói :

- Thôi Châu đại ca, chúng ta hãy nghỉ cho khỏe, rồi tìm Lão Độc Vật ấy sau. Thế mấy năm nay đại ca hưởng phúc ở đâu?

Châu Bá Thông rằng :

- Trời ơi, ai nói ta hưởng phúc? Suýt nữa mạng Lão Ngoan Đồng bị toi là khác, bởi Anh Cô cứ đi theo dõi phá rối ta hoài! Suốt mấy năm nay ta cứ chạy quanh quẩn hết nơi này đến nơi khác, về sau con ranh Hoàng Dung nghĩ kế lừa nàng đi Đào Hoa đảo để dùng “Kỳ môn ngũ hành” trận nhốt nàng. Chính xưa kia, Hoàng lão tà đã nhốt ta mười lăm năm trong quỷ trận này, bây giờ đến phiên Anh Cô ném thử cho biết mùi. Hà! Hà! Hà!...

Đang lúc Lão Ngoan Đồng cười khoái trá, ngoài cửa miếu chợt có tiếng nói rằng :

- Nghĩa huynh ơi! Anh Cô đã thoát thân khỏi “Ngũ hành trận” của Đào Hoa đảo rồi nhé!

Châu Bá Thông tái mặt tung mình nhảy vọt ra cửa miếu tính chạy, nào hay mới xông ra đến cửa, nhanh như chớp một bàn tay chụp ngay ngực Lão Ngoan Đồng và cất tiếng rằng :

- Kìa! Sao nghĩa huynh hoảng thần đến thế, tiểu đệ đùa chơi ấy mà!

Tiếp theo một lô người nhao lên chào hỏi :

- Kính Châu sư thúc! Sư thúc có việc gì mà ở đây vậy?

Thì ra đám người đang đứng ở cửa miếu đây không ai xa lạ chính là Quách Tĩnh và Toàn Chân lục tử, và người lên tiếng dọa Châu Bá Thông chính là Quách Tĩnh! Từ Hoàng Nham huyện họ khởi trình bắc tiến. Khi tới gần đây, nghe trong miếu có tiếng người nên tạt vào xem, may lại gặp ngay Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông!

Khi Châu Bá Thông nhận rõ là Quách Tĩnh, bất giác giờ ngay tay vừa tát vừa mắng :

- Hồn láo! Dám đem Anh Cô dọa ta để cười!

Quách Tĩnh né tránh cười rằng :

- Đại ca chớ nổi giận, tiểu đệ còn nhiều chuyện nói lắm!

Nhóm Mã Ngọc, Xứ Cơ, v.v... bước lại thỉnh an với Châu Bá Thông. Lão Ngoan Đồng thấy mặt các sự diệt mình, đành giữ thái độ tiền bối ngừng ngay tay lại. Quách Tĩnh bước sang thì lễ với thầy, Kha Trấn Ác nói ngay :

- Tĩnh nhi, nếu con đến sớm chút, thế nào cũng bắt được Lão Độc Vật để trả thù cho năm sư thúc của con rồi! Nay lão chạy mất! Hoài của...

Quách Tĩnh kinh ngạc hỏi ngay :

- Thưa thầy, thầy đã giao tranh với Lão Độc Vật, vậy thầy có...

Quách Tĩnh tính hỏi “có bị thương không”, nhưng khi nhìn lên Châu Bá Thông và Toàn Chân lục tử, chàng quanh sang câu hỏi khác :

- Thưa thầy, Lão Độc Vật chạy cách bao lâu để đệ tử đuổi theo xem!

Kha Trấn Ác bèn thuật rõ đầu đuôi, Lưu Xứ Huyền, Hách Đại Thông đều nói rằng :

- Thưa Châu sư thúc, chúng ta mau đuổi theo Lão Độc Vật!

Châu Bá Thông cười ha hả rằng :

- Lão Độc Vật có đến năm cẳng, bọn người hai chân làm sao mà đuổi kịp được!

Toàn Chân lục tử nghe Châu Bá Thông nói vậy, cho rằng tính ông ta hay đùa cợt, người nào mà lại có đến năm cẳng bao giờ! Chỉ riêng Quách Tĩnh hiểu rõ câu nói ấy của Lão Ngoan Đồng. Từ ngày Âu Dương Phong “nghịch luyện chân kinh” trở đi, chiếc đầu và hai tay của lão có thể thế cho hai chân đi đứng, bởi vậy Lão Ngoan Đồng mới gọi là năm cẳng.

Kha Trấn Ác nói :

- Lão Độc Vật chạy nhanh lắm, hơn nữa lão chạy trước cả trên một tàn nhang, làm sao mà bắt cho kịp, cứ nghỉ một chút đi rồi tính sau!

Châu Bá Thông tán thành ngay :

- Đúng! Ta cũng mệt lắm rồi, giờ đây trời có rơi xuống cũng thấy kệ luôn, mau đây sẽ tính! À này Quách đệ, vừa rồi câu nói Anh Cô đã thoát thân khỏi Đào Hoa đảo, chuyện ấy có thật không?

Quách Tĩnh cười rằng :

- Sao lại không thật? Nhưng xin đại ca cứ việc yên trí, Anh Cô không đi tìm đại ca nữa đâu! Quách Tĩnh thuật rõ đầu đuôi Anh Cô bị vây trên Đào Hoa đảo và sau được Hoàng Dược Sư khuyên nhủ. Nghe xong Châu Bá Thông thích trí võ tay cười nói :

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Nhưng chợt sắc mặt lão lại ảm đạm, rầu rĩ :

- Đây đều là tội lỗi do ta gây ra, hại nàng vất vả khổ sở như vậy... không biết bao giờ mình mới có thể chuộc được lại tội lỗi này của mình...

Quách Tĩnh thấy nhóm lục tử vẫn đứng cạnh mình, không tiện nói tiếp về chuyện tình cảm Châu Bá Thông bèn lảng ngay sang đề tài khác. Mọi người bèn nghỉ ngơi ngay trong “Linh Quan miếu”, hôm sau mới khởi trình ra đi để tiếp tục lùng kiếm Tây Độc.

Nhắc về Tây Độc Âu Dương Phong, tay cầm gậy trúc, đi thất thủ vô mục đích, suốt dọc đường, khật khùng điên tỉnh liên miên, ra khỏi địa giới Triết Giang, từ Thái Hồ đi ngay Tô Châu. Một hôm đến gần Nghi Hưng, Âu Dương Phong cảm thấy đói bụng, tính đi kiếm gì ăn, đang lúc lão rảo bước trên phố kiếm quán ăn, bỗng thấy phía trước bốn tên ăn mày quần áo rách rưới đi ngược chiều lại. Sau khi họ nhìn cây Lục Trúc trượng trên tay Âu Dương Phong, ai nấy tỏ ra kinh ngạc. Một tên lên tiếng ngay :

- Ý kia! Đó không phải là cây “Đả Cầu bổng” của Bang chủ chúng ta đó sao?

Một tên khác nói :

- Ai nói không phải, xem người cầm gậy ấy nhất định là Lão Độc Vật!

Hai tên nữa đồng thanh :

- Vay chờ gì chúng ta không đến đoạt lại cho rồi!

Tên ăn mày nói trước tiên lúc này mới ra kể rằng :

- Không được! Bản lãnh của Lão Độc Vật ghê gớm lắm. Bốn anh em chúng ta có tung hết lực ra cũng chẳng làm gì nổi lão, chẳng thà dùng kế là hơn!

Thì ra Hoàng Dung sau khi về Thái Sơn, ra lệnh cho tất cả hành khất trong thiên hạ, bắt luận ai có thể tìm ra Tây Độc Âu Dương Phong và cây “Đả Cầu bổng” lập tức được thăng ngay đệ tử tám túi. Thực ra trong Cái bang ăn mặc đều khổ cực rách rưới dù có lên hàng đệ tử tám túi cũng thế nhưng được cái địa vị cao một bậc, được đồng giới kính nể một chút!

Một chiến dịch tìm kiếm Tây Độc của Cái bang được lan tràn khắp trong thiên hạ, cả Giang Nam cũng đã có dấu tích của Cái bang lui tới! Bốn tên ăn mày này đây đều thuộc “Tĩnh Y phái” (phái áo sạch) dưới quyền của Lương trưởng lão, tên chúng là Thiệu Bình, Khê Võ, Tôn Tam, Khương Tứ. Sau khi chúng thấy Lục Trúc trưởng, mừng quýnh lên, nhưng họ biết không phải là để “chơi” với Tây Độc. Thiệu Bình nghĩ ra một kế, đưa nhanh mắt sang Tôn Tam, Khương Tứ hai người, căn dặn vài câu. Hai tên kia lập tức tách ra khỏi đám, y kế hành sự.

21. Chương 21: Nhất Đẳng Đại Sư Đầu Cầu Điểm Tây Độc

Lúc này Thiệu, Khê hai người lập tức bước mau tới, gác chéo hai tay thành hình chữ “X”, rồi cung kính rằng :

- Bẩm kính Bang chủ! Đệ tử xin tham kiến người!

Âu Dương Phong trợn ngược mắt quát :

- Ai là Bang chủ của ngươi? Hồn láo! Cút đi ngay!

Thiệu Bình lễ phép cúi mình rằng :

- Phàm những người tay cầm Lục Trúc trưởng, là coi như Bang chủ của Cái bang, đây là luật lệ mấy trăm năm của Cái bang, nếu Bang chủ cần gì, xin cứ việc sai bảo.

Âu Dương Phong tuy là người khôn, nhưng lại mắc phải chứng tự cao tự đại quen rồi, lại nữa đầu óc điên tỉnh bất thường, nghe xong ngơ đầu là thật, hỏi rằng :

- Thật vậy sao? Nay ta cầm cây gậy “Đả Cẩu bổng”, đã nghiễm nhiên trở thành Bang chủ của Cái bang ư? Nếu vậy, tất cả các tay ăn mày trong thiên hạ đều phải phục tùng ta sao?

Thiệu, Khê hai người cùng đáp :

- Đúng vậy!

Âu Dương Phong đắc ý, múa tít cây Lục Trúc trưởng cười như điên nói :

- Vậy từ hôm nay trở đi, ta đã là Bang chủ của Cái bang! Hồng lão ăn mày, danh hiệu “Bắc Cái” của ngươi cũng phải nhường luôn cho ta! Nhưng còn ta...

Nói tới đây Âu Dương Phong lại trở lại căn bệnh điên khùng của mình, đầu óc lão lại mơ hồ hỗn loạn, nhìn Thiệu Bình ngơ ngẩn hỏi :

- Vậy, còn ta là ai đây?

Thiệu Bình biết tinh thần lão lại khởi sự thác loạn, trông mặt ngơ ngác của lão đến tức cười, nhưng Thiệu Bình nói :

- Dạ, ngài là Bang chủ chứ còn ai nữa!

Âu Dương Phong cả mừng :

- Vậy thì hay lắm! Để mừng chức “vua” ăn mày của ta, ta lập tức phong ngay cho chúng bay lên hàng trưởng lão trong Cái bang, vậy hãy lo đi tập hợp các anh em Cái bang tới đây, càng đông càng hay!

Thực ra kế hoạch của Thiệu, Khê là để Âu Dương Phong ở yên một chỗ, lừa sao cho lão ở lại Nghi Hưng trong mười ngày, để cho Tôn Tam, Khương Tứ người Trường Giang về Bắc, dùng phương pháp cấp tốc nhất để truyền tin về Sơn Đông, để cho Hồng Thất Công và Hoàng Dung hay tin, và cả hai tân cựu Bang chủ thì hành xuất mã đến tìm Âu Dương Phong để tính nợ, nào hay Lão Độc Vật lại đòi triệu tập anh em Cái bang bất ngờ như vậy, Thiệu Khê đưa mắt khó xử nhìn nhau, Âu Dương Phong thấy vậy nổi giận quát gắt :

- Ta là Bang chủ, sao hai đứa mày không chịu tuân lệnh? Bộ không ngán “Đã Cầu bổng” ta quát cho toi ngay sao? Mau đi!

Thiệu Bình thấy sự thể xảy ra nông nổi này, nếu mình đi triệu tập anh em Cái bang cũng được, nhưng Âu Dương Phong đi mất, chẳng hóa ra toi công hồng việc hay sao? Khê Võ bỗng nghĩ ra được một kế, nói ngay :

- Thưa Bang chủ, thế này vậy, chúng tôi đây có hai đứa để lại một đứa hầu cận ngài, còn một đứa lo đi triệu tập anh em Cái bang lại đây tham kiến ngài!

Âu Dương Phong lạnh lùng cười nhạt :

- Ta là Bang chủ mà phải cần lũ bay ra kể bày vẽ sao? Chớ có giở thói ra nữa, cả hai đứa theo ta, ta tới đâu, chúng bay theo tới đó, thấy đứa nào, bảo chúng lại tham kiến ngay ta, nghe rõ chưa?

Thiệu Bình, Khê Võ nghe xong than khổ trong lòng.

Âu Dương Phong lập tức hối thúc hai người khởi trình, suốt dọc đường, lão giở hết tác phong của một Bang chủ Cái bang, hách xì xằng dữ. Hay thì chửi, không hay thì đánh, Thiệu, Khê than khổ thấu trời, chuyến này tự rước họa vào thân với tên ma đầu khét tiếng ấy, nào đâu dám nửa lời phản kháng, đành cúi đầu lẻo đẻo theo Âu Dương Phong. Cuộc hành trình từ Nghi Hưng tới Gia Hưng, một hôm, Âu Dương Phong đến một con sông nhỏ, bỗng nghe phía trước kèn trống thổi đánh inh ỏi, Âu Dương Phong quay hỏi nhị khất Thiệu, Khê :

- Đây, tiếng kèn trống phía trước kia có phải chẳng là đám cưới rước dâu không?

Thiệu Bình nhìn kỹ, nói ngay :

- Thưa Bang chủ đúng ạ! Phía bên kia cầu sông đang có kiệu hoa đi tới, cờ xí kèn trống đi trước, đúng là đám rước dâu!

Âu Dương Phong định thần nhìn kỹ, một kiệu hoa đỏ chói đang được khiêng gập ghềnh qua cầu gỗ, ngoài những người thổi kèn đánh trống cầm cờ ra, có cả một chú rể thắt hoa nhiều đỏ ngay xéo vai, cười trên lưng lừa. Thấy cảnh trạng này chợt nhớ tới người Âu Dương công tử, lão nghĩ nếu cháu mình không thiệt mạng tại Ngưu Gia trang, bây giờ cũng có vợ con như ai, và mình cũng làm lão thái gia (ông nội), đâu đến nỗi sống cảnh phiêu bạt giang hồ như vậy. Tây Độc càng nghĩ càng ức, càng ức đầu óc càng trở nên rối loạn, bỗng lão trợn ngược mắt, quát ngay :

- Hai đứa bay mau qua lôi cổ chú rể xuống, đánh ngay một trận nên thân cho ta! Mau!

Thiệu, Khê hai người cả kinh nói :

- Thưa Bang chủ, ngài điên rồi sao? Hồng bang chủ...

Chưa kịp nói hết lời, Âu Dương Phong đã giơ hai cánh tay ra như điều hầu quắp gà non, túm mạnh ngay vào lưng hai người quát :

- Khốn kiếp! Chính chúng bay gọi ta là Bang chủ, thế mà dám há miệng cãi lệnh ta, dùng chúng bay làm chó gì? Hừ...

Nói đến đây lão vận ngay “Cáp Ma công” đánh gãy nát xương sống của nhị khất, tội nghiệp cho Thiệu Bình và Khê Vũ, diệu kế chưa thành đã mất mạng về tay Tây Độc.

Âu Dương Phong giết xong nhị khất đầu óc càng thác loạn, lão hét lên một tiếng quái gở, tay giơ nghiêng trục trượt, hướng về phía cầu ván xông thẳng sang. Đám rước dâu đang vui nhộn tưng bừng, bỗng thấy một người tóc tai rối tung, mắt đỏ ngầu, râu tua tủa, khua tay múa chân, nhắm ngay đám rước dâu chạy phăng phăng tới, ai nấy hoảng hồn kinh người, nhao nhao tính bỏ chạy. Nhưng ngay trong cơn tóe lửa ấy, Âu Dương Phong đã quát lên một tiếng dữ dội, lướt ngay vào đám rước như một ngọn “cuồng phong cuốn lá rụng”. Các tay bát âm (thổi kèn đánh trống) và cờ xí, tráp quả thi chạy té lăn chiêng đổ đên, loạn như bầy ong bị phá tổ.

Chú rể trên lưng lừa thấy một lão điên thành linh nhảy vào phá đám như vậy, cuống quýt la hoảng :

- Ối ối ối! Loạn rồi, phản rồi, hãy bắt ngay lão diên lên quan phủ!

Chưa dứt tiếng, Tây Độc đã nhoáng mình vèo ngay đến trước mặt chú rể, giơ tay chụp ngực loi ngay xuống quát rằng :

- Nhãi con như mày mà cũng đòi cưới vợ sao? Chịu khó xuống Thủy tinh cung làm đám hỏi trước đã!

Dứt lời lão nắm đầu chú rể quăng ngay xuống sông, may nhờ sông cũng không sâu, chú rể cũng biết bơi, nên không đến nỗi bị chết đuối, nhưng tình cảnh đám rước lúc này tan hoang thất bát.

Cơn diên của Tây Độc lúc này đã lên đến cực độ, lão vung chưởng đánh thốc vào lưng lừa, lão dùng ngay “Cáp Ma thần công”, con vật khốn nạn kêu lên một tiếng kinh người, xương sống gãy nát, bốn chân soãi dài nằm bẹp xuống, miệng hộc máu chết tươi ngay trên cầu. Cảnh chết rùng rợn của con súc vật đã gây nên một sự kinh sợ tột đỉnh cho tám tên phu khiêng kiệu hoa, tên nào cũng vãi nước ướm đứng quằn, hò hét la hoảng, quăng ngay kiệu hoa nơi cầu ván chạy vắt giò lên cổ. Âu Dương Phong thấy vậy ôm bụng cười ngặt, chợt lão lại vung chưởng đánh tạt bay cửa kiệu hoa, cô dâu trong kiệu tái mét mặt, sợ đến nỗi không kêu được nửa tiếng nào. Thấy bộ mặt sợ hãi của cô dâu, Tây Độc càng đắc ý cười ngặt, lão thò ngay bàn tay hộ pháp, loi ngay cô dâu từ trong kiệu ra, nhưng cô dâu đã xỉu ngất bất tỉnh nhân sự luôn.

Tây Độc vác ngay cô dâu lên vai, miệng lẩm bẩm rằng :

- Con bé này vô dụng quá, mới vậy mà đã chết ngất đi. Thôi, mình cứ vác về cho cháu mình thành hôn.

Dứt lời, lão bước thẳng ngay xuống cầu ván, lúc này đám rước dâu đã chạy biến dạng hết, nào có ai dám ở lại ngăn cản. Tây Độc vừa bước xuống khỏi cầu, bỗng một tiếng nói rền như chuông đồng rằng :

- A di đà Phật! Bạch Đà sơn chủ bấy lâu vẫn mạnh giỏi chứ?

Bốn chữ “Bạch Đà sơn chủ” lọt vào tai Âu Dương Phong, lão bắt giắc kinh người giật mình, bộ óc đang thác loạn chợt trở nên thanh tỉnh. Bởi đã khá lâu, không ai dùng đến danh hiệu này để gọi lão, ngờ đâu hôm nay lại được nghe thanh âm xa xưa này. Tây Độc như hiểu được ít nhiều sự việc gì, lão buông ngay cô dâu ngất xỉu xuống đất, nhìn ngay lại phía cầu ván, chỉ thấy trên bờ cầu lúc này đứng một loạt thành hàng ngang năm người, phía trước là một lão hòa thượng râu mày trắng phau, bốn người đứng sau khí phách hiên ngang, lối ăn mặc khác nhau, một theo lối độc thư sĩ tử, một theo lối nông dân, một theo lối tiểu phu, và một theo lối ngư phủ, năm người ngày không ai xa lạ hơn là Nhất Đăng đại sư và bốn đại đệ tử: Ngự, Tiều, Canh, Độc.

Từ hồi luận kiếm lần thứ nhất tại Hoa Sơn, Tây Độc và Nam Đế đã xa nhau trên ba mươi năm trời, trong kỳ luận kiếm thứ nhất tại Hoa Sơn ấy, Nhất Đăng đại sư còn là Nam Đế Đoàn Hoàng Gia, nhưng đến kỳ luận kiếm thứ hai tại Hoa Sơn, Đoàn Hoàng Gia đã thí phát thành tăng, ông ta cũng bỏ cuộc tranh đoạt “Đệ nhất võ công trong thiên hạ” với Bắc Cối, Đông Tà, Tây Độc, mà chỉ điểm hóa cho Bang chủ nhóm Thiết Chưởng bang là Cừu Thiên Nhẫn rồi bỏ đi, nên họ không hề gặp nhau tại đại hội Hoa Sơn lần thứ hai. Âu Dương Phong nào đâu có thể ngờ được lão Hòa thượng từ bi thiện mục này đây lại là người oai trấn khắp thiên hạ - Thiên Nam nhất đế.

Tây Độc trợn mắt quát hỏi :

- Lão Hòa thượng, người là ai vậy?

Nhất Đăng đại sư chấp tay đáp :

- A di đà Phật, lão nạp vẫn là lão nạp, đời người chẳng da thối bọc thây, thế giới mông mênh vạn biến, chẳng ai là ai cả, vậy đâu có gì để mà chia ranh giới giữa “ta” và “người”. Bạch Đà sơn chủ, khổ ai vô biên, hãy mau quay đầu theo lão nạp cho yên phận.

Âu Dương Phong cả giận quát :

- Khéo giờ thối! Người là sư hổ mang ở đâu tới đây? Ta nào có quen biết gì người, người mà cũng xứng khuyên nhủ ta sao!

Nhất Đăng đại sư không hề nổi giận, nhưng Canh, Tiều, Ngự, Độc bốn đại đệ tử đã nổi giận bùng bùng, nhất là nông phu Võ Tam Thông xưa kia từng bị Tây Độc cố dùng “Cáp Ma công” đả thương tại chân núi

Cổ La sơn ở Niệm Thanh đường, nay kẻ thù gặp nhau cơn giận dần sao cho nổi, hét lên một tiếng, phi thân nhảy qua, vung ngay cước trên tay, nhắm ngay nảo môn Tây Độc bửa mạnh xuống.

Âu Dương Phong thấy nông phu ra tay, lạnh lùng rằng :

- Muốn động võ với lão gia hả? Hay lắm!

Miệng nói, tay động, vụt nhanh cây Lục Trúc trượng sang, dùng ngay lối xà trượng pháp của Bạch Đà sơn, khiến cho nông phu Võ Tam Thông đau nhức hỏ khẩu nơi tay, cây cước suýt bị văng luôn.

Thấy Võ Tam Thông suýt bị “lỗ vốn”, Ngư, Tiều hai người đầu nhện nổi, cả hai vội nhảy tới tấp sang. Ngư phủ vung luôn mái chèo sắt quát ngang gáy Tây Độc, binh đao của Tiều tử là cây đòn gánh sắt, đánh vung theo mặt đất với ngọn “Thu Phong Tảo Diệp” (gió thu quét lá) sang cẳng Tây Độc.

Trong lúc đó Âu Dương Phong đang bận đưa trúc trượng chống đỡ hai thứ binh đao của Ngư phủ và Nông phu, đương nhiên đầu còn rảnh tay để tiếp ngọn đánh của Tiều tử. Nhưng Tây Độc quả là cao thủ có khác, lão cũng chẳng vội vã gì, thượng bán thân uy nghi bất động, hạ bán thân chờ đợi, cây đòn gánh đã trúng cẳng Tây Độc, nhưng lúc này như đánh vào một đồng bông gòn mềm mại, nghĩa là không chịu sức đánh. Tiều tử kinh hãi vừa tính rút nhanh cây đòn gánh về, nào hay Âu Dương Phong đã giơ hai chân quặp ngay chiếc đòn gánh sắt của Tiều tử, dồn hết trọng lực của mình lên chiếc đòn gánh. Tiều tử cố sức cắn răng để kéo bật binh khí về, nào hay cây đòn gánh như mọc rễ bám chặt vào chân Tây Độc, không làm sao rút ra được, ngoài ra binh khí của Ngư phủ và Nông phu cũng bị Tây Độc ép đã không sao hoạt động được. Âu Dương Phong một mình áp đảo ba cao thủ, có thể nói là một lối đánh vừa kỳ vừa lạ, trên đời hiếm thấy. Những người đứng dưới cầu thấy vậy cả kinh.

Độc sách thư sinh thấy cả ba sư đệ đều bị khốn đốn về tay Tây Độc, bất giác cả giận, “soạt” một tiếng rút ngay trường kiếm ra, tính xĩa ngay tới sau lưng Âu Dương Phong. Nhất Đăng đại sư bỗng gọi giật ngay lại :

- Khoan! Con có lên cũng vô ích.

Dứt lời, vung ngay tay áo, dùng ngay ngọn “Nhất Dương chỉ” vốn là khắc tinh của “Cáp Ma công”. Xưa kia kỳ thứ nhất luận kiếm tại Hoa Sơn, Toàn Chân giáo chủ Vương Trùng Dương đều nhờ ngọn “Nhất Dương chỉ” áp đảo quần hùng, nhưng về sau Tây Độc luyện được “Cáp Ma công” lại có thể nghịch chuyển kinh mạch toàn thân, nên chẳng ngại gì “Nhất Dương chỉ”. Nay Nhất Đăng đại sư bung chỉ, Âu Dương Phong đã đề phòng trước, lập tức buông ngay hai chân phía dưới lên trên hất ngay Lục Trúc trượng, cùng một lúc đánh bật binh khí của ba người, gót chân hất bật ngay cây đòn gánh sắt dưới chân, lộn chống ngược người lên, đầu dưới đất, chân trên trời, bởi vậy ngọn điểm “Thiên thương huyết” của Nhất Đăng đại sư lúc này trở thành điểm “Bạch hải huyết” nơi cẳng bên mặt của Âu Dương Phong, nói ra cũng lạ, rõ ràng Nhất Đăng đại sư đã điểm trúng đích, thế mà Âu Dương Phong chẳng hề hấn gì, trái lại còn đá bay ra một ngọn về phía ngực Nhất Đăng đại sư.

Ngọn đá của Tây Độc tuy thành linh, nhưng Nhất Đăng đại sư nào phải tay xoàng, ông ta vung ngược chưởng đánh ngay vào đầu gối của Âu Dương Phong, nơi đây được mệnh danh là “Hoàn Khiêu huyết”, chính là một trong mười hai huyết tê cốt của con người, nếu người thường bị điểm trúng, toàn thân sẽ mềm như bún ngay, nhưng đối với Âu Dương Phong lại trở như đá gỗ. Lão chẳng cảm thấy gì, “ào”, “ào” đá liên tiếp hai ngọn nữa, cây trúc trượng trên tay nhoáng lên với thế “Kinh Xà Nhập Thảo” (rắn hổ chui vào cỏ) quét mạnh ngay về phía chân của Nhất Đăng đại sư.

Nhất Đăng đại sư không ngờ ngọn “Nhất Dương chỉ” của mình lại không thu được lợi gì, làm như toàn thân Âu Dương Phong không hề có huyết đạo gì vậy. Nhất Đăng đại sư cả kinh. Ông ta vội nhảy lùi ra sau. Ngay lúc đó thư sinh nhảy nhanh tới, cây trường kiếm chia thẳng vào hông Âu Dương Phong, Tây Độc không thèm để ý đến lối đánh này, nhưng khi mũi kiếm sắp đâm vào mình, lão thành linh bửa ngang một chưởng vỗ ngay vào gáy thanh kiếm. Lối đánh của Âu Dương Phong quả là quái dị hết sức, chỉ thấy lão co ngay khuỷu tay, chưởng gõ ngay vào thanh kiếm như rắn mổ, ra là dùng lối đánh “Kim Xà quyền pháp”. Xưa kia cháu Tây Độc, Âu dương công tử khi giao tranh với Quách Tĩnh tại Ngưu gia thôn ở Bảo Ứng huyện cũng từng dùng lối “Kim Xà quyền” phá hẳn thế “Hàng Long thập bát chưởng” mà Quách Tĩnh chưa học thạo, chính Âu Dương Phong là người sáng tạo ra lối quyền pháp này, khỏi cần nói cũng biết lão đã tinh thuần đến mực tuyệt diệu của nó. Chỉ nghe “Kim Xà quyền” vang lên một tiếng “bịch”, đánh trúng ngay tay nắm kiếm của thư sinh, cây kiếm bay văng khỏi tay. Âu Dương Phong lại khua ngay “Kim Xà quyền”

nhắm ngay mắt Nhất Đăng đại sư thụi tới, cây Lục Trúc trượng “vù” lên một tiếng, quét nhanh dưới chân đại sư, lúc này chẳng khác nào lối đánh “Song Thủ Hồ Bào” của Quách Tĩnh thường dùng vậy. Bản lĩnh Nhất Đăng đại sư tuy cao cường, nhưng gặp đối đánh đột ngột quái dị này, cũng đành né tránh sang một bên. Âu Dương Phong chợt hét lên một tiếng dữ dội, hai tay chống mạnh ngay xuống đất, một trận cuồng phong lướt mạnh ngang mặt năm thầy trò, Nhất Đăng đại sư tung mình phi ra ngoài mười trượng, chớp nháy Âu Dương Phong đã biến dạng luôn.

Bốn đại đệ tử Ngự, Tiều, Canh, Độc không ngờ được võ công của Âu Dương Phong lại cao cường đến như vậy, cả bốn người bị ngã lăn ra mặt đất, vừa theo vừa giận. Nông phu hậm hực hơn ai hết, hét lên một tiếng vác ngay cuốc lên tính đuổi theo, Nhất Đăng đại sư ngăn ngay lại nói rằng :

- Thôi Tam Thông! Loại người không chịu quay về con đường thiện, có đuổi được lão cũng uống công, mặc cho hấn tự do vậy.

Ngự phu, Tiều phu nói :

- Thưa thầy, thầy buông tha lão như vậy, không ngại lão tiếp tục tác ác hay sao?

Nhất Đăng đại sư thở dài nói :

- Các người theo ta lâu năm thế, sao chẳng hiểu chút thiện lý gì cả, Phật gia thường nói: “Ta không vào Địa ngục, hỏi ai vào Địa ngục?”. Nay xem tình trạng điên khùng của Lão Độc Vật như vậy, cũng chẳng sống được bao lâu nữa, vậy chúng ta cần gì phải nhỏ cỏ trừ tận gốc như vậy, để lão đi cho rồi.

Lúc này đám người rước dâu biết lão điên đã đi, ai nấy lớp ngóp xúm xít lên cầu lo cứu tỉnh cô dâu, còn chú rể ngất ngư uống khá nhiều nước, nằm phờ ra bãi sông tự oán trách lựa phải ngày xấu nên mới ra nông nỗi này.

Thầy trò Nhất Đăng đại sư ai cũng chẳng muốn gây hoang mang với dân địa phương, bèn rời ngay Nghi Hưng huyện, thẳng đường tiến lên hướng Bắc. Một người xưa kia từng xưng hùng Thiên Nam nhất đế như Đoàn hoàng gia đây, lúc này lòng buồn rầu. Ngự, Tiều, Canh không hề phát giác, chỉ riêng có thư sinh nhận ra sắc thái của thầy. Thư sinh tên gọi Chu Tử Liễu, vốn là Trạng Nguyên tướng công của Đại Lý Quốc, tính tình nhanh nhẹn. Chu Tử Liễu hỏi ngay Nhất Đăng đại sư :

- Thưa thầy, có chuyện gì mà thầy có vẻ buồn rầu vậy, hay tại thua Tây Độc, trong lòng không an tâm?

Nhất Đăng đại sư lắc đầu rằng :

- Tử Liễu, bộ ngươi còn tưởng ta là Đoàn Hoàng Gia bốn chục năm về trước sao? Đối với việc tranh hùng háo thắng, nào ta đâu còn quan tâm gì đến? Chẳng qua trong lòng ta hiện nay có nghi vấn, ngọn “Nhất Dương chỉ” của Vương chân nhân truyền cho ta xưa nay vẫn linh nghiệm, nhưng nay gặp Lão Độc Vật tự nhiên mất linh ngay, ta đã điểm cả thầy hai lần huyết, thế mà đối phương vẫn chẳng hề hấn gì, thật quả ta cũng lo ngại nghi ngờ quá.

Chu Tử Liễu liền tiếp lời rằng :

- Lão Độc Vật quỷ kế đa đoan, xưa nay lại là bậc kỳ tài trong bàng môn tà đạo, hay là trong mấy năm nay, lão ta đã luyện được ra một lối võ công độc đáo gì có thể phong tỏa các huyết đạo trong toàn thân cũng nên.

Nhất Đăng đại sư lắc đầu tỏ ý không tin, vì ông ta biết trong võ công của phái Tây Tạng ấy, có loại khí công được gọi là “Mật tông” có thể phong tỏa các huyết đạo, nhưng không thể nào ngăn chặn được lối nội gia chân lực của “Nhất Dương chỉ”, thế mà Âu Dương Phong ngang nhiên không coi “Nhất Dương chỉ” vào đâu, như vậy đủ hiểu võ công của lão xuất thần nhập hóa đến độ nào.

Đang lúc thầy trò mãi chuyện văn, phía trước bỗng hiện ra một đám người, quần áo người nào cũng rách, hình dáng trông như nhóm hành khất. Chu Tử Liễu nhìn ngay về phía trước, rồi lên tiếng :

- Anh em Cái bang đã đến!

Nhất Đăng đại sư ngẩng đầu nhìn, bỗng nghe một giọng quen cười nói :

- Hà! Hà! Hà!... Lão hòa thượng, lâu quá không gặp nhau, không ngờ nay Hòa thượng bước vào hồng trần như thế sao?

Giọng nói vô cùng quen tai, hóa ra là cự Bang chủ Cái bang, Cửu Chỉ Thần Khất Hồng Thất Công. Ngư, Tiều, Canh, Độc bước lại thi lễ, ai nấy đều nói :

- Thưa Bang chủ, hôm nay gió gì đưa ngài tới đây vậy?

Hồng Thất Công thản nhiên cười ha hả rằng :

- Chẳng có gió Bắc gió Nam gì ráo. Lão ăn mày ta chỉ biết độc có gió rượu mà thôi, à... từ nay cấm hết mọi người không được kêu ta là Hồng bang chủ nữa. Chúc vị Bang chủ của ta đã nhường lại cho người khác rồi, cứ kêu ta là lão ăn mày đủ rồi. Kìa lão Hòa thượng, thế còn người nối nghiệp của ngươi đâu? Ai thế?

Nhất Đăng đại sư vẫn cười rằng :

- Không ngờ xa cách Thất huynh bấy lâu, mà phong độ xưa kia vẫn y nguyên.

Thì ra Hồng Thất Công đang ở Sơn Đông bỗng được Khương, Tôn nhị khất dùng lối truyền tin nhanh cho cự Bang chủ về tung tích của Tây Độc. Không đầy ba hôm tin tức đã truyền đến Sơn Đông, Hồng Thất Công được tin về Lục Trúc trượng, lập tức khởi trình xuống miền Giang Nam.

Sau khi hàn huyên một hồi, Hồng Thất Công hỏi ngay Nhất Đăng đại sư :

- Nay lão hòa thượng, ông có thấy Lão Độc Vật đâu không?

Ngư, Tiều, Canh, Độc bốn đại đệ tử của Nhất Đăng đều kinh ngạc. Nông phu Võ Tam Thông nhanh miệng :

- Dạ chính hôm qua đây, chúng tôi còn giao tranh lớn với Lão Độc Vật.

Nhóm Cái bang xôn xao, Hồng Thất Công hấp tấp hỏi :

- À, ra lão Hòa thượng đã chạm trán với Lão Độc Vật rồi hả? Vậy ta hỏi, thế có thấy trên tay Lão Độc Vật có cầm Lục Trúc trượng không?

Ngư phủ, Tiều phu đều đáp :

- Có có! Binh đao của lão chính là cây gậy trúc ngắn.

Hồng Thất Công nhảy bung lên la hét :

- Tức chết lão ăn mày ta thật, Lão Độc Vật ngang nhiên dùng gậy quý của ta để đánh nhau với người ta. Trời ơi...

Nhất Đăng đại sư thấy Hồng Thất Công cuống lên như vậy, nói :

- Trời! Kẻ tung hoành ngang dọc bấy lâu như “Cửu Chỉ Thần Cái” không ngờ hôm nay đến chiếc gậy xin cơm cũng bị người ta cướp mất như thế.

Hồng Thất Công mỉa cười dờ dang về câu nói của lão thiền sư, nhất là trước mặt anh em Cái bang đồng như thế, Hồng bang chủ bực mình rằng :

- Thôi lão Hòa thượng chớ có đùa cợt nữa! Thế nay Lão Độc Vật chết toi ấy đã chạy ngã nào rồi?

Ngư, Tiều, Canh, Độc bèn thuật lại một lượt cho mọi người nghe, sau cùng nhấn mạnh thêm: không biết Lão Độc Vật ấy ở đâu học luyện được lối bản lãnh quái đản, ngang nhiên không sợ ngọn “Nhất Dương chỉ” của Nhất Đăng đại sư, họ tưởng đâu Hồng Thất Công nghe xong chuyện ấy thế nào cũng kinh ngạc, nào hay Hồng Thất Công nghe xong, ôm bụng cười ngặt.

Thầy trò Nhất Đăng đại sư ngẩn người ngạc nhiên chẳng hiểu Hồng Thất Công cười gì mà rũ người ra vậy, nhưng cự Bang chủ của Cái bang cười một hồi xong nói :

- Trò nghịch đùa của con bé Hoàng Dung không ngờ gây nên cảnh tai hại như thế, nó đã dùng “Cửu Âm giả kinh” lừa Lão Độc Vật, ai ngờ đâu trò lừa ấy tạo nên họa thật ngày nay khiến Lão Độc Vật hết sợ luôn ngọn “Nhất Dương chỉ”.

Thầy trò Nhất Đăng đại sư nghe tới đây càng khó hiểu, lúc này Hồng Thất Công mới kể hết đầu đuôi Âu Dương Phong bị Hoàng Dung lừa vào lối “nghịch chuyển chân kinh”. Nhất Đăng đại sư gật gù :

- Thì ra huyết đạo của Lão Độc Vật đã biến đổi vị trí, thảo nào “Nhất Dương chỉ” của mình không làm gì được hắn. Thôi, chúng ta đi vậy.

Ngư, Tiêu, Canh, Độc vội lên tiếng hỏi :

- Thưa thầy chúng mình về đâu đây?

Nhất Đăng đại sư nghiêm nghị rằng :

- Hồi còn sinh tiền, Vương chân nhân đã ủy thác cho thầy về nhiệm vụ dùng “Nhất Dương chỉ” khắc chế Lão Độc Vật, nào hay giờ đây đã sinh biến, “Nhất Dương chỉ” bây giờ không làm gì nổi Âu Dương Phong được nữa, bởi vậy thầy phải về lại Đào Nguyên sơn cốc, cố thêm mấy năm nữa để luyện lại ngón “Nhất Dương chỉ” rồi tìm cách phá lối “nghịch chuyển kinh mạch” của Tây Độc, vậy hãy mau mau về cho rồi.

Bốn đệ tử bây giờ mới hiểu ra ý thầy, cùng nhau cáo biệt nhóm Hồng Thất Công ra về luôn.

Hồng Thất Công thấy thầy trò Nhất Đăng vừa đi, cuống quýt lên gọi lại :

- Kìa, lão hòa thượng, thế còn thằng độc vật nó đi về hướng nào?

Nhất Đăng đại sư quay đầu lại :

- A di đà Phật! “Lãng diệp vô căn, phù bình vô định” (lá rụng không còn gốc, bè nổi vô định hướng), cuộc chạm trán giữa bản tăng với Âu Dương Phong đã cách hơn một ngày, bản tăng làm sao biết rõ hắn ở đâu? Thất huynh, xin huynh hãy tự đi tìm vậy.

Sau mấy câu nói này, thầy trò Nhất Đăng đại sư bỏ tuốt đi luôn.

Hồng Thất Công đưa mắt nhìn với một vẻ buồn lằng lằng.

22. Chương 22: Âu Dương Phong Đến Thiết Chương Sơn Tầm Bảo Vật

Thầy trò Nhất Đăng đại sư vừa khuất dạng xong, Hồng Thất Công mới quay đầu lại nói với anh em Cái bang :

- Này lão hòa thượng bỏ cuộc giữa đường ngang như vậy, còn chúng mình cứ tiếp tục, trước sau gì thằng thằng vật ấy cũng chưa chạy thoát khỏi cùng Giang Nam này đâu!

Nhóm Cái bang y theo lời Hồng Thất Công, tiến hành cuộc lùng kiếm khắp địa giới của Giang Tô, lại gây ra không biết là bao nhiêu chuyện về sau. Tới đây là chuyện rẽ hai đầu, xin tiếp lại nhóm Quách Tĩnh và Toàn Chân lục tử ở trong Linh Quan Miếu hội cùng với thầy là Kha Trấn Ác và nghĩa huynh Châu Bá Thông, suốt đường lo đuổi theo tung tích Âu Dương Phong, chẳng bao lâu, họ đã từ Triết Giang vào Giang Tô, quanh sang lối Thái Hồ, tạt ngang Trường Hưng, Nghi Hưng, Gia Hưng, thẳng vào Giang Tô đến luôn địa giới Tú Dung huyện và nhóm Quách Tĩnh đã chạm trán ngay với nhóm của Hồng Thất Công.

Cự Bang chủ Cái bang sau khi thấy rõ đám người Quách Tĩnh, mừng lên lớn tiếng gọi hỏi :

- Ê, thằng khùng nhỏ, có thấy Lão Độc Vật đâu không?

Quách Tĩnh chưa kịp lên tiếng, Châu Bá Thông đã cướp lời trước :

- Sao không thấy? Mấy hôm trước đây, hắn còn đánh một trận kịch liệt với ta là khác. Hắn còn dùng Đà Cầu Bổng của người đánh với ta!

Hồng Thất Công nghe Lão Độc Vật dùng gậy quý của mình tác quái, lão tức nhảy lên la :

- Thằng thánh vật! Ngang nhiên dám dùng gậy tổ truyền của ta để múa rối!... Thế bây giờ nó chạy đâu rồi?

Châu Bá Thông cười nói :

- Lão ăn mầy việc gì phải cuống lên như vậy, ta đã nói hết chuyện đâu nào!... Việc Lão Độc Vật giao tranh với ta, chuyện đó xảy ra cách đây hơn nửa tháng, trong khi hai bên bắt phân thắng bại, thì lão mù Kha Trần Ác mới tới, và đã quất trúng Lão Độc Vật hai trượng nên thân, Lão Độc Vật thấy tình thế nguy hiểm, lập tức vỗ đít bỏ chạy lên trời hay chui xuống Thủy tinh cung để làm lính tôm tướng tép nữa! Hà... Hà... Hà...

Quách Tĩnh nghe cũng phải phì cười.

Hồng Thất Công cười mắng rằng :

- Lão Ngoan Đồng, người cố ý đùa với ta hả?

Quách Tĩnh lúc này lên tiếng rằng :

- Trước sau gì Lão Độc Vật cũng không trốn thoát khỏi mấy tỉnh miền Giang Nam này đâu, chúng ta chỉ cần chịu khó mà tìm, may là lão lại có bệnh điên khùng ngơ ngơ, lo gì mà không bắt gặp lão!

Mọi người im lặng nghe Quách Tĩnh nói, và công việc tìm Âu Dương Phong vẫn được mọi người tiến hành.

Nhắc về phía Âu Dương Phong sau khi động độ với thầy trò Nhất Đẳng đại sư, đầu óc lão trở về trạng thái tỉnh táo, lão nghĩ: “Đến cả ngọn Nhất Dương chỉ của Vương Trùng Dương chân nhân mình cũng không sợ nữa, chuyện này vô công mình đích thực là chiếm ghế “Đệ nhất trong thiên hạ” rồi!”. Một cái mộng lớn mà lão đã nuôi suốt hai chục năm trời, nay quả nhiên được mãn lòng toại nguyện, thế là lão cười ngất ngưỡng, có lúc khi đi trên phố đông đúc, lão cùng nổi cơn cười thành linh, ai cũng cho lão là kẻ điên, nhưng Âu Dương Phong mặc cho thiên hạ cứ việc xâm xì!

Một hôm, Âu Dương Phong đi bơ cơ vào tỉnh Hồ Nam lúc này không hay, lão chợt nghĩ đến: vùng Hồ Quảng không phải là căn cứ địa của Thiết Chuông bang ấy sao? Bang chủ của Thiết Chuông bang là Cừu Thiên Nhẫn, tuy không đồng đạo với Tây Độc, nhưng mùi “thối” lại giống nhau, nay mình đã tạt ngang đây, tội gì không lại tìm thăm hă! Tây Độc vốn tính nham hiểm, lão tìm Cừu Thiên Nhẫn nào đây thiện ý gì, chẳng qua là nay mình đã luyện được loại kỳ công “nghịch chuyển kinh mạch”, cứ rử hă ra thí võ, rồi đoạt luôn ghế Bang chủ của y, làm ngay Bang chủ của Thiết Chuông bang chống kinh với Cái bang của Hồng Thất Công. Sau khi quyết ý, Âu Dương Phong chẳng còn do dự gì, lập tức tiến thẳng về hướng Thiết Chuông sơn!

Nào hay khi lên đến Thiết Chuông sơn, chỉ thấy nhà cửa xiêu vẹo, không bóng người hay súc vật, một cảnh hoang vu thê lương! Thì ra từ kỳ luận kiếm thứ ba lại Hoa Sơn, Cừu Thiên Nhẫn được Nhất Đẳng đại sư điểm hóa, đã cố cải hối hành vi của mình, về ngay Toàn Chân Sơn giải tán hết bộ hạ, rồi mai danh ẩn tách luôn!

Âu Dương Phong tới Thiết Chuông sơn vô huyệt Cừu Thiên Nhẫn trong lòng bất giác thất vọng.

Tây Độc chợt lại nghĩ ra một việc, lão từng nghe người trên giang hồ đồn truyền, bản thân của Thiết Chuông sơn hình như bàn tay người, có cả thảy năm ngọn phong, ngọn chủ phong ở giữa gọi là Trung Chỉ phong, ngay giữa eo núi này có một hang động khá sâu, và đây chính là nghĩa địa chôn cất thi hài của các đời Bang chủ của Thiết Chuông bang, hang động này có rất nhiều châu báu vàng bạc, bảo đao bảo kiếm, toàn là những của cải được chôn theo kẻ chết, nay Bang chủ đã không còn ai, những vật nơi đây chẳng đã hóa ra của vô chủ rồi sao? Nay mình đã đến đây, tội gì không vào lấy mấy món này cho vui. Sau khi quyết định, lòng tham của Âu Dương Phong đã xúi lão tiến lên ngọn Trung Chỉ phong của Thiết Chuông sơn!

Âu Dương Phong sau khi đến chân núi, chỉ thấy núi cao sừng sững hơn trăm lượng, vách đá cheo leo, lão dùng miệng ngậm ngay cầu Đá Cầu bồng, tay chân cùng hoạt động, leo từng bước một lên núi, đến chỗ hóc hiểm, lão dùng luôn đầu thế chân, nhảy công cốc những bậc một lên, ước đầu gần buổi cơm, lão ngang nhiên đến ngoài Trung Chỉ phong, quả nhiên thấy giữa núi xuất hiện một cửa hang động lớn lao, nhưng có một điều ngay trước cửa hang động lại bị một tảng đá lớn chặn bít lối vào, tuy có kẻ hở nhưng chẳng làm sao chui lọt được vào.

Chắc hòn đá đồ sộ này chính do Cừu Thiên Nhẫn huy động thủ hạ vận đến đây lấp kín rồi mới giải tán bang hội sau đó, xem ra nặng cả mấy ngàn cân là ít. Âu Dương Phong lại thất vọng, lão đang quyết tâm

vào động để trộm báu nào hay lại gặp tảng đá khổng lồ phong kín cửa động, Tây Độc vừa giận vừa tức!

Chợt lão nổi tức lên, giờ ngay hai tay bám chặt vào tảng đá, vận ngay kinh lực Cáp Ma công, hét lên một tiếng, dốc hết sức đẩy ra, cái đẩy thứ nhất, tảng đá vẫn còn trơ trơ. Âu Dương Phong lại tăng kinh lực, một tiếng hét dữ dội lần thứ hai vang lên, lại một ngọn Cáp Ma công đẩy ra, tảng đá “ầm” một tiếng, khối đá lắc động. Phải hiểu rằng Tây Độc từ ngày luyện nhằm “nghịch chuyển chân kinh”, nội công đã đi vào cảnh xuấ quỷ nhập thần, càng dùng càng mạng, nên ngọn Cáp Ma công lần thứ hai này đã khiến cho khối đá bị lay động!

Hai tiếng hét dữ dội của lần thứ ba, tiếp đó “ình ỳnh!” hai tiếng lay chuyển, khối đá khổng lồ ngang nhiên bị Cáp Ma công đẩy méo sang bên hai thước! (...) ngọn Cáp Ma công dồn dập của Âu Dương Phong ngang nhiên di động nổi một khối đá năm sáu ngàn cân nặng vậy, quả là một sức thiên thần, nhưng Tây Độc lúc này cũng cảm thấy mắt hoa đom đóm, té lăn ra tại trận thiếu đường ngắt lịm!

Âu Dương Phong nằm phục dưới đất thở dốc một hồi, vận hơi, điều hòa khắp châu thân, lão mới lóp ngóp bò dậy được, chợt lão cảm thấy hai tay ướt ướt, định thần nhìn kỹ, thì ra hai bàn tay đều là máu, vì đã dùng quá sức đẩy khối đá, nên đã bị xước da chảy máu. Nhưng lão mặc kệ, ngang nhiên quệt chùi ngay vào khối đá, lập tức đứng ngay dậy, cúi đầu chui ngay vào hang động!

Vừa bước vào động, Âu Dương Phong đã ngửi phải một mùi mốc nặng tanh tanh khó chịu, đầu óc lão nặng trĩu hẳn, suýt xỉu vậy, vội lùi nhanh ra ngoài, chờ cho gió núi thổi tạt một hồi, lần thứ hai lão tiến vào động, nhưng vừa bước được hai bước, chân Âu Dương Phong đá ngay phải vật gì kêu ròn tai lắm! Lão cúi đầu nhìn, thì ra đấy là đồng xương cốt của người chết, bất giác giật nảy mình!

Âu Dương Phong đưa mắt nhìn tứ bề, chỉ thấy đoạn đường gần nơi lối ra cửa động này, ngổn ngang có đến mấy chục cỗ xương trắng hếu, có cỗ còn nguyên vẹn, cũng có nhiều bồ bề rải rác. Âu Dương Phong tuy bạo dạn, nhưng khi thấy tình hình này, xương sống lão cũng hơi lạnh lạnh! Thì ra, trong tục lệ của Thiết Chương bang, hễ mỗi khi một Bang chủ chết, chiếu theo lệ truyền lại, xác chết của Bang chủ phải một đệ tử trung bang cũng tuốt lên hang động, sau khi đặt xong xác chết của Bang chủ, đệ tử ấy phải lập tức tự sát chết theo Bang chủ, tuyệt không đời nào sống mà xuống khỏi núi được, bởi lẽ đó trong hang mới lắm bộ xương người như vậy. Âu Dương Phong ngó một hồi các đồng xương trong hang, đột nhiên lão nổi khùng, cầm ngay Đả Cầu bổng quát đánh tứ tung lung tàng như Phong Tảo Lạc Diệp, chỉ nghe thấy những tiếng “pích pích pác pác” vang lên, chớp nháy mấy chục cỗ xương người bị lão quát vụn tan tành trắng xóa và văng tứ tung như xác pháo, rồi lão cất tiếng cười như điên, ung dung bước sâu vào động!

Hang động không những sâu, mà quanh co khúc khuỷu có đến bốn năm đợt lắt léo như vậy, chợt phía trước sáng hẳn lên, thì ra đó là một đồng châu báu sáng ngời. Xưa kia, tuy tính tình của Âu Dương Phong thuộc loại khắc nhẫn, không ham tài của, bởi ngay nơi Bạch Đà sơn của lão thiếu gì kỳ châu dị bảo, nhưng từ ngày lão bị ngọn Di Hồn đại pháp của Hoàng Dung, cá tính biến đổi hẳn, thấy của cải như vậy, lòng dạ khắp khởi, lão buông ngay Đả Cầu bổng đưa hai tay ra lấy châu báu, nhét đầu vào túi, khi hết chỗ đựng lão ngừng tay đứng dậy tiến sâu vào khúc động thứ hai, chợt lão lại giật nảy mình, vì hai bên tả hữu ở đây đều có người ngồi xếp chân bằng tròn!

Theo lệ thường, người ta khi chết đi bộ xương thể nào cũng nằm dưới đất, tuyệt không làm sao ngồi ngay ngắn được, nhưng bốn bộ xương này, xưa kia Bang chủ của Thiết Chương bang, ai nấy bản lãnh phi thường, chuyên cần về nội điểm, cho nên lúc lâm chung (...) không theo lối chết của người thường là nằm dưới đất hay nằm trên giường, mà lại ngồi xếp chân bằng tròn mãi đến khi chết cũng vậy. Lối này gọi là Tọa Hổ Công với vì hổ là sơn quân (chúa rừng), lại có tên là Bạch Thú Chi Vương, có người truyền rằng hổ chết xác không (...) mắt mở, bốn vầng bám ngời mặt đất, nghĩa là (...) ngồi như lúc sống, bởi vậy có truyền thuyết về “hổ tử bất phước” (cọp chết không ngã) nay bốn Bang chủ của Thiết Chương bang đây cũng vậy. Âu Dương Phong lấy làm lạ, lại thấy bốn cỗ xương này, ai nấy đều có đao kiếm, Tây Độc ngờ đâu là kiếm quý, vội rút ra xem xem, nào hay vì lâu đời quá, các ngọn kiếm đã rỉ sét hết mấu đã rỉ thì đầu phải bảo kiếm! Âu Dương Phong nổi giận đưa chân đá bầy vào cỗ xương người, cỗ xương văng tứ tung!

Đá tan tành cỗ xương khô, Âu Dương Phong cười ha hả rằng :

- Con người ta chết là hết, dù là công, hầu, vương, cường tuyệt thể anh hùng, đứa nào rồi cũng phải gửi xương xuống đất! Hà! Hà! Hà!

Âu Dương Phong vừa cười lão vừa vận ngay Cáp Ma công, “ào” một tiếng, hai bộ xương khô phía mé tường bị lão đánh bung văng ngổn ngang! Lão lại vận lực đánh vào cổ xương thứ hai, cũng trong lúc Âu Dương Phong định phá hủy cổ xương khô đó, thành linh một luồng kim quang nhoáng ngay lên trước mắt, “set set!”, hai chấm sao vàng từ trong kẽ xương người bay vọt ra, đánh thẳng lại phía Âu Dương Phong.

Bộ xương người chết mà cũng biết phóng ám khí, không ai phòng hờ trước được, may mà Âu Dương Phong là bậc tôn sư võ học, nên hai điểm kim tinh bay gần sát tới người, lão vội uốn nửa thân trên về phía sau, cây Lục Trúc trượng trên tay quét nhanh ra với lối chữ “Z”, “tinh! tinh!” hai cây kim đều bị đánh rớt xuống đất! Tuy vậy, nhưng Tây Độc không khỏi toát mồ hôi lạnh, vì hai ám khí thiếu chút nữa là đánh trúng hai nơi trọng yếu trên người lão!

Âu Dương Phong quát rơi ám khí xong, cầm ngay xà trượng quét ngang “ào” một tiếng, bộ xương khô cuối cùng đổ tan lành dưới đất, lão vung trượng đánh vỡ sọ luôn, nghe “tinh tang” một tiếng cho có vật sắt gì rơi xuống mặt đất, Tây Độc nhìn kỹ, thì ra là một ống sắt hình đẹp, dài lối bảy tấc to bằng nắm tay trẻ con. Âu Dương Phong nhặt lên xem, lão gật gù như hiểu.

Thì ra Bang chủ này hồi còn sống, danh hiệu gọi Thiết Bối Thần Viên, ngoại hiệu này của y, chính là do y có thể đánh một lúc đến bốn năm thứ ám khí mà (...) mệnh danh là Thất Tinh Nỏ (nỏ bảy sao), trong ống có ruột gà, đầu ruột gà móc sẵn mũi tên ngắn hình tam giác, được tẩm thuốc độc loại mạnh, khi bấm vào nút ruột gà bung ngay mũi tên ra, cứ thế hết mũi này đến mũi khác, nghĩa là trong thời gian ngắn liên tiếp phóng ra bảy mũi, nên mới gọi Thất Tinh Nỏ. Vừa rồi Âu Dương Phong dùng Cáp Ma công đánh bộ xương khô, vô tình đụng nhầm nút bấm, trong nỏ còn lại hai mũi tên (...) nên mới bắn tung ra như vậy. Nay rõ đầu đuôi, Tây Độc cả giận phạt ngay ra một chưởng, khiến cho đồng xương của Thiết Bối Thần Viên đã ná lại càng nát thêm!

Âu Dương Phong tính hủy luôn ống đó, nhưng lão chợt nghĩ Thất Tinh Nỏ này, cách mấy đời mà vẫn không hề hư hỏng lại có thể bắn tên ra như vậy, kể cũng hiếm lắm, mình cứ giữ lấy nó, sau này dùng đến cũng chưa biết chừng, lão bèn cất ngay vào mình, ung dung bước sâu vào hang động thứ ba!

Khúc động thứ ba này, lại càng nhiều các bộ xương khô, nhưng không nguyên vẹn bằng các cỗ xương của khúc động thứ hai! Cổ ngang, cổ dọc, co duỗi đủ kiểu, rương tráp la liệt. Âu Dương Phong mở ra xem, đựng toàn vàng bạc, chẳng có món gì quý lạ, lão tuy tham nhưng cũng chẳng thèm màng đến của này. Lúc này lão chỉ muốn tìm kiếm loại bảo đao, bảo kiếm, nhưng lạ thay, lão quanh quẩn mãi, nhưng không có cây thanh đao, mà đến loại nhỏ nhen như tỷ thư (dao găm) cũng chẳng thấy!

Thì ra Cừu Thiên Nhẫn trước khi giải tái Thiết Chưởng bang, ngoại trừ y cho tảng đá khổng lồ đến bít lỗ hang huyết ra, y còn tịch thu hết những bảo đao bảo kiếm đem luôn đi, nên Tây Độc tìm mãi mà chả có một ngọn nào! Lão thất vọng bước thẳng, khi tới cuối động, chợt lão giật thót mình, thì ra trên thạch tọa nơi cuối động này, một bộ hài cốt nguyên vẹn ngồi ngay trên, hai tay bưng một tráp sắt!

Hồi nãy, Âu Dương Phong bào đến khúc động thứ hai, thấy bốn bộ hài cốt ngồi, tuy bốn bộ hài cốt này ngồi dưới đất nhưng thực ra lưng đã tựa vào vách động, nhưng bộ hài cốt trong này lại khác biệt hẳn, ngồi ngay một địa thế giữa trung tâm động, xung quanh không nương tựa vào vậy gì được, nếu quả vị này là Bang chủ của Thiết Chưởng bang, bản lĩnh của người này quả là kinh người, so với Tọa Hổ công của bốn Bang chủ ngoài kia, quả là một trời một vực! Dưới thạch đài, cũng lại có một cỗ xương khô nằm cong queo, tay cũng bưng một tráp sắt. Âu Dương Phong nhìn xong, chẳng hiểu sự thể ra sao!

Thực ra, cỗ hài cốt này chính là Đệ nhất bang chủ của Thiết Chưởng bang Thượng Quan Kiến Nam, tráp sắt trên rat là Phá Kim yếu quyết của Nhạc Võ Cương tuyển thuật. Xưa kia, khi Quách Tĩnh và Hoàng Dung đại náo Thiết Chưởng sơn, khám phá ra “chân”, “giả” Cừu Thiên Nhẫn, rồi đoạt luôn quyển di thư của Nhạc Võ Vương, để cửa lại bộ hài cốt này, còn bộ hài cốt nằm dưới thạch tọa đây, lúc còn sinh tiền chính là Đệ nhị bang chủ của Thiết Chưởng bang, tên gọi Công Tôn Vạn, tuyệt kỹ cùng mình, so với Thượng Quan Kiến Nam có phần giỏi hơn. Y đã luyện được một thứ võ là Thiết Kim Cương, khi vận khí, toàn thân cứng như sắt, đao thương đâm không thủng. Âu Dương Phong nhìn xong đâm bản khoan trong lòng.

Tây Độc tự lẩm bẩm :

- Không hiểu sao trong tráp mà tằm ma khô này cầm là gì?

Dứt lời lão đưa Lục Trúc trượng khều ngay vào tráp sắt, nào hay Đả Cầu bỗng vừa động tới tráp, “set! set! set!” mấy tiếng liên tiếp, các làn óng ánh như tơ nhện bắn vọt ra tứ phía!

Sự thể xảy ra tuy thình lình bất ngờ, nhưng Âu Dương Phong đã có kinh nghiệm trong vụ Thất Tinh Nổ vừa rồi, lão biết ngay những làn tơ óng ánh ấy chính là một thứ kim châm độc, kỳ này lão không dùng Đả Cầu bỗng quát đánh, sau một tiếng “hự” bằng giọng nói, Âu Dương Phong vận ngay nội lực Cáp Ma công, chờ cho độc thâm gần bắn vào thân, lão vận hơi rùng mình một cái, các mũi kim độc thì nhau rụng hết xuống mặt đất! Âu Dương Phong lúc này lại đưa Lục Trúc trượng ra hất nhẹ tráp sắt, “cách” một tiếng, tráp sắt rớt ngay xuống mặt đất, bộ xương khô vẫn ngồi uy nghi bất động. Tây Độc dùng trượng trượng mở ngay nắp nắp, bên trong rỗng tuếch, lão ngẩn ngơ ngạc nhiên!

Vì một chiếc tráp có ám khí phi châm như vậy, bên trong thế nào cũng phải cái gì quý báu chứ, tại sao lại rỗng tuếch thế này kia? Nếu bảo là có người ra tay trước thế sao ám khí lại không phát động để đánh quân gian? Âu Dương Phong tuy tự phụ về sự thông minh của mình, nhưng lúc này cũng đành chịu không giải đáp được, lão dùng trượng xuyên ngang tráp để gần lên nhìn kỹ, bất giác buột miệng “ý” lên một tiếng kinh ngạc!

23. Chương 23: Được Thiên Ngô, Tây Độc Vào Trùng Dương Cung

Thì ra dưới đáy tráp được gắn sẵn một chìa khóa nhỏ, tuy lâu đời nhưng chiếc chìa khóa vẫn không hề bị rỉ sét. Âu Dương Phong biết đây là một chìa khóa để mở một nơi bí mật nào đây. Nhưng lão trầm ngâm cả hồi mà không sao đoán ra nổi.

Tây Độc chợt dừng mắt lại về nơi thạch tọa của bộ hài cốt đang ngồi, linh cảm chợt đến với lão. Âu Dương Phong vung cước lên đá bung luôn bộ hài cốt của Công Tôn Vạn! “ào” một tiếng, xương người đổ bay tứ tung! Quả nhiên ngay giữa thạch tọa hiện ra một lỗ nhỏ bằng con mắt chính là lỗ tra chìa khóa. Âu Dương Phong ngửa mặt lên trời cuờn ngất mà rằng :

- Quả nhiên lão phu đoán không sai, hóa ra lại có một thế giới khác đây!

Âu Dương Phong cạy ngay chìa khóa trong tráp rồi tra ngay vào lỗ thạch tọa xoáy, “bách!” một tiếng nhỏ vang lên, mặt thạch đài nhúc nhích, lão vội dùng ngay Lục Trúc trượng xeo ngay kê hở, dùng sức nện bật “bình” một tiếng lớn, mở tung nắp nắp đá lên, thì ra bên dưới hiện ra một đường hầm, có thạch cấp hẳn hoi Âu Dương Phong thò tay vào túi lấy hỏa tập (đá xẹt lửa) ra, đánh nhoáng lên một làn ánh sáng, lão nhân ngay l? sáng lóe ấy, tung mình vọt ngay nhanh xuống hầm, thoát đầu, Âu Dương Phong tưởng đâu trong đây là một đường hầm dài, nào hay khác hẳn, dưới thạch đá đây chỉ là một thạch thất lồi một trượng tư vuông, trong thạch thất trống trải, chỉ có một bàn đá nhỏ, trên mặt bàn có một hộp sắt hình tròn và đẹp, Âu Dương Phong cả mừng: “Chuyện này chắc mình không bị thất vọng nữa!”. Lão tin tưởng trong hộp tròn đẹp này, thế nào cũng có của báu! Lão cẩn thận nhìn kỹ địa thế tứ phương xong, mới đưa trượng ra khẽ đụng vào chiếc hộp tròn trên mặt đá, nhưng liên tiếu mấy cái, không thấy độc châm gì bay ra, trái lại chiếc hộp nhẹ vô cùng. Âu Dương Phong nghi ngờ, trầm nghĩ: “Không lý là hộp không! Vậy sao lại thu giấu trịnh trọng vào thạch thất như thế này? Quái lạ thật!”.

Âu Dương Phong không sao chịu đựng được nữa, lão đưa tay ra bửa mạnh vào chiếc hộp. “Pác!” một tiếng, nắp hộp bật mở, bên trong quả nhiên có đồ vậy, nhưng không phải là kỳ chân dị bảo gì, mà chỉ là một con ngô công (rết) dài hình tướng kỳ dị!

Con ngô công này dài trên một thước về ngang bằng ngón tay cái, những con rết thường thì lưng xanh trảo đỏ, nhưng con ngô công này lưng màu bạc đục, chân lại tàn màu càn kim, óng ánh đẹp mắt, bốn góc hộp có bốn viên thuốc, màu đỏ như máu. Lúc Âu Dương Phong mở nắp hộp ra, ngô công vẫn nằm im bất động, trông không khác nào đã chết cứng, nhưng chỉ một lúc sau, nó động đậy và tính bò ngay ra khỏi hộp, Tây Độc như sợ nhỡ ra một điều gì, lão mừng quính lên: “Hay quá!” “pách” một tiếng, lão đẩy nhanh ngay nắp hộp lại, mặt hớn hở bỏ ngay hộp tròn ấy vào túi, tung mình vọt khỏi địa lai, lên ngay hang động ra ngoài luôn!

Thì ra, ngoại hiệu của Âu Dương Phong là “Tây Độc”, suy danh đoán nghĩa, chính là tay nhà nghề chuyên nuôi những loài độc vật, trước kia ở Bạch Đà sơn, lão đã từng nuôi đủ các loại rắn độc để sử dụng! Nay được con ngò công “Ngân bối kim trảo” (lửa máu bạc, chân màu vàng) có tên là Kim Trảo Thiên Ngô (rết chân vàng nhà trời), là một loài rết độc nhất, được liệt trong hạng mười bốn độc vật, sinh sản trong các rạch ẩm thấp trong rừng trong rừng thiêng nước độc, loài rết này lợi hại hơn rết thường cả trên trăm lần, chỉ bị cắn nhẹ, người bị nạn sẽ sưng tím người, thất khổng trào máu chết ngay! Sở trường đặc biệt của loài Thiên Ngô này, giỏi về nhịn đói và chịu rét, mấy chục năm không ăn không uống mà vẫn sống được. Vị Công Tôn bang chủ Thiết Chưởng bang này, hồi sinh tiền đã nuôi con Kim Trảo Thiên Ngô, luyện ra một môn song độc chưởng, không biết đã giết hại biết bao nhiêu hào kiệt nổi danh cùng thời, có lẽ đến khi hấp hối gần chết chợt tỉnh ngộ và hối hận lối nuôi độc vậy này hại sinh linh nhưng lại không nỡ giết chết con Thiên Trảo Kim Ngô, mặt khác, cũng không muốn con rết này xuất hiện trên thế gian để hại người, nên mới nghĩ ra một kế nhốt con Kim Trảo Thiên Ngô xuống địa lao, tưởng đâu thời gian sẽ hủy diệt con Thiên Ngô, nào ngờ sự thế này biến đổi trên cả trăm năm, con rết kỳ độc này vẫn còn sống, mà còn duyên rủi sao nó lại gặp được người chủ có “biệt tài” sử dụng các con độc vật!

Âu Dương Phong vốn là tay nghề nuôi các loài động vật, nên khi được con rết sống trên trăm năm này lão mừng vô kể, chẳng khác nào như đã bắt được của ngon nhất trong thiên hạ, lão vui mừng đi đến khúc hang động thứ hai, đưa tay lượm ngay một sọ người lên, xong thò tay vào túi móc ngay hộp sắt, mở ngay nắp hộp, dí ngay sọ người vào miệng con rết, con Kim Trảo Thiên Ngô cũng chẳng nề nang gì, há miệng đớp ngay một miếng vào sọ, chớp nháy, chiếc sọ người trắng hếu ấy đã biến thành màu tím bầm, Âu Dương Phong bắt giắc ngẩng đầu cười ha hả, rồi dẩy ngay nắp hộp lại, ung dung bước ra khỏi động rồi Trung Chỉ Phong xuống núi luôn!

Mấy tháng sau, trên giang hồ đột nhiên loan ra một tin quái đản, đó là ở giữa Trung Nguyên miền Hồ Quang, thành linh xuất hiện một vị “Quái tặc!”, thân hình quái tặc cao ráo, râu ria tua tủa, cười khúc bất thường, khật khà khật khùng, nhưng võ công của quái tặc này lại cao ngoài sức tưởng tượng của thiên hạ, tay sử dụng một cây Lục Trúc trượng trong suốt, quái tặc làm ăn một mình chẳng có một mống thủ hạ nào, cũng không có phe cánh, lối đánh cướp của quái tặc này cũng ngược đời hẳn, sau khi biết chắc nơi nào là phú gia đại hộ, thành linh mò ngay đến, công nhiên xuất hiện giữa công chúng, mở miệng là vạn lượng vàng, nếu gia chủ biết lợi hại, ngoan ngoãn trao đủ số, may ra còn giữ được mạng sống, nhưng nếu vô phúc kẻ nào không chịu nghe vì tiếc của kẻ như đại họa đã chiếu cố lên đầu! Tên quái tặc chỉ việc vung gậy trúc trượng, gặp người là điểm, những kẻ bị trúc trượng điểm trúng ấy, mình mấy lập tức tìm bầm, chết tươi ngay tại đó!

Nếu nhà giàu nào dám nuôi các tay võ sư để chống cự tình hình càng thảm thiết hơn, quái tặc ngoài việc giết hết toàn gia ra, còn phóng lửa thiêu rụi luôn trang trại thành bình địa. Suốt mấy tháng trời, liên tiếp xảy ra mười mấy vụ án kinh người như vậy, tiếng tăm chấn động khắp giang hồ!

Trong khi ấy, nhóm Quách Tĩnh, Hoàng Dung, Hồng Thất Công, Cái bang, Châu Bá Thông, Kha Trấn Ác, và nhóm Toàn Chân lục tử, họ đang mở cuộc lùng soát đại quy mô về Tây Độc Âu Dương Phong, khi nghe được tin này, ai nấy cả kinh! Đáng lý ra, Âu Dương Phong đang nằm trong tình trạng bị các tay kinh địch lùng soát gắt gao, lẽ ra phải mai danh ẩn tích để giữ mạng, trái lại lão lại đi ngược ngạo đường lối, ngang nhiên bạo phổi, gây tử tung các vụ án cướp của giết người, như vậy chẳng hóa ra người điên sao? Một hôm Quách Tĩnh cùng Hồng Thất Công, Châu Bá Thông, Kha Trấn Ác, Toàn Chân lục tử, từ Hồ Quảng tiến sâu vào Hồ Nam, đến gần cửa sông Hoàng Hà, đột nhiên nhận một tin từ Chung Nam sơn đến!

Thì ra, xưa kia Vương Trùng Dương chân nhân khi sáng lập Toàn Chân giáo, là Yên Hà động nơi Tung Sơn của Trung Nhạc, về sau Vương chân nhân thị tịch (qua đời), Khưu Xứ Cơ và toàn nhóm Thất tử tuân theo di chúc của tiên sư, thiết lập Trùng Dương cung ở Tần Lĩnh của Nam Sơn, để khuyến thu môn đệ, phát dương phái Toàn Chân, mấy năm gần đây Khưu Xứ Cơ, Vương Xứ Nhất, Mã Ngọc v.v... ai nấy thu nạp được khá nhiều đệ tử, đều sống tụ hết tại Trùng Dương cung ngày ngày lo rèn luyện võ nghệ. Về sau Lục Tử nhớ mối huyết thù của sư đệ Trường Sinh Tử Đàm Xứ Đoan bị giết, họ kéo nhau xuống núi tìm Tây Độc, mọi việc cai quản trong Trùng Dương cung, bèn giao lại cho đệ tử Khưu Xứ Cơ là Y Chí Bình và Lý Chí Thường làm chủ trì, kỳ này có tun dữ truyền tới, khiến cho Khưu Xứ Cơ nghe xong muốn tức vỡ tan đầu luôn!

Thì ra vào một buổi sáng nọ, ngoài cổ lớn của Trùng Dương cung, đột nhiên có một gã to lớn, râu ria tua

tủa, tay cầm Lục Trúc trượng, nghiêm nhiên bước vào cổ lớn, tên đạo trưởng chăm lo việc hương hỏa trong cung, thấy lão hán tướng mạo hung dữ, đến với vẻ đột ngột, bất giác kinh lạ, nhưng cũng cho là một đạo khách bình thường mà thôi, nào hay lão hán đây lại không vào thẳng Tam Thanh điện để bái tổ, mà lại xông xộc ngay nơi cung thờ Vương Trùng Dương, trên vách cung có treo sẵn bức di họa về chân dung Vương Trùng Dương, lão quái chẳng nề nang gì, há mồm ra, khắc ngay một bãi đờm, nhổ toẹt vào bức chân dung Vương Trùng Dương!

Đây là một hành động sỉ nhục lớn lao đối với Vương Trùng Dương cũng như tất cả toàn phái Toàn Chân giáo, đạo sĩ trực diện thấy vậy cả kinh, vội vã chạy lại la hét lão quái cười ngất ngưởng rằng :

- Thăng mũi trâu họ Vương kia, ngày kia luận kiếm trên Hoa Sơn, võ công của người quả “Đệ nhất trong thiên hạ” nhưng sau khi người chết chóc vị “Đệ nhất trong thiên hạ” ấy đương nhiên do ta chiếm! Người chịu không nào? Nếu không cứ việc hiển linh nói chuyện với.

Dứt lời, lão quái tung mình lên, tước ngay bức chân dung Vương Trùng Dương xé tan tành! Đám đạo sĩ Trùng Dương cung, nhón nháo kinh động, ngay khi ấy cũng có vài đạo sĩ cũng thuộc loại võ công cừ khá, chạy lại giơ tay để chụp lão quái, nhưng lão quái vung ngay Lục Trúc trượng ra, nhoáng ngay ra như một tia chớp, hai đạo sĩ nhảy lại trước nhất đã rú lên một tiếng kinh người ngã lăn ra chết tươi, tử thi sừng tím bầm lên, đám đạo sĩ thấy vậy kinh hồn tán đờm!

Ngay khi đó, Y Chí Bình là Lý Chí Thường hấp tấp ra đến đại điện, Y Chí Bình xưa kia từng thấy Tây Độc tại Yên Vũ Lâu, nay thấy tướng mạo lão quái, thất thanh kêu lên :

- Ôi chao! Đây là Lão Độc Vật Âu Dương Phong.

Đám đạo sĩ nghe nói ba tiếng “Âu Dương Phong” người nào cũng tái mặt hết hồn, chỉ thấy lão quái cầm gậy trúc cười như điên rằng :

- Đúng thế! Ta chính là Âu Dương Phong, kỳ này đến Trùng Dương cung đây, cốt là quét sách hết thẻ hiện của Toàn Chân giáo lũ các người, đáng lý ta ra tay giết sạch hết lũ mũi trâu như tụi người, nhưng ta thấy tụi người chỉ là phường giá áo túi cơm, nên ta tạm tha chết cho lũ các người một chuyến, nhưng ta sẽ để lại một chút ký hiệu cho lũ người vậy!

Mọi người nghe Âu Dương Phong đòi để lại ký hiệu, ai nấy kinh người hoảng vía! Vì cái mà gọi “để ký hiệu” của giới giang hồ, tức là những trò chặt một tay hoặc một chân, chém một tay, hoặc moi mù một mắt, xẻo hai tay v.v... nếu Tây Độc quả thi hành đúng thế, tất cả đám đạo sĩ của Trùng Dương cung đều không thoát khỏi cảnh tàn phế!

Âu Dương Phong nói dứt lời, cầm ngay trúc trượng, bước thẳng ngay về chính điện, biết bản lãnh ghê gớm, đâu có đạo sĩ nào dám ra ngăn cản đâu. Ai nấy đã hốt hải thôi lui để lấy lối cho lão đi, Âu Dương Phong bước thẳng đến giữa tam thanh chính điện, chỉ thấy lão cầm gậy trúc, nhắm ngay xuống những viên gạch lớn vuông dưới đất, vẽ hý hoát. Nói không ai tin, cây trúc trượng vốn là vật mềm nhưng vào tay a, nó cứng rắn như cây sắt, mũi trúc trượng tới đi, đường nét ngay tới đó, chẳng khác gì kẻ cầm que vẽ trên đất ước vậy, Tây Độc múa may cây trúc trượng, thế đi như rồng bay rắn chạy chớp nhoáng, lão đã viết ra mười sáu chữ :

“Trùng Dương đệ tử, vô năng nãi nhĩ, khắc thạch lưu ngân, thiên thu lưu sử!”

Nội dung: Nơi Trùng Dương cung, kẻ vô năng vô dụng chính là người, nay ta khắc đá để lại vết tích, lưu truyền cái nhục này của người về ngàn sau!

Viết xong mười sáu chữ, Âu Dương Phong cất tiếng ha hả, đã cơn cười, lão đã vung trúc trượng đe các đạo sĩ :

- Lũ bây nghe rõ đây, nếu mấy thằng Khưu Xứ Cơ về đây, lũ bây hãy nói lại với tụi nó rằng: Lão Độc Vật tuy đã đến thăm, nhưng tiếc thay bản lãnh của Toàn Chân giáo chẳng qua chỉ có vậy, lũ đệ tử đều là hạng ăn hại và vô dụng, thấy cả đám ngu ngốc, nên không buồn giết mà chỉ khắc thạch lưu chữ lại, đồng thời tha hết sinh mạng cho lũ mũi trâu chúng bay! Hừ!... Tránh lối ta đi!

Toàn đám đã mục kích về bản lãnh vận trúc khắc đá của Âu Dương Phong, ai nấy toát mồ hôi lạnh sau lưng (...) mạng nào dám kháng cự nữa đâu, mọi người vội rẽ qua hai bên, Âu Dương Phong lại nổi lên một

trận cười rùng rợn, như một trận cuồng phong thỉnh thoảng nổi lên, lão quăng mình tung ra khỏi cổng lớn của Trùng Dương cung, trong nháy mắt đã biến dạng luôn!

Kỳ đại náo Trùng Dương cung của Âu Dương Phong đây, đối với Toàn Chân giáo mà nói, có thể là một sự nhục nhã không tiền khoáng hậu, đạo hữu bị giết, chân dung bị hủy, trên đại diện còn để chữ sỉ nhục như vậy, đám đạo sĩ trong cung chỉ biết tức giận trong lòng. Y Chí Bình lập tức phát người xuống núi, phi báo ngay cho sư bá Ức Thúc hay, Khuê Xứ Cơ nhận được tin, nổi giận dùm dùm rằng :

- Khốn kiếp thật! Lão Độc Vật dám ngang nhiên đến cung điện khi người ta đến thế là cùng! Nếu sáu Ức huynh đệ chúng ta không bắt được Lão Độc Vật để trả thù, cơn giận này không làm sao nguôi cho được!

Vương Xứ Nhất, Hách Đại Hồng, Lưu Xứ Huyền, Tôn Bất Nhị, ai nấy tỏ vẻ âm ỉ, chỉ riêng có Mã Ngọc, vốn người trầm tĩnh, bèn nói :

- Các vị sư đệ chớ vội tức như vậy, nay chuyện đã xảy ra như thế, có tức điên người cũng đâu có ích gì. Nay cây chuyện cần giải quyết cấp bách là: xem Lão Độc Vật hiện ẩn náu nơi nào cái đã!

Châu Bá Thông nghe Trùng Dương cung của giáo phái mình bị người ta đến phá phách, lão tỉnh bơ, nhìn sang Mã Ngọc nói với mọi người rằng :

- Việc gì mà phải cuống như vậy, theo ý ta, có lẽ Lão Độc Vật chưa đi xa đâu, chắc hẳn vẫn còn lẩn quẩn vùng Chung Nam sơn.

Nhưng Toàn Chân lục tử lại không nghĩ như vậy nhưng hiềm nỗi Châu Bá Thông lại là sư thúc, nên không dám lên tiếng cãi lại!

Hoàng Dung đứng cạnh cười rằng :

- Nay ông Lão Ngoan Đồng, ông đoán sai rồi! Khi nào lão chả ngại đến chuyện người ta tìm lão để trả thù, nhất định là lão đã cao chạy xa bay từ lâu, đâu còn mạng lẩn quẩn lại Chung Nam sơn.

Châu Bá Thông vuốt râu cười rằng :

- Nay cô Dung, thường cô hay tự phụ về trí thông minh của mình nhưng kỳ thực kỳ này cô đã lầm to, Lão Ngoan Đồng ta dám đánh cá với cô, nếu Lão Độc Vật không còn ở Chung Nam sơn, ta sẽ quỳ ngay gọi cô bằng bà nội, Lão Ngoan Đồng ta sẽ vai cháu ngay!

Ai nấy bật cười!

Hồng Thất Công đứng bên lên tiếng :

- Lão Ngoan Đồng xưa nay chả làm nên tích sự gì oai hách nhưng chuyện này có lẽ lão đã đoán trúng, vì Âu Dương Phong hiện là người nửa điên nửa tỉnh, chỉ nội đoán thái độ khắc chữ lại đại diện Trùng Dương cung, cũng đủ biết hẳn không còn ngán sợ ai nữa rồi! Lão Độc Vật có thể còn lảng vảng trên núi Chung Nam, thôi đừng bàn cãi mất thì giờ, chúng ta nên đi ngay Chung Nam sơn là thượng sách!

Không ai phản đối, đoàn người từ Hồ Nam nhập Thiểm Tây, chọn đường Đồng Quan nhập Tân Trung thẳng Tần Lãng, hôm đó tạt ngang Lan Điền huyện, họ lại nhận được cấp báo lần thứ hai của Chung Nam sơn!

Tình hình của chuyến cấp báo này càng khốn đốn điều đứng! Theo lời kể của người Y Chí Bình phái đến báo tin, sau khi Âu Dương Phong đại náo Trùng Dương cung lần thứ nhất, cách mười hôm sau, lão đột nhiên quay lại, hiên ngang bước thẳng vào cổng lớn, đến ngay Tam Thanh chánh điện, các đạo sĩ trong cung thấy Tây Độc tái xuất hiện nơi đại điện, bất giác nhao lên hoảng sợ, chấn động khắp cả Trùng Dương cung. Y Chí Bình, Lý Chí Thường nghe đạo sĩ báo cáo, vừa kính vừa giận, Lý Chí Thường rằng :

- Sư huynh! Nay lão Độc Vật lại đến khi người phá đám như vậy, nay không cần biết bản lãnh lão ghê gớm đến đâu, chúng mình cứ tập hợp hết toàn bộ đệ tử của cung điện Trùng Dương đây, mở trận chiến với lão cho nhẹ Ức!

Y Chí Bình lắc đầu ngay :

- Không được, chúng ta tuy đông người, nếu mở liền cuộc giao tranh với lão, khác nào đem trứng chim choảng vào núi đá, mất uống mạng là cái chắc, chúng mình nên trầm tĩnh nhịn thêm một chút nữa!

Lý Chí Thường tỏ vẻ tức tối :

- Nếu vậy, tất cả đệ tử của Toàn Chân giáo đây, chỉ vì tài hèn sức kém, đành chịu trôi và ngựa cổ cho người ta giết chết hay sao? Nếu thấy vậy, xin sư huynh cứ việc ra lệnh!

Y Chí Bình vội giải thích :

- Ngu huynh đâu nói vậy! Nhưng sự thể chưa gay cấn đến tình trạng đó, nói tóm lại, đối phó với lão điên khùng như Lão Độc Vật, chỉ nên dùng trí mà thắng, không nên dùng sức mà địch, vậy mọi người cứ việc tùy cơ ứng biến!

Bàn tán xong, Y Chí Bình dẫn ngay đám đệ tử âm thầm bước ra đại điện, chỉ thấy nơi sảnh đường đại điện, người chen đông đúc, các đạo sĩ của Trùng Dương cung tay ai cũng sẵn binh đao, người nào cũng dám giận mà không dám nói, mứt mọi người đều dồn hết vào trên đại điện, thì ra Âu Dương Phong sau khi vào đến chính điện, chẳng nói phải quấy gì, vung ngay một chưởng “ùng ùng!” hai tiếng như sấm dội, bủa ngay bức tượng Thái Thượng Lão Quân trên bệ án thờ phụng, xong lão tung mình nhảy vọt lên, với thế Đại Mã Kim Đa (như cười ngược lớn tay xách đao vàng) đặt móng ngồi oai vệ ngay trên bàn thờ để nghiêm nhiên làm bị thần sống Thái Thượng Lão Quân. Toàn ban đệ tử của Trùng Dương cung, chỉ dám tức giận, nhưng không ai lại dám la hét nhảy xông tới lão!

Y Chí Bình thấy đối phương hành động quá quắt như vậy, chỉ còn nước hạ mình xuống tiếng, thi lễ rằng :

- Thưa Âu Dương tiên sinh, chuyển viếng thăm cung điện lần trước, ngài đã lưu tị rồi, nhưng lần này không biết tiên sinh chỉ giáo chi đây?

Âu Dương Phong lạnh lùng nói :

- Đúng vậy, mấy hôm trước ta đã đến đại điện đây của chúng bây để lại mười mấy chữ, nhưng sau khi ta rời khỏi đi vài hôm càng nghĩ càng chưa thấy đáng công lao, vì xưa kia tổ sư chúng bây là Vương Trùng Dương chân nhân, trong kỳ luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn, chẳng qua chỉ nhờ ngọn Nhất Dương chỉ nên áp đảo hết các quần hùng hồi ấy, nhưng ngày nay ta đã không sợ gì ngoài ngọn Nhất Dương chỉ nên ta mới tính tìm lão mũi trâu để tỷ thí lại, nào hay lão mũi trâu lại là người yếu mạng chết non như vậy! Vậy trong lũ bây đây, có đứa nào đã luyện được ngọn Nhất Dương chỉ cứ việc bước ra đây, chọi thử với ta! Nghe rõ chưa lũ toi cơn gạo nhà chùa! Hà! Hà! Hà!...

Y Chí Bình nghe lão nói vậy, rõ thật là mỉa cười dở dang không biết nên đối phó ra làm sao!

24. Chương 24: Lão Độc Vật Tái Náo Trùng Dương Cung

Thì ra ngọn Nhất Dương chỉ của Vương Trùng Dương chân nhân, tuy là một ngọn tuyệt khái của Toàn Chân giáo, nếu không phải là người có căn cơ trí tuệ và nội ngoại công đã đi đến mức tuyệt đỉnh, quyết không thể nào luyện nổi loại võ học cao tính như vậy, dù Mã Ngọc, Khưu Xứ Cơ cũng chưa thể nào truyền dạy cho ngọn Nhất Dương chỉ, chứ đừng nói là hạng lem nhem như Y Chí Bình, Lý Chí Thường. Nay Âu Dương Phong ngồi chễm chệ trên bàn thờ chánh điện của Trùng Dương cung, đòi nhóm đệ tử Toàn Chân phải dùng Nhất Dương chỉ để tỷ thí cùng lão, khác nào ban ngày nói chuyện mộng, lão càng chờ đợi bao nhiêu, đám đệ tử của Toàn Chân giáo càng ngượng nghịu bấy nhiêu!

Y Chí Bình cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, trong bụng tuy ghét cay ghét đắng Âu Dương Phong, nhưng hiềm nổi bản lãnh thấp kém hơn người ta, chẳng làm gì nổi, lại càng không tiện nói rõ với Âu Dương Phong, là tất người người của Trùng Dương cung đây, chẳng ai biết dùng Nhất Dương chỉ, nhưng bầu giờ ăn nói sao với một đại kinh địch trước mắt đây! Nghĩ vậy chàng bất giác quay đầu nhìn về phía Lý Chí Thường, nhưng Lý Chí Thường khề lắc đầu ngay!

Y Chí Bình cũng là loại tức trí đa mưu, chợt chàng nghĩ ra một kế, lập tức nói rằng :

- Thừa Âu Dương tiên sinh, thật quả không dám giấu gì tiên sinh, toàn đám đệ tử hiện hữu trong Trùng Dương cung đây, chẳng ai biết về ngọn Nhất Dương chỉ, mà cả đến gia sư và sư bá sư thúc của tại hạ, cũng chẳng biết, nhưng lại có một người biết...

Y Chí Bình nói tiếp, nhưng Âu Dương Phong đã la lối om lên :

- Ai biết! Mau nói nghe!

Y Chí Bình thủng thỉnh chầm chậm nói :

- Đó là vị sư tổ thúc của tại hạ, Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông, nhưng tiếc thay ông ta lại không ở đây!

Âu Dương Phong từ ngày mắc chứng Thất Tâm Phong (điên), đối với những chuyện dĩ vãng, phần lớn đều quên hết, trong mấy tháng gần đây, tuy đầu óc đã tỉnh táo lại khá nhiều, nhưng cũng chỉ nhớ được chút ít chuyện cũ mà thôi, còn như đối với cái tên Châu Bá Thông, Âu Dương Phong quả nhiên đã quên hết, nên lão lạnh lùng hỏi :

- À ra lũ bây còn có một bị sư thúc tổ tên gọi Châu Bá Thông sao? Vậy hãy mau mau gọi nó đến đây thí võ với ta! Mau!

Đám đệ tử đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, Y Chí Bình lại nói :

- Sư thúc tổ của tại hạ vốn là người tính tình lười biếng, ít ở trong Trùng Dương cung, trong một năm, tính ra không có đến ba tháng ở hẳn trong cung, nếu quả lão tiền bối muốn gặp ông ta, xin ngài cho biết đích xác địa chỉ, nếu sư thúc tổ tại hạ về đây, tại hạ xin chuyển cáo ngay để lại gặp lão tiền bối!

Y Chí Bình tưởng đâu Tây Độc là hạng nhân vật đã nổi danh khét tiếng trên giang hồ, thế nào cũng cảm thấy “êm tai” với những lời nói của mình, nào hay Âu Dương Phong lạnh lùng cười nhạt :

- À... Lão Ngoan Đồng không ở Trùng Dương cung đây hả? Vậy ta ở đây luôn đợi hắn về để thí võ, nếu Châu Bá Thông trong một tháng, không trở về đây, ta cũng sẽ ở lại đây chờ đợi lão một tháng, nếu cả năm mà không về, ta cũng cố đợi hắn ở luôn đây cả năm, vậy lũ bây nghe rõ ta nói chưa?

Nghe Âu Dương Phong nói vậy, đệ tử của Toàn Chân giáo đều thất sắc kinh hãi!

Y Chí Bình rằng :

- Tại hạ có lời xin lỗi lão tiền bối! E nơi đây chật hẹp bất tiện cho sự cư ngụ của ngài chăng?

Âu Dương Phong cười như điên, quát mạnh ngay cây Lục Trúc trượng xuống nền điện, vang lên một tiếng dữ dội, tảng gạch vuông dưới nền bị nứt một vỡ một khoảng, cây Lục Trúc trượng cứng như một thiết trượng, cắm sâu vào nền gạch hơn một thước, bản thân cây trúc, vốn là một vật mềm dẻo, thế mà chỉ chớp mắt, Tây Độc đã ngang nhiên xuyên thủng qua nền gạch dưới đất, kinh lực này quả là kinh người, cả hai đời đệ tử Toàn Chân giáo đề tái mặt hết hồn!

Âu Dương Phong mở miệng mắng ngay :

- Rõ đồ ngu vô dụng cả lũ với nhau, chúng bay to gan thật, dám coi ta như trẻ nhỏ ba tuổi sao? Một ngôi Trùng Dương cung to rộng như vậy, bộ không dung nạo nổi một mình ta hả? Đã vậy! Từ hôm nay trở đi, ta sẽ ở lì tại luôn Tam Thanh chánh điện, ăn đây ở đây, để đợi Châu Bá Thông về... Hừ! Hừ!... nếu bọn lỗ mũi trâu bay dám nổi tà tâm với lão phu, nhẹ thì lột da cắt gân, nặng thì cho ngay ngọn lửa thiêu rụi Trùng Dương cung thành bình địa! Giờ lão đang đói bụng! Mau dọn cơm ra coi!

Âu Dương Phong ngang nhiên đòi ở lì ngay nơi Tam Thanh chánh điện, đệ tử Toàn Chân giáo tức muốn học mặt! Có mấy tên đạo sĩ hăng tiết, lớn tiếng rằng :

- Thừa sư huynh! Kẻ trượng phu thà chết chứ không chịu nhục, chúng mình cứ liều xông vào tử chiến với Lão Độc Vật cho khỏi nhục!

Y Chí Bình lắc đầu, chàng tuy biết mình có mấy trăm người của cung điện, nhưng đối với một nhân vật như Âu Dương Phong, thật không đáng để lão ra tay cần quét một trận. Một khi đã giao tranh với lão, chỉ có phần chết chứ đừng hoảng tháo mạng, nghĩ vậy chàng liền lớn tiếng với các đạo sĩ của Toàn Chân giáo :

- Cấm tuyệt mọi người gây sự! Họ Y ta tự có chủ trương, không ai được nói bậy!

Y Chí Bình lúc này nghĩ: “Hôm nay ngoài cách nhịn nhục ra, thực không còn cách gì khác hơn nữa”, mặt cố hiện nét niềm nở, cung kính rằng :

- Thưa lão tiền bối, ngài muốn ở lại nơi Tam Thanh chánh điện cũng được, nhưng trong nội điện, xin ngài chớ vào và mọi sự ngài đừng chê chúng tôi chậm trễ!

Âu Dương Phong cười nhạt :

- Hừ! Lôi thôi gì! Lão Độc Vật ta chỉ cần mỗi ngày dọn hai bữa cơm cho ta là đủ rồi, cũng chẳng cần đĩa nào phải ở đây hầu ta! Đi mau!

Y Chí Bình đành lủi thủi bước xuống khỏi đài (...) của Tam Thanh chánh điện, toàn đám đệ tử của Toàn Chân phái lao xao, họ quyết muốn liều mạng thí một trận với Tây Độc! Y Chí Bình sa sầm ngay nét mặt nói :

- Trong mỗi chúng ta đây, đâu ai cam lòng chịu nhục đâu? Nhưng tình thế đến nước này, ngoại trừ ta nhịn nhẫn, quả thật không còn phương pháp gì hay hơn! Thường nói “Tiểu bất nhẫn, tắc loạn đại mưu” (chuyện nhỏ mà không nhịn, chuyện lớn sẽ hỏng hết) hay các vị muốn cho Trùng Dương cung này hóa thành bình địa sao? Chớ nghĩ lôi thôi nữa, giờ đây, một mặt chúng ta dùng kế hoãn binh để giữ Lão Độc Vật, mặt khác lập tức phái người đi tìm ngay sư phụ, sư bá, sư thúc tổ để giải quyết gấp!

Mọi người nghe Toàn Chân giáo nói có lý, lại nữa họ đều đã mục kích những bản lĩnh của Âu Dương Phong, nào dùng gậy trúc khắc chữ lên nền gạch, nào vung chưởng bữa đôi thần tượng Thái Thượng Lão Quân; dù có chưa gom hết các đệ tử của Trùng Dương cung đây, cũng chưa phải là đối thủ chống cự với Lão Độc Vật, ai nấy đều im lặng rút lui về cung đường phía sau!

Từ hôm đó, Âu Dương Phong chẳng kiêng nể gì, ở luôn tại Tam Thanh chánh điện, các đạo sĩ cung cấp cơm nước đúng bữa cho lão Tây Độc, sau khi ăn uống đã, nếu không ngủ, lão lo luyện vpx công, nhưng mỗi khi lão luyện võ, tất cả những dụng cụ thờ cúng: hương án, bàn đèn, đèn nhang, lư, đỉnh v.v... cả đến những vách tường, đều trở thành những địch để lão ra tay, hết võ vật này lại võ sang vật khác, chẳng mấy hôm, một nơi thờ phụng trang nghiêm của Tam Thanh chánh điện, đều bầy bá những lỗ to nhỏ trên vách, vật về nằm tứ tung, nhưng có một chuyện khiến đạo sĩ ghét nhất là lão không bao giờ chịu vào nhà xí để giải quyết vấn đề tiêu hóa, trái lại lão bước ngay ra sân viện gần chánh điện, phóng uế bữa bãi, khiến mùi hôi hám xông lên khó chịu, các tiểu đạo sĩ chỉ còn nước bịt mũi lo quét dọn, ai nấy chỉ dám chửi rửa trọng bụng, không ai dám hé miệng nói thẳng; đến ngày thứ năm, một đệ tử trẻ tuổi tron Trùng Dương cung không sao chịu nổi lối đầy dọ của Lão Độc Vật, hần lên xuống thị trấn dưới chân núi Chung Nam, mua một gói “phế sương” (thuốc độc, cũng có tên “tín thạch”) về ngâm bỏ thuốc vào sáo canh cho Tây Độc ăn, nào hay hành bi đầu độc này mà gây nên đại họa cho Trùng Dương cung! Âu Dương Phong là người chẳng những hung dữ tàn bạo, mà còn quỷ quyệt dị kỳ, chỉ nội cái tên ngoại hiệu “Tây Độc” của lão cũng đủ nói rõ lão là tay nhà nghề chế tạo thuốc độc, nên chuyên đầu độc bằng thuốc “phế sương” của đạo sĩ trẻ tuổi làm sao qua nổi mắt của Âu Dương Phong? Thaóng nghĩ, Tây Độc đã nhận ngay ra mùi thuốc “phế sương”, cười gằn một tiếng, hắt ngay chưởng lên, “ào” một tiếng, cả mâm cơm đổ tan tành dưới đất, vung tay chụp ngay tiểu đạo sĩ như điều bắt (...) con, giơ bổng lên, quật ngay xuống đất, “bộp” một tiếng, tiểu đạo sĩ về sọ chết tươi tại trận!

Hành động hung tợn của Tây Độc lập tức được cấp báo ngay trong toàn cung, các đạo sĩ mặt cắt không ra hột máu, Y Chí Bình, Lý Chí Thường không hiểu chuyện đã xảy ra tai họa gì, vội vàng nổi chuông triệu tập hết các đạo sĩ trong Trùng Dương cung, kéo hết đến Tam Thanh chánh điện, ra đến nơi, chỉ nghe Âu Dương Phong hầm hầm chửi om lên :

- Mẹ kiếp lũ bay! Dám bỏ “phế sương” vào thức ăn để đầu độc bổ hử, tưởng vậy lại giết nổi Lão Độc Vật ta sao? Bộ chúng bay đui điếc không biết bổ bay nhà nghề về dùng thuốc độc? Vậy đĩa nào chủ mưu trong vụ này, hãy mau đứng ra đây! Nếu không có, ta sẽ thẳng tay giết sạch hết lũ bay rồi phóng hỏa siêu độ chúng bay luôn thể!

Y Chí Bình thấy mâm cơm đổ xuống đất, một mùi xông lên cay mũi, biết ngay Âu Dương Phong không nói láo, đã có kẻ đầu độc vào thức ăn, chàng lập tức quay mình lại nói với các đạo sĩ :

- Các đệ tử trong Toàn Chân giáo chúng ta, xưa nay ngoại trừ tập luyện bản lãnh ra, còn tu luyện sao cho

lòng dạ quang minh chánh đại, tuyệt không thể nào dùng lối thủ đoạn mờ ám để đối phó người ta, dù cho đối phương là kẻ thù không đội trời chung đi nữa cũng vậy, đây là một hành động kém quang minh ngay thẳng, vậy trong chúng ta đây, ai đã gây nên vụ đầu độc này, hãy mau đứng ra!

Nói xong Y Chí Bình đưa mắt sáng quắc nhìn từng người một, thời gian như đã đứng lại, không có một ai bước ra!

Y Chí Bình hơi bực mình :

- Tôi trình trọng nhắc lại: Ai đã làm việc mờ ám này, hãy mau đứng ra, tôi có thể xin Âu Dương tiên sinh niệm tình tha cho, để tránh liên lụy đến các tính mệnh của anh em Trùng Dương cung đây!

Bầu không khí im phăng phắc, ngoạn trừ Tây Độc ra, hầu hết ai nấy đều cảm thấy ngột thở! Các ý nghĩ hải hùng xen vào màng óc của các đạo sĩ!

Bởi thủ phạm dùng “phế sương” ấy đã bị Âu Dương Phong quật chết rồi, lấy ai mà đứng ra, lại nữa, trước khi hành động, tên đạo sĩ trẻ ấy cũng chẳng bàn tán với ai, càng không thể nói là có sự đồng mưu đồng lõa trong vụ đầu độc này. Tây Độc thấy mọi đạo sĩ đứng ngây người im lặng như vậy, lạnh lùng cười rằng :

- Nay thằng họ Y kia, khéo vợ vắn vừa vừa chứ: Chẳng lẽ tên nào đầu độc ta mà quả thật mi không biết sao? Ta hẹn cho người trong thời gian nửa tàn nhang nữa, nếu vẫn không tìm ra thủ phạm, ta sẽ thẳng tay giết tươi hết giống mũi trâu tụi bay cho biết mặt!

Y Chí Bình trong lòng cuống lên, nói ngay với mọi người :

- Không ai chịu nhận lỗi, họ Y ta đành đứng ra thế tội, dùng chết để tạ ơn ân sư, có như thế mới duy trì được thanh danh của bản môn phái!

Dứt lời, “soạt!” một tiếng, rút ngay trường kiếm bên mình, đưa ngay lên yết hầu để kéo!

Với lối chết để bảo toàn danh sự cho môn phái của Y Chí Bình, không những tất cả đệ tử trung Trùng Dương cung phải kinh ngạc hoảng vía mà cả đến kẻ tàn bạo hung ác như Tây Độc Âu Dương Phong cũng phải giật nảy mình về tác phong khí khái của Y Chí Bình! Ngay trong lúc tình trạng gay cấn đến mức tuyệt đỉnh ấy, trong đám đông thành linh vọt ngay ra bốn đạo sĩ, danh tánh của họ là: Triệu Chí Kính, Thôi Chí Phương, Dương Chí Viễn, Chu Chí Cương. Trong bốn người này, Triệu và Thôi là học trò của Ngọc Dương Tử Vương Xứ Nhất, còn Dương và Chu là đồ đệ của Quảng Ninh Tử Hách Đại Thông, họ đều là các đạo sĩ trẻ tuổi lối hai mươi tuổi trở lại, lúc này đều đồng thanh lên tiếng :

- Xin sư huynh hãy ngừng tay, vụ đầu độc ấy chính do bốn sư đệ chúng em gây nên, nay chúng em xin chịu tội với Âu Dương tiên sinh vậy!

Thực ra trong vụ án này, đâu có ai là kẻ đồng lõa đâu, còn tiểu đạo sĩ bỏ độc được vào thức ăn ấy, tên gọi Thượng Chí Hùng, nhưng miệng sống duy nhất có thể khai rõ sự thực ấy lại bị Âu Dương Phong quật chết từ lúc đầu tên xảy ra chuyện! Nay nhóm Triệu Chí Kính đứng ra nhận tội, chẳng qua là sợ Âu Dương Phong nổi khùng phóng hỏa thiêu Trùng Dương cung và tiêu diệt hết đệ tử phái Toàn Chân giáo! Nghĩ vậy nên bốn người đứng ra để y hy sinh mạng mình bảo vệ toàn môn phái Toàn Chân giáo. Y Chí Bình thấy bốn người chịu nhận tội, mới tra kiếm vào vỏ, nói :

- Hay lắm! Thì ra là trò múa rối của bốn người, nhưng đã thấy suýt nữa thì liên lụy đến hết cả không?

Âu Dương Phong thấy bốn đạo sĩ trẻ này nhận làm thủ phạm, nổi ngay cơn giận, cười gằn lên, thân hình ngoác lên, từ trên đại diện vèo ngay xuống với thế Đại Bàng Triển Dực, tay trái chụp ngay lấy Triệu Chí Kính, tay phải túm ngay Thôi Chí Phương, lên tiếng quát :

- Tụi nhãi to gan, dám múa rìu qua mắt thợ để hại Âu Dương Phong ta? Ai xúi chúng bay thi hành thủ đoạn dê hèn này? Nói mau! Ú ớ bố quật chết ngay!

Dù thuộc hạng tiểu bối trong Toàn Chân giáo, nhưng Triệu, Thôi hai người cũng là loại nhân vật kiệt xuất, sau khi bị Âu Dương Phong chụp, họ tính vận khí để chống đỡ, nào hay đối phương chỉ khê siết, ngực của hai người đều cảm thấy tê hần, chẳng khác nào như bị tảng đá lớn đè, lúc này thở cũng khó khăn chứ đừng nói là chống cự! Cả hai cả kinh, Cáp Ma công của Âu Dương Phong quả danh bất dư truyền!

Chỉ thấy Lão Độc Vật trợn tròn mắt, quát :

- Những lời ta vừa nói, chúng bay đã nghe thủng tai chưa? Sao câm như hến vậy?

Thôi Chí Phương là người miệng lưỡi nhanh nhẩu lập tức trả lời Âu Dương Phong :

- Ông muốn biết lý do đầu độc à? Chuyện đã rõ như ban ngày vậy mà còn hỏi! Sau khi oogn đột nhập Trùng Dương cung của Toàn Chân giáo chúng tôi, tung hoành ngang dọc, hủy di tượng của tổ sư, đã chiếm Tam Thanh chánh điện, phóng uế bắn thỉu nơi sân điện... những hành vi của ông đã gây công phần tội độ cho tất cả đệ tử nơi Trùng Dương cung này, nhưng tiếc không ai là địch thủ của ông, vì quá ỨC, không biết tính sao, nên đành thi hành chính sách nay với ông!

Âu Dương Phong cười ha hả rằng :

- Hay! Hay! Trả lời khéo! Trả lời khéo! Hà! Hà! Hà!

Chưa dứt tiếng cười, Âu Dương Phong hất bung một cái cả hai đạo sĩ trẻ đều bị quăng xa hơn ba trượng.

Các đạo sĩ thất thanh rú lên cùng một lúc! Tưởng đâu cái quăng của Âu Dương Phong, Triệu, Thôi hai người thế nào cũng khó mà toàn mạng! Nào hay ngoài sự dự đoán của mọi người!

Cái quăng của Âu Dương Phong, thoát nhìn, có vẻ dữ tợn lắm, thực ra lão đã nương tay chiều sức đầu vào đó. Triệu Chí Kính, Thôi Chí Phương bị quăng như hai mảnh giấy, toàn thân lả lướt nhẹ nhàng rơi xuống đất, trên thân không hề bị tổn thương gì! Ai nấy xôn xao ngạc nhiên, tưởng đâu mình còn trong cơn mộng!

Âu Dương Phong quát lên :

- Cút mau! Xem lũ bay cũng còn chút khí khái anh hùng vậy ta tha tội chết cho, kéo nhanh ngay đi!

Hành động đột ngột của Tây Độc khiến mọi người đâm ra bối ngỡ. Y Chí Bình nghe xong cả mừng, chàng biết Âu Dương Phong tuy tính tình tàn bạo, nhưng nói một là một, hai là hai, không bao giờ thất hứa, bèn bước ngay lại nói :

- Nay Âu Dương tiên sinh bao lượng hải hà tha cho họ như vậy, anh em đệ tử Trùng Dương cung xin đa tạ ngài!

Âu Dương Phong trợn mắt rằng :

- Khéo nói xằng bậy, ai bao lượng hải hà với tụi bay, nếu còn cả gan bày trò trá trở với Lão Độc Vật ta, cả lũ đừng có hồng mà sống, nhưng bữa nay ngoại lệ, liệu mà giữ hồn!

Y Chí Bình thở dài một hơi nhẹ nhõm, lo thu dọn ngay thi hài Thượng Chi Hùng, dẫn các đạo sĩ vào cung trong.

Trải qua một cuộc kinh hiểm như vậy, các đạo sĩ trong Trùng Dương cung cũng đều nơm nớp lo sợ, chẳng còn ai dám ngấm ngấm tính kế để hại Âu Dương Phong nữa, chỉ còn nước liên miên phải đệ tử đi các bờ tìm Châu Bá Thông và Toàn Chân lục tử về để gỡ mối nguy nan trước mắt. Vất vả lắm họ mới gặp nhóm Toàn Chân lục tử, Quách Tĩnh, Châu Bá Thông, Bắc Cối Hồng Thất Công tại phía đông Đồng Quan của tỉnh Hà Nam, và thuật rõ mọi sự phá phách của Âu Dương Phong trong Trùng Dương cung cho mọi người hay...

Khuư Xứ Cơ nghe xong, tức muốn bốc khói lên đầu, lớn tiếng :

- Tức quá! Chúng mình đang ra công đi lùng kiếm Lão Độc Vật, thì ra Lão Độc Vật đã mò đến Trùng Dương cung phá phách như vậy! Bây giờ chúng mình mau kéo nhau về Chung Nam sơn là thượng sách!

Châu Bá Thông cười hơn hở nói :

- Hay lắm! Ra Lão Độc Vật đã đến tam thanh đại điện quấy phá, trước sau gì ta cũng bắt được Lão Độc Vật, nghĩa là cũng tìm lên Bạch Đà sơn, cũng ăn, cũng ở, và nhất là phóng uế cho bữa ra mới thôi.

Lúc này, thâm tâm ai nấy đâu còn đùa cợt nổi Lão Ngoan Đồng đâu? Ai nấy chỉ cho rằng Châu Bá Thông nói chơi cho vui tai, chẳng ai do dự, đồng ý đi nhanh về Chung Nam sơn!

Trải qua sáu bảy ngày bốn ba hấp tấp, nhóm người Quách Tĩnh đã đến Chung Nam sơn. Cổ danh của Chung Nam sơn là Tần Lĩnh, nằm vắt ngang Thiểm Nam và Thiểm Tây, nhà đại văn hào của đời là Đường là Hàn Dũ, từng có hai câu thơ tả về Chung Nam (Tần Lĩnh): “Văn hoành Tần Lĩnh gia hà tại, Tuyết phủ Lam Quan mã bất tài” (nghĩa: mây vờn quanh Tần Lĩnh đến nổi không thấy nhà ở đâu, tuyết phủ Lam Quan khiến nổi ngựa không đi nổi). Nhìn thấy cảnh núi Chung Nam hùng vĩ, Quách Tĩnh bất giác buột miệng khen rằng :

- Quả là một ngọn núi thoát phàm, Toàn Chân phái lấy núi này làm căn cứ thật đúng lý tưởng lắm!

Khi đến chân núi Chung Nam sơn, Khuư Xứ Cơ càng tỏ ra hồi hộp, bèn hỏi ngay tiểu đạo sĩ đưa tin nọ :

- Thế Lão Độc Vật còn trên núi chứ?

Tiểu đạo sĩ cung kính :

- Kính bẩm sư tổ, lúc bọn con bắt đầu đi ra báo tin, lão Âu Dương Phong vẫn còn ngồi ngất ngểu như vị Hoàng đế trên Tam Thanh chánh điện, luôn miện sai quất bọn con rồi như ngày đại hội! Nhưng không biết từ hôm con đi đến nay, lão còn ở đó hay không?

Vương Xứ Nhất rằng :

- Nếu vậy, con hãy chịu khó chạy ngay về báo cho Y Chí Bình và mọi người hay là bọn ta đã về, dặn họ cố canh giữ Lão Độc Vật, chớ để lão đào tẩu!

Tiểu đạo sĩ tuân lệnh, chạy như bay lên núi! Đoàn người hơi hải lên đến nửa đường, đã gặp bốn đạo sĩ từ Trùng Dương cung, họ cũng lên tiếng :

- Kính bái quý vị sư thúc, sư bá! Các ngài về đúng lúc quá, hiện Lão Độc Vật đang ngủ ngon giấc trong chánh điện!

Toàn Chân lục tử tức sôi người lên, chân tăng nhanh tốc độ, vượt khỏi đoàn người đi trước nhất, họ đã đến trước cổng Trùng Dương cung, thấy nào Y Chí Bình, Lý Chí Thường cùng với các đệ tử hai đời của Toàn Chân giáo, hợp lại đến trên ba trăm người chia nhau đứng hai hàng nơi cổng cung để đón tiếp đoàn người đến gần, Y Chí Bình mới cung thân bẩm :

- Đệ tử tài hèn sức kém, vô đức vô năng, nên đã chệnh mảng trong việc bảo vệ Trùng Dương cung, đến nỗi gây nên ma kiếp này, nay thỉnh cầu các vị sư phụ, sư thúc, sư bá giảng chỉ phạt tội!

Khuư Xứ Cơ xua tay rằng :

- Lúc này không phải lúc thỉnh tội, thỉnh lỗi! Lão Âu Dương Phong còn trên chánh điện chứ?

Y Chí Bình rằng :

- Dạ đúng vậy! Đệ tử đã tập trung tất cả đạo hữu ra đây để nhận lệnh phân phán của thầy để sửa soạn cuộc quyết chiến lũ độc vật!

Mã Ngọc gật gù khen :

- Các người đã tỏ ra xứng đáng là môn đệ của Toàn Chân giáo lắm rồi! Khá lắm! Khá lắm! Nhưng nói về mặt giao tranh với Lão Độc Vật, bọn ta đã có kế, các người khỏi bận lòng!

Nói xong Toàn Chân lục tử bước nhanh ngay vào cổng, Châu Bá Thông theo sau. Quách Tĩnh đưa mắt nhìn nhanh sang Hồng Thất Công, Kha Trấn Ác, Lỗ, Giản, Lương tam trưởng lão của Cái bang, cũng nối đuôi nhau theo vào ngay.

Khuư Xứ Cơ vào đến đại điện, thấy cả một chánh điện nguy nga bị Âu Dương Phong phá toạc bởi không còn ra thể thống gì, các dụng cụ cúng bái ngổn ngang khắp chỗ, tường vách thủng lỗ tứ tung, trong tình trạng này, không khác gì đã có trận bão tàn phá ở đây, Khuư Xứ Cơ ức suýt ngất luôn nhưng lão cố đưa mắt tìm kiếm, nhưng quái, Âu Dương Phong không biết đã biến dạng đâu mất!

Hách Đại Thông thất thanh rằng :

- Ô! Lão Độc Vật lại trốn rồi sao?

Chưa dứt lời, trên nóc điện bỗng nổi lên một trận cười khanh khách, âm thanh như tai buốt óc, ai nấy ngừng đầu lên nhìn, bất giác đều giật nảy mình! Thì ra Âu Dương Phong không biết đã đánh thủng một lỗ hổng trên nóc điện từ bao giờ, nay ngang nhiên ngồi cười khoái trá và nói :

- À, ra tất cả bọn người đã đến đông đủ! Hay quá! Hay quá!

Khưu Xứ Cơ thấy mặt Tây Độc, mắt muốn đỏ lửa luôn, tay rút phất trường kiếm, xắn gọn tay áo dài, chân chưa kịp tung mình lên, Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông đã từ phía sau thò tay ra túm nít ngay áo Khưu Xứ Cơ cười rằng :

- Hãy khoan đã! Ta là sư thúc của ngươi, vậy phải nhường cho ta trước mới đúng luật tôn ti trật tự chứ?

Thấy Châu Bá Thông trưng ngay phận sư thúc ra, Khưu Xứ Cơ đành nén giận lui ra một bên. Châu Bá Thông ngừng đầu rằng :

- Nay Lão Độc Vật, ăn no ngủ kỹ và không đau bụng chứ? Còn ngồi trên đó làm gì, hãy xuống đây trò chuyện chút rồi đánh nhau sau cũng chẳng muộn gì!

Đầu óc Âu Dương Phong tuy đã tỉnh, nhưng vẫn chưa được hoàn toàn, lão chỉ nhớ rõ những thù oán với Toàn Chân phái và vợ chồng Quách Tĩnh mà thôi, ngoài ra các chuyện khác đều trong trạng thái mơ hồ hết, nay đối với Châu Bá Thông lão cũng chẳng biết là ai nữa, bèn trốn mắt quát :

- Lão khoét! Ai mà quen ngươi bao giờ! Khéo nhận vu vơ! Ngươi là ai mà dám dở hơi thuốc trước mặt ta vậy?

Châu Bá Thông cười ha hả rằng :

- Lão Độc Vật! Ngươi đã ăn phải thứ thiu thối gì mà lú lấp ruột gan như vậy? Ta là lão chi mà đã giao tranh với ngươi hai mươi năm về trước, hồi đó ngươi mò đến Yên Hà động để trộm Cửu Âm chân kinh, rồi ro ta bị ngươi quất một chưởng, về sau ta bị Hoàng lão tà giam trên Đào Hoa đảo, và ngươi lại dắt thằng cháu yếu mạng ra đảo cầu thân, bị ta ném hũ nước tiểu ra trả đòn! Về sau ở Đại mạc miền Tây Bắc, Gia Hưng, Yên Vũ Lâu ở Thái Hồ, chúng ta đều đã giao tranh liên tiếp với nhau, sao bây giờ lại quên hẳn như vậy? Nay Lão Độc Vật, ngươi có muốn vờ cũng không xong với ta. Đã có gan ăn cướp phải có gan chịu đòn! Ngươi đã dám xé nát chân dung của sư huynh ta là Vương Trùng Dương, hỗn láo đến thế mà ai chịu cho được! Khôn hồn xuống ngay đây quỳ xuống lạy ta mà xin tha tội!

Âu Dương Phong cá giận :

- Gớm thật! Tội khôn kiếp đi đâu mới được lão điên đến trợ chiến như vậy! Bố vua cũng chưa sai ta quỳ xuống được nữa là ngươi! Nào, có giỏi cứ sao thử ba trăm hiệp với ta đi!

Âu Dương Phong nói vậy, Châu Bá Thông đâm ngẩn người, lăm lăm một mình rằng :

- Lão Độc Vật điên quá mức rồi! Tội nghiệp hẳn đã không nhớ mình là ai!

Bổng Kha Trần Ác quát :

- Lão tặc Tây Độc, ngươi đã giết hại năm người huynh đệ của ta trên Đào Hoa đảo, mấy tháng trước đây bị ta đánh cho suýt chết ở Vương Linh quan miếu, nay còn cả gan dẫn xác đến Chung Nam sơn làm hỗn! Vậy mau nhảy xuống đây để Kha lão gia ta hóa kiếp khác cho xong!

Đôi mắt Tây Độc lại tỏ ra thần sắc ngơ ngẩn, lăm lăm :

- Ta đến Đào Hoa đảo rồi nào? Ai giết anh em của ngươi? Toàn ăn ốc nói mò cả đám! Đáng ghét!

Hồng Thất Công lớn tiếng quát :

- Tặc tử! Khôn hồn trao trả ngay cây Đả Cầu bổng của ta đây!

Oán thù giữa Âu Dương Phong và Hồng Thất Công có lẽ sâu đậm hơn hết, nay nghe Bắc Cái lên tiếng vậy, Âu Dương Phong nổi ngay cơn tam bành quát tháo :

- À! Ra lão ăn mày thối thây cũng lê xác đến đây! Hay khéo tuyệt! Ta đang tính đi tìm người để thí võ xem ai hơn ai!

Chưa dứt lời, “vù” một tiếng nổi lên, cả người lẫn gậy Âu Dương Phong từ trên nóc điện phi ngay xuống, cả người lẫn gậy vung kên với thể Độc Bửu Thiên Môn, tức trượng gây nên một tiếng gió rợn người và ánh trượng nhắm ngay đỉnh đầu Bắc Cái Hồng Thất Công bữa xuống.

Hồng Thất Công thấy đối thủ chơi lối “gậy ông đập lưng ông” ngang nhiên dùng Đả Cầu bổng đánh lại mình, tức nóng người lên quát :

- Quân chết toi!

Dứt tiếng, vận mình nhoán thân, giở ngược chưởng tra ngay một đòn Hàng Long Thập Bát Chưởng để đoạt trúc trượng nơi tay Âu Dương Phong, chỉ thấy Tây Độc khoan thai xoay mình chuyển như một luồng gió, vung gậy quét ngay phía dưới, Hồng Thất Công chưa kịp giải thể, Toàn Chân lục tử đã tung ngay kiếm và Kha Trấn Ác vung ngay thiết trượng vây đánh Tây Độc!

Âu Dương Phong tung mình nhảy ra sau, trợn mắt quát :

- Lão ăn mày thói thân, muốn cậy đông để thắng hử?

Hồng Thất Công cất tiếng cười dài, xong quay qua nói với mọi người :

- Các vị nghe Lão Độc Vật chê trách mình chứ? Xin quý vị hãy tạm lui, để mình lão ăn mày với hai tay không quần thử với Lão Độc Vật một trận cho biết.

Mọi người nghe Hồng Thất Công nói vậy, đành lui về sau, Bắc Cái chỉ ngay Tây Độc chửi :

- Mẹ kiếp Lão Độc Vật! Nay lão ăn mày đánh tay đôi với người, ít nhất cũng phải quần nhau cả ngàn hiệp phân rõ sống chết mới nghe!

Âu Dương Phong ngang nhiên trả lời :

- Tha hồ!

Miệng nói tay động, Lục Trúc trượng liên tiếp đánh ra ba đòn Lưu Tinh Trục Nguyệt (sao vọt đuổi trăng) đánh về phía mặt, Tụ Vân Xuất Hắc (mây vọt hang hốc) quét mạnh trung lộ, và đòn thứ ba Thu Phong Thiết Mã quét ngay chẳng đối phương. Đây là lối đánh xà trượng của Bạch Đà sơn, thể này nối chuyển sang thể khác, khí thế hung bạo dữ dội, khiến kẻ nhìn mà cũng lạnh người!

25. Chương 25: Nhất Dương Chỉ Khôi Hải Cột Ác Nhân

Hồng bang chủ của Cái bang có khác, chỉ thấy ông ta điềm tĩnh uy nghi, khi Âu Dương Phong tung ra liên tiếp ba đòn, Hồng Thất Công chỉ “hừ!” một tiếng bằng giọng mũi, tay trái đưa ra vọt ngay đầu trượng, chưởng bên phải vỗ ngay đuôi trượng, đồng thời “thích” ngay vào Hội Tây huyết, đây chính là một đòn Ngao Khẩu Đoạt Trượng trong tuyệt kỹ của Đả Cầu bổng, xưa kia trong cuộc đại hội Quần Khất (các tay ăn mày), ở Quân Sơn, Hoàng Dung đã dùng lối đánh này, liên tiếp cướp ba lần Lục Trúc trượng trên tay Dương Khang. Nhưng giờ đây ai ngờ bản lãnh của Tây Độc lại quỷ dị quái đản, lão cúi gập ngay mình xuống, chống hông lên, hất ngay sang Hồng Thất Công, tiếp đó Lục Trúc trượng đưa từ hông mé trái nhắm khả ngay đầu gối Hồng bang chủ.

Bắc Cái không ngờ đối phương lại mở lối đánh lạ lùng vậy, ông ta lật đật dùng ngay thân pháp Yến Song Phi nhảy tung người lên, đồng lúc quay ngược tay lại dùng lối Đồng Truy Thủ đâm mạnh ngay vào hông Âu Dương Phong, thể đánh vừa lạ vừa khôi hài, khiến Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông bật cười nói tướng :

- Ấy ấy! Nhẹ tay chứ, không lão ta vãi thối ra đây thì nguy!

Ngay lúc ấy, Âu Dương Phong điểm ngay trúc trượng xuống mặt đất, mở ngay lối “nghịch chuyển kinh mạch”, bung lộn ngay một vòng, tránh ngay cái đâm Đồng Truy Thủ của Hồng Thất Công!

Tây Độc tránh xong, thành linh hét lên một tiếng; vung ngay trức trượng; một luồng cuồng phong dữ dội, quất, đâm, điểm, quét đánh túi bụi như mưa, chớp mắt, chỉ thấy toàn một vùng ánh trượng xanh lục, mấy lần liên tiếp, Hồng Thất Công tính dùng Hàng Long thập bát chương để đoạt Đả Cầu bổng về, nhưng thủ pháp của Âu Dương Phong quả là kỳ dị, luôn một hơi hai ba chục đòn, vẫn chưa sao thắng nổi, Giản trưởng lão của Cái bang thấy vậy, biết cự Bang chủ chỉ dùng tay không e khó mà thắng nổi địch thủ, vội bước ngay lên một bước, trao ngay cây trượng của mình sang cho Hồng Thất Công, lớn tiếng nói :

- Thưa lão Bang chủ! Ra tay với Lão Độc Vật không thể nào coi thường được, vậy ngài hãy dùng đỡ cây binh khí này của đệ tử cho được việc!

Hồng Thất Công xoay nhanh người, đưa ngay tay phải ra phía sau, ông ta cũng không cần quay đầu lại, thế mà đã cầm ngay cây cương trượng trên tay, miệng lên tiếng :

- Hay lắm! Vì ta không có binh khí, nên đánh không lại Lão Độc Vật, vậy ra mượn đỡ cương trượng này dùng thử xem!

Lời chưa dứt, Âu Dương Phong đã vung trức trượng qua với thế Vũ Tửu Lê Hoa (mưa rệu phun hoa lê), khắp tứ phía nhan nhản ánh trượng. Nhưng phía Hồng Thất Công, sau khi được cương trượng nơi tay, khác nào như hổ thêm cánh, ông ta mở ngay đòn Phát Thảo Tầm Xà, đưa tay sang hướng đỡ cây trức trượng của Âu Dương Phong!

Chuyến này, Hồng Thất Công dùng lối “cương” khắc “nhu”, khác hẳn với lệ thường là dùng “nhu” khắc “cương”! Thì ra các danh thủ trong võ lâm, khi bản lãnh đã cao đến độ xuất thần nhập hóa, có binh đao hay không đều ngang nhau cả, nếu cần tỷ thí về khí giới, cũng chẳng cần phải đến cung đao thật, chỉ cần một sợi dây mềm cũng có thể trở thành ngọn roi cứng như sắt ngay, bởi vậy, nên trước kia Hồng Thất Công chỉ có cây Lục Trức trượng đang ở trong tay Âu Dương Phong mà Hồng Thất Công phải mượn cương trượng để đánh bằng pháp Đả Cầu, nên cây cương trượng của Trùng Dương cũng đánh ra ác liệt tuyệt diệu vô cùng, Âu Dương Phong không dám đỡ thẳng tay, vội thu ngay trức trượng và bung mình nhảy vọt ra xa bốn năm thước!

Chỉ một đòn Hồng Thất Công đã cướp ngay ưu thế của mình về, bao nhiêu thần oai được tung ra hết trong cây cương trượng, tất cả mọi lối đánh lão luyện và tuyệt diệu đều được tung ra, nhưng bên Âu Dương Phong cũng chẳng vừa gì, giở hết các lối mềm dẻo của hai chữ “nhu nhuyễn” để nghênh chiến, đôi bên cò trống tưởng được giao tranh đã ngoài ba trăm hiệp có dư, vẫn chưa nhận ra được thắng bại về ai!

Trận giao tranh của hai người, lúc này chỉ lợi cho Quách Tĩnh, Quách Tĩnh được mục kích những trận đánh giữa Bắc Cái và Tây Độc, trước sau cả thấy ba trận, lần thứ nhất trên Đào Hoa đảo, hồi đó Âu Dương Phong luận hôn với Hoàng Dược Sư, kỳ thứ hai là trên giữa mặt bể, Âu Dương Phong ép chàng giao Cửu Âm chân kinh, Hồng Thất Công thí mạng bảo hộ, kết quả là một trượng suýt chết, lần thứ ba là trên tuyệt đỉnh Hoa Sơn, kỳ tranh đoạt chức “Đệ nhất võ công trong thiên hạ”, trong ba lần đấu này, mỗi trận đều có một sắc thái khác biệt, đối với Quách Tĩnh, ích lợi cho chàng không phải là ít! Lần đấu này, có thể kể là lần thứ tư, nhưng càng khác biệt hẳn với ba trận xưa kia, Âu Dương Phong dùng trức trượng của Hồng Thất Công, Giản trưởng lão lại đưa cương trượng cho Hồng bang chủ, một bên “cương”, một phía “nhu” khác nào như trời sinh hai thế cực đối chọi nhau, suốt từ sáng đến trưa, đôi bên đã qua lại trên năm sáu hiệp! Chợt Hồng Thất Công kéo ngay cương trượng về, lớn tiếng hét :

- Khoan đã!

Thì ra Hồng Thất Công đánh bằng cương trượng, dù sao cũng không được quen tay cho lắm, phần sức già tuổi yếu, lực chịu đựng có hạn, nên qsau sáu trăm hiệp trôi qua, Hồng Thất Công đã dần dần cảm thấy bụng trống rỗng, tâm thần bồi hồi, nên lên tiếng kêu ngừng, Âu Dương Phong cười gằn nói :

- Lão ăn mày! Sao, hết sức rồi hả? Vậy chờ gì không nhận thua cho rồi!

Hồng Thất Công nổi giận quát :

- Chỉ nói nhảm, ai chịu thua đâu! Chẳng qua lão ăn mày ta đang đói bụng, muốn kiếm chút gì ăn đã!

Nói xong quay lại phía Y Chí Bình rằng :

- Mau bảo chúng nấu cơm để ta với Lão Độc Vật ăn no và nghỉ khỏe rồi sẽ đánh cần thận lại!

Y Chí Bình vội cho người lo cơm nước, Tây Độc nghe vậy trong bụng cũng cảm thấy đói, bèn ngồi phệt ngay xuống thềm cấp của Tam Thanh chánh điện nghỉ ngơi; Hách Đại Thông tính nóng như lửa, lớn tiếng gọi :

- Khuất sư huynh! Hồng lão tiên bối đã đấu với Lão Độc Vật rồi, bây giờ tới phiên chúng ta qua đấu chứ!

Âu Dương Phong lạnh lùng cười nhạt :

- À... ra từ khi Vương Trùng Dương chết. người của phái Toàn Chân đã học được thêm một “xa luân chiến” (lối đánh luân chuyển như bánh xe) Hà! Hà! Hà!...

Câu nói chế nhạo này khiến cho Toàn Chân lục tử dừng lại, không ai tiện ra tay, im lặng một hồi, tiểu đạo sĩ của Trùng Dương cũng đã vác ngay một thau cơm trắng bốc hơi nghi ngút, Y Chí Bình cũng kính nói :

- Thưa Hồng lão bang chủ, trong khi vội vàng, nên không kịp làm rau canh gì để dùng, phiền ngài dùng đỡ cơm không vậy!

Hồng Thất Công cười ha hả rằng :

- Thối ăn mày của ta cần gì rau canh đâu! Miễn có cơm trắng là đủ lắm rồi!

Tiểu đạo sĩ lo đem hai bát cơm cho Tây Độc và Bắc Cái, Âu Dương Phong vừa được cơm là kê lên miệng, chợt Hồng Thất Công vỗ vào đùi đến đét một tiếng, nói lớn :

- Chao ơi! Tỷ nữa là ta quên mất!

Âu Dương Phong giật thót người, tưởng đâu Hồng Thất Công lại tính ra tay choảng nhau, lật đặt buồng ngay bát cơm xuống đất, nào hay Hồng Thất Công cười rằng :

- Đúng là tuổi già đâm lẩm cẩm! Có thức ăn sẵn đây mà lại quên!

Nói xong đưa tay vào mình móc ra một chiếc lọ con, Âu Dương Phong ngơ ngác nghĩ thầm: “Lạ nhỉ! Lười thói thân như ăn mày mà cũng biết lo đem theo đồ ăn à? Vật chắc là dưa muối gì đây!” Nhưng đến khi Hồng Thất Công khui nắp lọ ra, Âu Dương Phong nhìn xong, bất giác nổi da gà cùng mình, thì ra trong lọ lúc nhúc đến mấy chục con gián là ít! Chỉ thấy Cừu Chỉ Thần Khất, đưa hai ngón tay vào lọ gắp ngay một con bỏ vào miệng nhai ngon lành, chỉ chớp mắt lão nhỏ phì cánh và chân gián ra, tiếp đó là và cơm ăn, cứ thế lối biểu diễn lối ăn cơm với gián ngon miệng, khiến cho mọi người đàm rợn da gà ớn mình, bên này Hồng Thất Công ăn cơm với gián, bên kia Âu Dương Phong không sao nuốt trôi được một miếng cơm nào! Thì ra Âu Dương Phong từng là sơn chủ Bạch Đà sơn; hồi còn ở Tây Vực, lối sống cũng hào hoa sung sướng lắm, từ ngày lang thang miền Trung Nguyên, tuy nhiên cũng từng trải những cơn đói lạnh vất vả, nhưng sao cũng là người quen lối sống thường nhật, nay thấy Bắc Cái ngồi ngay trước mặt mình ăn những con gián ghê người ấy, hỏi sao không ớn mình cho được? Làm sao nuốt trôi bát cơm?

Hồng Thất Công thấy Tây Độc bưng cơm ngồi ngẩn ỉ ra vậy, cau mày phì cười, gơ tay nói :

- Kìa Lão Độc Vật! Ăn đi chứ, ăn no đi, lỡ tỷ nữa có chết, cũng là loại ma no của Âm phủ... à... người không có đồ ăn hả? Vậy ta cho...

Dứt lời lão thò hai ngón vào lọ, gắp luôn hai chú gián dùng chỉ lực búng hai con gián sang mặt Tây Độc!

Tây Độc thấy Hồng Thất Công dùng loại gián kinh người vậy để chọc ghẹo mình, nổi ngay cơn tram bành, bưng chân đá ngay thau cơm đổ trắng dĩa mặt đất, Hồng Thất Công la lên :

- Lão Độc Vật, người không chịu ăn gián thì thôi chớ, sao lại nổi cơn khùng đá đổ cơm gạo như thế, đúng là người không biết tiếc của trời tỷ nào!

Âu Dương Phong khua ngay trúc trượng gắt lên :

- Ai thêm ăn cơm đâu! Nào nào nào! Hãy đứng dật đánh nữa cho biết ai hơn ai kém!

Dứt tiếng “vù” một trượng, quất về phía đỉnh đầu Hồng Thất Công!

Hồng Thất Công thần nhiên ngồi ăn! Mắt thấy trúc trượng thế nào cũng đánh trúng Thiên Linh Cái của Hồng Thất Công, tam trưởng lão cũng thất kinh rú lên! Nhưng nào hay Hồng Thất Công vẫn không hề ra

tay chống cự, ung dung gấp giãn bỏ vào miệng nhai, trúc trượng của Âu Dương Phong khi còn cách đỉnh đầu Bắc Cái lối ba tấc, “vụt” một tiếng, Tây Độc lại rút ngay trúc trượng về nói :

- Lão ăn mày mau ra tay cho khỏi mất ngày giờ!

Hồng Thất Công nhổ phì ra những cánh và chân giãn, đưa vạt áo chùi miệng rồi nói :

- Kìa Lão Độc Vật, chứ không nghe con nhà tướng thường nói: “Tam quân mạt động, lương thảo tiên hành!” (trước khi động binh, phải lo vận lương) sao? Vội vã đi đâu, cứ ngồi đây thưởng thức món giãn sống này của ta, đây là một món ăn tuyệt vị nhất thiên hạ!

Âu Dương Phong tức điên lên, Châu Bá Thông liền lên tiếng rằng :

- Nay Lão Độc Vật, lệ của Hồng lão ăn mày, xưa nay hễ đói bụng không bao giờ chịu đánh nhau với ai. Nếu quả người ngứa tay ngứa chân, vậy hãy quần một mẻ với Lão Ngoan Đồng ta đây cũng vậy!

Dứt tiếng, vung chưởng đánh thốc sang mặt Âu Dương Phong!

Châu Bá Thông đã dùng lối chưởng Cửu Âm chân kinh, khí thế vừa dữ vừa nhanh, Âu Dương Phong đang mải miết chú ý Hồng Thất Công, không ngờ Lão Ngoan Đồng nói đánh là đánh ngay như vậy, Tây Độc lập tức tung mình nhảy nhaoáng ngay cánh trái né tránh, tuy vậy ngọn đòn cũng đã đánh trúng sườn bả vai của Tây Độc, khiến lão cảm thấy rất như bị bỏng!

Âu Dương Phong nổi giận, mở ngay lối xà trượng pháp, “Vù! Vù! Vù” đưa ra ba trượng liên tiếp, Châu Bá Thông ung dung nhảy tránh theo lối lên xuống của trúc trượng đối phương, đôi bên sau mấy chục hiệp giao tranh, Tây Độc sức nhớ ra một chuyện, rút trượng nhảy ngay về phía sau kêu rằng :

- Khoan khoan.

Châu Bá Thông thâm chưởng cười rằng :

- Bộ cảm thấy đói bụng rồi sao? Thế có muốn ăn món giãn sống của Hồng lão ăn mày không?

Âu Dương Phong cả giận :

- Chớ nói bậy! Chuyển đến Trùng Dương cung của ta đây, cốt là để lãnh giáo thử ngọn Nhất Dương chỉ của Toàn Chân giáo các ngươi, nhưng sư huynh Vương Trùng Dương của ngươi đã chết, mà cả lũ cháu chắt nòi mũi trâu của Vương Trùng Dương, chẳng có thằng chó nào biết ngọn Nhất Dương chỉ cả, vậy ngươi là sư đệ của họ Vương, chắc phải biết chứ sao không đem ra sử dụng, để ta thưởng thức xem!

Châu Bá Thông nghe vậy giật mình, trong bụng nghĩ: “Mẹ kiếp! Nào ai biết chó gì thứ Nhất Dương chỉ đâu nào!” Nhưng chợt Lão Ngoan Đồng biết Lão Độc Vật là con người nửa điên nửa khùng, tại sao mình không... thế này... thế này... chọc ghẹo lão một chuyện, tuy có hơi thất đức, nhưng có thể mua vui cho mọi người, nghĩ xong Châu Bá Thông cười lên ha hả!

Tây Độc thấy Châu Bá Thông vô cớ cười như vậy đâm kinh ngạc, quát tháo ngay rằng :

- Lão Ngoan Đồng! Lũ cháu chắt của ngươi nói ngươi biết Nhất Dương chỉ, vậy tại sao ngươi không đưa ra dùng?

Châu Bá Thông rười rềng rằng :

- Rõ ràng là cóc ngồi đáy giếng, không biết sông ngòi thế gian lớn đến mực nào, tội nghiệp cho ngươi thật! Võ công lợi hại nhất trong thiên hạ bộ đâu phải chỉ có Nhất Dương chỉ sao? Nói thật cho ngươi biết, trong mấy năm trời này, Châu Bá Thông ta đã luyện được một ngọn Nhị Dương chỉ, so với Nhất Dương chỉ, nó còn mạnh gấp mười lần là khác!

Nghe vậy, Âu Dương Phong ngơ ngác hỏi :

- Tại sao lại gọi là Nhị Dương chỉ? Nay Lão Ngoan Đồng, nói phét vừa thôi chứ?

Châu Bá Thông mắng ngay rằng :

- Rõ đồ ngu! Muốn xem Nhị Dương chỉ cứ đứng yên đó!

Âu Dương Phong nghe lời đứng yên, Châu Bá Thông quay sang nói với Y Chí Bình :

- Cháu cưng ơi, hay mau cho ta mượn một chiếc ghế!

Y Chí Bình ngạc nhiên, không hiểu rằng vị sư thúc tổ tính làm trò gì? Nhưng cũng vội đi vác ghế lại, Châu Bá Thông khẽ bấm ngón chân nhảy nhẹ lên ghế, nói với Âu Dương Phong rằng :

- Lão Độc Vật! Muốn xem Nhị Dương chỉ của ta thì hãy mau xoay lưng lại đây!

Âu Dương Phong hồ nghi, xoay lưng qua địch, là điều tối kỵ của con nhà võ, Tây Độc bất giác sa sầm mặt nói :

- Lão Ngoan Đồng, người tính mứa rồi gì vậy, muốn đánh cứ việc đánh, sao lại bắt ta xoay mình xoay mẩu như vậy nghĩa là gì, bộ tướng ta cũng tính đùa dai của trẻ con như người vậy sao?

Châu Bá Thông lại cười nói :

- Lão Độc Vật, Nhị Dương chỉ của ta đây đặc biệt ghê lắm, nghĩa là kẻ địch phải quay lưng lại mới sử dụng ra được, nếu người đã nhát gan sợ ta đánh úp thành linh... Thôi ta cũng chẳng cần cho người xem Nhị Dương chỉ làm gì!

Tây Độc thiếu điều bối khí trên đầu! Chợt lão nghĩ đến mình đã luyện được “nghịch chuyển kinh mạch” trong Cửu Âm chân kinh, nay dù cho địch thủ có muốn hại ngầm sau lưng đi nữa, cũng chẳng có gì đáng lo sợ, vậy mình cứ việc xoay lưng lại để tỏ rõ lòng anh hùng can đảm của mình, xem thử ngọn Nhị Dương chỉ của Châu Bá Thông lợi hại đến độ nào, phải chăng lại hại hơn Nhất Dương chỉ? Nghĩ vậy Âu Dương Phong hăm hăm nói ngay :

- Được! Ta sẽ xoay lưng để xem ngọn Nhị Dương chỉ của người đến đâu!

Dứt tiếng quay lưng về phía Châu Bá Thông!

Lão Ngoan Đồng cười nói :

- Thế mới đáng mặt anh hùng hảo hán chứ!

Chợt thấy Lão Ngoan Đồng vén quần, thành linh phóng ngay một đường nước tiểu nóng ra, khi Âu Dương Phong muốn tránh, đã không kịp, nước tiểu của Lão Ngoan Đồng đã văng từ trên đầu Âu Dương Phong, mùi khai khó chịu, mọi người cười “ồ” lên về lối nghịch thất đức của lão!

Âu Dương Phong tức muốn bể mật sôi gan, tay trái đưa ngay trức trạng ra, tay mặt đánh thốc ngược ra một chưởng tuyệt kỹ Cáp Ma công, Châu Bá Thông nhẹ nhàng hất mình nẩy khỏi ghế, chỉ nghe một tiếng vang lên dữ dội, chiếc ghế bị chưởng lực đánh tan tành như xác pháo!

Châu Bá Thông nhẹ nhàng lướt mình đứng xuống mặt đất cười ha hả rằng :

- Lão Độc Vật ơi! Đã hiểu rõ Nhị Dương chỉ của ta chưa?

Âu Dương Phong lên tiếng chửi ngay :

- Quân mất dạy!

Tiếp theo bữa ngay ra một chưởng, Châu Bá Thông dùng ngay Không Minh quyền, gạt ngay thế đánh của Âu Dương Phong rồi cười nói :

- Mất dạy gì? Thế thằng chó chết nào ăn bậy ỉa bậy ở Tam Thanh điện vậy, bộ đó là hành vi của kẻ gia giáo đó sao?

Mọi người nghe xong lại cười ồ lên, nhất là các đạo sĩ của Trùng Dương cung, bấy lâu từng chịu nhiều cơn nhục rồi, nay thấy Lão Độc Vật bị nước tiểu văng cùng mặt mũi như vậy, ai cũng lấy làm hả dạ khoái tai vô cùng!

Âu Dương Phong bị Châu Bá Thông chơi quá quắt như vậy, tức lộn ruột gan trong người, lão dắt ngay Lục Trúc trạng vào mình, hay tai dùng ngay đến Cáp Ma công ra, chỉ thấy lão cong ngay người xuống, trông như thế vò già kéo xe cũ, đu xung quanh người Châu Bá Thông, miệng phát ra những tiếng kỳ quái rợn người, nhưng Lão Ngoan Đồng chẳng coi vào đâu, lúc dùng quyền Toàn Chân đánh, khi dùng Không Minh

chưởng gối, ba hồi lại giờ ngay Song Thủ Hồ Bắc tiến đánh tung bừng, khiến người xem hoa cả mắt lên, cứ thế, chẳng mấy chốc, đôi bên đã giao đấu cả trên ba trăm hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại về ai, trận đấu này có thể còn hào hứng hơn trận đấu vừa rồi với Bắc Cái!

Thoáng mắt, trời đã tối dần, chú cuội đã hiện lên hướng đông, Âu Dương Phong đã thấy mồ hôi ướt sũng áo, Châu Bá Thông cũng cảm thấy hơi thở tăng nhanh, đột nhiên Lão Ngoan Đồng nhảy ra phía sau nói :

- Đây lão Độc Vật, hôm nay chúng ta tạm ngừng tay nghỉ ngơi, mai ta sẽ đấu lại cẩn thận với người sau!

Âu Dương Phong đã đánh liên tiếp hai trận với họ Hồng và họ Châu, tính ra đến gần cả ngàn hiệp, quả đã mệt như người, nghe Châu Bá Thông đề nghị vậy, đành thu ngay thế lại, hằm hằm nói :

- Được! Tha cho người sống thêm một đêm nữa, tội mất dậy thế nào ta cũng báo thù cho được!

Châu Bá Thông cười khì rằng :

- Thối chớ có lảm lời, đêm nay, Lão Ngoan Đồng ta sẽ bỏ ngủ để nghỉ thêm một Tam Dương chỉ để mai đây cho người thêm một trận nữa hơ biết mặt!

Âu Dương Phong ngạc nhiên, tính hỏi ngọn Tam Dương chỉ ra làm sao, chợt nghĩ lại, có lẽ trò nghịch tình quái của lão, mặt đỏ gay lên, không nói thêm bỏ đu thẳng vào Tam Thanh chánh điện để ngủ!

Khuê Xứ Cơ thấy ác chiến đã tạm đình, bèn ra lệnh cho Chí Bình, Chí Thường bảo mọi đạo sĩ giải tán ngay, còn mình cùng với mọi người quay vào trong Trùng Dương cung nghỉ ngơi, tam vị trưởng lão Cái bang là Lỗ, Giản, Lương, và hơn hai trăm người của Cái bang, đề nghị ngay tại hành lang của Tam Thanh chánh điện, bề ngoài lấy cớ là nơi nghỉ trong cung thiếu chỗ, thực ra cốt để coi chừng hành động của Âu Dương Phong. Kha Trấn Ác nói nhỏ với Quách Tĩnh :

- Đây Tĩnh nhi, nếu bây giờ con lén vào Tam Thanh điện, bởi ngay một chưởng, Lão Độc Vật thế nào cũng mất mạng ngay!

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói :

- Thừa đại sư phụ, thầy chẳng thường nói: “Tính mạng có thể bỏ, nhưng nghị không thể vào vút sao?” Hôm nay sao thầy lại đột nhiên xúi đệ tử nhân lúc cơn nguy của người ta ra tay vậy?

Quách Tĩnh ôn tính nhân hậu, chàng cho rằng Âu Dương Phong hôm nay đấu hai trận kịch liệt với hai cao thủ lừng danh Bắc Cái và Lão Ngoan Đồng như vậy, sức lực đã kiệt hẵn, nếu bây giờ mình vào Tam Thanh điện giết lão, chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng lối thắng này không phải của kẻ anh hùng! Kha Trấn Ác cười xòa lên, vỗ vai Quách Tĩnh nói :

- Tĩnh nhi, con quả là một người tính tình trung hậu, không hổ là bản sắc của người anh hùng nghĩa hiệp, vậy thầy hỏi con một câu: Hôm nay, Hồng lão tiên bối đánh cả buổi với Lão Độc Vật như thế, tại sao thỉnh linh đòi ngừng tay, con có biết lý do vì đâu không?

Quách Tĩnh như sực tỉnh nói :

- À! Bản lãnh của Hồng ân sư, thực ra đâu có thua gì Lão Độc Vật, kỳ này ông ta đánh không thắng, chẳng qua là tại binh khí dùng không quen tay mà ra!

Kha Trấn Ác vỗ đùi ngay vào đùi khen :

- Con nói đúng quá! Vì lão Độc Vật có thêm cây Lục Trúc trượng, khác nào như hổ thêm cánh, nên thầy bảo con vào Tam Thanh chánh điện để đoạt mạng Lão Độc Vật bằng cách: con chỉ việc lấy ngay Đả Cầu bổng về, và mai đây, kẻ bại trận, lẽ đương nhiên không phải là Hồng ân sư của con nữa mà là Lão Độc Vật!

Quách Tĩnh mỉm cười về lời nói của thầy!

26. Chương 26: Đoạt Trúc Trượng Phóng Thích Âu Dương Phong

Thực ra, Quách Tĩnh cũng không muốn đến Tam Thanh điện để đoạt Lục Trúc trượng mà trong lúc người ta thất thế như vậy, nhưng chàng nghĩ lại, đây là cây trượng báu lưu truyền suốt mấy trăm năm của Cái bang, hơn nữa bây giờ đã thành vật của vợ mình, vậy mình có đoạt lại cũng danh chính ngôn thuận, nghĩ vậy chàng liền ưỡn ngực rằng :

- Dạ con xin nghe lời thầy vậy!

Nói xong bước ngay về hướng Tam Thanh điện.

Quách Tĩnh đến hành lang Tam Thanh điện, đèn đóm lu mờ, anh em Cái bang nằm nằm ngổn ngang dưới đấy, Lỗ Hữu Cước thấy Quách Tĩnh đến, mới hỏi rằng :

- Thưa quan nhân, khuya rồi còn chưa đi nghỉ sao?

Quách Tĩnh xưa kia từng theo Thành Cát Tư Hãn chinh tây, hồi đó Lỗ Hữu Cước cũng đem theo trên cả ngàn anh em Cái bang đi theo dự chiến, lập nhiều kỳ công, cho nên anh em của Cái bang đều xưng hô với Quách Tĩnh là quan nhân, nay đã thành thói quen, không sao sửa đổi lại. Nghe Lỗ Hữu Cước hỏi vậy, Quách Tĩnh lắc đầu nói :

- Tôi chưa muốn ngủ, và tính vào Tam Thanh chánh điện để đòi một vật nơi Âu Dương tiên sinh!

Lỗ Hữu Cước thất kinh vùng ngay dậy hỏi :

- Quan nhân tính vào trong điện sao? Trời ơi, Lão Độc Vật ghê gớm lắm, có cần tiểu nhân theo cạnh không?

Quách Tĩnh cười lắc đầu :

- Khỏi cần, các anh em cứ ở đây chờ nghe tin!

Nói xong chàng bước ngay lên thạch cấp, đẩy ngay cửa đại điện, nhìn ngay vào bên trong, bỗng chàng giật thót người lên!

Thì ra cảnh tượng trong điện đổ nát tứ tung, ngổn ngang bừa bãi, trông loạn cả mắt, còn Âu Dương Phong lại không nằm ngủ hằn hoi, chỉ thấy lão dùng đầu chống đất, chân duỗi thẳng lên trời, dựng đứng như một cây sào, lối “nghịch chuyển chân kinh” chàng đã từng thấy hồi ở Hoa Sơn, nên cũng chẳng lấy gì làm lạ, nhưng lạ nhất là cây trúc trượng của Hồng Thất Công lại gài ngay vách tường, không cần đem cất giấu kỹ!

Quách Tĩnh cũng không dám khinh thường, bèn đánh tiếng :

- Lão Độc Vật! Quách tiểu gia đang lại tìm ngươi đây!

Âu Dương Phong vẫn im lặng, làm như không hay đã có người đột nhập vào Tam Thanh chánh điện vậy, Quách Tĩnh càng lấy làm lạ, thầm nghĩ: “Lão Độc Vật xưa nay nổi tiếng độc ác, không lý lão cảm thấy đuối sức, biết không thể nào chống nổi với mình, nên mới bày ra trò này để mong mình tha lão sao?”

Quách Tĩnh lại lên tiếng :

- Nay lão Độc Vật, ta đến đây không phải nhân lúc ngươi thất thế để hạ thủ đoạt mạng ngươi, nhưng vì cây trúc trượng vốn là của Cái bang, lại nữa người dùng binh khí của người đánh lại người ta như thế, cũng chẳng đẹp gì cho lắm, vậy hãy giao nó lại cho ta đi!

Nhưng quái lạ, Quách Tĩnh nói một hơi như thế, mà Âu Dương Phong vẫn tỉnh bơ như không nghe, thân cũng không động dậy gì, Quách Tĩnh càng tin rằng lão đã kiệt sức, nên mới bày ra kiểu này để tránh giao tranh với mình, đối phương đã vậy, mình còn ra tay sao cho đành, thôi, lấy gậy trúc về cũng đủ rồi! Nào hay Quách Tĩnh chỉ đoán trúng một nửa, suýt chàng đã mất mạng về cái đoán này!

Thì ra Quách Tĩnh thấy cây Lục Trúc trượng gác xéo ngay bìa thường bên cạnh Âu Dương Phong, lập tức đưa tay ngay về phía đầu trượng, đây là một động tác rất bình thường của mọi người, không ai cúi xuống đi cầm ngược đầu trượng bao giờ; khi Quách Tĩnh tay vừa đụng phải cây trượng, bỗng cảm thấy đầu ngón tay bị tê buốt đau nhói, không khác nào bị ong độc chính phải, khiến chàng giật mình nhảy ngược ngay lại thất thanh kêu: “Ồi!”.

Ra Tây Độc quả là người quỷ quyệt, lão biết hôm nay đấu hai trận kịch liệt với hai võ lâm cao thủ, sức đã bị đuối nhiều, nếu quả đối phương không còn nghĩ đến quy lệ của giang hồ và đạo nghĩa võ lâm đột nhập thẳng vào Tam Thanh điện, cố ép mình giao tranh, dù cho nhân vật đó là loại Chí Bình, Chí Thường đi nữa, mình cũng khó mà kháng cự nổi, bởi vậy Tây Độc nghĩ ngay ra một kế, giở ngay lối “nghịch chuyển kinh mạch”, đầu lộn xuống chân giở ngược lên để điều khí nhập định, nếu những tên võ công xoàng đột nhập vào, thành linh chúng thấy cảnh tượng lạ này sẽ hú hồn hú vía lo trốn ngay! Còn hàng võ công cao cường như Quách Tĩnh, Khưu Xứ Cơ v.v... thấy mình bày ra lối nhập định này, thế nào cũng không nỡ ra tay hạ độc thủ, bởi họ đều là những kẻ ưa giữ thể diện và nghĩa khí hào hùng của con nhà võ!

Nhưng đối với cây Lục Trúc trượng của Hồng Thất Công, Âu Dương Phong nghĩ khó mà có cách gì bảo vệ khi mình nhập định, chợt lão nảy ra một độc kế, số là chuyển lên Thiết Chưởng phong, lão vô tình đã bắt được một con rết độc, lúc này lão bắt con rết bỏ ngay vào một lỗ nơi đầu trượng, còn phía lỗ dưới lão dùng viên thuốc đỏ như máu trong hộp rết nhét lại!

Âu Dương Phong cũng là tay nhà nghề về thuốc, nhìn loại thuốc này biết ngay đây là loại thuốc Bách Độc Ôn Hoàng Đơn khắp vùng trời này, chỉ có loại thuốc này mới khắc trị nổi thử rết độc Kim Trảo Thiên Ngô và không những có thể giải độc lúc bị rết cắn, mà lạ nhất chỉ cần viên thuốc này, rết không thể nào rời xa hẳn trong vòng một thước vuông, bởi vậy nên Tây Độc thả ngay rết vào lỗ trúc trượng với thuốc, hễ người nào bộp chộp tới lấy trượng, thế nào cũng bị rết đớp ngay; Quách Tĩnh đaua hay Tây Độc gài bẫy như vậy, nên mới bị trúng kế!

Đang lúc Quách Tĩnh vừa kinh vừa giận, Tây Độc đã tung mình quay ngay thân lại, cười ha hả rằng :

- Ta tưởng kẻ mắc bẫy ta là ai xa lạ? Thì ra thằng khờ! Ha! Ha! Ha!... rõ đúng là đường lên tiên giới người không bước, địa ngục vô lối người lại mò vào! Đáng kiếp!

Quách Tĩnh cảm thấy tay bị nhức nhối, biết ngay trong trúc trượng có loài sâu độc ghê gớm, bắt giắc hét lên một tiếng như điên, vung chưởng đánh ra một thể Kháng Long Hữu Hối!

Âu Dương Phong nào phải tay vừa, lão lập tức chụp ngay trúc trượng, nhảy bung ra sau, quát ngay :

- Thằng khùng bộ muốn chết sớm hay sao mà ra tay đánh nhau với ta?

Quách Tĩnh như sực tỉnh: vì kẻ bị trúng độc, nếu càng nổi giận càng có hại cho tính mạng, chàng đành thu chưởng ngay về, lên tiếng quát :

- Dù cho ta có chết đi nữa, nhưng Lão Độc Vật như người liệu sống được bao lâu?

Âu Dương Phong cười ha hả rằng :

- Khùng ơi là khùng, ai thêm đoạt mạng người đâu, nói thật cho mà biết, người đã bị con rết độc Kim Trảo Thiên Ngô của ta cắn phải, độc của loại rết này còn lợi hại hơn những loại độc trong đàn rắn mà xưa kia ta đã nuôi!

Quách Tĩnh biến sắc kinh hãi!

Lão Độc Vật thấy vậy, nhân dịp cười nói rằng :

- Thực ra, ta với người đâu có thù oán lớn gì đâu, nên chẳng muốn hại mạng người làm gì, nói thật cho người hay, ta có thuốc giải độc của con rết này, nhưng chúng ta nên có một cái gọi là “hiệp định quân tử” vậy người hãy đọc hết nguyên văn của Cửu Âm chân kinh ra, ta sẽ giao thuốc giải độc cho người, đây là cuộc trao đổi công bằng hết sức, người có chịu không?

Quách Tĩnh quát :

- Hừ! Về nguyên văn của Cửu Âm chân kinh, xưa kia trên mặt bể, có cả mặt cháu người, ta chẳng đã chép hết cho người rồi, sao bây giờ còn đòi cái gì nữa!

Âu Dương Phong còn đang cười khan chưa trả lời, “bình bình!” hai tiếng vang lên, cánh cửa chánh điện bị đánh bung ra, một đám người chạy vào như ong vỡ tổ, thì ra là nhóm tam trưởng lão Lỗ, Giản, Lương!

Trong khi Quách Tĩnh vào điện, Lỗ Hữu Cước đã đặc biệt chú ý, lão cũng biết Tây Độc lắm gian kế, phần Quách Tĩnh lại thật thà, khó mà tránh khỏi cạm bẫy của Âu Dương Phong, nào hay đúng như Lỗ Hữu Cước

nghe, Quách Tĩnh mới vào đã kêu “ôi” một tiếng, tiếp theo tiếng cười khoái trá của Tây Độc vang lên, Lỗ Hữu Cước lay gọi ngay Giản, Lương nhị lão”, “bình bình” đẩy ngay cửa ở chánh điện nhảy tung ngay vào trong!

Âu Dương Phong thấy vậy chợt dạ, vì đang lúc lão dụ ép Quách Tĩnh đọc về Cửu Âm chân kinh càng không muốn ai vào can dự việc này, lão bèn lên tiếng ngay với Quách Tĩnh rằng :

- Người gọi lũ thối thây kia vào làm gì? Chúng đâu có cứu được mạng sống của người đâu. Biết điều hãy nghe lời ta, bảo chúng rút ngay ra ngoài! Mau!

Quách Tĩnh thầm nghĩ: “Mình chớ nên lọt vào cạm bẫy của lão!”

Nghĩ xong chàng bèn nói ngay với Tây Độc :

- Nào phải ta gọi họ vào đâu? Hơn nữa ta đâu phải là Bang chủ của Cái bang mà ra lệnh cho họ lui được!

Dứt tiếng chàng ngồi phệt ngay dưới đất, nghiêm nghị rằng :

- Lão Độc Vật, người nói ta bị trúng nọc độc của con rết Kim Trảo Thiên Ngô, khó giữ tính mạng, vậy hãy nói thực ta nghe, nọc độc này chừng nào mới bắt đầu lên cơn dữ dội!

Tương Dương rằng :

- Nói thật cho người hay, mạng sống của người sảo tận đến nơi rồi, nếu khôn mau đọc ngay Cửu Âm chân kinh ra, ta sẽ cho thuốc giải độc ngay, nếu cứ ăm ố với ta, dù đến lúc ta có cho thuốc, ắt cũng khó lòng mà cứu kịp mạng!

Quách Tĩnh không ngần ngại noi ngay :

- Vậy ta ngồi ì đây chờ hết một tàn nhang, xem nọc độc có làm gì ta không, nếu ta còn sống, chừng đó ta sẽ đọc hết nguyên văn Cửu Âm chân kinh cho người cũng được!

Tây Độc giật nảy mình!

Vì Quách Tĩnh chợt nhớ ra chuyện xưa, lần thứ nhất khi chàng bước chân lên Đào Hoa đảo, lạc ngay vào Kỳ Môn Trận của Hoàng Dược Sư, ngẫu nhiên gặp lão Ngaon Đồng Châu Bá Thông, hồi đó Châu Bá Thông cũng bị hãm trên Đào Hoa đảo, hai bên tính tình tương hợp, kết nghĩa thành anh em, sau Âu Dương Phong đem cháu và đàn rần tới cầu thân với Hoàng Dược Sư, rồi Châu Bá Thông bị rần độc của Tây Độc cắn, trong cơn thập tử nhất sinh của Lão Ngaon Đồng, Quách Tĩnh bèn dùng dao cắt ngay tay mình lấy máu cho Châu Bá Thông uống, nhờ đó mà cứu được mạng Lão Ngaon Đồng! Thì ra xưa kia Quách Tĩnh đột nhập Triệu vương phủ, vào nhầm phòng thuốc của Sâm Tiên Lão Quái Lương Tử Ông, uống ngay bảo huyết của con rắn độc, từ đó về sau, trong mình chàng đã tự có một năng lực giải độc; nay vô tình bị rết độc cắn phải, đáng lẽ phải nổi cơn nhức nhối ghê người mới đúng, nhưng đằng này chàng chỉ cảm thấy hơi buốt đau lúc đầu, trên mình mấy tuyết không thấy có gì lạ! Chợt Quách Tĩnh hiểu ngay là nguyên do của nó, nên chàng cố ý xếp chân bàn tròn ngồi ngay xuống đất nói hách như vậy, khiến nổi Âu Dương Phong vừa kinh vừa cuồng!

Quách Tĩnh thấy Âu Dương Phong đang ngờ ngạc chưa định thần, chàng hét lên một tiếng từ dưới đất nhảy bung lên, tay trái đánh tung ra với thể Thần Long Xuất Động, tay cầm ngay khúc giữa của Đả Cầu bổng, chưởng bên mặt bữa ngược ngay ra với thể Kiến Long Tại Điện, thộp trúng ngay ngực Âu Dương Phong!

Âu Dương Phong vì mãi bận khoản, thành linh cảm thấy ngực bị siết chặt, chừng đó mới hay mình đã bị đối phương tóm trúng, nếu ngày thường, lão có thể dùng Cáp Ma công đánh bật để giải thể, nhưng hôm nay vì bị quá mệt sức, đầu còn sức mà cự lại; Quách Tĩnh sẵn thể đoạt ngay cây Lục Trúc trượng về, tiếp theo hất tung ngay Âu Dương Phong ra hơn một trượng xa, Tây Độc bị ngã chúi mặt xuống đất không sao động dậy! Lỗ Hữu Cước thấy Tây Độc ngã lăn cù ra vậy, tính chạy ngay lại hạ thủ thêm, nhưng Quách Tĩnh đã lên tiếng :

- Hãy khoan!

Chàng dốc ngược đầu trượng ngay xuống đất, con rết độc Kim Trảo Thiên Ngô lập tức bị rút ra ngoài mặt đất, tam trưởng lão thấy vậy kinh hoảng!

Quách Tĩnh tính giờ chân đạp chết con rắn độc, nhưng thành linh rắn cuộn tròn mình lại và bung vọt luôn lên trên nóc điện, Quách Tĩnh giật mình, chực đuổi theo giết cho bằng được, nhưng rắn độc đã chui tọt ngay vào kẽ ngói, tam trưởng lão thấy rắn khôn lanh vậy, đã kinh ngạc ngẩn người!

Âu Dương Phong tuy bị ngã, nhưng không bị thương, thấy rắn độc chạy thoát thân, bất giác cười ha hả rằng :

- Khùng ơi, trừ phi gỡ hết đám ngói ra mà tìm, nhưng chắc gì người có thể giết được nó... Hà! Hà! Hà Quách Tĩnh cả giận, dùng ngay Đả Cầu bổng chĩa nhanh ngay vào Tía Cung huyết trước ngực Tây Độc và quát :

- Lão Độc Vật! Người tìm đâu ra con rắn độc này để hại người, nói mau! Nếu chối quanh, đừng trách ta ác tay!

Âu Dương Phong thấy bị uy hiếp tính mạng, biết không thể nào ương ngạnh với Quách Tĩnh, cười gượng rằng :

- Nay họ Quách, hách dịch với kẻ sa cơ thất thế, đâu phải là kẻ anh hùng hảo hán!

Quách Tĩnh nghe cũng có lý, rút ngay trức tượng về, quát :

- Vậy tiểu gia tạm tha chi người về nghỉ hết đêm nay, mai đây sẽ đưa linh hồn về cực lạc!

Nói xong cho Quách Tĩnh ra dấu cho Tam trưởng lão bước ra khỏi cửa điện!

Lỗ Hữu Cước không ngờ Quách Tĩnh lại tha Tây Độc như vậy, bèn lên tiếng hỏi :

- Quan nhân tha lão như vậy, không sợ lão tác ác nữa ư!

Theo ý Lỗ Hữu Cước, cứ giết quách ngay Lão Độc Vật cho yên chuyện rắc rối, nhưng nào ngờ Quách Tĩnh là người nhân hậu, chàng lắc đầu rằng :

- Quân tử trọng nhất ngôn! Ta không thể nuốt lời được, lại nữa, đã có Châu đại ca, Hồng bang chủ, Mã đạo trưởng, Khuất đạo trưởng v.v... bộ sợ lão chạy lên trời sao, ngày mai giết lão chẳng vội gì!

Lỗ Hữu Cước thấy Quách Tĩnh không chịu chung ý mình, đành thở dài nín thinh, Quách Tĩnh cầm ngay Lục Trức tượng vào trong cung báo tin cho Hồng Thất Công biết.

Sau khi Quách Tĩnh bỏ đi, Âu Dương Phong vận công lực điều hòa mình mấy một lúc mới ngồi dậy được, xưa nay lão chưa hề bị chịu nhục như lần này! Lão hầm hầm lẩm bẩm :

- Thằng chó chết họ Quách, thế nào rồi người cũng biết tay ta!

Chợt Lão Độc Vật nghe có tiếng động trên mái ngói, Âu Dương Phong ngược mắt nhìn lên, thì ra là con rắn độc đang chui ra và tìm lối trốn đi!

Âu Dương Phong mừng rỡ :

- Trời chính nó đây, hay lắm, để mình bắt nó lại!

Lão Độc Vật móc lấy ngay hai viên thuốc Bách Độc Ôn Hoàng đơn, vận chỉ búng lên, rắn độc lập tức rớt ngay xuống, lão đưa tay ra hứng ngay vào lòng bàn tay, bỏ ngay vào hộp sắt, cười gằn rằng :

- Thế nào cũng có ngày lão ăn mày họ Hồng và Lão Ngoan Đồng họ Châu sẽ được nếm mùi con rắn Kim Trảo Thiên Ngô của họ Âu Dương ta!

Lão cẩn thận cất ngay hộp rắn vào người để mai đây có thể đưa ra dùng!

Qua hôm sau, sáng sớm ra, Hồng Thất Công, Quách Tĩnh, Châu Bá Thông, Kha Trấn Ác và Mã, Khuất, Vương, Lưu, Hách, Tôn lục tử, cùng với tam trưởng lão Cái bang, Lỗ, Giản, Lương kéo nhau đến Tam Thanh chánh điện, xếp thành một hàng ngang dưới thạch cấp, Kha Trấn Ác lên tiếng rằng :

- Bớ Lão Độc Vật Âu Dương Phong, hãy mau mau ra đây đền mạng ngay!

Tiếng chưa dứt, cửa chánh điện “bình” một tiếng dữ dội, từ trong bay tung ngay ra một người, chính là Tây Độc, trên tay cầm một bình khí kỳ hình quái trạng, mọi người nhìn rõ đều cả kinh!

27. Chương 27: Vây Tây Độc, Bắc Đẩu Trận Ra Oai

Trên tay Tây Độc lúc này cầm hắc một cây Mãn Đường Hồng, tại sao lại gọi là Mãn Đường Hồng? Thì ra người đời xưa, hễ cứ tối đến, nếu không thắp đèn thì cũng đốt bạch lập, những người đốt đèn cây chiếm đa số, và Mãn Đường Hồng, chính là một vật dụng thắp đèn cây của những nhà giàu có, hoặc trong chùa chiền, quan miếu, vốn được chế tạo bằng đồng và sắt, chiều dài ước lồi năm sáu thước, đầu ngọc là một bình hoa sen nở, đèn cây được gắn ngay trên ấy, một là ánh sáng có thể tỏa cao xa, hai là tiện lợi trong lúc muốn di động cây đèn, trong Tam Thanh chánh điện của Trùng Dương cung, có cả thấy một đôi đèn Mãn Đường Hồng (tỏa sáng khắp đường) như vậy, được bầu ngay kệ thờ phụng, không ngờ Âu Dương Phong lại xách một cây làm binh khí.

Quách Tĩnh thấy cây Mãn Đường Hồng bị cong queo kỳ lạ như vậy, biết ngay đã bị Âu Dương Phong dùng nội gia chưởng lực uốn méo đi, Âu Dương Phong lúc này dùng cây Mãn Đường Hồng chỉ ngay mặt Hồng Thất Công quát :

- Lão ăn mày, nay ngươi đã lấy được gậy ăn xin về, nhưng ta đây cũng có sẵn xà trượng, vậy chúng ta hãy đấu thêm ngàn hiệp nữa, xem tài nghệ Bắc Cối giới hay là vô công của Tây Độc ta vô địch trong thiên hạ!

Hồng Thất Công tính bước lên, Khưu Xứ Cơ đột nhiên bước ra, cúi mình cung kính nói với Hồng bang chủ rằng :

- Thưa Hồng lão tiên bối, tên Âu Dương Phong này ngang nhiên xâm nhập vào Trùng Dương cung, chiếm cứ chánh điện, giết hại đệ tử của Toàn Chân giáo, hủy mất chân dung của tiên sư, đây là một cái nhục lớn lao đối với tất cả đệ tử của Toàn Chân phái, nay đệ tử dù vô năng vô đức, cũng không thể nào ngồi xem Tây Độc hống hách bề vệ như vậy, xin ngài hãy nhường trận đấu này cho đệ tử ra tay trước vậy!

Hồng Thất Công biết ngay Toàn Chân lục tử đang nóng lòng trả thù, bèn gật đầu chấp thuận ngay lời yêu cầu!

Âu Dương Phong thấy Lục tử ra trận, lão khua ngay cây Mãn Đường Hồng một tua rồi nói :

- Hay lắm! Cỗ lũ ngươi ra đây làm vật thí nghiệm cho cây xà trượng mới của ta cũng vui! Nào vào đòn đi!

Tiếng vừa dứt, cây Mãn Đường Hồng, đánh ngay ra theo lối xà trượng, điểm sang ngực Khưu Xứ Cơ!

Khưu Xứ Cơ vội vàng đứng ngay về phía Thiên Huyền còn Mã, Vương, Lưu, Hách, Tôn năm người cùng với Chí Bình tỏa nhanh ra sắp xếp ngay thành trận Bắc Đẩu. Từ khi nhóm Toàn Chân giáo mất đi một người, thực lực của Bắc Đẩu trận bị ếm hảm, mấy năm gần đây, Khưu Xứ Cơ đã lo bổ cứu về khuyết điểm này, bèn cho Chí Bình, Chí Thường, Chí Kính tham gia luyện tập về Bắc Đẩu trận, trong ba đệ tử hậu bối này, bản lãnh của Chí Bình có vẻ xuất sắc hơn hết cho nên Khưu Xứ Cơ cho ngay Châu Bá Thông tham gia vào trận chiến. Âu Dương Phong thấy vậy cười ngay rằng :

- A! Lại Thiên Quả Bắc Đẩu trận đây, tuyệt lắm! Trong hơn tháng nay, ta đã khám phá ra lối phá Bắc Đẩu trận, nay đem ra so sánh thử xem sao!

Miệng nói tay động, cây Mãn Đường Hồng cong queo như hình rắn đánh bung sang, trực chỉ Mã Ngọc và Khưu Xứ Cơ hai người, cả hai không rõ đòn địch thủ hư thực ra sao, đành tung mình nhoáng ngay, Vương, Lưu, Tôn, Hách, cả bốn vung ngay trường kiếm, ai nấy đưa kiếm từ cửa Đẩu Khôi bao vây ngay lại, bốn thanh kiếm chia liền bốn hướng khác nhau đâm xĩa tới, Âu Dương Phong dùng ngay một thế quái lạ, chợt thấy lão lộn mình, vọt ngay khỏi màn lưới kiếm tứ tử, chỉ nội một đường lên xuống, lão đã tới ngay sau lưng Chí Bình!

Khưu Xứ Cơ cả kinh, biết rõ ngay Bắc Đẩu trận, Chí Bình là kẻ yếu nhất trong bảy người, nay Lão Độc Vật lại nhắm ngay yếu điểm này tấn công dữ dội, muốn tiếp cứu cũng chẳng kịp. Trong cơn chớp mắt đó, chỉ thấy Chí Bình vẫn điềm nhiên tiếp đòn, chàng đánh ngay ra ngọn Kim Ba Tiên Tử (Kim Ba mươi rươi) đây là một tuyệt kỹ của Toàn Chân phái, Chí Bình đánh rất cẩn thận về ngọn đánh này; trong lúc đó cây Mãn Đường Hồng của Tây Độc vì quá nặng nề, khi vung đánh không được lanh lẹ bằng cây trúc trượng

của Hồng Thất Công; kỳ này bị Chí Bình gạt sang một bên, ngay khi đó, kiếm của Mã Ngọc và Khưu Xứ Cơ, xuyên xéo ngay về phía sau lưng Âu Dương Phong, Tây Độc vội quát nhanh cây Mãn Đường Hồng ra phía sau, vừa rút vừa bung, đánh bật ngay song kiếm, tiếp đó lão lộn tung ngay một vòng, đầu dưới chân lên trời, cây Mãn Đường Hồng chống ngay xuống đất, toàn thân như một cái hành, đôi kiếm của Vương Xứ Nhất và Lưu Xứ Huyền cũng vừa vụn xĩa ngay tới, “cheng cheng” hai tiếng, kiếm đánh trúng vào cây Mãn Đường Hồng của Tây Độc, đóm lửa bốc nhanh một đám, Lưu, Vương hai người đều cảm thấy ê tay, Âu Dương Phong sẵn thế đá hất ngay mặt hai người, Vương Xứ Nhất, Lưu Xứ Huyền đều không ngờ rằng Tây Độc có lối đánh oái ăm này, vội lùi ngay lại, Âu Dương Phong hét lên một tiếng, dộng mạnh cây Mãn Đường Hồng xuống đất lộn ngay người đứng lại và hạ thân đứng ngay phía trước mặt Chí Bình, tay trái dùng Mãn Đường Hồng quét ra, tay mặt đánh thốc ngọn Cáp Ma công ào một tiếng, đẩy mạnh sang phía ngực Chí Bình!

Chí Bình bèn tung mình nhảy sang cánh trái, nào hay cái nhảy này lại trùng hợp với dự tính của Âu Dương Phong, lão cất tiếng cười dài, nhảy sang mé trái, và ngang nhiên chiếm ngay cửa Bắc Cực Vị.

Do đó Toàn Chân Thất Đạo hoàn toàn bị Âu Dương Phong chế ngự, Quách Tĩnh thấy tình thế như vậy cả kinh!

Thế là Âu Dương Phong tha hồ thao túng, tay trái vung Mãn Đường Hồng, tay phải mở Cáp Ma công tiến đánh như cuồng phong vũ bão nhắm ngay về phía Chí Bình đánh tới tấp, Chí Bình cuống lên, Toàn Chân lục tử cả kinh, cả sáu thanh trường kiếm vung ra tính giải cứu, nhưng ngay lúc đó Âu Dương Phong hét lên một tiếng, “bùng” một tiếng dữ dội, ngọn Cáp Ma công đánh bật luôn Chí Bình ra tít hơn ba trượng!

Lục Tử cả kinh, hấp tấp chạy lại giải cứu, nhưng thế đánh quái đản của Âu Dương Phong càng lúc càng nhiều, lão đánh ngã Chí Bình, chẳng qua với ba phần mười công lực mà thôi, Tây Độc vung ngược chưởng quét về, chưởng lực lập tức áp đảo ngay Vương Xứ Nhất, Hách Đại Thông, chuyển này lão dùng đến bảy phần mười công lực, nếu Vương, Hách cũng nhảy tránh như Chí Bình, Bắc Đẩu trận kể như tan rã, và Toàn Chân phái kể như bị bại trận luôn!

Vương, Hách hai người biết đây là giờ sinh tử và danh dự của Toàn Chân giáo, không thể nào sơ ý chểnh mảng được, họ nghiêng chặt rằng cũng vung chưởng ra để nghênh đón ngọn Cáp Ma công của địch, hai luồng chưởng lực của Vương, Hách, một âm một dương, phối hợp thành một, sức mạnh cũng tăng gấp bội lần, chỉ nghe “bùng” một tiếng vang lên ngang nhiên đụng độ với Cáp Ma công của Tây Độc, nhưng Âu Dương Phong lại hét lên một tiếng, vụn lên chín phần mười công lực, Vương, Hách cảm thấy chịu không nổi, trên đầu nóng như bị hơi xông, dưới chân đã thấy lún dần xuống đất!

Mã, Khưu, Lưu, Tôn thấy tình hình vậy biết nguy, họ vung ngay kiếm vào trận, Âu Dương Phong vung ngay ống tay áo, bốn thanh kiếm như đâm phải mặt da trống, không làm sao chích thủng được, Tây Độc nở nụ cười nham hiểm, một mặt lão dùng Cáp Ma công áp đảo Vương Xứ Nhất và Hách Đại Thông, một mặt dùng Ma Bàn công chống cự trường kiếm của tứ tử, lúc này ai nấy đều nhận thấy rõ, nếu Vương, Hách bị chưởng lực của Âu Dương Phong kéo bổng chân, Toàn Chân phái sẽ bị hủy vào tay Tây Độc hết!

Quách Tĩnh thấy Vương, Hách mồ hôi ướt sũng áo, nhất là Vương Xứ Nhất. Xưa kia ở Hoàn Nhan Liệt vương phủ tại Yên Kinh, đơn thân phó hội độc chiến quần hùng để cứu mình khỏi tay những Lương Tử Ông, Bành Liêu Hổ, Sa Thông Thiên, nay người ta gặp nạn nguy, có lý nào mình không ra tay? Chàng nghĩ vậy, máu nóng trong người sôi lên, chẳng cần đếm xỉa gì đến quy lệ giang hồ, hét lên một tiếng lớn, đánh ngay ngọn Kháng Long Hữu Hối sang Lão Độc Vật!

Chưởng lực của Quách Tĩnh vô cùng dũng mãnh, Âu Dương Phong lúc này có thể tăng thêm chưởng lực để giết luôn Vương, Hách hai người, nếu lão hành động như vậy thì nửa bên thân của lão sẽ bán đứt cho Quách Tĩnh, ít nhất cũng bị thương nhưng Âu Dương Phong đâu đại gì, lập tức quay lại và lui nhanh ra sau, Vương, Hách tuy thoát cảnh hiểm nghèo, nhưng thân hình cũng loạng choạng suýt ngã!

Lúc này, Quách Tĩnh đã bổ sung ngay vào cửa vị của Chí Bình mở ngay lối đánh Hàng Long thập bát chưởng bên trái thế Kiến Long Tại Điền bên mặt một đòn Chiến Long Tại Dã “ào ào” hai tiếng dữ dội, đánh thốc sang Bắc Cực Tinh Vị. Nhóm Lục Tử biết ngay trận pháp đã chuyển sang thế vững vàng, ai nấy phấn khởi tinh thần, cùng nhau hét lên một tiếng, sáu thanh kiếm quát ra “ào ào” như bão táp, và khởi sự vây hãm Âu Dương Phong!

Tây Độc đột nhiên hét lên một tiếng dữ dội :

- Ngừng tay!

Toàn Chân lục tử vốn là nhân vật tai mắt trên giang hồ; nghe địch hét như vậy đành phải ngừng tay lại, Chí Bình cũng đã được các đạo sĩ khiêng đi cứu cấp; Âu Dương Phong lúc này mới lạnh lùng nói với Quách Tĩnh rằng :

- Thằng khùng! Ta chỉ đánh với người của Toàn Chân phái, sao ngươi cũng lăm chuyệu can thiệp vào làm gì? Vương Trùng Dương nuôi phải lũ vô dụng này, nay đánh không lại người ta, ngang nhiên mượn người ngoài vào trợ trận như vậy không biết xấu hổ sao?

Quách Tĩnh vốn tính trung hậu, biết đâu ăn nói đánh đấ, nay bị Âu Dương Phong chỉ trích, chàng không biết đối đáp ra sao, chợt hêng cười rằng :

- Ô kìa! Chính ta là người của Toàn Chân giáo! Tham gia trận chiến Bắc Đẩu trận này có gì là lạ đâu nào! Âu Dương Phong quát :

- Chỉ nói xàm! Ngươi là đệ tử của Hồng lão ăn mày và Giang Nam thất quái, nay cả gan mạo nhận là người của Toàn Chân giáo rõ quân mặt dày không biết xấu hổ!

Tây Độc lại quay sang nói với Hồng Thất Công :

- Nay Hồng lão ăn mày! Ngươi thu được tên đồ đệ khá lắm nhĩ, nay thằng họ Quách ngang nhiên nhảy qua phái Toàn Chân, không còn nhận ngươi là thầy nữa!

Quách Tĩnh thản nhiên cười :

- Lão Độc Vật! Ngươi cũng đừng hòng dùng kế ly gián làm gì, ai nói ta không phải đệ tử của Toàn Chân giáo, xưa kia tại Mạc Bắc nơi Mông Cổ, Đan Dương Tử Mã chân nhân đã truyền dạy cho ta hai năm về môn thổ nạp khí công, khiến ta có một căn cơ vững chắc về nội công, nếu không được vậy, làm sao ta có thể học được Hàng Long thập bát chươg của ân sư Hồng bang chủ? Tục ngữ có câu “Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ!” (thầy một ngày, cũng như cha suốt đời) ta theo học Mã chân nhân hai năm, tuy chưa chính thức liệt vào môn phái, nhưng cũng kể như người của Toàn Chân phái rồi! Ngươi hãy nghĩ xem ta nói có sai không?

Âu Dương Phong nghe xong quả nhiên nghệt hòng luôn! Hồng Thất Công cười rằng :

- Thằng khờ miệng lưỡi hôm nay khéo nói thật, này Lão Độc Vật, ngươi cũng là người của Toàn Chân giáo đấy nhé!

Âu Dương Phong trợn ngược mắt :

- Ăn bậy gián sống rồi nói nhảm hử, ai là người của Toàn Chân giáo?

Hồng Thất Công rằng :

- Tuy ta thích ăn gián sống, nhưng bản tính đâu tham lam ăn sung mặc sướng hay nói láo bao giờ, thế ta hỏi ngươi: lúc nào ngươi cũng canh cánh lo học cho bằng được Cửu Âm chân kinh của phái Toàn Chân, trăm mưu ngàn kế để ép Quách Tĩnh đọc nguyên văn cho ngươi, đã vậy còn học được một bộ giả kinh, như vậy mà còn không phải là người của phái Toàn Chân giáo sao?

Nghe vậy, Âu Dương Phong giật nảy mình!

Tây Độc nghe nói mình luyện phải “kinh giả”, khác nào như sét đánh ngang tai, vội kinh ngạc hỏi :

- Sao? Bộ ta luyện nhầm “giả kinh” ư? Này lão ăn mày, chớ có mở mồm thôi nói bậy bạ như vậy!

Hồng Thất Công cười ha hả rằng :

- Lão Độc Vật, thường có câu “Khôn ba năm đại một phút!”. Thế ta hỏi ngươi một câu: bộ ngươi cho rằng quyển kinh văn mà ngươi ép Quách Tĩnh chép cho ngươi trênm ặt bể ngày xưa ấy là bộ kinh thật đó sao? Lầm to rồi!

Âu Dương Phong nghe xong giận điên người, kinh ngạc đờ người ra không biết nói gì trong lúc biết mình bị lừa suốt từ bấy lâu!

Quách Tĩnh thấy Tương Dương như người mất hồn cười ngay rằng :

- Đúng thế! Lời của Hồng ân sư không sai một tý nào!

Âu Dương Phong nghe nói vậy chịu không nổi ức thẹn của mình, lão hét lên một tiếng, vung cây Mãn Đường Hồng ngạnh đánh tung sang phía Quách Tĩnh!

Quách Tĩnh thấy lão nổi khùng, chỉ cười né mình tránh đòn và mở ngay lối Cầm Nã pháp, túm về phía huyết đạo nơi cánh tay của Âu Dương Phong, lão lúc này như lên cơn điên, hoàn toàn quên hết các ngón phải tránh né, cứ xông bừa đánh thẳng vào ngực Quách Tĩnh, thế là Quách Tĩnh túm trúng ngay khuỷu tay, nếu là người khác, thế nào cũng bủn rủn chân tay ngã ngay nhưng đằng này Âu Dương Phong kinh mạch hoàn toàn bị nghịch chuyển, lão chẳng cảm thấy có gì khác lạ trong mình, vẫn ung dung vung tay đánh địch!

Quách Tĩnh thấy vậy hoảng hồn! May chàng học được bản lãnh Song Thủ Hồ Bác, thấy nắm huyết đạo đối phương không hiệu quả, lập tức đổi nhanh thế, giơ ngay chưởng bên mặt lên đỡ, chỉ nghe “bình” một tiếng, đánh bật văng Âu Dương Phong ra ngoài, tuy vậy nhưng Quách Tĩnh cũng đã toát mồ hôi lạnh!

Toàn Chân lục tử thấy Quách Tĩnh đã giao tranh với Lão Độc Vật, sáu người lại vung kiếm vào đánh túi bụi!

Âu Dương Phong cũng chẳng to ra vẻ nao núng, lão quát lớn tiếng rằng :

- Thiên Quải Bắc Đẩu trận của Vương Trùng Dương cũng chẳng làm địch gì ra! Lũ bây giờ việc tha hồ mà dốt hết tài nghệ ra! Ha! Ha! Ha! Ha!...

Hễ khi sử dụng đến lối đánh “nghịch chuyển kinh mạch” là đầu có thể nào cũng trở nên hồ đồ hẩn, tình hình Âu Dương Phong lộn tung ngay một vòng, tung người ra xa hơn hai trượng, Toàn Chân lục tử và Quách Tĩnh đều lo giữ trận địa, bên ba bên bốn lo vây Tây Độc vào giữa, Tây Độc cười như điên, rồi lão đánh theo lối điên cuồng không lẽ lối, lão bừa một chưởng hướng đông, đá một ngọn phía tây, có lúc lại cầm ngay cây Mãn Đường Hồng xuống đất, chống lộn người lên như ech bị treo ngược cẳng rồi cứ thế như chong chóng để tránh các đường kiếm của lục tử, nhiều khi lặn long lóc dưới mặt đất, chận đá gối hất, để chống cự Hàng Long Thất Bát Chưởng của Quách Tĩnh, lối đánh quái đản dị kỳ không chê được, chẳng khác nào như con rắn trườn, chuột nhảy, chó sủa, mèo quào, toàn những thế mà chưa ai thấy bao giờ! Nhưng toàn nhóm Lục tử và Quách Tĩnh luôn luôn giữ đúng lập trường “Bất biến ứng vạn biến!” duy trì chặt chẽ Bắc Đẩu trận để xáp chiến với Tây Độc!

Tám người quay cuồng như rồng bay phượng múa trước Tam Thanh điện, chớp mắt, trận chiến đã lên trên hai trăm hiệp!

Âu Dương Phong không làm sao xung đột ra khỏi Bắc Đẩu trận mà Toàn Chân lục tử cũng chẳng làm gì nổi Tây Độc, đang lúc kịch chiến dữ dội ấy, Âu Dương Phong đột nhiên quăng ngay cây Mãn Đường Hồng ra xa tít mắt trượng, toàn thân nằm bẹp ngay xuống đất!

Lại một thế quái dị! Toàn Chân lục tử ngạc nhiên, chỉ thấy Âu Dương Phong xùi bọt mép trắng, le lưỡi ra ngoài, chân tay bám chặt mặt đất, trông chẳng khác nào như một con chó điên, từ từ bò sang Khư Xứ Cơ, Trường Xuân Tử ngạc nhiên, nhưng theo trận pháp của Bắc Đẩu trận, cửa của mình đứng đây chỉ có đánh chứ không có lùi, Khư Xứ Cơ không muốn trận pháp bị rối, bèn vung ngay kiếm, nhắm ngay Âu Dương Phong đâm tới!

28. Chương 28: Thâm Cung Viện Kinh Hoàng Vì Quái Khách

Quách Tĩnh kinh hoàng la lên :

- Khư đạo trưởng lưu ý!

Tiếng chưa dứt, Âu Dương Phong đã sửa lên một tiếng, toàn thân vọt bung ngay lên như một con chó điên đớp người, vồ thẳng ngay mặt Khưu Xứ Cơ, kiếm của Khưu Xứ Cơ đã bị Âu Dương Phong nắm trúng luôn. Theo lý ra, Âu Dương Phong bản lãnh có cao cường đến đâu cũng tuyệt nhiên không thể nào không kiêng kỵ mà dùng bàn tay thịt đi bắt lưỡi kiếm của người ta như vậy, nhưng lúc này Âu Dương Phong đã biến thành kẻ điên, chẳng kể ắt giáp gì, mở ngay “Cáp Ma công” ra, đưa tay túm binh khí của Khưu Xứ Cơ, khiến cho Trường Xuân Tử cả kinh đang tính vận sức đoạt về. Thành linh Âu Dương Phong há miệng nhỏ phì ngay một bãi đờm qua mặt đối phương. Khưu Xứ Cơ thấy lối đánh dơ dáy né đầu tránh, cây kiếm trên tay bị Tây Độc đoạt luôn. Tuy bị mất kiếm, nhưng Trường Xuân Tử vẫn không ngán, vung chưởng bừa ngay phía ngực của Âu Dương Phong. Ngay khi đó, Lưu Xứ Huyền và Tôn Bất Nhị vung kiếm đánh sang. Họ biết Tây Độc không sợ điểm huyết, bèn xia thẳng kiếm vào “Thái Dương huyết” của Tây Độc. Âu Dương Phong không hề hấp tấp, chưởng trái đưa ra đỡ ngay chưởng bên mặt của Khưu Xứ Cơ, ngọn kiếm tay phải quét ngang ra về phía sau choang, choang hai tiếng, đánh bật ngay hai thanh kiếm Lưu Xứ Huyền và Tôn Bất Nhị. Toàn Chân lục tử thấy vậy cả kinh, ai nấy vội lùi ngay về sau. Quách Tĩnh thấy vậy cũng không khỏi khen thầm: “Lão Độc Vật quả là kỳ tài trong thiên hạ, nhưng phải cái lão không chịu phục thiện. Đáng tiếc! Đáng tiếc!”

Lúc này Quách Tĩnh đang đứng vào cửa “Thiên hoàn” của trận địa.

Chàng đẩy luôn cả song chưởng ra với lối “Hàng Long thập bát chưởng”, bên trái ngọn “Thần Long Bái Vĩ” (rồng thần ngoắc đuôi), bên mặt ngọn “Thời Thặng Lục Long”. Bề ngoài thì hai đòn, nhưng tám phần mười công lực đều dồn tụ hết sang bên trái, bởi ngọn “Thần Long Bái Vĩ” phải đánh bằng lối lưng bàn tay, oai lực cực mạnh. Xưa kia đệ tử tám túi của Cái bang là Lê Sinh chỉ được Hồng Thất Công truyền cho có một chưởng đã ngang nhiên đánh ngang hàng với Âu Dương công tử tại Lưu thị Tôn Từ ở Bảo Ứng huyện, nay sức lực của Quách Tĩnh đem so với Lê Sinh xưa kia, mạnh gấp cả trên chục lần là khác. Còn ngọn “Thời Thặng Lục Long” bất quá chỉ có tính cách phụ trợ mà thôi.

Đang kia, chưởng lực Âu Dương Phong bung ra, bật luôn Khưu Xứ Cơ về sau ba bước, xong quay ngược kiếm, đâm thẳng ngay vào ngực Quách Tĩnh, nào ngờ ngọn “Thời Thặng Lục Long” của Quách Tĩnh vừa đánh ra lưng chưởng đã biến từ chưởng thành trảo, và bầu trúng ngay chuôi kiếm của Tây Độc, ngọn “Thần Long Bái Vĩ” bừa mạnh ngay ngực Âu Dương Phong.

Tây Độc không ngờ “Song Thủ Hổ Báo” của Quách Tĩnh lại thần diệu đến vậy. Kiếm trên bị đối thủ túm, chỉ ngại bị thương về chưởng lực của đối thủ, lão đành buông kiếm, hai tay cùng vung ra, hét lên một tiếng dữ dội, mở ngay lối đánh “Cáp Ma công” đẩy mạnh ra nghênh hững với “Hàng Long thập bát chưởng” của Quách Tĩnh. “Bùng! Bùng!” hai tiếng, cả hai đều bị bật về sau lối bảy tám bước, ngực của đôi bên đều như bị búa tạ bật phải, cảm thấy rét và nóng ran.

Sau khi hai luồng chưởng lực giao tiếp nhau, ai nấy đều có cảm giác nội lực của đối thủ như đang “bài sơn đào hải” đẩy dội sang mình. Quách Tĩnh biết không xong, vội vàng dùng ngay thể “Thần Long Thăng Thiên” vọt tếu sang một mé để tránh khỏi làn chưởng của Tây Độc. Tuy thế chàng cũng bị kinh lực của Tây Độc hất thêm ra mấy bước.

Sau khi hai luồng chưởng đụng độ, sức mạnh của nó bỗng dội ngược ngay về, đánh ngược nhóm Toàn Chân lục tử. Trong lục tử, ba người cao cường như Mã Ngọc, Khưu Xứ Cơ, Vương Xứ Nhất còn không cảm thấy gì, nhưng với ba người võ công hơi kém như Lưu Xứ Huyền, Hách Đại Thông, Tôn Bất Nhị, họ cảm thấy như có một bức vách vô hình đang áp mạnh vào người họ. Lưu, Hách, Tôn cả kinh, cả ba tung người nhảy ra phía sau.

Vì ba người nhảy lui, “Bắc Đẩu trận” lập tức hiện ra cửa trống, Âu Dương Phong nhân ngay cơ hội vọt tung mình, hai chân vừa điểm xuống mặt đất dùng luôn thể “Minh Đà Thiên Lý” (Lạc đà ngàn dặm) thân pháp vọt ngay giữa Vương Xứ Nhất và Lưu Xứ Huyền, lọt ngay ra vòng chiến, nhún mình mạnh một cái, toàn thân đã vọt lên đỉnh nóc Tam Thanh điện, buông tiếng cười ha hả rằng :

- Ra “Thiên Quải Bắc Đẩu trận” của Toàn Chân giáo chủ chẳng qua cũng chỉ đến vậy thôi, kể như ta đã lãnh giáo rồi. Ha! Ha! Ha!...

Nói xong lão quẳng mình ra phía ngoài, vút đi như một cơn cuồng phong biến dạng luôn.

Toàn Chân lục tử tức điên người, ai nấy ngơ ngẩn không biết tính sao, vì từ khi họ luyện “Thiên Quải Bắc

Đầu trận”, tuy chưa thể nói là chưa gặp địch thủ nhưng để cho kẻ địch chạy thoát như kỳ này, đây mới là lần phá lệ đầu tiên. Quách Tĩnh càng tức, vì chàng không ngờ tại mình cố dồn sức đánh mà đã gây nên cơ hội tháo thân cho Âu Dương Phong. Chàng quát lớn tiếng :

- Lão Độc Vật tính chạy đâu!

Dứt tiếng chàng tung mình vọt ra khỏi Trùng Dương cung, đuổi theo sau Âu Dương Phong.

Hồng Thất Công thấy Âu Dương Phong đào tẩu, giơ ngay Lục Trúc trượng lên nói :

- Đệ tử Cái bang hãy mau đuổi theo, Lão Độc Vật này còn sống ngày nào, thiên hạ còn nhiều diên đảo ngày ấy. Hãy mau bắt cho được y lại.

Cái bang đệ tử tung hô một tiếng “tuân lệnh!” như trời long đất lở. Lỗ, Giản, Lương tam trưởng lão tung mình dẫn đầu đuổi trước, còn các đệ tử thi nhau chạy theo sau như đàn ong đuổi người.

Nhưng địa thế Chung Nam sơn rộng rãi, cách rừng lại nhiều, hơn nữa cước trình của Âu Dương Phong lại thuộc số một, dù phe Quách Tĩnh có đông người, nhưng nào có đuổi kịp được lão. Chớp nháy đã mất dạng, Toàn Chân lục tử động viên hết thấy người trong cung hợp cùng với nhóm Cái bang và tam trưởng lão, lùng soát gần hết cả khu vực Chung Nam sơn cũng không sao thấy bóng dáng Âu Dương Phong đâu hết. Thì ra lão đã rời khỏi Chung Nam sơn và lang thang trên giang hồ.

Cuộc đại náo của Âu Dương Phong tính ra suốt cả nửa tháng trời, lão phá phách tan tành cả một ngôi Tam Thanh điện không còn ra trò trống gì, may là lão không giết người mấy. Lỗ vốn nhất là Chí Bình, chàng bị một ngọn “Cáp Ma công” của Âu Dương Phong bị nội thương khá nặng, sau khi khám kỹ, hai xương sườn bị gãy, đành nằm thiên phòng để tĩnh dưỡng điều trị.

Hồng Thất Công sau khi được lại cây Lục Trúc trượng bèn giao ngay lại cho Hoàng Dung và nghiêm nghị dặn rằng :

- Lão ăn mày ta đều cây vào cây gậy đánh cho này quất hết những kẻ ác trong thiên hạ, và chuyên can thiệp các chuyện bất bình trên đời, nay cô thọ lãnh cây “Đả Cầu bổng” này, cần phải phát huy danh tiếng cho Cái bang, vậy cô đã biết rõ ý của lão ăn mày này rồi chứ?

Hoàng Dung cúi đầu cung kính :

- Xin tuân lệnh giáo huấn của lão tiên bối!

Hồng Thất Công truyền xong trúc trượng, vỗ tay cười ha hả rằng :

- Nay ta đã giao xong gánh trọng trách cho cô, từ nay ta sẽ rời khỏi trần thế bụi tục này cho khỏe người.

Quách Tĩnh nghe Hồng Thất Công nói vậy bất giác giật mình kinh ngạc, ngỡ đâu ông ta định tự tử, chàng cuống lên rằng :

- Hồng ân sư sao lại có lời tiêu cực như vậy, ngài đang tuổi xuân thu mạnh mẽ, sẵn một tuyệt nghệ trong người, sao lại muốn quyên sinh như vậy?

Hồng Thất Công cười ha hả rằng :

- Tĩnh nhi, bộ con tưởng ta tự sát sao? Con hiểu lầm ý ta rồi! Lão ăn mày tuy không ra gì, nhưng cũng không đi tìm cái chết ngốc như vậy. Ý ta là không muốn giữ chức Bang chủ của Cái bang nữa, ta sẽ ngao du thiên hạ, tứ hải vi gia, và ước được ăn hết những của ngon vật lạ dưới trời. Đó là ý ta vậy. Thôi, ta đi đây.

Dứt lời lão tung mình vọt đi luôn như một làn khói, chớp mắt đã mất dạng.

Vợ chồng Quách Tĩnh thấy Bắc Cái đi thình lình vậy, trong lòng không khỏi luyến tiếc nao nao. Toàn Chân lục tử cũng có cảm giác buồn buồn. Chợt Hoàng Dung lên tiếng :

- Dương Qua nay đã cứu về, trúc báng cũng đã đoạt lại. Lão Độc Vật tuy tội đáng giết, nhưng dù sao lão cũng đã trở thành kẻ điên, mình cũng chẳng cần phải tranh chấp với lão làm gì cho nhọc lòng. Cứ về ngay Đào Hoa đảo cho yên việc.

Quách Tĩnh lắc đầu rằng :

- Thiên hạ đang lúc hoạn nạn, chúng mình là kẻ học võ, giờ đây đang là lúc để chúng mình ra tay giúp đồng bào giải trừ những khổ nạn, nữ nào mình tự hưởng thú thái bình ích kỷ như vậy cho đành, cứ ngược lên miền Bắc cho được việc.

Kha Trấn Ác giơ ngón tay cái khen rằng :

- Tĩnh nhi! Thế mới đáng mặt chí trai anh hùng, nay quốc gia đang gặp cơn hoạn nạn, chúng ta đều là tay hiệp nghĩa, đâu có làm ngơ trước cảnh tao loạn như vậy được, chúng ta nên khởi hành lên miền Bắc là vừa.

Hoàng Dung tuy tự phụ thông minh, nhưng cũng không dám đi ngược đà đại nghĩa, đành ở luôn lại Trùng Dương cung để chờ ngày Bắc tiến.

Ngay lúc quần hùng mãi lo đại hội ở Chung Nam sơn, miền Bắc đâu đâu cũng đã nhen lửa chiến tranh, đại cục rồi ren biến hóa không ngừng.

Từ ngày Thái tổ Thành Cát Tư Hãn của Mông Cổ chết, con thứ ba là Oa Khoát Đài lên kế tòn di mạng của Thành Cát Tư Hãn, tức Thái Tôn Mông Cổ. Hồi đó oai danh Mông Cổ vang khắp tứ hải, võ công của Oa Khoát Đài giỏi hơn cha, sau khi lên vị Đại Hãn hai năm bèn phái ngay người cháu Bạt Đô, đại tướng Tộc Bật Đài thống lãnh mấy trăm ngàn hùng binh với thế gió quét lá rụng, đánh tiến sang châu Âu, và vùng đồng bằng của Nga La Tư, chiếm luôn Mạc Tư Khoa. Sau khi đại quân diệt xong Nga La Tư binh chia hai ngã, đoàn quân Bắc lộ do Bạt Đô chỉ huy, đánh thẳng sang Ban Hãn Đức (Nhật Nhĩ Nam) của đoàn quân liên bang, còn đoàn quân Nam lộ do Tộc Bật Đài chỉ huy đánh thẳng sang Hùng Gia Lợi, chấn động hết Âu Châu thời bấy giờ, những người ở Đông Âu, Trung Âu đều lo tỵ nạn hết về Tây Âu hoặc Anh Luân tam đảo, sách sử ghi chép nó là đại họa “Da vàng”.

Nhưng ngay lúc quân Mông Cổ chiến thắng liên miên trong thời gian không đầy nửa năm ấy, Thái Tôn Oa Khoát Đài và tứ hoàng tử Đà Lôi trước sau tạ thế. Thì ra mùa xuân năm ấy, Oa Khoát Đài mắc bệnh nặng thấy vô số oan hồn lại đòi mạng nơi bệnh sàng bất giác cả kinh, vội cho gọi vu sư (thầy phù thủy) vào cung hỏi duyên cớ, vu sư nói là cuộc Tây chinh của Mông Cổ giết người quá nhiều, nhất là đoàn quân tới đâu đều mở cuộc tàn sát đến đày (Quân Mông Cổ chinh Tây vào thế kỷ thứ ba, diệt bốn mươi nước. Theo các sử học khảo cứu, quân Mông Cổ giết người Âu Châu có đến trên mười lăm triệu người, chiếm một nửa dân số Âu Châu hồi đó.) nên các oan hồn ấy vất vưởng đến Vương cung để đòi mạng, trừ phi thân vương chịu chết mới giải thoát được. Oa Khoát Đài lập tức triệu ngay các thân vương đến bệnh sàng, hỏi xem ai chịu chết thế mình. Tứ vương tử Đà Lôi không cần đắn đo gì bước ngay lại rằng :

- Khi cha qua đời đã mang di mạng cho anh lên làm Đại Hãn còn em phải chinh chiến sát bên anh, nay nếu anh mất đi, thiên hạ chẳng loạn mất sao? Hay để em chết thay cho anh vậy.

Oa Khoát Đài thấy vương đệ chịu chết thay cho mình lòng vô cùng cảm động bèn hỏi Đà Lôi có cần dặn gì không. Đà Lôi vẫn tắt nói :

- Nếu em chết đi, xin Đại Hãn hãy chiếu cố đến vợ con em là được rồi.

Oa Khoát Đài y lời, vu sư bắt đầu làm phép, đưa ngay một bát nước lạnh, đọc thần chú xong giao ngay cho Đà Lôi. Đà Lôi không ngần ngại uống luôn, chỉ trong chớp mắt mặt mày tối tăm bất tỉnh nhân sự, được gần nửa ngày tắt hơi qua đời luôn.

Đà Lôi sau khi chết, Oa Khoát Đài quả nhiên y theo lời di chúc của em, đón ngay vương phi của Đà Lôi vào cung ở, và sửa soạn sắc phong cho con của Đà Lôi là Hốt Tất Liệt làm Hoàng tử (để dành làm vua sau này). Nào hay vợ của Oa Khoát Đài là Nãi Mã Châu hoàng hậu là người hẹp dạ, nàng nhất định muốn con mình lên ngôi Đại Hãn. Một cuộc đàn áp ngầm ngầm được thi hành trên bàn thân vương phi của Đà Lôi. Oa Khoát Đài cố ngăn trở nhưng cũng không xong việc, buồn quá nên cứ vùi vào các cuộc tửu sắc liên miên, nào hay chính vì những cuộc trác táng liên miên ấy, không đầy nửa năm Oa Khoát Đài băng hà luôn. Tuy Đà Lôi chết thay cho anh, nhưng cuộc sống cũng chỉ có nửa năm trời. Có thể nói là định mạng cả.

Sau khi nhà vua chết, hoàng hậu Nãi Mã Châu lên nhiếp chánh bãi bỏ ngay đoàn quân chinh Tây. Bạt Đô, Tộc Bật Đài lo ban sư về nước, về đến Hòa Lâm (quốc đô của Mông Cổ hồi đó), lúc này trong cung đình của Mông Cổ phát xảy ra một sự tranh chấp mãnh liệt. Hoàng hậu Nãi Mã Châu bắt chấp di chiếu của Oa

Khoát Đài lập ngay con mình là Quý Do lên làm Đại Hãn (tức vua Định Tôn trong lịch sử). Nào ngờ Quý Do không có phúc hưởng ngai vàng, lên ngôi được một trăm ngày thì lăn cổ ra chết. Nãi Mã Châu đau khổ vô ngần, lại sách lập ngay thứ tử là Mông Ca lên làm Đại Hãn (vua Hiến Tôn trong sử Mông Cổ), nhưng tất cả đại quyền quân chánh đều thao túng vào tay mình hết. Mẹ con Hốt Tất Liệt - vợ con của Đà Lôi - bị uẩn trong cung, sự cơ cực cảnh khổ của hai mẹ con lẽ đương nhiên không ai tưởng tượng được.

Hốt Tất Liệt vốn là con người hùng tài thao lược, tuy bị hoàng hậu Nãi Mã Châu ép nén, nhưng vị anh hùng này vẫn không quên mộng lớn của mình, ngày đêm lo nghiên cứu về binh pháp, học về chính sách trị quốc an bang. Vào một đêm Hốt Tất Liệt đang chăm chú đọc binh thư trong phủ, đột nhiên có hai bóng đen từ trên nóc phủ nhảy vèo xuống, chẳng nói năng gì vung ngay đao chém thẳng sang phía Hốt Tất Liệt. Thành linh có hai thích khách xuất hiện hung hăng như vậy, Hốt Tất Liệt cả kinh, trong cơn cuống hoảng, tay không tắc sắt, vội đưa chân đá bay ngay chiếc bàn để ngăn cản thế tiến của hai bóng đen, tiếp đó chụp ngay chiếc ghế đỡ đòn, một mặt lên tiếng kêu cứu. Nào hay hai bóng đen hung dữ vô cùng, chỉ trong ba bốn đường đao chúng đã chém hết bốn cẳng ghế. Đang lúc tình thế cấp bách nguy kịch, ngoài cửa sổ bỗng vang lên những tiếng cười, tiếp theo một bóng người vọt vào. Hốt Tất Liệt tưởng đâu lại thêm thích khách tới, buột miệng :

- Mạng ta đã hết!

Nào hay quái khách thứ ba nhảy vào lại là vị cứu tinh, chỉ thấy quái khách giơ nhanh hai tay ra, đoạt luôn hai cây đao của hai bóng đen quăng ngay xuống đất, tiếp theo đó quơ ngược tay ra, tay trái điểm ngay “Chí Đường huyết” của một tên thích khách, tay phải bóp ngay gáy hai tên kia. Hai tên thích khách chỉ kêu lên một tiếng “ôi” toàn thân mềm nhũn. Quái khách xách ngay hai người va mạnh đầu vào nhau, cả hai bể sọ chết tươi luôn.

Hốt Tất Liệt lúc này mới hoàn hồn, nhìn kỹ quái khách, chỉ thấy quái khách thân hình cao, râu ria cùng mặt rỗ là người miền Tây Vực, nhưng quần áo lôi thôi. Hốt Tất Liệt vội ôm quyền thi lễ với quái khách :

- Tôn giá cao danh đại tánh? Sao lại khéo đến cứu nguy cho Tiểu vương như vậy? Tiểu vương vô cùng cảm kích.

Quái khách cười ha hả xong đưa chân trái đá một lượt hai xác chết máu me dưới đất, hai tử thi lăn mấy vòng, chợt rớt ra hai thẻ kim bài, Hốt Tất Liệt thấy vậy cả kinh.

Thì ra hai thẻ vàng ấy là vệ sĩ trong cung đình nhà vua tức là người của đại nội phủ phái đến. Như vậy là hoàng hậu Nãi Mã Châu đã cho vệ sĩ cung đình đến hành thích mình, Hốt Tất Liệt không lạnh mà ớn mình. Lúc này quái khách từ trong mình lấy ra một lọ thuốc màu xanh, rắc ngay ít phần xanh lục lên hai cổ tử thi. Chớp nhoáng hai cổ xác chết biến thành hai đồng nước vàng. Quái khách dùng loại thuốc “Hóa Cốt đơn” (thuốc tan xương), Hốt Tất Liệt nào thấy qua trò giang hồ này bao giờ, biến sắc hoang mang. Quái nhân cười khanh khách nói :

- Điện hạ đã bình an. Vậy tôi phải đi đây.

Hốt Tất Liệt vội đưa tay kéo ngay quái khách hỏi :

- Ân công xin hãy dừng bước, Tiểu vương may nhờ đại đức cứu mạng của ân công, làm sao để ân công ra đi vội vàng vậy cho đành.

Quái khách không ai xa lạ, chính là Tây Độc Âu Dương Phong. Từ khi chạy thoát khỏi Chung Nam sơn lão bồng trở nên một tính tình thù hận Cửu Chỉ Thần Cái Hồng Thất Công, càng ghét giận nhóm Toàn Chân lục tử, Quách Tĩnh, Hoàng Dung. Bụng nghĩ: đám người này cứ đeo đuổi để hại mình cho được mới thôi, nhưng ác là mình lại không có bản lãnh thông thiên gì để giết hết cả đám này. Chợt lão nghĩ ra một kế: Xứ Mông Cổ phía Bắc ngày nay đang thịnh mạnh, tội gì mình không qua đó nương dựa oai thể Mông Cổ, du thuyết sao cho Đại Hãn đem binh xuống phía Nam công đánh nhà Tống, như vậy mình chẳng mượn chuyện công để trả thù tư đó ư? Chủ ý đã định, Tây Độc bèn tiến ngay đi Hòa Lâm (kinh thành Mông Cổ). Âu Dương Phong vốn lại là kẻ thâm mưu lo xa. Trên đường đến xứ Mông Cổ, lão đã nghe ngóng về nội tình của Mông Cổ, biết kẻ Đại Hãn mới lập là Mông Ca đã nhu nhược lại vô tài, quyền binh trong triều đều nằm vào tay hoàng hậu Nãi Mã Châu, chỉ có con của Đà Lôi là Hốt Tất Liệt trí dũng kiêm toàn, có thể làm nên cơ đồ. Âu Dương Phong tuy là kẻ hung bạo, nhưng có con mắt nhìn xa hiểu rộng, biết ngay

sự lộng quyền của hoàng hậu Nãi Mã Châu sẽ không thể nào kéo dài, Hốt Tất Liệt hùng tài đại lược, trừng rỗng phải nở rỗng, nếu mình nhất quyết đi phò người này tương lai thế nào cũng có đường. Sau khi Tây Độc đến kinh thành Mông Cổ, chẳng cần do dự gì ngay tối hôm đó lên đến vương phủ, và khéo dụng độ với hai thích khách của hoàng hậu phái tới.

Âu Dương Phong nghe xong Hốt Tất Liệt nói, lập tức đứng ngừng lại cười rằng :

- Nghe đồn điện hạ là người lễ hiền hạ sĩ, nay thấy mặt quả nhiên danh bất hư truyền, nếu điện hạ đã có lòng, lão phu đành mặt dày ở lại quấy phiền vậy.

Hốt Tất Liệt bèn khiêu đèn cho sáng thêm, gọi người dọn ngay một tiệc rượu, hai bên đối ẩm đàm luận đại thể trong thiên hạ, Âu Dương Phong cũng rành mạch thời cuộc trong thiên hạ, Hốt Tất Liệt cả mừng bèn hỏi Âu Dương Phong :

- Chẳng nói giấu gì ân công, mấy năm gần đây Tiểu vương đã kết nạp được các đại thần trong triều, chuyện đăng ngôi lên vị Đại Hãn chỉ còn là chuyện một sớm một chiều mà thôi. Nay quả Tiểu vương muốn khởi đánh nhà Tống trước, không hiểu tiên sinh có diệu kế gì chăng?

Thời Thành Cát Tư Hãn còn sống đánh chiếm Trung Đô nước Kim đã tính lấy luôn nước Hoa Hạ (Trung Hoa), nhưng hồi đó trở ngại vì Quách Tĩnh, hai nửa chưa đánh tan cường địch bên Tây phương, nên đã hoãn công việc đánh nước Tống. Khi Oa Khoát Đài lên nắm chính quyền, bèn xua binh tiến đánh Âu Châu, chênh mảng luôn với miền đất Trung Nguyên, nên nước Kim bị mất hết phần đất miền Bắc của sông Hoàng Hà, bèn dời đô về Thái Châu Hà Nam lập quốc. Oa Khoát Đài chết, các vương tử đại tướng lo tranh giành trong nội bộ, càng không có sức đâu lo đến việc đánh dẹp hai nước Kim và Tống, chỉ riêng Hốt Tất Liệt nhìn xa thấy rộng, biết nếu không tiêu diệt hai nước Kim, Tống để lập quốc miền Trung Nguyên thì đại đế quốc của tổ phụ Thành Cát Tư Hãn sẽ đứng không vững, cho nên nay tiện chuyện mới hỏi kế sách Âu Dương Phong. Tây Độc chẳng nghĩ ngợi nói ngay :

- Điện hạ khác nào như đèn cháy sáng ngàn dặm, nay chỉ có cách dẹp hai nước Kim, Tống mới thống nhất giang sơn được. Theo ý ngu hạ, Kim bang tuy bị tàn phá, nhưng phía Đông có sông lớn, phía Tây lại dựa Đông Quan, nếu hưng sư thảo phạt, ắt thế nào cũng lâu và khó thu được toàn công. Chẳng thà mình dụ nước Tống đánh Kim, vì Kim Tống vốn là kẻ thù, thế nào nước Kim cũng bị dẹp tan mau chóng, đến chừng đó nước Tống đã nghiễm nhiên trở thành “môi sơn răng lạnh”, chừng đó điện hạ lo gì mà không thống nhất được thiên hạ.

Hốt Tất Liệt gật gù xong lại nói :

- Thưa Âu Dương tiên sinh, sau khi nước Kim mất, chúng mình dùng kế gì để đánh Tống?

Tây Độc trầm ngâm một hồi nói :

- Xưa kia nước Kim phạt Tống, từ Kinh Khẩu qua Trường Giang, rồi phá Kiến Khang (Nam Ninh), thẳng xuống Lâm An (Hàng Châu), rượt đuổi vua Cao Tôn nhà Tống chạy tuốt về Triết Hải. Theo tình hình lúc đó mà nói, nước Kim có thể thu hết đất đai miền Giang Nam vào bản đồ của mình, nhưng trong lúc cực thịnh, khó mà kế tiếp mãi. Cho nên trận Hoàng Thiên Đán bị thua to phải rút về Giang Bắc. Nước Kim bị bại thời đó lý do chính cố nhiên là nhà Tống có các tướng trứ danh như Nhạc Phi, Hàn Thế Trung quyết thắng cả ngàn dặm, hai nửa là chiến lược bị sai lầm, đơn quân vào sâu hãn miền Giang Nam, phạm lỗi tối kỵ của binh gia. Nay nếu điện hạ muốn đánh nhà Tống trước nhất phải lấy thành Tương Dương, rồi từ Trung du hán Thủy vượt qua sông Trường Giang, tiến thẳng xuống Hồ Quảng, cắt ngay cánh tay mặt của nhà Tống, rồi sẽ bùng sư trực chỉ Giang Triết, được vậy nhà Tống sẽ nằm trong trạng thái: ngoài cô lập với Kim bang, trong không có các tướng Nhạc, Hàn. Chỉ nội trong ba năm, thế nào nhà Tống cũng bị tuyệt vọng, khi đó đó điện hạ chẳng gây được một cái thế kỳ công đó sao.

Hốt Tất Liệt vỗ tay cười lớn :

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Về sau, Hốt Tất Liệt quả y theo ý này nuốt trôi nước Kim.

29. Chương 29: Hốt Tất Liệt Diệt Kế Vây Thâm Cung

Trong suốt buổi tiệc, Hốt Tất Liệt và Âu Dương Phong đàm luận tương đắc lắm, sáng hôm sau lại dẫn hai người đến gặp Tây Độc, đây là kẻ tâm phúc của Hốt Tất Liệt, là một đương triều thừa tướng Gia Luật Sở Tài, người này có danh trong lịch sử khai quốc Mông Cổ, vốn là vương tộc, sau Kim bang tiêu diệt Kim quốc tổ tiên của Gia Luật Sở Tài đem theo người trong tộc trốn sang Mông Cổ, khi Thành Cát Tư Hãn Đông chinh Tây phạt, Gia Luật Sở Tài mới đầu quân dưới trướng, hầu hết trong vác trận đánh lúc bấy giờ, đều nhờ vào tứ kiệt, (Mộc Hoa Lê, Bắc Nhĩ Truật, Bắc Nhĩ Hốt, Xích Lão An) nhưng tất cả qui hoạch về hành chánh, đều phải trông cậy Gia Luật Sở Tài, mãi khi Thành Cát Tư Hãn bệnh chết tại Tây Hạ, Gia Luật Sở Tài vẫn theo phò hết các vua nối tiếp Oa Khoát Đài (Thái Tôn), Quý Do (Định Tôn) có thể nói là bậc nguyên lão ba triều vua!

Nhưng hoàng thái đối với các vị lão thần cự phách này đề phòng nghiêm mật, bề ngoài tôn kính ông ta làm thừa tướng đương triều, nhưng thực ra không có một quyền hành gì, Gia Luật Sở Tài vô cùng căm giận, bèn quay sang kết nạp với Hốt Tất Liệt, còn một người khác dòng Hán tộc, tên gọi Lưu Đạo An, người xứ long Tây Thiên Thủy, vì thi cử bị đánh hỏng hoài, bèn lang thang ra quan ngoại, và làm ký thất (cũng như bí thư) tư cho Hốt Tất Liệt. Tuy là vương tử của Mông Cổ nhưng Hốt Tất Liệt lại thích Hán học, ngày thường thích ăn mặc theo lối người Hán, học chữ Hán, vô tình Lưu Đạo An trở thành cố vấn tư nhân của Hốt Tất Liệt, khác nào như cá gặp nước! Nay Hốt Tất Liệt dẫn diện kiến cho ba người quen nhau xong, bèn thuật rõ câu chuyện cây ra thích khách đêm qua cho hai người nghe, Gia Luật Sở Tài chợt nói rằng :

- Nay Hoàng thái hậu ngang nhiên phất thích khách đến hành thích diện hạ nay tình cảnh của diện hạ nguy như trứng sắp rơi xuống đá, nếu không sớm lo kế định liệu trước, sợ nước đến chân khó mà nhảy kịp!

Lưu Đạo An lắc đầu nói :

- Xưa kia Đường Thái Tôn Lý Thế Dân công cáo át cả bố, quan phong đến “Thiên sách thượng tướng”, sau bị hai em Kiến Thành và Nguyên Kiệt ghen tỵ, phục binh tại Huyền Võ môn, chờ khi Lý Thế Dân lên triều sẽ giết hại, Lý Thế Dân đã dám ngang nhiên chém chết, dùng ngay thủ đoạn “tiên hạ thủ vi cường” giết luôn hai em là Kiến Thành và Nguyên Kiệt, sử gia hậu thế tuy nói Lý Thế Dân tàn nhẫn, nhưng với tình hình của Lý Thế Dân hồi đó, không thể nào Lý Thế Dân không làm như vậy; nay tình cảnh của diện hạ nào có khác gì với Đường Thế Tôn hoàng đế khi xưa là mấy đâu, e có phần hơn là khác, từ nay trở đi, sinh tử họa phúc, đều trông hết vào trí óc anh minh của diện hạ mà quyết định!

Cứ thế, ý kiến kế chiến người hòa, Hốt Tất Liệt nói ngay rằng :

- Nhị vị tuy nói hữu lý, nhưng tiểu vương nào có chút thực quyền gì để gây loạn phản chánh, còn xin nhị vị chỉ giáo!

Gia Luật Sở Tài trầm ngâm một lúc mới nói :

- Lão Thần có một phương pháp, tuy diện hạ nay không có thực quyền trong tay, nhưng binh tướng của Tư Hãn quốc vương, đối với sự chuyên quyền của Hoàng thái hậu, chẳng có một ai phục lệnh, chỉ cần lão thần nay tạm rời kinh sư trong vòng một tháng, cứ thế này... thế này... mà thi hành, rồi diện hạ nhân cơ khởi sự, tiến áp thẳng vào cung cấm, thế nào Hoàng thái hậu cũng phải giao ngay quyền binh lại cho diện hạ!

Hốt Tất Liệt nghe xong cả mừng rằng :

- Có lý! Có lý! Vậy chúng ta cứ y kế thi hành!

Thì ra Thành Cát Tư Hãn trước khi qua đời biết tình hình của mấy người con mình không ai giống ai, Ngột Xích hung hăng, Sát Hợp Đài cường bạo, Oa Khoát Đài đại lượng, Đà Lôi ngay thẳng nhưng lại ngu, anh em bề ngoài hợp, bề trong ly tán, e ngại sau này nhìn nhắm mắt, mấy anh em sau này sẽ gây cuộc nội tranh, vậy thì sự nghiệp gây nên đại đế quốc của mình sẽ tan tành theo mấy gió! Bởi vậy Thành Cát Tư Hãn mới chia cương thổ ra làm bốn đề thành Tứ đại Hãn quốc là: Oa Khoát Đài hãn quốc, Sát Hợp Đài hãn quốc, Khiêm Sát vương quốc, Ý Nhi hãn quốc, chia phong cho bốn con, ra lệnh cho con cháu kế vị mà giữ, cho nên Thành Cát Tư Hãn lúc băng giá, đế quốc Mông Cổ tuy có cuộc “ngầm tranh ám đoạt” nhưng không

hệ gây nên nội loạn, sau khi Nãi Mã Châu chuyên quyền, đại tướng của Tứ Hãn quốc vương tuy bất mãn nhưng họ đều là ngoại phiên nằm ngoài không làm sao can thiệp được chánh trị của trung ương mà thôi, kế sách của Gia Luật Sở Tài chính là nhắm ngay bản thân của Tứ Hãn quốc. Sau khi ông ta rời khỏi vương phủ Hốt Tất Liệt không đầy một tháng, trong kinh thành bỗng nổi lên những lời đồn đãi, nói vương công của Tứ Hãn quốc đối với chính sách lạm quyền quá đáng của Nãi Mã Châu hoàng hậu không phục tỵ nào, mọi người đều suy tôn vương tử Húc Liệt Ngột của Ý Nhi hãn quốc, thống lãnh mười vạn hùng binh, đang rầm rộ tiến về Hòa Lâm để vấn tội Hoàng thái hậu, tiếng đồn cứ thế truyền lan, chẳng bao lâu, kinh thành đều hoang mang và cho rằng đại loạn sắp đến nơi, Nãi Mã Châu hoàng hậu trong cung đình nghe được tin này cả kinh.

Dù Hoàng thái hậu có tinh anh tài giỏi đến đâu, cũng chỉ là một người đàn bà, nghe nói Tứ Đại Hãn quốc cử binh dấy loạn, hoảng người hết vía! Cuống cuống như kiến phải lửa, lúc này Thái hậu mới nghĩ Hốt Tất Liệt! Bởi Hốt Tất Liệt là con trưởng của Đà Lôi, Tứ Đại hãn quốc rất kính nể, bởi Đà Lôi đã chết thế cho Thế Tôn hoàng đế, ai cũng phục là người trung tâm nghĩ khí, kính nể vô cùng, đến cả Hốt Tất Liệt cũng được mọi người kính mến, Nãi Mã Châu hoàng hậu lập tức triệu ngay Hốt Tất Liệt vào cung, câu nói thứ nhất đã vào thẳng ngay đề rằng :

- Tứ Hãn quốc đang động binh áp kinh làm loạn, ngươi có biết tin này không?

Hốt Tất Liệt thấy Hoàng thái hậu bị trúng kế mình, cười thầm trong bụng, nhưng bề ngoài vẫn vờ vờ rằng :

- Tâu Thái hậu! Thần nhi cũng được nghe nói về vụ này, nhưng dù họ có làm loạn cũng chẳng đáng lo ngại, Thái hậu chỉ cần ban cho thần nhi một lữ quân sứ chắc họ không dám ngang nhiên tiến phạm kinh thành.

Nãi Mã Châu hoàng hậu thấy Hốt Tất Liệt đòi nắm binh quyền, lòng dạ không yên hỏi :

- Ngươi tính đem binh chống với họ sao? Hiện trong kho phủ trống rỗng chỉ sợ...

Hốt Tất Liệt nói ngay :

- Nếu không có binh lực, đại quân của Tứ Hãn quốc kéo đến làm sao mà chống cự, nếu Thái hậu buồn sầu lo lắng, thần nhi xin cáo lui vậy!

Nói xong đứng dậy làm lễ cáo biệt, Nãi Mã Châu hoàng hậu cả kinh rằng :

- Hãy khoan đã, vậy ta phát cho con một vạn binh mã để đàn áp với chúng!

Hốt Tất Liệt mừng thầm, nhưng bề ngoài vẫn thối thác là một vạn binh mã không đủ, vì tinh binh của Tứ Hãn quốc cả mấy chục vạn là ít, nay nếu cầm một vạn ra đối chọi với họ, khác nào châu chấu đá voi! Cuối cùng Nãi Mã Châu hoàng hậu đành đồng ý phát ba chục ngàn binh mã! Hốt Tất Liệt nhận được lệnh phù của Hoàng thái hậu xong, trong đêm đó xảy ra cuộc binh biến ngay!

Nãi Mã Châu hoàng hậu làm sao mà ngờ được lòng dạ và dụng ý của Hốt Tất Liệt, đêm đó Hoàng thái hậu còn mãi miết lo đại tiệc đãi ba nhà thánh tăng ở miền Tây Vực đến, khi đến canh ba, ngoài cung đột nhiên tiếng người hét ngựa hí vang khắp một vòm trời, ánh đuốc sáng trưng, binh mã tiến vào cung như nước vỡ bờ đê, bao vây hăng cung đình chặt chẽ, các tướng sĩ la oang oang lên :

- Xin Thái hậu nên thoái vị! Và hạ ngay chiếu nhường ngôi.

Tiếng la trấn hết cung đình, Nãi Mã Châu hoàng hậu cả kinh, vội hỏi tả hữu xảy ra chuyện gì? Tiểu thái giám chạy như bay về phi báo :

- Muôn tâu Thái hậu! nay Hốt Tất Liệt điện hạ và Húc Liệt Ngột vương tử cùng hợp binh đến bao vây hoàng cung, và đòi Thái hậu thân hành ra diện kiến.

Thì ra diệu kế của Gia Luật Sở Tài: trước tiên là bỏ ra một số tiền lớn lao, mua chuộc hết những tên vô dụng du thủ du thực trong toàn kinh thành, phao tin nhắm là Tứ đại Hãn quốc cử binh làm loạn, thiên hạ đều cho tin này là thực, một bầu không khí khẩn trương bao phủ toàn khắp kinh thành, Hốt Tất Liệt nhân dịp bắt ép Hoàng thái hậu gia ít binh quyền, mặt khác Gia Luật Sở Tài khởi trình suốt đêm ngày đi Ý Nhi Hãn quốc (đất đai của Ý Nhi Hãn quốc bao quát miền Trung Á Tế Á và một phần đất Ba Tư) dập Húc Liệt vương tử, khuyên vương tử này nên hợp tác với Hốt Tất Liệt, để áp bức Thái hậu giao ngay đại quyền,

Húc Liệt Ngột là con trưởng của Ngột Kịch, thường lại thân với Hốt Tất Liệt, nên nhận lời hợp tác ngay, Gia Luật Sở Tài bèn căn dặn đem ngay một ngàn kinh trang kỵ binh, lập tức đến ngay Hòa Lâm, số một ngàn tuy ít ỏi nhưng trên phương diện tinh thần đã cổ vũ Hốt Tất Liệt không phải là nhỏ, quả nhiên đoàn kỵ binh đến kinh thành không ai hay biết, hợp chung với Hốt Tất Liệt tấn công thành linh vào bao vây luôn hoàng cung!

Nãi Mã Châu đến lúc này mới ngã ngựa ra là mình bị trúng kế của Hốt Tất Liệt, nghiêng rằng mím miệng tức giận vô ngần, nhưng đến nước này cũng chẳng biết làm sao hơn, nay thành quách hoàng cung xây cất cao ráo, vô tình thành một thành lũy kiên cố, lại có mấy ngàn ngự lâm quân lo canh phòng kẻ địch trong chớp nhoáng cũng chưa làm sao tiến đánh vào được, Hoàng thái hậu lập tức dẫn theo ba vị thánh tăng, lên ngay trên diệp lâu, để tương kiến với Hốt Tất Liệt.

Khi Thái hậu lên đến diệp thành, nhìn xuống dưới chỉ thấy Hốt Tất Liệt mình mang áo giáp, cưỡi trên lưng tuấn mã cao lớn, chỉ huy binh mã vây hãm chân thành, khí thế oai phong lẫm liệt; bên cạnh có một thiếu niên kim khôi kim giáp, chính là Ý Nhi Hãn quốc vương tử Húc Liệt Ngột. Nãi Mã Châu giận lớn tiếng rằng :

- Hốt Tất Liệt! Ngươi là cháu của tiên hoàng, mẹ con ta đối xử với ngươi tề tạc gì, tại sao lại đi cầu kết với ngoại phiên cử binh là phản là sao?

Hốt Tất Liệt không nói gì, thỉnh linh từ trên yên ngựa nhảy xuống đất, cưỡi ngựa sắt trên đầu, quì bịch ngay xuống đất, cộc ngay trán xuống đất ba cái, các tướng sĩ thấy vậy đều ngạc nhiên, chợt Hốt Tất Liệt đứng phắt ngay dậy, lớn tiếng trả lời rằng :

- Muôn tâu Thái hậu! Thần nhi nay cam tội phạm thượng, ba lạy cộc đầu này kể như chuộc tội, nhưng kỳ này thần nhi tạo phản chẳng qua là do Thái hậu mà nên, vậy Thái hậu nên phản tỉnh nghĩ lại, chớ nên đổ hết lỗi lầm cho thần nhi.

Đây là lỗi gian hùng của Hốt Tất Liệt, thoát tiên là hạ mình nhận lỗi, sau đó là trút hết nguyên do lên người Nãi Mã Châu hoàng hậu, Hoàng thái hậu vừa kinh vừa giận rằng :

- Ta ép ngươi nghịch phản? Sao ăn nói hàm hồ vậy? Ngươi có bị chứng điên không?

Hốt Tất Liệt nhảy ngay lên lưng ngựa, nghiêm nghị rằng :

- Tiên hoàng đế đã có di chúc, sau khi Hoàng đế băng hà, phải lập thần nhi đây làm Đại Hãn, để đền lại đức tiên phụ đã chết thay nhưng Hoàng thái hậu đã ngang nhiên nuốt lời, liên tiếp lập nhị tử, dù vậy thần nhi cũng cam tâm chịu, nhẫn nhịn hết ngày này qua năm khác, nhưng nào Thái hậu vẫn chưa vừa lòng, ngang nhiên cho người đến hành thích, quyết dồn thần nhi vào tử địa mới nghe, thử nghĩ xem, ai ở vào hoàng cảnh của thần nhi mà không chống đối? Lại còn...

Thì ra ba thánh tăng đứng cạnh Thái hậu, đều là hạng cao thủ của pháp vương ở Tây Tạng phái đến, một tên Gia Mã Châu; một gọi Tùng Tấn Bồ; một nữa là Ha Âm Bồ La, bản lãnh cùng mình, tinh thông kỹ xạ; Nãi Mã Châu hoàng hậu vốn giao hảo với Pháp vương Tây Tạng, lại nữa vương tộc của Mông Cổ xưa nay lại theo Lạt Ma giáo, đồng thời cũng muốn mượn thế lực Lạt Ma giáo để chinh phục các đại thần trong triều đình; Gia Mã Châu thấy Hốt Tất Liệt đứng dưới chân thành các xa có mười mấy trượng, thường ra khoảng cách ấy, cung tên không thể nào trúng đích, nhưng vì Gia Mã Châu vốn tinh thông về mọi điểm, sức mạnh hơn người thường, dù cách xa mười mấy trượng nhưng cũng có thể bắn trúng Hốt Tất Liệt, và hắn đã nghĩ ngay “đánh giặc phải bắt tướng giặc!”, bèn không ngần ngại gì lấy ngay cung tên của một ngự lâm quân đứng cạnh, nhắm ngay tim bắn tới.

Vì quá thỉnh linh, các quân sĩ đều thất thanh kêu “ồ” lên, nhưng ngay trong cơn kinh hoàng tột độ ấy Tây Độc Âu Dương Phong đã bung ngay người ra phía trước Hốt Tất Liệt, đưa ngay tay trái ra chụp mũi tên của địch! Cất tiếng cười lên sảng sặc, thỉnh linh lão phóng ngược mũi tên lên đầu thành, chỉ nghe hai tiếng rú kinh người vang lên, thì ra mũi tên đã găm luôn hai tên lính ngự lâm quân một lúc! Mấy vạn binh mã dưới thành hoàng cung thấy ngọn tuyết kỹ vậy thì đều reo lên vui mừng!

Nói về bản lãnh bắn tên, ngày xưa thường gọi “Bách bộ xuyên dương”, nghĩa là nội trong một trăm bước có thể dùng tên bắn rót từng lá dương liễu một., nhưng lối phóng tên của Âu Dương Phong, nào phải lối “Bách bộ xuyên dương”, có thể sánh bì được, mà là một mũi tên xuyên thủng ngực hai người, quả là một

bản lãnh ít thấy trên đời; Hốt Tất Liệt không ngờ đối phương lại có người ra tay đánh ngầm như vậy, ngang nhiên nổi giận, lên tiếng nói với Tây Độc :

- Âu Dương tiên sinh, xin phiền ngài lên ngay hoàng thành bắt ngay tên đã bắn tên ngầm xuống cho tiểu vương!

Âu Dương Phong có ý khoe tài trước mắt mọi người, không chờ Hốt Tất Liệt hết lời, hai chân lão nhún một cái, toàn thân đã vọt bổng lên trên không, lẫn trong tiếng reo vang của đoàn quân họ Hốt và sự kinh hãi của nhóm ngự lâm quân, Âu Dương Phong đã hạ chân như một chiếc điều trên đầu thành hoàng cung, mấy tên lính ngự lâm quân vội xách ngay trường mâu chạy tới đâm vùi, Tây Độc chỉ vung tay, những cây trường mâu chưa đụng tới mình lão đã gãy làm mấy khúc, cả mấy tên ngự lâm quân ấy cũng bị bay vọt ngay xuống thành chết nát thây!

Mọi người cả kinh, Tây Độc đã tiến ngay về phía Gia Mã Châu, tên này ý võ công đầy mình, tuy hoảng về lối phóng tên kinh người của lão râu xồm này, nhưng hấn cũng vung ngay cây gậy thép lên quát mạnh sang hông Tây Độc!

Nào hay lối ra tay này của hấn, không khác nào như con thiêu thân vồ ánh lửa để tự tìm chết, khi gậy thép quát ra, bỗng cảm thấy bị đối phương nắm chặt, cũng không sao thấy rõ thủ pháp của đối phương đánh bằng cách gì, mắt hồn mất vía, vội rút ngay thế về, chợt cảm thấy một sức nóng rát từ nơi gậy thép tỏa ra lòng bàn tay, không khác nào như nắm phải lửa giật thót người kinh hãi!

Gia Mã Châu vội vã buông tay, nhảy ngay về sau, Âu Dương Phong cười nhạt, rồi thình lình giơ tay ra, túm ngay ngực áo Gia Mã Châu, tên Lạt ma tăng cảm thấy đau nhói người, hấn cất tiếng la ôi ôi, Âu Dương Phong giở bông người hấn rồi khỏi mặt đất, Tùng Tấn Bồ và Ha Âm Bồ La bất giác cả kinh, vội vã nhảy lại cứu giải!

Âu Dương Phong cất tiếng cười ha hả, giơ ngay Gia Mã Châu khỏi đầu làm binh khí để tiến đánh Tùng, Ha hai người, không những ép chúng lui bước hấp tấp mà cả các ngự lâm quân khác cũng không dám vào trận, chợt lão quăng ngay Gia Mã Châu khỏi đầu hai người, rồi thình lình ngồi thụp người xuống điểm huyệt luôn hai gã Lạt ma tăng, hai phiên tăng lập tức mềm người ngã lăn ra thành, không làm sao nhúc nhích!

Thì ra lối điểm huyệt của Tây Độc lại dùng bằng chân là lối tân kỳ mà Âu Dương Phong đã nghiền ngẫm ra trong “Cửu Âm giả kinh” mà Quách Tĩnh đã chép cho lão xưa kia! Nào ngờ trong cái “giả” ấy mà lão vẫn ngang nhiên luyện được lối đánh một cách tuyệt diệu, kể ra Âu Dương Phong cũng đáng tự hào lắm! Lão đá ngã xong hai phiên tăng, đột nhiên vọt người tung lên, khéo sao ngay bên cạnh lão lại có sẵn một cột cờ, trên một lá cờ “hạnh hoàng long kỳ” đang bay phấp phới, trong lúc tung mình vọt lên ấy, Tây Độc đưa tay tước luôn lá cờ, tung ra cuốn ngay thân Gia Mã Châu, nhưng lá cờ vừa rộng vừa dài, sau khi cuốn Gia Mã Châu vẫn còn dư hơn một trượng, lão lại quăng thêm đoạn cờ dư ấy cuốn luôn Tùng, Ha hai người, một lá cờ cuốn gói luôn ba phiên tăng, Âu Dương Phong vận lực vác ngay lên như cuộn bông vải, tung mình vọt vèo ngay xuống chân tường, sau lối biểu diễn tài tình này, mấy ngàn tên ngự lâm quân đỡ người ra như trúng gió độc, tên nào cũng quên mất trách nhiệm của mình là bắn tên, đa số đều ngỡ rằng Âu Dương Phong là tướng tinh nhà trời hạ phàm!

Âu Dương Phong vác luôn ba phiên tăng gói trong lá cờ bay vèo lại trước mặt Hốt Tất Liệt nói :

- Điện hạ! Trong số ba tên phiên tăng này, có một người đã dùng tên bắn điện hạ, vậy điện hạ hãy quyết định xử tội!

Hốt Tất Liệt không ngần ngại nói ngay :

- Đây là công lao của Âu Dương tiên sinh, vậy lão tiên sinh cứ việc tùy ý mà định đoạt số mạng chúng!

Âu Dương Phong tuân lệnh, lão lập tức dùng “Cáp Ma công” ngầm vận ngay vào lá cờ, nói ra cũng lạ, lá cờ lập tức cứng hấn như sắt thép, cuốn chặt thêm, cả ba “thánh tăng” ấy kêu la ôi ôi trong lá cờ, cả ba người bị ép vãi nước thối ra! Đám ngự lâm quân trên hoàng thành trở mắt ngấn người ra nhìn xem Âu Dương Phong còn làm trò gì nữa.

Tây Độc vốn nổi tiếng tàn ác hung bạo, chợt lão cầm ngay một góc cờ, đi vòng quanh, thoạt đầu còn chậm, rồi càng nhanh, rồi chạy tung như bay! Lối ác này quả chưa ai từng thấy dùng qua bao giờ, mãi đến lúc

trong lá cờ hết tiếng rên la lão mới ngưng lại, hai tay rũ tung ngay lá cờ, ba cổ xác chết bung ngay ra, “thất khổng” (hai lỗ tai, hai lỗ mắt, hai lỗ mũi và một lỗ miệng) bị ứa máu, toàn thân đều co nhỏ hẳn lại! Tất cả đám binh sĩ Mông Cổ, lần đầu tiên thấy lối giết người ghê gớm và quái dị như vậy, ai nấy đều kinh hãi đến tuyệt độ.

Hốt Tất Liệt lên tiếng khen xong, vung roi lên nói :

- Thừa Thái hậu! Nay xin chớ trách thần nhi vô lễ, suốt mấy năm gần đây, Thái hậu lộng quyền trào chính, loại trừ trung lương, trọng dụng gian thần nịnh tặc khiến cho hoàng thành bao phủ cả một bầu không khí hỗn loạn, nếu cứ để tình trạng này kéo dài mãi, bao nhiêu công lao của Thái Tổ hoàng đế, thế nào cũng bị tiêu tan hết về tay Thái hậu! Cho nên thần nhi chuyển này cũng phải dùng kế mọn, đem binh mã tới vây hoàng cung, xin mẫu hậu hãy trao trả quyền binh, còn nếu Thái hậu không thuận, thần nhi phải vào hoàng cung. Xin mẫu hậu suy nghĩ cho chín chắn, kéo mất hòa khí!

Nãi Mã Châu hoàng hậu nghe rõ ràng những lời nói của Hốt Tất Liệt, bỗng trong lòng nổi cơn bi phẫn, ôm mặt khóc hu hu. Cái khóc của Hoàng thái hậu khiến cho mấy vạn binh mã Mông Cổ đâm ngơ ngác ngần người, không biết xử trí ra sao!

Hốt Tất Liệt thấy mẫu hậu khóc như vậy trong bụng cũng hơi bất nhẫn, Lưu Đạo An vội bước lại gần Hốt Tất Liệt khẽ tiếng nói :

- Thừa điện hạ! Nếu muốn thành đại sự chớ nên câu nệ tiểu tiết, và mặc cho Thái hậu khóc, hãy lập tức phá ngay hoàng cung cho được việc!

Hốt Tất Liệt như chợt tỉnh rằng :

- Có lý! Hỡi anh em binh sĩ! Hãy bắn tên lên!

Hốt Tất Liệt quả có những nét oai hùng của tổ phụ Thành Cát Tư Hãn, hơn nữa lại có một lòng dạ sắt đá! Bao nhiêu quân sĩ nghe Hốt Tất Liệt ra lệnh, cung tên thì nhau bắn như mưa lên hoàng thành; một loạt ngựa lâm quân trúng tên ngã như lá rụng xuống chân thành, còn lại ôm đầu chạy rối loạn hàng ngũ phòng ngự trên thành!

Công tâm mà nói, mấy ngàn tên ngựa lâm quân này nếu đoàn kết chặt chẽ mà chống cự thế nào cũng cầm cự được nửa ngày là ít, nhưng ác nỗi vừa rồi họ bị khiếp đảm về lối giết người của Âu Dương Phong! Nay mất hết nhuệ khí kháng cự chỉ trong chớp mắt, quân sĩ của Hốt Tất Liệt đã phá khỏi cửa thành hoàng cung. Nãi Mã châu hoàng hậu lúc này không giao quyền binh không được, đành phải ngay nội thị truyền chiếu cho Hốt Tất Liệt, vô điều kiện đầu hàng; cuộc binh biến của Hốt Tất Liệt đã đạt tới kết quả mỹ mãn, qua ngày hôm sau, Hốt Tất Liệt thân hành lâm triều, thay đổi và thiên chuyển hết các đại thần cựu trào của Thái hậu, tự mình lên nhiếp chính, do đó Mông Ca biến thành vua bù nhìn, ba tháng sau bị bệnh chết, sử gia hậu thế đã ghi cho Hốt Tất Liệt đầu độc Mông Ca chết, nhưng không bằng chứng cụ thể! Thành ra vụ án vẫn coi như một nhĩ án mà thôi!

30. Chương 30: Vì Quốc Nạn Quách, Hoàng Trợ Tương Dương

Nói về Hốt Tất Liệt sau khi nhận đại quyền, lập tức trọng dụng Gia Luật Sở Tài làm Thừa tướng, Lưu Đạo An làm Hộ quốc quân sư, còn Âu Dương Phong, Hốt Tất Liệt tính sách phong cho lão thuộc Binh bộ thượng thư, nhưng Tây Độc cực lực thoái thác, không muốn làm quan, Hốt Tất Liệt đành chịu!

Sau khi lên ngôi Đại Hãn, vạch ngay chính sách thứ nhất là liên Tống phạt Kim, nước Kim bấy giờ đã bị dồn về một góc ở Hà Nam, khí thế yếu hẳn, không những không thể trở thành họa hoạn cho nhà Tống, mà còn sống nương tựa với nhà Tống như môi với răng, nếu nước Kim bị mất nhà Tống trực tiếp trở thành ngay một miếng mồi luôn luôn bị uy hiếp vì đại quân Mông Cổ! Nhưng Ly Tôn Hoàng để lúc bấy giờ là người hôn quân vô tài, nên sứ giả của Hốt Tất Liệt đến, lập tức bằng lòng hợp binh phạt nhà Kim, mùa thu năm Thuần Hy thứ tư, tướng nhà Tống là Mạch Cổng dẫn binh mã sáu chục ngàn người, từ Đường, Trịnh

nhị châu Bắc tiến, vận theo hai trăm ngàn tạ gạo để giúp trợ cho quân Mông đánh Kim. Hốt Tất Liệt phái ngay Hoàng đệ Ngột Lương Ha Đài làm chủ soái tam quân, đem theo ba trăm ngàn hùng binh, kéo từ phía Đông Đồng Quan đánh tới nước Kim, nhà Kim đã kiệt quệ sức, sức đâu mà chịu nổi hai mặt tiến đánh như vậy, chỉ nội trong vài tháng, kinh thành Thái Châu bị liên quân Mông Cổ và Nam Tống phá tung, vua nhà Kim tự thiêu mà chết; Hốt Tất Liệt hoàn thành kế sách thứ nhất là “nuốt” nhà Kim đã xong, nay lại bắt đầu “diệt” Tống!

Trong khi đó nhà Tống lại dung nạp những tàn binh của nhà Kim, và chiếm đoạt luôn các thành quách trống không, Hốt Tất Liệt mượn cơ này xua binh xuống đánh Nam Tống với thanh oai bách chiến bách thắng của quân Mông, cuộc tiến đánh Nam Tống của họ khác nào dễ như thổi bụi trên tay!

Lúc đó, Quách Tĩnh, Hoàng Dung vừa vận đến thành Tương Dương ở Hồ Bắc, đây là một trọng trấn phía Bắc của Nam Tống, tướng giữ thành là Lã Văn Hoán, vốn là người tướng giỏi và trung kiên với nước nhà, nghe đại quân Mông Cổ đáng tới, lập tức hạ lệnh cho dân chúng trong thành tản cư thu hết mọi vật dụng và gỡ các nhà cửa, dời hết về phía Nam Hán Thủy, cắt đứt đường cấp dưỡng cho quân Mông, rồi đóng thành cổ thủ, Quách Tĩnh lập tức đến An Phủ sứ nha môn ở Tương Dương để yết bái Lã Văn Hoán, tỏ ý muốn trợ giúp cuộc phòng thủ Tương Dương, Lã Văn Hoán thấy Quách Tĩnh bàn luận cách dụng binh và phương pháp thủ thành đầu ra đó, đồng thời lại có nhiều điểm mà mình chưa nghĩ ra được, bất giác cả mừng, lập tức mời ngay chàng ở lại nha môn luôn.

Quách Tĩnh cười khước từ rằng :

- Xin tướng quân chớ khách sáo, họ Quách tôi chỉ là tên dã phu (người rừng quê), không quen bị quản thúc, nếu phải ở lại quý An Phủ nha môn, có nhiều điều bất tiện lắm, xin tướng quân cứ để kẻ hèn này được tự nhiên thì hay hơn!

Nói xong chàng và Hoàng Dung cáo từ ra khỏi An Phủ sứ nha môn, rồi cùng với tam trưởng lão Cái bang và Toàn Chân lục tử bàn kế về cách giữ thành để chống quân Mông!

Nói về Hốt Tất Liệt sau khi công phá nước Kim, sẵn đã thắng trận xua binh xuống đánh Nam Tống, thế tiến binh như chẻ tre, khi đại quân Mông Cổ vượt quan Phàn Xuyên, đoàn tiên phong của Hốt Tất Liệt, đột nhiên phái người quay về Vương trường phi báo :

- Bẩm báo Đại Hãn, tiền lộ đột nhiên xuất hiện ba quái nhân, neho neho đòi yết kiến Đại Hãn cho bằng được!

Hốt Tất Liệt ngạc nhiên, nhưng y cũng không hổ là một nhân vật anh hùng, gật ngay đầu rằng :

- Quả gia hiện cần chiêu mộ người tài như kẻ khát cần nước, không biết ba người này có phải đến đầu dưới trướng của ta không, vậy hãy triệu triệu ngay họ vào đây!

Miêng nói vậy, nhưng Hốt Tất Liệt đã ngầm ngầm cho người báo tin cho Âu Dương Phong ẩn sau vương trướng để nhận xét động tĩnh của ba quái nhân, phòng hờ địch mượn cơ yết kiến để hành thích, chẳng bao lâu, ba quái khách ung dung bước vào, đều ngăn người lấy làm quái lạ!

Hình dung ba người đều quái dị lạ lùng, một người xứ Thiên Trúc, đầu cuốn khăn tơ, thân hình ngũ đoản (năm ngắn: đầu rút, tứ chi ngắn) râu ria lởm chởm, da thịt đen như cột nhà cháy, sau lưng đeo theo gói khăn hương màu vàng, người thứ hai là một đạo sĩ trông như xác ướp, khuôn mặt trắng bệch, mắt và mày đại đơ, tay giữa ban ngày, khiến người nhìn cũng phải ớn lạnh, người thứ ba lại càng dị hợm, thân hình tròn béo như trái bí, đầu sói (hói) nhẵn, mặt lằng bồng vì mồ hôi dầu, trên mình mặc một áo da báo đắt tiền, nhưng quần bên dưới lại lòi thối lếch thếch, nách kẹp một bàn toán dài lồi hai thước tư vuông, cả ba đến ngay vương trướng cung thân thi lễ, Hốt Tất Liệt niềm nở cười nói :

- Ba vị không ngại đường xa lặn lội đến đây, nhất định đã hiểu đạo trời đang xoay vần, nên có ý tới giúp quả vương đây chăng, vậy có ý gì xin cứ chỉ giáo!

Người ăn mặc lồi Thiên Trúc quay đầu nói với tên béo một hồi bằng Phạn ngữ, gã này nghe xong mới trả lời :

- Dạ Đại Hãn đã đoán đúng, vị A Mạt Tinh đến từ miền Thiên Trúc Ấn Độ, nhưng đã sống lâu đời tại Quảng Đông, còn đây tên gọi Tiên Tứ Hải, cùng với A Mạt Tinh là bạn thâm giao, chuyên kinh doanh về

nghe châu báu, chỉ tại quân thần nhà Tống vô đạo, hà khắc dân gian, sưu cao thuế nặng, nên cuộc kinh doanh đã bị phá sản, nay tìm đến vương chưởng ngài xin đầu quân diệt thù, còn vị đạo sĩ đây là Hàn Ba, vốn là môn đệ đắc ý Kim Thần Quân ở Đại Trúc sơn bên Vân Nam, tuyệt nghệ cùng mình, vì thấy nhà Tống vô năng vô đức, nên cả ba chúng tôi xin đến tương đầu dưới chưởng ngài, mong Đại Hãn suy xét và định liệu cho!

Hốt Tất Liệt gật đầu rằng :

- Đúng thế! Tự cổ chí kim, thiên hạ không phải của riêng một triều hay một họ nào, nghĩa là kẻ có đạo thì tồn, kẻ thất đạo sẽ mất triều Tống quân thần hôn mê bất tài, quả vương hoan nghênh vô cùng, nhưng chưa biết rõ tài năng của ba vị thiên về văn hay về võ?

Nãy giờ, Hàn Ba đạo sĩ vẫn đứng im, nghe hỏi mới lên tiếng âm u lạnh lùng nói :

- Thưa Đại Hãn, cái giỏi của ba anh em chúng tôi là cắt đầu người, nếu Đại Hãn không tin, cứ việc phái ngay mấy tên thân binh ra thử!

Mấy câu nói vô lễ này, nếu vào địa vị của người khác đã nổi giận bùng bùng ngay, nhưng Hốt Tất Liệt trái lại vẫn tươi cười nói :

- Ra quý vị đều là các tay xung phong trận mạc, cũng chẳng cần phải thử nữa, khi lâm trận tha hồ quý vị biểu diễn cũng thế! Tả hữu đâu, mau dọn tiệc đãi khách!

Dân Mông Cổ vốn là dân du mục, về lối ăn uống rất đơn giản, cái mà Hốt Tất Liệt gọi “dọn tiệc”, chẳng qua là những rượu sữa ngựa và thịt nướng dê trừu, chớp mắt tà hữu thân binh trải ngay tấm da cạp ngay trước Vương trưởng, dọn ra rượu thịt, sữa ngựa v.v... A Mạt Tinh, Hàn Ba, Tiền Tứ Hải thản nhiên ngồi xuống ăn với một thế như gió cuốn mây bay, chớp mắt mất hũ rượu sữa ngựa và mười cân thịt dê nướng đã ba người nhai sạch bách!

Hốt Tất Liệt thấy ba người ăn uống tuy thô lỗ, nhưng cũng tỏ ra hào hùng, bèn vỗ tay cười nói :

- Khá lắm! Khá lắm!... Vậy ba vị đã no bụng rồi chứ?

Hàn Ba đạo nhân lạnh lùng nói :

- Đã thấm vào đâu, bọn tôi ăn uống cũng như ra trận giết giặc vậy, nghĩa là “Hàn Tín điểm binh”, càng nhiều càng hay!

Hốt Tất Liệt cười vang, sai tả hữu dọn thêm thức ăn, thêm bốn chục cân thịt bò nữa, mọi thân binh ngơ ngác lạ lùng, không biết ba người này làm sao mà ăn hết từng ấy thịt rượu!

Chớp nháy, tám tên võ sĩ Mông Cổ lễ mễ khiêng ra hai mâm thịt bò, hai chum rượu sữa ngựa, Tiền Tứ Hải không chờ cho chum rượu đến trước mặt, hất gơ tay vỗ đến “chat!” một tiếng, cả một nắp chum rượu được phong bằng đất ấy, mặc dù cách xa bốn năm thước, nhưng cũng bị bật văng nắp lên, Hàn Ba đạo sĩ ngưỡng dài cổ, vận hơi hít mạnh, một ngọn rượu từ trong chum vọt thẳng ngay vào miệng Hàn Ba đạo sĩ, ai nấy thấy lối uống rượu lạ lùng vậy cả kinh!

Đây là một lối biểu diễn vận dụng nội công gọi “Thăng Giáng công” (lối trầm bổng), còn phần A Mạt Tinh và Tiền Tứ Hải, thò ngay hai tay ra tiếp ngay hai mâm thịt, mỗi mâm nặng cũng gần hai chục cân, thế mà hai người chỉ gơ một ngón tay đỡ ngay phía đáy mâm, khê móc một cái, đỡ hàn ngay mâm thịt trên ngón tay, A Mạt Tinh vốn người Ấn Độ, quen về lối ăn bốc, chỉ thấy hất thò ngay năm ngón tay vào những miếng thịt bò còn nóng nghi ngút hơi, đưa lên miệng ăn ngấu nghiến, còn Tiền Tứ Hải lại dùng ngay bàn toán của mình, múa một lúc trên miếng thịt khổng lồ, chớp mắt đóng thịt hai chục cân được cắt xén thành nhiều mảnh vụn, rồi hất ngang nhiên dùng mũi ngón tay xĩa ngay từng miếng bò vào miệng ăn! Các võ sĩ thị vệ tả hữu của Hốt Tất Liệt thấy tướng ăn uống lạ lùng vậy cả kính!

Âu Dương Phong đột nhiên cười nhạt, gơ ngay ống tay áo cánh trái quạt thốc ra một luồng gió, quái lạ! Ngọn rượu mà Hàn Ba đạo sĩ đang hít ấy thành linh tan biến và văng thành mưa phùn! Cánh tay phải lão cuốn ngược thêm một đường, tất cả những mảnh thịt trên hai mâm đều thi nhau bay tuốt vào ống tay áo của Âu Dương Phong! Chỉ nội một đòn chơi khăm này của Tây Độc, kể như đã hạ hết uy tín của ba người, đây quả là một hành vi không được đứng đắn của giới giang hồ, ba người nóng mặt cả giận!

Hàn Ba đạo sĩ thành linh há miệng dùng hơi ép vọt rượu bắn sang mặt còn A Mạt Tinh hất bung mâm tròn bay sang ngực Âu Dương Phong.

Lối này không khác gì đôi bên đã ra tay choảng nhau thật sự! Âu Dương Phong thấy hai đòn của đối phương đánh sang, miệng tuy cười nhưng trong lòng không khỏi kinh ngạc về lối võ quỷ dị của hai người, Tây Độc chợt nghĩ ra một kế, lão ngẫm vận ngay “Cấp Ma công”, hai tay vung hẳn lên, một ngọn cuồng phong xoắn như khu ốc tổ ra, tạt méo ngay rượu phun của đạo sĩ sang cánh trái hai thước, tạt hết vào Vương trưởng của Hốt Tất Liệt, khiến cho lều vải bị rách toác một đường khá dài, còn chiếc mâm tròn của A Mạt Tinh, khi còn cách ngực Âu Dương Phong lối ba thước, bị ngọn kinh lực “Cấp Ma công” đánh bật ngay lên đỉnh chưởng, “bịch” một tiếng vang lên, đỉnh lều của Vương trưởng bị thủng, chiếc mâm tròn bay luôn ra ngoài trướng, các quân sĩ hò reo vang lên khen tuyệt!

Trong hành động này Tây Độc đã tỏ ra khá tế nhị, nếu lão dùng “Cấp Ma công” đánh bật ngược những vật của đối phương về thế nào cũng khiến cho đối phương vì quá thẹn mà nổi khùng, và sẽ gây nên cuộc xung đột, tuy mình có thể thắng nổi ba người, nhưng dù sao họ cũng là người đến đầu quân dưới trướng của Hốt Tất Liệt, mình cũng không nên quá gây ác cảm cho người ta, nhưng lão phải cho đối phương biết lợi hại của mình, một mặt lại không nên hạ mặt người ta quá, quả là một việc khó giải quyết, nên lão đành giở lối đánh mà ai nhìn cũng biết là công lực có thể giết người như chơi! Do đó Hàn Ba và Mạt Tinh cũng hiểu ngầm ngay ý của đối thủ, họ thầm thẹn trong lòng!

Hốt Tất Liệt thấy mấy người biểu diễn võ công như vậy, bất giác cười ha hả giơ ngón tay cái lên khen :

- Rõ toàn tráng sĩ tuyệt vời cả! Đáng phục! Đáng phục. Ha! Ha ha...

Cười xong Hốt Tất Liệt quay sang nói với Tây Độc :

- Âu Dương tiên sinh đáng là bậc kỳ tài đương kim, sau này quả vương hãm thành đoạt đất, trăm tướng địch tể cờ, đều hoàn toàn trông cậy vào đại lực của tiên sinh giúp, còn ba vị cũng biết chiều thuận ý trời đến giúp quả vương, thật là vạn hạnh! Vạn hạnh! Từ nay mong mọi người thân cận gần gũi thêm tìm hiểu nhau để giúp quả vương hoàn thành đại sự!

Hốt Tất Liệt quả không hổ danh là vị hùng chúa khai quốc, câu nói này nịnh hót được lòng cả đôi bên, ai nấy đều cảm thấy bùi tai, cơn thù hận vừa rồi đã thành mây khói!

Sau khi cuộc vui khuây khỏa, ai nấy bắt đầu vào chuyện chánh, bàn tính tìm cách công đánh thành Tương Dương, cuộc đánh Nam Tống này, Hốt Tất Liệt hoàn toàn y theo kế của Tây Độc đã đưa ra, tập trung hết chủ lực tấn công thẳng Hà Bắc, khởi đầu đóng quân tại miền thượng du của Phàn Xuyên, Hốt Tất Liệt lại ra lệnh cho vương đệ Ngột Lương Ha Đài đem quân đánh thẳng ngay phía Nam của Tương Dương, cắt đứt đường ngoại viện, nguyên soái Bá Nhan đem theo đoàn quân khác, công đánh phía Bắc. Thế là thành Tương Dương lập tức bị đại quân Mông Cổ vây hãm kín mít, đồng thời Hốt Tất Liệt phát ngay ra một đạo văn cáo, hẹn cho tướng giữ thành Lã Văn Hoán trong nội một ngày phải mở cửa thành ra hàng, được vậy sẽ tha hết tội chết cho dân trong thành, nếu cố thủ thành không chịu đầu hàng, sau khi thành trì bị đánh thủng, tất cả mọi lớp già trẻ trai gái trong thành sẽ bị chém đầu sạch hết!

Đây là lối tâm lý chiến mà quân Mông Cổ hay dùng với các thành trì kiên cố, cốt ý làm nhụt chí chiến đấu của địch và gây tinh thần hoang mang cho dân chúng và binh sĩ hèn yếu, nhưng quân dân trong toàn thành Tương Dương, dưới sự điều động và chỉ huy của Quách Tĩnh, Hoàng Dung, đã ngang nhiên kiến tạo thành một phòng tuyến chống cự kiên cố, phần tướng Lã Văn Hoán lại được thêm sự giúp của Toàn Chân lục tử cùng Cái bang Tam trưởng lão, thân hành đốc thúc công tác phòng ngự, nhờ vậy nhân tâm toàn thành phần khởi cao độ, và ngang nhiên coi thường lời cảnh cáo của Hốt Tất Liệt, thời gian trôi đi một cách vô tình, và đã quá hạn, thế mà trong thành không có một người nào ra đầu hàng, trái lại có vẻ sẵn sàng ứng chiến!

Hốt Tất Liệt nhận được tin báo của trinh thám biết thành Tương Dương không chịu hàng, cả giận lập tức hạ lệnh cho nguyên soái Bá Nhan, đem ba chục ngàn binh nhuệ, đem ngay “thang mây” công đánh thành Tương Dương!

Lối đánh hồi đó mới bước vào thời kỳ hỏa khí phôi thai, chỉ có thuốc súng và “thạch pháo” (đạn bắn bằng đá) những khí cụ công đánh thành trì phần đông đều là “thang máy” nhưng lối “thang mây” của Mông Cổ khác hẳn với các nước khác, thường những thang mây do binh sĩ khiêng vác và xông thẳng đến chân thành

dựa chắc đầu đẩy quân sĩ mới leo lên tấn công, nhưng loại “thang mây” của Mông Cổ lại khác hẳn, được đóng chắc vào một xe gỗ kiên cố, xe có bốn bánh để xê dịch, mỗi chiếc thang mây chỉ cần mười mấy tên lính kéo đẩy, khi đến chân thành, các đội cảm tử sẽ xung phong lên nhanh như chớp. Lối đánh thành này, một là tránh được nạn chen lấn đông đảo, khỏi làm mục tiêu cho địch bắn tên, hai lại sự di chuyển bằng bánh xe mau lẹ khỏi cầu tụ tập dưới chân thành chờ đợi để chịu đựng hóa thạch trên thành đánh xuống! Sau tiếng hiệu lệnh của Hốt Tất Liệt ban ra, trong quân trận của Mông Cổ vang dội lên những tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, chớp mắt trong đám quân đông như kiến cỏ ấy hiện ngay ra cả mấy trăm cỗ “thang mây” bằng xe, được quân cảm tử kéo đẩy rầm rộ như thế sóng vỡ bờ trực thẳng đến tường thành!

Quách Tĩnh đứng trên đầu thành, thấy khí thế tiến quân như vũ bão của quân Mông, vội hỏi ngay vợ :

- Em Dung, chúng mình chống trận đầu tiên này bằng cách gì!

Hoàng Dung cười ngay rằng :

- Anh cứ yên tâm, em đã có kế đối phó vạn toàn rồi, anh cứ việc đứng xem cho vui mắt!

Chớp mắt, “thang mây” quân địch đã đẩy khỏi chiến hào, trên thành tiếng tù và nổi ngay hiệu lệnh, trên đầu thành Tương Dương lập tức hiện ra một cảnh sắc kỳ lạ!

Trước khi được tin quân Mông xua binh về miền Tương Dương, Hoàng Dung đã đề ra một ý kiến với tướng giữ thành Lã Văn Hoán, triệu tập hết các tay thợ rèn của toàn thành và cả các tráng đinh, đồng thời trưng dụng hết các dây thép đồng của toàn dân, khởi công suốt ngày đêm đan ngay thành lưới sắt, thoát đầu Quách Tĩnh cũng chẳng hiểu là dụng ý gì, hỏi Hoàng Dung, nàng chỉ cười mà không nói, nhưng hôm nay, các lưới sắt đã bao bọc kín đầu thành từng từng lớp lớp, từ trên thành dưới chân thành, quân lính đôi bên đều ngơ ngác, nhưng khi các cỗ “thang mây” của quân Mông vừa áp tới chân thành, những lưới sắt này lập tức pháy huy ra oai lực vô cùng của nó!

Quân Mông mặc dầu nhanh nhẹn đến đâu, cũng không làm cách gì leo vào thành, bởi những màn lưới sắt đã ngăn hẳn sự tiến quân của địch, đã thế bên trong, quân Tống tha hồ thi nhau nã tên bắn ra như mưa, chỉ chớp mắt, thấy quân Mông chất đống thành núi dưới chân tường, trận đánh kéo dài gần nửa ngày trong số ba chục ngàn quân phá thành của quân Mông đã bị thiệt mất bảy tám ngàn mạng!

Hốt Tất Liệt thấy thế không xong, đành hạ lệnh thu ngay chiến cụ “thang mây” về, rồi ra lệnh “Phách lịch xa” lên trận; thì ra loại “Phách lịch xa” do một mưu sĩ của Tào Tháo đời Tam Quốc là Lưu Hoa sáng chế ra, Lưu Hoa sáng chế ra, Lưu Hoa đã dùng nguyên lý “cổng hãm” (lực hãm ngày nay, đòn bẩy) dùng một thanh sắt lớn đóng chắc trên xe, một đầu nọ được ráp một bàn xéng hãm, bàn xéng này lối bốn thước tư vuông, trong chứa đầy đá, khi dùng chỉ việc đẩy xe gần sát chân thành, quân lính hè nhau kéo đòn bẩy, rồi bắn tung đá lên thành, có thể giết hại quân lính thủ thành, thấy địch đẩy “Phách lịch xa” ra trận, Hoàng Dung cả kinh! Nàng lập tức nói với tướng phủ thành Lã Văn Hoán rằng :

- Lã tướng quân, loại chiến cụ này của quân Mông có thể bắn đá lên thành, vậy ngài mau hạ lệnh cho toàn dân mang các phen tre lên để chống đỡ gấp!

Thì miền lưu vực Giang Hán này thổ sản về tra, cho nên dân cư trong vùng không nhà nào lại không có một vài bức phen tre rào cổng ngõ hay nhà nghỉ mát, nên loại vật dụng này sẵn có rất nhiều trong thành Tương Dương, công tác khuân vác cũng tiện lợi, sau khi lệnh hỏa tốc truyền ra, quân dân đã nhanh chóng vác ngay các tấm phen tre lên thành, ngay lúc đó thì “Phách lịch xa” của địch đã phát động thế tấn công!

Chỉ thấy quân địch thi nhau kéo chốt, những tiếng “ầm ầm” như long trời đất lở, đá lớn đá nhỏ thi nhau vượt qua màn lưới sắt rớt vào đầu thành, may Hoàng Dung đã cần kíp thời đối phó bằng cách trương hết các tấm phen tre ra đỡ, những đá rớt phen tre rồi lại dội ngược ra rớt tua tủa lại dưới chân thành, thế là cuộc tấn công thứ hai này lại kể như thế bại!

Hốt Tất Liệt dưới chân thành lo đốc chiến, thấy mình đã xua binh đánh mạnh thành Tương Dương gần hết già nửa ngày, tổn thất hơn mười ngàn quân lính, thế mà vẫn chưa đâm thủng được một phòng tuyến nào của địch, bức tức vô cùng, tách lại báo thắng, cơn tam tành nổi ngay lên, rút ngay Kim Long bảo đao, khua ngay hai đường lên không, lớn tiếng nói với thị vệ hai bên :

- Hãy đem thuẫn bài ra đây, để quả vương thúc lãnh binh sĩ tiến đánh lên thành trước xem!

Hàn Ba đạo nhân đứng cạnh lên tiếng khuyên :

- Đại Hãn hà tất phải nổi cơn lôi đình, thành Tương Dương phòng thủ kiên cố như vậy, trong thành tất nhiên có kẻ túc trí đa mưu trợ trận, vậy chúng mình tội gì phải vất vả đánh phá những kiên cố tinh nhuệ của địch để phạm điều tối kỵ của binh gia, hãy tạm lui binh nghị kế là thượng sách!

Hốt Tất Liệt chợt tỉnh, vội đánh trống ra lệnh thu quân! Chuyển đánh phá Tương Dương của quân Mông đã thất bại nặng nề thấy lính chết cả mấy dặm đường là ít. Hốt Tất Liệt về đến Vương trưởng, lập tức truyền lệnh hợp các tướng lại rằng :

- Mai đây chúng ta sẽ công phá thành Tương Dương, người nào đánh thủng được phòng tuyến của địch, dù cho không phá nổi thành, cũng sẽ được phong làm Vạn hộ hầu, hưởng lộc nước ba đời!

Chức Vạn Hộ hầu không phải chức quan nhỏ gì, được hưởng lộc ba đời lại càng là một vinh dự hiếm hoi, nay Hốt Tất Liệt với tư cách của một Đại Hãn tuyên bố ra như vậy, biết ngay sự công phá Tương Dương thành cấp bách như thế nào rồi, nhưng các tướng lãnh thấy lối phòng thủ của địch quá kiên cố, không ai có thể tự tin mình sẽ đánh thủng được phòng tuyến của địch, ai nấy đành im phăng phắc, không dám hở miệng hứa trước. Hốt Tất Liệt thấy các tướng lĩnh của mình im phăng phắc như châu chấu, bất giác giận hằm hằm nói :

- Nuôi binh trong ngàn ngày, chỉ mong dùng trong một buổi, từ ngày đại Mông Cổ của ta lập quốc đến nay, quân ta chưa bao giờ bị tổn thương, không lẽ một thành quách bé nhỏ như Tương Dương đây, lại có thể chống cự nổi đại quân Mông Cổ của chúng ta sao?

31. Chương 31: Chiến Hồ Tranh, Nhị Lão Hãm Địch

Tiếng vừa dứt, bỗng một tiếng quát gở bên cạnh thốt lên :

- Xin Đại Hãn chớ vội nổi lôi đình, ba anh em chúng tôi đến đây, được Đại Hãn ưu đãi trọng thể như vậy, anh em chúng tôi còn chưa lập được chút công mọn nào, đêm nay chúng tôi xin gọi bảo lại chút công lao nho nhỏ cho Đại Hãn bằng cách lên vào thành phá mở cổng thành, Đại Hãn nghĩ sao?

Thì ra người nói câu này chính là Tiền Tứ Hải, Hốt Tất Liệt nghe vậy đổi ngay nét mặt tươi tỉnh rằng :

- À quý vị tính đột kích ban đêm sao? Điều kế đấy vậy quả vương phát thêm ba chục ngàn quân, nhân đêm đánh thốc vào thành Tương Dương cho được việc!

Hàn Ba đạo nhân tiếp lời, nói :

- Xin Đại Hãn chớ cho động binh vội, vì trong đêm nay chúng tôi lên vào thành với tính cách do thám mà thôi! Đại Hãn chỉ cần cho người lên canh gác bí mật, hề thấy tín hiệu tên lửa của chúng tôi phóng lên, chừng đó tiến đánh thốc vào cũng chưa muộn gì!

Hốt Tất Liệt nghe lời ngay, chợt họ Hốt sực nhớ đến Âu Dương Phong, thầm nghĩ: võ công Âu Dương Phong siêu việt, nếu lão chịu giúp sức với nhóm Tiền Tứ Hải lên vào thành, thế nào cũng việc cũng trôi chảy hơn, nhưng khi quay đầu nhìn tứ phía, chẳng thấy bóng Âu Dương Phong đâu, trong lòng Hốt tự Liệt cảm thấy bất mãn, nhưng nghĩ kỹ lại, Tây Độc chẳng qua với tư cách của một thượng khách, đâu có làm quan cho mình, vậy đâu có thể thúc bó sự tự do của người ta, nghĩ vậy đành bỏ qua.

Ngay vào canh hai đêm đó, Hàn Ba đạo nhân, A Mạt Tinh, Tiền Tứ Hải, cả thầy ba người, từ doanh trại Mông Cổ tiến thẳng phía thành Tương Dương, cả ba người đều có lối đi khinh thân tuyệt vời trong mình, chẳng mấy chốc, họ đã đến chân thành Tương Dương khi ngừng đầu nhìn lên, những lưới sắt và phen trúc đã thu dọn sạch hết! Hàn Ba đạo nhân giật mình thất kinh, vì theo ý hãn, nếu những chương ngại vật ấy đừng bị dẹp đi, sẽ lợi cho sự đột nhập của mình, nào hay đối phương đi trước mình một nước cờ như thế, nhưng đến tình trạng này, mình cũng không thể nào không vọt lên thành! Hãn bèn ra dấu cho A Mạt Tinh

và Tiền Tứ Hải, ba người phóc qua hào thành, dùng ngay lối bích hổ du tường (cọc bầu vách tường) đã leo thành!

Nào hay quân thủ thành Tương Dương sau khi được Hoàng Dung khéo léo bố trí, càng trở nên nghiêm mật dị thường, những quân lính có nhiệm vụ canh gác trên thành, đều được chia thành bốn hoặc sáu người một tốp, ngoại trừ những vị trí cố định mà chỗ, còn có cả nhóm cương vị chuyên lưu động theo lối tiểu đội tuần phòng, bọn Hàn Ba trèo không bao lâu, thân hình chúng lập tức bị quân gác phát giác ra ngay, một tiếng còi lệnh, một trận mưa đá ào ào rớt ngay góc ba người đang leo. Tiền Tứ Hải thất thanh thốt lên :

- Nguy to!

Hàn Ba đạo nhân điềm tĩnh, thò ngay tay vào mình lấy ngay một dây “Bách Luyện Phi Trảo” (tựa như móc mỏ neo) quăng tít lên “cách” một tiếng, phi trảo bầu chắc ngay vào bìa thành bên trên, hai tay níu mạnh ngay đuôi dây, dùng sức vọt tung mình lên như một dạ én vào ngay lên đầu thành, quân lính gác trên thành thình lình thấy một đạo sĩ bay vèo lên như dạ điểu, chúng hô hoán ầm ĩ lên! Hàn Ba đạo sĩ chẳng nói một lời gì, rút nhoáng ngay thanh trường kiếm một lần kiếm quang tỏa ra, hai tên lính canh nhà Tống lẫn quay ra mặt thành, ngay lúc đó A Mạt Tinh và Tiền Tứ Hải cũng vừa phi thân lên đến nơi!

Hàn Ba đạo nhân vốn là lời xảo quyết, hẳn biết nay để lộ tung tích với nhóm quân canh, quyết không thể kéo dài tình trạng này, hiện giờ chỉ có tìm con đường trước mắt một là phá ngay cửa thành bắn tên lửa ra hiệu cho quân Mông Cổ đánh tràn vào, hai nữa là đột nhập vào nhà dân chúng tạm ẩn tích để nhờ một cơ hội thuận tiện hơn, nên sau khi đâm ngã hai tên lính, lập tức tung mình nhảy ngay vào trong thành, nào hay khi Hàn Ba vừa nhảy ấy, chợt một luồng kinh phong của một cây cương trượng quét bạt sang một lúc ba đường!

Người bừa ra trượng này không ai xa lạ chính là Giản trưởng lão trong Cái bang, thì ra Hoàng Dung tính lo cẩn thận mặc dù ban ngày đã thắng trận quân Mông nhưng đêm đến nàng không hề chểnh mảng công việc phòng ngự, bèn căn dặn tam trưởng lão và các cao thủ trong Cái bang hiệp sức tiến hành công việc tuần thành, nên khi Hàn Ba đạo nhân nhảy vào nội thành, Giản trưởng lão đã thẳng tay vung trượng ra cự địch, Hàn Ba đạo nhân vội nghe gió nhận hướng hất ngược ngay thanh kiếm theo thế “Dây leo cuốn cây” đỡ ngay thế quất của Giản trưởng lão. Võ công của Hàn Ba đạo nhân toàn thuộc về phái “âm nhu” hẳn dùng ngay thủ pháp “Tứ lượng bát thiên cân” (bốn lượng đổi ngàn cân) đánh vụt ra, Giản trưởng lão vội hắt xéo ngay đầu trượng với thế “Ô Long Lược Địa” (rồng đen lướt đất), quét mạnh ngay sang hạ tam lộ của đối phương, Hàn Ba đạo nhân vội đưa kiếm lên gạt đòn tự cứu nguy, sẵn đà đâm nhanh qua yết hầu Giản trưởng lão, ngọn đánh này nhanh như tia chớp, Giản trưởng lão chỉ còn nước rút trượng nhảy lui, Hàn Ba thắng thế không nhường tay “soạt! soạt! soạt!” liên tiếp mở ngay lối kiếm liên hoàn, Giản trưởng lão không sao đỡ kịp, đánh lui liên tiếp một hơi!

Đánh bật Giản trưởng lão, Hàn Ba đạo nhân tính nhảy ngay vào nội thành, sau lưng thình lình lại có hai ngọn kinh phong đánh tới, hóa ra Lương trưởng lão và Lão Hữu Cước đồng thời đánh ập tới một lúc, Lương trưởng lão cử đao chém bừa tới lưng Hàn Ba đạo nhân, Hàn Ba vội vọt ngược kiếm lại với ngọn “Hỏa bả thiêu thiên” (đuốc lửa đốt trời), chỉ nghe “choeng” một tiếng, thanh đao của Lương trưởng lão bị bật méo ngay sang bên, ngay lúc đó Tiền Tứ Hải và A Mạt Tinh lướt nhanh tới như hai ngọn cuồng phong.

Do đó cuộc chiến biến ra “ba chọi ba” Lão Hữu Cước ủa sang A Mạt Tinh, Giản trưởng lão trực chiến Tiền Tứ Hải, Hàn Ba đạo nhân tiếp Lương trưởng lão, trong số ba người vọt lên thành Tương Dương ấy, võ công cao cường nhất là Hàn Ba đạo nhân, còn kỳ quái phải kể A Mạt Tinh, sau ba hiệp giao tranh, Lão Hữu Cước đã đá lộn tung A Mạt Tinh, nào hay A Mạt Tinh luyện về lối võ “Yoga” bên xứ Thiên Trúc khi ngã xuống đất, hẳn lập tức giở luôn lối lẩn lóc, cuốn quít như một cơn gió sấn ngay tới chân Lão Hữu Cước hai tay bung ngay ôm chặt hai chân địch thủ, ngay lúc đối thủ lẩn xả vào người, “bịch! bịch!”, Lão Hữu Cước đã đá ngay vào ngực A Mạt Tinh, nào hay lối võ thuật “Yoga” của quái nhân Thiên Trúc này y như người không xương, ngọn đá “song phi” của Lão Hữu Cước chẳng nhằm vào đầu, trái lại còn bị đối phương chụp trúng và vật ngã đến “huých” một tiếng xuống đất nhưng Lão Hữu Cước cũng vội vung ngay hai tay choàng thân địch thủ, một cuộc vật lộn từng bừng diễn ra quay cuồng dưới đất, khó phân thắng bại và tay ai!

Phía bên này, Hàn Ba đạo nhân vận kiếm như gió, đòn nào đánh ra cũng áp đảo Lương trưởng lão, Tiền Tứ Hải múa động “Thiết toán bàn” (bàn toán sắt) cố cự với Giản trưởng lão, chiếc “Thiết toán bàn” của hắn là một binh đao ngoại môn trong lúc vung đánh, vang ra những tiếng “lích tích lách tặc!” (như người ta đang

đánh bàn toán trong hiệu buôn của người Trung Hoa) chính những âm thanh này có thể gây hoang mang rối loạn cho kẻ địch, võ công của Giản trưởng lão thực ra đâu có thua gì Tiền Tứ Hải, nhưng khi giao tranh với đối phương, những tiếng ồn ào của “bàn toán” đã khiến Giản trưởng lão bị nhức đầu hoa mắt, trạng pháp bị tán loạn, do đó Tam trưởng lão của Cái bang, ngoại trừ Lỗ Hữu Cước đang ôm vật tung búng với địch bất kể thắng bại ra sao, nhị trưởng Lương Giản đều bị yếu thế hẳn! Giữa lúc tình hình nguy nan một lúc một tăng cao độ này, Quách Tĩnh, Hoàng Dung nhờ tiếng náo động âm ỉ đã kịp thời đến nơi!

Khi Quách Tĩnh biết kẻ gian tế nhập lên thành là một đạo sĩ, một người béo tròn và một người theo lối thương gia, chàng cảm thấy lạ lùng ngạc nhiên. Bèn lên tiếng quát :

- Hừ hai người là người Hán, thế mà ngang nhiên đi làm chó săn cho tụi Mông Cổ, không cảm thấy hổ thẹn với tương tâm sao?

Vừa dứt tiếng, chàng tung mình vào, giang ngay đôi cánh tay mở ngay lối “Song Thủ Hổ Bào”, tay trái dùng ngọn “Kiến Long Tại Điền” trong “Hàng Long thập bát chưởng”, đẩy xiên ngay thân hình Tiền Tứ Hải sang một phía, tay phải dùng ngay “Không Minh quyền” đưa vọt ra đoạt bàn toán sắt của đối phương!

Lối đánh của Quách Tĩnh quá tuyệt diệu, đừng nói là hạng như Tiền Tứ Hải, dù cho hạng bản lãnh cao cường hơn Tứ Hải đi nữa, cũng khó lòng mà đối phó cho nổi, chớp nháy bàn toán sắt bị đối thủ đoạt mất, Tứ Hải bất giác cả kinh đang tính vận sức cướp lại, nhưng ngay thời gian nhanh như tóe lửa đó, lối đánh của Quách Tĩnh lại biến đột ngột, nghĩa là bên trái biến ngay lối “Không Minh quyền” bên mặt lại đối ngược lại “Hàng Long thập bát chưởng” và chàng đã dùng ngay ngọn “Thiếu Thiên Chi Khất” (con cuốn chiếu co mình) lòng bàn chưởng bóp mạnh, những tiếng “răng rắc” vang lên, chiếc “Thiết toán bàn” bị dẹp và các hột bàn toán rớt cùng mặt đất!

Tiền Tứ Hải không ngờ loại binh đao “Thiết toán bàn” nổi danh không ngờ nay mới trong một hiệp đầu, đã bị hủy về tay đối thủ, trong lòng cả thẹn lẫn tức! Hắn nhân lúc các hột bàn toán vãi tứ tung ra mặt đất ấy, vội nhảy tung người phía sau, giơ tay búng ngay viên đạn tròn, bắn sang Quách Tĩnh, lối đánh của hắn quá hiểm ác, nếu Quách Tĩnh không đề phòng trước đôi mắt thế nào cũng bị mù ngay, Hoàng Dung phía sau thấy vậy, lớn tiếng :

- Anh Tĩnh hãy coi chừng!

Nhưng bản lãnh Quách Tĩnh đâu phải tay xoàng, chàng nhận ngay ra đó là hai hột bàn toán đang bay về mắt mình, Quách Tĩnh dùng ngay lối “Đạn Chỉ công” (búng ngón tay) đưa tay búng ngược hai hột bàn toán, suýt đánh trúng sống mũi của Tiền Tứ Hải, khiến hắn lật dật cúi nghiêng đầu, hai hột bàn toán set ngang tai “tách tách” hai tiếng, thùng lồm ngay vào tường gạch, Tiền Tứ Hải toát mồ hôi lạnh Nhoáng một cái, Quách Tĩnh chụp ngay sang Tiền Tứ Hải, tính cho hắn một bạt tai trước, rồi sẽ đánh ngã sau, ngay cơn chớp nhoáng này, bỗng phía sau lưng “ào” lên một tiếng, tiếp một giống như chuông bể dội lên! Hoàng Dung thất thanh kêu lớn :

- Anh Tĩnh! Lão Độc Vật đấy!

Sự thế quá đột ngột bất ngờ, Quách Tĩnh giật nảy mình chàng nghe kinh phong dữ tợn, không qua đầu lại, nhảy vọt ngay sang một bên, vung ngược chưởng đánh ra sau, nhưng chàng cảm thấy cả một nửa thân mình bên phải bị một luồng kinh lực va chạm, “bình! bình!” hai tiếng, toàn thân bị hất thẳng ra trước, Quách Tĩnh lập tức lựa đòn để ứng biến vội vọt nó sang ngang, cố giải gỡ ngọn kinh lực cương mãnh của đối phương, rồi mới quay đầu ngó, thì quả nhiên Lão Độc Vật Âu Dương Phong!

Sao Tây Độc lại có mặt đột ngột đây vậy? Thì ra trong cuộc họp tướng của Hốt Tất Liệt, Âu Dương Phong nghe nói ai công phá thành Tương Dương trước tiên, người đó sẽ được phong chức Vạn hộ hầu, hưởng lương ba đời lão nổi ngay lòng tham, lão nghĩ đến cả hai lần luận kiếm ở Hoa Sơn, mình vẫn chưa chiếm được vinh dự “Thiên hạ đệ nhất võ công”, nếu nay mình có thể phá thành Tương Dương cho Mông Cổ, lập được một cái thế kỷ công, tên tuổi ghi khắc sử xanh, như vậy không vinh dự hơn là “Đệ nhất võ công trong thiên hạ” sao? Bởi nghĩ vậy, lão không chờ cho Hốt Tất Liệt nơi hết, âm thầm lên rồi ngay khỏi Vương trưởng ra đi, mới thoát vào canh, Âu Dương Phong đã lên lên đầu thành Tương Dương bản lãnh của lão, khối cân bàn cũng là cao hơn nhóm Hàn Ba nhiều, với tài quý xuất thần nhập của lão, lẽ dĩ nhiên với chuyện phá mở cổng thành không phải chuyện khó khăn gì, nhưng Tây Độc vốn là con người hay tính toán lão cho rằng dù mình có mở được cổng thành, mà đại quân Mông Cổ không kịp kéo đến thì cũng chỉ toi công uống

sức vất vả, cho nên lão vẫn chưa quyết hành động, mãi đến lúc Hàn Ba đạo nhân A Mạt Tinh, Tiền Tứ Hải, cả ba trước sau đột nhập lên thành, tiếp theo đó sự xuất hiện liên tục của Tam trưởng lão Cái bang, Tây Độc lúc này mới hiểu: thì ra nhóm Cái bang đã giúp sức thủ thành, thảo nào công việc phòng ngự của Tương Dương. kiên cố đặc biệt như vậy! Rồi sau đó, Quách Tĩnh, Hoàng Dung cũng xuất hiện, Tây Độc bất giác nổi giận đùng đùng, lão bèn từ chỗ nấp mình xuất hiện ra, dùng ngay “Cáp Ma công” đánh bung ngay về sau lưng Quách Tĩnh, nếu không có Hoàng Dung kịp lên tiếng thật Quách Tĩnh khó mà lường được hậu quả tai hại của đòn đánh sẽ đi tới đâu! Nay Quách Tĩnh thấy Âu Dương Phong thông đồng với quân Mông như vậy, máu nóng anh hùng sôi lên quá rạo :
- Lão Độc Vật! Không ngờ ngươi là quân “cồng rắn cắn gà nhà, rước voi dầy mả tổ” vậy! Hãy coi chừng họ Quách ta đây!

Tiếng chưa dứt, đòn đã phát ra phong các lối của Tây Độc, đôi bên hỗn chiến từng bừng luôn!

Tiền Tứ Hải thấy sự hiện đột ngột của Âu Dương Phong, càng kinh ngạc bao nhiêu lại càng anh tỵ bấy nhiêu, kinh là bản lãnh đối phương cao cường, người ta vào thành trước mà không hề lộ tung tích, ganh tỵ là nếu đêm nay phá được cửa thành Tương Dương, công trạng đầu tiên ấy lẽ đương nhiên là thuộc về đối phương, và ngay lúc này Tiền Tứ Hải cũng tính “lượn góp chút lợi nhỏ”, hấn quăng ngay chiếc khung của bàn toán sắt xuống đất, giang hai tay phi thân vào, chụp ngay về phía lưng Quách Tĩnh.

Nào hay hấn vừa tung mình, thình lình trước mắt hoa lên, Hoàng Dung cầm trức trượng nhảy ngay lại, màu lạnh lục nhoáng lên một lần, trức trượng đã xia ngay vào ngực Tiền Tứ Hải, hấn đâu có biết lai lịch của Hoàng Dung, đâu coi thiếu phụ trước mắt này vào đâu! Lại nữa, binh đao của đối phương lại là cây gậy trức tầm thường, Tiền Tứ Hải thò tay dùng lối “Cầm Nã thủ”, chụp ngay Lục Trức trượng hấn ngỡ đâu chỉ nội một hiệp là có thể đoạt trức trượng của đối phương, nào hay cây binh khí của Hoàng Dung lại là chiếc gậy “Đả Cầu bổng” lừng danh của Cái bang, với lối đánh “Trác” tự (đâm xia) quyết, vốn chỉ một đòn là trượng thanh thế, gậy vừa đánh ra, đã chuyển nhanh ngay sang lối “Bạn” tự (buộc lại) quyết Trức trượng lúc này không khác nào như một linh xà (rắn thiêng) quần quít dưới chân Tiền Tứ Hải, bị đánh quá nhanh và bất thần, Tiền Tứ Hải lập tức cảm thấy trên nặng hơn thân dưới, “Bịch!” một tiếng nặng nề ngã chúi miệng xuống đất bụi đất cùng mình mặt ngượng ngịu cả lên.

Tiền Tứ Hải xuất thân là một tài chủ, bụng phê thể xác phùng phình, tuy là kẻ luyện võ, nhưng không thể mà bớt béo trọng mình, trức trượng của Hoàng Dung đánh ngã hấn, chẳng khác nào như nạng vừa xô ngã một bức tường vậy, Tiền Tứ Hải hai tay chống đất vừa tính bung mình đứng dậy, nào hay lối đánh “Bạn” tự quyết trong “Đả Cầu bổng” quả là lợi hại, đối phương vừa ngã, đòn gậy thứ hai đã tiếp đến, hấn tính tung lên, đòn thứ ba lại tiếp, nghĩa là có hất mình lên mười lần, cả chục lần ấy đều bị quất ngã ngay lần đó, liên tiếp một dây mười mấy lần, mặt mũi hấn lúc này đã bầm dập, kêu la “oai oái” không ngớt miệng!

Hàn Ba đạo nhân vốn là bạn thâm giao với Tứ Hải, nghe tiếng bạn kêu la, vội quay lại, thấy Tứ Hải bị cảnh khốn đốn như vậy, bất giác cả kinh, cây kiếm trên tay “set! set!” liên tiếp năm đường đánh ra theo lối “Mai Hoa Loạn Điểm” (loạn chấm cánh hoa mai) Hoàng Dung cảm thấy ánh kiếm nhoáng lên trước mắt, nạng đành rút ngay trức trượng về, mở ngay lối đánh “niêm” tự quyết (dính bắm) quất sang kiếm địch thủ dần sang một bên, rồi thẳng tay giao tranh với Hàn Ba đạo nhân, lúc này Tiền Tứ Hải mới lóp ngóp bò dậy nhưng Giản, Lương nhị trưởng lão, một đao một trượng đánh tới tấp sang, Tứ Hải lúc này nằm trong tình cảnh khốn đốn một là binh đao đã bị hỏng mất, hai mới bị Hoàng Dung đánh liểng xiểng đầu óc hỗn độn quay cuồng, tâm trí đâu mà đỡ đòn đành lui dần về sau!

Âu Dương Phong đang ác đấu với Quách Tĩnh, lão liếc mắt thấy tình cảnh nguy nan của Tiền Tứ Hải đột nhiên hét lên một tiếng, hai tay chập lại thành một, phát mạnh ngay ra một đòn “Cáp Ma công”, đẩy mạnh sang ngực Quách Tĩnh, chàng thấy khí thế địch dữ dội, chỉ còn cước tạm lùi nhanh về sau ba bước, nào ngờ đòn này của Âu Dương Phong chỉ là một thế “dọa oai”, lão lướt tung mình vèo xiên qua cạnh người Quách Tĩnh, giơ tay ra tóm ngay cây cương trượng của Giản trưởng lão, hất ngược ngay lên, chỉ thấy cả người lẫn trượng của Giản trưởng lão bị hất bung ra phía ngoài thành, toàn thân trưởng lão lao ra ngoài thành Tương Dương như một lồng cầu!

Sự thế xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người, Lương trưởng lão cả kinh, “soạt!” một tiếng, trưởng lão vùng đao chém bừa sang hông Tây Độc, bề ngoài tuy công đánh địch, thực ra là lối tự vệ, nhưng lối đánh của Âu Dương Phong quả là quái dị, chỉ thấy lão vùng tay ra với lối “Kim Xà quyền”, bả vai chuyển ngay

một vòng, nắm ngón tay từ dưới bốc ngược ngay lên, chớp nháy đã chụp ngay gáy đao của Lương trưởng lão, khẽ phát năm chỉ, điểm trúng ngay huyệt đạo của Lương trưởng lão, sẵn tay hất bật ngay ra ngoài, Lương trưởng lão cũng bị hất tung bổng lên như một lồng cầu, cùng chung số phận với Giản trưởng lão là rớt ra ngoài thành Tương Dương, binh sĩ thủ thành thấy vậy hãi kinh nhao nhao lên!

May là Giản trưởng lão khi bị quăng xuống ngoài thành ấy, trên tay vẫn còn nắm chặt cây cương trường của mình, khi sắp sửa tới mặt đất dưới chân thành, trưởng lão vội đưa cương trường ra xia thẳng vào mặt đất trước “bụp!” một tiếng, cây trường cắm sâu cả nửa thước, nhờ vậy mà hãm được tốc lực của đà rớt và khỏi bị thương, nhưng lão vừa nhảy người đứng lên, chợt Lương trưởng lão cũng bị bay văng từ trên không xuống!

Giản trưởng lão cả kinh, tường thành Tương Dương cao hơn ba mươi trượng, nếu Lương trưởng lão bị ngã từ trên xuống dưới đất, không chết cũng bị trọng thương! Giản trưởng lão chợt nghe nhanh ra một kế, lão nhắm đích ngay vị trí đang rớt xuống của Lương trưởng lão, bung mình vọt thẳng ngay lên giơ tay chụp ngay áo của Lương trưởng lão kéo thốc lên lại, dung hòa hai thế lao nhanh xuống đất, rồi “bịch” một tiếng, cả hai lần cù ra mặt đất, may mắn không ai bị thương gì, Giản trưởng lão vội đứng ngay dậy, chợt phát giác Lương trưởng lão bị đối phương điểm huyệt, lập tức ra tay giải huyệt cho bạn, nhưng cả hai lúc này đã ở ngoài chân thành Tương Dương, tạm thời không thể nào vào thành được!

Quách Tĩnh thấy nhị trưởng lão bị Âu Dương Phong quăng xuống chân thành bên ngoài, vừa kinh ra tức, chẳng hét lên một tiếng, dùng ngay “Hàng Long thập bát chưởng” nhảy bổ lại với lối đánh hai đòn một lượt là “Kiến Long Tại Điền” và “Kháng Long Hữu Hối” tung ra, một luồng kinh phong dữ dội tỏa ra, Âu Dương Phong vào ngay “Cáp Ma công” đẩy mạnh ra với một tiếng hét long tai, song chưởng Tây Độc chạm với “Hàng Long chưởng”, cả đôi bên loạn choạng lùi đến ba bốn bước về sau!

Tiền Tứ Hải không ngờ trong nội thành Tương Dương lại có những nhân vật bản lãnh đến thế lập tức thò tay vào mình lấy ngay tên lửa của tín hiệu, đốt cháy và phóng thẳng lên không trung, chỉ nghe “set” một tiếng rít lên, một ngọn lửa xanh đỏ vọt tít lên cao đến mười mấy trượng, hai tiếng nổ “pác pác!” trên không, tỏa ngay thành hai đóa hoa lửa trong cảnh đêm, sau khi tên lửa này phóng lên một lúc, cảnh im lìm phía ngoài thành Tương Dương bỗng nổi lên những tiếng vó ngựa dồn dập ầm ầm từ xa lại gần! Thì ra thám mã của quân Mông thấy tín hiệu đã phóng lên không trung, tướng đầu nhóm Hàn Ba đạo nhân đã phá mở được cổng thành, bất giác mừng rỡ, lập tức thổi ngay tù và xung phong, thế là ba chục ngàn hùng binh của Hốt Tất Liệt đã trực sẵn, lập tức tung vó cuốn xông thẳng đến thành Tương Dương.

Thì ra dụng ý của Tiền Tứ Hải phóng tên lửa, không phải là hấn đã mở được cổng thành và triệu quân Mông đánh phá, chẳng qua hấn quá hoảng hốt, thấy bốn người bên phe mình đều gặp phải các tay kinh địch của đối phương, không chiếm được ưu thế nào, phần lại các tiếng hò hét ỉn ỏi của quân nhà Tống, tinh thần cuống hoảng lên, chỉ sợ không tháo chân chạy khỏi, túng quá đành phóng liều tên lửa tín hiệu lên trời, nói trắng ra hấn phóng tín hiệu chẳng qua chỉ cốt tự cứu nguy cho bản thân.

Âu Dương Phong không ngờ Tiền Tứ Hải lại ngu dại đến thế, trung bụng tức giận vô cùng, thầm chửi: “Mẹ kiếp thằng ngu! Phóng tín hiệu làm chó gì? Trong lúc cửa thành chưa mở được!”

Đang lúc lão tính tăng thêm sức lực vào chưởng để ép lui Quách Tĩnh, để nhảy mau xuống thành và chạy về phía cổng thành; nhưng ngay khi đó, có tiếng quát nơi dưới tường, và sáu người nhảy ra một lượt, Mã Ngọc, Khưu Xứ Cơ, Vương Xứ Nhất, Tôn Bất Nhị v.v... ánh kiếm Toàn Chân lục tử nhoang nhoáng ủa lên, Khưu Xứ Cơ từ đằng xa đã lên tiếng quát :

- Lão Độc Vật! Đêm nay đừng có hồng mà thoát, vậy hãy đền mạng Đàm sư đệ ta đây!

Tây Độc thấy có cả Toàn Chân lục tử ở đây, bất giác cả kinh, lão nghĩ mình đã lọt thân vào hiểm địa, chỉ nội mình Quách Tĩnh cũng khó mà đối phó, nay lại thêm các cao thủ đông như vậy làm sao chịu cho nổi, hai tay khó chống mười tay, ba mươi sáu kế, “chạy” là thượng kế, nghĩ vậy lão bèn hung hăng khua ngay một chưởng trước mặt Quách Tĩnh, tung mình vọt bay như một tàulá rụng ra khỏi ngoài thành Tương Dương, sau khi hai chân chạm mặt đất, lại khéo gặp ngay nhị trưởng lão, Tây Độc sẵn thế lướt nhanh lại giơ tay điểm luôn huyệt đạo hai người, xách luôn Giản, Lương nhị trưởng lão, vọt qua chiến hào chạy như bay về doanh trại quân Mông Cổ.

32. Chương 32: Gan Cùng Minh, Quách Tĩnh Đối Tù Binh

Sau khi Âu Dương Phong đánh nước cờ “tẩu” và để lại ba mạng Hàn Ba đạo nhân, Tiền Tứ Hải, A Mạt Tinh trên thành Tương Dương tự lo lấy thân, A Mạt Tinh đang lo quay cuồng ôm vật với Lỗ Hữu Cước khó phân thắng bại về ai, Hàn Ba đạo nhân lo kịch chiến với Hoàng Dung, kiếm qua trường lại chẳng ai nhường ai, trong số ba người kẻ nhanh trí nhất là Hàn Ba đạo nhân, khi hắn thấy Âu Dương Phong đã chuẩn, biết ngay tình thế gay go, cây kiếm trên tay đánh áp hai đường đòn Hoàng Dung lùi bước, chợt hắn tung mình vọt ngay lại bìa tường, đâm nhào ngay đầu lộn xuống dưới chân thành, lối lộn đầu phi thân này dù cho khinh công giỏi đến đâu nếu đầu đụng mặt đất kể như mất mạng, nhẹ lắm là cũng hôn mê bất tỉnh, nhưng khi còn cách mặt đất lối ba thước, hắn đưa mũi kiếm xia ngay xuống trước, rồi thả ngay tay ra, lộn phắt người lại, rút kiếm chạy luôn theo sau Âu Dương Phong về doanh trại quân Mông luôn.

Vậy là trên đầu thành Tương Dương chỉ còn lại Tiền Tứ Hải và A Mạt Tinh. Hoàng Dung để sống mất Hàn Ba đạo nhân, xách ngay gậy “Đả Cầu bổng” như một làn gió lướt ngay sang Tiền Tứ Hải - vừa rồi đã từng ném qua mũi “Đả Cầu bổng” - lúc này thấy nàng xách gậy sợ đến nỗi hồn bất phụ thể kêu lên “Ôi trời ơi!”, quay đầu bỏ chạy. Nào hay vừa chạy được ba bốn bước bổng thấy trước mắt hoa lên, Khưu Xứ Cơ đã vùng kiếm chặn ngay lối Tiền Tứ Hải. Tiền Tứ Hải hoang mang loạn trí, vội vùng ngay bàn toán sắt đã hư móp già nửa “lích tích lách tách” với những hột còn lại trên bàn toán đánh bật sang ngực Khưu Xứ Cơ với thế “Ngũ Tử Liên Toán” (năm con cùng tính). Trong ý hắn, tưởng đâu với thế đẩy mạnh này thế nào đối phương cũng phải né tránh, mình sẽ nhân cơ hội ngàn năm một thuở vọt chạy như kiểu Hàn Ba đạo nhân. Nào hay hắn đã đụng phải tay cao thủ giỏi nhất của Toàn Chân lục tử Khưu Xứ Cơ. Chặn ngay lối thoát của đối phương, vững không khác nào như một tháp sắt, Khưu Xứ Cơ lập tức vùng ngay tay áo ra, ngang nhiên cuốn chặt ngay bàn toán của địch. “Rào” một tiếng, các hột toán rớt cùng mặt đất. Tiền Tứ Hải kinh hãi, vừa định né mình lui, thỉnh lình cảm thấy đầu gối bên trái và háng bên phải tê buốt. Thì ra là “Hoàn Khiêu huyết” và “Bạch Hổ huyết” bị bảo kiếm của Trường Xuân Tử Khưu Xứ Cơ xia trúng. Tiền Tứ Hải bị thụp ngay xuống, hết cử động nổi. Hoàng Dung đưa tay ngoắc mấy tên lính nhà Tống kéo cổ ngay thân hình béo ị xuống thành trói chặt lại ngay.

Còn phía A Mạt Tinh đang quay cuồng ôm nhau vật lộn với Lỗ Hữu Cước. Kẻ giỏi về lối âm nhu, người sở trường môn ngành công, đôi bên có thể nói là đồng cân ngang sức, nhưng quyền cước của Lỗ trưởng lão có vẻ hung mạnh hơn, liền hai ba chục đâm đá nện vào A Mạt Tinh. Tuy A Mạt Tinh vẫn có thể hóa giải những kinh lực, nhưng thỉnh thoảng cũng bị vài cú đau điếng người.

A Mạt Tinh đau nỗi khùng, há miệng chơi trò cắn, thế là Lỗ Hữu Cước bị đối thủ đớp ngay một cú trên bả vai, đau muốn ứa nước mắt, tay chân bị lỏng thể. A Mạt Tinh cướp ngay cơ hội, vật xuống cưỡi ngay lên mình Lỗ Hữu Cước. A Mạt Tinh nhe hàm răng trắng xóa tính đớp thêm đòn thứ hai, thỉnh lình một cánh tay cứng như sắt thộp ngay vào Đại Trùy huyết nơi sau gáy của A Mạt Tinh, nhắc ngay lên quát :

- Lên!

Toàn thân A Mạt Tinh quả nhiên bị rời bồng mặt đất.

Người xách A Mạt Tinh không ai xa lạ, chính là Quách Tĩnh. Chàng để sống mất Âu Dương Phong, quay lại thấy A Mạt Tinh đang khó phân thắng bại với Lỗ Hữu Cước, trong lòng bực mình, phi thân xuống túm ngay A Mạt Tinh gỡ bổng khỏi mặt đất. A Mạt Tinh vẫn cố vùng vẫy, giơ chân đá móc về sau. Trong lúc ấy Lỗ Hữu Cước đã nhảy tung người dậy, chẳng nói lời thôi, hai tay “lốp đốp” tát túi bụi vào mặt tên lùn đen của xứ Thiên Trúc, máu miệng máu mũi ứa ra, mắt tối sầm lại. Quách Tĩnh thấy cũng đã đủ đòn, mới lên tiếng quát :

- Trói ngay lại!

Quân lính nhà Tống ủa lại trói cổ A Mạt Tinh. Vậy là phía thành Tương Dương đã bắt được hai tù binh.

Trong cuộc giao tranh đêm nay, cả đôi bên đều bắt được tù binh, kể như không bên nào lỗ mà cũng chẳng bên nào lời. Theo ý của tướng phòng ngự thành Tương Dương Lã Văn Hoán đòi đem ngay A Mạt Tinh và Tiền Tứ Hải ra chém quách và bêu đầu nơi cổng thành thị oai. Hoàng Dung ngăn cản ngay, vì phía mình

cũng có Giản, Lương nhị lão lọt về tay địch, chủ trương tạm giam vào một nơi đả. Lã Văn Hoán cũng chẳng dám phản đối, sợ mất lòng đám người tài giỏi thì không hay, bèn chấp thuận ngay ý kiến của Hoàng Dung. Suốt đêm đó đến sáng không thêm chuyện gì lạ xảy ra.

Gần buổi trưa ngày hôm sau, một đội kỵ binh lối một ngàn người của quân Mông đột nhiên đến cổng thành phía Nam của thành Tương Dương. Quân nhà Tống hấp hấp tập tập trung ngay trên thành, cung tên sẵn sàng ứng chiến, nào hay đám quân gần ngàn này không phải đến đánh thành, khi còn cách chân thành lối mười dặm bèn ngừng lại, trong đám nổi lên tiếng tù và. Tiếp đó trong cơn bụi mù ấy, lướt ngay một viên võ tướng Mông Cổ đầu to tựa đầu, thân cao chín thước, tên võ tướng này tay cầm cây cung sắt tam thạch (tam thạch tức là ba tạ, tức là phải có sức mạnh kéo ba tạ mới giương nổi cung tam thạch). Chỉ thấy vị tướng Mông Cổ giương cung lên kéo thành hình mãn nguyệt (cây cung bị kéo thành hình tròn như trăng đêm rằm), một tên lính đưa ngay mũi tên có găm sẵn một phong thư. Chợt thấy mũi tên găm theo phong thư bay như sao băng lên phía thành. Bực một tiếng, mũi tên có găm thư ấy cắm sâu ngay vào trên tường lối nửa thước. Một khoảng cách xa mấy chục trượng như vậy mà mũi tên có thể tới đích đầu thành, quả là sức mạnh người bắn tên không phải tầm thường.

Quân nhà Tống trên mặt thành hò hét inh lên.

Thì ra viên tướng Mông Cổ này là đệ nhất xạ thủ khét tiếng dưới trướng Hốt Tất Liệt, tên gọi Bát Man Thốc Tử, trong đoàn quân Mông Cổ đều suy tôn hần là “Thần tiễn thủ” (tay bắn tên như thần) có thể so ngang với Triệt Biệt xưa kia. Một khoảng cách xa trên bốn mươi trượng như thế mà hần có thể bắn mũi tên thư đến trúng đích như vậy quả là một tay xạ thủ hiếm thấy. Quân nhà Tống kinh ngạc bao nhiêu, tên Bát Man Thốc Tử lại càng đắc ý bấy nhiêu. Chỉ thấy hần ngồi trên lưng ngựa, giơ thiết cung lớn tiếng nói :

- Quân Nam man nhà Tống nghe đây, đó là bức thư Đại Hãn ta gửi cho tên tướng thủ thành Tương Dương, vậy hãy mau đem cho chủ tướng lũ bay coi. Còn đứa nào trên đó có đủ bản lãnh, cứ việc bắn xuống đây một phát cho ta, nhưng xem lũ toi cơm chúng bây chắc gì có sức mạnh ấy.

Bát Man Thốc Tử nói xong cười ha hả không ngớt.

Trong lúc viên tướng Mông Cổ đang dương oai diễu võ dưới chân thành, bên trên thành quân sĩ nhà Tống đã vội phi báo ngay về cho An Phủ sứ nha môn, Quách Tĩnh nghe xong nổi giận nói :

- Quân Mông này khả ố thật, để tôi lên thành xem mặt mũi nó ra sao, mà đám khua môi múa mép dữ vậy.

Nói xong Quách Tĩnh dẫn ngay Lỗ Hữu Cước lên cửa thành phía Nam, nhìn xuống thấy Bát Man Thốc Tử hiu hiu tự đắc đang động dục nói :

- Quân nhà Tống bộ không có người biết bắn cung sao? Nếu ta đếm ba tiếng, không có đứa nào dám bắn lại, ta sẽ không nể gì mà bắn thẳng ngay cột cờ trên đầu thành đấy nhé.

Thì ra trên mặt thành phía Nam của thành Tương Dương có dựng một cột cờ khá cao bằng gỗ, trên treo một lá “Long vân kỳ” của Đại Tống. Lá cờ dài gần ba trượng, bay phới phới trên ngọn cột cờ cao năm trượng, oai phong hùng dũng. Đây là một biểu hiện đất đai và thành trì của nhà Tống, nếu quả bị tên tướng Mông bắn rớt, ảnh hưởng tinh thần binh sĩ không phải là nhỏ. Quách Tĩnh tức xung gan lên đầu, chàng vận khí Đan Điền cất cao giọng nói vọng ngay xuống :

- Bớ tên hề lảm chuyện kia, sao không biết tự lượng sức chút nào. Xưa kia ta với Thái Tổ hoàng đế xạ điêu, người còn ngủ đầu trong bụng ngựa cơ mà!

Tiếng nói như chuông rền, hầu hết quân lính Mông Cổ đều nghe rõ. Trong số cả ngàn người đó, già nửa số quân sĩ đã nhao nhao lên :

- Trời! Chính tiếng nói của Kim đao phò mã!

Đời sống của dân tộc Mông Cổ phần đông là lối sống du mục, thường hay di cư tới những miền nào có cỏ và nước, ít khi định cư lại hần một nơi nào. Người phụ nữ Mông Cổ lại hay dụ con (một lối cống trẻ nhỏ bằng một miếng vải cột quanh bụng ngựa, nên mới có câu “ngủ trong bụng ngựa”). Quách Tĩnh nói vậy là có ý muốn cho tên tướng biết là thời chàng đi săn bắn với Thành Cát Tư Hãn, Bát Man Thốc Tử còn đang bú sữa mẹ. Trong đám quân lính đã có nhiều tên phải bịt miệng cho khỏi phì cười. Bát Man Thốc Tử nghe vậy giận quát rằng :

- Họ Quách kia! Người chỉ là kẻ tiểu nhân phản phúc vô thường, bây giờ sao còn dám vác mặt ra mà nói chuyện với các dũng sĩ của đại quốc Mông Cổ? Người khác sợ người, chứ ta đâu có ngán gì? Vậy ta thử xem bản lĩnh cung tên của người đến mức nào cho biết.

Quách Tĩnh trả lời ngay :

- Bát Man Thốc Tử, bộ người nhất định đòi xem lối bắn tên của ta sao? Hay lắm, vậy cung tên ta bắn không bao giờ phí phạm vô ích. Mũi tên thứ nhất ta sẽ bắn gãy cung của người. Mũi thứ hai ta sẽ hạ người xuống ngựa. Mũi thứ ba, ta sẽ xóa ngay mạng chó của người!

Mấy câu nói của Quách Tĩnh khác nào như đóng đinh vào cột. Bát Man Thốc Tử tuy là kẻ dũng mãnh, nhưng cũng không khỏi chột dạ hoảng vía, hấn thầm nghĩ: “Gã này từng học lối bắn tên với Triết Biệt, quả không phải lời chua ngoa gì đâu. Mình chớ nên khinh địch, mình nên cướp quyền ưu tiên ra tay trước là hơn”. Nghĩ vậy hấn lập tức giương cung bắn ngay, một mũi tên như sao bay vọt nhanh lên thành nhắm hướng Quách Tĩnh lao vùn vụt tới.

Bát Man Thốc Tử tưởng đâu mình đánh thành linh vậy thế nào cũng được việc, nào hay tai mắt Quách Tĩnh tinh lanh, khi đối phương vừa bắn tên ra, trên này Quách Tĩnh từ trên tay một tên hiệu úy cướp nhanh cung tên nhắm bắn ngay xuống. Vậy là dưới bắn lên, trên bắn xuống, chợt hai mũi tên va đụng ngay giữa lưng chừng lập tức có thể phán đoán sức hơn thua của đôi bên.

Thì ra mũi tên của Bát Man Thốc Tử được chiếc cung “tam thạch” (ba tạ) bắn ra, mỗi một thạch nặng một trăm tám mươi cân, tam thạch là năm trăm bốn chục cân, nghĩa là người sử dụng cung ấy ít nhất phải có sức kéo năm trăm sáu mươi cân để lại mới có thể kéo dầy vòng cung tên để bắn tên ra. Còn phía Quách Tĩnh trong lúc gấp rút chàng chỉ chụp được cây cung có “nhất thạch”, nghĩa là một trăm tám chục cân, vậy là sức mạnh chỉ bằng một phần ba cây cung của đối thủ. Theo lý nói, tên của Quách Tĩnh làm sao chọi lại với địch. Nào hay trong võ học có chỗ kỳ diệu lạ lùng, kẻ thắng không cứ gì phải ỷ hoàn toàn vào sức mãnh liệt. Thì ra Quách Tĩnh đã dùng kinh lực “Hàng Long thập bát chưởng” trong mũi tên, mệnh danh là “Trầm Long Tại Uyên” (rồng chìm dưới vực sâu), sức cung tuy yếu nhưng sức bắn lại vô cùng mạnh. “Tách” một tiếng vang lên, không những mũi tên của Bát Man Thốc Tử bị bật văng xa hai trượng, mà mũi tên của Quách Tĩnh vẫn nhắm cửa mặt Bát Man Thốc Tử bay vọt tới. Viên dũng tướng Mông Cổ không thể nào ngờ nội công của Quách Tĩnh lại lợi hại như vậy, lật đặt đưa ngay gáy cung sắt lên gạt. Chỉ nghe “pác” một tiếng, tuy hấn đánh rớt được mũi tên của Quách Tĩnh, nhưng cây cung đã bị gãy làm đôi.

Mũi tên đầu của Quách Tĩnh đã ngang nhiên làm gãy cây cung của Bát Man Thốc Tử, tiếp theo mũi thứ hai lại bay vèo đến, đúng với câu: “Cung khai như mãn nguyệt. Tiền khứ thoại lưu tình” (kéo cung tròn như trăng rằm, tên vọt như sao bay). Kỳ này Quách Tĩnh dùng luôn đến ngọn “Kiến Long Tại Điền” vào phát tên thứ hai này, nghĩa là mạnh bạo hơn thế “Trầm Long Tại Uyên”. Tên bay xé gió, Bát Man Thốc Tử cuống cả chân tay, tính rút đao bên người ra đỡ cũng không kịp, vội buông ngay cương ngựa, tung mình lật đặt xuống nắp ngay dưới bụng ngựa. Đây là một bản lĩnh mà người Mông Cổ đã ra công khổ luyện từ hồi còn nhỏ. Vì họ sinh ra đã có “duyên” với loài ngựa nên lúc này viên tướng Mông Cổ tính tạm né phát tên thứ hai của Quách Tĩnh, nhưng ngờ đâu Quách Tĩnh lại không nhắm bắn người, mà nhắm đích ngựa làm tiêu chuẩn. Mũi tên cắm gần lút đuôi vào bụng con vật, ngựa hí lên một tiếng kinh người ngã vật ra đất chết tươi. Bát Man Thốc Tử bị quăng ngay ra mặt đất, mặt mày tá hỏa tam tinh. Đám quân kỵ binh la hoảng lên.

Cuộc bắn tên của Quách Tĩnh đã diễn tiến đúng như lời chàng đã tuyên bố vừa rồi. Phát thứ nhất gãy cung, phát thứ nhì hạ người xuống đất... Một tiếng thét rú lên, phát tên thứ ba đã từ ngực Bát Man Thốc Tử xuyên thủng ra sau lưng, lặn ra chết tại trận luôn.

Đám kỵ binh Mông Cổ thấy sự thể xảy ra đúng như lời nói của Kim Dao phò mã tên nào cũng bay hồn mất vía, quay ngay đầu ngựa bỏ chạy ráo riết về doanh trại hết. Tiếng réo vang đặc thảng của quân Tống trên thành Tương Dương vang dội cả một góc trời. Quách Tĩnh cười hào hùng, đưa tay rút ngay mũi tên có găm phong thư trên vách thành, bóc phong bì ra. Nội văn của lá thư bên trong viết:

“Gửi An Phủ Sứ thành Tương Dương Lã Văn Hoán tướng quân mại hạ.

Các hạ thủ thành, tận trung vì nước, nhưng tiếc không am tường Thiên mạng. Nay các hạ khác nào như trứng chọi đá, châu chấu đá xe, thất bại đã nằm ngay trước mắt. Trong hôm qua, Âu Dương tiên sinh đã

bắt sống được Giản, Lương nhị trưởng lão của Cái bang, nhưng phía bản quốc lại cũng bị cầm tù hai người A Mạt Tinh và Tiền Tứ Hải, vậy nay xin đề nghị vào giờ Ngọ trưa mai đôi bên hãy trao đổi tù binh, đồng thời Âu Dương tiên sinh thỉnh Quách đại anh hùng ra thành quyết đấu. Nếu nhất gan không đáng mặt trượng phu. Kính hầu minh giáo.

Đại Hãn Mông Cổ Quốc

Hốt Tất Liệt”

Quách Tĩnh xem xong thư lập tức phái binh sĩ đem ngay xuống thành giao lại cho An Phủ sứ Lã Văn Hoán. Lã tướng quân xem thư xong lập tức cho mời ngay vợ chồng Quách Tĩnh vào nhà môn thương lượng. Quách Tĩnh rằng :

- Hai nước giao binh, chuyện trao đổi tù binh là thường lệ, nhưng chúng ta phải cẩn thận đề phòng quân Mông Cổ trong lúc đó sẽ xử dụng quỷ kế. Em Dung, em có diệu kế gì đối phó chuyện này không?

Hoàng Dung cười mắng yêu chồng :

- Anh rõ ngốc thật, một kế nông cạn thế mà không nghĩ ra ư? Nhưng thiên cơ bất khả lộ. Hãy nghe em nói nhỏ đây.

Dứt lời, nàng ghé sát tai chồng nói nhỏ một hồi...

Quách Tĩnh nghe cười khen :

- Diệu kế! Diệu kế!

Chàng lập tức truyền thuật lại cho Lã Văn Hoán nghe một lượt, rồi xin cho chuẩn bị sẵn mọi việc cần kíp.

Một ngày bình yên trôi qua. Đến sáng hôm sau, trong đại doanh của quân Mông Cổ vẫn không thấy động tĩnh gì, nhưng khi vừa vào giờ Ngọ phía vương trướng của Hốt Tất Liệt vang nổi lên những tiếng tù và, tiếp đó một đại đội binh mã như nước vỡ bờ ðề rầm rộ tiến quân đến chân thành Tương Dương. Chỉ thấy dưới ngọn cờ phất phới, một nhóm quân hùng dũng theo sau một vị thân vương thân mặc áo cẩm bào, đầu đội mũ da beo, yên vàng ngọc chói. Thân vương này không ai xa lạ, chính là bào đệ của Hốt Tất Liệt là Ngột Lương Ha Đài oai phong lẫm liệt. Đi sau phía thân vương có hai người bị trói, chính là Giản, Lương nhị vị trưởng lão của Cái bang. Đám chiến sĩ tiền đội của Mông Cổ cùng đồng thanh nói lớn :

- Chúng ta đã đưa người đến đây. Vậy mau đem người ra trao đổi.

Tiếng vừa dứt, trên thành Tương Dương nổ luôn ba tiếng pháo, cầu treo được hạ ngay xuống. Một tuần mã màu đỏ như máu từ trong thành vọt nhanh ra, trên yên ngựa chính là Quách Tĩnh. Chỉ thấy chàng ăm mặc lối khinh trang nhuyễn giáp, thái độ ung dung, ngồi hiên ngang trên bảo mã, không đem theo một tên lính và tùy tùng nào, nhưng hai bên bụng ngựa lại treo theo hai người là A Mạt Tinh và Tiền Tứ Hải, trói lại như hai đòn bánh tét, treo lủng lẳng trên bụng ngựa. Quân Mông không ngờ Quách Tĩnh to gan đến nước “đơn thân độc mã” đem tù binh ra trao đổi một mình như vậy.

Ngột Lương Ha Đài cũng phải khen phục đảm lược của đối phương. Chỉ thấy thân vương ôm tay lên thì lễ rằng :

- Thời tiểu vương còn ở Mạc ngoại từng nghe oai danh của Kim Dao phò mã tựa hồ như sấm rền bên tai, nay hân hạnh được gặp đây quả danh bất hư truyền. Nhưng tiếc thay phò mã không chịu hiểu cho lý lẽ thiện nghịch của lòng trời, để rồi trái đạo hành sự.

Ngột Lương Ha Đài cũng như Hốt Tất Liệt từ nhỏ đã theo học danh nho Hán học, nên ăn nói cũng bắt chước theo văn hoa nhà Hán. Nào hay vị thân chưa nói hết lời, Quách Tĩnh đã quát như sấm nổ :

- Chớ nói nhảm!

Thân vương giật mình ngạc nhiên. Tiếng Quách Tĩnh vang rền như chuông đồng nói :

- Tự cổ Hoa Di khác giống nòi (đời cổ người Trung Hoa gọi các nước nhỏ miền Đông Bắc là Di), con cháu nhà Hán vẫn nối truyền nhau sống ba miền Trung Thổ đã mấy ngàn năm. Giang sơn gấm vóc của Trung Nguyên tuyệt không thể nào để ngoại bang chiếm cứ, bởi vậy khi Ngũ Hồ loạn Hoa, chung quy họ Lý đời

Đường thống nhất thiên hạ. Nay Mông Cổ nhà ngươi nhân dịp diệt Kim bang xưa binh xuống cướp bóc Trung Thổ giết hại lương dân, như thế mà còn nói là thuận thiên hành sự, chẳng lẽ đạo trời lại xúi giục bọn ngươi giết người đốt nhà sao? Thôi chớ có nhiều lời, đôi bên hãy trao đổi người đi rồi nói chuyện sau.

Ngột Lương Ha Đài không ngờ tướng mạo khờ khạo như Quách Tĩnh thế mà cũng biết ăn nói như vậy đành nín thinh và quay lại nói với tả hữu thân binh :

- Thả người!

Quân Mông lập tức lại cưỡi trời cho nhị trưởng lão. Giản, Lương lập tức tiến vào thành Tương Dương. Quách Tĩnh thấy đối phương đã thả người, chàng bèn khom lưng xuống, chụp luôn A Mạt Tinh và Tiền Tứ Hải ngầm vận kinh lực chặn dứt ngay dây trời cho hai người, đồng thời vừa đẩy vừa hất khiến cho hai thân hình vọt bổng như hai lồng cầu, vọt qua đầu nhị trưởng lão đang bước về thành và rớt ngay trước mặt Ngột Lương Ha Đài.

Trong hai người ngã xuống ấy chỉ có tên béo Tiền Tứ Hải bị đau như dằm, còn A Mạt Tinh lại khác hẳn, hẳn vốn luyện về loại võ công của Thiên Trúc, giỏi về thuật “Yoga” nên khi thân mình rớt xuống đất, hẳn đã nhảy ngay lên được. Với một thể như ngọn gió lốc, hẳn quay thân nhanh như cắt giờ song chưởng đánh ngay về phía hậu não của nhị trưởng lão.

Ngoài sự bất ngờ của mọi người, Giản trưởng lão nghe tiếng gió vội quay nhanh người, vung chưởng đánh ra. “Bùng” một tiếng dội lên, hai luồng chưởng lực va chạm, cả đôi bên đều bị giật lùi ba bước. Quách Tĩnh thấy A Mạt Tinh đánh lên vậy, bất giác cả giận, chàng từ trên yên bảo mã tung người vọt xuống, tinh dùng kinh lực “Hàng Long thập bát chưởng” đánh A Mạt Tinh một đòn cho bở ghét. Ngay lúc đó, Tiền Tứ Hải lặn nhanh lại ôm ghì ngay lấy chân Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh sôi gan, hất ngay chân trái lên, đá bay Tiền Tứ Hải lộn ngay một vòng. Ngọn đá đã khiến cho tên béo này hét lên một tiếng như heo bị thọc tiết và lăn đùng ra mặt đất chết giắc luôn, thì ra Tiền Tứ Hải đã bị gãy mất ba xương sườn. Quách Tĩnh vừa định chụp A Mạt Tinh, thình lình phía sau có một tiếng cười gần, một luồng kinh phong như xô núi vác biển ầm ầm đẩy tới.

Ngọn cuồng phong vừa tỏa ra, Quách Tĩnh đoán ra ngay là người nào, chàng vội xoay mình nhanh sang phía sau, quát rằng :

- Lão Độc Vật! Thì ra là ngươi à!

Thì ra ngọn cuồng phong dữ dội ấy chính là “Cáp Ma công” của Âu Dương Phong. Ngọn đòn đánh ra như thần xuất quỷ nhập, hiểm ác tuyệt độc. May là bản lãnh Quách Tĩnh mấy năm gần đây đã tiến triển khá nhiều, nếu không thế nào trong lối đánh này cũng bị Âu Dương Phong hạ độc thủ. Quách Tĩnh vừa xoay được mình, chưởng bên trái đánh bung ra ngọn “Thiên Hoách Chi Khuất” (sâu cuốn chiếu co mình), tay phải mở luôn ngọn “Nghênh Phong Thiết Phiến” (chống gió bằng quạt sắt) của quyền pháp Toàn Chân giáo đánh thẳng sang phía Âu Dương Phong.

Ngột Lương Ha Đài thấy Âu Dương Phong đã chọi với Quách Tĩnh thì cả mừng. Vị thân vương của Mông Cổ này vội thò vào mình, rút nhanh ra một lá cờ lệnh hình tam giác đưa bay phất phới trước gió quát lớn :

- Phá thành!

Lệnh vừa phát ra, cả ngàn quân kỵ binh Mông Cổ hò hét vang trời xưa ngựa tiến nhanh như vũ bão phá đê.

33. Chương 33: Trong Trùng Vây, Hãn Huyết Mã Cứu Chủ

Giản, Lương nhị trưởng lão thấy quân Mông nhân dịp phá thành, hốt hoảng kêu :

- Nguy to! Nguy to!

Vội chạy về thành, nhưng bị A Mạt Tinh đánh vùi với Giản trưởng lão, nên chỉ còn Lương trưởng lão chạy về gần đến cầu treo, nhưng lúc này đã có mấy chục quân Mông đuổi theo, quính quá Lương trưởng lão quay phắt ngay người lại vùng quyền đâm mạnh ngay vào ngực một tên lính chạy gần tới nhất, tên lính nọ hộc máu chết tươi, Lương trưởng lão đoạt ngay thanh đao vùng lên ngay, hai tên nữa gục luôn tại trận, nhưng đám đông khác đã ủa ngay đến, nhất là chúng thấy cầu treo đang hiện ra trước mắt đời nào chịu hãm tốc độ lại, Lương trưởng lão chỉ có một mình, làm sao mà giữ cho nổi thể tiến như nước lũ vỡ đê vậy? Chỉ trong nháy mắt, đã có mười mấy tên binh sĩ chạy lộ ngay đến cầu treo, mắt thấy chúng chặt đứt được dây kéo cầu, thành Tương Dương sẽ bị chiếm mất!

Ngay trong tình trạng gay gắt cực độ ấy, trên cao bỗng nổi hiệu lệnh, vô số đá “rầm rầm” từ trên cầu treo lăn xuống khiến cho đám quân Mông tiến lên trước bị lăn ngã tới bờ, kẻ bị chết người bị thương, tiếng người hét ngựa hí vang lên hỗn độn, trật tự quân Mông Cổ rối loạn hẳn, ai nấy lo lui cả một loạt!

Âu Dương Phong đang kịch chiến với Quách Tĩnh, liếc mắt thấy quân Mông cướp cầu treo không xong, trái lại còn bị đá va chết khá nhiều, lão hét vang lên một tiếng, tay trái khua lên một vòng, tay phải ép mạnh sang, dùng ngay “Cáp Ma công”, dồn ngay Quách Tĩnh lùi hai bước, chợt Âu Dương Phong tung mình bổng lên như chiếc pháo thăng thiên, bay vèo trên đầu đám loạn quân, rồi thấy chân trái lão khi hạ xuống đâm mạnh luôn vào đầu tên lính Mông, bị cái đâm như trời này, tên lính gãy luôn xương cổ lăn ra chết tươi, nhưng Âu Dương Phong đã nhớ sức nhún này mà vọt thẳng hẳn lên nửa đường của cầu treo, quân nhà Tống trên thành thấy thân pháp của Âu Dương Phong lợi hại như vậy, bắt giặc cả kinh la hoảng nhốn nháo!

Trên đầu cầu, các binh nhà Tống thi nhau đẩy các cục đá lớn bằng cối xay xuống, đá chặn lối của Tây Độc! Nhưng lối này chỉ có thể đối phó với các binh sĩ thường xoàng mà thôi đối với các hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Tây Độc đâu có hiệu quả gì. Chỉ nghe vang lên một tiếng, vùng song chường thẳng lên, các hòn đá tự động bay tung lên và vọt ra khắp bốn phía rớt xuống khắp nơi, xuống hào có, đất có, và cũng rớt cả vào đám quân Mông Cổ, kẻ chết đứa què, đứa bất tỉnh, thôi thì loạn cả lên một cảnh kinh người sờn tóc gáy, như thế cứ tiếp diễn!

Trận “mưa đá” vừa ngớt, Âu Dương Phong tính tung mình tiến lên cầu treo nữa, nhưng ngay cơn chớp nháy này, Quách Tĩnh đã hét lên một tiếng, từ trong đám loạn quân, chàng phi thân vọt tung lên rồi quăng mình lướt ngay về phía cầu treo, nơi chàng hạ thân xuống, chính lại ngay sau lưng Âu Dương Phong, chàng phạt luôn chưởng trái với thế “Kháng long nữ hồi” quất thẳng sau lưng Tây Độc; vốn là kẻ tay độc tâm ác, lại gặp đúng lúc trên đầu thành lăn xuống một hòn đá lớn, rớt về phía đỉnh đầu Âu Dương Phong, lão vừa giơ tay chụp được hòn đá, đúng lúc Quách Tĩnh vùng chưởng đáng tới sau lưng, lão cũng chẳng thèm ngoảnh đầu lại, sẵn tảng đá lão hất mạnh sang Thiên Linh Cái Quách Tĩnh, thế vừa nhanh vừa tàn bạo, Quách Tĩnh thâm than :

“Nguy mất!” Trên cầu treo chật hẹp, không có nơi để tránh tảng đá, may là xưa kia trên Đào Hoa đảo, chàng đã học được “Không Minh quyền” của Châu Bá Thông, lối quyền này lại hoàn toàn chuyên về chữ “khéo” để hóa giải lực, dùng “nhu” khắc “cương,” khi hòn đá bửa xuống, ngọn “Kháng Long Hữu Hồi” bên cánh trái chàng vẫn không thay đổi, tay phải mở ngay lối “không cốc ẩn ai” (ẩn sĩ trong hang trống) của “Không Minh quyền,” nhẹ nhàng đỡ ngay tảng đá, rồi hất bay về bên cạnh, tiếp theo tiếng kêu rú kinh người, đám quân Mông có người bị đá đè chết! Đúng với câu: “Trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết”.

Ngay lúc Quách Tĩnh nghiêng mình liệng đá ấy, “soạt! soạt!” và tiếp luôn hai tiếng “bực! bực!” cả hai sợi dây treo của cầu bị đứt vì “Cáp Ma công” chưởng lực của Âu Dương Phong. Loại dây treo cầu này bề tròn lớn bằng miệng bát, chế bằng “lạt tre” (dùng tre non chẻ nhỏ bện thành dây chắc dai vô cùng) dù cho dùng đao sắc bén chém, cũng mất khá nhiều thời gian mới được, thế mà Âu Dương Phong chỉ phạt có hai chưởng đã đứt tung! Như vậy đủ hiểu “Cáp Ma công” chưởng lực của lão đến mức nào rồi! Sau khi dây cầu treo bị đứt, thật hợp với tục ngữ “Khai môn trấp đạo” (mở cửa vãi chào quân ăn cướp!).

Lúc này dưới chân thành Tương Dương hỗn loạn từng bừng, Ngột Lương Ha Đài chỉ huy cả đại đội quan binh lướt tới chân thành, Giản, Lương nhị trưởng lão bị chìm luôn trong làn sóng người của quân Mông, mặc dù bản lãnh của nhị lão không yếu gì, nhưng trong trường hợp muôn quân vạn mã như vậy, họ khác nào như những bong bọt trên biển cả, làm sao mà đủ sức ngăn cản nổi, mà cũng không biết nhị lão của Cái bang bị dòn về góc trời nào; Quách Tĩnh tuy lo quần với Âu Dương Phong trên cầu treo nhưng quân Mông đã dồn dập leo theo ván cầu tiến đánh rầm rộ, Quách Tĩnh lúc này trở thành thế hai đầu thọ địch, trước

thì Âu Dương Phong, phía sau quân Mông Cổ, nếu tình trạng này kéo dài, không những nguy cho cả tính mạng bản thân, mà thành Tương Dương cũng khó mà giữ nguyên vẹn!

Ngay cơn bị áp đảo kích độ ấy, phía đầu cầu bên mé thành, một tiếng thét thanh nhà vang lên, xuất hiện ngay năm đàn ông một đàn bà, cả sáu đều ăn mặc lối đạo sĩ, tay mỗi người đều cầm kiếm, sáu đạo sĩ không ai xa lạ, chính là Khuru, Mã, Vương, Hách, Tôn, Lưu của nhóm Toàn Chân lục tử. Mã Ngọc lời tiếng rằng :

- Tịnh nhi! Hãy cẩn thận, chúng ta phải phá ngay cầu treo đây!

Sauk hi gọi lớn hai lượt. Khuru xứ Cơ ra lệnh :

- Hủy ngay cầu!

Dứt tiếng, Khuru Xứ Cơ đánh ngay “Bài Vân chương” kinh lực ra trước phá cầu! Công việc phá hủy không đến nỗi khó khăn lắm!

Trước lúc đó, Hoàng Dung đứng trên đầu thành đã quan sát tình thế kỹ lưỡng, nàng biết nếu không phá cầu treo, quân Mông thế nào cũng tiến được vào thành, nàng lập tức truyền lệnh cho Lỗ Hữu Cước, căn dặn Toàn Chân lục tử không nên do dự trong lúc có lệnh phá cầu treo, mặc dù phải bỏ Quách Tĩnh và nhị trưởng lão ở lại ngoài thành, đành phải thi hành vậy!

Chớp mắt, Toàn Chân lục tử phá hủy hẳn cầu treo, cả một cầu treo bằng gỗ từ trên ầm ầm đổ dồn xuống!

Quách Tĩnh sau khi được Mã Ngọc cho hay, chàng đã kịp đề phòng, dùng ngay ngọn “Thần Long Bái Vĩ” quay mình biến chiêu, đánh thốc sang bả vai cánh phải của Tây Độc, rồi thu ngay thế về, cũng chẳng nhờ Tây Độc ra tay chống đỡ, lập tức biến ngay sang thế “Phi Long Tại Thiên” vọt tung mình lên, từ trên cầu treo vèo xuống đám đông lộ nộ bên dưới, Quách Tĩnh rời khỏi một lúc, cầu mới sụp đổ xuống! Như vậy chàng không bị tổn thương gì!

Còn phần về Tây Độc Âu Dương Phong, lão vốn là nhân vật gian xảo, biết cầu treo bị phá, kẻ chịu nạn vẫn là quân Mông Cổ, nếu mình có lên thành trong lúc này, cũng trở thành thế cô lập không ai tiếp viện, khó mà phá mở cửa thành, chẳng thà quay về với thành là cao kiến hơn! Nên sau khi Quách Tĩnh tung mình hạ xuống đám đông, lão cùng vợ mình hạ ngược sang hướng khác!

Cả hai cao thủ, một trước một sau kịp thời rời khỏi cầu treo trước khi bị phá, còn lại các tên quân lính Mông Cổ lại không được may mắn như thế, khi cầu hư, toàn đám lẫn lóc như chuột bị phồng nước sôi, thoi thóp tiếng ào ào của cầu đổ, tiếng kêu rất hãi hùng của đám quân trước khi chết, tiếng gỗ va vào đá, mọi thứ đang tiếp diễn một cách thần nhiên và tàn nhẫn!

Quách Tĩnh sau khi hạ thân vào đám loạn quân, chỉ thấy trước mắt toàn quân Mông, đông như kiến có, chàng không biết đâu mà tìm Giản, Lương nhị lão, muốn đột vây để vào thành, nhưng lối đâu mà vào, không lý quân thủ thành dám mở cổng thành trong lúc này sao? Chợt chàng nghĩ ra một kế, tội gì mình không đánh thẳng vào doanh trại của Hốt Tất Liệt?

Quách Tĩnh nghĩ vậy bèn vận khí đan điều hét lên một tiếng dữ dội nhảy tung mình vào đám quân Mông, vừa vận dụng ngay hai tên “Bách phu trưởng” (sĩ quan coi và chỉ huy một trăm người xách trường mâu xông thẳng tới đâm ngay về phía Quách Tĩnh, chàng thò tay ra, đoạt ngay hai cây mâu của địch, thành linh Quách Tĩnh ngẫm vận luôn “Hàng Long thập bát chương” tấn sang hai tên Bách phu trưởng, “bình bình” hai tiếng, cả hai bị tung bổng người lên rồi bay vào ngay đám đông! Quách Tĩnh đoạt được song mâu, quay ngược ngay mũi mâu lại, tung hoành càn quét như vũ bão, chớp mắt, đám quân Mông Cổ rối loạn, trận thế bị xáo trộn hỗn loạn từng bừng!

Quách Tĩnh lúc này tha hồ vùng vẫy đôi mâu, chàng dùng ngay lối đánh mà đại sư phụ Kha Trấn Ác đã truyền dạy cho mình “Hàng ma tượng pháp”, tả xông hữu đột, đánh dồn dập một hơi, mở đường được đâu lối mấy chục trường, chợt thành linh một bóng hồng từ xa hiện dần và lướt nhanh tới! Quách Tĩnh thấy rõ cả mừng kêu lên: Ra “Hãn Huyết bảo mã” của mình đến!

Khi ra thành trao đổi tù binh, Quách Tĩnh đã cưỡi con ngựa “Hãn huyết bảo mã,” và sáu mắc nhảy xuống giao tranh với Tây Độc nào ngờ quân Mông xua binh cướp đánh cầu treo, trong cảnh trận binh ấy, người ngựa bị thất lạc, không ngờ con vật này tinh khôn tìm được chủ nó trong muôn vạn quân mã này, Quách Tĩnh mừng quýnh lên, chàng lập tức chống ngay song mâu xuống mặt đất mượn thế vọt bổng người lên, con

bảo mã thấy chủ lập tức tung vó phóng ngay lại gần phía Quách Tĩnh trong lúc chàng đang lao mình trên không, khi chàng hạ xuống, đứng ngay trên lưng ngựa. Lúc này cưỡi trên lưng ngựa, Quách Tĩnh khác nào như cọt thêm cánh, chàng xông tuốt vào trung tâm trận của quân Mông!

Chưa được hai dặm đường, phía trước bụi cỏ bốc ngợp trời, một đội kỵ binh Mông Cổ xuất hiện, chưa kịp nhận rõ số quân bao nhiêu, tên phía địch đã bắn tới tấp như mưa về Quách Tĩnh, vì dù có cả muôn ngàn binh mã cũng chưa chắc đã vây được một người có bản lĩnh cao cường. Bằng chứng cụ thể là viên tướng Triệu Tử Long của đời Tam quốc trong trận Đương Dương trường bản, đã đánh nghênh ngang trong cả trăm vạn hùng binh của Tào Tháo để cứu Lưu hậu chúa một cách nguy nan như vậy, nhưng nguyên nhân chủ yếu không phải là Triệu Tử Long có sức mạnh địch nổi vạn quân, mà chính do Tào Tháo đã mèn tài trung dũng của Triệu Vân, nên mới hạ lệnh quân sĩ không được bắn tên, nếu quả thời đó Tào A Man chỉ ra lệnh cho các xạ thủ, dù có trăm mạng Triệu Vân đi nữa cũng hết đời ngay tại trận. Nên lúc này Quách Tĩnh thấy tên bắn như mưa từ tứ hướng lại, kinh hồn hoảng vía, ngựa mặt lên trời than: “Chuyến này ta đành hết đời!”

Ai ngờ trong lúc nguy tuyệt độ ấy, con “Hãn Huyết bảo mã” thành linh dựng đứng bờm ngựa, hí vang lên một tiếng kinh người, tung vọt luôn bốc vó nhảy bay lên cao hơn ba trượng, không khác nào như rồng vùng lên mây, tất cả mọi quân sĩ Mông Cổ đều hết hồn kinh hãi, thế là các mũi tên tứ phía bắn tới đều bị hụt đích!

Quách Tĩnh thấy con “Hãn Huyết bảo mã” của mình lại biết tránh tên như vậy, trong lòng mừng vô kể, “bảo mã” hí thêm một tiếng, nhắm ngay phía quân Mông xông thẳng sang, hai vó trước của nó đá bật ngay hai kỵ binh vắng xa mấy trượng, Quách Tĩnh không ngờ “bảo mã” mình tinh không vậy. Quả là một chiến mã quý báu ít thấy!

Quách Tĩnh thấy “bảo mã” mình tinh khôn vậy, tình thần phấn khởi vô ngần, sẵn đà phóng ngay cây mâu bên tay trái, cây mâu lao đi như tên bắn, đâm trúng tim một Bách phu trưởng, chết không kịp kêu tiếng nào, lúc này Quách Tĩnh sử dụng luôn cây mâu còn lại như một đòn gánh, đây là lối “Nam Sơn đàn” (đòn gánh Nam Sơn) mà xưa kia đệ tứ sư phụ Nam Sơn Tiều Tử Nam Hy Nhân đã truyền dạy cho chàng, khều bên trái, quất bên phải, gây nên những tiếng gió vèo vèo! Vô phúc cho tên lính Mông nào đụng vào cây trường mâu của chàng, toàn thân sẽ bay vọt luôn mấy trượng như một hình người rơm, còn tay bên phải của chàng cũng không rảnh gì, “Không Minh quyền” được đánh ra tới tấp, chớp nhoáng cả một đám quân Mông gần phía Quách Tĩnh, đều bị chàng quất như sung chín rụng, ngã lăn tứ hướng, kêu la inh trời, những tên còn lại ôm cổ tìm đường chạy cho thoát mạng!

Quách Tĩnh xông khỏi qua đội kỵ binh phóng được lối mấy dặm lại một đám kỵ binh khác nghênh đến, cung tên bắn tới xối xả, con “bảo mã” hiển ngay thần oai, một nhảy hai vọt, ngang nhiên bay vèo qua đỉnh đầu đám quân, tránh khỏi làn tên, chen tới ngay vào đàn ngựa quân Mông, đá hất tứ tung, Quách Tĩnh trên lưng ngựa cũng không kém oai, mâu quất quyền thật hiển ngang như một thiên thần giáng thế, chớp nháy lại đánh tan rã một đội quân ngàn người! Nhưng lúc này, trời đã xế chiều, mặt trời đã khuất núi, cảnh hoàng hôn đã dần dần kéo đến!

Suốt cả nửa ngày giao tranh vẫn chưa được kết quả gì, trong cảnh hoàng hôn chập chờn ấy, Quách Tĩnh chợt thấy xuất hiện những doanh trại lều trướng phía xa xa, giữa doanh trại, phát phới ba ngọn cờ vàng bằng nhau; Quách Tĩnh xưa kia lớn lên tại miền Mạn Bắc, lại sống qua nếp sống của quân Mông Cổ, biết ngay ba lá cờ màu vàng này là “Hoàng kỳ” (cờ vua) của Đại Hãn Mông Cổ, nghĩa là đại bản doanh của Hốt Tất Liệt! Chàng sức nẩy ra một ý về câu tục ngữ: “Muốn đẹp giặc phải bắt tướng, muốn bắn người bắn ngựa trước!” Nay đã đến nước này, tội gì mình không bắt ngay Hốt Tất Liệt, may ra có thể uy hiếp quân địch lui binh, tuy việc này không phải dễ đâu gì, nhưng mình có con “bảo mã” tinh không này có lẽ thành công nổi, miễn sao đừng đụng độ với hạng võ lâm cao thủ như Âu Dương Phong, thế nào cũng thoát hiểm, chủ ý đã định, Quách Tĩnh thúc ngay “bảo mã” nhằm về hướng cờ vàng của trại đóng quân xông tới!

Hành động bạo gan của Quách Tĩnh, khiến cho toàn quân Mông nhao nhao hết hoảng, xung quanh trại được quân Mông đào một hào bề rộng hơn hai trượng, dưới hào cắm đầy những chông để chống ngựa, nhưng con ngựa báu của Quách Tĩnh là “Hãn Huyết bảo mã,” những chướng ngại vậy này không làm sao ngăn cản được nó! Chỉ thấy một người một ngựa của Quách Tĩnh, khi kề cận hào, con “bảo mã” không chờ quân Mông bắn tên, nó hí gầm lên một tiếng oai hách, bèn vó tung vọt ngay lên, chỉ thấy một làn ánh hồng như

một con xích long phóng vọt qua hào chông, va chạm tung ngay vào đám tiền thủ của địch!

Đám quân canh phòng đây đều là các tay tinh nhuệ, đã được tuyển chọn kỹ lưỡng, thấy Quách Tĩnh áp lại, tên nào cũng liều mạng xách mâu lại đâm, Quách Tĩnh mở ngay lối đánh “Hàng Long thập bát chưởng” nghênh chiến, chớp nhoáng, hai tên Bách phu trưởng bị chưởng lực đánh bay tung lên, gãy đầu gãy xương rớt vào đám đông, dù vậy các tên khác vẫn không ngán, chúng xách mâu đâm bừa lại. Quách Tĩnh đành khua cây mâu bên tay mặt, tung hoành càn quét, nhoáng mắt giết luôn mười mấy tên, nhưng chúng vẫn hăng say tiến tới như điên, cứ thế hết lớp trước ngã, lớp sau xông lên, Quách Tĩnh chợt nghĩ mình xông vào trại đây, mục đích là bắt Hốt Tất Liệt, hà tất phải giết các quân sĩ ở đây làm gì? Chàng vồ ngay vào “bảo mã” hét yêu :

- Vọt qua “cứng!”

“Hãn Huyết bảo mã” như biết ý chủ, tung luôn bốn vó vọt bay qua đầu đám quân sĩ, tung xa đến bảy tám trượng, phóng vó lướt nhanh ngay vào giữa trại, quân Mông hoảng hốt la vang :

- Chậm ngay lại! Chậm ngay lại!

Quách Tĩnh vung ngay trường mâu đâm tới trước để dẹp đường, thỉnh linh trước mắt nhoáng lên một bóng người, một bàn tay hộ pháp thò ra chụp ngay cây mâu của Quách Tĩnh, dùng sức vặn “tách” một tiếng, cây mâu gãy đôi, tiếp đó một giọng cười khan quai gở, nói :

- Này thằng khùng! Trên cầu treo đánh chưa đã tay, vậy chúng ta hãy thắng tay chơi thêm trận nữa ở đây cho thoải mái!

Thì ra kẻ đánh tiếng này chính là Tây Độc Âu Dương Phong :

Tây Độc thỉnh linh xuất hiện ở đây, lẽ đương nhiên đã gây trở ngại cho Quách Tĩnh nhưng chàng không giật mình kinh ngạc. Âu Dương Phong vặn gãy trường mâu và quát :

- Thằng nhãi! Chờ gì còn không cúi xuống đất nữa!

Dứt lời thọc ngay mũi cây mâu về phía bụng ngựa, nửa khúc mâu gãy Âu Dương Phong cầm cũng dài đến tám thước nào hay con “bảo mã” đâu phải là loài vật tầm thường, Tây Độc vừa đưa mâu thọc tới, “bảo mã” đã nhảy xiên qua một bên, đưa cẳng sau đá bụng, Âu Dương Phong bị hụt đòn, thiếu đường bị ngựa đá trúng cánh tay! Bất giác cả giận lên tiếng quát :

- Đồ nghiệt súc!

Vừa chửi lão vận ngay “Cáp Ma công” kinh lực, đánh thốc ngay vào mông ngựa!

Quách Tĩnh hoảng hồn, nếu ngựa “cứng” của mình bị trúng “Cáp Ma công,” thế nào cũng bị chết tức khắc, chàng vội vàng ngược chưởng trái để đỡ đòn, nhưng Âu Dương Phong đã hét lên một tiếng, tăng thêm kinh lực vào ngọn chưởng!

Quách Tĩnh ngã vì đang ngồi trên ngựa, không có nơi chịu sức để đánh trả lại bị lão vừa đẩy vừa hất, không sao ngồi vững trên ngựa, “bịch” một tiếng rớt ngay xuống đất, trong lúc bên này Quách Tĩnh ngã ngựa, bên kia những cây trường mâu tua tủa của quân Mông đâm xĩa tới, “bảo mã” đầu hất miệng hí vang một tiếng, tung vó vượt khỏi đám quân Mông chớp mắt, không ai biết nó chạy về phương hướng nào!

Quách Tĩnh thấy con “bảo mã” đành bị chia ly với mình trong lòng ai ngại thay cho nó, nhưng tình trạng gay cấn trước không cho phép chàng nghĩ lâu, thấy bị quân Mông từ phía vây đặt, đã thế lại còn “Cáp Ma công” của Âu Dương Phong càng đánh càng mạnh, Quách Tĩnh chỉ còng nước chấm chủ dốc toàn tình thần ra ứng chiến qua lại trên năm mươi hiệp, thỉnh linh phía sau nổi lên một tiếng quát lạnh lùng :

- Thằng nhãi họ Quách kia! Bộ ngươi muốn vùng vẫy nữa sao? Coi kiếm pháp ta đây!

Thì ra chính là Hàn Ba đạo nhân, lúc này thấy Quách Tĩnh bị vây kín, chính là một cơ hội trả thù về cái nhục bị bắt trên thành! Quát xong Hàn Ba đạo nhân đưa kiếm đâm ngay về phía lưng Quách Tĩnh!

Nếu vào ngày thường, với bản lãnh của Hàn Ba đạo nhân này, Quách Tĩnh đâu coi ra gì, nhưng tình hình lúc này lại khác, chàng phải dồn hết tinh thần để ứng chiến với Âu Dương Phong, nay lại thêm Hàn Ba đạo nhân nhảy vào vòng chiến ít nhiều gì cũng ảnh hưởng đến cuộc, nhưng được cái Quách Tĩnh càng gặp tình

trạng nguy hiểm, chàng lại bình tĩnh hơn lúc nào, tay phải mở ngay lối đánh “Hàng Long thập bát chưởng” để cự với “Cáp Ma công” của Tây Độc, tay trái dùng “Không Minh quyền” chống kịch liệt với ngọn “Tam hoa tụ đỉnh kiêm pháp” của Hàn Ba đạo nhân, lối đánh “Song Thủ Hổ Bức” của Quách Tĩnh, lúc hư lúc thực, đã ngang nhiên một mình chống cự với hai võ lâm cao thủ, đã thế lại không hề nhượng bộ một bước nào, thoáng mắt, bảy tám chục hiệp trôi qua, Quách Tĩnh không hề nao núng! Âu Dương Phong thầm nghĩ “Quái lạ! Thăng khờ này sau khi học được “Cửu Âm chân kinh” trước sau không đầy mười năm, võ công của nó đáng ngại thật, nếu thêm vài năm nữa chắc nó sẽ trở thành vô địch thiên hạ mất, nay nhỏ có phải trừ tận gốc mới là thượng sách!”

Âu Dương Phong đang mãi suy nghĩ, chợt nghe quân lính nhao nhao lên :

- Đại Hân tới! Đại Hân tới!

34. Chương 34: Ngựa Hãm Trận, Song Điều Cứu Quách Tĩnh

Thì ra Hốt Tất Liệt đang nghỉ sự trong vương trưởng, nghe báo cáo có một tiểu tướng cười ngựa đó đột nhập vào doanh trại, ngựa hung như rồng, người dữ như hổ, võ công cao cường, nghĩa là đến đột tuyệt đỉnh của truyện thần thoại, Hốt Tất Liệt nghĩ: bên nhà Tống ngang nhiên có kẻ tài năng như vậy, lấy làm ngạc nhiên. Hốt Tất Liệt vốn là một hùng chúa giỏi thao lược, lập tức nổi ngay lòng mến tài, bèn truyền dụ cho tam quân: “Chỉ việc vây kín bốn phía, cấm giương cung bắn tên! Và ai bắt sống được Quách Tĩnh, trọng thưởng hoàng kim vạn lạng, hưởng lương “Ngũ thiên hộ” (gạo ăn cho năm ngàn gia đình), ân thưởng được truyền ba đời!” Hốt Tất Liệt cho rằng: “Trọng thưởng chỉ tất hữu dụng phu!” (lối thưởng hậu như vậy, thế nào cũng có kẻ dũng sĩ), trước sau gì Quách Tĩnh cũng sẽ bị bắt!

Nào ngờ chuyện đời hễ có lợi tất có hại, sau khi lệnh Hốt Tất Liệt truyền ra, kẻ đầu tiên buông lỏng thế công là Hàn Ba đạo nhân, kiểm quang tuy tung hoành dọc ngang, nhưng lại tránh hết các nơi chí mạng của Quách Tĩnh, còn phần Âu Dương Phong, tâm trí lão lúc này cũng đâm ra thay chiều đổi hướng, lão cũng bỏ ý định dồn Quách Tĩnh vào thế chết! Cũng chẳng phải lão tham gì chức Vạn hộ hầu, Thiên hộ vương gì, thâm ý của lão là muốn bắt sống Quách Tĩnh để ép về nguyên văn “Cửu Âm chân kinh”, nhờ vậy mà Quách Tĩnh được nhiều ưu thế, bởi công tâm mà nói, tuy chàng có lối đánh tài tình về “Song Thủ Hổ Bức” có thể ứng chiến với hai cao thủ võ lâm, nhưng thời gian kéo dài, đằng nào rồi cũng đến nước mệt hơi kiệt sức, kết quả cũng lọt vào tay địch, may sao lại nhờ lệnh của Hốt Tất Liệt truyền ra như vậy, khiến Quách Tĩnh còn ráng giữ được tàn cuộc của trận đánh! Đây cũng chính là một sự kiện mà Quách Tĩnh không sao ngờ được.

Nếu cuộc chiến cứ kéo dài như vậy, cũng không phải là một lối thoát, chàng suy nghĩ mình đột nhập vào đây là dại, vì bốn phía đều thế địch, nếu mình ở dưới chân thành Tương Dương nhảy ra trong thành còn có người vào cứu ứng! Trong lúc này Âu Dương Phong vừa đáng vừa cười gằn :

- Hãy chịu thua đi nhãi con! Lão Độc Vật ta có thể đỡ cho mấy câu trước mặt Đại Hân! Như thế sẽ nhẹ tội cho người phần nào!

Quách Tĩnh sôi gan giận điên người, chàng ý niệm: đại trượng phu thà chết chứ không chịu nhục! Nay mình vì chống cự ngoại xâm, dù cho có bỏ xác vì thành Tương Dương đi nữa, sử xanh vẫn lưu danh đời, vậy cái chết này đâu có gì phải quản ngại. Nghĩ vậy ý chí của chàng càng thêm hăng, chiến thuật “Song Thủ Hổ Bức” thành linh biến đổi, tay mặt biến “Không Minh quyền”, tay trái đổi ngay “Hàng Long thập bát chưởng”, “ào! ào! ào!” liên tiếp mở ba đòn với ba thế “Kháng Long Hữu Hối”, “Chiến Long Tại Dã”, “Thời Thặng Lục Long”, đánh áp sang phía Hàn Ba đạo nhân!

Ngọn “Hàng Long thập bát chưởng” vốn là bản lãnh chí cương trong thiên hạ, xưa kia Quách Tĩnh mới học ngọn này mà đã đánh cho Sâm Tiên lão quái Lương Tử Ông không sao trả đòn được, huống hồ ngày nay Quách Tĩnh đã thấm nhuần cả mười năm trời, oai lực càng dũng mãnh tuyệt luân đến độ khó ngờ!

Hàn Ba đạo nhân thoát vào trận chỉ gặp lối đánh “Không Minh quyền” tuyệt nhiên trong lối đánh chỉ có ý phòng thủ nhiều hơn, nên Hàn Ba đạo nhân yên trí giao tranh, nhưng từ “chí nhu” chợt biến sang “chí cương” Hàn Ba đạo nhân không khỏi giật mình kinh hoảng, vừa chực thu thế nhảy lùi, bỗng “bình” một tiếng, ngọn “Kháng Long Hữu Hối” của Quách Tĩnh đã đánh ngay vào thân kiếm gãy đôi thành hai, nửa mũi kiếm bị bay tung ra xa hai trượng, đòn thứ hai của “Chiến Long Tại Dã” “bùng” một tiếng, đánh văng luôn Hàn Ba đạo nhân xa bảy tám thước, đòn này trúng ngựa, Hàn Ba đạo nhân “ự” lên một tiếng, máu họng trào ra, “bịch” một tiếng nằm ra đất bất tỉnh luôn!

Khi Quách Tĩnh hiển thần oai như vậy, binh tướng của Hốt Tất Liệt đều kinh hoảng kêu ầm lên! Quách Tĩnh sau khi đánh ngã Hàn Ba đạo nhân, chàng co mình nhún vọt như một cơn gió lốc, vào thẳng sang phía Hốt Tất Liệt, Âu Dương Phong quát lên một tiếng long trời lở đất, hai chưởng đẩy mạnh về phía lưng Quách Tĩnh, chàng vội nhào xéo ngay xuống đất lăn tung ngay một vòng, tránh khỏi “Cáp Ma thần công”, liền đó chàng vọt thẳng đến đầu ngựa của Hốt Tất Liệt, khoảng cách lúc này chỉ còn hai trượng mà thôi!

Hốt Tất Liệt thất Quách Tĩnh nhanh và khéo vậy, bắt giáo buột miệng khen :

- Bản lĩnh tuyệt! Đúng là dũng sĩ giỏi!

Tiếng khen chưa dứt, chưởng lực Quách Tĩnh đã phát ra một luồng kinh phong đã ập ngay về trước, khiến cho lũ thân binh đứng trước đầu ngựa Hốt Tất Liệt té ngã nghiêng ngửa, ngay lúc đó hai tiếng quát inh tai của Tây Độc vang lên, tiếp đó hai luồng chưởng lực chặn ngay thế tiến của Quách Tĩnh, đao mâu của các binh tướng thi nhau xĩa ngay lại, giữa lúc kịch chiến gay gao, trên không trung bỗng vang lên hai tiếng chim kêu, xuất hiện ngay hai chấm :

một đen một trắng! Từ xa lại gần, Quách Tĩnh mừng lên: “Ồ! Song điếu đã đến!”

Đôi chim điếu từ nhỏ đã theo sống với Quách Tĩnh, linh tính chúng tinh khôn, luôn luôn canh chừng sự nguy nan của chủ. Ngay lúc Quách Tĩnh đang giao tranh với Âu Dương Phong rồi cầu treo bị phá, Quách Tĩnh chìm trong đám loạn quân, đôi song điếu đã tung cánh bay ngay xuống, tính liều thân cứu chủ. Hoàng Dung trên đầu thành thấy vậy vội lên tiếng :

- Hắc nhi, Bạch nhi, Giản, Lương nhị trưởng lão đang bị hãm trong trận loạn quân, vậy mau cứu họ về trước đã!

Hoàng Dung tinh mắt, khi cầu treo bị phá, nàng chợt thất Giản, Lương nhị lão đang bị một đám quân Mông đông đảo vây đánh gần ngay bờ chiến hào, bụng nghĩ: Quách Tĩnh tuy cũng bị hãm trong trận, nhưng bản lĩnh chàng cao cường, tạm thời vẫn có thể tự lo lấy thân được, còn phần nhị trưởng lão, nếu không kịp thời cứu thoát hai người này ắt đến kiệt sức mà bị hy sinh mất, nên nàng cố nói cho đôi chim lo cứu hai người trước. Song điếu đây vốn loài linh diệu, biết ý chủ, nghe Hoàng Dung hát vang lên vậy, chúng lập tức vỗ cánh bay vào ngay xuống đầu đám quân Mông! Giờ ngay móng vuốt sắc bén bầu quào vào mặt hai tên lính Mông, hai tiếng rú kinh hồn vang lên, cả hai tên lính đều bị móc mù mắt, máu tươi chảy lênh láng kinh người, đám quân Mông thấy vậy, hoảng hốt, rối loạn hàng ngũ.

Nhân lúc đoàn quân Mông hoang mang rối loạn, đôi linh điếu giang cánh bay nhanh lại phía nhị trưởng lão Cái bang, nhị trưởng lão thấy vậy chợt hiểu ngay ý chim, vội giang tay ra ôm ngay lấy cổ chim điếu, đôi linh điếu lập tức quạt mạnh cánh tung vọt lên. Giản, Lương nhị lão được đưa bổng ngay người lên, không khác nào như kẻ đang đang vùn, đám quân nhà Tống trên thành chứng kiến hai linh điếu cứu người khéo tuyệt như vậy đều hoan hô vang khắp mặt thành!

Sau khi đưa nhị trưởng lão lên thành xong, đôi chim không hề nghỉ cánh, chúng lại bay luôn khỏi thành Tương Dương, lúc này Quách Tĩnh đã cởi “Hãn Huyết bảo mã” xông thẳng về doanh trại đại bản dinh của quân Mông, khi đôi chim tới nơi, thấy chủ đang bị nguy nan, vội liều chết xông thẳng ngay về phía Hốt Tất Liệt, nhưng khi thấy Quách Tĩnh ngựa cổ huyết sáo lại bay ngay sang phía chàng!

Đám quân Mông thấy đôi chim điếu lớn từ trên lướt xuống móng vuốt dữ dội, bốn cánh chúng vỗ ra những luồng gió lạnh kinh người, ai nấy hốt hải cả kinh! Âu Dương Phong vốn quả biết song điếu này bay đến cứu chủ của chúng, nếu để cho chim hợp lại với người, Quách Tĩnh thế nào cũng trốn thoát, nếu vậy khác nào như thả cọp về rừng? Âu Dương Phong hét vang một tiếng, vung chưởng phạt ngay một “Cáp Ma công”, một luồng kinh phong mãnh liệt đẩy ngay sang phía song điếu!

Đôi linh điều dù sao cũng là loài cầm điều, làm sao mà có thể chống cự với hạng võ lâm cao thủ như Tây Độc, chúng thấy ngọn kinh phong dữ dội, lập tức tung cách bay cao để tránh nguy, thành ra Quách Tĩnh vẫn chưa được cứu!

Nhưng ngay lúc Âu Dương Phong vận chưởng đánh đôi chim ấy, áp lực đối với Quách Tĩnh đã nhẹ hẳn, chàng nhận định Hốt Tất Liệt là mục đích duy nhất của mình, liền hét vang lên một tiếng, xông thẳng ngay lại phía Hốt Tất Liệt, lúc này có cả trên trăm tên thân binh vây quanh lấy Hốt Tất Liệt để bảo vệ. Quách Tĩnh dễ dàng gì mà bắt được vị Đại Hãn của Mông Cổ đây? Chàng dùng luôn thế “Trầm Long Vô Dụng” mà oai lực mạnh nhất trong “Hàng Long chưởng”, chỉ thấy một loạt đám thân binh bị xô ngã túi bụi đến tám chín mạng! Trật tự rối loạn từng bừng!

Âu Dương Phong đang dùng chưởng lực đánh lui song điều, chợt nghe quân sĩ hô hoán ầm ĩ, quay đầu lại nhìn, thì ra Quách Tĩnh nhảy áp vào phía Hốt Tất Liệt, khí thế hăng mạnh như một ngọn bão táp, lao cả kinh, lập tức nhảy bung ngay về, quát lớn :

- Nhãi con! Đỡ đòn ta đây!

Lúc này chỉ có Âu Dương Phong mới cảm nổi Quách Tĩnh. Trong lúc lão bận tay giao tranh như vậy, thế nào song điều đã có cơ hội giải cứu chủ!

Tây Độc đoán biết ý chim, lão vừa đánh với Quách Tĩnh, vừa lo lắng đánh tiếng với quân sĩ :

- Mau mau bắn tên lên! Đừng để đôi ác điều bay xuống!

Nào hay động tác đôi chim quá lanh lẹ! Không để cho đám xạ thủ kịp ra tay, cả hai con đã tung mình bay xuống, cánh lo quạt, trảo lo bầu mồm, đám quân sĩ bị toác da rách thịt, con hắc điều lại càng dữ tợn, bay vọt ngay sang một tên thân binh đang vác cờ, giơ trảo mồm đui mắt tên lính, một tiếng rú kinh hồn vang lên, cả người lẫn cờ lăn quay ra mặt đất! Cờ vốn là tiêu biểu tinh thần cho ba quân, nay bị thần điều đánh ngã, tinh thần chiến đấu của quân Mông bị ảnh hưởng ngay! Còn con bạch điều lướt nhanh ngay về phía Quách Tĩnh, Âu Dương Phong vội quay ngược chưởng lại, đánh thốc ra ngoài một đường, nào hay Quách Tĩnh đã đi nhanh hơn một bước, chàng đã vung tay đánh ra ngọn “Trầm Long Tại Uyên”, đè ngay chưởng lực của Âu Dương Phong, rồi tung mình vọt bổng lên không, cười ngay lên lưng bạch điều, linh điều thấy chủ nhân đã vọt lên lưng, lập tức vỗ cánh bay bổng lên không, chớp mắt đôi chim đã vọt xa mặt đất đến hơn mười trượng, lúc này đám quân Mông mới sực nhớ gương cung nỏ tên như mưa, nhưng đôi chim và Quách Tĩnh đã bay cao trên hai ba chục trượng, các tay thiện xạ đành chịu thua, đưa mắt ngó ngơ ngắc với nhau!

Quách Tĩnh không thà nào ngờ được mình thoát cảnh hiểm nghèo may mắn như vậy, từ trên không nhìn xuống, thấy binh mã Mông Cổ đông như kiến cỏ, từng từng lớp lớp vây kín biết thành Tương Dương, trong lòng thầm lo lắng, thầm nghĩ: “Cuộc Nam xâm của quân Mông kỳ này họ động binh đông đảo như vậy, mà trong thành chỉ có mấy vạn quân mình, làm sao chống cự lâu dài đây, nếu không có viện binh, làm sao có thể đột phá vòng vây!” Quách Tĩnh đang mải mê nghĩ ngợi, chợt nghe quân Mông phía dưới la ó vang lừng!

Quách Tĩnh nhìn xuống, thấy vô số binh sĩ Mông Cổ cưỡi ngựa chiến mã, tay cầm theo dây và sào dài, từ từ hướng áp lại để bắt con “Hãn Huyết bảo mã” của mình, “bảo mã” lồng khấp chiến trường, chẳng khác nào như một con phi long, Quách Tĩnh đâm quỳnh lên chàng lập tức nói với song điều :

- Hắc nhi, bạch nhi, mau mau xuống cứu “Hãn Huyết bảo mã”!

Nhưng ngựa nào phải người mà bảo dễ cứu, nhưng con ngựa nay đã sống chung với Quách Tĩnh từ hồi còn nhỏ, vào sanh ra tử với chàng biết bao lần, nay đâu nỡ để nó bị hãm như vậy? Song điều cũng triệt để phục tùng ý chí chủ dù biết rằng không thể nào được, nhưng cũng cố gắng làm, hai chim điều liền đâm bổ ngay xuống!

Con “bảo mã” cũng tinh khôn, thấy song điều và chủ mình từ trên sà xuống, nó hí vang lên một tiếng, rồi nhảy tung lên hơn hai trượng như để đón mừng chủ tới nào hay trong lúc nhanh như cắt, bốn tên lính xông ngay tới quăng dây ra, “bảo mã” không kịp đề phòng, bốn gió bị dây cuốn quít cứng chặt “pác” một tiếng nặng nề, “bảo mã” té ra mặt đất!

Quách Tĩnh cuống lên khi thấy ngựa của mình bị bắt, lúc chàng đứng ở trên độ cao ba trượng cũng chẳng chờ cho điều bay xuống, chàng tung mình từ trên lướt xuống, vừa xuống tới mặt đất chàng quát lên một

tiếng dữ dội, bung qua giật ngay hai dây đang cuống chân trước của “bảo mã” giật mạnh ngay về khiến cho hai tên lính quân Mông từ trên yên ngựa ngã chúi xuống, ngựa của chúng hoảng hốt bỏ chạy luôn, còn hai tên lính ngã tẹo căng gậy tay rên la inh ỏi!

Chớp mắt, hai tên lính cầm dây chân ngựa phía sau cũng bị chung số phận như đồng bọn, “bảo mã” được giải thoát hoàn toàn, Quách Tĩnh lúc này nhảy bung lên lưng ngựa, phóng nhanh về phía Tương Dương thành, đôi chim điêu bay trước sà xuống lướt lên như phượng múa để mở đường trước cho chủ, với lối chiến đầu hoa hợp giữa người và những con vật tinh khôn này, Quách Tĩnh trong lòng cảm thất tự hào vô cùng!

Trong lúc Quách Tĩnh cố phá trùng vây trong đám loạn quân và đã tiếng được cả hơn trăm trường đường, Hốt Tất Liệt vội ra lệnh cho Vương đệ Ngột Lương Ha Đài đem theo đại đội kỵ binh rượt theo sau như thể gió quyen mây bay, cung tên thì nahu nắn ra tua tủa, may nhờ “bảo mã” nhảy nhót lẹ làng, nếu không, Quách Tĩnh chắc chắn đã trở thành một “người nhím”! Đang cơn nguy cấp tột độ ấy, phía Tương Dương thành đột nhiên khỏi bụi mù trời, một đoàn người ngựa xông thẳng ra chiến trường!

Quách Tĩnh cả kinh, nhưng khi nhìn kỹ là cờ hiệu nhà Tống, chàng vừa hoảng vừa mừng, thực ra ái thiếp mình đã liều mở cửa thành xông ra cứu nguy, kinh là cửa thành mở cửa như vậy, nếu lỡ bị quân Mông tràn vào thì còn gì là thành Tương Dương của nhà Tống nữa! Vì cứu một mình ta mà gây lụy cho bao nhiêu quân nhân trong thành. Chàng lo cuống người!

Ngay khi đó, đoàn người từ xa tiến gần, tuy mang cờ hiệu nhà Tống, nhưng lại không ăn mặc theo quân sĩ nhà Tống, Quách Tĩnh định thần nhìn kỹ, thì ra là anh em Cái bang, đi đầu là một con ngựa cao lớn trên yên chính là Hoàng Dung, tay cầm Lục Trúc trượng, theo phía sau nàng là Lỗ, Giản, Lương tam trưởng lão, sau nữa là anh em Cái bang, nghĩa là không một quân lính nhà Tống!

Thì ra Hoàng Dung thấy song điêu sai khi cứu được nhị trưởng lão về, lại sai ngay song điêu đi cứu chồng, nhưng chờ mại vận bất tin, quân lính Mông Cổ vẫn trùng trùng điệp điệp vây kín, rõ Quách Tĩnh bị vây trong loạn quân, Hoàng Dung bèn nghĩ ra một kế, quay đầu nói :

- Này, Lỗ trưởng lão, chúng mình lập tức mở ngay cửa thành đánh thẳng ra!

Lỗ hữu Cước giật mình kinh hãi :

- Thừa Bang chủ, chúng mình mở cửa thành ra đánh như vậy, khác nào trứng va với đá! Lỗ quân Mông tràn vào thành thì... mà còn phía Lã tướng quân...

Hoàng Dung nhú mày liễu rằng :

- Cần gì! Riêng anh em Cái bang chúng ta đã có trên ngàn người đây, cứ việc xông thẳng ra tiếp cứu, cần gì Lã tướng quân phái thêm binh, còn việc canh giữ thành, có thể tạm giao lại cho Khuất đạo trưởng trông coi, còn nói “trứng chọi đá” lại càng nực cười thêm, thế bấy lâu chúng ta nghiên cứu về trận pháp của Võ Mục binh thư đi đâu hết rồi? Bộ không có ích gì sao?

Nghe Hoàng Dung bày tỏ vậy, Lỗ Hữu Cước mới chợt hiểu, thì ra vợ chồng Hoàng Dung cùng với Cái bang đến Tương Dương, sau khi biết rõ thực lực quân tình trong thành, thấy số lượng thua sút quân Mông Cổ quá nhiều, một lực lượng cô thế yếu đuối như vậy, nếu muốn kiên cố giữ vững thành trì, trừ phi phải theo lối trận pháp của Võ Mục, huy động và huấn luyện quân lính cho tinh nhuệ, nên nàng lập tức chia ngay anh em Cái bang ra thành tám tiểu đội, mỗi tiểu đội một trăm năm chục người, huấn lệnh theo “bát trận” của Võ Hưu, đây là chiến pháp của Thừa tướng nhà Hán Thục Gia Cát Lượng chuyên về lối ít thắng nhiều với thế yếu thắng thế mạnh! Xưa kia chính Quách Tĩnh đã dùng lối này chỉ huy quân của Thành Cát Tư Hãn trong cuộc chinh Tây, và lập nhiều kỳ công, nay Hoàng Dung cũng đem ra huấn luyện cho anh em Cái bang, thâm thoát, cuộc huấn luyện đã được mấy tháng, nay đang lúc Quách Tĩnh gặp nguy, có thể đưa ra dùng thử xem sao!

Giản, Lương nhị lão lớn tiếng rằng :

- Hoàng bang chủ nói đúng, nuôi quân ngàn ngày chỉ dùng trong một buổi, Quách quan nhân xả thân ra thành để cứu chúng tôi về, nay quan nhân bị vây như vậy, tại sao chúng mình không ra cứu, dù có mất mạng đi nữa, chúng tôi thế nào cũng phải ra!

Hoàng Dung thấy anh em Cái bang phấn khởi, lòng cả mừng, vội phái người đi mời Khuê Xứ Cơ đến giao phó ngay việc phòng ngự, Trường Xuân Tử nghe Quách Tĩnh bị vây, cũng đòi đi theo, Hoàng Dung lắc đầu rằng :

- Khuê đạo trưởng nên lo ở lại giữ thành vì loại “bát trận Vô Hưu” không thể đông người mà được việc!

Khuê Xứ Cơ nghe Hoàng Dung bày tỏ vậy, bèn chấp thuận theo ý nàng, Hoàng Dung hạ lệnh mở cổng thành cả ngàn anh em Cái bang, hò hét vang lên xông tuốt ra ngoài thành luôn!

Lối bao vây thành Tương Dương của quân Mông, ta một lối chiến pháp “Phong tỏa bao vây” những nhà cửa của dân chúng ở trong phòng mười dặm của thành trì, đều bị gỡ sạch hết, cách thành trì lối ba dặm trở thành khu vực trống trơn không một người dân cư ngụ, nên Hoàng Dung chỉ huy anh em Cái bang xông ra, thoát tiên là vượt qua một nơi không người, nhưng khéo sao lúc này Quách Tĩnh đã tuôn qua được nhiều vòng vây của địch và gặp ngay anh em Cái bang. Lúc đầu, Quách Tĩnh còn thăm trách vợ sao lại xao lãng việc giữ thành mà ra mạo hiểm như vậy, nếu quân Mông tràn vào như nước lũ thì làm sao chống cự? Khác nào như để dê vào miệng cọp! Nhưng đến khi chàng nhận ra lối trận thế “Vô Hưu bát trận” của anh em Cái bang, bất giác cả mừng khen ngợi vợ rằng :

- Nàng giỏi thật! Trận đồ huấn luyện mấy tháng nay, bây giờ đã có thể đưa ra thử sức rồi!

Quách Tĩnh thúc “bảo mã” chạy lướt về trận mình, đám quân Mông Cổ theo sau tấp tểnh bên địch có người ra tiếp ứng, đời nào chịu buông tay. Ai nấy ra roi thúc ngựa đuổi miết, nhất là thấy quân địch ăn mặc lôi thôi lếch thếch như đám ăn mày, nào đâu hề mặc binh phục nhà Tống, người lại ít ỏi, càng khinh coi vào đâu, tưởng đâu đám này không làm sao chịu nổi sự càn quét của quân bách chiến bách thắng mình! Nào hay vừa xấp lại gần anh em Cái bang lập tức chia nhanh thành hai phía: tả hữu, phía trước chia thành mười mấy tiểu đội, trên tay mỗi người đều cầm thuần bài, còn tay mặt vung kiếm trường đao, lăm lăm như con ốc tiến vào chém chân ngựa chộp nhảy, cả mấy trăm quân Mông hàng đầu đã té hết xuống ngựa, một nhóm Cái bang khác xấn tới vung đao chém bay đầu, cảnh hỗn loạn chỉ trong nháy mắt, cả mấy trăm tên kỵ binh thiện chiến của quân Mông, đều bị đánh chết trong trận pháp “Bát trận Vô Hưu”, cả lũ bị quét sạch ráo!

Mấy ngày quân Mông lớp lớp tiến đến, thấy quân đội bị thất trận như vậy, bắt giáo cả kinh hồn hoảng vía! Nhưng vốn là nòi hảo chiến, hai lại ỷ người đông, tuy lấy làm lại về chiến tình phía trước, nhưng vẫn thả ngựa tiến lên, ngay lúc đó phía Cái bang đã từ “Thái Cực đồ hình” biến đổi thành lối “Trường Xà trận pháp”, vô số tiểu đội xuyên qua xuyên lại rồi tung cả lên, khi đám quân Mông rập vào trận địa, mắt hoa cả lên với nhau, đầu đầu cũng thấy toàn là người Cái bang, kẻ địch như cỏ rã, ngàn vạn quân mã vậy, quân Mông bang hoàng hoảng vía, tìm đường né tránh tứ tung, không đầy hơn hai nén nhang, đám quân Mông này lại bị loại khỏi vòng chiến hơn nửa!

35. Chương 35: Cướp Lương Địch, Nữ Hiệp Xuất Kỳ Mưu

Thì ra Hoàng Dung y theo lối trận pháp “Bát trận Vô Hưu” bày ra, anh em Cái bang tuy chỉ có lối một ngàn hai trăm người đối lại, nhưng lối đánh này đã ngầm có “tám sáu tư cửa” nghĩa là có mười sáu lối biến hóa cả thủy, hễ quân địch xấp vào trận lập tức sẽ dụng độ ngay với “Ngũ hoa bát môn” của trận đồ này, chỉ nội về điểm này cũng đủ rối trí loạn mắt rồi, huống hồ các anh em Cái bang, ai ai cũng tinh thông về võ nghệ, một tên hành khất trong Cái bang, ít lắm cũng đánh nổi ba bốn mạng lính Mông là ít, khi người ngựa của quân Mông đã bị hãm vào trận, tứ phía đều có đao thương quát đâm tới ngay, hễ ngựa bị chém gãy cẳng tên kỵ binh thế nào cũng bị chết về loạn đao thương, chớp nhoáng đoàn quân này cũng bị tiêu hết luôn!

Nhưng quân Mông Cổ lại xua thêm một đoàn kỵ binh hai ngàn người, chia thành tả hữu hai cánh rầm rộ tiến như vũ bão vào trận, đoàn kỵ binh hai ngàn này có vẻ nghiêm khắc vô cùng, tiến theo lối chỉnh tề, khác hẳn với hai đoàn trước, nhưng “Vô Hưu bát trận” của Hoàng Dung, chẳng khác nào như chiếc lồng vô hình, khi hai đoàn kỵ binh vừa xông vào trận, anh em Cái bang nổi ngay một tiếng sáo, lập tức chia ngay

thành ba đội, do ngay tam trưởng lão Lỗ, Giản, Lương thân hành chỉ huy, hình như biến ngay lối “Thiên, Địa, Nhân tam tài trận”, và vây ngay hai cánh tả hữu quân Mông.

Quân Mông vốn xưa nay thiện về lối dã chiến, tuy Hốt Tất Liệt có nhóm người Hán Lưu Đạo An trợ giúp, đối với lối đánh giặc theo trận pháp rắc rối này, binh sĩ vẫn cảm thấy không quen, bởi tính của chiến sĩ Mông Cổ, không bao giờ chịu bị hạn chế về cái hăng của mình khi xáp trận, khi họ thấy trận đồ anh em Cái bang thành linh thay đổi, cũng chẳng kể ba bảy hai mươi mốt gì, vùng ngay thương lên đâm quất túi bụi, nào hay chính lối trận “Võ Hầu bát trận”, chuyên dùng ít thắng nhiều, chẳng thể mà xưa kia Gia Cát Lượng lược xuất Kỳ sơn sao có thể dùng thiếu số binh lực, đánh tới bởi đại quân của Tư Mã Ý nhà Ngụy! Quân Mông sau khi xông vào trận bỗng cảm thấy mất hoa lên, đối phương chia ngay thành tả, trung, hữu ba đường đánh tới, và mỗi tên quân Mông đều thấy mình bị đánh một lúc ba mặt với ba loại binh khí khác nhau, chỉ nghe reo ngựa hí hỗn độn, đám quân Mông thi nhau ngã xuống yên ngựa, anh em Cái bang lại tha hồ chém giết, chẳng bao lâu, hai ngàn quân Mông này cũng bị xóa hẳn luôn tại chiến trận!

Trận thế của anh em Cái bang do Hoàng Dung chỉ huy, chẳng khác nào như một chiếc võng vô hình, kể địch vô một trăm chết một trăm, tiến vào một ngàn chết một ngàn, quân Mông lúc này tuy đông đến cả vạn, nhưng thấy tình hình dữ vậy, cũng bàng hoàng đâm do dự, không dám tiến. Hoàng Dung thấy trận pháp của mình đã khiến cho địch mất tinh thần khiếp vía, thấy vậy cũng thuận buồn thu gió, ngừng tay ngay. “Kỳ môn bát trận” tuy biến hóa ảo diệu, nhưng nếu mấy vạn binh mã của địch cùng một lúc xông bừa qua, con số ngan của Cái bang đây khó mà không bị đối phương tiêu diệt, nàng lập tức ra lệnh cho anh em Cái bang, đổi ngay hậu trận lên trước, rút ngay tiến về phía sau, từ từ lui dần ngay về cửa thành Tương Dương, mặc dù quân địch vẫn bám theo sát, nhưng cuộc rút lui vẫn trật tự và oai nghiêm! Ngột Lương Hạ Đài thấy vậy bất giác thở dài :

- Không ngờ bên Nam triều lại có những kẻ tài giỏi như vậy, cứ tình trạng này thành Tương Dương khó mà đánh chiếm được!

Tướng Lã Văn Hoán thấy Hoàng Dung đón được Quách Tĩnh về, bất giác cả mừng, lập tức hạ lệnh mở ngay cửa thành, anh em Cái bang rút sách, ngay vào thành, vậy là cuộc đổi tù binh của Quách Tĩnh chỉ bị kinh hoảng chứ không hề bị nguy! Vợ chồng vui mừng vô tả!

Nói về Hốt Tất Liệt thấy Quách Tĩnh rút được vào thành, biết vô hy vọng công hãm thành Tương Dương, mặt mày ủ rũ không vui, Lưu Đạo Anh thấy vậy hiển kể rằng :

- Đại Hãn cũng chẳng nên buồn lòng làm gì, phạm chuyện gì cũng không nên quá gấp rút, Tương Dương tuy phòng vệ kiên cố, trong cấp bách không thể nào hạ ngay được, vậy chúng mình động binh đi đánh các châu quận khác, cắt đứt đường ngoại viện của thành Tương Dương, khiến thành bị cô lập, mặt khác bao vây chặt chẽ như vậy, thành Tương Dương sẽ trở thành thê: bên ngoài không có viện quân, trong mất tiếp tế, không chống thì chết, thế nào cũng phải cúi mình đầu hàng, dù Quách Tĩnh có mạnh đến đâu, đó chỉ là việc cá nhân không đáng kể!

Hốt Tất Liệt nghe vậy chuyển buồn sang vui rằng :

- Kế này hay đấy, vậy cứ y kế thi hành!

Từ hôm đó, Hốt Tất Liệt không công đánh thành Tương Dương, mà cho đào ngay những chiến hào cách, thành mười dặm xa trong công việc này Hốt Tất Liệt đã dùng đến ba chục ngàn quân, ngoài ra còn trưng dụng những dân phu các nơi đến mấy vạn người, ngày đêm gánh đất đào hào, làm thành ba đạo hào vĩ đại vây xung quanh thành Tương Dương, khoảng rộng của hào hơn hai trượng, chiều sâu sáu bảy trượng, một mặt khác, Hốt Tất Liệt căn dặn vương đệ Ngột Lương Hạ Đài, đem theo hai chục ngàn tinh binh, đi đánh các châu quận miền hạ du phi giang của Tương Hán, chỉ trong vòng một tháng, đoàn quân Mông như thể nước vỡ đê, tiến đánh luôn một dãy Gia Ngự, Khảo Cẩm, Lão Hà Khẩu, Võ Thắng Quan, trên mười lăm châu quận, đoàn quân đi tới nơi nào, máu chảy thành sông, xương chất thành núi nơi đó, trời sâu đất thăm, không thể nào tưởng được cảnh tàn nhẫn lúc bấy giờ!

Nói về nhóm Quách Tĩnh trong thành Tương Dương, các anh hùng già trẻ trong thành đã hết lòng canh giữ chống cự với quân Mông liên miên suốt ba tháng trời, trong ba tháng này, quân Mông cũng không chính thức mở trận đánh lớn nào, trái lại, quân trong thành đã do nhóm Toàn Chân lực tự, Tam trưởng lão Cái bang, lâu lâu mở cửa thành ra đánh phá doanh trại địch vào những đêm tối không trăng, tuy sự đột kích

thành công, nhưng không làm sao đánh tan được đám quân vây đông như kiến cỏ! Tình hình chiến sự chỉ thu được những hiệu quả khuấy phá địch mà thôi! Nhưng trong phía thành Tương Dương, dần dần đã nổi lên cơn lo âu cho mọi người, đó là vấn đề lương thực, mỗi ngày một ít dần, thành Tương Dương vẫn cũng là một thành trì có tiếng giàu có, tướng thủ thành Lã Văn Hoán cũng đã tích trữ nhiều lương thực trước khi quân Mông mở cuộc Nam xâm, nhưng số quân dân trong thành có đến trên trăm ngàn người, lại cộng thêm những dân chạy loạn quanh vùng hai chục vạn người, dưới tình trạng không có ngoại viện, biến ngay thành canh “Tọa thực sơn không” (ngồi ăn không núi cũng hết), sự tồn lương của thành tuy phong phú, nhưng ăn mãi cũng hao, quân Mông đã lợi dụng chiến thuật vây hãm này để gây tình trạng cạn lương trong thành Tương Dương. Lã Văn Hoán khi nghe quan kiểm lương báo cáo, bất giác cau mặt buồn rầu, bèn cho mời ngay vợ chồng Quách Tĩnh vào Anh phủ sứ nha môn, thảo luận về tình hình :

- Nếu tình hình kéo dài hai ba tháng nữa như vậy, khi lương hết, quân sĩ chúng ta không thể nào dự trận với địch được, không biết hiền mãnh lương có kế sách gì đối phó không!

Quách Tĩnh trầm ngâm rằng :

- Tục ngữ có câu: “Thị phúc bất thị họa, thị họa đảo bất qua!” (nếu đã may thì không có rủi, mà đã rủi để tránh khỏi). Vậy nay chúng ta nên động viên đốc hết toàn lực trong thành ra quyết chiến một phen với quân địch!

Chàng chưa nói hết, Hoàng Dung đã lắc đầu rằng :

- Không thể thế được!

Quách Tĩnh ngạc nhiên :

- Kìa em, binh pháp chả nói: phải đặt trong cái chết để tìm cái sống đó sao! Chờ gì chúng mình không liều chết với quân Mông một trận!

Hoàng Dung rằng :

- Khi đại quân Hốt Tất Liệt mới vây hãm thành, kẻ ấy còn có thể dùng được, nhưng nay cách vây của chúng ta đã kiên cố, nội mấy chiến hào của chúng ta đã đào ấy, đủ biết Hốt Tất Liệt đã lộ lộu vụ liêu chiến của mình từ lúc đầu rồi, lại nữa binh sĩ có thể dự trận của Tương Dương, cũng không đầy con số năm chục ngàn, trong khi ấy đại quân vây thành của địch có đến mấy trăm ngàn, mạnh yếu đã hiển nhiên trông thấy, nếu xuất trận đánh liều khác nào khác khác dê trên cọp! Nếu thất trận, thành Tương Dương sẽ mất là cái chắc!

Lời phân giải của Hoàng Dung khiến Lã Văn Hoán phải gật gù phục là cao luận!

Quách Tĩnh nghe vợ nói xong, bèn lên tiếng :

- Nếu nói vậy, chúng mình đành bó tay chịu chết sao!

Hoàng Dung háy mắt không vừa lòng câu nói của chồng.

- Nào người ta có nói là bó tay chịu chết đâu! Nay có hai kế để giải quyết nỗi nguy khốn cho thành Tương Dương.

Lã Văn Hoán sáng ngồi mắt lên vội hỏi :

- Thưa Quách phu nhân, kể gì xin phu nhân chỉ ngay cho.

Hoàng Dung nói :

- Kế thứ nhất chỉ có tính chất tạm thời, chúng ta phái người dò la lương thảo của quân địch xem họ tập trung đâu, rồi cho quân ta đến đánh úp, đoạt lương về, còn kế thứ hai, cho người đi Lâm An cầu cứu!

Quách Tĩnh rằng :

- Triều quan gia vô quân vô tài, Thừa tướng Giá Tự Đạo là một tên đại gian thần, trước kia Tương Dương chưa bị vây Lã tướng quân đã ba lần phát văn tự về Lâm An cấp báo nhưng tên Giá Tự Đạo dìm hết công văn, xem tình trạng này chúng mình có cầu cứu với Lâm An chắc cũng uống công hao sức mà thôi!

Hoàng Dung nói :

- Dù sự thế ra sao, những nước cờ thứ nhất, chúng hãy cho người dò la lương thảo quân địch trước đã rồi tính!

Lã Văn Hoán lập tức phái liền mười tân binh lanh lẹ ăn mặc giả theo lối quân Mông để tiện bề hành động. Sau hai ngày chúng quay về báo cáo.

- Thưa chủ tướng, quân lương của Hốt Tất Liệt đều dồn trú nơi thượng du Lão Thiết sơn, doanh trại nổi liền có đến mấy dặm, ít ra cũng có đến năm sáu ngàn quân canh giữ tại đó!

Hoàng Dung nghe xong gật đầu nói với Lã Văn Hoán :

- Thưa Lão tướng quân, phiền ngài cho tôi mượn “Tương Dương phủ chí” (bản đồ thành Tương Dương), xem thử địa thế vùng Lão Thiết sơn ra sao để liệu!

Lã Văn Hoán lập tức cho người vào kho lấy “Tương Dương phủ chí” giao cho Hoàng Dung nghiên cứu địa hình địa thế, sau khi xem kỹ, Hoàng Dung biết Lão Thiết sơn còn có tên là Lão Đầu sơn, tọa lạc cánh hướng Bắc thành Tương Dương năm mươi dặm, nằm trên vùng bình nguyên là một dãy núi bờ vờ trông trọi, cách hướng Đông năm dặm là con sông Tương giang, nước chảy cuộn cuộn, Hoàng Dung suy cả nửa buổi, mới tìm ra được một kế sách cướp lương địch, nàng quyết định điều động ba ngàn quân ra thành, ngoài ra tuyển lựa thêm năm trăm người tinh thông võ nghệ trong Cái bang để trợ thêm sức, ngoài việc xuất binh này, nàng còn cho chuẩn bị năm trăm chiếc thuyền nhẹ, hai trăm cân thuốc súng và lưu hoàng, dây mồi lửa, dầu cá, toàn những vật dụng dẫn hỏa bén nhạy, những vật này, trong thành cũng không khó kiếm lắm, nhưng cũng có một vật mà nàng không sao tìm kiếm ra, đó là thứ đỉnh hình tam giác, loại đỉnh này nàng lại cần dùng đến năm mươi thùng lớn. Lã Văn Hoán hạ lệnh cho tìm khắp trong thành, nhưng cũng chỉ có mười thùng là cùng, đành trưng dụng ngay thợ rèn cho làm gấp rút, suốt hai ngày hai đêm, mới rèn đủ số đỉnh năm mươi thùng! Hoàng Dung thấy mọi vật dụng đã chuẩn bị đầy đủ, bèn triệu Lỗ, Giản, Lương tam trưởng lão đến phân phối kế hoạch, mọi cùng việc tuần tự tiến hành như kế đã dự định trước!

Hôm đó, khi trời vừa đổ tối, nơi cổng thành phía Nam của Tương Dương, âm thầm mở ngay một cánh cổng, xuất hiện ra một đoàn người, đoàn người này toàn bộ binh, mười người một nhóm, tám người một tụ, trên vai khiêng thuyền nhắm ngay hướng sông Tương Giang tiến bước, chẳng bao lâu thuyền hạ sông, quân lính leo lên, thuận theo giòng đi luôn. Quý vị độc giả sẽ ngạc nhiên, bộ quân Mông đều điếc hết sao mà để cho quân nhà Tống ung dung chuyển binh như vậy? Thì ra đại quân của Hốt Tất Liệt vây thành Tương Dương, tuy cuộc vây vĩ đại, nhưng đều cách thành trì đến mười dặm xa, mà nơi đây mới có chiến hào thứ nhất ngăn chặn cuộc đột kích của quân Tống, nên sau xung quanh mười dặm của thành đều trở thành cảnh hoang vu không người, trong tình trạng này, dù cho quân Tống có ra thành cũng chẳng làm gì được, nên quân Mông càng không thêm để ý vùng hoang vu này, bởi vậy cuộc xuất binh lên này, quân Mông hoàn toàn không hay biết, chẳng bao lâu, ba ngàn quân và năm trăm anh em Cái bang đều xuôi thuyền đi theo giòng sông dưới sự chỉ huy của vợ chồng Quách Tĩnh. Ông trời cũng như có mỹ ý góp phần vào cuộc điều binh này, đột nhiên gió Đông phong thổi lên, thuyền tiến nhanh như tên bắn, lộ trình năm dặm đường, chẳng mấy chốc đã đến nơi, khi thấy rõ Lão Thiết sơn, Hoàng Dung lập tức hạ lệnh cho các binh sĩ độ bờ ngay lên bờ, bao nhiêu thuyền cho tấp vào bến Lư Hoa Đồng, cắt lại trăm quân sĩ lo giữ thuyền, còn lại số ba ngàn bốn trăm người chia thành nhiều toán, tiến thẳng về phía Lão Thiết sơn!

Quân Mông có năm mộng cũng không thể nào ngờ rằng quân Tống lại dám đi xa cả năm dặm đến cướp lương như vậy, cũng do đó mà công việc bố phòng ở đây chênh mảng, từ bờ sông đến Lão Thiết sơn quân canh ít ỏi, chẳng mấy chốc Hoàng Dung đã bắt sống hải quân canh gác, và biết rõ hư thực của địch, lựa chọn ngay mười người bản lĩnh cao cường trong nhóm Cái bang cho đã dẫn đường trước, nghĩa là chuyên về nhiệm vụ thủ tiêu lên các quân canh, cuộc “giết ngầm” này đã hoàn toàn thành công! Đoàn quân nhà Tống đã tiến sát nơi kho trữ lương thảo của địch, quân Mông đang lúc ngon giấc trong làng mộng, Hoàng Dung cho lệnh nhóm Cái bang nổi ngay lửa lên; tiếng hò hét vang trời chuyển đất từ bốn phương tám hướng đánh tung ngay vào doanh trại địch!

Quân Mông chợt tỉnh, chỉ thấy khắp tứ phía ánh lửa bùng bùng, quân nhà Tống đánh vào như nước lũ vỡ đê, hăng như cọp vào đàn dê, nhiều quân Mông chết còn nằm ngủ trong chăn ấm, cả đám hết hoảng, không hiểu quân địch từ đâu mà đến, số lượng địch là bao? Đâu đâu cũng chỉ thấy quân nhà Tống, thế là năm ngàn quân giữ lương thảo tại Lão Thiết sơn, không đầy nửa canh thời gian, đã bị anh em Cái bang và ba ngàn quân Tống tiêu diệt trọn vẹn!

Hoàng Dung thấy chiến trận đã giải quyết xong, lập tức cho lệnh anh em Cái bang phóng hỏa, Quách Tĩnh giật nảy mình hỏi :

- Ô kìa! Sao lại phóng lửa vậy! Chúng mình còn phải vận lương thực chứ! Hơn nữa, em cho phóng hỏa như thế, không phải như thêm quân Mông đến nữa sao!

- Anh biết gì! Chính em muốn như quân Mông đến để giết chúng cho bằng thích tay!

Dứt lời nàng ra lệnh cho nhóm Cái bang, khiêng hết năm mươi thùng dinh hình ba góc rải khắp xung quanh trại, rồi động viên mọi người khuôn vác lương thảo. Lão Thiết sơn đây là một đại bản doanh trữ lương của Hốt Tất Liệt, không thiếu gì gạo! Dưới sức chuyển vận nhanh như thoi đưa của ba ngàn quân nhà Tống, chẳng mấy chốc, trên năm trăm thuyền đã chất đầy nhóc lương thảo, vậy mà mới chỉ hai có hai phần mười của kho lương, chớp nháy ánh lửa ngợp trời, trong ngọn lửa cháy ngùn ngụt ấy, các đoàn quân Mông đóng kế cận Lão Thiết sơn bèn huy động kéo binh đến tiếp viện!

Quách Tĩnh thấy binh mã Mông Cổ kéo đến, oán trách Hoàng Dung đã “vẽ rắn còn thêm chân”, khác nào như tự mình trói buộc mình! Nào hay đoàn quân tiến gần đến trại, chỉ thấy ngựa lẫn người ngã kêu inh ỏi, trật tự rối loạn tơi bời!

Thì ra Hoàng Dung đã khéo bày ra “Thiết Đinh trận”, khắp xung quanh trại, trong vòng ba dặm đều rắc đầy đinh, quân Mông mỗi lần tác chiến đều dùng kỵ binh làm chủ lực, mà đoàn binh đến cứu Lão Thiết sơn đây đều toàn thuộc kỵ binh, sau khi lọt vào “Thiết Đinh trận” vó ngựa đạp phải đinh, ngã lẫn ra vì đau, kỵ binh ngã xuống cũng bị gây thương tích cùng mình, một cảnh lẫn lộn đau đớn vang rền chiến địa!

Lúc này Quách Tĩnh mới phục vợ cơ trí tính toán thần tốc hơn mình nhiều! Quân Mông bị trúng “Thiết Đinh trận”, cả thấy đến hai ngàn quân, số quân còn lại không dám tiến liều vào trận, đánh đứng kinh ngạc chứng kiến cảnh thảm bại của phe mình! Hoàng Dung đắc ý cười khanh khách, chỉ huy quân mình đem theo lương thảo ngược dòng thẳng tiến hướng Nam! Trong chớp mắt, quân Tống đã bình an đi xa, chỉ dành lại cho quân Mông tất cả những cái “dám” chửi, rửa, hăm dọa, nhưng lại không dám vượt trại đuổi theo truy kích!

Trong chiến dịch cướp quân lương của Mông Cổ, Hoàng Dung đã thành công một cách thuận lợi, cướp được cả thấy trên năm ngàn bao lương lớn, có thể tạm nuôi quân dân trong thành Tương Dương trong một thời hạn!

Ngay đêm đó Lã Văn Hoán mở tiệc lớn để tạ công lao vợ chồng Quách Tĩnh, trong bàn tiệc, Hoàng Dung bỗng nói :

- Thưa Lã tướng quân, nếu Tương Dương thành không có viện binh lại cứu, cứ tình thế này, liệu có thể giữ nổi mấy tháng!

Lã Văn Hoán ngăn người cau mày rằng :

- Nếu cứ theo tình trạng này, giỏi lắm chúng mình chỉ giữ nổi trong nửa năm là cùng!

Hoàng Dung đưa tay tính nhẩm rồi nói :

- Nếu có thể kiên thủ trong nửa năm thời gian như vậy thì hay lắm!... Anh Tĩnh, vậy vài hôm nữa, anh lên đường đi Lâm An cầu viện ngay!

Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi :

- Chỉ riêng mình anh đi sao!

Hoàng Dung nghiêm nhiên gật đầu :

- Đúng như anh đoán! Chỉ riêng mình anh mà thôi, sau khi anh đến Lâm An gặp Triệu quan gia, anh cố tả hết các nỗi cơ cực toàn quân dân thành Tương Dương đã quyết chiến ra sao cho họ biết, và xin họ phái ngay viện binh lại cứu cấp!

Quách Tĩnh ngồi vợ nói cũng cảm động mũi lòng, chàng thừ ra một lúc, rồi nghiêm nhiên nói :

- Được! Tối mai anh sẽ đi ngay, nếu anh xông khỏi vòng vây của địch càng hay, còn không, có hy sinh cho cả ngàn vạn dân quân thành Tương Dương cũng đáng!

Nhóm Toàn Chân lục tử nghe Quách Tĩnh nói khảng khái như vậy đều nâng chén rượu cầu chúc may cho chàng!

Má Ngọc đột nhiên hỏi :

- Tĩnh nhi, với võ công hiện có của con, nhất định là xông khỏi được trùng vây của địch, nhưng sau khi tới Lâm An, con tính cầu cứu về mặt nào!

Sau câu hỏi này, mọi người đưa mắt nhìn nhau, vì ai cũng biết rằng, đương kim Hoàng thượng Lý Tôn hoàng đế, chẳng qua mới có mười sáu mười bảy tuổi, đối với tất cả chánh sự trong triều đình chưa có sức hiểu nổi, mọi quyền bính lớn lao đều bị Thừa tướng Giá Tự Đạo nắm trọn vẹn hết, nói trắng ra là Giá Tự Đạo không khác nào Thái thượng hoàng đế (cha vua), nay muốn triều đình phát binh cứu Tương Dương, thế nào cũng phải thông qua với Giá Tự Đạo, nhưng lão đại gian thần thừa tướng này, đã quen thói khi quân, trước mặt vua luôn luôn giấu nhẹm hết về các tin tức quân Mông đang đánh nhà Tống, bề ngoài vẫn rêu rao thiên hạ thái bình, nay muốn y phát binh cứu Tương Dương, khác nào như kẻ “đòi da trên mình cọp”!

Lã Văn Hoán rằng :

- Lời Mã đạo trưởng tuy không sai, nhưng mà...

Quách Tĩnh cắt ngang ngay rằng :

- Nếu tôi may mắn đột khỏi vòng vây địch đến được Lâm An, đương nhiên anh sẽ xin cứu viện thẳng với lão Giá Tự Đạo, nếu Thừa tướng từ chối, tôi sẽ vào thẳng Hoàng cung gặp vua, vạch rõ hết các tội khi quân của lão gian thần và cho nhà vua rõ tin về tình cảnh nguy ngập của thành Tương Dương!

Hoàng Dung vỗ tay tán thành ý chồng :

- Diệu kế! Diệu kế! Vậy tối mai anh hãy lên đường đi ngay cho được việc!

Lã Văn Hoán đột nhiên rằng :

- Hãy khoan, cách thành mười dặm, quân Mông đã cho đào cả thay ba vòng đai chiến hào, và đều có quân lính canh giữ nghiêm ngặt, Quách đại hiệp làm sao mà phá được vòng vây đây?

Quách Tĩnh cười đáp :

- Xin Lã tướng quân yên trí, tôi sẵn có con “Hãn Huyết bảo mã”, dũng mãnh như phi long, và còn đôi linh điêu, lo gì không được việc!

Lã Văn Hoán nghe vậy mới yên dạ, buổi tiệc vui vẻ đến khuya mới tan!

Đến tối hôm sau, Quách Tĩnh vào An Phủ sứ nha môn nhận văn thư cáo cấp của Lã Văn Hoán, để tỏ rõ tình hình Tương Dương quá nguy cấp, Lã Văn Hoán đã cắn dập đầu ngón tay cho chảy máu để ký lên văn thư cáo cấp bốn chữ: “Thập vạn hỏa cấp!” (khẩn tuyệt mức). Quách Tĩnh chuẩn bị gọn gàng và đem theo mấy ngày lương khô, cưỡi ngay bảo mã, nhân đêm mở thành ra đi, Hoàng Dung, Toàn Chân lục tử, Cái bang tam trưởng lão, tiễn đưa thẳng đến cửa thành, đôi bên trao đổi lời chúc may. Quách Tĩnh không muốn kéo dài cảnh chia tay bịn rịn, chỉ nói với vợ: “Anh đi đây, thành hay bại đều do ý trời, em ở lại ráng lo cho chu đáo!”

Dứt lời chàng thúc ngựa tung vó quán mình vào trong cảnh đêm tối mịt mờ, đôi chim điêu bay trước dẫn lộ!

Thấp thoáng mọi cảnh lại trở về cảnh cô tịch của đêm trường!

36. Chương 36: Phá Trùng Vây, Bảo Mã Hiện Thần Uy

Chớp nhoáng, Quách Tĩnh đã đến thẳng ngay chiến hào, chỉ thấy doanh trại canh gác quân Mông, đèn đuốc huy hoàng, canh phòng cẩn mật, Quách Tĩnh cẩn chặt rằng võ ngay vào hông “bảo mã”, ngựa khôn biết ý chủ, đứng vọt ngay bốn vó lên, hí lên một tiếng vang lừng, ngang nhiên vọt qua đầu chiến hào như rồng bay!

Quân Mông thấy Quách Tĩnh đột nhập vòng vây, một tiếng ho hét vang lên, những ngọn trường mâu tua tua đâm tới. Lúc này Quách Tĩnh đã quyết chí liều chết, chàng hét lên một tiếng dữ dội, xông thẳng tới vùng tay túm ngay hai tên lính Mông thẳng tay quật tít ra xa cả hai tên bị quật đập mình chết tót! Đám quân còn lại thấy vậy hết hồn không tên nào liền vào! Con “bảo mã” cũng hiển thần oai tung đá tứ tung trong đám quân Mông, liên tiếp vọt nhảy mấy hồi, ngang nhiên xông khỏi chiến hào thứ nhất, và tới ngay chiến hào thứ hai!

Quách Tĩnh chỉ thấy chiến hào này tối thui như mực, quân Mông đông vô kể, chúng vừa thấy ngựa Quách Tĩnh lướt tới, một tiếng lệnh vang lên, cả tay xạ thủ thi nhau bắn túi bụi, Quách Tĩnh trước khi xông đến chiến hào thứ hai, chàng đã cướp được hai cây mâu, vọt mút tít hai ngọn mâu đánh rớt hết các mũi tên bắn như mưa của địch, chàng vọt quát với “bảo mã” :

- Vọt mau “cùng”!

Ngựa tung hết bốn vó, nhảy bung cao hơn ba trượng, lướt sang bên kia như rồng cỡi mây, vó ngựa tới đâu, quân Mông ngã lăn tới đó, đôi mâu trên tay Quách Tĩnh cũng chẳng vừa gì, tả đâm hữu thích! Oai nghiêm dữ dội như hung thần đại náo! Đám quân Mông thấy khí thế dữ tợn của Quách Tĩnh đều nhao nhao lui bước, “bảo mã” hí lên một tiếng vang hùng dũng, tung vó vọt ngay khỏi đầu quân Mông, bay vèo như một làn khói về phía trước!

Chớp nhoáng Quách Tĩnh đã vượt đến chiến hào thứ hai. Quân lính ở đây càng đông, đèn đuốc sáng trưng, chàng đã hai lần kinh nghiệm, vào hào lần này chàng quăng thẳng hai trường mâu sang địch, võ ngựa xông thẳng qua luôn! Nào hay trong lúc chàng vọt ngựa qua chiến hào ấy, đám đông phía trước bỗng có tiếng quát khan giọng :

- Thằng nhãi chết toi! Có cút mau xuống ngựa không?

Nghe vọng quát, Quách Tĩnh biết ngay là Tây Độc Âu Dương Phong, chàng nghe rõ âm thanh ấy phát ra từ cánh trái, chàng lập tức vẹo mình trên yên, đánh ra ngọn “Hàng Long thập bát chưởng” về phía phát ra tiếng quát!

Quả nhiên chưởng chàng vừa phát ra, trong đám đó lập tức cũng có một luồng kinh phong dữ dội áp tới, chính là “Cáp Ma công” của Âu Dương Phong, sau hai tiếng “rầm” của hai ngọn kinh phong chạm nhau, bảy tám tên lính Mông bị bật ngã túi bụi; Quách Tĩnh lúc này mở ngay lối đánh “Song Thủ Hồ Bào”, thấy Âu Dương Phong đang chen trong đám đông, chàng đưa tay chụp ngay một tên lính Mông, nói lớn :

- Lão Độc Vật! Hãy đỡ đây!

Dứt lời quăng ngay tên lính sang phía Âu Dương Phong, nhưng đây là lối đánh “Cách Sơn Đả Thần” của chàng, bề ngoài tuy thấy quăng ném người nhẹ nhàng như vậy, thực ra kẻ chịu đòn chính lại là Âu Dương Phong, Tây Độc đã quát lớn “Hãy!” một tiếng! Lão thẳng tay đẩy ngang sang song chưởng ra, không vị tình nương tay chút nào, chỉ thương thay cho tên lính Mông xấu số, hắn chỉ hét lên một tiếng và chết tươi ngay giữa sức ép chưởng lực của hai cao thủ khét tiếng võ lâm, chỉ thấy thịt xương văng tứ tán!

Quách Tĩnh lúc này đâu có tâm tính để giao tranh với Âu Dương Phong, bên này chàng vừa ném tên lính ra, chân đã thúc ngựa, con “bảo mã” vọt luôn hơn hai trượng cao, vèo khỏi đầu đám binh sĩ, và tung thêm hai lần nữa, đã xa ngoài mười trượng, Âu Dương Phong lớn tiếng hét gọi :

- Nhãi con hãy đứng lại!

Dứt lời, mở ngay “Lục Địa Phi Hành công” đuổi theo, nhưng ngặt vì trong đám loạn quân đông như kiến cỏ ấy đã chặn bít lối, phần cước trình con “bảo mã” lại nhanh, Tây Độc làm sau đuổi kịp được, khoảng cách

mỗi lúc một xa hẳn từ mười trượng đến bốn mươi trượng, rồi từ bốn mươi đến sáu mươi trượng, và cuối cùng xa luôn cả trăm và mất dạng luôn!

Cuộc đột trùng vây của Quách Tĩnh, trước sau không qua thời gian một canh, chàng đã nghiễm nhiên vọt khỏi trùng vây và men theo tả ngạn của Tương giang đi tuốt về Lâm An.

Nhắc về phía Hốt Tất Liệt, sau khi được binh sĩ báo cáo, biết tin Quách Tĩnh đã đột vây đi về Lâm An, các tướng lãnh dưới trướng đều thất sắc kinh hồn, đồng thanh rằng :

- Vây thì nguy mất! Quách Tĩnh rời khỏi Tương Dương như vậy, nhất định là đi Lâm An cầu viện, nếu viện binh của chúng đến thật, liệu bề chống đối bằng cách nào? Vạy Đại Hãn ra lệnh đánh lấy thành Tương Dương, nếu chúng mình chiếm được thành, Quách nam tử dù cho có đem binh về cũng thành vô dụng ngay!

Hốt Tất Liệt thản nhiên cười rằng :

- Mọi người chớ cuồng lên làm gì, ta đã cho người đi thương thuyết với Giá Tự Đạo thừa tướng ở Lâm An rồi, tên họ Quách dù có tới Lâm An cũng không làm sao xin được viện binh, ta tính cứ vây thành Tương Dương một năm, nếu không được hai năm, và liên tiếp thêm mãi, chừng đó xem chúng có hàng phục không cho biết!

Mọi tướng lãnh nghe Đại Hãn bàn tính như vậy, không ai dám dị nghị thêm, ai nấy lại đi lo cương vị cạnh phòng của mình!

Quay về phía Quách Tĩnh, sau khi chàng đột khỏi vòng vây và chạy suốt được hai ba chục dặm đường, bỗng chàng phát giác con “bảo mã” càng chạy càng chậm, dưới bụng ngựa như đeo thêm một vật nặng gì, Quách Tĩnh lấy làm lạ, cúi ngay đầu xuống nhìn, thì ra có một người râu tóc bạc phơ đeo ngay dưới bụng ngựa, Quách Tĩnh lên tiếng kêu lên :

- Trời ơi! Ra Châu đại huynh!

Ông già cười ngất ngưỡng, từ nơi bụng ngựa buông tay vọt ngay ra, thì ra chính là Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông!

Châu Bá Thông sau cuộc quần hùng đại hội ở Tung Sơn và đuổi bắt hãn Tây Độc Âu Dương Phong, Lão Ngoan Đồng cũng theo mọi người đến thành Tương Dương, nhưng vì tính tình không chịu bị câu thúc, nên khi quân Mông vừa khởi sự hãm thành, Châu Bá Thông đã lén bỏ đi ngay, khi Hoàng Dung phát giác thì ông ta đã biến dạng, Khuru Xứ Cơ rằng :

- Tính tình sư thúc suốt đời như vậy, bất cứ việc gì cũng làm theo kiểu “bốc húng” chính như Vương Trùng Dương còn sống, cũng không hề bắt ông ta xuống tôn làm đạo sĩ bao giờ, cứ để ông ta tự do cho yên việc!

Nào ngờ lúc này Châu Bá Thông lại hiện thân thành linh như vậy, Quách Tĩnh kinh ngạc xuống ngựa hỏi ngay :

- Kìa Châu đại ca, mấy tháng nay đại ca sống dật lạc nơi đâu? Vẩn mạnh giỏi chứ?

Châu Bá Thông cười mắng rằng :

- Rõ ngờ ngẩn thật, Lão Ngoan Đồng đã ăn được ngủ được, không mạnh giỏi, thì còn thể nào mới mạnh giỏi? Khéo hỏi vu vơ thật! Sao, mấy tháng nay nghe cậu nổi tiếng về cách giữ thành Tương Dương quân Mông nghe tên cậu đều choáng váng, còn dân chúng đã xem cậu như một vị thiên thần, kể ra chí trai nam nhi như cậu, có vậy mới đáng mặt anh hào!

Quách Tĩnh không ngờ mình nhờ thành Tương Dương mà nổi tiếng, trong lòng mừng vô cùng, nhưng nói ngay rằng :

- Thưa đại ca, tuy tiếng tăm đồn vậy, nhưng thành Tương Dương lúc này; ngoài không cứu viện, bên trong lại thiếu hụt lương thảo, khó mà chống giữ cho nổi, nên tiểu đệ mới liều thân xông khỏi vòng vây của quân địch, và tính đi Lâm An cầu viện binh, mà sao đại ca lại biết tiểu đệ ra đi đúng lúc này?

Châu Bá Thông chỉ ngay đôi chim diều trên không cười nói :

- Chính hai con súc sinh kia đã báo tin trước! Thôi chớ nói lời thôi làm gì, anh em chúng ta cùng đến Lâm An đã, nghe nói tên gian thần Giá Tự Đạo dùng bàn tay gian che mặt trời trước mặt trời mặt vua tâu hót toàn chuyện láo, để xem nó có chịu phát viện binh không, nếu không, đâm bỏ mẹ nó cho biết tay Lão Ngoan Đồng không phải tay mơ!

Quách Tĩnh vui hẳn lên, chàng đang buồn không ai đi chung với mình, nay chợt có Châu Bá Thông đi chung, đúng là khéo hết đường chê! Cả hai nhắm Lâm An tiến trình!

Nửa tháng sau, họ đã đến kinh thành của tiểu trào đình nhà Nam Tống - Lâm An - (tức Hàng Châu ngày nay). Quách Tĩnh từ Dũng Kim môn vào thành, lúc này mặc dù cương thổ nhà Nam Tống đã mất dần, nhưng cuộc sống trong thành Lâm An vẫn thái bình thanh nhàn trong cảnh say sưa hưởng lạc. Quách Tĩnh thấy vậy trong lòng buồn hận vô cùng!

Khi vào thành, Quách Tĩnh nói nhỏ với Châu Bá Thông hãy tạm nghỉ nơi quán trọ, cho ngựa nghỉ ngơi, thay xong quần áo sạch sẽ, mới đến cửa phủ Thừa tướng Giá Tự Đạo, chỉ thấy tướng phủ kiến trúc nguy nga, bên ngoài cổng dựng hai con sư tử đồ sộ bằng hoa đá hoa cương, cột cờ cũng bằng trụ đá, trông trang nghiêm hiên hách vô cùng, Quách Tĩnh bước đến cửa phủ, niềm nở cười nói với người gác cửa rằng :

- Tiểu nhân Quách Tĩnh muốn gặp ngay Thừa tướng có chuyện cần kíp, phiền đại ca thông báo dùm hộ một tiếng!

Hai người gác cửa nhìn Quách Tĩnh một hồi, rồi lạnh lùng :

- Người muốn gặp Thừa tướng sao? Hừ! Thế chức quan của người là chức gì nào? Có danh thiếp đó không, nếu chỉ nói suông như người, tướng gia nổi giận, chúng tôi không bị què cẳng mới là chuyện lạ!...

Quách Tĩnh cố nhẫn nhịn nói :

- Tôi không hề làm quan gì trong triều, chúng tôi chỉ là một người bình dân...

Hai tên gác cửa không chờ Quách Tĩnh nói hết lời, sa sầm ngay mặt xuống, lối tiếng quát :

- Đã là dân quên không thể nào gặp được Thừa tướng! Mau đi cho rồi!

Quách Tĩnh sung gan, nhưng chàng nghĩ hơi sức nào đi ăn thua với lũ chó chết này, nhịn đi cho được việc là hay hơn, nghĩ vậy chàng vẫn cố niềm nở :

- Tôi là chuyên sứ của Lã An Phủ sứ của thành Tương Dương phái tới, và đã đột ngột khỏi vòng vây quân địch để đến đây gặp Thừa tướng có đại sự bàn giao!

Hai tên nghe nói Lã An Phủ sứ, sắc mặt hòa nhã nói :

- A! Thế sao anh không chịu nói trước? Thôi được, hãy đợi ở đây đã!

Nói xong một tên bỏ đi vào trong, chờ cả buổi mới thấy hẳn ra và nói :

- Tướng gia mắc bận việc, vậy hôm khác người tới vậy!

Quách Tĩnh thất vọng, đành lui thủ bước về một mình!

Khi Châu Bá Thông nghe rõ tự sự, râu tóc dựng ngược lên nói :

- Mẹ kiếp thằng gian thần họ Giá hổng hách đến thế là cùng, thường nói: cứu binh như cứu lửa, nay hẳn ngang nhiên không tiếp kiến!... Để mai đây ta đi bẻ cổ nó cho biết tay!

Quách Tĩnh biết nếu để Châu Bá Thông đi, thế nào cũng gây họa lớn, mà đã gây họa thì ảnh hưởng tai hại đến việc Tương Dương, nên chàng cố sức khuyên Châu Bá Thông chớ nóng tính vội! Qua sáng hôm sau, Quách Tĩnh nghĩ ra một cách, khi đến tướng phủ lập tức ra hai lạng vàng, đưa xong cho tên gác cửa, khẽ tiếng nói :

- Đây là chút quà mọn, xin đại ca nhận dùm cho... phiền đại ca thông báo hộ với tướng gia một tiếng!

Tên gác cổng tướng phủ thấy nén vàng, bộ mặt đang lạnh như đồng ấy bỗng tươi hẳn lên cười niềm nở rằng :

- Thôi được! Thế mời ông bạn vào trong ngồi chờ một chút!

Vừa nói vừa cất lệ hai nén vàng vào người, và đưa ngay Quách Tĩnh vào trong ngồi chờ tử tế, Quách Tĩnh lòng buồn vô kể!

Khá lâu tên nọ quay ra, thấy sắc hấn ủ rũ buồn thiu, Quách Tĩnh đoán ngay chắc đã hỏng việc! Quả nhiên đúng vậy, tên nọ ra đến nơi, bèn mở miệng nói ngay :

- Nay ông bạn họ Quách, mong ông hiểu cho tôi đã bận tâm hết sức cho ông, nhưng kết quả không được gì, vậy xin ông bạn lần sau cũng chờ nên đến nữa!

Quách Tĩnh giật mình vội nói :

- Kìa đại ca! Chuyện gì lạ lòng vậy?

Tên nọ rằng :

- Trong lúc tôi bầm với tướng gia, ngài đang mắc đánh cờ với ái thiếp trong vườn hoa, tướng gia vừa nghe nói đến chuyện sứ của thành Tương Dương đến, lập tức nổi cơn lôi đình, la mắng om lên rằng: “... Người Mông Cổ nào đâu có tiến phạm gì đến cương thổ của nhà Tống đâu, thế mà viên tướng phủ thành Tương Dương ba lần bảy lượt đến cầu xin viện binh là nghĩa lý gì? Vậy không phải là có ý làm phiền bản Thừa tướng sao? Mau ra tống cổ ngay tên chuyên sứ cho ta! Sau nếu nó còn vác xác đến đánh què cẳng cho ta!” Ông bạn thử nghĩ, Thừa tướng nổi lôi đình như vậy, kẻ hèn hầu hạ như chúng tôi, làm sao mà dám hó he nửa lời? Nên đành lui nhanh ra cho đẹp việc!

Quách Tĩnh nghe vậy tức như bị bò đá! Không nói được gì cả!

Chàng tính mở miệng chửi cho một trận nên thân, nhưng nghĩ kỹ lại thôi! Nay Giá Tự Đạo đã ngang nhiên quyết tâm khi quân như vậy, mình có gây sự với cả lũ chó chết này cũng chẳng ích gì, bèn gượng cười ran gay khỏi tướng phủ về quán trọ!

Về đến nơi, Châu Bá Thông hỏi ngay vào đề :

- Hiền đệ? Chuyện ngã ngũ ra sao?

Quách Tĩnh thở dài, kể hết tự sự, Châu Bá Thông không những không giận mà còn cười lên ha ha. Quách Tĩnh lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Châu đại ca sao lại cười vậy?

Châu Bá Thông ôm bụng cười rằng :

- Ngu huynh cười hiền đệ quá thật thà, không biết linh động uyển chuyển vấn đề chút nào cả, ai lại đem cho tiền lũ chết toi ấy làm gì, đêm nay cứ tới đại tướng phủ, bắt ngay thằng bỏ mẹ Giá Tự Đạo ấy, và ngu huynh sẽ vác nó đến thành Tương Dương, cho nó thấy tình hình nơi đây để nó sáng mắt ra, và hỏi xem thằng bỏ mẹ ấy ăn nói ra sao trước sự thật hiển nhiên như vậy?

Quách Tĩnh nghe vậy phì cười nói với Châu Bá Thông :

- Nào phải tên gian thần này không biết rõ sự thực đang nguy cấp đến đâu? Nhưng hấn cố giấu nhà vua, loại người bệnh hoạn tư tưởng này có kiếm hấn cũng chẳng ích gì, chờ bàn lùi thôi, cứ yên chí nghỉ ngơi đêm nay, mai đi thăm xem địa thế hoàng cung, và tối mai sẽ vào gặp thẳng nhà vua!

Châu Bá Thông bỗng nói :

- Hiền đệ hãy ở nhà nghỉ trước, ngu huynh ra phố giải khuây chút cho vui!

Quách Tĩnh tưởng thật, nói ngay :

- Lâm An chúng mình đã dạo mấy lần rồi, có gì lạ đâu mà đi chơi!

Châu Bá Thông rằng :

- Hiền đệ hãy để mặc anh, tính anh vốn thích động chứ không ưa tĩnh!

Vậy hiền đệ yên trí nghỉ trước đi!

Nói xong Lão Ngoan Đồng đi luôn ra ngoài.

Châu Bá Thông nào phải đi dạo phố gì, lão đang âm mưu để đi phá tướng phủ! Lão đi chơi loay hoay, chờ cho bắt đầu giữa canh, lão mới hỏi thăm nơi ở của phủ Thừa tướng, lững thững bước thẳng đến cửa tướng phủ, chỉ thấy bên trong phủ đèn đóm huy hoàng, không khí vui nhộn, hóa ra tướng phủ đang dạ tiệc, Châu Bá Thông nghĩ bụng: “Mình đang đói, mẹ kiếp! Đã không tới thì thôi; nay đã tới, tội gì không xuống nhà bếp xơi cho đã miệng rồi tính sau!” Nghĩ vậy Lão Ngoan Đồng đi quanh về phía sau, tung mình vọt lên đầu tường, lén đột nhập ngay vào tướng phủ, vốn là nhân vật lừng lẫy, khinh công tuyệt đỉnh, đám võ sĩ hộ vệ tướng phủ làm sao mà phát giác tung tích của Lão Ngoan Đồng được! Châu Bá Thông ẩn hiện như một bóng ma lén vào phía sau tướng phủ!

Những mùi thơm xào nấu của nhà bếp đã thoảng tới mũi Lão Ngoan Đồng, lâu men theo mùi thơm đến căn nhà bếp, chỉ thấy lửa bếp phừng phừng, mấy tên đầu bếp mặt mày láng bóng như thoa mỡ đang loay hoay làm việc, Châu Bá Thông tính thầm tìm cách gì để chém một đầu trước, chợt nghe tên thái thị hỏi rằng :

- Nay Vương Tam! Các món ăn của các tướng quân đã làm xong chưa, nếu xong rồi bưng ngay đi, lỡ các ông tướng ấy đói meo, tội mình bị rầy là bây giờ!

Lão Ngoan Đồng nghe xong lấy làm lạ, tướng quân ở đâu đến kia! Không lý đêm nay thẳng bỏ mẹ họ Giá thiết tiệc đãi các tướng sao! Vậy những ông tướng nào mà lại được hân long trọng tiếp đãi vậy, lòng háo kỳ Châu Bá Thông nổi lên bao nhiêu, lão lại cảm thấy đói bần bấy nhiêu, bỗng một tên đầu bếp đi ngay ra ngoài Châu Bá Thông lên theo xem sao, thấy tên nọ vào ngồi gian phòng nhỏ, trên lò đang đặt ngọc bội (chén ngọc), tên đầu bếp vào đến trong ngơ ngác nhìn tứ tung, hành động lạ kỳ lắm! Châu Bá Thông nghĩ ngờ: “Thằng này không biết làm gì đây kia?”

Lão Ngoan Đồng đang mãi nghĩ, tên đầu bếp nọ đã giở ngay nắp chén ngọc trên bếp, một mùi thơm tuyệt tỏa hân ra, cả Châu Bá Thông trên mái ngói cũng ngửi thấy, thì ra một chén canh nhân sâm, nhìn kỹ thấy cả mười cây nhân sâm trong chén này là ít, tên đầu bếp lại lẩm bẩm tự nói một mình :

- “Ninh vì thái bình cá, mạc vì loạn thế nhân”, (thà làm chó thời thái bình, chó sinh ra làm người cảnh tào loạn!). Không ngờ mấy con côn trùng ấy mà cũng có phúc hưởng được canh nhân sâm này!

Châu Bá Thông ngạc nhiên nghĩ: “Đã là món ăn của các tướng quân, sao hán lại còn nói là của các côn trùng, lạ thật!...”

Lại nghe tên đầu bếp lẩm bẩm :

- Thôi để mình húp trước một tý, cho khỏi uống công làm người trên trần gian!

À, ra tên đầu bếp này muốn húp chén canh nhân sâm đây, Châu Bá Thông cười thầm: “Rõ khéo đồng chí với nhau thật!” Lão bốc ngay một viên ngói vụn, dùng ngay “Thái Thanh huyền công” của Toàn Chân giáo, ném bật ngay xuống huyết “Ngọc Chấm” phía hậu não của tên đầu bếp, tên này mất đem sấm lại, lẩn ngay ra đất bất tỉnh nhân sự luôn!

Châu Bá Thông nhẹ nhàng tunh mình từ cửa sổ vào, hai tay vớ ngay chén ngọc uống luôn nửa chén nhân sâm, chợt lão nghĩ: “Ăn vụng nên chùi sách miệng! Đã thế chơi mình trên thẳng bỏ mẹ một phen!” Thế là Lão Ngoan Đồng tiểu lương vào chén canh nhân sâm, nhưng thấy vẫn chưa đủ lượng, lão múc thêm nước lạnh đổ vô, rồi đập nắp cẩn thận, quay lại thấy đầu bếp vẫn còn hôn mê, lão nghĩ: “Thôi cứ nó tỉnh lại, tội nghiệp!” Lão đưa tay vỗ nhẹ vào huyết đạo tên đầu bếp, tên này ngáp dài vươn vai mở mắt, Châu Bá Thông đã nhoáng nhanh ra ngoài, khi tỉnh lại, tên đầu bếp này không còn nhớ chuyện gì đã xảy ra, nhưng chợt mất hân nhìn thấy lò tắt canh nhân sâm nguội ngắt, hoảng người cả kinh!

37. Chương 37: Nhập Cung Đình, Quách Tĩnh Yết Tổng Đế

Lão Ngoan Đồng sau khi thấy đầu bếp cẩn thận bỏ chén sâm vào một giỏ xách, tính “trẻ nít” của lão lại bốc đồng lên nghĩ: “Để xem thằng tướng quân nào bị uống nước tiểu của ta?” Lão dùng ngay đến thuật

khinh công, theo lên ngay sau tên đầu bếp, đi loay quanh một hồi, thì ra tên đầu bếp xách canh sâm ấy vào thẳng ngay “Bán nhàn đường”, Châu Bá Thông trong bụng chửi thầm! “Mẹ kiếp! Giang sơn gấm vóc của Nam Tống đã mất đi một nửa rồi mà tên họ Giá còn dùng đến chữ “Nhàn” ở đây!”

Lão ngờ đâu đây là một thư phòng, nào hay vừa đến nơi, có hai tì nữ bên trong đã tỏ vẻ gât :

- Kìa Vương Tam, sau đưa canh sâm đến trễ thế. Liệu anh mọc được bao nhiêu chiếc đầu mà cả gan chảnh mắng việc như vậy!

Vương Tam mặt đỏ ửng, trả lời qua loa cho nó có lệ rồi quay mình rút đi luôn, Châu Bá Thông đã lẹ tung mình lên nóc nhà, khi nhìn xuống, thì thấy hai nữ tì đang dùng thìa (muỗng) bạc múc nhân sâm, cho những chú dế uống! Châu Bá Thông cả giận tính nhảy xuống đập bẻ các chậu nuôi dế, chợt thấy hai nữ tì múc canh nhân sâm ném thử, bất giác cả hai đều nhăn mặt cau mày rằng :

- Quái lạ! Sâm bữa nay sao không ngọt mà lại hơi mằm mẩn thế này kia?

Châu Bá Thông phì cười! Tiếng cười thành linh ấy đã khiến hai nữ tì mặt thất kinh, đánh vỡ luôn chén ngọc trên tay, Châu Bá Thông thấy chúng hoảng hồn vậy lại vùng cười lớn, hai nữ tì vừa bò vừa lết chạy la hoảng :

- Bớ cứu mạng người ta! Ma! Ma! Bớ người ta!

Châu Bá Thông nhảy tung ngay xuống, hai tay khuìa liền hồi, nào những con dế được mệnh danh “Thường thắng tướng quân”, “Bách chiến tướng quân”, đều bị lão đập phá tứ tung, chỉ nhóp nhোáng, trong “Bán nhàn đường” các chậu sành nuôi dế tan như xác pháo, dế nhảy ngổn ngang khắp phía, gia chân chạy ào ào vào “Bán nhàn đường” hốt hoảng la oai oái :

- Nguy to! Nguy to! Như vậy khác nào đã đoạt mạng của tướng gia! Chúng mình sẽ bị trị tội hết cho mà coi!

Châu Bá Thông tính cười nữa, nhưng lão nghĩ, phá thích nữa, nghĩ vậy lão tung mình lướt như làn khói ran gay ngoài phủ, chợt thấy nơi đại sảnh, đèn sáng trưng, bóng người dập dìu, Châu Bá Thông nghĩ bụng: “Ý! Tội bỏ mẹ này chúng đang tiệc tùng vui vẻ trong lúc thành Tương Dương đang lo chinh chiến với quân thù! Hừ!... Đã thế, ta góp cho chúng ít đồ nhắm nháp cho vui...” Lão chạy đi lấy ngay hai vật cầm tay, rồi lại tung mình lên nóc nhà, cúi nhìn xuống dưới, quả nhiên một bàn tiệc linh đình đang diễn ra bên dưới, kê ngồi giữa đầu đội sa mào, thắt ngọc đới, bộ mắt xương xương, râu ngạnh trê, thì chính là tên gian thần Giá Tự Đạo, bên cánh trái một người ăn mặc lối Mông Cổ, Châu Bá Thông lấy làm lạ, thầm nghĩ: “Hốt Tắt Liệt xua quân xuống Nam tiến đánh Tương Dương như vậy, sao lại còn phái sứ giả đến Lâm An làm gì nữa? Không lý nó có âm mưu gì khác hơn sao?”

Giá Tự Đạo đang say sưa vui vẻ với mấy người trong bàn tiệc, bỗng gia nhân hơi hải chạy vào báo :

- Bẩm tướng gia! Đại họa đến nơi rồi!... Bẩm...

Giá Tự Đạo quát :

- Quân đại mồm đại mồm! Chuyện gì mà quýnh như chó mắc ỉa vậy?

Gia nhân hốt hải :

- Bẩm tướng gia! Tiểu nhân nào dám lờ miệng thối đầu, vì có quân gian đã lên vào “Bán nhàn đường,” đập phá sách hết các chậu dế rồi ạ!

Giá Tự Đạo nghe báo vậy, chân tay lạnh ngắt lại, mắt trợn miệng há hốc, khá lâu mới thốt ra :

- Khổ thân ta!... Chúng bay rõ đúng là đồ toi cơm ăn hại... tại sao để cho quân gian lên vào như vậy.... trời trời...

Nghe Thừa tướng nổi lời đình, tên nào cũng cảm như hén, Giá Tự Đạo càng giận, đập bàn quát tháo :

- Cả lũ chết toi! Thế bắt được quân gian ấy chưa? Hiện nó ở đâu? Mau nói!

Cả đám xanh mặt đáp :

- Dạ chưa bắt được... hình như nó... nó... nó đã thoát rồi ạ!...

Giá Tự Đạo càng điên tiết :

- Nuôi chúng bay cho béo để làm gì? Quân vô dụng! Quân đầu! Xách cổ mấy tên này chém bêu đầu để răn quân ăn cơm nhà quan mà hại việc nhà nước còn để làm gì!

Cả đám quỳ ngay xuống khóc như cha chết để xin tha!

Bỗng có tiếng lạnh lùng từ trên ngói vang xuống :

- Chính thằng bố mẹ Giá Tự Đạo mới là hạng người “liếm cơm nhà dân, mửa thối nhà vua!”, vậy mà còn lên mặt liếm chính với kẻ hầu người hạ sao không hỏi thằng chó nào khi quân mạn thượng, đến nỗi quân Mông Cổ sắp đánh tới Lâm An rồi còn nuôi để giải trí. Miệng thối hơn chuồng xí của người mà cũng xứng đáng mắng người sao?

Dứt lời, một vật từ cửa sổ bay vọt ngay vào bàn tiệc!

Đó là một đồ bằng sứ, hình tròn khi đụng bàn tiệc đã vỡ tan bắn tứ tung, bình rượu, chén bát vỡ tan vì sự va chạm, thì ra đó là một đồ sứ đựng nước tiểu! Mùi khai nồng chịu không nổi, nước ứ đủ bắn cả vào mặt Giá Tự Đạo và tên sứ giả Mông Cổ.

Giá Tự Đạo hốt hoảng la :

- Quân cướp! Quân cướp

Châu Bá Thông cười hà hà rằng :

- Đúng ta là quân cướp đây! Nhưng hành vi ăn cướp của ta đây còn cao thượng gấp triệu lần thứ “cướp dần hại nước” của người! Người thử nghĩ ta nói có sai không?

Giá Tự Đạo giận tím mặt, vội quát :

- Tả hữu đâu! Bắt quân gian mau!

Các vệ sĩ trong phủ chạy ầm ầm lại, thấy Châu Bá Thông nấp trên mái nhà, đám xạ thủ thi nhau bắn lên., Châu Bá Thông chửi đồng :

- Cả làng tụi bây chó chết!

Dứt lời đưa tay chụp luôn sáu mũi tên bắn lên, rồi vung tay quát mạnh trở lại, vừa khéo lại chọn trúng ngay với sáu mũi tên dưới hắt trong lần thứ hai, tên đụng rớt hết một lượt, Lão Ngoan Đồng nhảy vèo ngay xuống đám người, mỗi tay túm ngay một mạng, quát thẳng ngay về phía vệ sĩ, “bịch bịch!” hai tiếng va đụng vào đám vệ sĩ, trật tự rối bung lên! Lúc này Châu Bá Thông thấy đùa cũng đã lắm rồi, bèn cười ngất ngưỡng phi thân lên mái ngói đi luôn! Mặc cho tướng phủ loạn như cảnh ong vỡ tổ!

Châu Bá Thông rời khỏi tướng phủ, suốt dọc đường, lão vừa đi vừa cười khoái trá, thiên hạ giờ đó chưa ai ngửi thấy bộ dạng Châu Bá Thông vậy tưởng đâu là ông già điên, Quách Tĩnh thấy Châu Bá Thông cười ngất ngưỡng vào phòng ngạc nhiên hỏi :

- Châu đại ca! Việc gì mà vui như vậy?

Châu Bá Thông cười và nói :

- Hà! Hà! Há!... Quách hiền đệ, nói ra thế nào em cũng bằng lòng... số là anh vừa dính tên đại gian thần của thằng bố mẹ họ Giá...

Quách Tĩnh giật mình thất kinh nói :

- Ấy ấy... đại ca nên khề tiếng, ở đây tai vách mắt rừng!

Châu Bá Thông vẫn cao hứng :

- Vui quá nên anh quên!...

Xong Lão Ngoan Đồng kể rõ đầu đuôi, Quách Tĩnh cả kinh :

- Hèn gì lão thù tướng gian thần không chịu phát binh cứu viện cho thành Tương Dương, thì ra hẳn đã bí mật cấu kết với quân Mông Cổ!

Châu Bá Thông rằng :

- Thôi Quách Hiền đệ, đêm nay anh em mình vào tướng phủ giết quách thẳng đại gian thần ấy cho yên việc!

Quách Tĩnh lắc đầu :

- Hành thích cũng không phải là thượng sách, không làm sao giải quyết được đại sự quốc gia, dù có giết được lão ta, cũng chẳng đi tới đâu! Chờ tối mai vào thẳng ngay hoàng cung cho rồi!

Châu Bá Thông tiu ngủ :

- Vào hoàng cung để gặp tên hôn quân sao? Có ích gì! Vậy hiền đệ đi một mình, ngu huynh không đi theo đâu!

Quách Tĩnh bỗng nghĩ và nói :

- Thế này vậy: đại ca cứ lo đi phá phách tướng phủ cho vui, còn tiểu đệ vào hoàng cung gặp vua vậy!

Châu Bá Thông cười ha hả tán thành ngay :

- Hiền đệ bàn hay lắm! Vậy cứ thế mà thi hành!

Qua tối hôm sau, Quách Tĩnh thay ngay một bộ dạ hành y, nhắm ngay phía hoàng thành ra đi, chẳng bao lâu chàng đã đến hoàng cung, những điện các nhan nhản như thế, không biết nhà vua ở nơi nào, Quách Tĩnh vượt một lúc mấy nóc điện vẫn chưa đích xác đâu là chỗ nhà vua đang ngự, chợt thấy một tiểu thái giám xách đèn lồng từ xa đi lại, chàng mừng thầm vội lướt nhẹ mình xuống, dùng ngay “Nhất Dương chỉ” điểm ngay huyệt tên tiểu thái giám, nhanh tay túm ngay cổ, khiến không sao lớn tiếng la được, chàng mới ghé sát nói :

- Muốn sống hay chết?

Tên thái giám ú ớ nói không rõ, Quách Tĩnh chợt hiểu mình đã bóp mạnh quá, chàng liền nới lỏng tay, tiểu thái giám lúc này mới nói ra lời :

- Xin hảo hán nương tay... tiểu nhân muốn sống ạ!

Quách Tĩnh khề quát :

- Vậy nói ngay chỗ ngủ của nhà vua ở đâu ta sẽ tha mạng cho!

- Dạ Hoàng đế đêm nay ngự nơi Túy Hoa cung, giờ này hình như nhà vua còn mải lo chơi đá cầu với cung nữ, chưa ngủ thì phải!

Quách Tĩnh giật mình, nay quốc gia đại nạn như vậy, nhà vua còn mải vui chơi, không lý Hoàng đế Lý Tôn ngày nay lại giống Trần Thúc Bảo xưa kia sao? Nhưng nghĩ lại cũng không đáng trách, nhà vua còn nhỏ tuổi, phần bị tên gian thần thừa tướng che mắt các quốc sự triều chính! Nghĩ rồi Quách Tĩnh hỏi tiểu thái giám :

- Túy Hoa cung ở đâu?

Tiểu thái giám lật đật chỉ rõ đường lối, nghe xong Quách Tĩnh điểm ngay vào “Hôn Mê tuyệt” tên thái giám, quăng luôn hẳn vào một góc vườn, rồi men theo lối đó đi tới. Khi đi tới Túy Hoa cung, chàng nghe ngay tiếng cười giòn của đám cung nữ, thỉnh thoảng vang lên những tiếng hoan hô khen hay!

Quách Tĩnh tung mình nhảy lên ngói điện, thấy một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, tuổi chưa đầy hai mươi, đầu đội “Thừa thiên quán” mình mặc long bào kim tuyến, chân đi hài ở thêu kim tuyến, chẳng cần đoán già non, cũng biết đây chính là đương kim Hoàng đế - Lý Tôn - chỉ thấy nhà vua trẻ này đang vui cười hớn hở đá cầu với mấy cung nữ xinh như mộng! (Triều đại nhà Tống, trên quý như Thiên tử đại thần, dưới bần như buôn phu tẩu tốt, ai ai cũng thịnh chơi đá cầu, Thái úy Cao Cầu trong truyện “Thủy Hử” cũng vì đá cầu hay mà được Vi Tôn hoàng đế trọng dụng).

Nhưng đám cung nữ ở đây, phần đông đều thuộc hàng “gót sen ba tấc” (chân bó rất nhỏ) thường ngày đi đứng cũng cảm thấy khó khăn, huống hồ bây giờ phải chơi trò đá cầu với nhà vua, bởi lý do này mà các nàng cung nữ té nghiêng, khiến nhà vua và các thái giám mua vui không ít!

Quách Tĩnh thấy vậy không được vui cho lắm, ngay lúc quả cầu bị đá bổng lên trên cao hơn bốn trượng, lơ lửng trên trời, không rơi xuống ngay, cung nga thái giám reo hò vang lên, Quách Tĩnh thành linh vận ngay “Nhất Dương chỉ” bùng ngay ra, quả cầu nổ tung vỡ thành nhiều mảnh rơi xuống!

Đám thái giám cung nữ nhao nhao lên lấy làm lạ, nhà vua bực mình gắt với thái giám :

- Cầu bị bể thì đi lấy chiếc khác! Đứng ngớ ngẩn ra đó làm gì!

Nhưng quả cầu sau khi đã lên cũng bị vỡ tung thành linh.

Lý Tôn hoàng đế bắt giặc cả kinh, lên tiếng lớn rằng :

- Quái vật yêu tà ở đâu mà hai lần phá rồi cuộc vui của quả nhân, ngươi là thiên linh tạt qua muốn quẻ nhân sắc phong, hay là du hồn giả quỷ đòi minh oan với quả nhân đây?

Thì ra những người thời đại đó, đều mê tín về thuyết thần quỷ, thậm chí cả vận thăng chí tôn như Hoàng đế cũng không thoát khỏi ngoại lệ, cứ mừng tết mỗi năm kẻ làm Hoàng đế nhất định phải quỳ lạy trời đất thần linh, cầu xin trời đất phù hộ cho xã tắc an vui, mưa thuận gió hòa hưởng đây lại là một thiên tử chưa đầy hai mươi tuổi đầu! Càng tránh sao khỏi đầu óc mê tín! Quách Tĩnh thấy Lý Tôn nói nhảm vậy, không sao nhịn được nữa, bèn lớn tiếng lên rằng :

- Tiểu thần Quách Tĩnh, nay vì vụ Tương Dương bị địch hoành vây nguy cấp, Thừa tướng cố giấu tin không báo, khiến thành trì Tương Dương mỗi lúc một nguy ngập, nay thành Tương Dương cần ít lương cạn dần, nên tiểu thần không ngần ngại gì vào để cầu kiến bệ hạ!

Quách Tĩnh đã vận hơi đạn điền nói rõ từng tiếng một, nhà vua cả kinh hỏi ngay :

- Ngươi là ai? Có thật quân Mông đã xâm lấn đất đai của nhà đại Tống ta không?

Quách Tĩnh từ trên nóc điện nhảy vèo xuống trước mặt nhà vua, đám cung nữ và thái giám hoảng hồn tái mặt.

Quách Tĩnh quì ngay trước mặt nhà vua rằng :

- Tâu bệ hạ, thần người làng Ngưu gia thôn ở Lâm An phủ, hiện nay lo giúp sức với An phủ sứ Lã Văn Hoán ở thành Tương Dương; nay Đại Hãn quân Mông Hốt Tất Liệt thống lãnh cả mấy trăm ngàn quân đánh phá các châu quận nơi biên cương của nhà Tống chúng ta, Lã tướng quân đã cố gắng kiên thủ thành trì quyết chiến với lũ giặc Mông suốt cả gần năm trời, nhiều lần gửi văn thư xin cứu viện, thế mà không thấy triều đình phải lấy một tên binh tiểu tốt nào để cứu ứng cho thành Tương Dương...

Quách Tĩnh tính nói thêm, bỗng nhà vua gắt :

- Hãy khoan!

Lý Tôn hoàng đế quay sang hỏi lũ thái giám :

- Có thật quân Mông Cổ đã tiến phạm cương thổ Đại Tống chúng ta không?

Đám thái giám đều đã hồi lộ của Giá Tự Đạo, phần lại khiếp sợ về oai quyền của tên gian thần, đầu dám nói rõ với nhà vua, nên chúng đều đồng thanh :

- Tâu bệ hạ, bọn nô thần không hề nghe đến tin này bao giờ!

Quách Tĩnh tức lộn người được, chàng gắt lớn :

- Sao không có! Chỉ vì tên gian tướng Giá Tự Đạo cố tình che giấu sự thật khi quân như vậy! Bộ lũ người cũng dám nổi giặc cho giặc để hại dân hại nước sao?

Nhà vua sa sầm ngay mặt xuống rằng :

- Quách Tĩnh, người vốn tiểu dân thảo dã, sao lại dám vô lễ trước mặt quả nhân như vậy, mới cách đây một tháng Đại Hân Mông Cổ còn phái sứ giả đến Lâm An phủ để giao hảo thân thiện với Đại Tổng, như thế đâu có chuyện đem binh đến xâm lấn nước ta? Người chớ nên ăn nói vô căn cứ gây trở ngại cho mối bang giao của hai nước!

38. Chương 38: Bấy Thái Ác, Gia Tướng Hại Nghĩa Sĩ

Quách Tĩnh không ngờ nhà vua cũng hôn mê như vậy! Chàng vốn là người không thiện nghệ về khoa ăn nói, nay bị cơn tức dồn lên cực độ, lại càng không nói được một câu gì, lúc này các võ sĩ túc ngựa ở Túc Hoa cung đã bay tán mạng, vừa thấy Quách Tĩnh chúng đã la ó lên :

- Bắt thích khách!

Trong số có hai tên võ sĩ muốn lập công trước mặt nhà vua, nên thấy Quách Tĩnh đang quỳ, chẳng nói ắt giáp gùi, giờ luôn tay ra tính chụp ngay sau lưng Quách Tĩnh, chàng nghe tiếng gió phát ra từ sau lưng, bèn lên tiếng nói với nhà vua ngay :

- Tâu bệ hạ! Tiểu dân đành mạn phép để tự vệ!

Dứt lời hai tay chàng chống mạnh xuống đất, toàn thân bắn vọt ngay lên với thế “Phi Long Tại Thiên”, nhanh như chớp, chụp ngay hai tên vệ sĩ, dùng đầu gối thích ngay vào “Hồn Môn huyết” của hai tên đều không làm sao mà nhúc nhích được!

Năm tên võ sĩ bắt giặc cả kinh, thành linh lại có hai tên khua ngay đao chạy tới, mắng :

- Phản tặc to gan!

Ánh đao loáng loáng bủa tới, Quách Tĩnh cũng chẳng do dự gì, song chưởng mở ngay thế “Trầm Long Vô Dụng”, chỉ nghe hai tiếng “bình! bình!” vang lên, hai vệ sĩ liền bị va mạnh ngay vào thạch cấp trước điện, miệng ứa máu tươi! Các tay cận vệ còn lại, thấy Quách Tĩnh chỉ trong nháy mắt đã gây cảnh rùng rợn trước mắt, ai nấy kinh hồn hoảng hốt!

Lý Tôn hoàng đế cả sợ, bản lãnh Quách Tĩnh cao cường như vậy, nếu hấn ra tay nhắm vào mình, chắc gì mình còn mạnh sống, nhà vua vội thay đổi thái độ :

- Trong triều đình, không có một người nào nói với quả nhân là quân Mông xâm chiếm đất đai ta, nay nhà ngươi lại quả quyết có như vậy, thật khiến quả nhân khó biết tin bên nào!

Quách Tĩnh càng như lửa chế thêm dầu, chột chàng sức nhớ trong người mình còn bức vắn thư cáo cấp của tướng Lã Văn Hoán, vội lấy ngay trước mặt nhà vua rằng :

- Tâu bệ hạ, bệ hạ đã bị Giá thừa tướng che mắt hết rồi, mong bệ hạ hãy tường lãm bức huyết tự vắn thư của An Phủ sứ Lã Văn Hoán xin cầu cứu cho thành Tương Dương!

Nhà vua vội bóc vắn thư ra xem, sắc mặt giận dữ quát ngay :

- Truyền ngay Thừa tướng đến!

Đây cũng là lần đầu tiên mà nhà vua cho đòi Thừa tướng, bọn nội giám chênh mảng, hấp tấp đi lo chuyện ngay. Quách Tĩnh vẫn qui dưới đất, thấy tình hình vậy, trong lòng hơi an tâm nghĩ thầm: “Kể nhà vua này cũng còn biết điều, chỉ vì còn trẻ tuổi nên bị tên gian thần lừa dối... e nếu kỳ này quật ngã được thế lực suy bại của tên Thừa tướng họ Giá này, xã tắc nhà đại Tổng may ra mới có cơ hội cứu vãn”.

Sau khi Hoàng môn thái giám phụng chỉ đi cả giờ, mới thấy Giá Tự Đạo vội vàng đến, Quách Tĩnh ngừng đầu lên nhìn hình dạng Giá Tự Đạo, bắt giặc phải phì cười, thì ra tên gian thừa tướng lúc này trông tình trạng tang thương và nức cười vô cùng, mày râu đều bị người ta cạo hết đi già nửa, trên mặt lại nhiều vết thương, tóc cũng hót đi một mảng, nhà vua thấy tướng dạng kỳ quái vậy, cau mày hỏi :

- Khanh sao lại đến nông nổi vậy!

Giá Tự Đạo không chờ nhà vua nói hết lời, lớn tiếng ngay rằng :

- Phản rồi! Phản đến nơi rồi! Muôn tâu bệ hạ, đêm nay trong nhà vi thần, thành linh xuất hiện một tên đại đạo, hung dữ vô cùng, nó không những đã gây thương tích cho các gia tướng hộ vệ của tướng phủ, mà cả đến vị thần đây nó gây cho chuyện nhục nhã như thế này! Ngay nơi kinh thành có vua ở như vậy, ngang nhiên lại có người hoành hành ngang tàng như vậy, còn ra thể thống gì, cúi xin bệ hạ chỉ cho các quân của ngự lâm quân, bắt ngay tên đạo tặc ấy để trị tội để hả dạ vi thần!

Quách Tĩnh biết ngay là trò nghịch ngợm của Châu Bá Thông, nhưng không hiểu Lão Ngoan Đồng đã phá phách tại tướng phủ như thế nào? Nhà vua lấy làm ngạc nhiên, quên luôn chuyện cứu cấp của Tương Dương, lên tiếng hỏi ngay :

- Quân đại đạo nào to gan thật, dám ngang nhiên đến Thừa tướng phủ phá phách như vậy? Vậy khanh gia có bị tên cướp gây thương tích gì không?

Giá Tự Đạo hậm hực rằng :

- Muôn tâu bệ hạ! Chuyện này nói ra thật ức vô cùng, đêm hôm kia đây, vi thần đang ăn uống, đột nhiên có thích khách đột nhập, ngoài việc giết người phóng hỏa, còn phá tan tành hết các chậu dế trong “Bán nhân đường” vì thần đã cản dẫn Lâm An tri phủ, lập tức cho truy nã phạm nhân, nào hay trong đêm nay, tên đại đạo lại càng lớn gan... nói tới đây, Giá Tự Đạo họ khù khụ liên miên!

Nhà vua trẻ quên bằng Quách Tĩnh đang quì trước mặt, lại lo lắng hỏi :

- Chắc tên đại đạo ấy lại ngang nhiên giết người cướp của chăng?

Giá Tự Đạo đáp :

- Tâu bệ hạ, tên đại đạo tối nay đã hiện hình, thì ra chỉ là một ông già râu tóc trắng phau, người khật khà khật khùng, sau khi lão hiện hình, lại không giao đấu với đám gia tướng phủ, thì ra không biết lão từ đâu đem tới một chum phân hôi rình, để ngay giữa vườn hoa, rồi mới ra tay đánh với các gia tướng trong phủ, lão già điên khùng này quả là lợi hại, cứ có tên gia tướng nào áp vào, thế nào cũng bị thộp trúng và quăng ngã ngay vào chum phân... người ngợm cứ thối rình lên...

Nhà vua trẻ nghe kể vậy phì cười, các cung nga thái giám cũng không sao nhịn cười được, khiến cho Giá Tự Đạo sượng vô cùng, biết mình đã lỡ lời nói, muốn ngừng cũng không được, đành kể tiếp rằng :

- Lão già ném một hơi đến mười hai mươi ba người, mùi thối xông khắp vườn hoa của tướng phủ, khiến cho mọi người không dám tiến thêm, trong lúc đó vị thần đầu hay ắt giáp gì, lập tức đem theo mấy trăm gia đình chạy ra, nào hay lão già ấy chỉ nhoáng tay một cái, toàn thân vị thần đã bị lão già túm ngay người giờ bồng lên, quát chửi ngay...

Giá Tự Đạo nói tới đây chợt đâm ra lúng túng không biết nên nói sao! Lẽ dĩ nhiên là Châu Bá Thông đã chửi hấn là: đồ sâu dân mọi nước, cấu kết quân giặc, không phát binh cứu Tương Dương, khi quân với vua, những câu chửi này, Giá Tự Đạo làm sao dám mở miệng nói ra! Nhưng ác nỗi nhà vua vẫn đầy tính trẻ, hỏi ngay rằng :

- À, thế lão tặc ấy chửi khanh gia những gì vậy!

Giá Tự Đạo hậm hực nói :

- Thôi thì hấn chửi tục đủ điều, chửi xong hấn còn lòi vị thần tính dìm vào chum phân, nhưng phân trong chum đã bị tràn lan ra ngoài, hấn cầm ngay căng vi thần kéo lê cho vấy lấm chất phân hôi rồi rút phất một con dao cạo nhẵn lông mày và cắt râu ria của vi thần chừng đó hấn mới cười ngất ngưỡng bỏ đi, xin bệ hạ coi tướng dạng của vi thần đây thì rõ...

Nhà vua nhìn xong cười ha hả không ngớt!

Quách Tĩnh phủ nhục tâu với vua rằng :

- Muôn tâu bệ hạ, nay tình trạng thành Tương Dương nguy cấp, đang trông đợi triều đình phái binh cứu viện, cúi xin bệ hạ mau mau phát binh cứu cấp tính mạng mười mấy vạn quân dân trong thành Tương Dương!

Nhà vua sực nhớ ngay về câu chuyện cũ nhìn Giá Tự Đạo rằng :

- Lại! Sao quân Mông lại tiến binh như vậy?

Giá Tự Đạo liếc nhìn tình hình, thấy tay nhà vua đã nhận văn thư của Lã Văn Hoán, biết sự việc đã vỡ lở, hấn lập tức nảy ra một ý kiến rằng :

- Thực ra bệ hạ chỉ hiểu có một phía, mà không rõ phía thứ hai của nó!

Quách Tĩnh ngừng đầu lên nhìn thẳng ngay vào mặt tên gian thần họ Giá, khiến hấn kinh hoảng lùi ngay về sau hai bước! Nhà vua bực mình hỏi ngay :

- Sao, khanh nói rõ chuyện ra nghe!

Giá Tự Đạo cung thân tâu :

- Xin bệ hạ hãy nghe bẩm: Lã Văn Hoán là kẻ ham công lao, chẳng qua quân Mông chỉ phái quân đi tuần phòng gần hai châu Đường, Trịnh, Lã Văn Hoán đã tự ý khai chiến với người ta, giết luôn mất trăm lính Mông, Đại Hãn Hốt Tất Liệt nghe vậy cả giận, lập tức phái ngay sứ giả đến Lâm An nghiêm nghị khiển trách, sau vì thần đã phải tốn bao tiền của để giải hòa vụ này, nào hay Lã Văn Hoán lại thu đám tàn quân của nước Kim hơn ngàn người, Đại Hãn Mông Cổ nghe được tin này, khác nào như lửa chế thêm dầu, nên đã phái binh tiến đánh Tương Dương!

Nhà vua nghe vậy “Ồ!” một tiếng hỏi rằng :

- Nếu sự thế đã xảy ra như vậy, nước Đại Tống mình sẽ đối phó ra sao đây?

Giá Tự Đạo lên tiếng ngay :

- Quân Mông Cổ hiện là đội tinh binh vô địch trong thiên hạ, nước Tống mình khó mà chống cự lại nổi, theo ý vị thần, cứ cắt ngay thành Tương Dương cho chúng là yên chuyện hết!

Quách Tĩnh cả giận mắng ngay :

- Gian tướng cẩu tặc! Đấy đại nhà Tống sao có thể đem cắt dâng cho địch vậy, nay cắt một thành, mai cắt năm tỉnh, chẳng mấy chốc mà gian san nhà Tống mất luôn sao?

Giá Tự Đạo đưa tay chỉ ngay Quách Tĩnh và hỏi nhà vua :

- Tâu bệ hạ, đây là ai vậy? Sao đêm hôm khuya khoắt lại tự đột nhập cấm cung, quân phản nghịch hay thích khách gì đây?

Quách Tĩnh đứng ngay dậy, vung chưởng vô “bình!” một tiếng vào góc thành đá, bể tung ngay một góc rồi nói :

- Quách Tĩnh ta là người đội trời đạp đất tuy chỉ là tên dân quèn khổ vãi, nhưng lòng yêu nước chưa hề thua ai, đã từng trợ sức với Lã tướng quân về việc giữ thành Tương Dương, trước sau đã năm lần gửi cáo cấp về Lâm An xin cứu trợ, nhưng không ngờ đều bị tên đại gian tặc giấu nhem mọi tin đi hết...

Giá Tự Đạo sợ Quách Tĩnh nói tiếp thì lộ hết mọi sự mờ ám của mình, hấn vội lớn tiếng quát :

- Võ sĩ đâu! Trói ngay tên ăn nói ngông cuồng này mau!

Lý Tôn hoàng đế vội lên tiếng :

- Khanh gia hãy khoan! Tinh thần trung dũng ái quốc của Quách Tĩnh rất đáng khen phục, đâu có thể bắt hớ càn như vậy? Nay quân Mông đã tiến đánh Tương Dương như vậy, khanh gia hãy lo về thương lượng ngay với Khu mật sứ, mau mau phái binh đi cứu viện cho kịp!

Giá Tự Đạo thành linh quì ngay xuống tâu :

- Muôn tâu bệ hạ, bệ hạ nay tin lời nhảm của thằng họ Quách này, thế hệ còn muốn giữ vững sơn hà của nhà Đại Tổng nữa không?

Nhà vua giật mình, chưa kịp lên tiếng, Giá Tự Đạo lại tâu ngay :

- Xin bệ hạ chớ trách lời nói thẳng của vi thần, nay thanh thế quân Mông khác nào như hổ thêm cánh, binh tướng nhà Mông khác nào như hổ thêm cánh, binh tướng nhà Tống mình yếu và ít, nếu ngang nhiên gây chiến với quân Mông, khác nào như trứng chọi với đá, những con thiêu thân tự vồ lửa, nếu bệ hạ cố chấp về một tiểu thành Tương Dương, như vậy không phải là đem bán rẻ giang sơn cho địch đó sao.

Quách Tĩnh không sao chịu đựng nổi thái độ cả xu hướng bán nước của Giá Tự Đạo, chàng tính dùng “Hàng Long chưởng” đánh ra, thỉnh thoảng “ào” một tiếng, một luồng kinh phong, nhắm ngay về phía lưng chàng đánh tới!

Thì ra chính Âu Dương Phong đánh ra, chỉ nghe Lão Độc Vật cười rằng :

- Thằng nhãi họ Quách! Sao ta có duyên nợ với người thế không biết!

Tây Độc Âu Dương Phong sau khi Quách Tĩnh rời khỏi vòng vây hai ngày thì được mật lệnh của Hốt Tất Liệt nên vội vã đuổi theo. Quách Tĩnh càng không ngờ rằng Tây Độc lại thỉnh thoảng xuất hiện nơi đây phá hoại công chuyện cầu viện binh mã của mình, trong lòng giận vô cùng, chẳng nói gì nhiều lời, chàng dùng ngay “Nhất Dương chỉ”, điểm mạnh ngay sang “Âm Cốc huyết” của Tây Độc!

Lúc trận đánh tiến diễn từng bừng, vua tối hoảng hốt chạy ngay vào Túy Hoa cung!

Quách Tĩnh dùng “Nhất Dương chỉ” đánh bật luôn hai tên vệ sĩ tính lập công, xui sao hai tên vệ sĩ đó lại bị bật ngang ngay trước mặt Âu Dương Phong, Tây Độc đưa ngay tay ra bóp bể sọ của hai vệ sĩ! Chúng chết không kịp kêu một tiếng nào!

Cảnh rừng rợn xảy ra quá bất ngờ, khiến Quách Tĩnh giật nảy mình kinh hãi. Âu Dương Phong cười ha hả nói :

- Kỳ trước ta đến Trùng Dương cung phá phách, chẳng qua là một lãnh giáo xem ngọn “Nhất Dương chỉ” của phái Toàn Chân ra sao, nào hay cả đám lỗ mũi trâu, chẳng đứa nào biết, thì ra ngọn “Nhất Dương chỉ” này đã được thằng nhãi khờ người học! Hay lắm!... Vậy cứ việc.

- Lão “già trẻ con” hãy mửa thối vừa vừa chứ, với quân nhãi họ Quách mà cũng mong luyện được thứ võ công để chế ngự ta sao? Hà! Hà! Hà!... Trừ phi mặt trời mọc hướng Tây, đá mềm bể cạn mây ra... Ha! Ha! Ha!...

Châu Bá Thông rằng :

- Người chẳng qua cũng như loài cóc rừng, biết đếch gì việc thiên hạ, thế ta hỏi người cái gì là “Nhị Dương chỉ” nào?

Âu Dương Phong nghe nhắc đến ba chữ “Nhị Dương chỉ”, bất giác giật mình, lên tiếng gắt gỏng :

- Trong thiên hạ, chỉ có ngọn “Nhất Dương chỉ” làm chó gì có ngọn “Nhị Dương chỉ”. Quân lão khoét!

Châu Bá Thông ngửa mặt cười ngắt một hồi, rồi mới nói :

- Đúng là cóc ngồi đầy giếng, chẳng biết trời cao đất rộng là gì, sư huynh ta Vương Trùng Dương kia đã sáng tạo ra ngọn “Nhất Dương chỉ”, và đã từng trấn át quần hùng trên Hoa Sơn, trong khi đó người phải nghĩ nát óc ra mới tìm được lối “Nghịch luyện chân kinh” mới chống nổi ngọn “Nhất Dương chỉ” nhưng Quách hiền đệ ta đây, sinh ra có kỳ tài, đã quyết tâm luyện ngọn “Nhất Dương chỉ” lẽ dĩ nhiên là phải lợi hại hơn “Nhất Dương chỉ”, nghĩa là chuyện phá lối “Nghịch luyện chân kinh” của người, nếu không tin, người cứ việc đợi thêm mấy hôm nữa thì biết!

Mấy câu nói của Châu Bá Thông, chẳng qua chỉ cốt dọa Lão Độc Vật, Âu Dương Phong đâm bán tin bán nghi, chợt lão cười rằng :

- Được lắm! Cái tên “Nhị Dương chỉ” cũng mới mẻ hay đấy, vậy ta thử lãnh giáo với tên họ Quách xem sao cho biết!

Nào hay Tây Độc chưa dứt tiếng, thân hình Châu Bá Thông đã nhoáng vào sang, song chưởng đưa ngay ra tả hoành hữu trực, nhắm ngay mặt Tây Độc Âu Dương Phong quát sang!

Đây chính lại là một ngọn trong “Cửu Âm chân kinh”, thế đánh vừa quỷ dị vừa nhanh nhẹn, Âu Dương Phong không ngờ Lão Ngoan Đồng vừa nói đã ra tay liền, Lão Độc Vật vội giở ngay lối “Ma Bàn công” của Tây Vực, nhoáng mình “soạt” một tiếng, tránh nê ngọn đòn của địch móng tay của Lão Ngoan Đồng đã sượt qua lông mày Tây Độc, Âu Dương Phong cả giận, trả ngay một đòn “Kim Xà quyền”, nhắm đấm ngay về phía ngực Châu Bá Thông.

Châu Bá Thông vận mình né tránh, lên tiếng ngay :

- Lão Độc Vật thật uống cho người là tôn sư của một phái võ, sao không biết xấu hổ chút nào vậy?

Âu Dương Phong ngạc nhiên, hỏi lại :

- Sao ta lại phải xấu hổ?

Châu Bá Thông rằng :

- Vì bản lãnh “Nhị Dương chỉ” ba hôm sau tới không được sao? Ai lại mặt dày đi kiếm chuyện trong lúc người ta đang lo luyện công như thế này, như vậy mà không xấu hổ.

Âu Dương Phong cau giận quát :

- Lão phá bậy, ta lấy mạng người trước rồi tính sau!

“Ào” một tiếng đánh ngang sang phía Châu Bá Thông!

Lão Ngoan Đồng vung ngay “Không Minh quyền” gạt đòn, cười nói :

- Hừ! Lão Độc Vật đòi giết ta ư, cái chết của sư đệ đệ Đàm Xứ Đoan tại Ngưu gia thôn đạo nó ta còn chưa thanh toán với người xong! Vậy nhân dịp đây tính luôn cho được việc!

Dứt lời lão giở ngay quyền pháp “Tam hoa tụ đỉnh” của phái Toàn Chân ra, tới tập đánh tứ tung, khiến cho Âu Dương Phong bị lui ngay năm sáu bước về sau!

Cuộc giao tranh xảy ngay tại trong phòng quán trọ, chẳng bao lâu, những khách trọ đều thức giấc hết, ai nấy kinh hoàng về cuộc giao tranh, có người đã thốt :

- Ôi chao! Đánh nhau dữ tợn vậy, thế nào cũng có người chết, mau cho người đi báo quan gấp!

Tây Độc Âu Dương Phong nghe vậy, nhón thân bay vèo ngay vào đám đông “bốp bốp!” cho ngay hai bạt tai vào người chủ trương đi báo quan, tên nọ ngã lăn ra chết luôn, lão mới lớn tiếng quát :

- Mẹ kiếp! Mắc mớ gì mà lũ bay đòi đi báo quan, đứa nào ngo ngoe bố đọa mạng ngay!

Mọi người im lặng luôn! Thấy vậy Âu Dương Phong lại quay sang Châu Bá Thông ngoắc tay rằng :

- Này Lão Ngoan Đồng, lối đánh “Song Thủ Hổ Bào” của người kẻ cũng vui vẻ ấy, vậy chúng ta đại chiến thêm ba trăm hiệp nữa xem sao!

Châu Bá Thông cười hớn hở :

- Hay lắm! Hay lắm, Lão Ngoan Đồng ta đã ngựa thịt mấy tháng nay không đánh nhau rồi, vậy bỏ ngủ luôn để đấu đủ ngàn hiệp cho đã tay!

Tây Độc bèn giở ngay lối “Ma Bàn công” ra, vẹo hướng Động méo hướng Tây, thui bên trái, đá bên phải, toàn là các thế đánh kỳ dị tuyệt luân, chẳng khác nào như có mười mấy mạng Tây Độc đang chạy quanh như đèn kéo quân, vây quanh Châu Bá Thông, mọi người kinh hồn hoảng vía về lối đánh lạ lùng này!

Trận đánh này đều gây cảm hứng và sững tay cho cả đôi bên, Châu Bá Thông luôn miệng khen “tuyệt diệu!” lão giở hết những ngọn tuyệt học trong mấy lối quyền pháp của Toàn Chân giáo, nào “Thái Ất quyền”, “Thiên Huyền công”, “Không Minh quyền” hoặc “Song Thủ Hổ Bào” tả hữu hữu thực, rồi lại tả thực hữu hư, liên miên thay đổi không ngớt, trận đánh cứ tiếp diễn hào hứng, nhưng thắng bại vẫn chưa ngã hẳng về phía nào.

Khi lên đến bốn trăm hiệp, Quách Tĩnh nổi cơn, hét ngay lên một tiếng dữ dội, mở ngay lối đánh dữ hội đầy mạnh sang, Châu Bá Thông cảm thấy một ngọn kinh phong áp mạnh sang ngực, giật mình thất kinh! Đây là loại võ công “ngạnh đấu ngạnh”, không thể nào tránh né, Châu Bá Thông đành dùng “Thất Át Thiên Cửu khí” đánh dội lại, bốn luồng chưởng phong đụng độ thượng bán thân của hai người đều lảo đảo, nhưng chân bên nào cũng vững tấn biên cố, chẳng ai xê xích nửa bước, cả hai đều như đang xô đẩy một bức tường bằng đồng hay sắt, người ngoài nhìn vào thấy tức cười, nhưng thực ra lối đấu nội lực này lại nguy hiểm vô cùng!

Quách Tĩnh lúc này đã từ trong nhà bước ra, chàng lo ngại sự an nguy của Châu Bá Thông, chợt thấy đôi bên đang gay go đấu về nội lực, bất giác giật mình.

Tây Độc thấy Quách Tĩnh bước ra, sắc mặt biến đổi ngay, nào lão đầu có hay là chàng bị thương chưa khỏi hẳn, bụng thầm nghĩ: “Chỉ nội Châu Bá Thông, mình đã thấy bốn người lên, nay nếu thêm Quách Tĩnh, nếu cả hai tay cao thủ này cùng ra sức để chọi mình, làm sao chịu nổi, rút lui đi là thượng sách, nhưng chạy như vậy khác nào đầu voi đuôi chuột, mặt mũi ăn nói ra sao”. Chợt Âu Dương Phong nghĩ ra một độc kế!

Lão cười nham hiểm, khẽ huýt một tiếng sáo, chỉ nháy mắt, một con rết ánh vàng đã từ trong tay áo bờ ra, Châu Bá Thông kinh hoảng hết hồn vía!

Thì ra con rết độc này lão đã được tên Thiết Chưởng Phong, sau thời gian huấn luyện thành thực không cầm đem đựng trong hộp sắt, mà bỏ thẳng ngay vào ống tre để nuôi, hễ mỗi lần Tây Độc huýt sáo rết độc chui ngay bằng lỗ tre nhỏ, con “Kim trảo thiên ngô” xuất hiện thành linh như vậy, Châu Bá Thông hoảng hốt kêu lên “ôi ơi!”

Lão Ngoan Đồng xưa nay là người rất sợ rết rết, lão hét hoảng lên quay đầu bỏ chạy ngay!

Âu Dương Phong thấy con rết mới xuất hiện như vậy mà Châu Bá Thông đã hết hồn vía bỏ chạy, lão lấy làm lạ bèn quát ngay :

- Ô Lão Ngoan Đồng! Muốn chạy đi đâu kìa?

Dứt lời hất tay ra rết độc vọt bung như mũi tên bị bắn, bay vèo ngay sang bám chặt lưng Châu Bá Thông, vừa chạm vào áo, rết độc đã “đớp” ngay Lão Ngoan Đồng một miếng, Châu Bá Thông cảm thấy đau điếng người, lão kinh hãi bủn rủn tay chân, ngã lảo ra mặt đất, miệng la oai oái rằng :

- Trời ơi! May mau cứu mạng! Chết tôi... chết tôi...

Mọi người thấy Âu Dương Phong ném ra con rết rùng rợn kinh lạ vậy, ai nấy tái mặt lo chạy toan loạn, Quách Tĩnh thấy tình hình nguy cấp, lập tức tung mình lại, tính hất ngay con rết trên mình Châu Bá Thông xuống, nào ngờ chàng đã quên mình chưa lành bệnh hẳn, chưa thể nào tung nhảy theo ý mình, nên vừa vận hơi chực tung mình, trên mình cảm thấy đau nhói, may là thượng thể của chàng đã khỏi chín phần mười nếu không thể nào Quách Tĩnh cũng bị ngắt luôn tại trận! Nhưng trong cơn nguy cấp cực độ đó, trong đám đông, bỗng có một vật lạ bay ngang ra!

Thì ra một viên đá hình tam giác, khéo sao đánh bẹp nát đầu rết, con rết “Kim trảo thiên ngô” lăn cổ xuống đất chết tươi!

Tây Độc thấy rết quý của mình bị giết, nổi giận hầm hầm quát tháo :

- Tên chó chết nào đã dám giết con “ngô công” của ta, mau mau bước ra đây, nếu ta không tước sống da thịt nó quyết không phải là người!

Tiếng quát Tây Độc chưa dứt, trong đám đông chợt vọt ngay ra một người trung niên áo bào xanh, Quách Tĩnh mừng kêu lên :

- Thưa nhạc phụ!

Thì ra Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dục Sư!

Sự xuất hiện bất thần của Hoàng Dục Sư, khiến cho Âu Dương Phong đỡ người kinh hoảng, Đào Hoa đảo chủ lạnh lùng rằng :

- Này Lão Độc Vật, giết chết con sâu độc như vậy có gì là quá đáng đâu! Sao ngươi không chịu nghĩ lại một chút, cả đời của ngươi đã từng giết bao nhiêu người rồi?

Âu Dương Phong nghe những lời nói như vậy, khác nào như sét đánh ngang tai, lão hét lên một tiếng tung mình bỏ chạy như một làn khói, chớp mắt bóng Tây Độc đã biến luôn trên các nóc nhà!

Quách Tĩnh vừa rời tường đầu mình đêm nay không thoát nạn, hay đầu cha vợ tới kịp giải nguy, chàng lật đật tới thi lễ với nhạc phụ, Hoàng Dược Sư trợn mắt quát :

- Khéo vẽ trò lễ phép làm gì, hãy mau xem thương thế của Lão Ngoan Đồng ra sao! Nếu không cứu mau, ắt khó mà sống nổi!

Nghe cha vợ nói vậy, Quách Tĩnh bắt giắc cả kính, chàng vội cúi xuống nhìn Châu Bá Thông, quả nhiên đúng lời dự đoán của Hoàng Dược Sư thấy nơi bị cắn vừa sưng vừa đỏ hầm, to gần bằng trứng vịt, tuy chưa bị bể, nhưng cũng đã ngửi được mùi tanh tanh, Lão Ngoan Đồng nằm ngay dưới đất, cười không ra cười, kóc không ra khóc, cũng chẳng nói năng gì, tình hình càng như vậy, Quách Tĩnh càng hoang mang cuống quýt gọi :

- Châu đại ca! Đại ca cảm thấy sao trong mình?

Quách Tĩnh chợt nghĩ ra lối cứu trị mà xưa kia đã từng dùng, chàng lập tức rút ngay dao ra, vén tay áo tính cắt để hứng máu!

Hoàng Dược Sư quát ngay :

- Rõ thẳng khùng! Làm vậy để làm gì?

Quách Tĩnh ngượng ngùng không biết trả lời sao, rút cục chàng ấp úng rằng :

- Thưa cha... con tính lấy chút huyết để cứu mạng Châu đại ca!

Đào Hoa đảo chủ cười ngay rằng :

- Rõ điên khùng ngớ ngẩn thật! Bây giờ còn đâu còn là thân “đồng tử” (trai chưa phá giới) như xưa kia, bây giờ con muốn cứu mạng Lão Ngoan Đồng, trừ phi con phải sang hết một nửa số máu của con cho lão uống, may ra mới cứu sống được lão, mà nếu quả vậy, con làm gì còn mạng sống? Chớ có nông nổi, để cha xem thử ra sao! Dứt lời, Hoàng Dược Sư lấy ra mấy viên “Cửu Hoa Ngọc Lộ” nhét ngay vào miệng Châu Bá Thông, dặn Quách Tĩnh dùng hơi ép cho lão nuốt trôi thuốc, rồi dìu ngay Châu Bá Thông vào phòng, những khách trọ xúm xem náo nhiệt cũng giải tán, ai về phòng nấy!

Sau khi vào phòng, Đào Hoa đảo chủ dọn hết thuốc của mình ra cùng với những dụng cụ dao bạc, kim bạc bày sẵn trên bàn, Quách Tĩnh lấy làm ngạc nhiên thầm nghĩ: “Ông già vợ mình làm nghề thầy lang hồi nào kìa?”

Hoàng Dược Sư cầm ngay dao bạc lên tiến hành công việc mổ xẻ vết thương cho Châu Bá Thông, một đồng máu tím bầm vọt ngay ra, mùi hôi tanh nồng nặc, Quách Tĩnh chịu không nổi phải bịt mũi, Đào Hoa đảo chủ vẫn điềm nhiên lo công việc thấy ông ta nặn hết máu độc và khoét cắt những nơi thịt bầm, rắc thuốc băng bó lại cẩn thận, sau khi mọi việc xong xuôi, Châu Bá Thông ngủ say luôn như chết! Hoàng Dược Sư biết tính mạng Lão Ngoan Đồng đã hết nguy, mới rửa sạch các dụng cụ và thu dọn các đồ vào trong tráp của mình, thở dài khoan khoái!

Quách Tĩnh lúc này mới lên tiếng hỏi bố vợ :

- Thưa cha, bấy lâu cha vẫn hưởng cảnh an nhàn ở Đào Hoa đảo sao hôm nay cha lại xuất hiện tại đây?

Hoàng Dược Sư sa sầm mặt xuống nói :

- Khéo hỏi lắm lắm! Bấy lâu nay hai vợ chồng con lo đánh giặc với quân Mông Cổ phải không?

Quách Tĩnh có sao cứ thuật y nguyên đầu vào đấy!

Nào hay Hoàng Dược Sư nghe xong cả giận, đập bàn quát :

- Bọn gian thần hôn quân của triều đình nhà Tống đúng là loại Hoàng đế vô dụng như Lưu A Đầu (con Lưu Bị thời Tam quốc), sao ngu ngốc đi bán mạng cho chúng làm gì, đã vậy còn kéo cả con gái ta vào con đường chết!

Máu hăng Quách Tĩnh xung lên, quên luôn bố vợ mình nổi tiếng “Đông Tà”, hề trái ý có thể mất mạng như chơi, nhưng đã hùng hồn nói :

- Thừa nhạc phụ, việc thiên hạ chính nằm trong tay thiên hạ giải quyết, xã tắc là xã tắc của muôn dân, chuyện này chúng con cố thủ Tương Dương, mục đích là cứu dân chúng trong thiên hạ, đâu có thể nói là bán mạng cho hôn nhân gian thần! Cũng không thể nói là một chuyện hy sinh vô ý nghĩa được!

Hoàng Dục Sư lạnh lùng rằng :

- Thằng khùng thật! Bộ còn chưa chịu là quân ngu sao? Hôn nhân triều đình nhà Tống đều là hạng “Lưu A Đầu”, “Trần Thúc Bảo” dẫu cho người có tận trung cái thể đến đâu đi nữa, trước sau khi cũng chẳng như Nhạc Vô mục Vương, rước lấy một cái chết thê lương!...

Tính tình Hoàng Dục Sư vốn là người siêu thoát, ông ta chẳng những phần thể kỳ cục, mà kiến giải lại độc đáo, có hẳn những tác phong của “Trúc Lâm thất hiền” thuộc đời nhà Tấn, nghĩa là “Cái gì thiên hạ ưa là mình ghét, cái gì thiên hạ ghét là mình ưa”. Cho nên Hoàng Dục Sư ghét nhất là những kẻ “ngu trung ngu hiếu” bàn luận lễ phép. Quách Tĩnh lập tức nói ngay :

- Nói theo ý nhạc phụ vậy Nhạc Phi là người ngu đần nhất trong thiên hạ, mà tên đại gian thần Tần Cối mới là kẻ đại trung thần sao?

39. Chương 39: Quỷ Giả Người Thật Náo Tướng Phủ

Đào Hoa đảo chủ không ngờ thằng rể khờ khạo mà nay miệng lưỡi của hắn cũng biết lí luận như thế, bèn hằm hằm nói :

- Chỉ nói nhảm, ai bảo tên Tần Cối là trung thần, thế người chẳng thấy trước mộ của Nhạc Vương, bức tượng sắt quì ngay trước mộ Nhạc Vương chẳng là vợ chồng Tần Cối đó sao? Và Nhạc Vương mộ còn tạc cả hai câu đối:

Thanh sơn hữu hạnh mai trung cốt,

Bạch tuyết vô hạnh trú nịnh thần

(Non nước có duyên vùi xương tôi trung

Sắt trắng bạc tình nên bị đúc thành tượng nịnh thần)

Ngâm xong hai câu đối, Hoàng đảo chủ lại tiếp :

- Đây là lời bàn của thiên cổ, ai mà có thay đổi ngược vụ án này?

Quách Tĩnh rằng :

- Nếu nói theo ý nhạc phụ, Nhạc Vô Mục Vương còn là vị trung thần, tuy bị chết thảm thê nơi Phong Ba Đình, nhưng vẫn còn để lại tiếng thơm muôn đời, nay tụi con giúp vị An Phú sứ Lã Văn Hoán cố thủ thành Tương Dương, dù biết rõ việc không thể đi tới đâu, nhưng nhạc phụ sao lại cho chúng con là hạng người đi bán mạng cho hôn quân gian thần và đều liệt vào hạng bất trung bất trí!

Hoàng Dục Sư vốn là người học vấn uyên bác, Quách Tĩnh từ nhỏ đã mồ côi, sự học làm sao mà bì với Hoàng đảo chủ, nhưng hôm nay chàng đã khiến ông bố vợ phải ngẩn người; lúc này Châu Bá Thông cũng đã tỉnh lại, và đã nghe hết chuyện trò của hai bên đương sự, bất giác cười ha ha rằng :

- Kìa Hoàng lão tà, không ngờ hôm nay người cũng bị ngã nhào về tay con rể như vậy... Hà! Hà! Hà!

Đào Hoa đảo chủ tính tình vốn kiêu căng tốt độ, sắc mặt lúc này biến đổi hẳn, Quách Tĩnh thừa biết rõ tính của bố vợ, vội lên tiếng ngay :

- Châu đại ca chớ nên nói đùa quá lỗ thể, thường nói trong trần cái ngu của kẻ khờ cũng có một cái tạm nghe được! Nhạc phụ bấy lâu ở Đào Hoa đảo, đâu rõ về chuyện tàn bạo của quân Mông lúc chúng xâm chiếm nước ta; nghĩa là còn tàn bạo gấp mười lần hồi nhà Kim xâm đánh chúng ta là khác!

Quách Tĩnh bèn thuật hết tất cả hành vi của giặc mà mình đã tai nghe mắt thấy. Thì ra quân Mông Cổ vốn là dân du mục, chưa khai hóa lắm, trời sinh tính háo chiến, có rất nhiều bộ lạc, gần như đều sống cả một kiếp người vào chiến tranh, suốt đời không rời yên ngựa, đương nhiên đâu có hiểu ý nghĩa nhân đạo từ bi là cái quái gì. Quân Mông Cổ mỗi lần tác chiến đều có sẵn một lối chiến pháp tàn nhẫn kinh khủng, luôn luôn xua các dân bản xứ đi trước, hễ đối phương động lòng từ bi không nỡ giết hại đồng bào của mình, thế là quân Mông Cổ sẽ nhân cơ hội đột nhập ngay, và rốt cục là thua liểng xiểng, đây chỉ là một trong những cái dã man của chúng, còn hễ mỗi lần chúng công phá một nơi nào, chiếu lệ quan, thế nào chúng cũng mở cuộc tàn sát đại qui mô mà được mệnh danh là “Đồ thành” (giết toàn thành), dân chúng dù có chống đối hay không tất cả đều bị giết sạch, chỉ trừ những gái đẹp và các thợ khéo tay còn giữ lại mạng sống, đến cả các trẻ sơ sinh còn bị giết là đằng khác; Hoàng Dục Sư càng nghe càng đâm tức giận, cuối cùng ông ta phải hét lên :

- Trời ơi! Ra quân Mông Cổ tàn nhẫn đến mức độ đó sao, vậy thì tất cả những suy nghĩ của cha đều trái hết! Tĩnh con, chúng ta mau đi quay về Tương Dương.

Châu Bá Thông không thể ngờ được Hoàng Dục Sư lại mau hồi tâm tỉnh ngộ như vậy. Quách Tĩnh cả mừng rằng :

- Thưa nhạc phụ, tuy tình thế thành Tương Dương đang nguy nan, nhưng tinh thần của dân cũng như quân, ai nấy đều một lòng, phần còn lại có em Dung nó bày mưu lược, chỉ huy chặt chẽ, hiện tình trong ba bốn tháng, vẫn còn có hi vọng duy trì tình thế cũ, bọn con nay tới Lâm An đây, chẳng qua là cốt xin thêm cứu binh của triều đình để giải vây cho Tương Dương.

Hoàng Dục Sư nghiêm nhiên nói :

- Đúng rồi! Thế con đã đột nhập vào hoàng cung chưa?

Quách Tĩnh bèn kể hết cuộc đột nhập hoàng cung cho bố vợ hay, Hoàng Dục Sư bỗng nổi giận hằm hằm :

- Tên gian tặc Giá Tự Đạo này đáng giết lắm, Tĩnh nhi, thế sao còn chờ gì mà không ra tay giết quách thẳng thừa tướng mặt kiếp ấy cho rồi, còn để hắn sống làm gì vậy?

Quách Tĩnh thở dài rằng :

- Chính con cũng nghĩ đến bước đường này, nhưng ngại vì tên Giá Tự Đạo đã lòng quyền bấy lâu, nay các tên gian đảng trong triều phần đông đều là tâm phúc của y, tỉ như nhón Trần Nghi Trung đều toàn là quân ăn lương nhà Tống hại việc nhà vua, dù cho mình có giết chết tên gian tướng ấy đi nữa, cũng đâu có ích chi trong việc triều đình đâu.

Hoàng Dục Sư rằng :

(Thiếu hai trang)

... rằng như vậy, tóc hai con ma này đều xõ rũ rụng ra hai vai, tay cầm cả gậy “Khốc Thương bằng” (gậy khó người chết).

Nếu ngày thường, tên quân gia thế nào cũng chửi mắng như tát nước vào mặt nhóm tì nữ này rồi, cho chúng chỉ ăn ốc nói mò, nhưng vì dạo này trong phủ liên miên xảy ra nhiều chuyện quái gở, ai nấy đều tin những lời khai của đám tì nữ.

Ai cũng tin rằng thời suy vi ma quỷ mới hiện ra và trêu người như vậy! Trong đám người trong phủ, có tên kinh sợ nhất là nhóm thê thiếp hầu hạ của Giá Tự Đạo, đương nhiên họ không dám ngủ một mình, ai nấy vây quần hết lên đại sảnh để đỡ sợ!

Trong số nữ tì, có hai đứa bạo gan hơn hết, đem đề nghị là đọc kinh Quan Thế Âm có thể trừ tà ma, sẵn lúc này không có việc gì làm, vậy hãy đọc kinh Quan Thế Âm, may ra có thể đuổi tà ma cũng nên. Mọi người tán đồng ý kiến ngay. Trong lúc tiếng kinh ờ a rừ rì nổi lên ấy, nơi cửa sổ bỗng một luồng gió quái lạ ào ngay vào, thổi tắt hết đèn đóm trong đại sảnh.

Sự kiện thình lình như vậy, khiến mười mấy thê thiếp và mấy chục nữ tì nữa hốt hoảng kêu rú cả lũ. Ngay trong lúc đó, ngoài cửa sổ “ầm ầm” hai tiếng, hiện ngay một đoàn lửa lân quang xanh lè, tắt cả cảnh vật trong đại sảnh đều lập lòe thành màu xanh hết. Tiếp sau đó, trên nóc nhà lại “ào” một tiếng đổ vỡ loảng xoảng, để lộ hẳn ra một lỗ hổng lớn khổng lồ và rũ ngay xuống một tấm vải trắng, bị ánh lửa xanh chiếu vô hiện rõ bốn chữ “Nhất kiến phát tài” (hễ thấy là được bạc). Tấm vải phát phơ chập chờn, cả đám hoảng hồn hú hét inh lên, mấy nàng quá nhát gan đã ngất xỉu lẫn ra mặt đất luôn.

Thình lình miếng vải viết chữ ấy vụt biến mất, mọi người tưởng đâu sắp thoát nạn, nào hay ngay nơi thủng trên ngói ấy nhoáng nhanh một đám lân hỏa, vọt ngay xuống như sao băng, một màu sáng chiếu xanh lè khắp gian đại sảnh, tiếp đó tiếng rú kinh dị, một con ma “Vô thường quỷ” từ trên mái thủng bay vèo xuống.

Con ma này quái dị kinh người, từ đầu chí chân, cao hơn một trượng, miệng mắt đỏ choét, lưỡi thè ra ngoài hơn cả thước, tay trái cầm cây “Khốc Thương bằng”, tay mặt bợ ngay một đám lửa lân tinh, cả đám dà bà sợ tái mặt ôm chặt nhau lại thành một khối.

“Quỷ vô thường” khởi sự đi phây phây hai vòng trong đại sảnh, vừa đi vừa múa cây “Khốc Thương bằng” và điểm ngay vào trán các thê thiếp và nữ tì của Giá Tự Đạo, kẻ nào bị điểm trúng đều hét rú lên một tiếng, ngã lăn ra bất tỉnh luôn. Chớp mắt bao nhiêu người nằm bất tỉnh nhân sự dưới mặt đất. Lúc này “quỷ vô thường” mới hét vang một tiếng, nhảy vọt lên từ cửa sổ đi ra. Mặt khác, phía ngoài vườn hoa của tướng phủ cũng xuất hiện một cảnh ma với người đại chiến.

Thì ra bọn nữ tì hô hoán ma quái xuất hiện, các thị vệ gia tướng trong tướng phủ đều tỉnh giấc. Họ là các tay nhiều kinh nghiệm đánh nhau, đương nhiên đâu có tin ma quái gì, biết ngay đó là mảnh gian của những quân ăn trộm cướp, đám vệ sĩ trong tướng phủ lập tức chia ngay mười tiểu đội, mỗi tiểu đội ước trên hai ba chục người, ai nấy cung tên sẵn sàng, thấp đèn đuốc sáng trưng lo đi tìm ma quái. Một đội võ sĩ vừa đi đến vườn hoa bỗng nghe tiếng đá rào rào từ trên cây đánh xuống, bao nhiêu đèn đuốc đều bị tắt ngấm.

Vì quá bất ngờ kêu hoảng lên cả đám với nhau cũng ngay khi đó, một giọng nói lạnh lùng rằng :

- Ta đây là “Thôi mạng vô thường quỷ”, nay đến cốt là dẫn hồn tên Giá Tự Đạo về nơi âm tào địa ngục cùng với tên Tần Cối chung nhau vào vạc dầu. Nếu lũ chúng bay có đứa nào thích đi theo chơi, bản “Thôi Mạng sứ” đây cũng sẵn lòng chiêu đãi lũ bay... Hà! Hà! Hà!...

Những tiếng cười quái gở đã khiến đám võ sĩ nổi da gợn tóc gáy. Có hai tên bạo gan, quát tháo :

- Đây là người giả dạng lột ma! Anh em chớ sợ, cứ bắn bừa tên vào đi!

Hai tên võ sĩ ấy bèn giơ cung bắn ngay, nhưng mũi tên vừa vọt ra được ba trượng, đột nhiên nghe “vèo” một tiếng, cả hai mũi tên đều bị quay ngược lại, rớt ngay lại trước mặt hai tên võ sĩ bắn tên mới kì ngộ, ai nấy kinh ngạc kêu “ồ” lên.

Tiếng lạnh lùng trong lùm cây lại nổi lên :

- Lũ chúng bay rõ thật tai nghiệt đây mình, nay “Cầu Hồn sứ giả” đến đây mà chúng bay còn không rõ ngày chết đã đến. Ta đây là “Vô thường quỷ” của Diêm Vương điện, đã luyện được một thân hình thuần âm “hữu hình vô thể”, những loại binh đao trên dương thế không làm gì nổi ta! Nay hai thằng bạo gan lớn mặt kia lại cả gan buông cung bắn, vậy bắn sứ giả ra tay dắt ngay hồn phách hai đứa bay cho biết!

Tiếng vừa dứt thì hai tên nọ kêu “ôi” lên một tiếng lẫn ùng ra mặt đất hết nhúc nhích. Đám võ sĩ có mặt hoảng loạn cả lên, vội vàng xúm xít lại xem, quả nhiên hai tên võ sĩ này đã chết một cách vô duyên cớ. Chuyện này cả đám bay hồn lạc phách, trong lúc này tiếng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Lũ bay hãy nghe đây, trong hai tên vừa bị chết đó, đáng lẽ mỗi đứa còn hai ba chục năm thọ mạng, nhưng chúng đã cả gan mạo phạm đến sứ giả “âm sai”, nên bắt buộc bắn chúc phải dẫn hồn chúng về Âm phủ. Bộ lũ chúng bay cũng muốn bắt chúc theo hai tên khốn kiếp đó sao mà không chịu quỳ ngay xuống?

Cả đám thị vệ gia tướng đều hoảng hồn kinh hãi, quì thụp ngay xuống, đầu phủ phục sát mặt đất, không tên nào dám ngẩng lên. Ngay lúc ấy, trong lùm cây chỉ vang lên những tiếng :

- Phép tắc của Dực huynh quả linh nghiệm thiệt khiến cho cả đám chết toi này biến thành những con sâu cộc đầu, vui thật! Vui thật! Ha... ha... ha...

Chính vì tiếng nói này mà con ma Hoàng Dực Sư bị lộ chân tướng, đám võ sĩ lại nhao nhao lên, chúng ủa nhau đùa hết vào rừng. Nào hay cả đám vừa vào rừng, “ào” cát bụi mịt mù bay dội lên, rõ đúng là một cảnh “phi sa tẩu thạch” (cát bay đá chuyển), đánh dồn hết sang phía gia tướng, cả một cảnh kêu la inh ỏi vang lên. Đứa u đầu, kẻ chảy máu từng búng.

Sau trận mưa đá diễn ra, Hoàng Dực Sư và Châu Bá Thông tung mình đi luôn.

Nói về phía hoàng cung. Sau canh ba đêm đó, Quách Tĩnh nai nịt gọn gàng, rời khỏi quán trọ nhắm ngay hướng hoàng cung lướt mạnh. Đường lối đã quá quen, chẳng mấy chốc chàng đã nghiêng nhiên thuận lợi vào ngay hoàng cung.

Không ngờ hoàng cung đêm nay vắng tẻ lạnh lùng, đèn đuốc lù mờ, tứ bề im lìm, chẳng khác nào như nơi hoang dại. Quách Tĩnh lạ lùng, nghĩ thầm: “Sao lại vắng lạnh âm u vậy kìa?”

Đang lúc Quách Tĩnh mải suy nghĩ, chợt phía trước có đèn lồng đi tới, chàng vội tung mình lên mái điện, treo ngay chân vào nóc điện cúi ngược đầu xuống như dơi để quan sát động tĩnh! Chớp mắt ánh đèn lại gần, thì ra hai cung nữ xách theo đôi đèn lồng vừa đi vừa nói chuyện :

- Thật họa phúc đời người ta không biết đâu mà lường trước được! Ngay đến hoàng thượng, mấy hôm trước còn khỏe mạnh phây phây như thế, ai có thể ngờ đâu long thể bỗng trở nên bệnh nặng dữ tợn như vậy!

40. Chương 40: Giả Thái Giám, Dạ Thám Hoàng Cung Điện

Quách Tĩnh nghe vậy cả kinh, thầm nghĩ: “Nguy to! Hoàng thượng bệnh nặng chắc có lẽ là Giá Tự Đạo có âm mưu tiếm vị gì đây chẳng!” Nghĩ vậy Quách Tĩnh bay vèo hạ mình xuống trước mặt hai cung nữ lên tiếng ngay :

- Hãy khoan đi! Ta có lời muốn hỏi!

Hai cung nữ giật nảy người thất kinh, đèn lồng rớt luôn xuống đất; Quách Tĩnh ôn tồn nói :

- Đừng có cuống hoảng vậy! Ta không giết đâu, nhưng các người phải khai cho thật, Hoàng thượng tại sao lâm bệnh và hiện nằm điều trị tại đâu?

Hai cung nữ thấy Quách Tĩnh không ác ý, lẩm bẩm run rẩy hỏi :

- Kìa! Ông... ông... là... ai... bộ không sợ bay đầu sao dám ngang nhiên lên vào hoàng cung như vậy!

Quách Tĩnh bực mình rằng :

- Hừ! Hôn quân và gian tướng chỉ có thể giết nổi những con người tầm thường, nhưng đầu ta đời nào bị rụng về tay họ, chớ nói nhảm, mau trả lời câu hỏi của ta, nếu không chớ có trách ta nổi nóng!

Đứt lời rút ngay một lưỡi dao sáng quắc, hai cung nữ thấy vậy mặt xanh lè, run như thằn lằn đứt đuôi.

Một cung nữ cuống quýt lên :

- Trời ơi! Xin ngài chớ vội động đao, chúng tôi ngán lắm. Dù chúng tôi đây là cung nga trong hoàng cung, nhưng đối với những việc bí mật của hoàng cung, chúng tôi nào hay biết gì, còn nơi dưỡng bệnh của thánh thượng, hiện ở Hộ Ninh cung.

Quách Tĩnh rõ đường lối tới Hộ Ninh cung rồi, liền gật đầu nói :

- Thôi được! Vậy phiền hai cô hãy nghỉ một lúc.

Dứt tiếng, hai cung nữ bị điểm huyết nằm lẩn ngay ra đó. Chàng quàng mình đi như gió, chớp nháy, Quách Tĩnh đã đến nóc điện Hộ Ninh cung.

Quách Tĩnh nhẹ mình bay vào xuống như tàu lá rụng, rón rén ghé mắt nhìn vào long sàng, thấy hai tên ngự y (thầy thuốc chữa bệnh nhà vua), đang đứng túc trực ngay cạnh giường, ngoài ra còn bốn tên tiểu thái giám, đang đứng ruy người như gà sắp toi nhìn chăm vào nước chảy từng giọt của đồng hồ (đời xưa cách tính thời gian được chế bằng một cái hồ nhỏ bằng đồng, đổ nước đầy và cho chảy từng giọt một).

Sắc diện nhà vua trắng bệch như giấy, mất hết các vẻ oai phong hùng mạnh của hôm đá cầu mà chàng đã từng gặp.

Thì ra Giá Tự Đạo muốn củng cố địa vị của mình cho vững chắc, thôi thì hấn tìm đủ trăm mưu ngàn kế, sẵn tìm hết các giai nhân mỹ nữ để cho nhà vua tha hồ mà say đắm. Nhà vua hăng trẻ như vậy, làm sao chịu đựng nổi những sắc dục liên miên. Dù có các loại thuốc nhân sâm bổ sức cũng đâu có lại, ngay lúc tửu sắc quá độ này, nhà vua chợt nhận thêm được lá bùa “thức mạng” (chết sớm), thì lá bùa “thức mạng” ấy chính là việc quân Mông đã đem binh tiến đánh cương thổ của nhà Nam Tống. Bá quan văn võ trong triều đều kinh sợ thế lực của Giá Tự Đạo, không một ai dám hé răng nói sự thật cho nhà vua hay, hứa nhau bưng bít tin tức; mãi lúc Quách Tĩnh vào cung mới rõ mọi việc phũ phàng của nhà Tống, họa diệt vong đã kề gần đến nơi.

Lý Tôn hoàng đế sau khi rõ chuyện khi quân dõng chúa của Giá Tự Đạo, nhà và tính chém ngay tên đại thần cho hả dạ, nhưng cũng chính lúc này, nhà vua mới rõ tất cả bá quan triều đình đã thuộc phe tên gian tướng họ Giá, mình chẳng qua chỉ là một ngai vua bù nhìn; thân thể phần quá độ tửu sắc, nay gặp chuyện kích thích lớn lao này, nhuốm bệnh nằm liệt luôn trên long sàng.

Quách Tĩnh nào có hay các ẩn khúc éo le của nhà vua, chàng vẫn hy vọng nhà vua ra chiếu chỉ phái binh đi cứu Tương Dương.

Nhưng muốn gần nhà vua phải làm sao như cho mấy tên ngự y và thái giám rời khỏi mới được, chợt chàng nghĩ ra một cách, dùng ngay “Nhất Dương chỉ” xia ngay về vòi nước của chiếc đồng hồ, nước hết chảy.

Bốn tiểu thái giám không nghe tiếng nước chảy, chúng chợt tỉnh cơn ngủ gật, vội lại xem :

- Ý! Quái lạ! Có ma sao?... Mới đây còn chảy tốt như vậy, sao bỗng dừng vòi nước lại bị méo đi như vậy kia?

Chúng bắt đầu nhón nháo. Hai tên ngự y gắt nhẹ :

- Thánh thượng mới uống thuốc và vừa chợp mắt xong, chuyện gì mà các vị nhao nhao lên thế? Nếu làm mất giấc của Thánh Thượng, liệu các vị có đủ trăm cái đầu để rụng không? Đồng hồ hư thì lo gọi ngay tổng quản thay cái khác, có gì mà rối rít lên vậy?

Tiểu thái giám nghe hai ngự y nói vậy, đầu dám chênh mảng, hấp tấp nói đuổi nhau rời khỏi Hộ Ninh cung, chờ chúng vừa rút ra, Quách Tĩnh đã vọt ngay mình xuống, nhanh như chớp điểm huyết ngay hết cả đám. Chàng ôm hết cả bốn tên thái giám, nhảy tung lên cây, mang ngay cả bốn vào thân cây cao, rồi chàng lại tung mình quay xuống, thấy hai ngự y lúc này đã uể oải, Quách Tĩnh cười thầm trong bụng, lúc này chàng đã giả dạng ăn mặc theo lối thái giám, nghiêm nhiên bước vào nơi ngủ của nhà vua.

Hai ngự y đang lúc buồn, thấy thái giám bước vào, lên tiếng hỏi ngay :

- Sao, đã có đồng hồ để thay chưa?

Quách Tĩnh không trả lời, thỉnh linh nhanh hơn chớp, chàng điểm huyết luôn hai ngự y, cả hai lần dùng ra không kêu được một tiếng nào. Sau khi giấu hai tên ngự y vào một chỗ, Quách Tĩnh mới bước tới long sàng quỳ xuống, khê tiếng gọi :

- Hoàng thượng! Hoàng thượng!... Hoàng thượng mau tỉnh, vi thần đã đến đây.

Nhà vua đang cơn mơ thấy chạy loạn, bỗng nghe gọi “Hoàng thượng”, giật mình tỉnh giấc, thấy một người ăn mặc theo lối thái giám, kinh ngạc hỏi :

- O! Ngươi là ai? Thái y đâu cả rồi?

Quách Tĩnh rằng :

- Muôn tâu Hoàng thượng, vi thần chính là kẻ đang cầu xin viện binh để cứu cấp thành Tương Dương, xin Hoàng thượng hãy mau phát binh đi cứu cấp mấy chục vạn quân dân trong thành Tương Dương!....

Nhà vua thở dài :

- À.... Ra Quách Tĩnh..... trẫm tuy là Hoàng đế, nhưng đã quên mất sự an nguy của thiên hạ, khiến trẫm tin cần tên gian tặc Giá Tự Đạo, nay tình thế thì mọi việc đã lỡ làng!..... Trời! Hết hy vọng rồi, giang sơn gấm vóc của triều đình Nam Tống đành mất luôn về tay ngoại xâm.

Nhà vua vừa nói vừa ứa lệ, Quách Tĩnh cũng nghẹn ngào, chàng miễn cưỡng lắc đầu nói :

- Muôn tâu bệ hạ, nay chỉ cần lập tức phái binh giả vờ cho Tương Dương, đồng thời ra quân đánh tan quân Mông, vẫn có thể xoay sở đại cục theo ý muốn, hà tất bệ hạ phải rầu rĩ vậy cho mòn long thể!...

- Khanh nào có biết! Nếu trẫm có biết rõ vụ này ba năm về trước, còn có thể giết ngay tên gian thần Giá Tự Đạo, để tạ tội muôn dân, nhưng nay đại quyền đã lọt hết về tay hắn, gian dân đầy rẫy trong triều, trẫm nay chỉ còn danh tiếng la thiên tử, nhưng lại không có một thực lực gì...

Nói tới đây nhà vua ức bật ngựa người ra ngắt xiủ đi luôn.

Thấy nhà vua xúc cảm mạnh như vậy, chàng cuống lên, vội đứng lên tính giả huyệt cho hai thái y để lại bắt mạch cho nhà vua, nào hay cũng ngay lúc đó, bên ngoài Hộ Ninh cung, tiếng chân người rầm rộ vang lên, Quách Tĩnh cả kinh, vội nép ngay vào bức màn trong cung điện, nhìn lên ra ngoài, chỉ thấy mấy tên thái giám và võ sĩ cùng với hai tên quan, một trong hai tên quan này lên tiếng :

- Ủa? Sao cửa phòng ngủ của Hoàng thượng lại mở tanh bành ra thế này, không một ai trong này? Thái giám và ngự y đi đâu cả?

Quách Tĩnh nghe tiếng nói quen tai, chàng giật mình, hóa ra chính tiếng nói của Giá Tự Đạo, chàng nghĩ thầm: “Kỳ này mình sẽ không để cho tên gian thần này thoát khỏi tay!”

Thì ra Giá Tự Đạo biết an ninh của mình khó bảo đảm với các tay hiệp sĩ, mạng mình như chỉ mảnh đứt lúc nào không hay. Càng nghĩ hắn càng ớn lạnh rút cục hắn đành trốn vào Hoàng cung cho vững bụng.

Ngoài sự trốn tránh, Giá Tự Đạo còn nuôi thêm một dụng ý khác, thì ra Lý Tôn hoàng đế từ khi biết tin Mông Cổ chiếm khá nhiều đất đai của nhà Tống, thành Tương Dương bị bao vây nguy khốn cực độ, triều đình gian thần thao túng hết quyền hành, ức uất đâm lâm trọng bệnh, Giá Tự Đạo thừa biết nhà vua quá độ về rượu sắc, nằm liệt giường lâm trọng bệnh, sự sống nhà vua quả là không thành vấn đề, dã tâm của Giá Tự Đạo lúc này tăng lên ngàn ngút theo âm mưu của hắn nghĩ. Thì ra, Lý Tôn Hoàng đế vốn không có con, chỉ có một cháu trai chín tuổi tên gọi Triều Quài (tức vua mất nước Tống Đoan Tôn sau này) nếu nhà vua Lý Tôn băng hà, mình có thể đưa ngay hoàng đế (cháu vua) lên làm tân quan, và với một vua có chín tuổi đầu thì hiểu làm sao nổi quốc gia đại sự? Như thế càng tha hồ để cho Giá Tự Đạo mặc sức thao túng.

Bởi nhiều lý do bí mật như vậy nên tên gian thần số một này mới dọn vào hoàng cung ở, phần hoàng cung canh phòng cẩn mật, thích khách cũng chẳng dễ gì khi ra tay hành sự, phần có thể theo dõi hành động nhà vua, nếu Lý Tôn hoàng đế chết đi, mình sẽ lo lập ngay tân quân lên ngôi báu, khởi sinh biến chính trong triều. Cũng chính bởi những âm mưu đen tối này nên hắn tỏ ra rất sốt sắng về bệnh tình của nhà vua, chính đêm nay cũng không ngoại lệ, tên gian thần cùng với Tả thừa tướng Trần nghị Trung, cả hai cùng vào Hộ Ninh Cung thăm bệnh nhà vua, nào hay lại khéo đụng độ với Quách Tĩnh.

Giá Tự Đạo cũng là một tên nhanh trí hơn người khi gã thấy trong cung nhà vua im lìm vắng ngắt như vậy, lập tức biết ngay có chuyện chẳng lành, tên gian thần hô ngay tả hữu võ sĩ rằng :

- Quân toi cớm cả đám! Thấy tình cảnh phòng ngủ của Hoàng thượng như vậy mà còn chờ tướng gia ra lệnh nữa sao? Mau vào xem!

Các võ sĩ hấp tấp tay cầm chuôi đao, hiên ngang ưỡn ngực bước vào, nào hay vừa bước vào trong, bỗng thấy hai thái y nằm ngay trần ra dưới đất. Ngoài ra không còn một tên nội thị nào. Còn nhà vua cũng nằm bất tỉnh luôn trên long sàng, cả đám thất thanh rú lên rằng :

- Nguy to! Thánh thượng bị thích khách ám hại mau báo động bắt thích khách!

Giá Tự Đạo nghe vậy hoảng hồn hết vía, khác nào sét đánh ngang tai, hấp tấp hỏi :

- Thánh thượng đã bị ám sát? Nguy to!... Nguy to! Mau mau cho triệu tập các Thị vệ cung cấm và Ngự lâm quan tróc nã ngay thích khách.

Miệng hắn ta hùng hồn oai hách bao nhiêu, trái lại chân cẳng lại run như cây sậy bấy nhiêu. Quách Tĩnh không sao nhin nữa, hét lên một tiếng, từ bên trong tung vọt ra, quát ngay :

- Hoàng thượng đâu hề bị thích khách nào ám hại, chính tên đại gian thần bán nước cầu vinh nhà ngươi đã gây nên cảnh tang tóc này. Khôn hồn mau nạp mạng cho Quách Tĩnh gia ta!

Sự xuất hiện thành linh của Quách Tĩnh, hồn vía Giá thừa tướng lúc này bay lên chín tầng mây, miệng la rối :

- Bớ võ sĩ! Ngự lâm quân!... Mau bắt thích khách!...

Thôi thì các võ sĩ gần nhất đã khua đao chém thẳng ngay xuống Quách Tĩnh, chỉ thấy chàng hét lên một tiếng dữ dội hai tay vung lên như bướm xoè, nhanh như chớp chàng đã chụp ngay sống đao của hai võ sĩ, đồng nhất tung hai chân một lúc đá ngay sáu bảy mạng cận vệ, văng ngã tứ tung!

Trận đánh diễn ra từng bùng, các võ sĩ thị vệ đua nhau hết đám này ngã, đám khác ào vào, thương đao bay tung khắp các hướng, có kẻ đã bị Quách Tĩnh đánh ứa máu tươi! Tuy vậy mà đám võ sĩ cung cấm vẫn liều mạng xông đánh bừa vào.

Mãi khi Quách Tĩnh đánh bay một lúc bốn thanh đao của hạng cận vệ đệ nhất lưu, toàn đám vệ sĩ mới kinh hồn tán đởm, không còn tên nào dám hung hăng xáp gần như trước nữa. Quách Tĩnh nhìn quanh một lượt chợt thấy Tả thừa tướng Trần Nghi Trung đứng ngẩn như giá gỗ, mấy tên võ sĩ lăm le đao đứng bảo hộ, nhưng còn bóng dáng tên đại gian thần Giá Tự Đạo đã biến dạng mất tiêu không thấy!

41. Chương 41: Rời Lâm An, Giữa Đường Gặp Quái Dị

Quách Tĩnh ngạc nhiên, rõ ràng mình vừa nhìn thấy Giá Tự Đạo còn đây, sao nháy mắt đã biến đâu mất! Không lẽ hắn có thuật ẩn thân tàn hình? Tuyệt không thể nào có lý vậy được, chàng chợt nghĩ ra một cách, bèn tung mình nhảy sang phía Trần Nghi Trung, quát lớn rằng :

- Quì xuống!

Bốn vệ sĩ vung đao ra chống cự. Quách Tĩnh hét lớn :

- Đừng giở thói hung!

Dứt lời song đao trên tay quét bùng ngay lên. Thì r Quách Tĩnh đã đánh lới “Hàng Long thập bát chưởng”, chỉ thấy bốn ngọn binh khí bay bật lên không!

- Thằng gian thần Giá Tự Đạo trốn đâu? Nói mau!

Trần Nghi Trung dớ người sượng sùng :

- Thưa... thưa... hảo hán... bản quan nào có biết gì!

Quách Tĩnh biết tên này giấu quanh, chàng lập tứ tảng thêm sức, quát lớn tiếng :

- Hừ! Muốn giấu ta hả?

Trần Nghi Trung bèn nhìn ngay về phía lan can thiên cấp, chu môi ra dấu ngầm, khẽ nháy mắt với Quách Tĩnh xong lên tiếng :

- Thưa hảo hán, quả thật bản quan không biết!

Quách Tĩnh hiểu ngay lối ra dấu ngầm. Thì ra Giá Tự Đạo đã lén trốn ngay sau lan can thiên cấp, nhưng vì quá gần, lại sợ thế lực họ Giá, nên Trần Nghi Trung lên tiếng quát mắng :

- Toàn bọn ăn hại cơm vua cả, giết người thêm bẩn đao của ta, cút mau khỏi gia mắt ta!

Quách Tĩnh chỉ dùng sơ sức đẩy ngã ngay Trần Nghi Trung, suýt nữa y bị bể đầu là khác!

Quách Tĩnh bung mình vọt sang phía lan can thiên cấp, nhưng khi nhìn kĩ, nào đâu có bóng người nào! Thì ra nơi đây có một lỗ chui dành cho ngự khuyển (chó nhà vua), Quách Tĩnh không ngờ đường đường là một vị Thừa tướng thế mà đi chui lỗ chó thoát thân một cách bí danh như vậy, chàng bất giác ngửa mặt than: “Nhà Tống dùng những loại người như thế để chấp chánh, sao mà không khỏi mất nước cho được? Thôi!... Ta có gây rối loạn hết hoàng cung như vậy cũng chẳng làm cóc gì, thà cứ quay về Tương Dương là hơn!”

Quách Tĩnh nghĩ vậy đâm ngao ngán chán chường, cũng chẳng thiết giao tranh với đám võ sĩ thị vệ làm gì, chàng tung mình lên mái nóc điện, lao người rời khỏi hoàng cung nhà vua.

Khi Quách Tĩnh về đến quán trọ, thần sắc chàng rầu rĩ, Hoàng Dược Sư và Châu Bá Thông đã đại náo Tướng phủ về tới, Lão Ngoan Đồng thấy Quách Tĩnh về, mặt mày hớn hờ rằng :

- Này Quách hiền đệ, bọn đại ca đã phách tướng phủ của thằng bố mẹ họ Giá đó, tan tành và sướng tay đã đời!... Thế chuyển vào hoàng cung của tiểu đệ ra sao?

Lão Ngoan Đồng tính nói thêm nữa nhưng chợt thấy sắc mặt của Quách Tĩnh có vẻ hơi lạ, kinh ngạc hỏi ngay :

- Kìa Quách hiền đệ, sao buồn thiu thế kia? Thế vào hoàng cung đã gặp hôn quân chưa? Nó chịu phát binh không? Nói nghe mau!

Quách Tĩnh nghe nói mũi lòng ứa nước mắt, không sụt sướt. Hoàng Dược Sư cau mày, Châu Bá Thông bước gần lại vỗ vai Quách Tĩnh dỗ như con nít rằng :

- Kìa hiền đệ sao lại khóc như trẻ nhỏ vậy! Đàn ông con trai ai lại lấm nước mắt thế! Tuy xưa kia đại ca cũng từng khóc một trận bên Đào Hoa đảo, nhưng chớ nên bắt chước ông anh lấm cẩm này, người ta cười rưng rưng hết bây giờ!

Quách Tĩnh thấy Châu Bá Thông nói vậy, đành thôi rơi lệ, kể lại mọi sự xảy ra trong hoàng cung, Châu Bá Thông và Hoàng Dược Sư nghe xong ngẩn người nhìn nhau khá lâu, Châu Bá Thông mới thở dài rằng :

- Nếu biết trước vậy, tội đêch gì chúng mình đến Lâm An cho một người, thôi về quách Tương Dương cho yên thân!

Hoàng Dược Sư bỗng đứng đứng vụt dậy, cất cao giọng, ngâm ngay đoạn thơ “Mãn giang hồng” của Nhạc Võ Mục

“Tam thập công danh trần dữ thổ

Bát thiên lý lộ vân hòa nguyệt”

(Công danh ba mươi năm thành bụi và đất

Tám ngàn dặm trường đời mây trắng)

Chợt Hoàng Dược Sư quay sang nói với Châu Quách hai người rằng :

- Lâm An phủ không còn gì đáng lưu luyến nữa, ta đi đây!

Quách Tĩnh cả kinh vội hỏi :

- Thưa cha, sao không đi Tương Dương luôn thể, em Dung cũng mong gặp cha lắm!

Hoàng Dược Sư rằng :

- Tương Dương ngay đã lâm cảnh ngày càng yếu, e có thêm ta đi cũng chẳng ích gì, thà đi chiêu mộ một đám trung dũng nghĩa sĩ trong dân gia để tổ chức một cánh quân đến cứu Tương Dương xem!

Quách Tĩnh chợt nghĩ đến cha con Lục Thặng Phong và Lục Quán Anh bèn nói :

- Thừa cha, con đã nghĩ ra một người, tức Lục Thặng Phong ở Sơn Động, họ đã huấn luyện một đạo binh mã, nếu được họ giải cứu thì hay lắm!

Hoàng Dược Sư không chờ con rể hết lời nói ngay :

- Yên trí đi! Ta đã hiểu cả rồi! Ta đi đây!

Dứt lời quăng mình lướt như một làn khói, chớp nháy mất dạng!

Sáng hôm sau Quách Tĩnh cười “bảo mã”, cùng với song điều buồn tình rời ngay. Lâm An phủ cũng hay... chàng rời Lâm An, tin vua Lý Tôn băng hà đã truyền ra, tên đại gian thần Giá Tự Đạo đã lập tân quân, Quách Tĩnh nghe tin càng mừng lòng, cùng Châu Bá Thông ra khỏi cửa thành Đông Kim môn, cuộc hành trình chẳng bao lâu, hai người đã đến tỉnh Triết Giang, mặc dù phong cảnh đây rất nên thơ nhưng Quách Tĩnh vẫn có một hiện tượng kỳ quái trong thâm tâm!

Thì ra vùng này vốn nổi tiếng về sản xuất gạo và cá, nay vắng ngắt bóng người, nhà hoang vườn trống, Châu Quách đi một hồi cả mấy dặm đường chẳng hề gặp được một bóng người nào, Châu Bá Thông lấy làm lạ rằng :

- Quái chưa? Sao không thấy một mống nào kia? Không lẽ dân chúng vùng này đã chạy giặc Mông Cổ ư?

Quách Tĩnh lắc đầu :

- Làm sao mà quân Mông tới đây được? Ngày nào thành Tương Dương còn cố thủ được, đại quân của Hốt Tất Liệt cũng chưa dám vượt sông, hơn nữa lại cách xa Trường Giang hàng mấy trăm dặm đường như vậy, dù thiết kỵ đi nữa cũng chưa có thể đánh ngay đến đây được!

Châu Bá Thông gãi đầu gãi tai rằng :

- Vậy tại sao giặc chưa tới mà dân chúng bỏ chạy ráo như vậy?

Hai người đi thêm mười dặm nữa, trời bắt đầu tối dần, cả hai vẫn chưa kiếm ra nhà nào có người, Châu Bá Thông bực mình gắt :

- Mẹ kiếp! Rõ đúng là vùng ma ở, thôi mình vào đại một nhà nào tạm nghỉ cái đã Lão chợt thấy hai căn nhà tranh cạnh ven sông nhỏ, loại nhà của người thuyền chài, Châu Bá Thông bước đến cửa, giơ chân đạp thốc cánh cửa, Quách Tĩnh tính ngăn cũng không kịp cản. “Bình” một tiếng, cửa bị đá tung, Quách Tĩnh trách :

- Sao Châu đại ca đá tung cửa nhà người ta như vậy?

Châu Bá Thông nói bướng :

- Ồ! Hơi sức nào kiêng với kị, ở đây có chó nào đâu mà phải tuân thủ phép với tắc. Hiền đệ rõ khéo lo, thôi hãy kiếm gạo nấu cơm ăn cái đã!

Quách Tĩnh vào đến trong nhà, thấy bàn ghế và vật dụng đều ngăn nắp và sạch sẽ, chứng tỏ chủ nhà vắng mặt không bao lâu. Châu Bá Thông nhìn quanh một hồi, cửa cải chẳng thấy gì, chỉ toàn thấy là những đồ đạc nặng nề, cồng kềnh, nồi niêu chảo quách phủ hết, nhưng lại chẳng có một hột gạo nào, Lão Ngoan Đồng nổi khùng chửi đổng :

- Cả làng tụi này! Rõ chúng chết tiệt cả cũng nên! Thế chó nào mà chẳng có lấy một hột gạo trong nhà!

Quách Tĩnh bật cười rằng :

- Kể chạy giặc ai mà không đem theo lương thực đi! Đại ca nổi nóng làm gì, tiểu đệ có cách!

Chàng loay hoay đi tìm ngay một lưới đánh cá, tươi cười nói với Châu Bá Thông rằng :

- Đại ca! Chúng mình ra sông đánh cá về nướng ăn cũng được vậy!

Châu Bá Thông vỗ đùi đến “đét” một tiếng khen :

- Hiền đệ khéo nghĩ quá xá!... Nhưng chúng mình đâu có thuyền bè kia, dù có lưới làm sao mà dùng?

Quách Tĩnh cười nói :

- Sao anh nói thế! Tiểu đệ còn nhớ xưa kia mới đến Thái Hồ Quy Vân trang làm quen với cha con Lục Thặng Phong, nào hay tên Cừu Thiên Lý không biết xấu hổ ấy, đã ngang nhiên mạo danh Bang chủ “Thiết Chương bang” là người em của Cừu Thiên Nhẫn (ngoại hiệu của Cừu Thiên Nhẫn gọi là “Thiết Chương Thủy Thượng Phi” - đi phây phây trên mặt nước), đại ca chắc còn nhớ vụ này chứ?

Châu Bá Thông nghe vậy vỗ tay cười nói :

- Ờ ờ!... Xưa hiền đệ đã từng nói, hần đã lừa thiên hạ đủ trò, nào đi trên mặt nước, miệng thở ra khói, bóp đá thành phấn, toàn trò bịp cả, sau gặp Nhị sư phụ của hiền đệ là Diêu Thủ thư sinh Chu Thông lật tẩy hần, có phải chuyện này không?

Quách Tĩnh cười rằng :

- Tiểu đệ còn nhớ trong lúc hần giờ trò bịp “Thủy Thượng Phi” (đi trên mặt nước), trên đầu hần còn ung dung đội thêm cái chum to tướng bằng giấy, còn chân thì dẫm đi lên cái cọc gỗ đã đóng sẵn dưới nước, nhưng anh em chúng mình có thể dùng lối “Thủy Thượng Phi” để quăng lưới đánh cá, chúng ta chỉ việc buộc vào theo hai miếng ván vào lòng bàn chân, một người cầm một đầu lưới, thả xuống sông xóc cá, thế nào cũng được!

Châu Bá Thông thích diên người lên cười nói oang oang :

- Trước kia hiền đệ nổi tiếng là người thật khờ, sao nay tinh khôn quá vậy, chắc con bé Hoàng Dung đã truyền cái tinh quái cho hiền đệ chứ gì?

Quách Tĩnh chỉ cười không nói gì. Châu Bá Thông bèn lo tìm ngay bốn tấm ván dài hơn một thước, cả hai lo cột chặt vào chân, mỗi người lo cầm một lưới, đứng đỉnh bước ra khỏi nhà, lúc này trăng đã lên đầu núi, mặt sông phẳng lặng như gương, Quách Tĩnh đánh tiếng :

- Đại ca! Hãy thận trọng dưới chân!

Dứt lời, từ bờ sông, Quách Tĩnh vọt bung người ra dòng sông. Quách Tĩnh dùng ngay thế “Hàng Long thập bát chưởng” tung mình vọt ra dòng sông. Thấy thân pháp của Quách Tĩnh tuyệt đẹp, Châu Bá Thông cả kinh, thầm nghĩ “Thằng em nó giỏi thế!... Trời... nếu mà mình thua thì còn mặt mũi gì làm đàn anh!” Nghĩ vậy, Lão Ngoan Đồng lập tức mở ngay lối “Thái Ất huyền thần công” của phái Toàn Chân, cũng vọt tung mình nhảy theo, thân pháp của hai người lúc này không khác gì như hai con chim bắt cá, họ cùng vung tay tỏa lưới quăng ngay xuống nước.

Vì cả hai có sẵn kinh công thượng thặng trong mình, phần dưới chân lại có ván để dựa sức không thể nào chìm, lưới cá họ đang dùng lại dài trên hai trượng, họ lướt đi trên mặt sông cả mười mấy trượng, chợt Quách Tĩnh huyết lên một tiếng sáo ra hiệu, chàng dùng ngay ngọn “Phi Long Tại Thiên”, “ào” một tiếng gió, cả người lẫn lưới vọt qua khỏi mặt nước, đầu kia Châu Bá Thông cũng giở ngay lối “Nhất Diệp Độ Giang” (một lá qua sông) tung mình vèo lên bờ với lưới cầm trên tay, dưới ánh trăng mát, trong lưới, cá chép nhảy đành đạch, có đến trên hai chục con lớn hơn bàn tay, Châu Bá Thông vui cười hà hà :

- Tuyệt! Tuyệt! Đêm nay được bữa chén ngon!

Quách Tĩnh vừa lên bờ, chợt nghe có tiếng “í” trong bụi gần, chàng lập tức nói với Châu Bá Thông :

- Châu đại ca! Ở đây có người!

Dứt tiếng, người Quách Tĩnh đã tung tới bụi, nhưng tuyệt không hề thấy gì lạ. Châu Bá Thông ngạc nhiên hỏi :

- Quách hiền đệ! Có chuyện gì lạ vậy?

Quách Tĩnh đỏ mặt, có lẽ tai nghe lầm, Châu Bá Thông cười lên tiếng rằng :

- Khéo nghi ngờ, cả vùng này như tha ma hoang vắng, cả đến chó gà con không có thì làm gì có người! Nếu có, họa chăng là kẻ điên... Chớ nói vu vơ nữa, đi về nướng cá ăn!

Nói xong xách luôn lưới và cá, hai người về ngôi nhà tranh. Châu Bá Thông nhóm ngay lửa, mượn ngay dao Quách Tĩnh, đánh vẩy và mổ bụng cá sạch sẽ đem nướng ăn, tuy không nắm muối nhưng cả hai đều cảm thấy ngon miệng. Trời khuya dần, cả hai ngủ vùi ngay trên kệ bếp.

Nhưng vào lúc canh ba, Quách Tĩnh chợt nghe “bảo mã” hí vang, chàng vội thức dậy bụng người ngay xuống, Châu Bá Thông cũng giật mình vội hỏi :

- Có chuyện gì thể hiện đệ?

Quách Tĩnh hốt hoảng :

- Có người lạ ở ngoài!

Dứt tiếng chàng nhảy tung ra bằng ngõ cửa sổ, quả nhiên thấy con bảo mã nằm lăn quay ra dưới đất, cách đó lối mười trượng một bóng hình màu xám chạy đi như bay. Quách Tĩnh cả kinh thất thanh rằng :

- Không lẽ là Lão Độc Vật Âu Dương Phong?

Tiếng chưa dứt, Châu Bá Thông từ trong nhà nhảy ra hấp tấp hỏi :

- Đâu đâu!... Lão Độc Vật ở đâu? Bộ tiểu đệ thấy hấn thật sao?

Quách Tĩnh lắc đầu nói :

- Không! Chỉ thấy bóng hình, thoát tiên tưởng đâu Lão Độc Vật, nhưng nhìn kĩ người này lùn, không thể là lão, chúng ta lại xem con “bảo mã” ra sao!

Khi nhìn rõ con ngựa, cả hai thất kinh giật mình! Thì ra con “bảo mã” nằm lăn trườn dưới đất, trông thần sắc nó vô cùng đau đớn, hình như đã bị thương thì phải. Quách Tĩnh biết ngựa mình tinh khôn lắm, không hiểu hôm nay sao lại bị ngã về tay kẻ địch như vậy? Châu Bá Thông cúi ngay xuống xem, lão thất thanh kêu ngay lên rằng :

- Thảo nào ngựa đã tỏ ra đau đớn, thì ra nó đã bị “Thiết chưởng” ám hại!

Nghe hai tiếng “Thiết chưởng”, Quách Tĩnh giật nảy mình. Trong vòm trời vô lâm, những tay trứ danh tuyệt kỹ “Thiết chưởng” chỉ có mỗi mình Bang chủ “Thiết chưởng” Cừu Thiên Nhẫn, nhưng người này sau khi được Nhất Đẳng đại sư điểm hóa, đã cải tà qui chánh, trong những nắn gần đây không những không thấy xuất hiện trên giang hồ, mà cả đến Thiết Chưởng bang cũng đã giải tán hết, sao tự nhiên ngựa quý của mình lại bị “Thiết chưởng” đả thương như vậy? Quách Tĩnh cuống lên hỏi :

- Trời ơi! Châu đại ca, con ngựa của em bị thương như thế liệu có cách gì chữa không?

Châu Bá Thông cau mày nói :

- Người bị thương may ra còn biết chữa, nhưng với ngựa thì ngu huynh đành bó tay, huống hồ lại thương vì “Thiết chưởng” đâu phải chuyện dễ cứu chữa.

Quách Tĩnh chợt nghĩ đến xưa kia Hoàng Dung trúng “Độc Xà thần chưởng”, về sau có nhờ Nhất Đẳng đại sư mới còn mạng. Nay thấy con “Hãn Huyết bảo mã” của mình bị đau như vậy, lòng như dao cắt, Châu Bá Thông cũng bàng hoàng thúc thủ vô phương, chợt mắt ngó về phía cánh cửa mình đập văng tung lúc chiều, lão tướng lên :

- Quách hiền đệ xem kia! Có chữ viết ngay nơi cửa.

Quách Tĩnh giật mình nhìn lại, chỉ thấy một mũi tên ngắn ngắn, dài bốn năm tấc, găm theo một trái tim bằng gỗ màu đỏ, dưới mũi tên ngắn có hai hàng chữ nhỏ :

“Muốn chữa bệnh ngựa, đi nhanh về phía đông mười dặm, thuốc bột một gói, lo cứu cấp gấp, rồi tính nợ cũ sau!”

Nét chữ nguệch ngoạc viết bằng than củi, hiển nhiên người viết đã hấp tấp vội vàng, ngay nơi cửa lại có gói thuốc bột, kì lạ nhất là ngay sau khi đối phương đánh ngã ngựa, mà còn hiên ngang viết chữ để thuốc lại như thế đủ biết bản lãnh của người này không phải tay vừa gì. Quách Tĩnh lượm ngay gói thuốc rồi kể rõ cho Châu Bá Thông nghe, Lão Ngoan Đồng rằng :

- Chuyện này tụi mình quả mất mặt anh hùng! Thôi chớ nói lời thôi nữa, gói thuốc này có lẽ cứu được ngựa, hãy mau cho nó uống rồi tính sau!

Quách Tĩnh vội đi lấy gáo múc nước, đổ hết gói bột vào, hòa xong bưng ngay lại phía con “bảo mã”. Châu Bá Thông lo kèm chân ngựa, Quách Tĩnh cạy mồm ngựa đổ ngay thuốc vào. “Bảo mã” sau khi uống xong, hết lặn lội như trước, thần sắc có vẻ hết đau đớn, mắt nó nhắm lại nghỉ ngơi. Chẳng bao lâu trời đã sáng, Quách Tĩnh đứng lên nói với Châu Bá Thông rằng :

- Chúng mình đi tìm tên này để thanh toán!

Châu Bá Thông tán thành ngay :

- Đúng vậy! Có thù không báo phi quân tử. Nó đã dùng “Thiết chưởng” đã thương ngựa quý của hiền đệ, nếu ta gặp tên chó chết này, cũng chẳng cần phân giữ lễ kiêng nể gì của đạo giang hồ thẳng cánh quất cho hấn một chưởng “Hàng Long thập bát chưởng” cho bỏ đời nó đi!

Quách Tĩnh đang buồn, nghe Châu Bá Thông nói vậy cũng phì cười. Chàng vừa tính lên yên ngựa, nào hay con “bảo mã” khuy ngay hai chân trước, thì ra ngựa bị thương quá nặng, yếu hấn sức. Quách Tĩnh vừa giận kẻ đánh thương ngựa vừa thương hại cho “bảo mã”, đành dắt ngựa đi về hướng đông. Gần đến trưa, hai người đã đi được mười mấy dặm đường, bỗng phía trước hiện ra một cánh rừng xanh um. Khi đi gần tới khu rừng, bỗng có tiếng chim diều kêu trên không, Châu Bá Thông biết có người náo trong rừng, bèn lớn tiếng quát chửi :

- Quân bỏ mẹ nào trong đó? Giỏi ra ngay đây!

Quả nhiên sau câu quát đó, trong rừng bước ra hai người, nhưng lạ cái không phải nam tử mày râu, mà lại yếu điệu thực nữ, mặt che khăn đen, quần áo cũng màu đen, vải che mặt đã khoét sẵn hai lỗ để nhìn.

Thấy cảnh trạng vậy, Châu Quách đều ngạc nhiên, hai thiếu nữ hình như thuộc tay luyện võ, bước đi tuy lả lướt nhưng nhanh nhẹn vô kể, chớp mắt đã đến trước mặt Quách Tĩnh, cả hai cùng cúi mình xuống lễ phép nói :

- Kính thưa Châu lão tiền bối và Quách đại hiệp, quả nhiên nhị vị đã giữ lời hứa đến đây, động chúa chúng tôi đã đón hầu nhị vị từ lâu!

Nghe hai tiếng “động chúa” Châu Quách hai người đều ngẩn người ngạc nhiên, nhất là Quách Tĩnh, chàng trầm nghĩ: “Ồ đây đâu thâm sơn cùng cốc gì, càng làm sao mà có hang động, tại sao có người lại tự xưng là “Động chúa”? Mà làm sao mà lại biết rõ tên họ của Châu đại ca và mình?”

Mặc dù trong bụng hoài nghi, nhưng đối phương đã cho người mời như vậy, có lẽ nào mình không vào. Trong lúc Quách Tĩnh mãi suy nghĩ vậy, Châu Bá Thông đã cười khanh khách rằng :

- À, ra kẻ chỉ huy chúng bay là “Động chúa”, vậy ta hỏi một câu, “Động chúa” của chúng bay tên gọi ra sao? Hấn là “Động chúa” của “Lưu Nhân động” ở Quảng Tây hay là “Diệu động” “Động chúa”. Nói mau, hai con ranh!

42. Chương 42: Trong Rừng Xanh Cừu Ác Gặp Anh Hùng

Thì ra khi những khách thương đời xưa đi ngang vùng Lĩnh Nam miền Lương Quảng, thiên hạ luôn luôn nhắc nhở rằng: “Quảng Tây có Lưu Nhân động, Quảng Đông có Vọng Phu sơn”; về chuyện núi Vọng Phu đã nhiều truyện kể qua, nơi đây khỏi cần nhắc đến; nhưng về Lưu Nhân động, nhiều người chưa biết điển tích này; thì ra dưới chân núi Diệu Sơn có con sông gọi là Đại Vương giang, cạnh vùng lưu vực này có một bộ lạc người Diêu cư trú, phong tục của những người dân thiểu số này lại chuyên trọng trai khinh gái, trong một gia đình phần đông chỉ mong đẻ con trai, nhưng sau khi hai đứa đầu lòng là con gái kẻ làm cha mẹ còn có thể ráng chịu, nếu đứa thứ ba là con gái, thế nào đứa bé ấy cũng bị quăng trôi sông, thành ra hàng năm, trên con sông Đại Vương giang ấy, không biết bao nhiêu con trẻ vô tội đã chết đuối oan nghiệt về tục lệ dã man này.

Về sau, có một người từ bi, thấy phong tục này quá tàn nhẫn, bèn cất ngay một ngôi nhà tranh cạnh mé sông, khi phát giác có đứa bé nào bị vớt trôi sông, lập tức vớt ngay lên đưa về sơn động nuôi dưỡng, và chẳng bao lâu, người từ bi này đã vớt cả mấy trăm cô gái; thời gian vô tình lướt qua, dần dà các cô này đều trở thành các mỹ nữ tiêu chuẩn, từ đó hang động này được mệnh danh là “Lưu Nhân động”!

Theo truyền thuyết, các khách thương mỗi lần lạc đường vào “Lưu Nhân động”, thế nào cũng được các nàng đẹp như tiên nga giữ lại khoản đãi nồng hậu; kẻ được giữ sung sướng thích thú như lạc vào tiên giới, không ai còn nghĩ đến về nữa, bởi đó mà sinh ra hai chữ “Lưu Nhân” (giữ người). Châu Bá Thông hỏi hai cô gái phải chăng là “Động chúa Lưu Nhân” cũng chính là vì nguyên do vậy. Quách Tĩnh nghe kể xong bất giác bật cười!

Hai thiếu nữ che mặt lạnh lùng rằng :

- Kẻ làm đệ tử như chúng tôi đâu dám ngang nhiên khai hý danh của “Động chúa”, nhị vị cứ vào trong rừng, trước sau gì chẳng vỡ lẽ!

Hai thiếu nữ nói xong bỏ đi luôn một mạch, Châu, Quách hai người đành lủi thủi đi theo phía sau, khi vào đến trong rừng, thấy có đến hai ba chục nàng, quần áo cho chí khăn che mặt đều toàn một màu đen, nhưng khác với hai nàng ra ngoài vừa rồi, trên ngực áo mỗi nàng đều khâu thêm một trái tim đỏ chói bằng đoạn đỏ, lúc này chàng Quách thầm nghĩ: “Không lẽ hình trái tim đỏ này là ký hiệu đặc biệt của Động chúa”?

Châu, Quách vào sâu thêm mười mấy trượng nữa, bỗng trước mắt hiện ra một khoảng trống rộng rãi, ngay chính giữa là một tảng đá xanh như lưng trâu, một lão phụ tóc trắng xóa ngồi ngay trên; lão phụ mặc một sam y màu vàng lợt, giữa ngực thêu trái tim hình đỏ ối, trên mặt đeo một cái mặt nạ lạnh lùng, khí sắc âm u rờn rợn, phía sau dần cả tám nữ đệ tử áo đen, khăn đen che mặt, họ Châu nhìn mình rằng :

- Kìa! Lão phụ này có lẽ là Anh Cô cũng nên đây! Nhưng nhìn kỹ thần sắc lại có vẻ không giống!

Châu Bá Thông tuy là người tài nghệ cao, gan mật lớn, nhưng lão có một quái tánh kỳ lạ là sợ đàn bà kinh khủng, nên xưa kia hề thấy Anh Cô là bỏ chạy bán sống bán chết! Nay thấy “Động chúa” là đàn bà, đến các thủ hạ cũng đều là phái nữ, không có một mống đàn ông nào; sự kiện lóe mắt nhất là hình trái tim màu đỏ chói trước ngực, khiến Châu Bá Thông càng nhìn càng áy náy khó chịu, bụng mắng thầm: “Rõ đúng là “nữ kê tác quái”! Biết bao nhiêu ký hiệu không dùng, mà lại đi chọn trái tim ứ máu như vậy, toàn lũ thói thầy!”. Nhưng lão đầu dám mắng thật sự!

Quách Tĩnh ôm tay thi lễ :

- Kính chào Động chúa! Xưa nay chúng ta chưa hề quen nhau, càng không oán không thù với nhau, không hiểu Động chúa nghĩ sao mà nở ra tay đả thương một con vật của tại hạ như vậy, khác nào phải dùng đến dao mổ bò, đâu có xứng đáng với thanh danh của Động chúa!

Động chúa cau mày thầm nghĩ: “Ai ai cũng đồn rằng Quách Tĩnh là kẻ thật thà nhân hậu, nào hay hấn lại biết nói bóng gió như vậy, đúng là trăm nghe không bằng một thấy”. Thực ra Quách Tĩnh quả người thật thà, chỉ tại tính chàng vốn là người ăn ngay nói thẳng, có sao nói vậy, nên mới có những lời lẽ choán tai lão phụ như vậy. Động chúa lạnh lùng rằng :

- Họ Quách kia, lời nói của ngươi tuy không sai tí nào, nhưng sự thực trong chúng ta đây, có người không những là quen với ngươi, mà còn có cả huyết hải thâm thù với ngươi là khác!

Quách Tĩnh giật mình thầm nghĩ: “À, ra người này tính báo thù hộ cho kẻ nào đây? Vậy không hiểu là Lương Tử Ông, hay Âu Dương Phong, hoặc bảy vị ân sư của ta Giang Nam thất quái?”. Chàng cố nghĩ xem là kẻ thù nào, nhưng không sao đoán ra nổi.

Động chúa lạnh lùng nói tiếp :

- Quách đại hiệp rõ đúng là quý nhân ưa quên chuyện bản hàn! Thế trên bờ sông đêm qua, đại hiệp đã kể chuyện gì với Châu lão tiên bối?

Quách Tĩnh chợt hiểu, thì ra đêm qua mình đã vô tình nhắc đến chuyện Cừu Thiên Lý mạo danh Thiết Chưởng Thủy Thượng Phi Cừu Thiên Nhân, giở trò bịp lòn thiên hạ, nào hay câu chuyện vui này đã lọt vào tai Động chúa, vậy thì tất cả cảnh đánh cá của mình với Châu đại ca đều tránh sao khỏi đối mắt theo

dôi của vị Động chúa này, vậy người dùng Thiết Chưởng đả thương ngựa báu của mình đúng là người này, không lẽ người đàn bà này là vợ Cừu Thiên Lý hay là vợ Cừu Thiên Nhẫn, nên mới có ngọn tuyết học “Thiết chưởng”? Nhưng xưa kia nào có nghe ai nói đến anh em họ Cừu lấy vợ bao giờ? Nghĩ vậy, Quách Tĩnh hỏi ngay :

- À, nếu nói vậy, Động chúa đây chắc là người của Thiết Chưởng Thủy Thượng Phi Cừu Thiên Nhẫn đó sao?

Lão quái phụ ngồi trên tảng đá cười một trận ròn rã mới nói :

- Họ Quách kia, kể ra người cũng khéo vờ lắm! Nhưng thôi, ta sẽ cho người thấy bộ mặt thật của ta.

Dứt lời lão phụ đưa tay gỡ ngay mặt nạ xuống!

Châu, Quách hai người định thần nhìn kỹ, thì ra khuôn mặt lão phụ xấu xí vô cùng, lông mày thưa đến nỗi gần như không có, môi hình gót chân, một mắt liếc đất một mắt nhìn trời, nhưng ánh quang tỏa ra dữ tợn; Quách Tĩnh chợt nhớ đến một chuyện: “Mụ này tướng mạo hơi hao hao với Cừu Thiên Lý!...”

Quái phụ lột xong mặt nạ, lạnh lùng nói tiếp :

- Họ Quách hãy nghe đây, mười hai năm về trước, người đã cùng với con ranh Hoàng Dung lên lên Thết Chưởng phong, giết chết đại ca ta là Cừu Thiên Lý; rồi trong kỳ luận kiếm lần thứ hai tại Hoa Sơn, lại âm mưu xúi lão trọc Nhất Đẳng ra mặt dụ dỗ nhị ca ta Cừu Thiên Nhẫn đi mất tích luôn từ đó. Hừ! Hừ!... Như vậy mà nói không thù oán? Tên ta gọi Cừu Thiên Xích, cũng là bào muội của Bang chủ Thiết Chưởng bang Cừu Thiên Nhẫn, ngoại hiệu là “Xích Tâm động chúa” (chúa động tim đỏ), sau này người có xuống dưới chỗ Diêm Vương, cổ mà nhớ kỹ tên ta.

Chưa dứt tiếng, quái phụ đưa tay vỗ mạnh ngay tảng đá đang ngồi, áo vàng phập phồng như gặp gió bão, toàn thân vọt hẳn lên như một con chim bàng, giờ ngay hai trảo, nhắm ngay não môn Quách Tĩnh chụp tới!

Quách Tĩnh không thể nào ngờ được quái phụ tự xưng Xích Tâm động chúa lại là em gái của anh em họ Cừu, chàng giật mình cả kinh! Rõ đúng là oan gia gặp khéo đụng nhau trên cầu khỉ, nên mới gặp một tay kình địch như vậy!

Quách Tĩnh thấy cả mười đầu móng tay của Cừu Thiên Xích dài ước gần nửa thước, chẳng khác nào như móc sắt; nếu mình vô phúc bị bắt trúng thế nào cũng bể não mà chết; móng tay lại đầy màu xanh lục tỏa hẳn một mùi hôi tanh khó chịu; chàng chợt nhớ xưa kia Hoàng Dung bị trúng “Độc Xà chưởng” của Cừu Thiên Nhẫn, tuy nàng lúc đó có “nhuyễn giáp” hộ thân, nhưng cũng suýt thiệt mạng.

Vậy những móng tay xanh lè của Cừu Thiên Xích đây, há cũng chẳng có độc sao? Đáng lẽ chàng dùng “Hàng Long chưởng” chọi mạnh, nhưng nghĩ lại, không dám khinh địch. Quách Tĩnh bèn dùng ngay lối bộ pháp “Thiên Quả Bắc Đẩu” của Toàn Chân thất tử, tung mình lướt nhảy xiêu vẹo, ngang nhiên tránh khỏi cái bắt dữ tợn của địch!

Lối đánh trảo thành linh của Cừu Thiên Xích có thể nói là nhanh hơn điện chớp, dù cho hạng đệ nhất võ lâm cao thủ cũng khó mà né tránh kịp trong kiểu đánh sấm sét này, nào ngờ Quách Tĩnh đã nhẹ nhàng tránh được, Xích Tâm động chúa cả kinh! Vội quay nhanh người lại với lối tả hữu trảo, quay ngược ngay về, đồng thời vận luôn kình lực “Thiết chưởng”! Chỉ nội trong hai đòn mở màn này, Quách Tĩnh đã nhận ra lối đánh của Cừu Thiên Xích quả là tàn bạo ác hiểm, có phần dữ dội hơn cả lối đánh của “Thiết chưởng” Cừu Thiên Nhẫn là khác!

Quách Tĩnh vẫn dùng lối “Thiên Quả Bắc Đẩu” bộ pháp, nhắm ngay hướng “Thiên quyền” nhoáng về thân sang! Lần thứ hai, Cừu Thiên Xích lại bị hụt đòn; càng vậy quái phụ càng tỏ ra bức bối tức tối, tính dùng hết song trảo để đánh đòn thứ ba sang Quách Tĩnh. Thành linh “ào” một tiếng, gió quất về phía sau lưng Cừu Thiên Xích.

Nhưng Xích Tâm động chúa nào phải tay xoàng, mắt tinh tai thính, quái phụ nhận ngay ra phía sau có người đánh lén, quay ngược chưởng trái quạt thốc ra sau một chưởng nghênh địch, đây là ngọn “Đảo Tỏa Môn” (khóa trái cửa), cũng là ngọn tuyết học của Thiết Chưởng môn, nào hay đối thủ không hề né tránh ngọn đòn của quái phụ. Cừu Thiên Xích nghĩ thầm: “Kẻ đánh lén mình, ngoại trừ Châu Bá Thông ra đâu còn ai?”, quái phụ ngăm rủa: “Đồ lão già “trẻ con” không biết sống chết, vậy ném thử ngọn Thiết chưởng

của ta cho biết mùi!"; hai tiếng vang lên dữ dội, người nọ bị trúng ngay chưởng, một tiếng thét rợn người rú lên, một thân ma nằm lả ra mặt đất!

Thì ra người bung mình tới đây không phải là Lão Ngoan Đồng Chu Bá Thông, mà chính là một nữ binh, Cừu Thiên Xích đầu gối tay mình đã giết đệ tử của mình!

Thì ra trong lúc Cừu Thiên Xích đang giao tranh kịch liệt với Quách Tĩnh, Châu Bá Thông đã thành linh quay nhanh mình, chụp ngay một hắc y nữ binh; dù nữ binh biết võ nghệ, nhưng đối với đệ nhất cao thủ của Toàn Chân phái như Châu Bá Thông, hỏi hắc y nữ binh làm sao mà chống cự cho lại? Nhanh như chớp, Châu Bá Thông đã chụp trúng ngay "Hoa Cái huyết", nhấc bổng ngay lên và quăng ngay nữ binh sang phía Cừu Thiên Xích; thực ra Lão Ngoan Đồng muốn đùa nghịch với quái phụ Cừu Thiên Xích, nào hay đã vô tình giết chết mất một nữ binh.

Cừu Thiên Xích sau khi giết lầm người của mình trong lòng tức như điên, hét lên một tiếng dữ dội, quay vọt người vồ sang phía Châu Bá Thông, song chưởng cùng quất ra một lúc ngang hông địch thủ với thế "Mây rừng leo cây"; Châu Bá Thông cười ha hả, đưa ngay tay trái lên hứng với lối "Không Minh quyền"; nhưng đến khi quyền chưởng sắp đụng nhau ấy, Lão Ngoan Đồng thành linh dùng ngay đến "Không Tự Quyết", cả dẫn dẫn dắt, khiến cho Cừu Thiên Xích bị nhào ngay vào trong lòng mình!

Cừu Thiên Xích thấy toàn thân khi không lại lao về lòng phía địch, quái phụ vội vàng dùng ngay "Thiên Cân Trụ", bám chặt ngay dưới đất; ngay trong thời gian nhanh tóe lửa đó, một luồng kinh phong "ào" một tiếng đánh sang sau lưng Cừu Thiên Xích!

Hóa ra Quách Tĩnh lúc này nghĩ Xích Tâm động chúa là con người tàn bạo, nhất là đã ra tay đã thương con "bảo mã" của mình, tuy không muốn hai người đánh một, nhưng vì quá giận, chàng đã quên hết tất cả; thế là một ngọn "Kháng Long Hữu Hối" quất thẳng tay sang địch, tiếp đó tay phải khua ngay một thế "Trầm Long Vô Dụng" sang phía địch; đây là lối đánh "Song Thủ Hổ Bào", nếu Cừu Thiên Xích không bị bận tâm về Châu Bá Thông, ngọn đòn của Quách Tĩnh chưa chắc gì đã gây nguy hại cho quái phụ, nhưng lúc này Xích Tâm động chúa đã nằm trong tình thế "lưỡng đầu thọ địch", và lại đột ngột bất ngờ, chỉ nghe hai tiếng "bình bình", toàn thân quái phụ đã bị "Hàng Long chưởng" đánh bung lên, lộn lồng lóc mấy vòng trên không, văng xa tít hơn hai trượng!

Bề ngoài thì Cừu Thiên Xích bị lỗ vốn, nhưng thực ra nhờ ngọn đòn này mà quái phụ thoát chết! Thì ra lối đánh "Không Tự Quyết" của Châu Bá Thông vô cùng huyền diệu, nếu Cừu Thiên Xích cứ tiếp tục dùng lối "Thiên Cân Trụ" để chống với lão, thế nào quái phụ cũng quay cuồng chuyển động theo luồng kinh lực dũng mãnh của lão, sẽ chạy quanh theo địch như đèn kéo quân vậy; mà hễ tâm trí càng rối thì lại càng bị quay cuồng thêm, cứ thế sức lực bị tiêu mòn nhanh chóng mà chết; nào hay Quách Tĩnh lại chen vào với lối "về rấn thêm chân" cho nhiều chuyện, để rồi vùng chưởng cứu mạng địch, quả đúng là thuyết "Tái ông thất mã", may có rủi, rủi có may!

Cừu Thiên Xích sau khi bị đánh bật tung ra gần ba bốn trượng như thế, quái phụ kinh hãi toát mồ hôi lạnh! Xích Tâm động chúa hiểu ngầm ngay mình không phải địch thủ của hai tay cao thủ lừng danh này; nếu còn giao tranh, chắc chắn việc hung nhiều hơn việc kiết; thường có câu "Kẻ hiểu thời cuộc là kẻ tuần kiết", Cừu Thiên Xích đứng dậy lạnh lùng rằng :

- Cao thủ của phái Toàn Chân, rể quý của Hoàng Dược Sư, hai người đánh một, quả là oai phong hùng dũng tuyệt luân!

Châu Bá Thông vốn là người hay mông mặt, nghe vậy lập tức nhảy vọt ra sau lên tiếng nói :

- Quách hiền đệ, ta không thèm đánh với con mẹ thối thân này nữa! Vậy hiền đệ hãy ra tay trừng trị nó đi!

- Đại ca yên chí, cứ để mình em đối phó với mẹ ác phụ này đủ rồi!

Dứt tiếng, phóng ngay một chưởng sang lòng ngực đối phương; Cừu Thiên Xích không giao tranh, vọt mình ra sau một trượng lên tiếng :

- Hãy khoan!

Quách Tĩnh ngạc nhiên :

- Ủa không đánh nữa sao? Mụ đã thua đâu nào! Cứ việc ra tay mà chỉ giáo Thiết chừng xem sao!

43. Chương 43: Trong Rừng Xanh Cừu Ấc Gặp Anh Hùng

Cừu Thiên Xích lạnh lùng :

- Nay người họ Quách, với bản lãnh “Song Thủ Hồ Bác” kể ra cũng cừ khôi trong làng võ lâm đấy, nay ta phải về nghiên cứu trong ba hôm để tìm cách hóa giải của lối tuyệt học này, vậy ta hẹn với người ba hôm sau sẽ giao tranh lại, người chịu không?

Châu, Quách đều ngẩn ngơ về câu đề nghị của Cừu Thiên Xích, Quách Tĩnh không nói gì, nhưng Châu Bá Thông đã cười ha hả :

- Lối “Song Thủ Hồ Bác” vốn là bản lãnh của ta truyền lại cho hấn, cả mười năm trời nay chưa hề gặp đối thủ, thế mà người muốn trong ba hôm sẽ tìm ra lối phá sao? Khéo nói chuyện mộng, vậy ta cho người cứ về nghĩ ba mươi hôm xem liệu có kết quả gì không?

Quách Tĩnh thấy Châu Bá Thông huyên hoang nói “dóc”, sợ mắc bẫy lừa của địch, chàng vội lên tiếng :

- Kìa đại ca!

Châu Bá Thông đưa tay xua và tươi tỉnh nói với Cừu Thiên Xích :

- Mụ về muốn nghĩ cách gì thì nghĩ, nhưng có một điều con ngựa của hiền đệ ta bị người đả thương, người phải thân hành chữa trị cho nó, nếu không đừng hòng ra khỏi đây!...

Cừu Thiên Xích ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Châu Bá Thông chẳng nói gì, lão tung vọt người phi thân nhảy sang đám nữ binh, dùng lối “Song Thủ Hồ Bác” bấu vào huyết đạo của hai tên nữ binh, và dùng lối “Phân Kinh Thác Cốt” bẻ thông lọng ngay bốn cánh tay của hai nữ binh này, động tác tàn bạo và nhanh kinh người.

Cừu Thiên Xích cả giận, quát :

- Sao vậy?

Châu Bá Thông cười ha hả :

- Sao ư?... Đây là lối “một vay một trả”, mụ đã đả thương con ngựa của Quách hiền đệ ta, vậy ta cũng có quyền vắn sái tay lũ thủ hạ của mụ chơi ; đây là lối giao dịch công bình, không ai bị “lỗ vốn”, nếu mụ chữa bệnh ngựa, ta sẽ chữa bệnh người!

Quách Tĩnh không ngờ Châu Bá Thông chơi khăm vậy, suýt bật cười ; Cừu Thiên Xích vừa kinh vừa giận ; nếu là lối điểm huyết thông thường, Cừu Thiên Xích còn có thể giải cứu được, nhưng đằng này Lão Ngoan Đồng lại dùng lối “Phân Kinh Thác Cốt”, lối này chỉ có người sử dụng mới giải nổi!

Đành chịu bó tay và bước ngay lại phía “bảo mã”; ngựa khôn nhận ngay ra kẻ thù, nó bung chân lên đá thốc sang Cừu Thiên Xích!

Vì bất ngờ, Cừu Thiên Xích suýt bị trúng đòn ngựa đá ; quái phụ đã kịp nhoáng mình lướt tránh, đồng thời lên tiếng quát :

- Nghiệt Súc! Muốn chết sao!

Quách Tĩnh cười ngay rằng :

- Con “bảo mã” của ta thù dai lắm, đương nhiên nó không để mụ đụng vào mình nó! Chẳng còn cách nào hơn là mụ cứ nói rõ cách thức giải cứu về Thiết chương pháp cho ta, để ta chữa cho nó và khỏi cần người nhọc công!

Cừu Thiên Xích vốn là người nham hiểm, chỉ nghe mụ ta lạnh lùng :

- À! Nên thế, càng hay, đây ta có ba gói thuốc giải độc, vậy ngươi cứ mang về chia cho nó uống làm ba buổi sáng, trưa, chiều; còn dầu bàn tay tím bầm dưới bụng nó, hãy tìm kim vàng chích ngay bốn lỗ để cho máu độc ra, như vậy sẽ khỏi hết, nhưng trong ba hôm chưa nên cười nó ngay!

Dứt lời, Cừu Thiên Xích vung tay hất ngay ba gói thuốc sang trước mặt Quách Tĩnh!

Quách Tĩnh không ngờ Cừu Thiên Xích lại dùng thủ pháp đánh ám khí ném thuốc ra như vậy ; đối với lối tiếp nhận ám khí, chàng không được thành thạo cho lắm, tay chân lúc này cuống quýt lên! Nhưng Châu Bá Thông đã tinh mắt nhanh tay, tung mình vọt ngay lại phía trước Quách Tĩnh, vọt ngay ổng tay áo ra quần, hứng luôn ba gói thuốc, cười rằng :

- Mụ đã đưa ra thuốc giải, vậy ta cũng tặng lại thuốc giải huyết đạo cho mụ vậy!

Cừu Thiên Xích ngạc nhiên :

- Ủa! “Phân Kinh Thác Cốt” mà cũng có thuốc giải sao?

Mụ ta chưa hết ngạc nhiên, Châu Bá Thông đã khắc ngay một bãi đờm nhỏ toẹt vào bàn tay, nhanh như điện chớp nhắm ngay mặt hai nữ binh bồi tới!

Hai nàng nữ binh chỉ bị điểm huyết hai cánh tay, toàn thân đều vẫn cử động được, thấy Lão Ngoan Đồng chơi gớm ghiếc bấn thủ như vậy, vừa then vừa ức, vội ngoảnh đầu né tránh ; nhân ngay lúc đó, Châu Bá Thông đã vung chân đá thẳng ra một ngọn “Uyên ương liên hoàn thoái”... chỉ nghe hai tiếng “bịch, bịch”, cả hai nữ binh đều bị bật tung khỏi mặt đất, cao bổng lên sáu bảy thước, ngã nhoài ra xa hơn trượng, cả hai đều nhờ ngọn đá mà được giải thoát huyết đạo!

Cừu Thiên Xích lạnh lùng cười gằn :

- Bản lãnh Châu lão gia quả là tuyệt diệu, vậy xin hẹn sẽ lãnh giáo thêm vào một ngày khác!

Dứt lời, ra lệnh cho mấy chục nữ binh rút đi luôn, mặc cho xác chết của nữ binh phơi thây tại đó, Quách Tĩnh thấy vậy không khỏi lắc đầu!...

Quách Tĩnh chiếu y theo cách thức của Cừu Thiên Xích để chăm lo thuốc thang cho “bảo mã”, dần dần ngựa quý của chàng đã mạnh hẳn, chàng bèn hỏi Châu Bá Thông :

- Nay Châu đại ca, chúng mình đã hẹn với mụ quái phụ ấy ba ngày sau thí võ, vậy trong ba ngày này, anh em mình nên tạm nghỉ chân nơi đâu cho tiện?

44. Chương 44: Ưc Hung Tàn, Hạng Động Gặp Tai Họa

Châu Bá Thông gãi đầu gãi tai nói :

- Trong ba ngày này, chúng mình cứ về quách nơi nhà dân chài lưới vậy.

Quách Tĩnh rằng :

- Nếu vậy chúng mình lại đi ngược đường về sao? Châu đại ca ạ, tiểu đệ đã nghĩ ra một cách.

Châu Bá Thông hỏi :

- Cách gì? Nói nghe thử!

Quách Tĩnh đáp :

- Suốt quãng đường chúng mình đã đi ngang, cả trăm dặm đường như vậy mà không hề gặp một người nào, mười nhà trống rỗng cả mười, quả là một chuyện lạ đời hết sức; không lẽ Cừu Thiên Xích và đám nữ tặc của mụ ta thả cửa tác quái tại vùng này khiến nổi dân không an cư lạc nghiệp? Đâu có lý tình hình lại nghiêm trọng đến thế?

Châu Bá Thông vỗ tay đến “đét” một tiếng, nói :

- Đúng đúng! Vậy trong thời gian ba ngày này, trước sau gì mình cũng nên tìm một người vùng này hỏi cho ra lẽ.

Châu Bá Thông nói là làm ngay, lão liền dắt Quách Tĩnh đi ngay ra phía rừng.

Một già một trẻ, hai người âm thầm đi cả mấy chục dặm đường; họ đã tạt ngang sáu bảy thôn trang, nhưng quái lạ không có một con vật sống nào chứ đừng nói là người ta, chó gà cũng không có một con; Châu Bá Thông nổi giận chửi đổng :

- Mẹ kiếp! Rõ quả là bãi tha ma thật, chẳng thấy một mống chó nào vậy?

Cả hai đến một rạch sông nhỏ; Quách Tĩnh chợt thấy một lu xách nước cạnh bờ sông, chàng đột nhiên nói :

- Châu đại ca, ở đây có người đấy nhé.

Châu Bá Thông ngạc nhiên :

- Chưa thấy nửa bóng người nào, chắc gì có ai?

Quách Tĩnh đưa tay chỉ ngay vào lu xách nước nói :

- Đại ca cứ nom cái lu xách nước còn mới và sạch này thì biết.

Châu Bá Thông nhìn xong, ghé vai Quách Tĩnh rằng :

- Hiền đệ khẽ tiếng một chút, ta có phương pháp nhử nó ra ngay.

Lão thấy một gò cao cách xa bờ sông, nơi đây có sẵn mấy cây cao lớn; Châu Bá Thông dặn Quách Tĩnh đem ngựa giấu ngay, rồi cả hai leo lên cây ẩn nấp; quả nhiên không bao lâu, phía đầu ngọn sông bỗng có một bóng người hiện ra, nhưng là một đứa trẻ mười ba, mười bốn tuổi, chỉ thấy nó chạy tuốt ngay lại bờ sông, cầm lu xách nước, mức đầy nước; rồi nó ngước nhìn bốn phía, thấy không có ai, mới xách nước tung giò chạy như bay về lối đã xuất phát.

Vừa thấy có người, Quách Tĩnh cả mừng, tính nhảy xuống bắt để điều tra, nhưng Châu Bá Thông đã kịp ngăn lại khẽ nói :

- Vội gì, một đứa nhỏ như vậy, bộ sợ nó mọc cánh bay lên trời sao? Chúng mình cứ theo dõi nó xem nó đi đâu?

Quách Tĩnh nghe lời, cả hai rón rén tung mình lướt xuống theo sau thằng nhỏ.

Cước trình của thằng nhỏ quả là mau, chớp nháy nó đã chạy cả hai dặm đường, đến ngay một chân núi đất; nơi đây có một lỗ sâu hoắm, chỉ thấy thằng nhỏ cúi đầu chui tọt ngay xuống; Châu Bá Thông hí hửng vỗ tay cười hà hà nói :

- Hà hà!... Đố thằng nhãi trốn khỏi tay ta.

Châu Bá Thông, Quách Tĩnh lại ngay miệng hố, chỉ thấy phía dưới tối om, biết hang này khá sâu; Châu Bá Thông hít hơi từ đan điền lên, hết om ngay xuống hang sâu :

- Bớ!... Lũ chuột nhắt trong hang, ỏ chuột chúng bay đã bị ta khám phá ra rồi! Vậy nếu khôn ngoan thì mau chui hết ra đây, may ra lão mở lòng từ bi châm chúc cho. Bằng trái ý, lão sẽ thân hành vào trong giết sạch hết cả đám cho biết tay.

Tiếng hét oang oang lợi ngay vào hang; chẳng lao lâu, sáu bảy người nông phu nối đuôi nhau run rẩy chui ra, có đàn ông đàn bà, cả thằng nhỏ vừa rồi cũng có mặt; Châu Bá Thông thấy họ run sợ vậy, bật tiếng phì cười.

Đám người thấy Châu Bá Thông là người râu tóc bạc phơ tướng mạo hòa nhã, Quách Tĩnh cũng hiền từ, không có vẻ gì hung dữ, bất giác lấy làm lạ, ai nấy ngơ ngác nhìn nhau; Châu Bá Thông thành linh quát :

- Giỏi lắm! Ngoan như thế lão sẽ không giết! Nhưng sao chúng bay còn không quỳ ngay xuống?

Cả đám lật đật quỳ ráo hết xuống một lượt. Quách Tĩnh thấy mặt mọi người tái mét, không nỡ tâm bèn nói :

- Các người không phải là kẻ gian manh, vậy thôi đứng dậy hết đi, ông anh ta đây là nổi tiếng nghịch ngợm, hay đùa cợt cho vui mà thôi, vậy hãy đứng lên, đứng lên....

Mọi người mới yên tâm đứng dậy, rồi lại nghe lời Quách Tĩnh ngồi ngay xuống đất; chàng thấy mặt mày mấy người xanh xao, chứng tỏ họ đã nhịn đói mấy ngày, bèn lấy lương khô bên mình ra chia cho mọi người; đám người thấy đối xử tử tế lại càng đâm ra ngơ ngác bàng hoàng; nhưng Quách Tĩnh đã lên tiếng hỏi :

- Nơi đây thái bình, đâu có loạn lạc cướp bóc gì, tại sao các người lại trốn chui rúc nơi đây cực khổ như vậy?

Quách Tĩnh nói vậy, cả đám ngơ ngác nhìn nhau; về sau thằng nhỏ lạnh lợi đáp :

- Thưa hảo hán! Chúng tôi nào có muốn trốn chui rúc như vậy đâu, nhưng vì có đám cướp toàn đàn bà nên chúng tôi không thể nào không tạm ẩn trốn.

Châu Bá Thông mắng ngay :

- Chỉ nói nhảm! Vũ trụ thanh bình, cần khôn yên ổn, sao lại có đàn bà làm quân ăn cướp?

Thằng nhỏ lại đáp :

- Thưa cụ, chẳng giấu gì cụ, xưa nay xóm chài lưới chúng tôi vốn sống cảnh thanh bình, đừng nói là quân cướp cường bạo không hề có, mà cả đến những tên trộm nhất cũng chẳng hề xảy ra bao giờ; nhưng ba tháng trước đây, gần nơi Vân Long sơn của bản huyện, chợt nhiên thấy xuất hiện đám cướp toàn đàn bà...

Quách Tĩnh không đợi hắn nói hết lời, hỏi ngay rằng :

- Đầu đảng của đảng cướp đàn bà ấy có phải gọi là “Xích Tâm động chúa” không? Mà toàn đám không có một người đàn ông nào chứ gì?

Một người có tuổi bỗng lên tiếng :

- Thưa quan nhân, tại sao ngài rõ vậy?

Quách Tĩnh cười ngay rằng :

- Không những biết, mà tôi lại từng đánh nhau với chúng là khác.

Mọi người càng lạ lùng, người có tuổi lại nói :

- Quan nhân đã đánh nhau với chúng, chắc bản lãnh của quan nhân phải phi thường lắm; quả không giấu gì quan nhân, chính nữ chúa đảng cướp này là Xích Tâm động chúa, nhưng thực ra họ Cừu, còn tên chúng tôi chưa được biết; khi tụi chúng mới tới Vân Long sơn, lập tức phát động ngay việc cướp bóc, gặp nhà là đốt, gặp người là giết, các thôn trang bị đánh phá tới bởi; hung hăng hết chỗ chê.

Châu Bá Thông xen ngay vào :

- Lũ quỷ cái mà cũng hung hăng thế, vậy lũ quan địa phương rút đầu hết mà không can thiệp? Còn các quan lớn dúi mù cả sao mà không biết lo việc trị an cho chu đáo?

Người có tuổi thở dài :

- Lão tiên bối đâu có biết, nói đến các bậc quan lớn chỉ đâm bực mình thêm. Thoạt tiên thấy lũ cướp cái này quá lộ liễu, cũng từng phái một tên bộ quân Đô Đầu, dẫn năm trăm quan quân đến Vân Long sơn để tảo trừ cái đám “cướp cái”. Nào hay trong tay nữ “quỷ cái” Xích Tâm động chúa lại có cả đến bảy tám trăm người; và không đầy mười tàn nhang, đám quan binh đều bị quân “quỷ cái” giết sạch hết ráo, và Xích Tâm động chúa còn cho chặt hết năm trăm đầu lâu treo lủng lẳng hết nơi khu rừng dưới chân núi; do đó

mà kinh động hết những dân sống quanh trong chu vi năm chục dặm, nên mới có cuộc bỏ làng bỏ xóm lánh nạn như vậy.

Quách Tĩnh mãi suy nghĩ, người kia lại lên tiếng nói :

- Theo luật của Đại Tổng, giết quan quân coi như kẻ tạo phản; Tri phủ thấy tổn hại năm trăm binh mã nào đâu chịu để yên; quan Tri phủ đang tính thảo công văn đi Nam Xương để xin động binh đến dẹp cướp, nào hay vào một đêm trăng cao gió lồng, quan Tri phủ trong nha môn bỗng gặp thích khách; nhưng thích khách quả cũng kỳ lạ, không giết hẳn quan tri phủ, mà chỉ cạo nhẵn nhụi hết mặt mày râu tóc của quan; nhưng lại giết chết một hơi mười ba tên nha dịch trong nha phủ, sau lưng mỗi nạn nhân đều để lại một dấu bàn tay tím bầm; bởi cảnh tượng rùng rợn kinh hãi vậy, quan tri phủ ngán sợ hết hồn vía luôn, không còn dám phái binh đi tiêu trừ nữ tặc nữa, mặc sức cho chúng thả cửa vậy vùng ngang tàng, đành vờ câm vờ điếc cho qua chuyện.

Châu, Quách nghe vậy, đoán ra kẻ hành thích chính là Cừu Thiên Xích; quả là một thủ đoạn dọa và uy hiếp cao tay!

Châu Bá Thông rằng :

- Do đó mà các người phải bỏ làng xóm lánh nạn phải không?

Mọi người đồng thanh công nhận nói :

- Trên thực tế là lánh nạn, nhưng sự thực còn khốn đốn hơn thế nhiều.

Quách Tĩnh lại hỏi :

- Tội nữ tặc đốt nhà giết người là hết mức rồi, bộ còn trò gì ghê gớm nữa sao?

Người có tuổi thở dài náo nề :

- Nếu vung đao giết ngay người ta, chết cũng được đi. Nhưng ngán nhất là trò hành hạ dờ chết dờ sống!

Quách Tĩnh ngạc nhiên, Châu Bá Thông hỏi :

- Sao? Tội nữ quái còn có trò hành hạ người ta nữa ư?

Người có tuổi bèn kể rõ trò hành hạ của Cừu Thiên Xích; Châu Bá Thông và Quách Tĩnh nghe xong, không ớn mà lạnh!

Thì ra con người của Cừu Thiên Xích tính tình quái dị vô thường, mục có tật “bạc đãi” ghê gớm (tức bệnh tâm lý biến thái ngày nay); hề mỗi lần cần quét vùng nào, thường hay giữ lại những mạng sống của các đàn ông cường tráng, nhưng đám người này luôn luôn khổ hơn là chết; thì ra Cừu Thiên Xích đã bắt đám đàn ông này phải cải trang ăn mặc theo lối đàn bà, từ lời nói cho đến cử chỉ phải bắt chước sao cho thật giống, nếu không được sẽ bị đòn tàn nhẫn; sau khi thành thạo lối cử động của một người đàn bà, những anh chàng “lại cái” này bắt buộc phải lo những công việc nặng nhọc hàng ngày; ngoài ra còn phải tuân lệnh nữ chúa vào rừng sâu bắt cóc và răn độc, nếu không đủ số đã giao trước y như rằng lại chịu các trận đòn nát thịt ứa máu. Thôi thì đám người xấu số này tha hồ để cho lũ nữ quái sai khiến hành hạ.

Quách Tĩnh chợt nghĩ: “Có lẽ trong số nữ binh ngày hôm qua đây thế nào cũng có đến già nửa số là ‘đực rửa’ giả dạng ‘đàn bà’.”

Châu Bá Thông bỗng nói :

- Thôi được! Bây giờ các người cứ việc về làm ăn như cũ đi, nay ta đã can thiệp chuyện gai mắt này rồi. Nói thật cho các người hay, hôm qua anh em chúng ta đã đánh con mục quỷ cái họ Cừu rồi, từ nay nó sẽ không dám hống hách quấy phá địa phương nữa đâu.

Mọi người nghe vậy cả mừng, hết lời cảm ơn rồi lên.

Quách Tĩnh cười rằng :

- Châu đại ca nói khoác vừa chứ, chúng mình tuy thắng một trận đầu, nhưng nào đã thực sự thắng hết đâu?

Quách Tĩnh chợt lại quay sang các người dân bản xứ :

- Nhưng các người cũng chớ có sợ, trong hai ba hôm tụi nữ tặc ấy chưa dám xuống núi làm dữ đâu, cứ yên chí về nhà đi.

Mọi người sửa soạn ra về, chợt Quách Tĩnh lại hỏi :

- Hãy khoan! Thế còn Vân Long sơn ở về hướng nào? Cách đây bao xa?

Mọi người ngạc nhiên về câu hỏi của Quách Tĩnh, nhưng họ cũng nói :

- Các ngài muốn đến Vân Long sơn sao? Ngọn núi ấy cách đây hơn bảy chục dặm đường, khá xa đấy.

Thằng nhỏ xách nước bỗng vỗ ngay vào ngực, hiền ngang nói :

- Nhị vị muốn tìm sào huyệt của mục cƯỚP ấy ư? Có Long Ngưu cháu xin dẫn lối chỉ đường.

Quách Tĩnh lúc này mới biết thằng nhỏ tên gọi Long Ngưu, chàng mừng rỡ hỏi ngay :

- Thật đấy ư? Cậu nhỏ dám đưa chúng ta đến sào huyệt của quân nữ tặc sao?

Long Ngưu vội đáp :

- Có gì mà cháu phải ngại, mục cƯỚP là người, chúng ta cũng là người; nhị vị đã không ngại ra tay trừ ác, lẽ nào cháu lại không dám dẫn đường chỉ lối? Hơn nữa cháu đâu phải là kẻ sợ việc như ông quan tri phủ đâu...

Châu Bá Thông vỗ vai Long Ngưu khen lên khen xuống, khiến thằng bé cười híp cả mắt lại vì sướng; bỗng nó lên tiếng nói với mấy người bàn xú :

- Thưa các thúc và bá phụ, cháu xin dẫn nhị vị anh hùng này đi đây.

Dứt lời dẫn Châu, Quách đi ngay về hướng Tây bắc.

Trên dọc đường, vì chuyện trò giữa Châu Bá Thông và Long Ngưu, mới hiểu cậu bé này từ nhỏ đã mồ côi bố mẹ vô thân vô thích; từ lâu đi chăn trâu cho dân làng sống qua ngày tháng vô vị; nay gặp được Châu, Quách có ý muốn tìm một con đường sáng sủa hơn để tiến thân; Châu Bá Thông rõ đầu Long Ngưu cười nói :

- Cậu có chí khí lắm, nay đã không nơi nương tựa, vậy hãy chờ chúng ta quét sạch lũ cƯỚP “quỷ cái” xong sẽ đưa cậu đến thành Tương Dương lo chống cự quân Mông, cậu chịu không vậy?

Long Ngưu sướng điên người lên, chuyện trò mỗi lúc mỗi thắm thiết hơn; chẳng bao lâu họ đi hết một ngày đường. Đến sáng hôm sau, Long Ngưu đưa tay chỉ về một ngọn núi cao đằng xa nói :

- Thưa Châu lão gia và Quách đại hiệp, ngọn núi đằng xa ấy chính là Long Vân Sơn.

Quách Tĩnh “ừ” một tiếng rồi nói với Châu Bá Thông :

- Châu đại ca, chúng mình làm cách gì để lên núi?

Châu Bá Thông cười rằng :

- Chuyện cƯỚP doanh đốt trại bộ hiền đệ còn chưa biết sao?

Quách Tĩnh cười rằng :

- Chuyện đâu phải dễ như Châu đại ca nghĩ vậy, kỳ này mình lần vào sào huyệt của địch đâu phải là đi đánh nhau với Cừu Thiên Xích, chẳng qua là thăm dò xem thực lực của mục ta ra sao...

Châu Bá Thông không để Quách Tĩnh nói hết, lên tiếng ngay :

- Không choảng nhau thì đâu có thú vui gì... Hiền đệ đi lấy một mình vậy!

Dứt lời Châu Bá Thông lo chuyện vãn với Long Ngưu, Quách Tĩnh đành do thám một mình.

Ngay tối đó, Quách Tĩnh đổi ngay bộ dạ hành y nhắm thẳng ngay Vân Long sơn tiến bước; chàng giở hết những ngón kinh công phi hành thuật, chớp mắt đã đến núi; thành lình trong lùm cây hiện ngay hai người quát hỏi :

- Ai vậy?

Quách Tĩnh biết ngay là nữ binh của Cừu Thiên Xích, song chưởng đánh ngay thế “Kháng Long Hữu Hối”; “bình bình” hai tiếng, hai nữ binh chết không kêu lên được tiếng nào.

Khi biết mình vừa đánh chết hai mạng, Quách Tĩnh thầm nghĩ: “Chết chưa! Mình vô tình lại phá giới giết người rồi!”; ngơ ngác một chặp Quách Tĩnh lại nghĩ: “Những kẻ tàn ác không đáng sống, phải trừ chúng”; nghĩ vậy Quách Tĩnh đâm khoan khoái trong mình, chàng tiến thẳng lên núi.

Không biết đã đi trong bao lâu, nhưng Quách Tĩnh đã thấy mình đạp chân lên vùng đỉnh núi; tai chàng bỗng nghe những âm thanh “đen đét” vang lên, tiếng gào thét kêu la thảm thiết; chàng giật mình, nghĩ thầm: “Có lẽ đây là tiếng của kẻ bị nữ binh hành hạ đánh đập chẳng?”. Chàng lén men ngay về phía phát ra âm thanh thê thảm ấy, chớp mắt chàng đã đến một cái cửa sổ, khi lén nhìn vào trong chàng tức sùi người lên.

Thì ra bên trong phòng này đang treo tòn ten bốn người đàn ông, những mớ tóc giả đàn bà vẫn xoa ngang vai, hai tay bị treo bằng dây thừng lên trần nhà; bên dưới năm nữ binh cầm roi da la hét quát chí tử, chúng thi nhau quát hết roi này đến roi khác; chỉ nghe những tiếng roi vun vút, tiếng thét rú rợn người; năm nữ binh vừa đánh vừa mắng :

- Rõ lũ chết toi, đã bảo cố gắng học sao cho giống đàn bà, thế mà ngu hơn bò!... Bởi ngu quá nên Động chúa mới sai chúng ta đánh cho thiệt đau để cho lũ nguời sáng dạ ra!

Quách Tĩnh bung ngay cửa sổ nhảy vào; cả năm nữ binh thấy có biến, cả đám kêu :

- Quân gian!...

Quách Tĩnh đã mở ngay thế “Kiến Long Tại Điền”, chưởng lực hút ngay hai nữ binh ngã nhào vào lòng mình, còn một ngọn “Không Minh quyền” hất bung ra với lối “Hàng Long chưởng”; chỉ nghe hai tiếng “thình thịch”, cả hai nữ binh lưng bị va mạnh vào tường, miệng học máu tươi, chết giắc luôn dưới chân tường.

Ba nữ binh còn lại thấy Quách Tĩnh lợi hại như vậy, đứa nào cũng toát mồ hôi lạnh; nhưng đến nông nổi này khác nào như cười trên lưng mãnh hổ, bắt buộc phải đấu liều. Thế là một nữ binh vung roi nhắm đánh ngay sang đầu Quách Tĩnh; nhưng chàng đã đưa tay nhanh như cắt, chụp ngay được ngọn roi, ngẫm vận ngay ba phần mười kinh lực, hất ngược ngay roi về; hai tiếng “pác! pác!” vang lên, hai mặt của hai nữ binh bị trúng roi, má sưng húp, răng bị gãy, máu cam chảy; còn chưa kịp kêu hai tiếng “ối chao”, Quách Tĩnh bên này đã nhoáng mình sang, túm ngay áo hai nữ binh, đưa lên thế “Đả thạch tầm lửa” (chọi đá tìm lửa); tội nghiệp cho hai nữ binh, hai đầu húc vào nhau đến “bốp” một tiếng, thiên linh cái chạm nhau, cả hai chết giắc luôn.

45. Chương 45: Lên Non Cao, Dạ Thám Xà Cáp Trận

Còn một nữ binh cuối cùng, khi đồng bọn bị bắt đã cố dồn hết sức mình tung ra cửa sổ đào tẩu, nhưng động tác làm sao nhanh cho bằng Quách Tĩnh; nữ binh mới thò được một cẳng ra phía ngoài khung cửa sổ, Quách Tĩnh đã túm ngay được chân sau của nữ binh, giật ngược ngay về rồi lại quăng mạnh ra và đụng vào tường; đầu nữ binh bị chạm mạnh vào tường, bể hoa cái mà chết.

Quách Tĩnh ra tay cứu ngay đám đàn ông bị treo nơi trần nhà; cả bọn rối rít lạy tạ, lo đào tẩu ngay.

Quách Tĩnh lại cố lên ngay đỉnh núi; bỗng chàng ngửi thấy một mùi hôi tanh quái lạ, biết ngay gần đây có một đàn rắn; chợt Quách Tĩnh kêu lên tiếng “Ồi eo ơi”.

Thì ra xưa kia Quách Tĩnh và Hoàng Dung từng lên Thiết Chưởng sơn để dò thăm về chuyện chân giả bí mật của Cừu Thiên Nhân; trong lúc vô tình, thấy Cừu Thiên Nhân đang điều luyện rắn độc và cóc đánh nhau, rồi lấy chất độc của rắn luyện vào song chưởng lối võ công “Độc Xà chưởng”; không lý mụ quái Cừu Thiên Xích cũng đang bắt chước Cừu Thiên Nhân dùng rắn độc để luyện công, hay bắt chước Tây Độc dùng rắn để luyện xà trận? Rắn độc với mình không thành vấn đề; nhưng nghĩa huynh Châu Bá Thông thì ghê

sợ lắm, hễ thấy là bỏ chạy ngay; vậy mình phải tìm cách gì hủy ngay xà trận của họ ta mới được. Nghĩ vậy Quách Tĩnh đi nhanh ngay về phía có mùi tanh nồng nực. Quả nhiên một cảnh sắc lạ lùng đang hiện ra trước mắt.

Thì ra nơi đây có một khoảng đất bằng phẳng rộng trên mấy mẫu; chỉ thấy nhan nhản những loại rắn kỳ dị ghê sợ, lớn nhỏ đủ cỡ, đặc biệt đầu con nào cũng hình tam giác, toàn loại rắn độc dữ dằn; chàng ước đoán, nếu không có ngàn con, cũng bảy tám trăm con là ít, có thể nói là hơn cả lối xà trận của Âu Dương Phong; còn một phía họ, chỉ toàn là những chú cóc lớn nhỏ đủ cỡ, hình thù những loài cóc này xấu vô kể, có con lớn bằng miệng bát, xếp thành hàng lối lạ lùng; trông cả một cảnh kỳ dị quái đản.

Quách Tĩnh không hiểu dụng ý của Cừu Thiên Xích khi bày hai trận rắn và cóc nơi đây là gì. Chợt lúc này, một tiếng lạ lùng vang lại, sáo không hẳn sáo, tù và cũng không hẳn; nhưng lạ nhất là khi tiếng ấy vừa vang lên, bên phía đàn rắn mở ngay thế công, những con hàng đầu ùn ùn ngóc đầu lướt tới, cả đàn vĩ đại nhúc nhích lướt theo sau, khí thế như sóng tràn bờ đê, xông thẳng phía trận tuyến của cóc.

Chiếu theo lý mà nói, đương nhiên cóc đầu phải là đối thủ của rắn; không những không phải là địch thủ, mà lại còn là mồi ngon cho rắn dớp là khác. Quách Tĩnh cũng nghĩ như vậy, những con cóc ở đây sẽ trở thành những tế lễ phẩm hy sinh cho loài rắn độc. Nào hay những chú cóc này hiên ngang hùng dũng lạ thường; chúng nhảy nhao lên, lập tức bày xếp hẳn ra vô số trận doanh vòng tròn, cứ năm sáu chục con vây quanh thành một vòng tròn, và ba bốn chục vòng này lại vây thành một vòng tròn lớn; đầu các chú cóc đều chống hết ra ngoài, sẵn sàng chờ đợi rắn lại gần, không hề động dấy.

Quách Tĩnh đang ngạc nhiên về lối trận pháp chặt sát nhau của các chú cóc, như vậy không biết chúng đánh bằng cách nào; nhưng khi đàn rắn vừa xông vào trận, những chú cóc lớn nhất đã há miệng, thở phì phì ra những làn hơi độc.

Vốn ra hơi độc của các chú cóc nào đi đến đâu; nhưng Cừu Thiên Xích sau khi bắt những chú cóc này về đã dùng một thứ đồ độc cho chúng ăn, cho nên hơi độc của chúng vô cùng lợi hại, rắn độc gặp phải làn hơi độc này lập tức ngừng ngay lại không dám tiến, và lo rút lui.

Nhưng các chú cóc nào để yên; chúng lập tức dời ngay vòng tròn hiện hữu, biến ngay thành nhất thể “Trường xà trận”, nhảy tứ tung lại vây ngay một đàn rắn có hơn hai trăm con; những đàn cóc thì nhau há miệng nhả hơi độc đàn áp đàn rắn, đàn rắn lồng lộn mà không sao thoát khỏi vòng vây.

Bên này một đàn rắn đông đảo phát khởi thế cổ sức bao vây đàn cóc; bên đàn cóc cũng đâu chịu thua, bao vây ngay đàn rắn lại; cóc rắn vây nhau, bên nào cũng lo bổ sung thực lực của mình, cả một trận đại chiến kịch liệt giữa rắn và cóc.

Những chú rắn sau khi bị trúng hơi độc của cóc phun ra đều mềm nhũn mình khoanh tròn lại một đống; trong lúc Quách Tĩnh đang say sưa theo dõi trận chiến ấy, chợt nghe những tiếng “tinh, tinh, tinh” vang lên; những chú cóc nghe tiếng lập tức ngưng ngay cuộc chiến đấu, giải tỏa cuộc bao vây, rút lui nhảy về từng đọt một.

Nhưng các con rắn vẫn nằm ỳ ra đó không nhúc nhích. Lúc này chợt có nữ binh, trên mình trên mình toàn màu trắng, hai người khiêng chung một thùng nước; hình như mũi họ đã nhét sẵn thuốc giải độc, nên hai người này không hề lo hơi độc trong trận; trên tay hai nữ binh đều cầm chổi, vừa đi vừa nhúng vào thùng nước rồi vẩy vào thân hình của các chú rắn, lúc này rắn mới bắt đầu hoạt động lại; tiếp theo đầu đàn kia xuất hiện hai nữ binh tay cầm roi tre thật dài vừa đi vừa lo đánh đuổi các chú rắn từng bầy, các chú rắn nhanh nhẹn rút lui trong khoảng khắc.

Quách Tĩnh chứng kiến cảnh cóc rắn hỗn chiến kỳ lạ xong thở dài, vì chàng bỏ phí thì giờ quá nhiều. Nhưng chàng lại sức nhớ xưa kia cùng Hoàng Dung lên thám thính Thiết Chương sơn, chính mắt đã thấy Cừu Thiên Nhẫn dùng cóc để luyện công, và hẳn ngồi yên một chỗ để quan sát các lối đấu của rắn và cóc để nghiên cứu võ học; không lẽ bây giờ Cừu Thiên Xích cũng bắt chước anh mình xưa kia để luyện võ sao? Nghĩ vậy Quách Tĩnh liền tung nhanh mình nhắm ngay hướng trước lao tới.

Quả đúng dự tưởng của Quách Tĩnh, trong đám rắn lộ nhô đằng cuối khoảng trống, ngay đám cỏ xanh rì ấy đang có một họ đàn bà xấu xí ngồi xếp chân bàn tròn, chính là Cừu Thiên Xích; chỉ thấy họ ta ngồi yên như pho tượng đá, nhưng lạ nhất là khắp trên toàn thân họ ta từ từ đầu cho chí thân quần quít đầy

những rắn là rắn; nhưng các con rắn này lại không hề cắn Cừu Thiên Xích, chúng trườn bò lúc nhúc quanh mình mụ; Quách Tĩnh thấy vậy rợn tóc gáy lạnh mình.

Khi còn cách Cừu Thiên Xích lối mười mấy trượng, Quách Tĩnh đã phủ mình nấp ngay một nơi; Quách Tĩnh quả không hổ là nhà võ học có khác, chỉ nhìn một lúc chàng đã biết ngay Cừu Thiên Xích đang lo về “thổ nạp công”; bỗng chàng thấy hai con rắn nhỏ hơn ngón tay út đang từ từ chui vào lỗ mũi mụ Cừu Thiên Xích; nhìn đến cảnh này, chàng gần như tim ngừng đập, ngẹt thở luôn.

Chẳng bao lâu, hai chú rắn nhỏ đã chui hết mình vào lỗ mũi Cừu Thiên Xích; Quách Tĩnh dậm ra bản khoản, chàng nghĩ thầm: “Quái! Không lẽ các con rắn đều chui vào bụng mụ ta hết sao?”

Nào hay chàng chưa kịp suy nghĩ xong, đôi rắn nhỏ chui vào vào bằng lỗ mũi lúc này đã ngo ngoe từ lỗ tai chui ra; Quách Tĩnh kinh hãi suýt rú lên, nhưng bỗng chàng nghĩ ngay ra xưa kia mình đã được học về “Cửu Âm chân kinh”, chàng thầm nhủ “À, ra là vậy!”.

Thì ra trong “Cửu Âm chân kinh” có một trang được ghi là “Đoạn tâm biên”, đây là lối bản lĩnh chuyển vận “Kỳ kinh bát mạch”, nghĩa là tất cả các ngũ quan thất khổng trong cơ thể phải thống nhất ăn thông thành một, mũi có thể là tai, tai có thể là mắt; nếu nội công của một người mà đi đến mức đã thông được các “kỳ kinh bát mạch” như vậy, quả là tiên sống dưới trần gian; nhưng mụ ta để cho mau có kết quả đã không ngại dùng đến thủ đoạn bàng môn tà đạo, dùng rắn vận hành ngũ quan thất khổng trong người, để dẫn dụ chân khí tụ về linh đài; nếu môn này mà mụ ta luyện được, hai tay mụ ta sẽ có thể cùng trong một lúc đánh ra hai thể khác nhau, nghĩa là cũng có thể như lối đánh “Song Thủ Hổ Bào”. Quách Tĩnh không thể ngờ anh em họ Cừu lại có người em gái giỏi cừ hơn anh như vậy.

Hai rắn nhỏ vừa chui thân ra khỏi lỗ tai, Cừu Thiên Xích đột nhiên đưa tay lên bấm nhẹ vào đuôi rắn; đôi rắn như am hiểu ý chủ, chúng lập tức chui ngay vào miệng, trông chẳng khác nào Cừu Thiên Xích đang chơi trò nuốt rắn sống vậy; nếu lúc này Quách Tĩnh dùng “Hàng Long chưởng” đánh mụ ta, dù cho Cừu Thiên Xích không chết cũng bị thương nặng; nhưng Quách Tĩnh vốn tính trung hậu, lại không thích dùng thủ đoạn quỷ kế hại người, hơn nữa chàng cũng chẳng bao giờ nghĩ đến như vậy; chàng ngẩn ngơ nhìn Cừu Thiên Xích.

Cừu Thiên Xích sau khi để cho những rắn nhỏ rúc một hồi lỗ tai, mắt, mũi, miệng, đột nhiên mụ ta hét rú lên một tiếng, tóc tai dựng đứng cả lên chẳng khác nào như nhím xù lông; Quách Tĩnh giật mình thầm nghĩ: “Chết! E không chừng mụ ta đã thấy mình rình lên đây!”. Nhưng nào phải vậy, chỉ thấy Cừu Thiên Xích nhảy vọt dựng lên, tay trái nắm ngay đuôi một con rắn độc, tay mặt chụp ngay một đầu rắn khác, ngang nhiên múa động như vũ khí; Quách Tĩnh lúc này mới hiểu là mụ ta dùng hai rắn này làm roi múa theo lối roi pháp “Lục hợp”, khí thế cũng dữ dằn; Quách Tĩnh thầm nhủ: “Sau này có gặp, mình cũng cần phải thận trọng đề phòng. Nhất là Châu Bá Thông đại ca lại sợ rắn, khi thấy mụ ta dùng rắn múa may như vậy thể nào cũng bỏ chạy mất”. Đang lúc chàng mãi suy nghĩ như vậy, cảnh lạ lại xuất hiện.

Thì ra lúc Cừu Thiên Xích đang múa đôi rắn như cặp roi ấy, trong bụi rậm ấy vang lên những tiếng cóc kêu rồi nhảy vọt ra một lúc mấy chục con, khác hẳn với những con cóc dự trận với rắn vừa rồi. Không những thân mình những con này lớn gấp ba bốn lần, mà da của chúng lại vàng óng ánh; khi Cừu Thiên Xích thấy những con cóc này nhảy ra, mụ ta hét lên một tiếng quái gở, giờ ngay hai con rắn múa lên một vòng rồi buong ngay vào đám cóc ở dưới cho rắn đớp các chú cóc.

Nhưng bây giờ cóc này hình như đã được huấn luyện kỹ từ trước; khi thấy rắn há miệng đớp tới, các chú cóc có mặt tại trận đều há miệng phì hơi độc; đôi rắn khi gặp phải làn hơi độc ấy lập tức mềm nhũn người ra; nhưng Cừu Thiên Xích chẳng cần biết sống chết của loài rắn ra sao, mụ vẫn tiếp tục vung múa đôi rắn ào ào; đám cóc vừa nhảy tránh vừa lo nhả hơi độc; thoát đầu còn chậm chạp, về sau càng nhanh dần, chớp nháy chỉ còn thấy hình rắn và hình người nhaoáng “Xà Cáp công”. Quách Tĩnh nghĩ: “Xà Cáp công hoàn toàn là một lối đánh kỳ lạ, nếu sau mình đụng độ với mụ ta, cần phải hết sức thận trọng mới được!”.

Vậy là Quách Tĩnh nhớ kỹ những lối ra tay của Cừu Thiên Xích, sau khi biết rõ tình hình hư thực của quái phụ chàng nhận thấy sự lưu lại trên Vân Long sơn không còn cần thiết cho lắm nữa; chợt chàng có một ý nghĩ, lượm ngay hai hòn đá, nhắm ngay đôi rắn trên tay của Cừu Thiên Xích đánh sang, chàng dùng lối “Dạn Chỉ thân công” của Hoàng Dược Sư; chỉ nghe hai tiếng “bịch” nhẹ nhàng vang lên, đầu đôi rắn nát bầy; Quách Tĩnh lúc này vọt đi luôn như một làn khói.

Sự kiện xảy ra quá bất ngờ, Cừu Thiên Xích kinh ngạc kêu lên rằng :

- Có quân gian!

Tả hữu nữ binh lập tức hiện ngay ra, nhưng bóng Quách Tĩnh đã mất dạng. Tiếp đó nằm xác chết trong “nhà hành hình” cũng bị phát giác, tình hình càng náo động và gây hoang mang cho mọi người, nhưng chẳng có một ai biết rõ cuộc tàn sát này thủ phạm là ai.

Quách Tĩnh sau khi rời khỏi Vân Long sơn về lại địa điểm cũ để gặp Châu Bá Thông và Long Ngưu, nhưng khi về đến nơi chẳng thấy một mống nào cả. Quách Tĩnh ngạc nhiên không ít, chàng vội cất tiếng gọi :

- Châu đại ca!... Châu... đại ca!...

Sau mười mấy tiếng gọi vẫn không một tiếng trả lời, chàng bực mình vì tính “bốc đồng trẻ” của Châu Bá Thông, không biết ông ta lại đi đâu mất nữa. Chợt chàng lẩm bẩm: “Chết, không chừng Châu đại ca lại gặp Tây Độc Âu Dương Phong ở đây chăng? Nhưng với bản lĩnh của Châu Bá Thông mà nói, dù không đánh lại Tây Độc nhưng cũng không thể nào bị thua, đâu có lý bị hạ độc thủ?”. Càng nghĩ càng đâm ngán ngẩm; chàng chỉ đành bước đi, nào hay đi đâu được năm dặm đường bỗng trong lùm cây phía trước có tiếng khóc :

- Ngưu ở!... Ngưu... trốn đâu mau ra cho rồi, không tao chửi mày bây giờ!

Thì ra chính tiếng Châu Lão Ngoan Đồng, Quách Tĩnh cả mừng gọi :

- Châu đại ca, gì mà kêu um lên như vậy? Có tiểu đệ đây!

Chợt Châu Bá Thông chạy ra mặt mũi khóc đầy nước mắt nói :

- Hiền đệ ơi! Thằng Long Ngưu mất tích rồi!

Quách Tĩnh kinh ngạc hỏi :

- Ủa! Đầu đuôi ra sao?

Châu Bá Thông tỏ vẻ ngượng ngùng, ấp a ấp úng; Quách Tĩnh vừa bực vừa buồn cười. Thì ra Châu Bá Thông đã bốc tính “trẻ”, sau khi Quách Tĩnh lên núi, lão rủ ngay Long Ngưu chơi trò cút bắt cho vui; nào hay sau vài cơn trốn “tu hú” ấy, Long Ngưu bỗng mất tích luôn. Châu Bá Thông cả kinh, vội ngay khăn bịt mắt ra đi kiếm cuống quít lên, nhưng chẳng thấy tăm hơi Long Ngưu đâu.

Chợt Châu Bá Thông phát giác đôi giày của Long Ngưu tại một gốc cây lớn, lão giật mình nảy người lên, tưởng đâu thú rừng đã vồ đi; nhưng nghĩ kỹ, nếu cạp beo có bắt ít nhất cũng có máu me để lại; lão càng nghĩ nát óc, khác nào chính mặt đất đã nuốt trôi người ta vậy.

Bởi vậy Lão Ngoan Đồng lo tìm cuống quít lên.

Quách Tĩnh nghe xong nói với Châu Bá Thông rằng :

- Châu đại ca! Nay Long Ngưu bị mất tích như vậy, chúng mình có cuống trí cũng chẳng ích gì, để từ từ kiếm sau vậy.

Nói xong Quách Tĩnh kể hết tình hình trong chuyến thăm dò Vân Long sơn của Xích Tâm động chúa. Châu Bá Thông nghe xong run bắn người lên rằng :

- Eo mẹ kiếp! Con mụ bỏ mẹ tìm đâu mà nuôi được lắm rắn như vậy? Thôi thôi, ba mươi sáu chước, chạy là thượng sách hơn...

Quách Tĩnh nghe Châu Bá Thông nói vậy vừa bực mình vừa buồn cười, bèn nói :

- Đại ca! Rắn rết có gì đâu mà phải hoảng sợ đến thế, đại ca không thấy Tây Độc nuôi rắn như chó mèo đó sao?

Châu Bá Thông xua tay lia lịa :

- Nhưng ngu huynh không phải lão Độc Vật, thằng Độc Vật nó không sợ rắn, nhưng ngu huynh ngán vô cùng. Còn nhớ vụ rắn trên Đào Hoa đảo không? Suýt nữa ngu huynh đã toi mạng còn đâu!

46. Chương 46: Tái Ra Tay, Nhị Vị Hạ Cừu Thiên Xích

Nghe Châu Bá Thông nói vậy, Quách Tĩnh biết ngay sự kinh sợ của Lão Ngoan Đồng không làm sao kéo núu nổi, đành nói :

- Vậy Châu đại ca hãy về Tương Dương một mình trước đi, tiểu đệ sẽ ở lại để đối phó với mục Cừu Thiên Xích.

Châu Bá Thông gãi đầu gãi tai :

- Ngu huynh lo đối phó với mục Cừu Thiên Xích, còn hiền đệ lo về mấy con rắn của mục ta, như vậy được không?

Quách Tĩnh nghĩ thầm: “Hễ lão thấy rắn là khiếp vía bỏ chạy ngay, đâu còn mà chờ đến lúc ra tay với mục Cừu Thiên Xích. Thôi thì đến đâu hay tới đó”. Hai người lại sửa soạn trở về làng dân chài tạm ở lại chờ.

Chớp mắt đã ba ngày qua, Quách Tĩnh và Châu Bá Thông đành y theo hẹn ước đến khu rừng mấy hôm trước để thí võ với Cừu Thiên Xích. Nhưng khi họ vừa ra khỏi nhà, chợt nghe những tiếng kêu quái lạ nổi khắp mọi hướng. Châu Bá Thông lắng tai một hồi, bỗng lão biến sắc mặt. Quách Tĩnh cúi đầu xuống nhìn nói :

- Eo ơi! Toàn là cóc lớn cả này!

Châu Bá Thông nghe nói đến cóc, cả mừng nói :

- Cóc lớn sao? Hay lắm! Để ngu huynh bắt vài con cho vui.

Dứt lời lão phi thân vọt tới trước, quả nhiên thấy trong đám cỏ hiện ra sáu bảy con cóc lớn, toàn thân vàng bóng, lớn hơn các loại cóc thường đến ba bốn lần. Châu Bá Thông đưa tay chụp ngay cẳng một con lớn nhất, tiếp theo tay mặt lại quơ ra túm ngay một con khác, chân trái lão cũng dẫm ngay một con; chỉ chớp mắt Lão Ngoan Đồng đã bắt ngay được ba con cóc lớn. Quách Tĩnh ngạc nhiên khi thấy Châu Bá Thông lại cả gan dám bắt cóc như vậy.

Trong lúc Châu Bá Thông bắt được mấy con cóc ấy, chợt thấy chúng phùng má tính nhả hơi độc, Châu Bá Thông đã nhanh tay, đưa ngón khê búng nhanh ngay vào miệng chúng; không con nào há được miệng để nhả hơi, chúng đành “nắc cụt” vì tiếng kêu của mình; Châu Bá Thông cỡi ngay dây lưng trói mấy chú cóc lại, vắt ngang sau lưng, rồi cùng với Quách Tĩnh đi về phía rừng.

Quách Tĩnh vừa đi vừa nghĩ: “Không ngờ Châu Bá Thông lại bắt được ba con cóc nhanh như vậy”; trong bụng không khỏi mừng thầm, vì chính mấy con cóc này là khắc tinh của loài rắn độc, may ra Lão Ngoan Đồng không còn e ngại gì đến “Xà trận” của Cừu Thiên Xích. Hai người vừa bước vào rừng, bỗng nghe bên trong vang lên một tiếng hò hét, có cả mấy chục nữ binh lưng đeo theo rọ tre đan. Quách Tĩnh nghĩ trong những rọ ấy chắc đựng toàn cóc và rắn độc.

Thình lình, một tiếng hú dài vang lên, một bóng người nhoáng nhanh ngay ra, thì ra chính là Xích Tâm động chúa Cừu Thiên Xích; chỉ thấy tóc tai mục ta xòa dài, mặt mũi ghê rợn, cười như quỷ cái, nói :

- Nhị vị là người giữ đúng lời hứa; vậy không biết trong ba hôm nay, hai người đã ăn ngon và tâm tình thỏa thích chưa? Nếu chưa thì đáng tiếc lắm!

Quách Tĩnh dù kém thông minh đến đâu đi nữa, cũng thừa hiểu đối phương đang ám chỉ mình sắp chết đến nơi.

Châu Bá Thông cười ha hả rằng :

- Này này con mẹ ăn cướp kia! Già mồm vừa chứ! Có một vùng mấy trăm dặm mà bị lũ này cướp phá như thế, làm gì có đồ ăn ngon; nhưng không sao, Lão Ngoan Đồng ta cũng bắt được chút quà mọn, kể cũng không đến nỗi buồn lắm.

Nói xong lão đưa ngay râu tóc lớn ở sau lưng ra khua trước mặt Cửu Thiên Xích. Sau khi nhìn rõ, mặt ta cả kinh.

Thì ra loại tóc lớn vốn là loại “Độc ma” (tóc thuốc) được Cửu Thiên Xích nuôi dưỡng bằng một phương pháp đặc biệt, ăn toàn những thứ thuốc dị thảo kỳ độc; thân hình loại tóc này không những lớn mà hơi độc của nó nhả ra lại lợi hại vô cùng, ngoại trừ người có vật khắc trị bằng loài rắn độc ra, người tầm thường người phải hơi độc của nó cũng ngất xỉu luôn. Cửu Thiên Xích mất cả mấy tháng trời mới nuôi được khoảng hai ba chục con trở lại, những loài tóc này không chịu bị câu thúc, nên đành để chúng sống tự do trên núi; khi cần dùng đến chúng phải thả một loại nhang thơm đặc biệt để nhử chúng lại mới bắt chúng được; nhưng không hiểu tại sao Châu Bá Thông lại bắt được ba con như vậy; Cửu Thiên Xích nổi giận quát ngay :

- Lão tặc! À... ra ngươi đã lên lên núi ta giết người và bắt mấy con tóc của ta sao, tình lý khó dung tha, vậy hãy nhận chưởng của ta đây!

Tiếng vừa dứt, thân hình mặt ta vọt ngay lên, dùng tuyệt kỹ của ngọn “Thiết chưởng”, “ào” một tiếng bửa ngay sang đầu Châu Bá Thông.

Lúc này, chính Châu Bá Thông cũng đang cầu sao cho mặt ta ra tay đánh mình, lão hét lên một tiếng :

- Hay lắm!

Chưởng trái hứng đòn, tay mặt xuyên ngay qua với thế “Không Chân Hoàn Độ”, ngang nhiên hứng đòn của Cửu Thiên Xích; nhưng nào hay trong ba ngày ngắn ngủi này, mặt ta đã khổ luyện về “Kỳ hình bát mạch”, đã luyện được lối đánh “Song Thủ Hổ Báo”. Trong lúc Châu Bá Thông dùng “Không Minh quyền” ấy, Cửu Thiên Xích cũng trở ngược ngay tay, dùng “Thiết chưởng” bửa chém vào “Khúc Trì huyết” của đối phương; còn tay mặt dùng chưởng pháp “Tiểu cầm nã bệ khí công” để khóa chặt các khớp xương của mình; Châu Bá Thông nhảy vọt ra sau, ha hả cười lớn tiếng rằng :

- Giỏi lắm, giỏi lắm! Thì ra mặt cũng biết lối đánh “Song Thủ Hổ Báo” đấy sao? Kể ra Lão Ngoan Đồng ta cũng tự hào lắm vì đã được một nữ đệ tử... Ha!... Ha!... Ha!...

Cửu Thiên Xích giận xanh mặt, không nói năng gì, cả hai tay dùng ngay “Thiết chưởng” chém mạnh sang với thế “Nghênh Phong Thiết Phiến”.

Châu Bá Thông cuống lên nói :

- Ê, mặt dày không biết xấu hổ!... Vừa mới học nghề mà đã dám đánh thầy sao? Thôi được! Vậy ráng đỡ đây!

Lão nhoáng thân mở ngay lối đánh “Cửu Âm chân kinh” đánh bung sang mặt đối phương; Cửu Thiên Xích nhanh nhẹn né khỏi chưởng lực của Châu Bá Thông, mặc dù vậy nhưng mặt của Cửu Thiên Xích cũng đã bị móng tay của Lão Ngoan Đồng cào trúng rất như phỏng lửa; mặt ta càng căm giận hơn.

Xích Tâm động chứa hét lên một tiếng dài, gỡ hết các ngón tuyệt kỹ của phái “Thiết Chưởng” ra, tung mình lượn múa, tay bửa chân phạt đánh tới tấp; Châu Bá Thông ung dung nghênh địch; cả đôi bên đều dùng lối “Song Thủ Hổ Báo” nhưng so kỹ ra, Châu Bá Thông chiếm ưu thế nhiều hơn. Qua vài chục hiệp, cả hai Cửu Thiên Xích bỗng trúng một chưởng, toàn thân lão đảo xuyên xéo ngay ra ngoài vòng chiến.

Cửu Thiên Xích bị trúng đòn, vừa thẹn vừa giận, hai tay chống ngay xuống đất, lộn tung ngay một vòng trên không, miệng huýt lên một tiếng sáo, mấy nữ binh kia lập tức dốc ngược ngay miệng rọ xuống đất; một mùi hôi tanh khó chịu xông lên, thì ra toàn là râu tóc, chúng bò nhảy tứ tung, chớp mắt đã vây quanh Châu Bá Thông.

Vừa thấy râu, sắc mặt Lão Ngoan Đồng đã tái hẳn, chục quay thân bỏ chạy, nào ngờ loài râu, tóc đã vây khắp tứ phía; Châu Bá Thông đứng lặng người đi; Quách Tĩnh hốt hoảng, chàng vội cúi xuống bốc ngay một nắm đất nhỏ, dùng ngay lối “Đạn Chỉ thần công” của Đào Hoa đảo chủ nhắm đánh về đầu râu, trúng con nào con nấy ngã lăn ra chết; đồng thời Quách Tĩnh lớn tiếng rằng :

- Mặt đã nói ba hôm sau có thể phá lối “Song Thủ Hổ Báo”; bây giờ đánh không lại người ta, lại đi dùng đến loài sâu bọ vu vơ vậy, không biết xấu hổ sao?

Nhưng Cừ Thiên vẫn mặc nhiên, không nói gì, mụ ta đưa tay ra chụp ngay đôi rắn lớn nhất múa lên âm rầm và tiến dần sang Châu Bá Thông; Lão Ngoan Đồng càng hoảng hồn cuống người lên rằng :

- Trời ơi nguy đến nơi! Mạng Lão Ngoan Đồng ta có lẽ tận số rồi!...

Quách Tĩnh vỗ vai Châu Bá Thông cười :

- Đại ca chớ hoảng sợ, thể mấy con cóc của đại ca bắt được đâu rồi, sao không buông ra?

Châu Bá Thông nghe vậy lật đật xách ngay râu cóc ra cười rằng :

- Suýt quên đi mất! Để ngu huynh giải huyết cho chúng đã.

Tiếp đó Châu Bá Thông bóp ngay vào bụng cóc, cả ba con cùng kêu vang lên và nhả ngay hơi độc ra.

Lúc này hàng thứ nhất của trận địa có đến hai ba chục con rắn đã trườn lại gần phía Châu, Quách ngo ngoe há miệng tính đón hai người; nào hay hơi độc của cóc phì ngay sang đàn rắn; những con rắn lập tức bủn rủn toàn thân, nằm ỳ ra một chỗ. Quách Tĩnh thấy vậy cả mừng, lập tức nhoáng mình sang, cử chưởng bừa ngay qua bả vai cánh trái của Cừ Thiên Xích.

Cừ Thiên Xích cả giận, chụp ngay đôi rắn vung lên một thể “Mã Xúc Lạc Hoa” (ngựa đá hoa rụng) trong “Thiết chưởng pháp”; còn phía Quách Tĩnh đang giở thể “Phi Long Tại Thiên”, toàn thân chàng từ trên không đưa tay bừa ngay xuống. Một con rắn trên tay Cừ Thiên Xích đã ngo ngoe đầu tính đón thẳng lên, Quách Tĩnh biết trong thể này mình có thể đánh nát xương vai đối thủ, nhưng bản thân mình thể nào cũng bị rắn cắn, chàng lập tức ngừng tay và chuyển sang thể “Kiến Long Tại Điền”, phạt chốc ngay sang eo của mụ ta.

Xích Tâm động chúa hét lên một tiếng, đôi rắn trên tay múa lên một đường ác liệt, chỉ thấy con rắn bên trái mổ ngay cánh tay phải và con bên phải đón phía đùi dưới của Quách Tĩnh; chàng vội thu nhanh thể lại, chột nghĩ mụ yêu phụ này dùng rắn làm binh đao, nếu mình cứ chọi tay không với mụ thể nào cũng bị “lỗ”, chàng nhớ trong tay mình có con dao găm (tỷ thư), không do dự nữa, chàng rút dao vung lên một đường loang loáng, nhắm phạt về đôi rắn như cơn gió lốc.

Cừ Thiên Xích bị bất ngờ, con rắn bên phải bị đứt đôi thành hai đoạn, máu tanh văng khắp phía. Nhưng Cừ Thiên Xích cười quái gở, chuyển nhanh mình như làn điện chớp, chụp ngay một con rắn, động tác nhanh tuyệt; hai chân mụ ta hất nhanh hai cái, hai con rắn độc dưới đất bay vọt lên. Chớp nháy trên mình mụ Xích Tâm động chúa đã có cả thấy bốn con rắn quấn quít.

Lúc này nhìn mụ Xích Tâm động chúa khác nào như ác quỷ mọc thêm tay, cứ việc lần át tới phía Quách Tĩnh; một mặt khác, các rắn và cóc dưới đất ùn ùn kéo tới vây sát bốn phía Châu Bá Thông. Lão Ngoan Đồng không sợ loài cóc nhưng lại ngán loài rắn, tay chân đỡ hẫng như gà gỗ; may nhờ tay lão lúc này vẫn cầm chặt ba con cóc, và nhờ chúng nhả hơi độc không ngớt nên tạm chống chế thể át tới của rắn, do đó mà Quách Tĩnh yên chí lo đối phó với Cừ Thiên Xích.

Xích Tâm động chúa cũng e ngại “Hàng Long chưởng” của Quách Tĩnh. Cuộc ác chiến của đôi bên bị nằm trong tình trạng “gờm mặt” nhau, năm sáu chục hiệp trôi qua mà vẫn chưa phân rõ thắng bại về tay ai.

Ngay lúc cuộc chiến nằm trong tình trạng “kéo cưa” này, trên không bỗng vang lên tiếng chim điêu kêu. Quách Tĩnh cả mừng. Đôi thần điêu đã đến đúng lúc, vì chính chúng là khắc tinh của loài rắn; được song điêu trợ lực, phần thắng thể nào cũng thuộc phía mình.

Cừ Thiên Xích hoảng hốt, biết tình thế càng lúc càng khó khăn hơn, vụt nhoáng mình, nhảy nhanh về phía sau lưng Quách Tĩnh, phạt chưởng đánh tung lên không; Quách Tĩnh biết đối thủ đánh song điêu, chàng đâu chịu để yên, lập tức dùng ngay lối “Thiên Quải Bắc Đẩu trận”, đổi ngay bộ pháp từ “Ngọc Hàng” chuyển vụt sang “Khải Dương” chặn ngay trước mặt Cừ Thiên Xích. Đôi bên cách nhau lối ba thước, Quách Tĩnh tung ngay thể “Kháng Long Hữu Hối”, át ngay về phía ngực của mụ ta.

Đối thủ bị quá bất ngờ về lối dời vị trí như vậy. Mắt thấy Cừ Thiên Xích thể nào cũng bị thương về tay Quách Tĩnh mất.

Nhưng bốn con rắn trên mình mụ ta lúc này đều ngóc hẳn già nửa thân hình nhắm bổ ngay sang phía mặt Quách Tĩnh, chàng đành thu thể về; mặc dù vậy nhưng ngực mụ ta vẫn cảm thấy sức ép nặng nề, hơi thở

khó khăn, vội rút mình ra sau né tránh ngay.

Trong lúc này đôi chim điêu bỗ nhào ngay xuống, mỗi con mổ ngay một con rắn trên mình mục Động chúa, nuốt chửng ngay trong nháy mắt; Cừu Thiên Xích hoảng hồn kêu lên một tiếng thất thanh.

Mụ ta vội nhào ngay ra mặt đất lăn lộn mấy vòng; đôi chim điêu sẵn đà hạ cánh ngay vào trận địa của rắn, bốn trảo thi nhau bầu chụp tứ tung; trong nháy mắt, hai ba chục chú rắn lớn đã thành mồi cho đôi chim điêu nuốt ngon lành. Chẳng bao lâu “xà trận” của Cừu Thiên Xích đã bị đôi chim điêu đánh phá tan tành.

Quách Tĩnh thấy thần oai song điêu hăng chiến vậy trong lòng mừng vô tả. Cừu Thiên Xích vọt tung mình đứng dậy, rút ngay đôi rắn bên người tung mạnh sang phía Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh vội vùng dao găm và hét lên một tiếng, phật đứt đôi rắn thành bốn khúc, máu văng tóe tứ phía.

Ngay khi đó, Xích Tâm động chúa lại dùng đến ám khí, không hẳn là “Phi đĩnh” mà gọi là “Hải Đế tiễn” (mũi tên để giầy); thì ra đây là loại võ đặc biệt chuyên bắn ám khí có tẩm loại thuốc “Độc thử sa”, không ai có thể ngờ rằng lối ám khí này lại gài gót chân để đánh ra; Quách Tĩnh trong lúc mừng về ưu thế của trận chiến, đâu để phòng lối đánh nham hiểm này! Mắt thấy Quách Tĩnh thế nào cũng bị “Độc thử sa” của mục Xích Tâm động chúa đánh trúng đến nơi mắt!

47. Chương 47: Trận Độc Xà, Thần Điêu Áp Yêu Phụ

Ngay cơn nguy cấp ấy, một con chim điêu thấy chủ bị nguy khốn, tung cánh bay vọt lại cố xả thân cứu chủ, hứng hết ám khí của địch vào mình; chỉ thấy chim điêu sau khi trúng “Độc sa”, toàn thân nó rùng mình mạnh và ngã lăn ra mặt đất; Cừu Thiên Xích cả giận định vùng “Thiết chưởng” đập chết ngay con chim, nhưng con chim kia thấy đồng bạn bị thương lập tức vỗ nhanh cánh lại với tiếng kêu rít tai.

Cừu Thiên Xích cười gằn lên một tiếng, vùng chưởng lên nghênh chiến; ngay khi đó, Quách Tĩnh đã vùng tay ra cứu đôi chim, chàng lập tức mở ngay thế “Chiến Long Tại Dã”, bắt buộc Cừu Thiên Xích phải tự cứu mình. “Bình” một tiếng vang lên, hai chưởng đụng độ nhau; Quách, Cừu đôi bên đều bắn xuyên ra mỗi người khoảng bốn năm thước.

Châu Bá Thông lúc này thấy rắn và cóc đã chạy tán hết, tinh thần lão khôi phục lại ngay; chỉ nghe lão quát lên một tiếng lớn, dồn hết toàn lực ném mạnh ba con cóc lớn trên tay sang phía Cừu Thiên Xích. Mụ ta vội vùng “Thiết chưởng” ra chống đỡ, nào hay mụ ta bị trúng bẫy của Châu Bá Thông.

Thì ra ngọn chưởng của mụ ta đánh trúng ngay bụng cóc, máu me nước tanh văng đầy mặt mũi mụ ta. Mụ vốn là người ưa sạch, nay bị Châu Bá Thông chơi khăm vậy, mụ ta suýt nữa. Châu Bá Thông tay quăng cóc ra, miệng đã quát ngay :

- Sao? Mụ ăn cướp! Mùi cóc này cũng ngon đấy chứ?

Vừa nói Châu Bá Thông vừa dùng thế “Thái Ất quyền pháp” và “Cửu Âm chân kinh” bừa ngay hai thế lạ sang mục Xích Tâm động chúa, bả vai cánh tay mặt của mụ lại bị trúng chưởng của Châu Bá Thông; tính gộp lại, trước sau Cừu Thiên Xích đã bị trúng ba đòn của Châu Bá Thông.

Mụ ta biết mình không phải địch thủ của Châu Bá Thông, “Xà Ma trận” nay đã bị phá vỡ, nếu cứ đánh tiếp xuống chắc chắn là mất mạng như chơi, rút lui là thượng sách hơn cả; nên sau khi trúng đòn mụ ta đã nhân cơ hội vèo mình ra ngoài, lăn nhanh ngay hai vòng, đứng dậy bỏ chạy vào khu rừng rậm luôn.

Quách, Châu không ngờ kẻ nổi danh như mục Xích Tâm động chúa lại thành linh bỏ chạy như vậy. Châu Bá Thông quát tướng om sòm :

- Mẹ kiếp, đánh không xong bỏ chạy hả? Có mau quỳ xuống cộc đầu lạy ta ba lạy không?

Nói xong tính đuổi theo, nhưng đám nữ binh hấp tấp ào tới cản lối. Châu Bá Thông bỗng cười ha hả, đưa tay ra chụp ngay hai nữ binh, giơ bổng ngay lên không, chực quăng sang đám nữ binh đang ào tới.

Nào hay nơi rọ tre đeo trên lưng của hai nữ binh vẫn còn sót lại một con rắn độc, lúc lão giơ bổng lên rắn rớt ngay ra; Châu Bá Thông hồn bay vía tán, thất thanh kêu rú lên :

- Eo ơi!

Đoạn quãng “bịch” ngay hai nữ binh xuống đất, co giò lo chạy chối chết.

Châu Bá Thông bỏ chạy, Quách Tĩnh không làm sao ngăn giữ kịp. Lúc này đôi chim điêu bay là ngay xuống bầu mỗ hai nữ binh tới bờ; cả đám thấy oai hùng của đôi chim dữ dần quá độ, ai nấy kinh hãi ôm đầu bỏ chạy tán loạn. Quách Tĩnh cũng chẳng buồn đuổi theo mục Cừu Thiên Xích, chàng lo đuổi theo Châu Bá Thông nhưng thân pháp Châu Bá Thông quá nhanh, chớp mắt đã vô tung tích. Quách Tĩnh kêu mỗi cổ khản tiếng mà vẫn bật tiếng lặng im.

Quách Tĩnh không biết tính sao, chàng liền lên Vân Long sơn lần thứ hai; nhưng khi lên tới nơi thấy vắng tanh, không một bóng người nào, chàng lấy làm lạ tự lẩm bẫm :

- Mục Cừu Thiên Xích đi đâu mất kia? Không lý bỏ luôn sào huyệt để trốn sao?

Quách Tĩnh vừa nghĩ vừa lo đi sâu vào trung tâm sào huyệt. Chợt chàng thấy một lá cờ tung bay phất phới liền nhặt đá đánh đứt dây cờ, lá cờ bay rớt xuống đất. Quách Tĩnh cầm lên xem, thấy đề chữ rằng:

“Gửi cho hai tặc “Già và trẻ”

Nay ta tạm chịu thất thế, nên đành di cư sào huyệt đi một nơi khác; nhưng các người chó vội tưởng bỏ, thế nào ta cũng tái chiến với hai người, xem lúc đó các người còn có thể xưng hùng xưng bá trong hai ngón võ học “Song Thủ Hồ Bả” và “Hàng Long chưởng” nữa không. Mong sớm đến ngày hội ngộ!

Cừu Thiên Xích cần bạch”

Thì ra mục Xích Tâm động chúa đã cố ý lưu chữ lại để rút lui cho có thể diện. Thủ hạ đều chạy sạch ráo hết, lều trại bỏ trống lại, kể ra đã trừ được một đại hại cho địa phương, đáng lý Quách Tĩnh phải mừng mới phải? Nhưng đằng này chàng lại nghĩ khác, cho rằng nghĩa vụ của mình còn chưa tận hết. Chàng vẫn âm ỉ tiếc rẻ, phần Châu Bá Thông và Long Ngưu đều không rõ đi về đâu, thành ra tâm tình càng trở nên cụt hứng. Sau khi ngẩn ngơ một hồi, chàng đành buồn bã xuống núi.

Quách Tĩnh về đến xóm chài, hội cùng với “song điêu” và bảo mã, tiếp tục cuộc hành trình hướng về hướng Bắc; đầu óc lúc này của Quách Tĩnh hỗn độn vô cùng, đi cầu cứu vô kết quả, về với hai bàn tay trắng, hai là bị lạc Châu Bá Thông; chàng lủi thủi đi suốt từ Nam của Giang Tây tới Trường Lĩnh của Đức An huyện, chợt Quách Tĩnh như chợt nhớ ra một việc: “Chà! Suýt nữa mình quên mất, mẹ con Nam Cầm và Dương Qua đều ở Trường Lĩnh, nay không biết hoàn cảnh họ ra sao?”. Thế là chàng quyết định lại thăm.

Nhưng khi đến cửa ngôi nhà của Nam Cầm chàng không khỏi giật mình: Nhà hoang vắng tanh, bàn ghế bụi đóng lớp lớp. Chàng lấy làm lạ: “Kìa! Mẹ con nàng đi đâu? Lạ thật!...”

Chàng rảo bước ra phía vườn sau, chợt chàng giật nảy mình với sự cảnh trước mắt. Một ngôi mộ mới xuất hiện trước mặt chàng với dòng chữ trên bia:

“Dương môn liễu tẩu Nam Cầm chi mộ”

Trước đầu mộ còn một bệ đất làm để thấp nhang. Quách Tĩnh thất kinh rằng: “Trời... Nam Cầm đã tạ thế, nhưng còn con nàng đã đi đâu?...”

Quách Tĩnh nghĩ lại tất cả những kỷ niệm xưa kia, chàng nhòa hết với mọi cảnh trước mắt. Quách Tĩnh đã ứa lệ anh hùng! Không biết chàng đứng trước mộ Nam Cầm bao lâu nữa. Chợt một tiếng quái lạ vang lên trên không, bỗng một con chim to lớn xấu xí xuất hiện trên không. Chàng trầm nghĩ: “Gần đây đâu có núi lớn nào, không hiểu loại chim điêu xấu xí này từ đâu lại, không lẽ nó có ý do thám mình sao? Để mình thử nó xem”. Nghĩ vậy chàng lượm ngay cục đá, vận dụng “Đạn Chỉ thần công” đánh vung lên về phía chim điêu.

Nào hay chim điêu tránh ngay ngón đòn, đồng thời nó xù hết lông trên mình, từ trên dầm nhảy xuống người Quách Tĩnh. Chàng đã đề phòng trước, lập tức nhảy lùi ngay về sau, dùng ngay “Hàng Long chưởng” đánh chim; nào hay con chim này tinh khôn vô cùng, né tránh đòn đánh rất khéo léo, chớp mắt trận đánh giữa người và chim đã trên ba mươi đòn mà vẫn chưa đàng nào chiếm được ưu thế. Ngay lúc này, thỉnh linh đôi chim điêu của chàng nhào ngay vào trận để hợp lực với chủ nhân, chớp nháy hai chim nhỏ một chim lớn lo quây quần với nhau.

Trận chiến của ba chim điêu kéo dài hơn bốn tàn nhang, cuối cùng con lớn xấu xí đã bỏ cuộc, vỗ cánh bay về một ngọn núi đằng xa.

Quách Tĩnh lên tiếng nói với đôi chim cưng của mình :

- Các con chó vợi hơn hổ, ta xem con chim xấu xí ấy thế nào cũng có chủ, vậy hai con hãy đưa ta đến ngay sào huyết của nó đi, để tránh lối thù oán không đầu sau này.

Đôi chim như hiểu ý chủ, chúng kêu vài tiếng rồi tung cánh bay về hướng Đông nam dẫn đường trước, Quách Tĩnh thúc ngay “bảo mã” theo sau.

Không đầy nửa tàn nhang, “bảo mã” đã đưa Quách Tĩnh đến một ngọn núi; đôi chim điêu kêu lên một tiếng, bay tuốt về phía hang núi, chàng vội thúc ngựa theo sau; khi đến trước hang cốc, thấy một tảng đá lớn sừng sững trước mắt, bề rộng ba thước, dài hơn một trượng, mặt đá nhẵn láng, trên đề ba chữ lớn “Vô Định Cốc”. Quách Tĩnh lấy làm lạ: “Sao sơn cốc này lại gọi là “Vô Định cốc”, không lẽ người chủ trong sơn cốc này quả là người vô định giới võ lâm sao? Nếu không sao lại đề tên cốc hiển ngang kiêu ngạo như vậy?”

Quách Tĩnh lại gần, nhìn kỹ hai hàng chữ, mỗi chữ to bằng nắm tay, và chàng lẩm nhẩm đọc :

- “Tung hoành ba mươi năm dư, sát tận khẩu thủ, bại tận anh hùng, thiên hạ càn vô địch thủ, nay vẫn ẩn cư nơi thâm cốc, với tử vi là vợ, với thần điêu làm bạn. Ôi ôi, bình sanh muốn gặp một địch thủ cũng chẳng dễ gì, cô liêu buồn thảm thật, nên ta đành mệnh danh cốc này là “Vô Định cốc”, kể cũng chẳng ngoa gì!”

Phía trước chót đề tên: “Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại”. Quách Tĩnh xem xong cái tên dài sáu chữ này đâm ra băn khoăn, chàng đọc đi đọc lại hoài mấy lượt, trong lòng lằng lằng một cảm giác là lạ. Người này tự hiệu “Vô địch”, khỏi cần nói cũng biết bản lãnh uyên bác vô cùng; hiệu xưng “Kiếm Ma”, có lẽ là tay kiếm cự phách lắm; tên gọi “Cầu Bại”, chắc là đã đánh hết các tay anh hùng trong thiên hạ, nhưng vẫn chưa ai thắng nổi, như vậy đủ biết tâm tình người này buồn đến mức độ nào. Thảo nào người ta lại dùng toàn những tên hiệu lạ lùng vậy.

Quách Tĩnh nghĩ vậy, chàng quyết tâm vào thám hiểm “Vô Định cốc” một chuyến để bái yết vị dị nhân tự xưng là “Cầu Bại”. Thế là chàng sửa sang áo xống chỉnh tề, ung dung bước vào hang cốc.

48. Chương 48: Vô Định Cốc Quách Tĩnh Gặp Kiếm Ma

Quách Tĩnh vào hang cốc không bao lâu, đã thấy nhan nhản những tảng đá cao hơn đầu người, không một ngọn cỏ. Chợt chàng sực nghĩ đến một chuyện: “Những đồng gạch này có lẽ không phải là cảnh thiên nhiên, mà là do nhân tạo ra cũng nên, trông tựa tựa như loại bát trận đồ vậy. Mình chó nên đề mắc bẫy mà nguy”. Quả nhiên không sai dự đoán chút nào, mấy chục mỏm đá này bề ngoài xem ra rối loạn lề lói, nhưng nếu không am tường về lề lói của “Bát trận phương vị” và sự biến hóa của “Ngũ hành sinh khắc”, thì khi lâm vào trận, thế nào cũng khó thoát khỏi để ra ngoài. Quách Tĩnh nghĩ thầm rằng “Dị nhân Độc Cô Cầu Bại này bày một lối mới “Loạn thạch trận” ở cửa cốc như vậy, mình làm sao vào được trong, tiếc một cái Hoàng Dung của mình không ở đây, có nàng thế nào nàng cũng đột nhập nổi loại trận đồ này”.

Quách Tĩnh lúc này dăm do dự, muốn vào bừa nhưng lại không dám, tính lui thì lại tiếc; đang lúc tiến thoái lưỡng nan, chợt nghe song điêu kêu inh ỏi trên không, chàng chợt nghĩ ra một kế và cười thầm ngay: “Rõ mình ngốc thật, đã không thể nào vào thạch trận, bộ mình không biết cưỡi điêu bay ngang qua sao?”

Nghĩ vậy chàng lập tức huýt sáo gọi chim điêu bay xuống, để cưỡi vượt ngay qua thạch trận.

Nào hay đôi chim diều đã vì tuổi già sức yếu, sau khi công Quách Tĩnh bay được lối năm trượng thành linh đỏi sức hạ thấp và quăng luôn Quách Tĩnh vào thạch trận; may nhờ thân pháp chàng nhanh nhẹn, thân hình vừa tuột khỏi lưng chim chàng vội dùng ngay thế “Ngọa Khán Xảo Vân” (Khéo nằm ngấm mây) để giữ thăng bằng cho thế ngã, lọt ngay vào một khe đá, may mà không bị thương gì, nhưng cũng do đó mà chàng bị vây luôn trong thạch trận, duy chỉ có cách vài trượng, chàng đã không tìm ra lối thoát.

Nhưng vốn xưa nay là con người bình tĩnh, càng lúc tình thế gay go, chàng càng không rối trí. Quách Tĩnh đã không đi lung tung, chàng ngồi yên một chỗ, cốt chờ cho song diều nghỉ lấy sức cho khỏe rồi lại tiếp tục hành trình. Con chim diều đánh rớt chủ nhân lúc này sà ngay xuống tính cứu chủ nhân tiếp tục cuộc hành trình; nào hay khi cách mặt đất còn lối bốn năm thước, thành linh “vèo” một tiếng, một viên đá đánh trúng ngay ngực chim diều; chỉ thấy chim diều như bị người ta điểm huyết, hai cánh rũ xuống và rớt “bịch” ngay xuống đất.

Quách Tĩnh thấy vậy cả kinh, không ngờ đối phương chỉ dùng một hòn đá nhỏ mà đã ngang nhiên chế ngự được linh đêu của mình, lối đánh này quả thật cao hơn nhạc phụ mình gấp mấy lần. Chàng lo chim diều bị chết, vội tung mình vượt qua, ôm ngay cổ chim diều kêu gọi :

- Cưng bị thương có nặng không? Đau lắm không?

Chưa dứt lời, con chim diều thứ hai vồ ngay xuống. Quách Tĩnh thấy vậy hoang mang, bất giác thất thanh kêu gọi: “Coi chừng cưng!”, nhưng trong cơn tóe lửa đó, một hòn đá khác đã bay nhanh đến, khiến con này cùng chung số phận với bạn nó, lăn nhào ngay xuống đất, hết vùng vẫy.

Quách Tĩnh cả kinh, thầm nghĩ: “Đây là lối đánh gì kìa? Không lẽ là lối điểm huyết sao? Chim không làm gì có huyết đạo, mà có đi nữa đâu có giống loài người được?”

Chàng vội khám xét cùng mình đôi chim diều, nhưng nào có phát hiện thương tích nặng đâu, chỉ thấy toàn bộ lông chúng run lên như mắc cơn rét. Quách Tĩnh thấy vậy càng hoang mang kinh hãi.

Chàng vội cất tiếng nói vọng ra phía ném đá :

- Vị tiền bối nào trong cốc vậy? Quách Tĩnh vô tình tạt qua quý địa, đồng thời đọc những chữ thích trên tảng đá, lấy làm lạ nên mới mạo muội bước vào cốc. Nhưng hoàn toàn bởi tính hiếu kỳ thúc đẩy, quả thật không có ý gì với lão tiền bối, xin tiền bối tha lỗi và cho tại hạ được ra khỏi thạch trận.

Nói xong, Quách Tĩnh tưởng đối phương thế nào cũng lên tiếng, nào hay tứ bề đều im lặng như tờ. Chàng cố gắng chờ cả đỗi, tuyệt vô tăm hơi, trong lòng nổi giận âm thầm, lại lớn tiếng nói :

- Kính thưa lão tiền bối! Dù cho đệ tử có tội mạo phạm đến ngài đi nữa, cũng mong ngài bao lượng hải hà, đâu có lý nào đi vây kẻ vãn bối như vậy?

Quách Tĩnh vừa dứt lời, phía sau lưng chàng “vụt” một tiếng, một viên đá bay tới, bắn thẳng về phía “Nào Hộ huyết” của chàng. Quách Tĩnh hoảng kinh người, vội thụp ngay đầu xuống; nhưng viên đá quá dẫn vô cùng, khi còn cách Quách Tĩnh lối ba thước, chợt nó chợt nhiên biết rẽ lối quay ngang qua thân chàng rồi rớt trên mặt đất gần đó, tóe lên những đom đóm lửa.

Quách Tĩnh như chợt hiểu ra, lên tiếng ngay :

- Xin đa tạ tiền bối đã chỉ đường lối!

Dứt lời chàng không do dự, lập tức tung người nhảy theo vào khe đá.

Vào đến giữa trung tâm, lại một viên đá thứ hai rớt ngay về một khe đá khác, Quách Tĩnh cả mừng, biết chắc được vị dị nhân đang dẫn lối, chàng vội nhảy ngay đi. Cứ thế Quách Tĩnh nhảy tới đâu có đá “chỉ lộ” tới đó; liên tiếp đi qua đến mười “cửa ải” chẳng bao lâu, Quách Tĩnh dời khỏi đám đá rối loạn, trước mắt chàng bỗng hiện ra gò đất cao lối mười trượng trở lại, chính giữa là một sơn động nhẵn nhụi, đen tối và sâu thăm thẳm. Quách Tĩnh ngạc nhiên, chàng thầm nghĩ: “Không lý nào dị nhân tên gọi Độc Cô Cầu Bại lại ở nơi đây chăng?”

Đang lúc Quách Tĩnh mãi suy đoán, phía sau thạch động bỗng vùn vụt bay lên hai bóng đen, chàng cả kinh vội tung mình về phía sau nhìn lại, thì ra song diều của mình, chúng đã tung cánh bay vọt lên không kêu

la rồi lên. Lúc này chàng càng khâm phục lối ném đá điều chim của dị nhân, bèn cung kính cúi mình vái về phía cửa động rằng :

- Đệ tử vừa rồi mạo phạm đến thần điều của lão tiên bối, sự thật là đều do vô tình cả, xin ngài rộng lượng thứ lỗi... Đệ tử càng mong ngài hiện thân để đệ tử được chiêm bái tôn nhan, được vậy thật là tam sinh hữu hạnh cho đệ tử...

Chàng vừa lễ phép nói xong, thỉnh linh một tiếng cười bật lên phía Quách Tĩnh, gần như sát ngay cạnh chàng, Quách Tĩnh giật thót mình; bỗng có tiếng quát theo :

- Tiểu tử! Cấm không được quay đầu! Hãy đỡ kiếm!

Vụt một luồng gió lạnh toát thổi ra, hình như một mũi kiếm đang đâm nhanh về phía gáy chàng.

Quách Tĩnh nghe vậy quả nhiên không dám quay đầu. Chàng biết rằng nếu quay đầu, yết hầu mình sẽ trúng ngay vì lưỡi kiếm của dị nhân. Chàng vội cúi khom người với thế “Phiến Thông Bối” (quạt gài sau lưng) nhẹ nhàng tránh khỏi đường kiếm. Ngay lúc đó, bên tai Quách Tĩnh lại nghe :

- Thủ đoạn giỏi đấy! Vậy tiếp thêm chiêu nữa!

Tiếp đó “Soạt” một tiếng, mũi kiếm lại đâm ngay phía cổ chàng. Thế đánh nhanh không thể nào tả, Quách Tĩnh không còn thì giờ đâu để quay đầu nhìn địch thủ, chàng đành gấp nhanh mình theo thế “Hàng Long chưởng pháp”, tránh luôn ngón đòn thứ hai. Thỉnh linh, tiếng người ấy quát: “Trúng”. Chuyển này mũi kiếm xia thẳng xuống hạ tam lộ của Quách Tĩnh, khiến Quách Tĩnh không kịp hít hơi; chàng cuống lên và sợ nhớ đến môn “Kỳ môn ngũ hành chuyển” của bố vợ Hoàng Dược Sư, chàng lập tức chuyển nhanh bộ pháp, từ bên mặt quay về sang trái, khiến cho hai dùi của mình lướt khỏi ngay làn kiếm của đối phương. Quách Tĩnh liên tiếp né một hơi ba đường tuyệt kiếm, và dùng hết ba môn học của Châu Bá Thông, Hồng Thất Công, Hoàng Dược Sư; đối phương thấy vậy nhảy bung về sau, cười lớn tiếng :

- Tiểu tử giỏi đấy! Người đã liên tiếp né được ba đòn liên hoàn kiếm của ta, kể như đã cừ lắm, vậy hãy quay đầu lại đi!

Quách Tĩnh tuy né được ba đòn ác liệt, nhưng lòng chàng vẫn kinh sợ vô cùng, bởi dù sao cuộc thử này chúng tỏ đối phương hoàn toàn thao túng tính mạng mình trong tay.

Quách Tĩnh quay mình lại, chỉ thấy cách nơi mình đứng khoảng ba trượng một người già mặc áo bào màu xám tro, tuổi đã hoa giáp, nhưng râu vẫn đen nháy, trên tay cầm một cây cổ kiếm màu tím tím, thần sắc và lối ăn mặc trông chẳng khác nào như một vị tiên người ta thường vẽ trong tranh. Chàng lập tức cúi mình lễ phép rằng :

- Dám hỏi lão tiên bối phải chăng là sơn chủ sơn cốc này? Đệ tử Quách Tĩnh lạc đường vào bảo sơn, cúi xin lão tiên bối xá tội đường đột cho...

Người già cười khanh khách một hồi, xong đưa kiếm chỉ ngay Quách Tĩnh nói :

- Thế người đã xem những chữ trên tảng đá ngoài động chưa? Chính ta là người đã khắc trên đó. Người đã ăn hiếp con súc sanh chim điêu của ta, đâu phải là anh hùng hảo hán. Thôi thôi! Hãy mau lại ăn thua đủ với ta xem!

Quách Tĩnh nghe mấy câu nói này thì cả kinh. Thì ra ông già trước mặt mình đây là Độc Cô Cầu Bại, đã gọi là “Cầu Bại” chắc hẳn võ công cao cường không thể nào tả được, mình làm sao có thể địch với hạng cao nhân kỳ dị này? Chàng vội tươi tỉnh cười nói :

- Kính thưa tiên bối, võ công đệ tử còn nông cạn lắm, đâu dám ngang nhiên so đấu với ngài... xin...

Quách Tĩnh chưa dứt lời, Độc Cô Cầu Bại đã ngược mày lên quát :

- Khách sáo làm gì! Hãy đỡ kiếm đây!

Dứt tiếng ánh tím nhoáng lên, một đường bảo kiếm đưa ngay về tìm Quách Tĩnh.

Trong một khoảng cách hơn ba trượng xa, thế mà nháy mắt thân Độc Cô Cầu Bại đã vèo ngay tới trước mặt Quách Tĩnh, thân pháp nhanh hết chỗ nói; chàng hoảng người kinh hãi, vội dùng thân pháp “Không

Minh quyền” nhoáng mình vào tránh; chỉ nghe bên tai vang lên “Rầm” một tiếng dữ dội, thì ra một tảng đá lớn cách sau lưng chàng chừng ba thước đã bị phạt đứt làm đôi, lồi chém đá trông chẳng khác nào như dao chém đậu hũ, tảng đá không hề văng một mảnh vụn nào, xem vậy đủ rõ nội lực của đối phương cao cường tinh thuần đến độ tuyệt đỉnh ghê gớm.

Quách Tĩnh toát mồ hôi lạnh, xưa nay chàng chưa hề gặp một kinh địch nào lợi hại như vậy, chàng vội lớn tiếng :

- Thừa tiền bối! Đệ tử nào phải địch thủ của ngài đâu, tiền bối hà tất cố ép khó đệ tử như vậy; nếu ngài không tin lời nói của đệ tử, Quách Tĩnh này chỉ còn nước quỳ xin lỗi ngài!

Độc Cô Cầu Bại lạnh lùng rằng :

- Ta ẩn cư nơi “Vô Dịch cốc” đã suốt ba mươi hai năm nay; trong thời gian này chỉ có bốn mươi bảy cao thủ võ lâm vào cốc đây tỉ thí võ với ta, và chính ngươi là người thứ bốn mươi tám đã vào đây, nhưng chưa có ai lại ngốc nghếch như ngươi, tại sao vậy hả?...

Quách Tĩnh đỏ gay mặt nói :

- Đệ tử quả thật bản lãnh kém cỏi, đâu dám so lẽ phân bì với tiền bối. Xin người bớt nổi cơn thịnh nộ cho đệ tử nhờ...

Chàng chưa dứt tiếng, bóng tím đã nhoáng vù lên, toàn thân Độc Cô Cầu Bại đã tiến sát, vung chưởng nhắm ngay mặt Quách Tĩnh đánh sang. Quách Tĩnh tuy khiêm tốn, nói bản lãnh kém cỏi, nhưng dù sao lối tự phòng vệ vốn là bản năng hiển nhiên của con nhà võ, chàng lập tức vận mình né tránh, lập tức mở ngay thế “Thời Thặng Lực Long” tung mình nhẹ nhàng tránh đòn. Độc Cô Cầu Bại bỗng cười ha hả :

- Tiểu tử! Bản lãnh ngươi không đến nỗi tệ đâu, đừng nên tự ti mặc cảm như vậy chứ. Cứ thẳng tay đi!

Quách Tĩnh ngưng ngừng, áy náy nói :

- Tiền bối quá khen, chẳng qua ngài đã quá nương tay đấy thôi!

Độc Cô Cầu Bại lạnh lùng :
Độc Cô Cầu Bại lạnh lùng :

- Ngươi đã đủ bản lãnh đánh bại con chim ưng của ta, bộ chim điêu của ta nể tình nương trảo của nó sao? Vậy ta hỏi ngươi một câu, trong năm mươi năm trở lại đây, trong giang hồ đã có những nhân vật nào nổi tiếng? Có ai là kẻ vô địch trong thiên hạ chưa?

Quách Tĩnh đáp :

- Những người đã sớm nổi danh ấy, không ngoài các nhân vật như: Bắc Cối Hồng Thất Công, Đông Tà Hoàng Dược Sư, Tây Độc Âu Dương Phong, Nam Đế Đoàn vương gia, ngoài những người có thể liệt vào hàng anh hùng như Thiết Chưởng bang chủ Cừu Thiên Nhẫn, con người vô địch trong thiên hạ chỉ có thể suy tôn là Toàn Chân giáo chủ Vương Trùng Dương mà thôi.

Độc Cô Cầu Bại lạnh lùng rằng :

- Đông Tà, Tây Độc, Bắc Cối, Nam Đế, võ công của họ ta đã từng thấy, chẳng có gì gọi là bảnh lắm; còn Vương Trùng Dương thì chính ta đã có lần đến Chung Nam sơn tìm qua một lần, nhưng không gặp, lần thứ hai tìm lại thì lão đã tạ thế, thành ra rút cục cuộc thí võ bất thành.

Quách Tĩnh nghe xong cả kinh, bụng nghĩ thầm: “Vị Độc Cô tiền bối này khẩu khí hách dịch ghê, ngang nhiên không coi tứ đại cao thủ vào đâu, lại còn muốn tỷ thí võ công với kẻ thứ nhất trong thiên hạ Vương chân nhân!...”

Độc Cô Cầu Bại hình như đã đoán ra ý niệm của Quách Tĩnh, cười nói :

- Này tiểu tử! Bộ ngươi cho ta nói phét và coi rẻ tất cả hào kiệt anh hùng trong thiên hạ sao?... Thôi được, hãy theo ta lại đây!

Nói xong, đưa tay chụp ngay áo Quách Tĩnh, khẽ níu một cái, toàn thân Quách Tĩnh bị kéo và lôi hẳn vào phía hang cốc.

Quách Tĩnh càng kinh ngạc hết sức, chàng cố vận sức để vùng vẫy nhưng không sao nổi, đành chân cao chân thấp bước theo đà níu kéo của Độc Cô Cầu Bại đi thẳng về đáy cốc.

Nếu từ bên ngoài nhìn vào, “Vô Dịch cốc” chẳng khác nào một “tử cốc”, nghĩa là gần như không lối thoát, nhưng trong cốc hoàn toàn khác hẳn; chẳng bao lâu Quách Tĩnh bị kéo vào phía sau.

Chỉ thấy một khu cây cối u nhã, không khí mát mẻ, bụng chàng thầm khen cảnh sắc ở đây thơ mộng thật, hèn gì vị Độc Cô tiền bối lại chọn một nơi như thế này để ẩn cư, có thể nói là một nơi tận hưởng an nhàn của tuổi già. Cả hai đi được chừng năm sáu dặm, phía cuối cốc xuất hiện một tảng đá lớn, trông không khác nào như một bình phong lớn của thiên nhiên. Ngay giữa tảng đá lớn ấy, lại nhô hẳn ra một tảng đá khoảng tám trượng vuông, trông tựa như một cái bình dài. Mặt đá có khắc ba chữ “Thí Kiếm Đài”. Quách Tĩnh nghi ngờ thầm: “Sao ông ta lại lấy nơi đây làm “Thí Kiếm đài” kia?”.

Đến nơi vách đá, chợt Độc Cô Cầu Bại quay ngay đầu lại rằng :

- Này tiểu tử! Người có thể lên trên mỏm đá này không? Hãy xem ta đây!

Dứt tiếng, ánh kiếm màu tím nhoáng và một tiếng cậm đến “phập” vào núi, sâu hơn nửa thước, chợt thấy Độc Cô Cầu Bại tung mình nhảy vèo lên, trong khi đó ông ta lại rút kiếm ra và cậm đường thứ hai, rồi lại tung mình theo đà găm kiếm, cứ thế chớp mắt ông ta đã lên cao trên mười trượng. Quách Tĩnh nhìn theo lối leo vách núi mà thần phục vô ngần.

Chính ra lối leo vách của Độc Cô Cầu Bại cũng chẳng khác gì các môn khinh công như “Đăng Bình Độ Thủy”, hay “Nhất Diệp Độ Giang” là mấy. Trong ba lối: Khinh công, nội công, khí công đều phải dung hòa cho thật khéo, thiếu một trong “ba công” này là hỏng chuyện.

Không đầy nửa tấc nhang, Độc Cô Cầu Bại đã ngang nhiên leo hết vách đá hơn sáu mươi trượng cao, và hiên ngang đứng trên “Thí Kiếm đài”.

Sau khi lên trên, Độc Cô Cầu Bại hú lên một tiếng hào hùng, rồi mới nhìn xuống dưới chân vách núi sâu thăm thẳm nói lớn với Quách Tĩnh :

- Tiểu tử! Người cứ việc lên đây đi! Nếu lên được trên bình đài này, ta sẽ tặng cho người một món quà xứng đáng, có thể có ích suốt đời cho người là khác.

Quách Tĩnh tuy leo trèo khó khăn nhưng nếu mình không lên thì tỏ ra mình quá kém cỏi; chợt một linh cảm đến với chàng, chàng sức nhớ đến ngọn tỳ thư (dao găm) của Khưu Xứ Cơ đã cho mình, thầm mừng rằng: “Sao mình không bắt chước theo lối leo của người ta? Người ta làm được, mình cũng phải ráng làm cho kỳ được”.

Nghĩ xong, Quách Tĩnh quyết ý, hít ngay một hơi chân khí vào Đan Điền, rút ngay tỳ thư ra, mượn sức găm ngay lên vách, tung vọt mình lướt theo đà lên. Chàng bắt chước theo đúng kiểu của Độc Cô Cầu Bại nhưng có khác là mở thế với “Kiến Long Tại Điền”, mượn sức chấn động của chưởng lực để vọt thân hình lên. Chớp mắt chàng đã học mót lối leo vách của Độc Cô Cầu Bại, chớp mắt chàng đã nghiêm nhiên leo khỏi trên mười mấy trượng.

49. Chương 49: Ba Cổ Quan Tài Chôn Bảo Kiếm

Nhưng cả một bức vách cao sừng sững trên sáu mươi trượng cao ấy, đâu phải dễ dàng gì khắc phục, nhất là đối với nội công của Quách Tĩnh làm sao già kinh nghiệm bằng Độc Cô Cầu Bại, vậy nên sau khi leo được mười sáu trượng chàng đã ù hơi tai, tím đập mạnh, chân khí trong người đã thấy khó vận chuyển điều hòa, nếu cứ tình trạng này, thế nào cũng đến lộn ngã xuống mất, không chết ắt cũng bị thương nặng. Nhưng chợt chàng nhận ra những nơi có rêu xanh rì thì lồm hồm vào vách, chàng chợt hiểu ngay đây chính là những nơi mà Độc Cô Cầu Bại đã xía kiếm leo vách thường ngày lên xuống bình đài “Thí Kiếm đài” đây, vì có chất đất trong bị phọt ra, lâu ngày mọc thành rêu xanh, tới đây chợt chàng nghĩ ra được một cách, chàng nhắm đích ngay một nơi lồm có rêu xanh, đưa ngay mũi chân đạp thẳng vào, mượn sức bung mình lên, và chân

thứ hai cũng nhắm ngay lỗ rêu bên trên nhún đi, vậy là hai mũi chân chàng liên mien như leo bực “thang rách rêu”, suốt một hơi và nhanh nhẹn lên thẳng tới bình đài “Thí kiếm”!

Độc Cô Cầu Bại thấy Quách Tĩnh trong lúc lâm nguy mà tìm được lối leo như vậy, tuy là khéo “ăn gian” nhưng trong lòng ông ta cũng phục thầm chàng khéo biết lợi dụng tình thế trong cơn biến, bèn lên tiếng rằng :

- Nào tiểu tử! Hãy lại đây!

Quách Tĩnh theo ngay phía sau Độc Cô Cầu Bại đến giữa trung tâm “Thí Kiếm đài”, lúc này Độc Cô Cầu Bại mới nói :

- Này tiểu tử! Trông tướng mạo người chưa đầy ba mươi tuổi, thế mà đã am tường thông thạo các võ học chân truyền của Toàn Chân phái, Đào Hoa đảo, Bạch Đà sơn và của Cái bang Bắc Cối, quả thật đáng mừng lắm!

Quách Tĩnh nghe nói vậy giật mình kinh hãi! Bụng thầm nghĩ: “Mình chưa từng giao đấu với ông ta, sao ông ta lại rõ nguồn gốc võ học của mình như vậy kìa, không lẽ ông ta quả là vị tiên sống thực ư?” Nhưng chợt chàng nghĩ lại, vừa rồi trong lúc mình tránh đòn, đã dùng đến “Không Minh quyền” và “Hàng Long chưởng”, khi leo vách núi lại gỡ ngọn “Tảo Diệp Thoái” của Đào Hoa đảo, hèn nào người ta đã nhận ra nguồn gốc của mình. Chàng ngẫm kính phục đôi mắt nhận xét tinh vi của Độc Cô Cầu Bại, đành lên tiếng :

- Đệ tử chỉ học mót được chút ít của các môn phái, nhưng tiếc cái chưa đến nơi đến chốn, nên còn nhiều điểm vụng về lắm, cúi xin lão tiền bối tận tình chỉ giáo cho!

Quách Tĩnh tưởng đâu mấy câu nói lễ phép này thế nào cũng đẹp ý người nghe, nhưng Độc Cô Cầu Bại cười nhạt nói :

- Xem tướng mạo bề ngoài của người có vẻ thật thà, ấy thế mà cũng có thói hư vinh tục phạm vậy, có những võ công như người, kể cũng cừ lắm rồi. Người khác luyện cả đời người, chắc gì đã được thành công như người!

Quách Tĩnh đang tính khiêm tốn vài lời, nhưng Độc Cô Cầu Bại đã nói ngay :

- Thôi! Chớ vẽ nhiều chuyện nữa! Ta hỏi người một câu, thế người có biết dùng kiếm không nào?

Quách Tĩnh lắc đầu rằng :

- Xin tiền bối chớ buồn trách, đệ tử đối với môn kiếm quả là dốt đặc!

Độc Cô Cầu Bại nghe nói vậy hơi thất vọng nói :

- Nếu vậy để ta cho xem ba thanh kiếm của ta vậy!

Dứt lời ông ta giơ ngay cây kiếm màu tím trên tay vung nhẹ lên một đường rồi nói :

- Đây là ngọn “Tử Vi kiếm” của ta, sắc bèn như người đã thấy lúc ta chém tảng đá!

Quách Tĩnh gật đầu, Độc Cô Cầu Bại bỗng đứng dậy, đi tới giữa trung tâm bình đài, chợt hét một tiếng :

- Lên!

Chân phải giang ra, chân trái đá bắt một cái, cả một mảnh đất bị ông ta đá văng như mưa bụi, đất cát mù mịt, Quách Tĩnh giật mình!

Sau ngọn đá thành linh ấy, dưới đất bỗng nhiên hiện ra ba cỗ quan tài, nhưng những cỗ quan tài này không hề có xác chết, mà ba cỗ áo quan tài này không hề có xác chết, mà ba cỗ áo quan dài ba thước, rộng nửa thước, trông hao hao gương gỗ, Độc Cô Cầu Bại đưa tay chỉ và nói :

- Đây là trước khi ta chết, ta đã chuẩn bị ba chiếc áo quan để chôn bảo kiếm, nay người đã được thấy!

Quách Tĩnh nghe hai tiếng “áo quan” chàng giật mình thầm nghĩ: “Kiếm mà cũng phải dùng quan tài để chôn, thật là chuyện lạ hy hữu, ông già này quả là kỳ nhân trên thế gian thật!”

Độc Cô Cầu Bại lại nói :

- Ba áo quan này là để chôn ba thanh bảo kiếm của ta, áo quan thứ nhất chôn cây “Tử Vi kiếm”!

Quách Tĩnh nghe vậy hơi lắc đầu, đây rõ là một cây kiếm báu, nếu bị tay ác ma vô lâm nào biết được, rất có thể bị đánh cắp!

Lúc này Độc Cô Cầu Bại đã đi kiếm, xúc ngay dưới đất, hất văng một cây kiếm khác ra, cười nói :

- Đây là cây kiếm của ta dùng hồi lúc còn bốn mươi tuổi, và tính sau này sẽ chôn với áo quan thứ hai!

Quách Tĩnh nhìn rõ ngọn kiếm này, thấy hoen rỉ nhiều nơi đâu ra vẻ hình thù cây kiếm báu! Châu Bá Thông biết ngay tâm lý của chàng, bèn cười nói rằng :

- Nếu người cho cây kiếm này là thanh sắc vô dụng, vậy là người đã lầm to! Tỷ nữa ta sẽ cho người biết về những đặc điểm của nó. Coi đây, còn đây kiếm thứ ba!

Dứt lời ông ta lại lừa ngay mũi kiếm vào mặt đất moi ra một cây kiếm thứ ba, ngọn kiếm này trông càng tức cười, nhưng Quách Tĩnh đâu dám cười bật thành tiếng; sau khi Quách Tĩnh xem xong ba thanh kiếm, rồi lại cẩn thận vùi lấp ngay ba cỗ áo quan rồi lên tiếng nói :

- Nay tiểu tử! Người đã có bản lĩnh leo tới bình đài, âu cũng là chút duyên phận của chúng ta, vậy qua đây, chúng mình hãy so kiếm với nhau nào!

Quách Tĩnh rằng :

- Thưa lão tiền bối, đệ tử đã nói là không rành về kiếm thuật đâu dám ngang nhiên so bì với ngài!

Độc Cô Cầu Bại quát ngay :

- Ta không cần biết người có biết hay không nhưng ta đã nổi hứng, bắt buộc người phải xả thân chiêu lòng quân tử, đây ta cho người mượn thanh “Tử Vi kiếm”, còn ta sẽ dùng thanh kiếm cùn này đỡ.

Dứt lời nhét ngay chuôi kiếm vào tay Quách Tĩnh, chàng cũng nổi ngay tính háo kỳ, thầm nghĩ: “Cứ thử xem cây kiếm cùn kia lợi hại đến đâu cho biết!” Tuy chưa nói, nhưng sắc mặt Quách Tĩnh đã muốn thử ngay!

Độc Cô Cầu Bại cười ngay rằng :

- Nay tiểu tử, xem bộ dáng người đã muốn ra tay tỷ thí lắm rồi! Còn giả vờ khách sáo gì nữa, cứ vào đòn đi!

Quách Tĩnh gật đầu rằng :

- Cung kính không bằng vâng lệnh, vậy vãn bối xin mạn phép gỡ hốt!

Dứt tiếng chàng mở ngay thế đánh “Bạch Viên Đăng Chỉ” (vươn thẳng leo cành) trong môn “Việt Nữ kiếm pháp” mà xưa kia Hàn tiểu Oanh đã truyền dạy, “soạt” một tiếng gió, chia ngay về phía ngực của Độc Cô Cầu Bại đâm tới!

Độc Cô Cầu Bại vung ngay ngọn kiếm cùn lên với thế “Trục Lương Hoán Trụ” (rút đà ngang dựng cột), phóng ngay thân kiếm của Quách Tĩnh, chỉ nghe đến “choang” một tiếng, hồ khẩu nơi tay của Quách Tĩnh ê bần, suýt bị bật ngọn “Tử Vi kiếm” trên tay!

Quách Tĩnh kinh hãi vô cùng, chàng biết Hồng Thất Công và Hoàng Dục Sư cũng không thể nào có võ nghệ ghê gớm như vậy, chàng đâu còn dám chênh mảng, bèn dồn hết tinh thần vào “Cửu Âm chân kinh” để đối phó; Độc Cô Cầu Bại gật gù rằng :

- Ủ... có vậy mới phải điệu chứ!

Dứt lời giờ ngay kiếm với thế “Thái Sơn Áp Đỉnh”, lách mạnh ngay về thân kiếm của Quách Tĩnh.

Ngọn “Thái Sơn Áp Đỉnh” vốn là lối đánh dành riêng cho côn gậy, không ngờ ông ta lại đem xử dụng vào với kiếm pháp như vậy, Quách Tĩnh cả kinh, chàng vội dùng ngay ngọn “Long Hành Nhất Thức”, lùi nhoáng ngay về một bên, may mà Quách Tĩnh kịp thời xoay sở, nếu không, ắt không sao thoát khỏi thân!

Tuy mới giao tranh có hai đòn, nhưng Quách Tĩnh cảm thấy còn nguy hiểm và khó khăn hơn giao tranh trăm đòn với người khác, nhất là trong ngọn “Thái Sơn Áp Đỉnh”, tiếp đó chàng đã phải lúng túng dùng ngọn “Xảo Đoạt Thiên Công” vung ngay một lần kiếm quang nhắm cuốn sang hạ tam lộ của Độc Cô Cầu Bại.

Bổng Độc Cô Cầu Bại cười ngất rằng :

- Tiểu tử, cả đến bản lãnh của Hồng lão ăn mày cũng dọn ra rồi đấy sao? Vậy đỡ đòn đây! Hà hà hà...

Quách Tĩnh thấy nguy, chàng khiếp vía, vội vàng quăng ngay “Tử Vi kiếm” xuống đất la hoảng lên :

- Thưa lão tiền bối! Đệ tử xin thua!...

Độc Cô Cầu Bại thấy Quách Tĩnh quần kiếm, sắc mặt không được vui, lạnh lùng lên tiếng rằng :

- Kìa tiểu tử, ngươi còn nhiều ngọn “giữ nhà” sao không đem ra xử dụng? Bộ coi lão phu đây không xứng đáng giao tranh với ngươi sao?

Quách Tĩnh vội vàng thưa :

- Dạ đệ tử sao dám, đệ tử nào có phải tay đối thủ của lão tiền bối, nên đành chịu thua cho được việc!

Độc Cô Cầu Bại cả sa sầm nét mặt nói :

- Dịch thủ hay đối thủ là một chuyện khác, một trang tráng anh hùng, không đời nào lại có ý chí nhu nhược như vậy, nếu đánh mà sợ thua như vậy, làm sao mà mong được những võ học kinh thiên động địa. Nèn, hãy đổi bình khí tái đầu thêm vài hiệp nữa!

Quách Tĩnh nghe xong càng hoảng người, chàng ngại rụt rè :

- Thưa tiền bối!...

Độc Cô Cầu Bại giận rằng :

- Không dám sao! Đã lên tới “Thí kiếm đả” cũng không phải tay xoàng thường, sao lại rụt rè như rắn cắn mừng năm vậy. Bộ chê cây kiếm cùn rỉ này sao. Vậy cứ thử đi cho biết!

Nói xong ông ta lại đưa kiếm vào tay Quách Tĩnh khiến chàng lại giật bắn người!

Quách Tĩnh cảm thấy ngọn kiếm nặng hơn kiếm thường nhiều, Độc Cô Cầu Bại cười nói :

- Sao? Lão phu đâu có nói láo đâu! Cây kiếm này được chế tại bằng loại thép cứng tại Tây Côn Lôn sơn, bản thân của nó chính là một khối thép, kẻ yếu sức không thể nào dùng nổi nó!

Quách Tĩnh vung múa thử, cảm thấy thuận tay hơn ngọn “Tử Vi kiếm” là khác, chàng biết loại kiếm này không sợ những bảo kiếm khác, bèn lên tiếng ngay :

- Kính xin tiền bối chỉ giáo đệ tử!

Độc Cô Cầu Bại mở ngay áo quan thứ ba lấy ra ngọn kiếm như kiếm gỗ của trẻ con, chỉ và nói :

- Nào! Cứ việc thẳng cánh mà vào đòn đi, đừng có ngại ngần gì!

Quách Tĩnh ngần người về vị kỳ nhân cao thủ này. Nhưng chàng đã mở ngay thế đánh để học hỏi thêm những tuyệt kỹ của quái nhân, mở bụng lổ đánh về “Hàng Long chưởng”.

Độc Cô Cầu Bại khen ngay rằng :

- Từng ấy tuổi đầu, võ công đã đến độ này kẻ đã khá lắm rồi!

Dứt tiếng Độc Cô Cầu Bại đưa kiếm ra với thế “Đuốc thiêng trời”, đánh ngay vào thân kiếm của chàng Quách Tĩnh bị đánh thành linh, toàn thân loạng choạng chúi ngay về phía Độc Cô Cầu Bại!

Chàng cả kính, trong cơn lúng túng, Quách Tĩnh dùng ngay đến ngón “Nhất Dương chỉ” điểm ngay ra, Độc Cô Cầu Bại thấy Quách Tĩnh điểm chỉ như vậy, bất giác ngạc nhiên, lập tức rút ngay thế đánh về, cất tiếng cười ha hả rằng :

- Chà chà! Lại biết ngọn “giữ nhà” của Vương chân nhân như vậy, đúng là “Hậu sinh khả úy” thật!

Thực ra ngọn “Nhất Dương chỉ” của Quách Tĩnh khiến cho Độc Cô Cầu Bại thu thế về, đâu khác gì trong truyện “Tam Quốc” Gia Cát Lượng dùng kế “không thành kế” dọa chạy đại quân của Tư Mã Ý mà thôi! Nên lúc này Quách Tĩnh nhân cơ quảng kiếm xuống đất, hốt hoảng nói :

- Thưa lão tiền bối! Đệ tử đã thua!

Độc Cô Cầu Bại thoát tiên ngạc nhiên, chợt ông ta cười lên ha hả, nói với chàng :

- Lão phu đã bị ngươi lừa... Khá lắm! Khá lắm!...

Chợt lúc này trên không vang lên tiếng chim diều dữ dội, thì ra ba chim diều đang choảng nhau dữ dội trên không.

Quách Tĩnh vội thất thanh nói :

- Thưa lão tiền bối, đôi chim đỏ của đệ tử mang theo xin ngài ra lệnh cho con kia ngừng đánh đi!

Độc Cô Cầu Bại cười ha hả rồi cất tiếng hú lên, con chim diều xẩu xí lớn con nghe tiếng hú của chủ, vội quăng mình bung ngay xuống đậu bên cạnh mình Độc Cô Cầu Bại, đôi chim Quách Tĩnh cũng vào ngay ra hơn năm trượng, Độc Cô Cầu Bại vỗ ngay vào vai chim diều, cười rằng :

- Rõ đúng là rau nào sâu nấy, chủ nhân vô địch, súc sinh cũng vô địch! Hà hà hà...

Câu nói này quả không ngoa, Độc Cô Cầu Bại quả là tay vô địch trong thiên hạ, dù cho Vương trùng Dương còn sống chưa chắc gì đã thắng nổi!

Nghĩ vậy Quách Tĩnh bèn cung kính rằng :

- Lão tiền bối đầy mình tuyệt nghệ như thế, sao lại tự cam lòng chịu phạt ẩn cư như vậy, nay trong thiên hạ đang loạn về giặc Mông xâm chiếm bờ cõi nhà Nam Tống, lão tiền bối còn lưu luyến gì để sống ở một nơi vắng vẻ như vậy. Sao ngài không ra cứu sinh linh ra khỏi cảnh diều tàn lâm than của quân thù?

- Nào hay nghe xong lời Quách Tĩnh, vị phong trần dị nhân Độc Cô Cầu Bại cất tiếng cười ha hả rằng :

- Rõ khéo vẽ vờ, muôn dân khổ bắt ta đi giải cứu, thử hỏi thế ta đau khổ, nào có chó nào đến giải cứu cho? Lão phu sống ngần này tuổi đầu, không lẽ còn đi bán mạng cho hôn quân và lũ gian thần trong cái triều đình thối nát ấy nữa sao? Tái diễn thêm vụ án Nhạc Thiếu Bảo và đóng thêm tuồng oan nghiệt của Phong Ba đình nữa sao?

50. Chương 50: Nơi Thác Nước, Quách Tĩnh Luyện Kỳ Công

Quách Tĩnh nghe vậy đành nín thinh, Độc Cô Cầu Bại lại từ từ nói :

- Tiểu tử, ngươi có bầu nhiệt huyết đáng khen ngợi, nhưng nào ngươi đâu hiểu đời người thường vẫn quỵ quyết, số dĩ ta phải ẩn náu nơi thâm sơn cùng cốc như vậy, thức ra ta đã thấy rõ manh tâm hiểm ác của con người, sự chán đời phần thể đã đưa ta đến đây ẩn tích, nhưng chuyện này không phải chỉ nói trong chốc lát mà hết được. Vậy chúng ta hãy bàn về chuyện chính đáng đi.

Bỗng Độc Cô Cầu Bại sa sầm nét mặt nói :

- Nay tiểu tử, thế tên ngươi là gì, thầy là ai, sao học võ công lung tung tạp nham vậy? Nói mau ta nghe!

Quách Tĩnh vì kính nể vị cái thế kỳ nhân trước mắt, chàng cứ y như thực kể hết từ đầu chí cuối. Nghe xong, Độc Cô Cầu Bại cười ha hả rằng :

- Đáng tiếc!... Đáng tiếc!...

Quách Tĩnh ngạc nhiên không hiểu ông ta ngụ ý gì mà lại nói vậy. Độc Cô Cầu Bại lại nghiêm nét mặt rằng :

- Này, đừng trách lão phu nói thẳng một câu nhé! Với bản lãnh hiện hữu của ngươi, chẳng qua chỉ thuộc vào hạng đệ nhị lưu cao thủ mà thôi, nếu cứ như vậy mà luyện mãi, cả đời cũng không sao lọt vào hàng đệ nhất lưu cao thủ đâu.

Quách Tĩnh hỏi thẳng rằng :

- Vậy nói theo lão tiền bối, những nhân vật nổi danh trong đương kim võ lâm như Hồng Thất Công, Hoàng Dược Sư, Châu Bá Thông.... đều thuộc vào hạng đệ nhị lưu cao thủ cả sao?

Độc Cô Cầu Bại trịnh trọng nói :

- Đương nhiên họ là hạng đệ nhất lưu, chắc gì có thể đào tạo ra học trò vào hạng nhất lưu đâu.

Quách Tĩnh tuy không phục, nhưng trong cấp bách chàng không kiếm được câu trả lời nào.

Độc Cô Cầu Bại cười nhạt rằng :

- Bộ ngươi không tin ta sao, ta sẽ chứng minh cho xem.

Dứt lời, Độc Cô Cầu Bại giơ nhanh chưởng ra, ấn ngay về phía mặt Quách Tĩnh, thế nhanh không thể tả, Quách Tĩnh chỉ kêu lên một tiếng :

- Ối ơi!

Chực đưa tay lên đỡ, nhưng nào kịp, nắm tay khi còn cách cửa mặt Quách Tĩnh lối ba tấc, Độc Cô Cầu Bại chợt thu ngay thế về cười nói :

- Ngươi thử dùng “Hàng Long chưởng” đẩy xem có nhúc nhích không?

Nhưng Quách Tĩnh đã vận sức đồ mồ hôi mà vẫn không sao đẩy nổi, mồ hôi ướt đầm dề, Độc Cô Cầu Bại chợt thu ngay thế về, Quách Tĩnh bị mất thăng bằng, loạng choạng suýt té nhào ra mặt đất.

Độc Cô Cầu Bại cười ha hả rằng :

- Sao? Phải đúng võ công của ngươi đáng hạng đệ nhị lưu không, lão phu nói đúng chứ?

Quách Tĩnh biết lúc này lời Độc Cô Cầu Bại quả không ngoa tí nào, và chàng cũng tự biết mình phạm phải một lỗi là “tham ăn nhưng nhai không kỹ”, khác nào như có dao đâm mình mà khi dùng tới chẳng có con nào sắc bén cả; ngay như với lối đưa chưởng vừa rồi của Độc Cô Cầu Bại, rõ ràng là ngọn “Xuất Vân thủ” tầm thường hết sức, nhưng đối phương đã thắng mình về mặt công lực tinh thần, hóa bình thường thành ra thần kỳ, dù cho mình dùng đến ngọn mạnh bạo cường mãnh “Hàng Long chưởng” cũng không làm sao đẩy nổi đối phương. Chàng tự biết mình còn thua hạng đệ nhất lưu quá xa. Quách Tĩnh vội quỳ thụp ngay xuống nói :

- Lời chỉ giáo của lão tiền bối quả không sai, văn bối xin kính ngài chỉ dẫn.

Độc Cô Cầu Bại đưa tay đỡ Quách Tĩnh dậy nói :

- May mà ngươi còn tự giác được mau đấy, cuộc “thí kiếm” của chúng ta đến đây kể như mãn cuộc, vậy chúng ta cùng xuống núi vậy.

Nói xong Độc Cô Cầu Bại cắt ngay cây “Tử Vi kiếm” và cây kiếm gỗ vào áo quan chôn luôn, còn cây kiếm nặng ấy ông ta đưa ngay vào tay Quách Tĩnh, rồi xách ngay áo chàng quất ngay một tiếng :

- Xuống ngay!

Quách Tĩnh cả kinh, ngờ đâu Độc Cô Cầu Bại quăng mình xuống núi, nhưng sau khi hai chân rời khỏi mặt đất, toàn thân chàng đã như ngồi phải vật gì mềm mềm, khi tỉnh hồn mới hay là mình cùng với Độc Cô Cầu Bại cười ngay trên lưng con chim điêu xấu xí, lúc này chim điêu tung cánh quạt thành gió và lướt ngay xuống dưới, Quách Tĩnh lúc này mới thở dài như lấy lại cơn bình tĩnh của mình. Trong lúc Quách Tĩnh mắt so về đôi chim điêu của mình với chim điêu của dị nhân, chợt Độc Cô Cầu Bại lên tiếng :

- Người còn nghĩ vụ vợ gì vậy? Hãy mau theo ta lại đây, ta sẽ truyền cho người một bản lãnh khác hơn mọi người, có thể khiến cho con người trở thành hạng cao thủ đệ nhất lưu trong giang hồ võ lâm.

Quách Tĩnh kinh ngạc giật mình, nếu bắt đầu học võ nghệ thì phải mất một thời gian dài nửa năm sống yên tại đây là ít, khi đó Tương Dương sẽ giải cứu ra sao? Chàng hoang mang tinh thần.... Độc Cô Cầu Bại như đoán rõ thâm ý của Quách Tĩnh, bèn cười nói :

- À ta quên chuyện người còn phải giải cứu thành Tương Dương để tận trung với nhà Tống đã mục nát từ lâu cơ đấy.

Quách Tĩnh nghe vậy đỏ bừng mặt, chàng ấp úng rằng :

- Kính thưa lão tiền bối, đệ tử Quách Tĩnh nào phải kẻ tham danh tham tước lộc gì của triều đình, càng không bao giờ nghĩ đến công danh phú quý, nhưng vì quân Mông cổ tàn nhẫn giết dân chúng người Hán đã man như vậy nên đệ tử cố tâm tận hết chút sức của mình để chống xâm lăng....

Chàng tính nói thêm nữa, nhưng Độc Cô Cầu Bại đã xua tay lia lịa rằng :

- Thôi thôi! Suốt đời lão phu ghét nhất là nói đến đạo lý của thánh hiền, nào vì dân vì nước... dẹp cái chuyện này lại, bây giờ lão truyền cho người một môn kiếm pháp, chỉ trong nửa tháng sẽ thành công và trong thời gian này cũng không ảnh hưởng gì đến việc cứu thành Tương Dương của người đâu.

Quách Tĩnh gần như không tin đến lời nói này, trong nửa tháng mà học được một môn kiếm pháp ư? Chàng ngần ngại. Độc Cô Cầu Bại thấy vậy cười ngay rằng :

- Có gì lạ mà phải ngần ngại như người gỗ vậy, nếu đứng vào trường hợp lão, chỉ cần mười hôm là học đâu vào đó hết.

Quách Tĩnh nóng lòng hỏi ngay :

- Lão tiền bối tính truyền cho đệ tử về môn kiếm pháp gì vậy?

Độc Cô Cầu Bại rằng :

- Đây là lối kiếm pháp tự ta sáng chế ra, chẳng mệnh danh gì cả. Vậy hãy theo ta lại đây.

Ông ta đưa Quách Tĩnh đi vòng qua hai ngọn núi đi vào một đường độc đạo, bỗng nghe tiếng nước chảy, thì ra nơi đây lại có một ngọn nước, một thác nước đổ xuống như tấm lụa trắng rủ ra, có lẽ sức nước dội xuống quá mạnh, nó đã xoáy sâu thành một hố trũng, trong hố trũng này có nhiều hòn đá hình thù rất quái gở chẳng khác nào những mồm đá lâu đời nơi các tảng gần bờ biển, chìm dưới mặt nước có, nhô hẳn lên cũng có, lô nhô cao xấp xỉ vài tấc, Quách Tĩnh lấy làm lạ thầm nghĩ: “Vị Độc Cô tiền bối đưa mình lại nơi thác nước này để làm gì kia?”

Độc Cô Cầu Bại lúc này mới lấy lại cây kiếm trên tay Quách Tĩnh, và lên tiếng hỏi rằng :

- Quách Tĩnh, thế người đã từng học về môn “Đăng Bình Độ Thủy” chưa? Và có thể vượt qua mức tối đa trên mặt nước là bao nhiêu trượng?

Quách Tĩnh đỏ mặt lắc đầu đáp :

- Dạ thưa tiền bối, đệ tử chưa từng thử qua, nhưng theo kinh công hiện hữu của đệ tử vừa nói, dù có dùng “Đăng Bình Độ Thủy” chẳng qua chỉ lướt được trên mặt nước bốn năm trượng là cùng.

Độc Cô Cầu Bại cười ngay rằng :

- Vượt được bốn năm trượng như thế, kể là hạng thân pháp thượng thặng lắm rồi. Hay lắm, lão sẽ truyền cho người một bộ kiếm pháp, hãy nhìn cho kỹ.

Dứt tiếng, ông ta điểm ngay hai chân trên mặt đá, toàn thân vọt cao lên hơn ba trượng, bay vèo như một tàu lá, nhằm ngay nơi hố trũng do ngọn thác tạo ra ấy hạ mình xuống.

Quách Tĩnh cả kinh, thất thanh kêu lên “ôi ơi”, chàng cho rằng ông ta tự tìm hố để chôn mạng, vì với sức thác nước cuộn cuộn như vậy, dẫu cho Độc Cô Cầu Bại có bản lãnh thông thiên đi nữa làm sao mà chống nổi với sức mạnh của thiên nhiên như vậy. Nhưng sự việc luôn luôn xảy ra bất ngờ, Độc Cô Cầu Bại đã

ngang nhiên hạ mình đậu trên mũi nhọn của một mỏm đá trong hồ trũng, con chim điêu xấu xí thấy chủ nhân đậu ngay vào hồ trũng ấy, nó kêu lên vài tiếng, thành linh bay vọt lên đỉnh thác nước, đưa cánh của nó hất ngay vào mấy tảng đá lớn xếp chồng từ trên đỉnh thác xuống, có đến sáu bảy hòn lăn theo làn thác nước ầm ầm đổ xuống về nơi đứng của Độc Cô Cầu Bại.

Khối lượng của các hòn đá, to nhỏ đủ cỡ, lớn bằng bàn tròn, nhỏ bằng cối xay đá, cứ theo dòng thác nước dội hắt xuống hồ trũng, tuy không thể nào đánh trúng Độc Cô Cầu Bại, nhưng cảnh tượng cũng cho người xem phải kinh hồn tán đởm. Lúc này chỉ thấy vị kỳ nhân đưa ngay thanh kiếm cùn ra nhằm tảng đá thứ nhất đang rớt xuống, “choang” một tiếng dữ dội cả tảng đá lớn bằng mặt bàn, rời bật khỏi thác nước bay vọt lên bờ.

Quách Tĩnh kinh hãi vô cùng, vì tảng đá đó ít ra cũng nặng bốn năm trăm cân, tuy đá chìm trong mặt nước có thể giảm bớt trọng lượng, nhưng sức nặng của nó đâu phải nhẹ nhàng gì. Thế mà Độc Cô Cầu Bại dùng kiếm hất bung lên bờ như vậy, quả là một “thần công tuyệt kỹ” đúng là tay vô song trong thiên hạ.

Trong lúc Quách Tĩnh mải kinh ngạc ấy, nơi hồ trũng của thác nước, Độc Cô Cầu Bại cứ ung dung dùng kiếm hất hết hòn đá này đến hòn đá khác. Chớp mắt, sáu bảy khối đá lớn nhỏ đều bị hất lên bờ một lượt. Chim điêu thấy chủ nhân hất hết đá lên bờ, nó lại bắt đầu xô đẩy một chồng đá khác ào ào theo dòng thác dội xuống, nhưng mặc cho các tảng đá lăn dữ dội thế nào đi nữa, thế kiếm vung trên tay Độc Cô Cầu Bại chẳng khác nào một bờ đê vô hình ngăn cản sức dội của các khối đá, nghĩa là không một khối đá nào có thể xuyên ngang khỏi phạm vi đang đứng của Độc Cô Cầu Bại. Quách Tĩnh kính phục và thầm nghĩ: “Lối kiếm pháp của lão tiền bối đây, quả là không tiền khoáng hậu, dù cho Cao Lỗ còn sống cũng đành le lười chịu thua là khác”. (Cao Lỗ là viên dũng tướng dưới tay Nhạc Phi, có sức mạnh vô song, nên mới có chuyện “Cao Lỗ Khiêu Thiết hoa xa” trong truyện Tống Nhạc Phi).

Lúc này Độc Cô Cầu Bại chém một hơi khiến tất cả trên sáu chục khối đá văng lên bờ, mặt không đỏ, hơi thở vẫn điều hòa, chợt ông ta tung mình “Soạt!... Soạt!” hai tiếng, toàn thân bay như một chim én lên bờ, cười nói với Quách Tĩnh :

- Bản lãnh này ra sao, người thử luyện một chút xem.

Quách Tĩnh kinh hoàng rằng :

- Thừa tiền bối, đệ tử làm sao....

Chàng chưa nói hết lời, Độc Cô Cầu Bại đã đưa thanh kiếm vào tay chàng đồng thời túm ngay áo chàng quăng đại ra và nói :

- Đi mà!

Quách Tĩnh bị quăng tung ra với thế đầu dưới chân ngược lên trời, nhằm ngay phía đưng vừa rồi của Độc Cô Cầu Bại bay xuống.

Quách Tĩnh hồn vía lên mây, mình toát mồ hôi lạnh, trong cơn nguy cấp, chàng tự phát huy bản năng tự vệ của mình, tức khắc uốn cong người lại, dùng thế “Phi Long Tại Thiên” trong “Hàng Long chưởng”, nhẹ nhàng hạ chân đậu trên mũi mỏm đá, trước khi thả chân đứng xuống, chàng đã dùng kiếm cầm pháp ngay vào đá để cho vững đà của mình, “cheng” một tiếng, chàng đã nghiêm nhiên đứng trên mặt mỏm đá.

Độc Cô Cầu Bại vỗ tay reo lên :

- Giỏi lắm!... Giỏi lắm! Đá lớn sắp rớt đấy, hãy bắt chước theo lối đánh của lão phu mà hất đá lên bờ nghe.

Trên đỉnh thác nước, chim điêu thấy Quách Tĩnh đã đứng thủ thế, nó kêu lên một tiếng hùng dũng, đưa cánh xô ngay một chồng đá có ba hòn lớn xuống, đá bị nước lấn xuống với một thế dữ dội, chớp mắt đã đến gần cạnh nơi Quách Tĩnh đứng, khi chàng thấy một khối đá lớn bằng mặt bàn tròn, kinh hồn hoảng vía, nhưng đến nông nổi này, làm sao mà bỏ cuộc cho được, chàng cố liều vung ngay ngọn kiếm cùn trên tay, nhằm ngay khối đá hất mạnh sang, “choang” một tiếng, nhưng khối đá không hề bị hất lên bờ, trái lại chàng suýt bị ngã bật người xuống hồ trũng. May là trong lúc nguy cấp Quách Tĩnh đã kịp nhanh trí, lập tức vận cho toàn thân nặng hẳn xuống, hai chân bám chặt vào mỏm đá mới thoát được cảnh hiểm nghèo. Vừa kịp đứng vững, hai tảng đá lớn đã lao vọt ngay xuống, khí thế mạnh kinh khủng, Quách Tĩnh biết không sao

chống cự nổi, đành nhún mình vọt lên với thế “Phi Long Tại Thiên”, toàn thân bung lên cao hơn hai trượng, hai tảng đá nọ dội trúng ngay mỏm đá chàng đã đứng, rồi bật tung xuống hố trũng, nước văng tung tóe.

Quách Tĩnh chưa kịp tỉnh thần về cơn kinh hãi, trên bờ Độc Cô Cầu Bại đã lớn tiếng :

- Trời ơi! Người cũng là đệ tử của danh gia, tại sao vô dụng đến thế? Đã trôi mạnh theo thác nước như thế, đâu có thể đỡ liều mạng như vậy được. Vậy hãy nghe ta chỉ điểm cho.

Dứt tiếng, Độc Cô Cầu Bại chỉ bảo hết các bí quyết hất đá ra làm sao, mượn sức thế bằng lối nào, cận kề chỉ dạy, lời nói tuy đơn giản, nhưng đều hàm chứa nhiều ý nghĩa sâu xa, Quách Tĩnh đứng trên mỏm đá vừa nghe vừa gật đầu lĩnh giáo :

Nói xong Độc Cô Cầu Bại lại lớn tiếng :

- Nghe rõ và hiểu rồi chứ? Chuẩn bị đi!

Độc Cô Cầu Bại ngược nhìn lên chim điêu trên đỉnh thác ra lệnh :

- Xô đá đi “cưng”!

Chim điêu kêu vang lên một tiếng, giang cánh xô ngay một chồng đá bốn hòn một lượt, các khối đá cuộn cuộn đổ ngay xuống về phía Quách Tĩnh đang đứng. Lần này chàng ung dung đỡ hất theo lời chỉ giáo của vị tiền bối, quả nhiên đã thành công mỹ mãn, tinh thần chàng đâm ra phấn khởi hẳn! Nhưng chàng chỉ mới trong khối đá rút đầu tiên, tiếp đó các khối đá thi nhau dội xuống, khiến chàng phải lúng túng, có hòn hất được lên bờ, nhưng có hòn lại bị chạm xuống mặt nước, đôi khi phải bung người tránh các hòn ác liệt văng ngay về phía chàng.

51. Chương 51: Khổ Luyện, Anh Hùng Được Tuyệt Nghệ

Tục ngữ thường rằng “Có công mài sắt có ngày thành kim” chớp nhoáng sáu bảy khối đá đã được Quách Tĩnh hất tứ tung ra bốn phía, tuy vậy, nhưng chàng đã cảm thấy mệt phờ người, hay tay mỏi, hổ khẩu ê ẩm vì sức va dội, không sao tiếp tục được thêm, Quách Tĩnh đành bung mình vọt lên bờ, chàng tưởng đâu Độc Cô Cầu Bại thế nào cũng khen mình vài câu, nào hay ông ta lại lắc đầu nói :

- Không được, không được! Nếu kéo dài tình trạng này, có luyện cả trăm năm cũng chẳng đi tới đâu!

Quách Tĩnh có vẻ không phục lời nói này, Độc Cô Cầu Bại đoán ngay ra ý chàng, cười nói :

- Không phải sao? Người thử nghĩ, trong lúc ta chỉ dùng có một tay cầm kiếm để hất các tảng đá ấy, và hoàn toàn trông vào Độc Bối Công thế mà người đã phải dùng thêm tay trái để phụ sức vào, vậy có thành công đi nữa, cũng chỉ thu được một nửa kết quả mà thôi, nếu khi đập hai tay vào nhau một lúc, hỏi làm sao mà ứng phó cho nổi?

Quách Tĩnh lúc này mới hiểu và cung kính rằng :

- Vãn bối xin nghe lời chỉ giáo của ngài, trong khi luyện sẽ không dùng đến sức bên trái nữa.

- Trời đã tối, vậy người hãy tạm ngủ một đêm màn trời chiếu đất vậy! Lão phu về đây!

Dứt lời ông ta quay về Vô Dịch cốc.

Quách Tĩnh cũng cảm thấy mệt người, tìm ngay một tảng đá phẳng phiu nằm nghỉ, chớp mắt chàng đã thiếp vào lang mộng!

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, chàng phát giác thân hình mình khác lạ hẳn, khi vận công, chàng cảm thấy thư thái lạ, cả đến bước đi cũng nhẹ nhõm hơn xưa nhiều, Quách Tĩnh lấy làm lạ lùng tự lẩm bẫm nói :

- Sao mình lại có thể như thế nhỉ? Không lẽ vì ăn mấy trái đào của tiền bối cho chiều qua sao? Thật khác nào như mình đã thay xương đổi thịt trên người!

Ngay lúc chàng mãi suy nghĩ sự lạ lùng ấy, bỗng nghe tiếng chim diều kêu vang trên không trung, Quách Tĩnh vội ngừng đầu nhìn lên thì ra chính là Độc Cô Cầu Bại đang cười chim diều bay xuống, trông không khác nào như vị tiên sống, chàng vội đứng dậy thi lễ, Độc Cô Cầu Bại cười rằng :

- Nay Quách Tĩnh, hôm nay luyện kiếm cầm dùng tay trái trợ sức nữa nhé!

Chàng gật đầu nhận lời, và lên tiếng nói :

- Xin diều huynh lên thác xô đá cho!

Dứt lời Quách Tĩnh tính vèo thân xuống mỏm đá nơi hổ trùng, nhưng Độc Cô Cầu Bại đã kêu giật lại :

- Hãy khoan đã!

Ông ta mở ngay sợi giây cột áo, trói ngay tay trái của Quách Tĩnh chung vào thân chàng chặt chẽ xong mới nói :

- Như vậy có muốn dùng tay trái cũng vô phương thôi, xuống nhanh đi!

Quách Tĩnh vừa giận vừa tức cười, nhưng chàng cũng tung mình với thế Phi Long Tại Thiên vèo ngay sang mỏm đá. Trên bờ, Độc Cô Cầu Bại thành linh cúi mình xuống, vác ngay một tảng đá to hơn cối xay, hô lên một tiếng lớn quăng mạnh ngay về phía Quách Tĩnh!

Quách Tĩnh không ngờ lão dị nhân này lại ra tay thành linh như thế! Hồn vía chàng bay hết lên mây xanh, vì thế quăng hoàn toàn dùng nội lực quăng la, dững mãnh không thể nào tưởng tượng nổi, chàng chỉ thất thanh kêu lên: “Nguy to!” tiếp đó vội giơ kiếm ra chặn hất phiến đá lớn, chàng nhắm mắt không dám nhìn thực trạng trước mắt, vì chuyển này ắt tiêu mạng mất!

Nhưng sau tiếng đụng “ầm” dữ dội, toàn thân Quách Tĩnh chỉ chấn động mạnh, chàng đã ngang nhiên hất bật văng khối đá rớt ngay xuống hổ trùng, nước tung ra cả mấy trượng vuông, mặt mũi chàng ướt sũng từ đầu chí cuối!

Quách Tĩnh không ngờ mình lại ngang nhiên hất hởi khối đá với sức quăng kinh khủng như vậy, kinh mừng lẫn lộn, mừng đã học đúng cách thức, kinh ngạc vì không hiểu sao trong một đêm, mà sức mình lại tăng lên gấp rút như vậy, ngay lúc đó, trên bờ có tiếng quát lớn của Độc Cô Cầu Bại rằng :

- Giỏi đấy! Hãy đỡ thêm một đòn nữa đây!

Dứt tiếng ông ta quay lại ôm ngay một tảng đá lớn hơn khối đá vừa rồi, quăng ào ngay sang Quách Tĩnh, viết sức mình đã tăng mạnh hơn xưa, chàng không còn hoảng hốt như vừa rồi, đưa nhanh kiếm lên với thế Tà Tinh Chiếu Nguyệt, hứng ngay hơn nửa khối đá, vận sức hất tung lên, cả khối đá bị bung lên cao hơn hai trượng, rớt ngay lên bờ!

Độc Cô Cầu Bại cả cười ha hả :

- Sao? Lời nói của lão phu không ngoa chứ? Hãy thận trọng, chuyển này lão ném hai khối đá một lượt đấy nhé!

Dứt lời Độc Cô Cầu Bại ôm luôn hai khối đá trên tay, đồng thời giơ chân đá luôn một tảng đá lớn bằng cối xay bay cao hơn chín thước, lúc đó vị kỳ nhân mới quăng mạnh hai khối đá trên tay ra một lượt, một trong hai khối đá đã va chạm mạnh ngay vào hòn đá bị bung ấy, một tiếng “ầm” dữ dội, sao lửa tóe tứ tung, hai khối đá trở ngay thành một trước một sau lao về hướng Quách Tĩnh!

Quách Tĩnh đã có kinh nghiệm trong hai chuyển trước chàng đã có lòng tin, nay thấy hai khối đá đang nối đuôi nhau lao lại, chàng ung dung vận sức đứng vững tấn, mở ngay thế Đuốc Thiên Đốt Trời, nghênh ngay khối đá đang trước sau lao xuống, một tiếng va chạm dữ dội, khối đá lớn đã bị bật lùi sau ba thước, và va chạm ngay khối đá đang lao sau đuôi, rút cục cả hai khối đá đều rơi hết xuống nước một lượt!

Tiếp sau đó, một trận “mưa đá” tung bùng, do chính tay Độc Cô Cầu Bại tung ra, hết khối này đến khối khác thì nhau ném về phía Quách Tĩnh âm âm, thật là một cảnh trời long đất lở tung bùng!

Quách Tĩnh hất luôn một hơi hai mươi mấy khối đá khổng lồ, cánh tay đã mỏi ê, bụng nghĩ nếu đối phương quảng thêm bốn năm tảng đá tới nữa, thế nào mình cũng vô phương chống đỡ nổi, chợt Độc Cô Cầu Bại quát lên :

- Ngừng tay!

Quách Tĩnh ngạc nhiên, chỉ thấy sắc mặt lão tươi tỉnh cười híp mắt lại nói :

- Giỏi! Giỏi!... Được lắm!... Hôm nay khỏi cần luyện nữa, hãy lên bờ đi!

Quách Tĩnh vội tung mình lên bờ, lão bắt chàng ngồi ngay xuống, thoa bóp cho chàng một chập, khẽ vỗ ngay vào hai huyệt Phong Trì và Phong Phủ, toàn thân Quách Tĩnh cảm thấy hết mỏi ngay!

Chiều tối hôm đó, Độc Cô Cầu Bại vẫn cho Quách Tĩnh ăn “trái đỏ” xong xuôi lão tặng thêm ba trái cho chàng, Quách Tĩnh mới hỏi :

- Thưa lão tiền bối, tên “trái đỏ” này là gì ạ? Phải nhờ ăn nó mà có sức mạnh đây chăng?

Độc Cô Cầu Bại mỉm cười giải thích :

- Đây là một loại dị quả, gọi là Chu Thực, theo lời đồn là một giống dị quả ở Bồng Lai sơn, phát triển trên hai trăm năm mới có thể mọc thành cây, khắp trong thiên hạ, ngoại trừ tuyệt đỉnh của núi Côn Lôn ra, theo ta được biết tất cả các ngọn núi nổi danh miền Trung thổ, tổng số chỉ mọc được gần hai chục cây là cùng. Đối với người thường nếu ăn được quả này, có thể trừ bệnh tật và tăng thêm tuổi thọ, đối với kẻ luyện công, có ích vô cùng, chẳng những giúp cho khỏe mạnh cơ thể mà tăng thêm công lực là khác.

Quách Tĩnh nghe xong cảm tạ vô cùng.

Một đêm lại âm thầm trôi qua.

Sáng hôm sau, Độc Cô Cầu Bại đến ngay nơi luyện kiếm bỗng ông ta sa sầm ngay mặt xuống nói :

- Nay ngươi đã ăn những dị quả Chu Thực ấy công lực đã tăng lên ngoài sức tưởng tượng của ta, xem ra cũng chẳng cần phải luyện đúng mười lăm hôm nữa, ngươi có thể sớm rời khỏi đây. Vậy hôm nay ta sẽ dạy thêm ít lợi hại cho ngươi, nên bình tĩnh mà học, chớ có hoảng hốt mà hỏng việc!

Quách Tĩnh cung kính vâng lời, vọt mình bay xuống dưới hồ trũng của thác nước, chàng vừa hạ chân đậu trên mỏm đá, chợt nghe tiếng tiếng kêu trên không một bóng ta lớn nhắm ngay đỉnh đầu mình lao nhanh tới!

Khi chàng ngừng đầu nhìn kỹ lên, bất giác toàn thân lạnh toát người! Thì con chim điêu xấu xí ấy, trên hai cánh nó đã mang theo hai khối đá lớn từ hồi nào không hay, chỉ thấy cánh nó nhẹ nghiêng về một bên, một khối đá từ trên không vụt mạnh ngay xuống, sức rớt này có phần còn mạnh hơn những tảng đá bị thác nước dội là khác; Quách Tĩnh đâu dám chểnh mảng, vội cung ngang thanh kiếm cùn trên tay ngấm ngay khối đá bị hất bật ra, nhưng cánh tay chàng cũng bị bật về sau nửa thước, bả vai bên phải suýt vị khối đá va đập!

Quách Tĩnh kinh hồn lạnh toát người, Độc Cô Cầu Bại bỗng cười rằng :

- Nay Quách Tĩnh, hãy đề phòng đánh hai khối một lượt nhé!

Tiếng chưa dứt, ào ào hai tiếng liên tiếp, hai khối đá khổng lồ quảng vụt sang, nếu vào tình trạng ngày hôm qua, Quách Tĩnh sẽ không coi hai khối đá này vào đâu, nhưng ngặt vì vừa rồi chàng đỡ tảng đá do chim điêu liệng xuống, cánh tay đã bị ê hân, đầu còn sức để chịu đựng với hai khối đá này, chàng đành vung ngay Thiết Bản Kiều (câu ván sắt) ưỡn giữa người ra phía sau, để cho khối đá vào ngang qua bụng chàng rớt ngay xuống hồ trũng nước!

Nào hay vì lối ấy mà Độc Cô Cầu Bại lên tiếng mắng :

- Thằng tiểu tử vô dụng quá! Thôi môn học này ngươi không sao học thành công, từ này trở đi đừng học nữa cho uống công!

Dứt lời dị nhân vẫy ngay chim điêu, quay mình cười chim điêu đi luôn, chớp mắt một chim một người đã biến dạng!

Quách Tĩnh ngẩn ngơ tự trách mình, chàng chàng nhảy vọt lên bờ, chạy cuống quít rồi rít lên :

- Thưa lão tiên bối!...

Nhưng làm gì có ai trả lời! Tứ bề im lặng vắng hoang, Quách Tĩnh nghĩ thầm: “Tính tình dị nhân quả là quái lạ hết chỗ nói! Mình sơ suất có tí lỗi mà ông ta giận bỏ đi như vậy, bây giờ biết tìm đâu cho ra. Thôi đành về Tương Dương!”

Quách Tĩnh buồn bã tính quay mình bỏ đi, chợt có tiếng chim diều kêu trên không trung.

Quách Tĩnh ngừng đầu lên, thì ta chính là con chim diều xấu xí của Độc Cô Cầu Bại đã bay về, mở nó ngậm cả một râu “trái đỏ” rớt máng ngay vào vai Quách Tĩnh, chàng cả mừng thốt lên tiếng: “Ồ! Ra diều huynh có ý giúp mình đây!”. Chàng cầm ngay râu trái đỏ, có sáu quả cả thấy, chàng không do dự gì cả, ăn luôn sáu trái một hơi, bỗng chàng cảm thấy tinh lực tăng cường, chợt chàng thấy chim diều đang đậu trên một đồng đá rĩa lông cánh, Quách Tĩnh vội bước lại ôm tay thì lễ thân mật rằng :

- Xin phiền diều huynh đưa tiểu đệ lại gặp Độc Cô Cầu Bại lão tiên bối để xin lỗi ngài!

Linh diều như biết nghe tiếng người, chuyển này nó không tung cánh bay, mà đứng đỉnh bước bộ, Quách Tĩnh thấy vậy vội bước theo sau chim diều, sau khi vượt qua mấy đồi núi, đến một ghềnh đá, chợt thấy Độc Cô Cầu Bại ngồi xếp chân bàn tròn, mắt nhắm lại như lão tăng nhập định, chàng cả mừng chạy ngay lại lớn tiếng :

- Thưa Độc Cô Cầu Bại tiên bối!...

Nào hay Quách Tĩnh vừa gọi dứt tiếng, Độc Cô Cầu Bại thành linh vung ngay tay áo lên, lập tức một luồng quái phong vụt tung lên không, một tiếng vang dữ dội, một tảng đá khổng lồ từ trên rớt ngay xuống, khéo sao lại nhắm chính vào đỉnh đầu Quách Tĩnh, chàng ngảm hiểu ngay Độc Cô Cầu Bại chuyển này cố ý thử mình đây, chàng lập tức giơ ngay cây kiếm cùn trên tay lên nghênh đón, chỉ nghe “choang” một tiếng dữ dội, Quách Tĩnh đã hất bung ngay tảng đá cao hơn ba thước và rớt sang một sườn núi đá gần ngay đó!

Độc Cô Cầu Bại (...) vung luôn hay ống tay áo, trên không lại rớt ngay hai khối đá xuống, Quách Tĩnh vội múa kiếm hất ngay kên hai đường, hai khối đá bị bật (...) bốn năm thước, rớt sang hai cánh trái phải. Chàng cả mừng. Thành linh Độc Cô Cầu Bại bung hai ống tay áo (...) trên không nhào nhanh xuống tấn xông dữ dội về (...) môn Quách Tĩnh!

Lúc này Quách Tĩnh đâu còn dám chểnh mảng, chàng vội mở ngay Hàng Long thập bát chưởng, “bình bình” hai tiếng kinh lực đôi bên chạm nhau, toàn thân Độc Cô Cầu Bại cũng bung lên cao mấy thước, nhẹ nhàng hạ thân đứng xuống đất, ông ta cất tiếng cười ha hả rằng :

- Hay! Hay lắm!... Như theo ngọn Phi Bộc kiếm pháp (kiếm pháp bay vọt như thác nước) của người thành công rồi đó, nay ngươi có thể về Tương Dương rồi đấy!

Quách Tĩnh sung sướng đứng ngẩn người, không ngờ chưa đầy mười hôm mà mình đã nghiêm nhiên học được một kiếm pháp tuyệt thế như vậy!

Độc Cô Cầu Bại thấy vậy bước lại mỉm cười vỗ ngay vào vai Quách Tĩnh nói :

- Suốt trong thời gian này, chẳng qua lão phu muốn ngươi chóng thu được kết quả mỹ mãn nên lắm lúc phải tỏ ra đánh thép vô tình như vậy, nay quả nhiên ngươi đã không phụ lòng tin tưởng của lão, không chừng đây là hồng phúc của quân dân thành Tương Dương cũng nên. Thôi, ngươi có thể xuống núi được rồi, chỉ nội ngọn Phi Bộc kiếm pháp nay cũng đủ dùng suốt đời ngươi rồi!... Nhưng sau khi ngươi tới Tương Dương, nếu có ai hỏi ngươi về lối Phi Bộc kiếm pháp này, ngươi nhớ là đừng có nói đến tên ta, biết chưa?

Quách Tĩnh cung kính nghe lời chỉ giáo.

Độc Cô Cầu Bại hú lên một tiếng dài, xong nói :

- Nay Phi Bộc kiếm pháp đã có người nối nghiệp rồi! Từ nay ta sẽ trở về với cảnh thái hoàng đây!... Ta đi đây!

Dứt lời, vị kỳ nhân tung mình vọt bổng lên không, chỉ vài đường lướt nhảy lên xuống, bóng dạn ông ta đã biến hẳn!

Quách Tĩnh lúc này mới như sức tỉnh cơn mê, miệng chàng lẩm nhẩm :

- Độc Cô Cầu Bại! Độc Cô Cầu Bại!...

Cảnh sắc tứ bề im phăng phắc! Quách Tĩnh cúi đầu nhìn xuống thanh kiếm cùn trên tay ngơ ngẩn, trong lòng dâng lên một cảm giác lâng lâng khó chịu không lý ông ta đã tặng mình cây kiếm này sao? Nhưng người ta mãi do dự không biết tính sao, thành linh trên không lại có tiếng chim điêu kêu.

Chàng chợt lớn tiếng nói với chim điêu.

- Ứng huynh! Cho tôi gửi trả thanh kiếm!

Nhưng linh điêu lắc đầu lia lịa, bỗng nó vụt bay tít đi luôn, Quách Tĩnh mừng quýnh, biết Độc Cô lão tiên bối đã có ý tặng kiếm cho mình, chàng vội quỳ ngay xuống đất kính cẩn lạy ba lạy, rồi đứng dậy xuống núi, xa xa chàng nhận ra con “bảo mã” hai chim điêu đang nghênh đón về phía mình.

52. Chương 52: Huyền Thiết Kiếm Sơ Hiện Thần Oai

Không đầy ba ngày bốn đêm, Quách Tĩnh đã tiến vào ranh giới tỉnh Hồ Bắc, khi về đến thành Tương Dương biết đại binh Hốt Tất Liệt trước sau đã mở cả trăm trận công hãm thành, bên ngoài thành dù là cảnh chiến đã tạo ra máu thành sông, thấy thành núi, nhưng công cuộc phòng thủ bên trong vẫn vững như núi. Hốt Tất Liệt đã dùng cả trăm phương ngàn kế, cũng không thu được kết quả gì, mãi sau này, vị hung chúa đã nghĩ ra được một phương pháp tàn bạo phá binh đi bắt hết các dân Hán ở các vùng lân cận, đem ngay ra cửa thành Tương Dương hành quyết tàn bạo theo lối “giết gà dạy chó” để uy hiếp tinh thần quân dân trong thành Tương Dương, tất cả các trẻ nhỏ dưới mười tuổi, đều bị trói và cho kỵ binh kéo sống chạy lết chung quanh thành, những tiếng la thảm thiết và đến khi chết mới ngừng, tất cả dụng ý của cảnh tàn bạo này, chẳng khác nào Hốt Tất Liệt muốn gây công phần cảm hờn cho quân sĩ nhà Tống uất ức mà mở cửa thành ra đánh quân Mông Cổ sẽ có cách diệt quân Tống và đoạt thành Tương Dương ngay!

Nhưng kẻ phụ trách công việc phòng thủ thành lúc này không phải An Phủ Sứ La Văn Hoán, mà chính là nữ hiệp đa mưu túc trí Hoàng Dung đảm nhiệm, nàng thừa biết câu thành ngữ “Tiểu bất nhân ắt loạn đại mưu”. Chỉ cần kiên chí bền gan, quân dân nhất trí, quân Mông Cổ khó lòng mà hạ thành Tương Dương, nếu mình vì bị trêu tức quá mà mở thành ra nghênh chiến thật không nào khác như trứng chim chọi đá, tự chuốc lấy thảm bại và liệt vong, nghĩa là mặc sức địch khiêu khích, cứ lo cố thủ; nào hay Quách Tĩnh ra đi trên hai tháng trời, biệt rõ âm tín, tinh thần cố thủ thành trì của quân dân trong thành lên rất cao, nhưng lương thực mỗi ngày một hao hụt đi.

Tự cố chí kim, lương thực là vấn đề quan trọng số một của các binh gia, lính bị đói, làm sao đánh giặc được, lương thực của thành Tương Dương vốn phong phú xưa nay nhưng trải qua cuộc vây hãm gần nửa năm của quân Mông, và mấy trăm ngàn miệng ăn của quân dân trong thành, dần dà rút cạn trông thấy, thoát tiên mỗi người quân dân đều được ăn hai bữa no, ngày tháng kéo dài, rồi đến một ngày một bữa, sau cùng phải ăn đến lương thực trộn (như gạo trộn cám, khoai, rau lá v.v...). Riêng quân lính còn có chút ít gạo trong bữa ăn, còn dân chúng đã phải ăn gà, vịt, chim, chó, chuột, mèo, thậm chí đến vỏ cây cũng đã bị khai thác để đỡ bụng!

Các anh hùng và cấp chỉ huy bắt đầu lo quýnh, Toàn Chân lục tử và Kha Trấn Ác cũng nhiều lần mạo hiểm đi cướp được chút lương thực, nhưng đâu thấm thía gì, Hoàng Dung thấy thần đói đã xuất hiện khắp các bộ mặt của quân dân thành Tương Dương, cứu binh nhà Tống lại không thấy đến, Quách Tĩnh đi Lâm An bất tin, dấu cho nàng là người mưu trí đến đâu, lúc này cũng đành thúc thủ vô kế, nàng chỉ nhìn trời than khẽ :

- Nay mình đã thế cô lực tận, không lẽ ta đành bỏ mạng nơi đây sao?...

Hoàng Dung than (...) bỗng ngoài thành tiếng vang như sấm dội, quân sĩ trên đầu thành nhao nhao lên :

- Hoan hô! Quách đại hiệp đã về! Hoan hô!...

Hoàng Dung nghe chồng về, tinh thần nàng phấn khởi hẳn, mừng vui hội họp, vội lên ngay đầu thành, nhìn về ngoài thành, chỉ thấy đám quân Mông cổ rối loạn như ông vỡ tổ, người ngã ngựa lăn, cờ xí nghiêng ngả, trật tự rối rung cả một vùng!

Hoàng Dung thấy quân Mông rối loạn như vậy, tưởng dẫu viện binh quân nhà Tống đã đến, nào hay khi nhìn kỹ lại, dẫu thấy cát bụi mịt mù gì! Nhưng nếu chỉ có mình Quách Tĩnh về làm sao quân Mông phải rối loạn hốt hoảng đến thế, nàng đang bắn khoanh nghi ngờ, thì hướng góc Đông bắc của quân Mông, đột nhiên bị bể vòng vây, chỉ thấy một người một ngựa phóng như bay về hướng thành Tương Dương.

Ai nấy cả mừng và lấy làm lạ, trên tay Quách Tĩnh không biết đang cầm vật gì?

Toàn Chân lục tử chăm chú nhìn theo, quả nhiên thấy Quách Tĩnh cười trên Huyết Hãn Bảo Mã, song điều bay trước mở lối. Quách Tĩnh trên tay cầm một cây kiếm lưỡi tròn và dài bảy thước, xông đến dẫu, người ngựa quân Mông thịt bay máu tóe đến đó! Chẳng khác nào như một hung thần giáng thế!

Hoàng Dung kinh lạ, không hiểu chồng mình ở đâu có cây kiếm thô bạo để tung hoành trên sa trường như vậy. Tuy là dũng mãnh tuyệt luân, nhưng sức người có hạn, nội lực đâu mà có thể sử dụng lâu dài trong trận đánh! Đang lúc nàng mải lo nghĩ vu vơ, bỗng tiếng vó ngựa vang lên “rầm rập” thì ra quân Mông đã dàn ngay một đội kỵ binh cả trăm người, tung vó đuổi về hướng Quách Tĩnh, bụi cát cuốn khắp lên một vùng!

Đoàn kỵ binh chưa kịp kề gần Quách Tĩnh, thành linh chàng đã hét lên một tiếng dữ dội, tung ngay ngọn kiếm quái lạ trên tay phạt ngay một vòng tròn, bắt thần chàng bay vào đám kỵ binh như một làn khói, những tiếng thảm thiết rú lên rợn người, cả một bên cánh trái, có đến mười tám mạng kỵ binh bị ngã lăn xuống ngựa!

Thì ra Quách Tĩnh đã dùng đến Bộc Lưu Khiêu Thạch (hất đá dưới ngọn thác). Tất cả tinh thần và sức lực chàng dồn hết vào ngọn kiếm quái lạ ấy, người còn lơ lửng trên không, chàng đã ngang nhiên đánh ngã một lúc mười tám mạng, cả ngựa cũng chịu cùng số phận nghĩa là khi ra tay, Quách Tĩnh đã đánh ra mười tám đòn trong một lúc!

Trận đánh cứ quanh đi quẩn lại, mỗi lần ra tay là y như mười tám người và mười tám ngựa bị xóa mạng tại trận! Đám quân Mông chưa bao giờ được chứng kiến cảnh đánh kinh dị như vậy, chúng hốt hoảng giắt cương lùi dần!

Quách Tĩnh lúc này liên tiếp hiển oai, tất cả quân Mông có mặt tại trận đều khiếp đảm kinh hãi, quân nhà Tống trên thành reo hò cổ vũ tưng bừng! Ngay lúc đó, trong binh trận của quân Mông, thành linh lướt ra hai viên tướng, một người tên Hốt Lỗ Thiệp Nhi, kim khôi kim giáp, cưỡi trên yên ngựa với một binh đao Tấn Thiết Tuyền Hoa Phủ (Búa rìu), còn một tên nữa là Thất Nhi Bát Luật, ngân khôi ngân giáp, sử dụng một đôi gậy ngắn Lang Nha Bảng, đều là hai viên tướng “cưng” của Hốt Tất Liệt mới được điều động từ Mạc Bắc lại đây, chúng nào dẫu biết lợi hại của Quách Tĩnh, cho rằng đối phương dù sao cũng chỉ đơn thân độc mã, mình mới đến, hay là cơ hội cho mình hiện rõ tài năng cho Hốt Tất Liệt tán thưởng, ngó hầu được trọng dụng, bèn thúc ngay ngựa xông bừa ngay sang.

Nhưng chỉ trong hiệp đầu, binh đao của hai viên dũng tướng đã gãy hết ráo! Chớp nhoáng Thất Nhi Bát Luật thấy động bạn mình đã bỏ mạng về tay Quách Tĩnh, tâm thần hấn rùng rời hoảng hốt, lúc này mới biết địch thủ không phải là tay xoàng, vừa tính quay đầu bỏ chạy, nào hay bảo mã của Quách Tĩnh đã xông nhanh sang, Huyền Thiết kiếm của Quách Tĩnh đã chém sang đầu tên tướng Mông, Thất Nhi Bát Luật không sao né kịp, đành gươm ngay Lang Nha Bảng đã bị gãy bung thành bốn khúc, hai tay Thất Nhi Bát Luật cũng bị tê luôn, sẵn thế Quách Tĩnh đưa ngay kiếm xuyên thủng ngực luôn viên dũng tướng, tên này lăn ra chết không kêu được tiếng nào!

Quách Tĩnh biểu diễn Phi Bộc kiếm pháp của Độc Cô Cầu Bại trong trận đánh, chỉ nhoáng mắt đã xóa mạng hai viên dũng tướng của quân Mông. Trong khi quân Mông kinh hoàng chưa kịp tỉnh thần ấy, Quách Tĩnh đã hét vang lên một tiếng, từ trên lưng bảo mã của mình, bung mình bay sang cột cờ của quân Mông giữa trận!

Đó là ngọn cờ của quân Mông để chỉ huy điều hành tam quân, cao trên ba trượng, dài lối hai trượng đang tung bay phất phới trong gió, do sáu viên tướng cầm giữ, trông oai phong lẫm liệt, khi chúng thấy Quách

Tĩnh xông lại như vị hung thần, bay hồn hoảng vía, la kêu bỏ cờ chạy tán loạn, Quách Tĩnh vừa vọt đến nơi, hét lên một tiếng dữ dội vang lên Huyền Thiết kiếm phập một tiếng, chém ngay vào cột cờ, cả thân cột cờ to bằng tô canh ấy bị đứt gọn thành hai, lá cờ bị gió thổi tung (...) cả hơn bốn trượng, quân Mông kinh hoàng thất đảm không tên nào còn dám xông lại ngăn chặn!

Quách Tĩnh thúc ngực chạy thẳng về cửa thành Tương Dương, Hoàng Dung mừng quýnh lên, vội ra lên cho buông cầu treo, Quách Tĩnh thúc ngựa vọt ngay lên cầu treo quân Mông chỉ còn nước trở mặt kinh hoàng nhìn thay Quách Tĩnh lên thành.

Tiếng hoan hô của quân sĩ vang rền như sấm động khắp đầu thành, Khưu Xứ Cơ thấy quân dân hoan hô Quách Tĩnh như vậy bèn gật vui vẻ hỏi :

- Sao Tĩnh nhi! Tình hình ở Lâm An ra sao? Triều đình có phát viện binh đến không?

Quách Tĩnh thấy quân dân thành Tương Dương hốc hác về nạn đói, chàng mũi lòng ứa nước mắt!

Hoàng Dung thấy thần sắc của chồng vậy, trong bụng đã đoán ra được bảy tám phần, nàng lại sợ Quách Tĩnh nói thẳng ra e ảnh hưởng đến tinh thần các binh sĩ, bèn lên tiếng ngay rằng :

- Thưa Khưu đạo trưởng, anh Tĩnh nay mới đột vây về đây chắc còn mệt lắm, chờ tý nữa sẽ nói về chuyện cầu viện với lão tướng hay!

Đứt lời nàng đưa mắt ra dấu cho Khưu Xứ Cơ biết, Trường Xuân Tử chợt hiểu, thế là cả đoàn lo xúm xít theo sau Quách Tĩnh đi ngay lại An Phủ Sứ nha môn, gặp nhau, Quách Tĩnh mới kể rõ mọi sự cầu kết âm mưu của triều đình và vua Lý Tôn hoàng đế đã băng hà, ai nấy nghe xong tức giận đồng thanh rằng :

- Mẹ kiếp quân gian thần lộng quyền thật! Vậy nay chúng ta quyết thêm giữ thành Tương Dương nữa, đầu hàng quách quân Mông, rồi kéo binh đánh thẳng vào Lâm An giết lũ chó chết trong triều cho hả giận!

Quách Tĩnh hét vang lên một tiếng, rút phắt ngay kiếm ra vung lên không đến “ào” một tiếng, luồng gió do kiếm gây ra, đám ngói trên trần nhà như muốn rớt xuống, mọi người cả kinh, Quách Tĩnh trợn mắt rằng :

- Quân thần nhà Tống tuy hôn mê ngu muội, nhưng đại nghĩa căn bản của chúng ta vẫn còn, nếu đã muốn đầu quân Mông, chúng ta tội gì phải chờ mãi đến ngày hôm nay, xưa kia ngay như Võ Mục Vương, trong tay có sẵn mấy trăm ngàn hùng binh, thế mà vẫn khảng khái vì nghĩa và đến Phong Ba đình vì Thập Nhị Kim Bài Chiêu xem vậy cũng đủ biết một vị trung thần, không những phải báo trung quân vương, mà còn phải báo trung với cả dân chúng bá tánh là khác! Vậy ai chủ trương hàng giặc, xin hãy ném mũi kiếm đây trước!

Những lời nói đại nghĩa đánh đá ấy, khiến cho mọi người im thin thít, Lê Văn Hoán rằng :

- Lời nói Quách đại hiệp quả là chí lý, chúng ta giữ được ngày nào hay ngày ấy, nghĩa là mạng của ta tan theo thành Tương Dương!

Một tiểu tướng khê lên tiếng nói với La Văn Hoán :

- Đúng thế! Mình muốn đánh trận, nhưng ít nhất phải lo lương thực cái đã chứ!

Quách Tĩnh thấy mặt ai cũng hốc hác, khảng khái nói :

- Nay tam quân không có lương thực, xem ra chúng mình khó lòng giữ thành Tương Dương, để tôi đi gặp Hốt Tất Liệt một chuyến xem sao!

Nghe vậy, mọi người kinh ngạc, Hoàng Dung hấp tấp rằng :

- Anh đi gặp Hốt Tất Liệt làm gì? Không sợ người ta thủ tiêu sạp?

Quách Tĩnh cười nhạt :

- Thủ tiêu anh? Chắc không đến nỗi vậy, em đừng quên rằng Hốt Tất Liệt là con của Đà Lôi, mà Đà Lôi là chỗ kết nghĩa với anh!

Hoàng Dung hiểu ngay, biết chồng mình sẽ lợi dụng chút tình quen xưa nay để cảm hóa con người Hốt Tất Liệt bỏ vây hãm thành Tương Dương, tuy cái nghĩa này hơi ấu trĩ và quá ngầu thơ, nhưng ngoài ra không còn cách nào hơn. Quách Tĩnh nói tiếp :

- Chính anh muốn hy vọng chút tình nghĩa xưa ấy, nên mới đi thương lượng với Hốt Tất Liệt một chuyện, dù sao y cũng là Đại Hãn của Mông Cổ, chắc không đến nỗi nào mà mất hết nhân tính của con người, nghĩa là sao y chịu gặp mình, anh sẽ có phương pháo ngay!

Hoàng Dung khẽ gật gù, Khưu Xứ Cơ đứng cạnh nói :

- Tĩnh nhi nói có lý lắm, vậy tôi cũng theo đi luôn!

53. Chương 53: Hộ Lương Xa, Nhất Kiếm Khước Thiên Quân

Quách Tĩnh nghe vậy cuống lên :

- Xin Khưu đạo trưởng hãy để mình Quách Tĩnh này lo việc này được rồi, không cần gì phải đi đông e bất tiện!

Khưu Xứ Cơ vuốt râu cười rằng :

- Bộ Quách Nhi quên rồi sao? Xưa kia trong cuộc Tây chinh của Thành Cát Tư Hãn, bản đạo chẳng đã tham gia là gì, đâu phải là người xa lạ gì với Hốt Tất Liệt!

Quách Tĩnh chợt cười rằng :

- Suýt nữa quên mất đạo trưởng! Thôi được chúng ta cùng đi vậy!

Thế rồi họ sửa soạn ra đi.

Khi ra khỏi thành, Trường Xuân Tử mới hỏi Quách Tĩnh về lai lịch cây kiếm kỳ lạ oai mãnh ấy, Quách Tĩnh mới thuật hết về chuyện Độc Cô Cầu Bại, Khưu Xứ Cơ nghe xong thất kinh rằng :

- Trời ơi!... thì ra ông già Độc Cô vẫn còn sống trên trần thế này sao?... Bốn chục năm về trước, lão nhận danh hiệu với hai chữ kiếm “Kiếm Ma”, đánh bại không biết bao nhiêu là danh gia võ học của miền Trung thổ, tiên sư Vương Trùng Dương từng nói “Từ ngày luận kiếm hoa Sơn, ai ai cũng gán cho ta là người võ công ‘đệ nhất thiên hạ’ thực ra hàm tước này ta đâu dám nhận, bởi chính Độc Cô Kiếm Ma mới xứng danh là tay võ công ‘đệ nhất thiên hạ’”

Khưu Xứ Cơ nói tới đây, sắc mặt tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ Quách Tĩnh, nên Trường Xuân Tử nói tiếp :

- Không ngờ Quách nhi lại có duyên may khéo gặp được đệ nhân cái thế vô song như vậy, chỉ nội môn Phi Bộc kiếm pháp cũng đủ dùng hết suốt đời rồi!

Quách Tĩnh cười nói :

- Có gì mà đủ dùng suốt đời, thôi chúng ta hãy vào đại doanh Mông Cổ rồi nói sau!

Hai người lao vùn vụt như bay về phía doanh trại Mông Cổ.

Đi được đâu lồi hơn hai trăm trượng, thân hình của Khưu, Quách Tĩnh đều đã bị quân canh Mông Cổ phát giác, chúng kinh hoảng dương cung bắn tên lại, Khưu Xứ Cơ bèn lớn tiếng kêu :

- Bớ quân Mông! Chúng ta từ Tương Dương thành ra đây, nay cần gặp Đại Hãn các người gấp có chuyện! Hãy mau mau vào thông báo đi!

Quân Mông đâu dám chảnh mắng, lập tức quay đầu ngựa về doanh trại, lo báo cấp tốc với Trung quân kỳ bài quan!

Hốt Tất Liệt đang ngồi trong soát tướng, bỗng được tin báo Khưu, Quách đến cầu kiến, cả mừng rằng :

- Chuyến vây hãm thành Tương Dương này thành công rồi, chắc bị chết đói quá nên chúng định ra hàng (...)

Các tướng đều đồng thanh :

- Xin Đại Hãn hãy cẩn thận! Quách Tĩnh nào đâu phải loại người chịu đầu hàng, nay y dám cô thân ra thành như thế, quả là một dịp may hiếm có, vậy xin Đại Hãn tức tốc truyền lệnh ra bắt sống cho bằng được Quách Tĩnh để mà trừ tuyệt hậu hoạn sau này!

Nghe mọi tướng bàn luận như vậy, Hốt Tất Liệt cười ngất không thôi, mãi một chập sai, vị Đại Hãn Mông Cổ này mới lên tiếng :

- Quả vương nào phải trẻ ba tuổi, tin sao cho được là họ ra đây xin hàng? Nhưng họ đã dùng lối “văn” để yết kiến, ta đâu lý giở “võ” để đối phó?...

Nói tới đây, Hốt Tất Liệt đột nhiên quát tháo tả hữu :

- Hãy mau truyền lệnh ta ra mời ngay Quách đại hiệp và Khưu chân nhân vào kim trướng! Mau!

Hốt Tất Liệt quả không hổ là vị hùng chúa của Mông Cổ ngự trị Trung Nguyên sau nàt, kiến thức xuất chúng siêu việt, tuy biết Quách Tĩnh không chịu hàng mình, nhưng quân dân của Thành Tương Dương đã đến cảnh trạng “sơn cùng thủy tận”, sự đến yết kiến của Quách, Khưu, ít nhiều gì cũng dính dấp liên hệ đến vụ này, mình có thể nhân cơ bắt chẹt. Thế là không ngần ngại gì tiếp kiến ngay!

Chẳng bao lâu, Khưu Xứ Cơ và Quách Tĩnh đã vào đến trong kim trướng của Đại Hãn Mông Cổ.

Khưu Xứ Cơ ngừng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hốt Tất Liệt chưa quá ba chục tuổi, vành trán cao rộng, mắt tựa sông, miệng tựa biển, quả chứa đầy những khí độ của một kẻ vua chúa, oai phong không kém gì tổ phụ của y là Thành Cát Tư Hãn; đang ngồi hiên ngang trên ghế da cạp, từ ngoài kim trướng vào đến trong, toàn các võ sĩ lẫm liệt, giáo mác hiển hách chói lòa, tinh thần dũng mãnh vô cùng.

Trường Xuân Tử chấp tay tính cúi mình thi lễ, bên trên, Hốt Tất Liệt bỗng đứng ngay dậy, cất tiếng nói rằng :

- Kìa Quách đại hiệp, Khưu chân nhân, quả vương bấy lâu vẫn nghe oai danh nhị vị, khác nào như sấm dội ngang tai, nay được gặp tại đây, quả là tam sinh hữu hạnh.

Khưu, Quách không ngờ rằng Hốt Tất Liệt lại có thể mở ngay lối “lễ hiền đãi sĩ” như vậy, bất giác ngạc nhiên!

Quách Tĩnh vội trả lễ :

- Lệnh tôn xưa kia miền Đại Mạc, từng kết nghĩa tử sinh với Quách Tĩnh, tình nghĩa như thủ túc, hồi tưởng lại những cảnh ấy, thật đáng lưu niệm tiếc và nhớ nhung...

Hốt Tất Liệt vỗ như sực hiểu chuyện, nói ngay rằng :

- Trời!... Quả vương suýt đã quên mất đi, thì ra Quách đại hiệp đây còn là vai bá phụ (bác) của quả vương!... Tả hữu đâu mau, sửa soạn ghế tiếp thượng khách!

Tả hữu hấp tấp khiêng ngay cấm đòn lại, Hốt Tất Liệt lại quay sang Khưu Xứ Cơ rằng :

- Còn vị Khưu chân nhân đây, xưa kia đã từng theo Thái Tổ hoàng đế dự cuộc Tây Chinh, được sắc phong Trường Xuân Chân Nhân, nói ra cũng là bậc tiền bối của quả nhân, xin mời ngồi, mời ngồi!...

Trường Xuân Tử thấy khí khái độ lượng của Hốt Tất Liệt bất phàm, trong lòng lấy làm lạ vô cùng, Quách Tĩnh ngồi ngay vào cấm đòn xong, sắc mặt sa sầm ngay và nói :

- Đại Hãn đã tôn xưng Quách Tĩnh đây là bá phụ, vậy Quách Tĩnh xin hỏi hai câu này: Đại Hãn đem hùng binh nam tiến đánh phá nhà Tống của chúng tôi, như vậy cũng còn có thể nói là khai thêm đất đai cho tổ quốc, nhưng những nơi bị đại quân của Đại Hãn đi ngang, đã thẳng tay tàn sát dân Tống vô tội, mạng người rẻ hơn mạng cái kiến con ong! Vậy xin hỏi Đại Hãn, đó là lý do gì!

Câu nói hùng hồn của Quách Tĩnh gần như đã rót hết vào tai tất cả các tướng có mặt trong kim trướng, ai nấy đều ngạc nhiên, tuy không nói ra nhưng trong bụng đều nghĩ thầm rằng: “Chà chà! Thằng họ Quách

này ngang nhiên vênh vẹo vào bày ra bộ mặt vai chú bác để uy hiếp Đại Hãn của chúng mình! Kể to gan lớn phổi thật!”

Nhưng Hốt Tất Liệt không hề nổi giận, thần sắc vẫn thản nhiên nói rằng :

- À! Thế bộ bá phụ chưa từng nghe qua câu nói danh ngôn của Mạnh Phu Tử Trung Quốc sao? Nào ai tranh địa dĩ chiến, sát nhân doanh dã, tranh thành dĩ chiến, sát nhân doanh thành! (chiến tranh xảy ra đâu thì giết người tại đó). Tự cổ chí kim, chinh chiến luôn luôn là cảnh “binh hung chiến dữ” xưa kia Thái Tổ hoàng đế bình định Tây Vực, giết sinh linh biết mấy mà kể, thế mà các nhà chép sử đời sau còn chưa cho là dã man tàn bạo, nay bá phụ cố tình đi trách quả vương như vậy, há không được công bằng chăng?

Quách Tĩnh vốn đã là người chậm miệng lưỡi, không ngờ Hốt Tất Liệt lại ăn nói lém lỉnh như vậy, chàng ỨC không nói được câu nào cho thỏa đáng, đành mắng ngay :

- Hồn láo!

Khuru Xứ Cơ vừa tính nói, Hốt Tất Liệt đã rằng :

- Nay bá phụ không quản khó nhọc đến để trách quả vương như vậy, đứng về mặt cõn, đương nhiên quả vương cảm tạ vô cùng. Tục thường nói: “Ai phò chủ nấy”, nay triều Tống suy đồi bạc nhược, quân thần hôn mê bê bối, dù cho Quách bá phụ có giữ thành Tương Dương trăm năm đi nữa, cũng chẳng bổ ích cho ai cả.

Y còn tính nói thêm, nhưng Quách Tĩnh đã vỗ ngay mặt bàn đến “rầm” một tiếng quát :

- Im ngay!

Cái vỗ ấy khiến mặt bàn nẽ nứt tứ tung!

Các tướng lĩnh thấy vậy cả kinh, tưởng đầu Đại Hãn sẽ nổi giận về lỗi vô lễ của Quách Tĩnh, nào hay sắc mặt Hốt Tất Liệt vẫn thản nhiên, và nói với tả hữu rằng :

- Bá phụ ta đã nổi giận, mau đổi một chiếc bàn khác!

Thái độ ung dung điềm đạm của Hốt Tất Liệt khiến cho Khuru Xứ Cơ phải thâm phục!

Quách Tĩnh bỗng nhiên lên tiếng :

- Dù cho ngài có nói đúng đi nữa, từ cổ chí kim, đã là chiến tranh, không sao tránh khỏi cảnh giết người, nhưng ngài đánh thành Tương Dương không xong, đã vây kín hết thành cắt đứt hết đường lương thực, cố tình vây hãm, để cho mấy trăm ngàn dân quân của Tương Dương phải chết vì nạn đói, những thủ đoạn giết người không vấy máu như thế, thử hỏi còn gì ác cho bằng?

Hốt Tất Liệt bỗng biến sắc mặt, nhưng chỉ thoáng nhanh qua, chợt y lại cười ha hả :

- À... ra Quách bá phụ cho rằng quả vương dùng chiến thuật “đói” để gây khó khăn cho Tương Dương là quá tàn nhân, nhưng muốn quân dân trong thành không bị chết cũng dễ, và có thể rất tiện lợi là chỉ mở cửa thành ra đầu hàng là yên, như thế đâu còn khó khăn gì nữa. Quả vương cũng chẳng nói giấu gì, xin Quách bá phụ hãy về nói lại với quân dân trong thành Tương Dương rằng, Mông Cổ Đại Hãn đã chuẩn bị mấy trăm ngàn tạ gạo, chỉ cần họ chịu đầu hàng bảo đảm không một ai bị chết đói! Nhưng... nếu họ vẫn tiếp tục đóng cửa cố thủ, và vẫn ngoan cố ương ngạnh, lẽ dĩ nhiên quả vương đành phải dùng đến những... những biện pháp thích nghi!

Quách Tĩnh thấy Hốt Tất Liệt ăn nói gian hùng và làm trợn hơn mõi, chàng giận sôi gan, chỉ chực nhảy tung lên vùng chướng đánh, dù cho nó bị phân thây muôn mảnh cũng phải tiêu trừ Hốt Tất Liệt, chợt Khuru Xứ Cơ ghé sát tai Quách Tĩnh thì thầm vài lời, Quách Tĩnh như sực tỉnh, bèn nói với Hốt Tất Liệt :

- Nếu Đại Hãn đã muốn quân dân thành Tương Dương ra hàng, cũng không nên nóng nảy làm gì, cần nhất phải có sức kiên nhẫn và trước nhất nên thu phục nhân tâm, nay Quách Tĩnh tôi đến đây, xin Đại Hãn hãy nghĩ vì chỗ quen biết Hoàng đế xưa kia, cho mượn năm ngàn tạ lương thực! Không hiểu Đại Hãn sẵn lòng cho vay không?

Sau câu nói của Quách Tĩnh, đám tướng lĩnh cười ồ cả lên!

Nhưng Hốt Tất Liệt nghe xong, lập tức thu ngay vẻ cười, vì mối thâm tình của Quách Tĩnh đối với tiên hoàng, đâu phải là nhỏ nhen gì, nhất là vụ Đà Lô uống độc dược để chết thế cho Oa Khoát Đài Đại Hãn, vụ án này hầu hết từ các chiến sĩ cho đến tướng lãnh của bộ tộc Mông Cổ, không ai không kính nể, Quách Tĩnh y vào chỗ kết nghĩa với Đà Lô và với tư cách “bá phụ” để vay mượn lương với Hốt Tất Liệt, nếu y không bằng lòng, tức nhiên đã vô tình không tôn trọng bố mình còn nếu cho vay lương, khác nào tiếp tế cho địch. Rõ đúng là trò cười! Nên dù Hốt Tất Liệt có quỷ quyệt và thông minh đến đâu đi nữa, lúc này cũng không khỏi phải trầm ngâm do dự.

Đúng lúc không khí im lặng như tờ ấy, chợt một bóng người nhảy vọt ra.

Chính là Tây Độc Âu Dương Phong, chỉ thấy lão ung đang bước lại gần Hốt Tất Liệt, nghênh ngang quay lại quát tướng :

- Thằng nhãi họ Quách kia! Người muốn mượn lương của Đại Hãn ư? Hãy khoan đã, trừ khi người muốn thắng nổi cây xà trượng của ta cái đã!

Quách Tĩnh thấy Âu Dương Phong thành linh xuất hiện như vậy, trong bụng bất giác mừng thầm: “Nay có lão Độc Vật ra đây, càng dễ dàng cho mình!”

Quách Tĩnh nghĩ xong bèn nói với Âu Dương Phong :

- Ô! Lão Độc Vật, người muốn ta đánh thắng người sao? Dễ lắm, dễ lắm! Vậy thế năm chục ngàn tạ lương này, người có dám bảo lãnh hộ cho Đại Hãn không nào? Hay là tính trên mạng của người?

Âu Dương Phong cười ha hả rằng :

- Sao lại không dám, với tài sức của người mà hòng thắng nổi ta sao? Hà hà hà...

Quả nhiên Tây Độc đã trúng kế khích tướng của Quách Tĩnh, lão Độc Vật quay đầu nói với Hốt Tất Liệt rằng :

- Xin Đại Hãn giáng chỉ, cho Âu Dương Phong này dùng năm chục ngàn tạ lương để mở cuộc thí võ đánh cuộc với hắn.

Hốt Tất Liệt ngẫm tính, dù cho Âu Dương Phong không thể hàng phục nổi Quách Tĩnh đi nữa, nhưng lão cũng không thể nào bại về tay Quách Tĩnh, năm chục ngàn tạ lương đâu cần gì phải dọn ra cho mất công; mình có ừ đại bằng miệng đâu có sai. Nghĩ vậy Hốt Tất Liệt gật đầu rằng :

- Nếu quả Quách bá phụ thắng nổi Âu Dương tiên sinh, quả vương tuyệt không sai lời hứa, cho người đem ngay năm chục ngàn lương đến thành Tương Dương.

Quách Tĩnh cả mừng, thầm nhủ đây là trời giúp mình, vừa chục đứng ngay đây, nhưng Khuất Xứ Cơ đã ghé tai thì thầm, Quách Tĩnh gật gù xong mới nói với Hốt Tất Liệt rằng :

- Nay Quách Tĩnh tôi có một điều yêu cầu với Đại Hãn nhưng không biết ngài có ưng thuận hay không?

Hốt Tất Liệt niềm nở cười rằng :

- Nếu việc của Quách bà phụ mà sức của quả vương có thể đảm đương nổi, quyết không từ nan.

Quách Tĩnh lại rằng :

- Vậy hay lắm! Xin Đại Hãn cho xe chuyên chở trước năm chục ngàn tạ lương để dưới Tương Dương thành, để chờ quân dân trong thành ra thu nhận vậy!

Hốt Tất Liệt biến sắc mặt. Đám tướng lãnh Mông Cổ nhao nhao ngay lên rằng :

- Câu nói Đại Hãn xưa nay trọng hơn cửu đỉnh, đời nào đi nuốt lời với ai, nay người đòi Đại Hãn xe lương đi trước như vậy, khác nào bôi nhọ Đại Hãn là người thất hứa nuốt lời hay sao? Rõ quân hoang đường hỗn láo!...

Khuất Xứ Cơ thấy chúng tướng ầm ĩ lên vậy, ung dung nói ngay rằng :

- Xin quý vị nghe đây, Quách đại hiệp hôm nay thế nào cũng đánh thắng Âu Dương tiên sinh, nay để Đại Hân xa lương trước như vậy chẳng qua là tỏ chí quyết thắng mà thôi, nếu Đại Hân là người độ lượng khoan dung, chút tiểu khí nhỏ nhen này, có gì đâu mà không dám phê trước một lời yêu cầu bất thường ấy!

Những câu nói rõ ràng của Khuê Xứ Cơ đều như rót vào tai mọi người có mặt tại kim trường.

Hốt Tất Liệt bỗng lên tiếng :

- Được! Quả vương nguyên chiều theo ý Quách bá phụ, truyền ngay lệnh xe lương đến chân thành Tương Dương trước!

Câu nói này khiến cho Âu Dương Phong mất mặt quá đỗi, bởi xe lương trước như thế, khác nào Tây Độc Âu Dương Phong đã nắm chắc phần thua cuộc. Nhưng quân lệnh Đại Hân vững như núi, mình làm sao ngăn cản kịp, tướng tá tuy có vẻ hậm hực, nhưng có tên nào dám ho he, ai nấy đều ầm ừ đi lo phận sự!

Khi đoàn xe lương đẩy đến chân thành Tương Dương, quân sĩ nhà Tống ai nấy đều giật nảy mình chẳng hiểu ắt giáp gì!

Thuật về phía doanh trại Hốt Tất Liệt, Quách Tĩnh quay ngay lại hét với Tây Độc rằng :

- Này lão Độc Vật, năm chục ngàn tạ lương của ngươi đã thua đứt đi rồi, vậy hãy qua giao đấu cho xong thủ tục của cuộc đánh cá!

Âu Dương Phong nãy giờ tức muốn bể lồng ngực, lão quát lên một tiếng, áo bào bung ngay ra, ánh đèn nhoáng lên, một binh khí như xà trượng vung ngay ra quất sang phía Quách Tĩnh. Khuê Xứ Cơ cả kinh, khi định thần nhìn kỹ, thì cây xà trượng của Âu Dương Phong chuyển này lại là một loại binh khí mềm dẻo, dùng toàn giấy sắt bện thành roi, đồng thời lại có những móc ngược đã tẩm sẵn độc, khi đánh trúng địch cũng không khác nào như bị rắn cắn, hề trúng độc cũng sẽ chết thê thảm; nên khi ra tay, Âu Dương Phong đã cố dồn Quách Tĩnh vào ngõ chết mới chịu!

Quách Tĩnh lúc này mở ngay một thế Phi Bộc Xuất Lưu trong lối Phi Bộc kiếm pháp ra nghênh địch, chỉ “ào” một tiếng cây xà trượng của Âu Dương Phong đã đứt thành mười bảy mười tám khúc, rớt tua tủa xuống khắp mặt đất, từ tướng tá đến Đại Hân Hốt Tất Liệt, thấy vậy đều cả kinh!

Âu Dương Phong càng không thể nào ngờ rằng cây kiếm cùn của đối phương lại lợi hại đến mức đó, Tây Độc vừa ức vừa ngại, thân hình ngồi thụp ngay xuống, lưng hơi khom chút, hai tay đẩy mạnh hẳn ra, đây chính là ngọn Cáp Ma công nổi tiếng nhất của lão, thế là một ngọn cuồng phong bùng mãnh đưa thẳng về phía Quách Tĩnh!

Nào hay lối đánh Phi Bộc kiếm pháp mà Quách Tĩnh đã học được của Độc Cô Cầu Bại đã ngang nhiên dám chống cự với Cáp Ma công của Tây Độc. Chỉ nghe Quách Tĩnh hét lên một tiếng, vung ngay kiếm xia thẳng sang phía Âu Dương Phong!

Tây Độc cả kinh, lão vội vàng thu ngay Cáp Ma công về giết mình toát mồ hôi lạnh!

Quân tướng Mông Cổ chỉ thấy Quách Tĩnh và Âu Dương Phong sau khi ráp trận, hiệp thứ nhất đã bảy binh khí, hiệp thứ hai, lần tung ngay một vòng tránh địch, ai nấy đều thất sắc cả kinh, bỗng nhiên Tây Độc hét lên một tiếng quái dị, mở ngay lối đánh nghịch chuyển kinh mạch, lộn đầu thành chân, chân hóa đầu, lão giơ chân đạp bay bật hai chiếc giày vải nơi chân, “Vụt! Vụt!” hai tiếng, hai chiếc giày thi nhau bám lại phía mặt Quách Tĩnh!

Từ các tướng tá đến Hốt Tất Liệt đều ngẩn ngơ làm lạ, nhưng nếu bị hai chiếc giày đánh trúng đầu phải chuyện chơi; nhưng Quách Tĩnh đã luyện được ngọn Phi Bộc kiếm pháp đâu có gì để ý gì đến lối đánh giày này của Tây Độc Âu Dương Phong làm gì. Nên ngọn kiếm cùn trên tay chàng bên phải, điểm sang bên phải, “bịch bịch” hai tiếng, đôi giày vải của Âu Dương Phong đã rớt ngay xuống đất!

Nhưng thế đá tung giày của Âu Dương Phong chẳng qua để dụ địch, tiếp đó lão quát lên một tiếng dữ dội, hai chân biến thành hai tay, nhắm ngay Quách Tĩnh đá tới, Quách Tĩnh vội giơ ngang cây Huyền Thiết kiếm, tính dùng thế Ngô Qua Chi Nhật (mặc nhà Ngô chỉ trời) để về hướng eo của địch, đáng lý ngọn đòn này Quách Tĩnh bắt buộc Tây Độc phải bị trọng thương mới phải, thậm chí có thể đoạt mạng lão ta là khác, nhưng ngay cơn chớp nháy ấy, Quách Tĩnh thấy tóc hoa râm của lão, chàng động lòng từ biu, nghĩ tới đời

của con người, bất quá chỉ trăm năm vậy cần gì phải coi nặng hai chữ ân thù đến thế làm gì. Nay lão Độc Vật cũng là con người gần xế chiều đến nơi, chết lúc nào cũng không hay hà tất mình đi đoạt mạng lão làm gì cho ân hận; nghĩ vậy Quách Tĩnh biến đổi ngay lối đánh, chỉ nghe hai tiếng “pác! pác!”, toàn thân Âu Dương Phong lao đảo như con diều đứt giắt, bật văng xa ngoài ba trượng! Lúc này chỉ nghe Tây Độc hét lên một tiếng kinh người, máu miệng hộc ngay ra một đồng, nằm lăn ra đất hôn mê bất tỉnh nhân sự!

Các tướng lãnh Mông Cổ thấy nội trong đòn thứ ba, Quách Tĩnh đã đánh ngã, ai nấy ngạc nhiên im phăng phắc, nhưng chỉ một lúc sau, tiếng hoan hô cổ vũ vang trồm lên hết, thì ra tính tình người Mông Cổ xưa nay ưa tôn sùng kẻ anh hùng, dù cho người anh hùng đó là kẻ địch mình cũng vẫn được hoan nghênh như thường, đằng này Quách Tĩnh và Khưu Xứ Cơ đã dám đơn thân phó hội, đảm lược ấy cũng đủ khiến cho các tướng lãnh Mông Cổ kính nể phục lắm. Lại thấy Quách Tĩnh chỉ ra tay trong ba đòn mà đã khiến đối thủ phải trọng thương, chẳng những thế, mà trận đánh đã ngấm ngấm nường tay là khác, có thể nói là “nhân hiệp kiêm vẹn, khí tráng sơn hà”, bởi vậy các tướng lãnh lúc này đã quên hẳn Quách Tĩnh là địch, nên ai nấy bắt giắc đều reo hò hoan hô tưng bừng!

Giữa tiếng reo hò vang lừng ấy, Quách Tĩnh quay người lại hỏi Hốt Tất Liệt rằng :

- Thưa Đại Hãn, năm chục ngàn tạ lương thuộc quyền sử dụng của Quách Tĩnh tôi rồi chứ?

Sắc mặt Hốt Tất Liệt biến sắc, bỗng hai viên tướng bước sát lại ghé tai nói thầm. Nghe xong Hốt Tất Liệt ngược mày rằng :

- Kẻ quân tử một lời hứa! Quả vương đã nói không đời nào sai hẹn, xe lương đã sẵn sàng hết dưới chân thành Tương Dương, vậy bá phụ cứ việc cho người ta khuân vác, quả vương tuyệt không hề ngăn cản!

Khưu Xứ Cơ không ngờ rằng Hốt Tất Liệt lại khẳng khái nhận chịu thua như vậy, bất giác cả mừng, lên tiếng rằng :

- Tĩnh nhi, hãy đa tạ ân huệ của Đại Hãn đi!

Trường Xuân Tử dù sao cũng là tay lão luyện, biết chuyển này mình và Quách Tĩnh vào hổ huyệt, lại nữa Hốt Tất Liệt lại là vị hùng chúa tính tình thay đổi tùy theo cơn hứng, ba mươi sáu chước, “chuồn” là thượng chước hơn!

Quách Tĩnh quay mình lại nói với Hốt Tất Liệt :

- Thưa Đại Hãn, ngoài sự đa tạ về số năm chục ngàn tạ lương ra, Quách Tĩnh tôi xin khuyên Đại Hãn một câu...

Hốt Tất Liệt cười rằng :

- Xin Quách bá phụ cứ việc nói!

Sắc mặt Quách Tĩnh hiên ngang, giọng rền vang như chuông đồng rang :

- Thái tổ Thành Cát Tư Hãn từng dẹp trên bốn mươi mất nước, binh oai lẫy lừng tít bên trời Âu, tuy có thể nói là số trời, nhưng thực ra cũng phải ỷ lại về mưu sự tại nhân, nếu nhà Nam Tống không bị suy nhược và các nước Tây Vực không nghị kỵ lẫn nhau, Mông Cổ chưa chắc gì đã chiếm đánh dễ dàng như thế bữa tre ấy đâu. Trung Hoa là một nơi đất lớn người đông, từ thời khai quốc đến nay chưa bị ngoại tộc chinh phục, cáo loạn Ngũ Hồ, rút cục đi đến chỗ bị đồng hóa, thậm chí những sức Liêu Kim, cũng không làm sao vượt qua phía Nam của Trường Giang, nay Mông Cổ tuy là nước binh hùng tướng mạnh, thậm chí có thể nuốt trôi luôn nhà Tống, nhưng Quách Tĩnh có thể quả quyết nói không đầy trăm năm sau, thế nào cũng bị đuổi về Mạc Bắc, và từ đó sẽ không bao giờ ngóc đầu hưng quốc, nằm hẳn vào thế nô bộc là khác! Đại Hãn là kẻ anh minh túc trí, nên suy tính kỹ và nghĩ cho xa thêm...

Hốt Tất Liệt tỏ vẻ không vui, trong bụng thầm nghĩ: “Hừ! Người tướng ta không đủ tài thống trị Trung Nguyên sao?”. Tuy nghĩ vậy, nhưng sắc mặt Hốt Tất Liệt vẫn điềm nhiên rằng :

- Đa tạ bá phụ đã chỉ giáo!

Quách Tĩnh thấy Hốt Tất Liệt cho câu nói của mình là không quan trọng, trong lòng có vẻ bất mãn, nhưng nghĩ cho kỹ lại, Hốt Tất Liệt là kẻ đã tâm đắc mình, với miệng lưỡi chậm chậm của mình làm sao mà lay

chuyển được ý chí của hắn, thôi thì quay về Tương Dương cho được việc, nghĩ vậy bèn cùng với Khưu Xứ Cơ cáo biệt với Hốt Tất Liệt. Ra khỏi doanh trại Mông Cổ, về thẳng đến chân thành Tương Dương, Quách Tĩnh cất giọng nói lớn với quân sĩ trên đầu thành :

- Đại Hãn nay đã bằng lòng cho vay lương thực, và đã cho người chuyên chở đến. Vậy mau cho người ra thành tải ngay vào!

Quân sĩ trên thành ngỡ đâu mình nằm mộng, nhưng dưới chân thành rõ ràng xe lương đang xếp thành lối chỉnh tề và cả Quách đại hiệp và Khưu đạo trưởng đứng ngay đó, khiến họ không thể nào không tin, La Văn Hoán tức tốc hạ lệnh mở cửa thành phái ngay ba ngàn quân tinh nhuệ ra thành để áp tải xe lương, nhưng thực ra những binh sĩ này đã mất hết oai phong của hai chữ “tinh nhuệ” rồi, trong lúc họ vừa kề gần xe lương và sửa soạn vận chuyển, thành linh trong doanh trại nổi lên một tiếng pháo, bụi cát ngập hẳn lên một vùng, chớp mắt, có đến mấy ngàn quân kỵ binh rầm rộ xông ra khỏi cổng doanh trại!

Thì ra Hốt Tất Liệt, đã dung nạp ngay ý kiến đề nghị của hai vị tướng vừa rồi, nhân lúc Quách Tĩnh gọi người ra mở cửa thành vận lương, xua quân đánh vào thành, hành động tuy có thể bị ghép vào tội tặc, nhưng cuộc tấn công vào thành Tương Dương này nằm sau thời gian đã giao xe lương, chứ không phải trước thời gian giao lương, nói trắng rằng vẫn chưa có thể trách là phạm ước nên khi quân Tống mở xong thành, quân Mông Cổ đã như ong vỡ tổ tràn như nước lũ tiến về hướng cửa thành Tương Dương!

Quách Tĩnh thấy Hốt Tất Liệt dùng đến thủ đoạn dè tiện tráo tráo như vậy, bất giác cả giận, chàng quát lên một tiếng, vung ngay cây Huyền Thiết chặn ngang lối lại, quát một tiếng dữ dội như sấm rền :

- Quân vô liêm sỉ, dám nuốt lời hứa sao?

Đám quân sĩ Mông Cổ thấy thân khí oai phong lẫm liệt của Quách Tĩnh như vậy, chúng chợt nhớ đến cảnh giao tranh oai hách của chàng với Âu Dương Phong, cả lũ đâm ra ái ngại, đoàn kỵ binh đi đầu đâm ra bần khoản do dự không dám tiến bước, quân sĩ bên Tống vội vàng nhân cơ hội đẩy lệ ngay xe lương vào thành.

Chiến trường lúc này hiện ra một cảnh sắc kỳ lạ một bên là quân “gầy đói” của nhà Tống đang cố sức đẩy các xe lương vào thành, còn bên nọ toàn những binh mã hùng tráng của quân Mông đang hăm he nhìn đám quân chuyển lương, còn Quách Tĩnh đứng giữa như phân biệt ranh giới Nam Bắc, vô tình đã tạo nên một nơi “phi xâm phạm” của chiến địa, chẳng khác nào như “sông Sở đất Hán”, quân Mông không dám vượt thêm nửa bước. Một chập sau, bên hữu dục của quân Mông Cổ, chợt xông ra một viên tướng áo bào đen, lớn tiếng rằng :

- Rõ lũ toi cơm cả! Sao không chịu xông ngay tới? Đại quân Mông chúng ta trăm ngàn tinh binh, chiến sĩ tinh nhuệ, tại sao lại đi ngần sợ một thất phu như vậy?

Sau câu nói này cánh quân hữu dục lập tức xôn xao náo động, nhưng Quách Tĩnh không chờ chúng, chàng vội cướp ngay quyền ưu tiên, hét lên một tiếng dữ dội, cả người lẫn kiếm tung mình bay vọt qua, tên tướng áo bào đen biết chuyện chẳng lành đang tính cho ngựa thoái lui, nhưng ngay trong thời gian nhanh như tóe lửa ấy, Huyền Thiết kiếm của Quách Tĩnh đã vang lên hai tiếng “soạt! soạt!”, viên tướng áo đen đã bị chặt thành bốn đoạn!

Một cảnh thịt bay máu tóe tứ tung, “mưa máu” nói hời ấy đã văng khắp vào mặt những quân lính gần vùng, lúc đó Quách Tĩnh mới quát lớn :

- Số lương này chính do kim khẩu của Đại Hãn đã tặng ban cho ta, nếu có ai giỏi hơn vị tướng áo đen, xin cứ việc lên mà ngăn cản đi!

Câu quát ấy khiến cho quân Mông khiếp sợ, mọi người đưa mắt ngó nhau, không tên nào dám tiến gần, Quách Tĩnh tay cầm Huyền Thiết kiếm đứng uy nghi một nơi. Trông chàng lúc này còn oai phong lẫm liệt hơn Trương Dực Đức khi hét gãy Trường Bản Kiều trong Tam Quốc Chí, lúc này cả vạn quân Mông trên chiến trường, ai ai cũng khiếp thần thần oai của Quách Tĩnh, đành trở mắt xem đoàn quân “đói” của nhà Tống vận chuyển hết xe lương vào thành!

Quân dân trong thành Tương Dương thấy từng xe gạo được đẩy vào thành, tiếng hoan hô vang lừng khắp nơi. Một tạ ở đây có đến một trăm tám chục cân, tổng số là có đến chín triệu cân, số lương này tuy khá lớn, nhưng cũng chưa thể nói là giải quyết hẳn cuộc khủng hoảng về thiếu lương, nhưng có thể tạm duy trì

quân dân trong một tháng trời, ngay tối hôm đó cả trăm ngàn chiếc bao tử của quân dân toàn thành Tương Dương được hưởng một bữa ăn ngon và no, tinh thần binh sĩ lại lên như điều gặp gió!

Về phía Hốt Tất Liệt, chuyến này bị “lỗ vốn” nặng nề, đã thế Âu Dương Phong lại còn bị thương nặng, trong lòng vị Đại Hãn buồn rầu không vui, hấn ra lệnh cho quân y chữa thương cho Âu Dương Phong, một mình ngồi thơ thẩn trong trường suy gẫm tìm kế công phá thành Tương Dương, chẳng bao lâu trời đã điểm canh hai, chợt nghe phía ngoài có tiếng tù và vang lên inh ỏi!

Hốt Tất Liệt cả kinh, vội vàng đứng ngay dậy, tướng đầu quân nhà Tống phát động dạ chiến!

Ngay lúc đó, một binh sĩ chạy ngay vào trường báo cáo :

- Muôn tâu Đại Hãn, phía ngoài trại có một đoàn người ngược lối trên hai trăm người, nhưng toàn là nữ binh, người dẫn đầu là một mục dân bà già, tự xưng là Xích Tâm Công Chúa, đòi xin được yết kiến Đại Hãn!

54. Chương 54: Hiệp Sĩ Bi Ca, Thiên Triều Hôn Mê

Hốt Tất Liệt nghe xong, bất giác ngạc nhiên :

- Kìa! Sao lại là nữ binh! Danh hiệu Xích Tâm động chúa, quả vương chưa hề nghe qua bao giờ!

Tướng lãnh hai bên tả hữu khuyên rằng :

- Đám người này ầm a ầm ớ, đêm hôm khuya khoắt đến như vậy, đâu có ý đoan chính gì, cứ đuổi phát chúng ta ngay khỏi sinh biến.

Hốt Tất Liệt lắc đầu :

- Chẳng cần thế, nếu chúng có ác ý với quả vương cần gì phải xin diện kiến quả vương. Cứ gọi chúng vào đây đã!

Tên binh sĩ nhận lệnh đi ra, chẳng bao lâu, tên lính ấy đã dẫn ngay một lão phụ bước vào kim trướng, đám tướng lãnh khi thấy rõ mặt của mục ta, ai nấy vội vàng đưa tay bịt miệng để khỏi cười bật thành tiếng!

Thì ra mặt mũi lão phụ xấu xí quá độ, tóc tai bờm sồm như một tổ quạ, thân hình gầy đét, chỉ còn da bọc xương, có đôi mắt quái dị sáng ngời, nhưng Hốt Tất Liệt vẫn thản nhiên hỏi :

- Quý động chủ cao danh đại tánh? Khai sơn lập trại ở phương nào, đêm khuya đến thế này đến yết kiến quả vương, chắc có gì chỉ giáo chứ?

Nghe hỏi mục ta ung dung đáp :

- Lão phụ tên gọi Cừu Thiên Xích, em gái của cố Bang chủ Thiết Chương bang Cừu Thiên Nhẫn.

Hốt Tất Liệt hiểu biết khá nhiều về chuyện của miền Trung Nguyên, lẽ đương nhiên cũng từ nghe về lai lịch của Thiết Chương bang, nghe vậy, đổi ngay thái độ nói :

- À, thì ra Cừu nữ bang chủ, thất lễ! Thất lễ!

Cừu Thiên Xích lắc đầu nói :

- Thưa Đại Hãn, tôi không phải là Bang chủ, mà Thiết Chương bang cũng đã giải tán từ lâu! Chính tôi có hai kẻ thù hiện đang ở trong thành Tương Dương, và hai người ấy cũng chính là kẻ đối địch của Đại Hãn, nên nay tôi mới đặc biệt xin đầu dưới trướng của Đại Hãn...

Hốt Tất Liệt cười rằng :

- Người chẳng cần nói rõ, quả vương cũng biết là ai rồi, kẻ thù của người nhất định phải là Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Cừu Thiên Xích hét hồn, giật mình :

- Ủa! Sao Đại Hân lại rõ vậy?

Nhưng mục ta chợt hiểu ngầm: “Đúng rồi! Chuyện Quách Tĩnh, Hoàng Dung giúp La Văn Hoán giữ thành Tương Dương, thiên hạ đều biết cả, người ta là Đại Hân, sao lại không biết?” nghĩ vậy Cừu Thiên Xích vào thẳng đề :

- Đại Hân đã rõ thì còn gì bằng, chuyện đến của lão phụ đây cốt là chuyện công báo thù tư, nói trắng ra, lão phụ cam tâm xung phong đi trước tiên, nhưng phải có một điều kiện!

Hốt Tất Liệt rằng :

- Nếu người có thể phá vỡ thành Tương Dương, quả vương thế nào cũng có trọng thưởng, muốn bao nhiêu vàng bạc châu báu, hoặc muốn làm quan lớn trong triều nước Mông cứ việc nói thẳng đi.

Cừu Thiên Xích rằng :

- Lão phụ tuổi tác đã xế chiều, đâu cần gì công danh lợi lộc nữa, chỉ mong sao Đại Hân hứa một lời, nếu sau khi công phá được thành Tương Dương, tất cả dân trong thành, kể cả Quách Tĩnh và Hoàng Dung. Xin Đại Hân hãy giao hết cho lão phụ xử trí!

Hốt Tất Liệt thầm nghĩ nếu khi thành bị phá vỡ, xét theo tình hình trung nghĩa của quân dân Tương Dương, thế nào cũng không chịu đầu hàng, mà rất có thể “hạng chiến” (chiến đấu trong khắp các ngõ hẻm của thành phố) tới cùng là khác, nghĩa là họ cố đánh đến tận cùng, khi mình chiến thắng, cũng chỉ còn trừ một thành quách đầy rẫy xác chết mà thôi, vậy gì mình còn chờ gì mà không nhường lại mối cam tình này cho Cừu Thiên Xích. Nhưng xem mục gì này ồm ồm yếu như vậy chưa chắc đã có bản lãnh kinh người gì. Bỗng Hốt Tất Liệt nghĩ ra một kế, cười rằng :

- Quả vương vui lòng chịu điều kiện ấy, nhưng có cái là Quách Tĩnh dũng mãnh vô song, Hoàng Dung lại là người túc trí đa mưu, e nữ anh hùng khó lòng thành công bắt được chúng chăng?

Cừu Thiên Xích cũng hiểu ngay ý của Hốt Tất Liệt, bèn nói :

- Đại Hân thấy lão phụ gầy yếu nên cho là vô năng chứ gì, vậy xin Đại Hân cứ việc thử thi thố, xin đừng khách sáo!

Hốt Tất Liệt rằng :

- Nếu vậy quả vương đành vô lễ! Tả hữu đâu!

Hai tên cận vệ vội đứng ngay ra, Hốt Tất Liệt đưa tay quát rằng :

- Hãy tuyển chọn ngay mười tám tay thiện xạ cung tiễn và hai chục tay đồ vật vào kim trướng chờ lệnh!

Cừu Thiên Xích nghe vậy hiểu ngay dụng ý, cười thầm trong bụng: “Dẫu cho là hai ba trăm người bà lão ta cũng đâu coi vào đâu”.

Trong chốc lát, quả nhiên hai tên cận vệ đã chọn đủ số người mà Hốt Tất Liệt đã chỉ định, những tên này đều đã được tinh tuyển cẩn thận, tay nào cũng oai phong lẫm liệt, Hốt Tất Liệt rằng :

- Nay có việc Xích Tâm động chúa tới phò tá quân ta, quả vương muốn cho các người mở rộng kiến thức, nên đặc biệt cho đòi đến để tỷ thí võ nghệ với Cừu Động chúa, còn về cách thức tỷ thí, xin theo tôn ý của Cừu lão tiên bối!

Đám võ sĩ thấy tướng dạng của Cừu Thiên Xích như vậy, trong bụng bất giác âm ức: “Đại Hân thật khéo đặt trò cười quá, bắt chúng mình đấu võ với một bà già gió thổi cũng ngã như thế, dù có thắng cũng làm trò cười cho thiên hạ”. Nhưng ác là lệnh của Đại Hân đưa ra, ai nấy đều chăm chú nhìn dồn về phía Cừu Thiên Xích chờ đợi, chỉ thấy mục ta ung dung bước xuống kim trướng, hai tay hất ngay ống tay áo lên, đứng oai nghiêm nói với các tay võ sĩ :

- Các người muốn chính thức thí võ với lão phụ sao? Nếu ra tay đánh thực sự, các người quả thật không đủ ta vung tay hất trong một hiệp, như vậy đâu có gì xem cho vui mắt, hay thế này vậy, lão phụ cứ đứng y nguyên đây tha hồ các người dùng đao, kiếm, giáo mác, cung tên, nếu các binh khí ấy dụng được vào thân lão, lão phụ này sẽ phủ áo đi luôn, từ này sẽ không tảo nhập vào làng võ lâm trong thiên hạ nữa!

Nghe Cừu Thiên Xích nói hách dịch vậy, đám võ sĩ như ngựa gan hăn, ngay lúc đó, chẳng tên nào nói gì thêm, cung tên lập tức bắn “vèo vèo” như mưa rào, hết loạt này tiếp loạt khác, nhưng toàn thân Cừu Thiên Xích quay tròn như chong chóng gặp gió lớn, không một mũi tên nào có thể đụng đến người mụ!

Quân tướng Mông Cổ ngẩn người ngạc nhiên, Hốt Tất Liệt cũng chớp mắt không ngừng, quân sĩ dưới trướng ghét sát tai nhau thì thầm: “Trời, lão phụ này như có tà khí yêu thuật thì phải”.

Thực ra Cừu Thiên Xích đã dùng đến phương pháp “co rút thịt da”, mụ ta vận hết kinh khí vào toàn thân, bất luận thớ thịt nào trên thân, đều có thể tùy nhích động, bởi vậy các mũi tên không làm sao trúng được vào người bà. Đây là loại vận khí công thượng đẳng trong võ lâm, hỏi làm sao đám binh sĩ Mông Cổ không kinh ngạc cho được!

Cừu Thiên Xích thấy đám quân ngẩn ngơ, cất lớn tiếng rằng :

- Kìa! Đám tiền thủ đã ra tay, vậy lũ đồ vật bộ đều là người gỗ đá hay sao mà vẫn còn đứng trơ trơ ra đó? Chờ gì đó mà còn không ráp trận?

Mấy câu nói mỉa mai khinh người, các tay đồ vật nổi giận hầm hầm, chúng đồng thanh hét lên một tiếng dữ dội, ào ngay vào như bầu ong vỡ tổ, giang tay chụp ngay về phía Cừu Thiên Xích!

Bỗng hai tiếng “bịch bịch” vang, hai tên đồ vật vọt gần trước tiên bị búng lên không trung, té tuốt ra ngoài hai trượng!

Thì ra Cừu Thiên Xích đã mở ngay lối Vô Hình Quái Khí để hất ngã các tay đồ vật đặc tuyển của quân Mông.

Bỗng chúng hét lên một tiếng, đứa nào cũng vung đao thương chém đâm túi bụi sang người Cừu Thiên Xích. Hốt Tất Liệt sợ cuộc chiến từ giả hóa thật, lỡ gây thương tích cho Cừu Thiên Xích, mình cũng bị mất mặt lây, đang tính ra lệnh quát ngừng, nào hay trong cơn nhanh tóe lửa này, chuyện lạ đã xảy ra thình lình!

Thì ta trong cảnh gương đao đâm chém tới túi bụi ấy, mụ Xích Tâm động chứa đã cất tiếng cười vang, toàn thân lướt chuyển nhanh mấy vòng, các tay đồ vật như gặp phải một sức gió vô hình lôi cuốn, chẳng tên nào đứng vững, chúng thi nhau va chạm “bình bịch” vào nhau, kiếm thương tự nhiên va chạm đánh với nhau, chẳng khác nào gà cùng chuồng bơi nhọ mặt đá nhau, đứa chậm tay cứng chân thì bị thương, áo rách máu chảy lênh láng, cả đám hoảng hồn!

Hốt Tất Liệt cả kinh rằng: “Thật không nên đánh giác người bằng tướng mạo. Ai ngờ mụ già quái dị này lại có bản lãnh lợi hại như vậy!”.

Hốt Tất Liệt lập tức hạ chỉ rằng :

- Thôi thôi! Hãy ngừng ngay cuộc thí võ, xin thỉnh Cừu lão tiền bối vào trong kim trướng.

Đám võ sĩ thừa biết nếu đấu thêm, chỉ tổ rước thêm nhục vào người, nay nghe Đại Hãn truyền lệnh, khác nào như được đại ân xá! Vội rầm rạp lui ngay hết một lượt, Cừu Thiên Xích cười như điên, quay thẳng vào kim trướng, ung dung nói với Hốt Tất Liệt rằng :

- Thưa Đại Hãn, với những tài mọn này của lão phụ, Đại Hãn có thể dùng được chăng?

Hốt Tất Liệt nghe mấy câu nói vô lễ vậy, chẳng những không giận, mà trái lại còn cười vang lên nói :

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Bản lãnh quả là dũng mãnh vô song, hiếm thấy dưới trần gian!

Dứt lời, Hốt Tất Liệt phong Cừu Thiên Xích làm Vạn Hộ trưởng, ngoài ra kiêm luôn Hộ Quốc tướng quân, các nữ binh cũng được biên nhập vào đoàn quân Mông Cổ Chúc Vạn Hộ trưởng của Mông Cổ, cũng ngang hàng với chức nguyên soái thời xưa, thường chức này được giao cho các vương tử thân cận của Đại Hãn đảm nhiệm, hết như chức Vạn Hộ trưởng của bào đệ Hốt Tất Liệt - Ngột Lương Ha Đài. Đối với địa vị người Hán của Cừu Thiên Xích, với lại là một mụ già nua, ngang nhiên ngồi chức Vạn Hộ trưởng, có thể nói là rất hiếm thấy trong hàng ngũ của Mông Cổ. Và kể từ đó, Cừu Thiên Xích được chính thức gia nhập đại quân Mông, tham gia cuộc công phá thành Tương Dương.

Nói về Quách Tĩnh sau khi thắng cuộc “đánh cá” với Hốt Tất Liệt, kể như đã kéo dài thêm sinh mạng của quân dân toàn thành Tương Dương. Nhưng nguy cơ vẫn ngấm ngấm tồn tại trong lòng mọi người, nếu

lương lại cặn tính sao đây. Vợ chồng Quách Tĩnh, Hoàng Dung, nghĩ đến cuộc “trường kỳ bao vây” của quân Mông, dù cho họ trí dũng kiêm toàn anh hùng cái thế đến đâu đi nữa, cũng không ớn mà lạnh người!

Một hôm, trong cuộc họp đông đủ của các anh hùng tại An Phủ Sứ nha môn để tìm một lối thoát cho tình hình, Hoàng Dung lên tiếng nói :

- Thưa quý vị, số lương mà anh Tĩnh đã vay mượn của quân Mông chẳng qua chỉ đỡ được trong một tháng trời mà thôi, nay chớp mắt đã hơn nửa tháng trôi qua, mình phải liệu kế ra sao để đối phó đây?

Sau khi được lương, tinh thần quân sĩ lên cao, nếu ngay lúc này có quân triều đình đến tiếp viện, trong đánh ra ngoài ép vô, thế nào cũng đánh tan được quân địch, nhưng tiếc là quân thần ở Lâm An, chỉ say mê trong mộng dạ tửu sắc. Thật đau lòng xót dạ cho những kẻ trung tâm ái quốc...

Khưu Xứ Cơ lập tức ngâm ngay rằng:

“Khắc phục Thần châm chỉ cố gian,

Vĩnh xương lâm trắc chiêu sư hoàn,

Đan tâm nhất phiến phê hà nguyệt,

Do chiếu Trung Nguyên Vạn lý san!”

Đây là một bài thơ của đời nhà Tống trong kỳ Nam tiến đầu tiên, là một giai tác của thi nhân Tống Vô, tựa đề của bài thơ là “Điều Nhạc phần” (điều mộ Nhạc Phi), thương tiếc một tội trung tín tận trung báo quốc, kết quả bị giết tại Phong Ba đình; bởi lúc đó quân đội của Nhạc Phi đã căn phá quân nhà Kim, thế quân như nước lũ tràn bờ, chỉ còn các Chu Tiên trấn có hai mươi tám dặm, quân tiên phong đã đánh gần đến Vĩnh Xương Lăng, (Vĩnh Xương Lăng tức là hoàng lăng đã chôn Tống thái tổ Triệu Khuông Dẫn), nên việc khuất phục Thần Phong Châu, đa xthành thế trông chờ ngy trước mắt. Nào hay Tống Cao Tổ là người cầu an, nghe theo lời xúi giục của gian tướng là Tần Cối, dùng ngay mười hai lệnh kim bài, điều động hết quân lính nhà Tống đang thắng ở tiền tuyến về ngay hậu phương, và gia tội giết luôn cha con Nhạc Phi, thành ra hy vọng trung hưng của Nam Tống, hoàn toàn bị tiêu tan thành mây khói, chỉ còn chừa lại những di vật thương tâm cho hậu thế - Nhạc Tướng Phần ở cạnh Tây Hồ - Ai nấy nghe câu thơ buồn thảm mà Khưu Xứ Cơ đang ngâm đây, trong lòng mỗi người đều dâng lên một nỗi bi thảm cực độ.

Quách Tĩnh lúc này chợt nhớ đến một chuyện dĩ vãng, bèn bói với Hoàng Dung rằng :

- Nay em Dung, trong mấy tháng trước đây, anh đã gặp phụ thân em!

Hoàng Dung nghe nói vừa mừng vừa kinh hỏi :

- Thế cha em hiện ở đâu?

Quách Tĩnh bèn kể hết chuyện Hoàng Dưc Sư đã thay đổi tính tình và đang cố công tổ chức một đội nghĩa quân để đánh tập hậu vào quân Mông Khưu Xứ Cơ nghe xong cả mừng rằng :

- Tĩnh nhi! Hoàng đảo chủ vốn là nhân vật có tài “kinh thiên vĩ địa” nhưng tiếc ông xưa kia có thành kiến nhẩn thế, không chịu đem tài cán của mình ra để tế thế an dân. Nay nếu ông ta chịu đứng ra lãnh đạo các quần hào liệt sĩ trong thiên hạ để chống địch, từ đây có thể lực mạnh gấp trăm lần hơn các quan quân hủ nát của triều đình Nam Tống.

Ai nấy nghe vậy đều phấn khởi, nhưng riêng Hoàng Dung đành thở dài :

- Đây chẳng qua chỉ là một tia hy vọng mà thôi, cha tôi tính xưa kia tự cao tự ngạo, e chuyện ấy khó mà thành tựu.

Mọi người trầm ngâm im lặng.

Quách Tĩnh lại đề nghị :

- Thôi, thế này vậy! Nay chúng ta có thể cầm cự trong thời gian một tháng. Trong thời gian này, tôi sẽ tận lực đi tìm nhạc phụ, nếu may mắn gặp nhau, chúng tôi sẽ cố gắng chiêu mộ tất cả anh hùng hảo hán yêu nước, mở ngay một trận tuyến oanh liệt đánh ngay một đòn thật nặng vào quân địch. Vậy quý vị nghĩ sao?

Quần hùng đều vỗ tay tán thành âm ỉ, bỗng Khuru Xứ Cơ lại rằng :

- Tỉnh nhi, sao không nghĩ nhạc phụ của anh là loại nhân vật “thần long kiến thủ bất kiến vĩ” (thấy rồi lại biến). Trời đất mệnh mông như vậy, anh làm sao biết được ông ta ở đích xác một nơi nào?

Quách Tỉnh không do dự trả lời ngay :

- Thưa Khuru đạo trưởng, về điểm này tôi đã nghĩ kỹ, Hoàng đảo chủ ở nhà của Lục Quán Anh sư huynh tại Thái An châu tỉnh Sơn Đông vì tiếng tăm của cha con Lục sư huynh ở đó cũng khá nổi danh, lại có sẵn lực lượng, nếu nhạc phụ muốn gây dựng cơ đồ khởi nghĩa thế nào cũng phải ghé lại nhà của Lục sư huynh trước!

Hoàng Dung cho là có lý, cười nói :

- Anh Tỉnh đạo này suy luận cừ quá, vậy anh nên tới Thái An châu Sơn Đông trước, xem cha em ở đó không đã.

Lỗ Hữu Cước lại lên tiếng rằng :

- Thưa Quách quan nhân, quân Mông bao vây từng trùng điệp điệp như vậy, một mình quan nhân làm sao phá được vòng vây?

Quách Tỉnh nghe xong bất giác cười ha hả, ai nấy ngẩn ngơ lạ lùng. Mã Ngọc và Khuru Xứ Cơ đều hiểu ngầm trong bụng. Quách Tỉnh rú ngay Huyền Thiết kiếm, vung lên “vù vù” hai tiếng gió vang lên, kiếm phong khiến cho hai cánh cửa sổ phải rung rinh chuyển động, rồi mới cười nói :

- Có cây kiếm này làm “tướng tiên phong” khai lộ!

Lúc này mọi người lại bàn tán, kết cục là các anh hùng để Quách Tỉnh ra đi hướng dẫn nghĩa binh đến giải vây.

Đến sáng hôm sau, trên thành Tương Dương bỗng nổ ba tiếng pháo lớn, cầu treo được hạ ngay xuống, các quân Mông Cổ canh chừng thấy vậy ngạc nhiên, chúng tưởng đâu quân Tống nay no bụng vững dạ, (...) chiến, chúng đâu dám chểnh mảng nhiệm vụ, lập tức nổi ngay hiệu lệnh tù và, chẳng mấy chốc tiền đội của quân Mông đã tập kết thành một trận tuyến tròn, nhưng nào hay nơi cầu treo của thành Tương Dương chỉ thả ra có một người một ngựa ra mà thôi, nhìn kỹ thì ra lại ông tướng trời Quách Tỉnh đang cưỡi con Hãn Huyết bảo mã đang cuốn gió tung bụi xông thẳng vào doanh trại của quân Mông!

Chỉ nghe quân Mông hò la vang trời, cung tên bắn tới tấp như mưa rào về phía Quách Tỉnh, nhưng Quách Tỉnh nào coi những cung tên tiểu thủ ấy vào gì đâu, chỉ thấy chàng vung cây Huyền Thiết kiếm, trên che người, dưới che ngực, không một mũi tên nào có thể lọt vào làn kiếm của chàng, khi Quách Tỉnh xông thẳng đến chiến hào, chàng lớn tiếng nói :

- Các binh tướng quân Mông hãy nghe đây, mau vào báo với Đại Hãn, nói là Quách bá phụ có chuyện muốn nói với người!...

Quân Mông nghe vậy, lập tức hồi hã phi báo ngay vào kim trưởng!

Hốt Tất Liệt nghe tin cả giận, hầm hầm nói với tả hữu rằng :

- Tên họ Quách này vô lễ thật. Kỳ trước chẳng qua ta nể tình phụ vương nên mới dùng lễ tiếp y! Nào hay y không biết điều chút nào, lại tính hỏi vay mượn lần thứ nhì nữa hay sao đây? Chuyện vậy mà cũng vào báo làm gì, lập tức hạ lệnh bắn tên!

Chợt dứt lời, bỗng dưới kim trưởng xuất hiện một người, chính là thân vương Ngột Lương Ha Đài, thân vương lên tiếng rằng :

- Xin vương huynh hãy khoan đã, Quách man tử chuyển này đến đây, tuy không có thiện ý gì, nhưng mình cũng nên biết sơ qua về ý đến của nó, vậy hãy để ngu đệ ra xem sao!

Hốt Tất Liệt gàu đầu nói :

- Hay lắm! Nhưng nhớ đem theo tùy tùng thị vệ cho đông chút, đề phòng Quách nam man vô lễ với em!

Thì ra Hốt Tất Liệt thấy Quách Tĩnh dùng mẹo lợi hại, chỉ sợ đối thủ bắt em mình làm con tin để đột vòng vây thì hỏng việc; trong lúc Ngột Lương Ha Đài chuẩn bị đi, chợt sau lưng có một người xuất hiện và lớn tiếng gọi :

- Đại Hãn!

Hốt Tất Liệt giật mình quay đầu lại, thì ra là tân Vạn Hộ trưởng Cừ Thiên Xích, bắt giặc mừng hô ngay :

- Chắc Cừ lão anh hùng có diệu kế gì?

Cừ Thiên Xích nói :

- Bẩm Đại Hãn, nay Quách Tĩnh đột ngột tới như vậy, nhất định không có thiện ý gì, Đại Hãn nay cho thân vương ta gặp hãn nguy hiểm lắm, vậy để lão phụ theo hầu để đề phòng bất trắc!

Hốt Tất Liệt nghe nói có lý, nhìn lại trong toàn quân của mình, kẻ chống đỡ nổi với Quách Tĩnh, chỉ có Tây Độc Âu Dương Phong, nhưng nay lão đã bị thương nặng, còn bản lĩnh của Cừ Thiên Xích, xem ra cũng thua gì Âu Dương Phong, gật đầu rằng :

- Hay lắm! Ngự đệ hãy đi chung với Cừ lão anh hùng ra gặp Quách Tĩnh vậy!

Chớp mắt, mấy trăm võ sĩ lo hộ vệ thân vương Ngột Lương Ha Đài như cảnh bao vây mặt trận, rầm rộ tiến về phía chiến hào, Cừ Thiên Xích lẫn tạt ngay vào trong đám võ sĩ đông đảo, thân vương quả nhiên thấy Quách Tĩnh hiên ngang ngồi trên lưng Hãn Huyết bảo mã, tay cầm Huyền Thiết kiếm, thần sắc oai phong như một vị thiên thần, Ngột Lương Ha Đài lớn tiếng rằng :

- Quách đại hiệp có gì muốn chỉ giáo vậy?

Quách Tĩnh thấy đối diện là vị Vương gia, không phải Hốt Tất Liệt, thì ra là vào đệ của Đại Hãn, chàng thất vọng, nhưng nghĩ kỹ lại, với bậc chí tôn của Đại Hãn, đâu phải lúc tiếp gặp dễ dãi như vậy. Chàng bèn lên tiếng :

- Kính chào Vương gia, nay Quách Tĩnh có việc rời khỏi Tương Dương ít lâu, vậy xin Vương gia hạ lệnh cho binh tướng nhường lối, nếu được vậy, sau này tại hạ về Tương Dương thành, nhất định sẽ tạ ơn Vương gia!

55. Chương 55: Vì Cô Thế, Tương Dương Thành Bị Phá

Ngột Lương Ha Đài cười ngất rằng :

- Bộ người cho ta là trẻ con ba tuổi hay sao? Nay người rời Tương Dương chẳng qua là muốn đi gọi viện binh, đã thế còn ngênh ngang bắt Đại Hãn nhường lối đi. Hừ! Hừ! Đã mấy lần người xông vào trận địa của quân ta như vào chỗ không người, vậy sao kỳ này lại xin đường xin lối như thế! Chớ lắm lời nhảm, hãy cút mau về Tương Dương cho rồi, như thế còn có thể sống thêm một thời gian nữa, nếu không chắc doanh trại của đại quân ta đây, có lẽ là mồ chôn thầy người!

Nào hay tiếng chưa dứt Quách Tĩnh đã thúc bảo mã, con ngựa hí lên một tiếng oai hách, bốn vó vọt bồng chiến hào, trong tiếng hô hoán thất kinh của đám binh tướng quân Mông, chỉ thấy người ngựa Quách Tĩnh đã nhắm ngay phía thân vương Ngột Lương Ha Đài vọt hãn xuống.

Thì ra Quách Tĩnh biết Âu Dương Phong bị thương tính xông vào doanh trại quân Mông để thực hiện mưu kế bắt ép Hốt Tất Liệt mở đường vây cho mình đi, nào hay đối phương cho thân vương ngự đệ ra như vậy! Nhưng Quách Tĩnh cũng không thất vọng gì, vì dù sao thân vương cũng là ngự đệ của Đại Hãn, bắt được y cũng có thể uy hiếp được đám tướng sĩ. Quách Tĩnh vốn là người thô tính, nghĩ sao thì hành ngay vậy! Thúc ngựa vọt bừa sang phía Ngột Lương Ha Đài, mắt thấy đối phương không làm sao tránh khỏi, nhưng oái ăm thay!

Quách Tĩnh chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh âm u, nhanh như tên bắn vọt lại phía sau lưng chàng!

Thì ra Cửu Thiên Xích đã từ trong đám vệ sĩ tung mình nhảy ập tới, song chưởng vù ra, nhắm ngay phía sau Quách Tĩnh đánh tới, lối đánh nhanh như điện trời, và đây cũng là ngọn chưởng lực Âm Hồn tiễn (mũi tên lạnh buốt) mà Cửu Thiên Xích đã gia công cố luyện trong mấy tháng nay, chuyên về lối đánh đả thương tạng phủ của địch. Quách Tĩnh kinh hãi tay trái cầm Huyền Thiết kiếm, chưởng bên phải co rút ngay vào, mở luôn lối Hàng Long thập bát chưởng với thể Kiến Long Tại Điền hai tiếng “pác! pác!” vang lên, ngang nhiên hứng đòn chưởng lực với Âm Hồn tiễn chỉ nghe một tiếng dữ dội, thêm mục Xích Tâm động chúa bị bật ngay sáu bảy thước xa!

Hàng Long thập bát chưởng của Quách Tĩnh thuộc về chí cương còn Âm Hồn tiễn của Cửu Thiên Xích lại thuộc về chí âm, đáng lẽ đôi bên phải đồng cân ngang sức, nào hay Quách Tĩnh từ khi theo học Độc Cô Cầu Bại trong vòng nửa tháng trời, võ công tiếng vượt bậc, sau khi chưởng phong đụng độ, Cửu Thiên Xích cảm thấy một luồng hơi nóng hổi truyền từ bàn chưởng của mình tuốt vào Đan Điền, mũi ta cả kinh, không chờ đối phương vận tăng kinh lực, mũi ta lui ngay về sau mấy thước, nhưng Quách Tĩnh quả là tay cừ, tay trái đè bẹp Cửu Thiên Xích nhưng cây Huyền Thiết kiếm vẫn uy nghi bất đổi thể cần nhắm ngay đỉnh hoa cái của Ngột Lương Ha Đài chém tới.

Khi thấy đối phương ập tới, thân vương biết ngay chuyện chẳng lành, chỉ còn nước dùng thể Yến Tử Phiên Thân, tụt nhanh xuống khỏi yên ngựa, nhưng cũng ngay trong lúc ấy, ngựa của thân vương đã bị chém đôi, ruột gan đổ ra một đồng lù lù, mắt thấy tay Quách Tĩnh thể nào cũng mất được vị ngự đệ của Hốt Tất Liệt.

Ngay trong khi nguy kịch đột ấy, chợt đâu một bóng người nhoáng nhanh ra đầu tóc rối bung, mặt mày dữ tợn, thì ra không ai xa lạ, chính là Tây Độc Âu Dương Phong!

Thì ra Âu Dương Phong từ khi bị Quách Tĩnh đả thương và mất cuộc đánh cá về quân lương, lòng dạ vô cùng ân hận và ức thẹn: phần Cửu Âm chân kinh lại có ghi rõ về lối trị thương bằng cách “Nghịch chuyển kinh mạch”. Âu Dương Phong nay vì muốn tức tốc mau lành bệnh, nên đã cố gắng vận chuyển chân khí, nghịch chuyển kỳ kinh bát mạch, để cố lưu thông các đường huyết mạch. Nào hay về những loại bản lãnh tà đạo bàng môn này, đã có lợi, đều có hại, khi Tây Độc dùng đến lối “Nghịch chuyển kỳ kinh bát mạch”, đầu óc lại trở nên thác loạn, lão lập tức điên điên khùng khùng từ trong doanh trại đi về phía Tương Dương, khi đến chiến hào, lại vừa vận khéo gặp Quách Tĩnh và Ngột Lương Ha Đài. Tuy nói đầu óc Tây Độc thác loạn, nhưng lão vẫn không quên Quách Tĩnh chính là kẻ thù đã đánh lão bị trọng thương, ngay lúc đó, lão hét lên một tiếng, từ trong đám đông bung vọt ngay mình ra, mở ngay lối đánh dữ dằn Cáp Ma thần công để băng về phía Quách Tĩnh!

Trong lúc đó, Quách Tĩnh chỉ còn nửa thước nữa là bắt được thân vương Ngột Lương Ha Đài, chợt một luồng phong như di sơn đảo hải, ầm ầm đánh về phía sau mình. Quách Tĩnh cả kinh! Không còn tinh thần đâu lo bắt thân vương nữa! Vội vàng quay phắt Huyền Thiết kiếm lại với thể Kim Cương Bản Chữ (cây chầy cứng như kim cương) quét ngay về phía sau, thể đánh quá mạnh chẳng những đã giảm hẳn thể Cáp Ma công của Tây Độc, trái lại Âu Dương Phong hét lên một tiếng, lộn ngược ngay một vòng để tránh đường kiếm quái lạ của Quách Tĩnh, tiếp đó lặn nhanh ngay một vòng, át ngay cánh phải Quách Tĩnh, há miệng cắn đại vào chân Quách Tĩnh!

Đây là một thể quái lạ trong Cửu Âm chân kinh Quách Tĩnh giật mình kinh ngạc vội ngẩng sang một bên! Nào hay ngay lúc đó, Cửu Thiên Xích đã mở ngay thể Bàn Long Diễn Bộ từ bên mặt ập ngay sang, hai chưởng vung, vẫn lối Âm Hồn tiễn chọi ngay sau hông Quách Tĩnh, ngọn đòn lại nhắm ngay Tinh Túc huyết hạ thủ! Quách Tĩnh tuy võ công cao cường, nhưng trước sức mạnh dồn ép của hai cao thủ võ lâm này, chàng cũng không dám chệnh mảng sơ ý, vội dùng ngay lối đánh Song Thủ Hổ Bào, tay trái mở Không Minh quyền tiếp đòn Âm Hồn tiễn của Cửu Thiên Xích, chân phải thỉnh linh đá bung ngay sang Bách Hội huyết, cả hai đòn cùng đánh ra một lượt khiến cho Tây Độc và Xích Tâm động chúa đều phai lù về sau mấy bước!

Trong khi đó, các thân binh đã lo cứu Ngột Lương Ha Đài, còn lại bao nhiêu lính tráng đều lo bao vây ngay Quách Tĩnh vào giữa vòng, chàng hét lên một tiếng Hàng Long chưởng bên trái đẩy mạnh, kiếm tay phải tóa hẳn ra, kinh lực của một chưởng, một kiếm ấy không khác nào như những chiếc điều bằng giấy lộn lẫn lốc tứ phía!

Ngay trong lúc quân Mông té lặn lốc ấy, Cửu Thiên Xích và Âu Dương Phong lại ép tới ra tay, nhưng kỳ

này họ đã thay đổi vị trí, Âu Dương Phong đã mở ngay lối đánh quái đản tổng Cừu Âm chân kinh lộn tung ngược một vòng nhoáng vèo ngay sang cánh trái hai tay chống ngang đấy, hai chân xòe ngang ra quét một đường tròn như bánh xe lăn, Cừu Thiên Xích cũng nhân cơ hội nhanh đá tung ra, chỉ nghe hai tiếng “bịch bịch” vang lên, hai tên lính Mông bị đá ổng lên và tung về phía Âu Dương Phong và Cừu Thiên Xích, cuộc va chạm dữ dội diễn ra! Cả hai đều là những kẻ nóng tính như lửa, nay bỗng dưng bị người ta đụng mạnh như vậy, đời nào chịu nổi. Cả hai cùng vung chưởng đánh bay luôn hai tên lính Mông, chỉ nghe hai tiếng rú kinh người vang lên! Hai xác chết rơi ngay xuống đất với cảnh chảy máu mồm rùng rợn!

Quách Tĩnh sau khi ép lùi quân Mông Cổ, Huyền Thiết kiếm bên tay trái vung nhanh một đường. Sau ba tiếng “Vụt! Vụt! Vụt!” và tiếp luôn “Pác! Pác! Pác!” ba tiếng chưởng, ba đường kiếm chém bừa sang phía Âu Dương Phong, còn ba chưởng tung sang phía Cừu Thiên Xích, khí thế vừa mạnh vừa ác liệt, ngọn đòn lại được đánh ra cùng một lúc, Cừu Thiên Xích nào đâu biết lợi hại, hao tay vung lên đỡ đòn, nào ngờ vì thế mà Xích Tâm động chủ đã rước họa sát thân vào người!

Thì ra từ ngày Quách Tĩnh theo học ngọn võ Phi Bộc kiếm pháp với Độc Cô lão tiên bối, không những chàng hấp thụ được một môn kiếm pháp tân kỳ, mà đến nội công và chưởng lực của bản thân, cũng đã tăng mạnh một cách không ngờ được, Cừu Thiên Xích tưởng đâu bản lãnh của Quách Tĩnh vẫn như hồi lần đầu tiên gặp chàng vậy, tưởng đâu mình đủ sức hứng chịu đòn, để Âu Dương Phong rảnh tay quát đánh vào phía sau lưng Quách Tĩnh, nào ngờ chưởng lực của họ ta vừa tiếp giao với đối phương, bỗng cảm thấy như có một luồng điện chạy khắp toàn thân, toàn thân như bị chôn ngay vào một cơn xoáy nước, không những không hất bật được chưởng lực của đối phương, trái lại đã dầm nhào vào lòng địch thủ. Cừu Thiên Xích kêu lên một tiếng “Nguy to!” vừa tính quay mình rút lui gấp. Bỗng Quách Tĩnh hét lên một tiếng kinh người, vừa hét vừa bật, đồng thời phát luôn ra luồng sức cương nhu cùng trong một lúc, sức cương đánh tung ngay mặt Cừu Thiên Xích bay bổng lên hai trượng, sức nhu đã dồn ép tứ chi ngũ quan của họ ta, lúc này thân xác họ ta từ trên cao rớt xuống như một nhánh cây khô gãy, “bịch” một tiếng nằm bất động dưới đất, mắt, mũi, mồm, tai đều trào máu chết tươi!

Quách Tĩnh sau khi giết Cừu Thiên Xích, đang tính vung Huyền Thiết kiếm để hạ sát thủ với Âu Dương Phong, nào hay Âu Dương Phong chợt lui nhanh về sau giờ ngay ngón tay cái lên cười ha hả rằng :

- Tiểu tử khá đấy! Vương Trùng Dương xưa kia võ công đứng thứ nhất thiên hạ, theo ta xét, đánh tiếng còn chưa chính thức lắm, nay xem ra người mới đáng là kẻ đệ nhất trong võ lâm đấy!

Quách Tĩnh tính rửa kiếm để đưa linh hồn Âu Dương Phong về cõi u minh luôn, nhưng trước mặt chàng lúc này, chỉ thấy Tây Độc điên cuồng dờ dạc, khua tay múa chân, râu tóc trắng phơ, tuổi tác già nua, nghĩ lão cũng là bậc tôn sư võ học, chỉ vì quá tham về Cừu Âm chân kinh khiến đến nông nỗi này, Quách Tĩnh động ầu... Ngay lúc Quách Tĩnh định buông tha Tây Độc, chợt lão cất tiếng khóc hu hu, miệng kêu cháu Âu Dương công tử không ngớt, hai chân loạng choạng bước đi luôn, đi đến đám quân lính Mông nào, lão vung tay đánh chết người tới đó, chớp mắt Tây Độc Âu Dương Phong đã chìm trong biển binh sĩ Mông Cổ và biến mất luôn.

Quách Tĩnh đứng ngẩn ngơ thở dài! Đám quân Mông lúc này thấy chàng khác nào như thiên thần giáng thế, đứa nào cũng co giò chạy như vỡ tổ!

Hốt Tất Liệt sau khi nhận tin dữ cũng hoảng thần đứng lặng người đi một lúc khá lâu, nhưng họ Hốt quả không hổ danh là vị chúa khai quốc, lập tức truyền ngay lệnh rằng :

- Nay Quách Tĩnh đã đột vòng vây ra đi một mình, quyết không thành việc gì đó! Vua tiểu triều đình của Nam Tống lại vừa mất không bao lâu, quân thần họ đều khiếp đảm về binh oai của địa binh chúng ta, nhất định không dám phái binh đến cứu Tương Dương, kẻ nào phá thành có công trạng đầu tiên, quan phong vạn hộ hầu, lộc nước hưởng đời đời!

Lệnh ban ra, quân Mông lại liên tiếp mở ngay các trận tấn công ồ ạt vào thành Tương Dương, từ Toàn Chân lục tử, Tam lão Cái bang, Kha Trấn Ác và cùng với toàn quân dân thành Tương Dương, đều do Hoàng Dung điều khiển cố chống trả kịch liệt các trận đánh dữ dội của địch!

Sau khi Quách Tĩnh đột khỏi vòng vây, khi đến Thái An Châu tỉnh Sơn Đông, tìm ngay lại Lục gia trang, nào hay nơi cố cứ của sư huynh họ Lục này đã tan tành thành bình địa, bao nhiêu nhà cửa cháy thành than! Quách Tĩnh cả kinh, chàng hấp tấp đi về các thôn làng lân cận để hỏi thăm tin, khó nhọc lắm mới gặp vài

người tỵ nạn giặc giã, hỏi về duyên cớ Lục gia trang bị thiêu ra sao, người tỵ nạn thuật lại với vẻ vẫn còn kinh hoàng :

- Nửa năm trước đây, Lục gia trang này vẫn còn sống trong cảnh thanh bình, một hôm, có một người khách lạ trung niên đến, nghe đâu là Đào Hoa đảo chủ gì đó, Lục gia trang vội vàng cung kính tiếp tiếp đón và khoảng đôi, sau một tháng vị Đào Hoa đảo chủ ở lại Lục gia trang, thôn trang này bắt đầu kéo ngay về chống quân Mông, nào công việc mộ binh mua ngựa được xúc tiến ngay, nào hay quan phủ Mông Cổ sau khi được tin, vội cử binh đến đàn áp. Thoạt tiên, dưới sự mưu lược và chỉ huy của vị Đào Hoa đảo chủ, liên tiếp thắng mấy trận lớn, nào hay đội quân Mông Cổ càng lúc càng tăng đông thế rồi quân Mông vây hãm hết các đường lương thực, toàn thân Lục gia trang đã anh dũng chống cự thêm được mấy tháng trời, nhưng rốt cuộc không có ngoại viện, kết quả đành thảm bại, các tay hảo hán của Lục gia trang đã mở đường máu thoát vây về hướng Bắc luôn từ đó, sau này không ai còn rõ tin họ ra sao!...

Quách Tĩnh nghe xong như sét ngang tai, chàng cứng đờ người một lúc mới thở dài :

- Cả đến Lục gia trang cũng bị thảm bại, xem ra tiểu triều đình thốt nát vô phương cứu chữa được nữa, đúng là số vận của nhà Tống đã hết!

Quách Tĩnh đành quay ngược từ Sơn Đông vào Hà Nam, nào hay chàng vừa đến Tín Dương châu Hà Nam, bỗng thấy đằng xa một nhóm người ngựa đi tới, người dẫn đầu là một thiếu phụ, nhìn kỹ ra là ái thiếp Hoàng Dung của mình, theo sau là bốn đạo sĩ, hai lão ăn mày, họ là nhóm Toàn Chân lục tử: Khưu Xứ Cơ, Mã Ngọc, Vương Xứ Nhất, Hách Đại Thông và Giản, Lương nhị lão, Quách Tĩnh thấy vậy cả kinh vội hỏi :

- Kia! Sự thể ra sao vậy? Không lẽ Tương Dương được giải vây rồi sao?

Hoàng Dung thở dài :

- Ai nói được giải vây, thành Tương Dương đã thất thủ cho quân Mông rồi, em và các vị đây phải mở đường máu thoát ra, còn Lỗ Hữu Cước và Lưu Xứ Huyền, Tôn Bất Nhị hai vị đạo trưởng, đã bị thất lạc tử mất trong cảnh hỗn quân lúc thành bị đánh thủng!... Nay vẫn chưa rõ số phận họ ra sao.

Thì ra Hốt Tất Liệt đã được mấy cỗ đại pháo bắn thuốc nổ của mấy người truyền giáo Tây phương, bèn đem ra đánh phá thành trì Tương Dương, không đầy nửa ngày, tường thành bị đánh thủng, quân Mông đông như kiến cỏ ồ ạt kéo vào, La Văn Hoán thấy đã vô phương đành cùng với binh “đói” đầu hàng, Hoàng Dung đành lo dẫn quần hùng lo thoát đường tháo thân, nhưng Lưu Xứ Huyền, Kha Trắc Ác, đều bị thất lạc trong cảnh hỗn loạn!

Tương Dương thất thủ không bao lâu, Hốt Tất Liệt lập tức xua quân ngay về miền Giang Nam, Hoàng Dung biết đại cuộc đã vô phương cứu vãn, chỉ còn nước tiến về Sơn Đông tìm Quách Tĩnh, nào hay giữa đường đã gặp nhau, hai bên thuật rõ mọi tự sự, ai nấy buồn thảm thở dài, rồi hợp cùng đoàn tạt kéo về Đào Hoa đảo với lòng nặng trĩu!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-anh-hung-xa-dieu>